THUYẾT
ANH
HÙNG
THÚY THI
ANH
HÙNG
HẢO LIỆT
thương
tâm
tiêu
tiên
vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Chương 1: Tóc Đen, Chân Trần, Môi Hồng, Tay Ngọc

Chương 2: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Chương 3: Huyền Cơ

Chương 4: Dạ Cơ (Cơ Hội Buổi Tối)

Chương 5: Tảo Cơ (Cơ Hội Buổi Sáng)

Chương 6: Xướng Cơ (Ca Hát)

Chương 7: Mộng Cơ

Chương 8: Kiếp Cơ

Chương 9: Ứng Cơ (Ứng Kiếp)

Chương 10: Cảo Cơ (Cơ Hội Tạo Ra)

Chương 11: Đọa Cơ (Sụp Đổ)

Chương 12: Trụy Cơ (Rơi Xuống)

Chương 13: Tiếp Cơ (Đón Nhận)

Chương 14: Tống Cơ (Đánh Mất)

Chương 15: Đầu Cơ

Chương 16: Bạo Cơ (Cơ Quan Phát Nổ)

Chương 17: Ban Cơ

Chương 18: Ngộ Cơ (Bỏ Lỡ Thời Cơ)

Chương 19: Tương Cơ (Nhìn Cơ Hội)

Chương 20: Chàng Cơ (Tạo Ra Cơ Hội)

Chương 21: Khiêu Cơ (Nhảy Lên Cơ Hội)

Chương 22: Vãn Cơ (Trễ Cơ Hội)

Chương 23: Lạc Cơ (Cơ Hội Rơi Mất)

Chương 24: Đãi Cơ (Chờ Thời Cơ)

Chương 25: Hàng Cơ (Trở Về)

Chương 26: Khách Cơ (Người Khách)

Chương 27: Hóa Cơ (Phân Biệt)

Chương 28: Thượng Cơ (Bước Lên Cơ Hội)

Chương 29: Cựu Cơ (Cơ Mưu Bảo Thủ)

https://thuviensach.vn

Chương 30: Tân Cơ (Cơ Hội Mới)
Chương 31: Diệu Cơ (Sự Sống Tuyệt Diệu)
Chương 32: Ban Cơ (Nút Bấm)
Chương 33: Hậu Cơ (Chờ Cơ Hội)
Chương 34: Bao Cơ (Cơ Hội Đảm Bảo)
Chương 35: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)
Chương 36: Quân Cơ
Chương 37: Tư Cơ (Điều Khiển Cơ Hội)
Chương 38: Chiến Cơ
Chương 39: Tý Cơ (Chờ Thời Cơ)
Chương 40: Dân Cơ
Chương 41: Văn Cơ (Nghe Cơ Hội)
Chương 42: Chuyên Cơ (Cơ Hội Riêng)
Chương 43: Thiền Cơ
Chương 44: Chung Đoan Cơ (Chấm Dứt Cơ Hội)
Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến
Chương 46: Cơ Hội Lớn Họa Càng Lớn Hơn
Chương 47: Thiên Cơ Không Thể Tiết Lộ
Chương 48: Cơ Phong (Ẩn Ý)
Chương 49: Cơ Lý (Thời Cơ Và Cái Lý)
Chương 50: Cơ Mật
Chương 51: Cơ Động
Chương 52: Cơ Phùng (Cơ Duyên Gặp Mặt)
Chương 53: Cơ Sư (Bậc Thầy Cơ Trí)
Chương 54: Cơ Tâm
Chương 55: Cơ Biến (Biến Hóa Bất Ngờ)
Chương 56: Cơ Thể
Chương 57: Cơ Vĩ (Đuôi Cơ Mưu)
Chương 58: Cơ Đầu (Đầu Cơ Mưu)
Chương 59: Cơ Quan (Cơ Mưu)
Chương 60: Cơ Giới (Cỗ Máy)
Chương 61: Cơ Hội

https://thuviensach.vn

Chương 62: Cơ Cảnh (Nhanh Nhạy)
Chương 63: Cơ Kiện (Linh Kiện)
Chương 64: Cơ Dực (Cánh Trong Cơ Hội)
Chương 65: Cơ Mẫn (Nhạy Bén)
Chương 66: Cơ Linh (Cơ Trí)
Chương 67: Cơ Trưởng
Chương 68: Cơ Thân (Thân Cơ Hội)
Chương 69: Cơ Trường (Nơi Ẩn Chứa Cơ Hội)
Chương 70: Cơ Năng
Chương 71: Cơ Nữu (Tay Cầm)
Chương 72: Cơ Xu (Mấu Chốt)
Chương 73: Cơ Thương (Kho Cơ Hội)
Chương 74: Cơ Trí
Chương 75: Cơ Phiếu (Phiếu Cơ Hội)
Chương 76: Cơ Duyên
Chương 77: Cơ Vị (Vị Trí Cơ Hội)
Chương 78: Cơ Hoàng (Công Tắc)
Chương 79: Cơ Quát (Mất Chốt)
Chương 80: Cơ Xảo (Cơ Duyên Xảo Hợp)
Chương 81: Cơ Khí
Chương 82: Cơ Ngộ (Cơ Hội Gặp Gỡ)
Chương 83: Cơ Yếu (Cơ Mật)
Chương 84: Cơ Phòng
Chương 85: Cơ Thương (Thương Gắn Cơ Quan)
Chương 86: Địch Cơ (Hành Động Của Địch)
Chương 87: Thân Thể Trong Trắng
Chương 88: Tấm Thân Xử Nữ
Chương 89: Ngọc Khiết Băng Thanh
Chương 90: Thân Thể Máu Thịt
Chương 91: Ta Yêu Ngươi
Chương 92: Sự Ôn Nhu Của Tiểu Yêu
Chương 93: Sự Ôn Nhu Chết Người

https://thuviensach.vn

Chương 94: Đao Trùng
Chương 95: Nam Nhân Trong Tháp
Chương 96: Giết Vào Trùng Vây
Chương 97: Thân Thể Xác Thịt
Chương 98: Đối Diện Với Người Tới
Chương 99: Tình Cảm Hữu Tình
Chương 100: Hắc Đao
Chương 101: Hắc Đạo
Chương 102: Bạch Đạo
Chương 103: Chủ Nhân Trong Lâu
Chương 104: Ôn Nhu Tin Tưởng Hay Là
Chương 105: Giết Ra Trùng Vây
Chương 106: Cơ
Chương 107: Tùy Cơ
Chương 108: Truyền Chân Cơ (Máy Sao Chép)
Chương 109: Uổng Phí Tâm Cơ
Chương 110: Thái Không Xuyên Toa Cơ (Cỗ Máy Bay Lượn Trên Trời)
Chương 111: Công Án Không Phải Thiền Cơ
Chương 112: Cơ Mưu Tính Hết Mất Thiên Cơ
Chương 113: Sống Chết Do Mệnh, Thành Bại Biết Cơ
Chương 114: Trừ Bỏ Cố Chấp, Tâm Cơ Bỗng Nảy Sinh
Chương 115: Vạn Dặm Vẫn Một Lòng, Làm Việc Thấy Tâm Cơ
Chương 116: Chỉ Đại Anh Hùng Có Bản Sắc
Chương 117: Là Danh Sĩ Thật Tự Phong Lưu
Chương 118: Tiêu Sầu Uống Rượu Ngồi Trong Trướng
Chương 119: Thành Bại Hưng Vong Một Phút Giây
Chương 120: Cao Thủ Dễ Đến, Chiến Tướng Khó Cầu
Chương 121: Không Mang Chí Lớn, Chỉ Vô Tích Sự
Chương 122: Nuôi Binh Ngàn Ngày, Muốn Dùng Không Người
Chương 123: Gặp Khó Đứng Lên, Gặp Mạnh Càng Mạnh
Chương 124: Thà Chết Trong Chiến Đấu, Không Muốn Sống Qua Ngày
Chương 125: Chỉ Cầu Chết Oanh Liệt, Không Chịu Sống Vất Vưởng

https://thuviensach.vn

Chương 126: Sống Tạm Bợ Không Bằng Chết Sảng Khoái

Chương 127: Trống Chiều, Chuông Sớm, Cá Đỏ, Đá Xanh

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tóc Đen, Chân Trần, Môi Hồng, Tay Ngọc

Tất cả đều tin, chặt đứt gốc cây này sẽ mang đến tai họa cho mọi người.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Tại sao?

- Đó là Tô lâu chủ nói.

Dương Vô Tà kính cẩn đáp:

- Ngay cả lão Tô lâu chủ, phụ thân của Tô lâu chủ trước kia cũng nói như vậy.

Ngày hôm sau, Bạch Sầu Phi lại ra lệnh cho "Quỷ Lệ Bát Xích môn" Chu Như Thị và "Vô Vĩ Phi Tha" Âu Dương Ý Ý chặt cây, cắt cành, nhổ gốc, đào thân, hoàn toàn tiêu hủy.

Đây đương nhiên là chuyện xảy ra sau khi Bạch Sầu Phi nắm quyền trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Chuyện này có quan hệ rất lớn, dẫn đến sự chú ý và suy đoán của rất nhiều người.

Phần lớn hảo hán giang hồ thuộc phe chính đạo trong kinh thành, nếu không phải là huynh đệ của "Hoa phủ" Hoa Khô Phát thì cũng là "Ôn trạch" Ôn Mộng Thành.

https://thuviensach.vn

Phái Ôn Mộng Thành và phái Hoa Khô Phát tuy có lúc tranh chấp, mấy chục năm qua luôn gây sự với nhau, nhưng dù sao đều là lão huynh đệ, hảo chiến hữu của hai đảng Phát và Mộng, tâm ý tương liên, huyết mạch nối liền, hợp thành một khối, cùng một trận tuyến.

Từ sau lần Bạch Sầu Phi dẫn Nhậm Lao và Nhậm Oán huyết tẩy Phát đảng Hoa phủ, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành lại càng chung kẻ thù.

Lúc này, sau khi Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành nghe được tin tức từ trong miệng đệ tử "Thủy Hỏa Bất Dung" Hà Trạch Chung, nói rằng Bạch Sầu Phi đã chặt gốc cây mà Tô Mộng Chẩm xem như bảo bối, hai người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Ôn Mộng Thành trước tiên cười khan ba tiếng, sau đó hỏi:

- Cô lão đầu, chuyện này ngươi thấy sao?

Hoa Khô Phát đảo mắt:

- Thấy sao cái gì?

Ôn Mộng Thành cười một tiếng:

- Nếu như ngươi là Tô Mộng Chẩm, ngươi sẽ làm gì?

Hoa Khô Phát ho một tiếng, phun ra một bãi đàm, mắng:

- Ta làm gì à? Tiểu tử Bạch Sầu Phi này rõ ràng là muốn cướp lấy vị trí long đầu của Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn làm phản rồi. Không có Tô Mộng Chẩm một tay nâng đỡ, tiểu tử da trắng kia làm sao lớn mạnh được như hôm nay. Nếu như ta là Tô Mộng Chẩm, đêm nay hắn đừng mơ tưởng sau khi nhắm mắt lại còn có thể mở ra, ta sẽ đưa hắn đến cầu Nại Hà một chuyến.

Sau đó y hỏi ngược lại Ôn Mộng Thành:

https://thuviensach.vn

- Ngươi thì sao?

Ôn Mộng Thành chỉ cười hà hà.

- Ngươi bớt làm ra vẻ đi!

Hoa Khô Phát lại mắng:

- Đừng có trước khi nói chuyện đều cười gian ba tiếng, chỉ sợ người khác không biết ngươi là đại gian đại ác. Ta đã nói rồi thì ngươi cũng nói đi!

- Nếu ta là Tô Mộng Chẩm, cũng sẽ không bỏ qua cho Bạch Sầu Phi.

Ôn Mộng Thành lại cười hà hà nói:

- Loại người như Bạch Sầu Phi, một khi đắc thế thì sẽ xem mình như trời, được voi đòi tiên, sau này ngay cả bàn thờ cũng không để cho ngươi ngồi. Có điều…

- Có điều cái gì?

- Còn nhớ Vương Tiểu Thạch không?

- Đương nhiên là nhớ, hắn là đại ân nhân của hai đảng Phát và Mộng chúng ta.

- Nếu như có hắn ở đây, hắn vẫn là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu. Tô Mộng Chẩm có được trợ thủ mạnh cũng không phải sợ Bạch Sầu Phi nữa.

- Nhưng hắn vì diệt trừ gian tướng Phó Tông Thư nên đã chạy trốn hơn ba năm, không trở về kinh thành nữa.

https://thuviensach.vn

- Ai, giết một tên gian tướng, không phải lại có một tên càng gian càng có quyền hơn sao. Làm sao giết hết được tham quan ô lại trong thiên hạ?

- Nghe nói sở dĩ Bạch Sầu Phi dám to gan phạm thượng như vậy, cũng là do quyền tướng Thái Kinh bao che giật dây. Hắn muốn khống chế thế lực võ lâm của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên đã nhận Bạch Sầu Phi làm con nuôi, tìm cách đoạt quyền Tô Mộng Chẩm.

- Như vậy xem ra, trong kinh khó tránh khỏi hỗn loạn.

- Nói như thế, Tô Mộng Chẩm càng nên lập tức trừ khử họ Bạch. Nếu không một khi tên Bạch Vô Thường này đoạt được quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, khó tránh khỏi sẽ chĩa mũi tên về phía chúng ta…

- Chẳng những là chúng ta, tất cả hảo hán giang hồ và người trong võ lâm đều sẽ gặp nạn.

- Nếu như ta là Tô Mộng Chẩm…

- Nhưng ngươi lại không phải là Tô Mộng Chẩm.

Ôn Mộng Thành nghiêm túc nói:

- Đừng quên, Tô Mộng Chẩm bị bệnh rất nặng, hơn nữa y từng bị mai phục tập kích và trúng độc tại phố Khổ Thủy, cộng thêm lúc tiêu diệt thế lực của Lục Phân Bán đường do Lôi Tổn cầm đầu, y đã bị thương rất nặng, chỉ sợ đã không cầm cự nổi. Hiện giờ vây cánh của Bạch Sầu Phi đã lớn, nếu không thì hắn cũng không dám lớn lối như vậy. Tô lâu chủ có thể giải quyết được tên ác nhân do y một tay bồi dưỡng này hay không còn rất khó nói, không thể lạc quan.

Hoa Khô Phát nhất thời nghẹn giọng.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Kim Phong Tế Vũ lâu có bốn lầu một tháp, trong đó bốn lầu gồm bốn màu sắc xanh, đỏ, vàng và trắng.

Bạch lâu là nơi hội tụ và bảo quản tất cả tư liệu. Ngày đó Vương Tiểu Thạch không thích gò bó và Bạch Sầu Phi dã tâm lớn ánh mắt cao vừa vào nơi này, cũng bị sự phân công tinh tế và bố cục chặt chẽ của nó làm cho ngạc nhiên.

Hồng lâu là trọng địa tập kết của tất cả vũ lực, bao gồm vũ khí và nhân lực, còn có một số "thực lực" mà người khác không biết. Năm đó Dương Vô Tà đã từ nơi này lấy ra một số tư liệu tường tận về thân thế, khiến cho Vương Tiểu Thạch trời sập cũng không biến sắc và Bạch Sầu Phi gan lớn bằng trời cũng bị kinh ngạc. Đây là thực lực trọng tâm của một tổ chức.

Hoàng lâu là trung tâm giải trí, cũng là nơi mà Bạch Sầu Phi quản lý hiện giờ. Đây là nơi mà tất cả đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều đổ xô vào, phụ trách nơi này cũng đồng nghĩa với việc nắm được tâm tình của mọi người.

Thanh lâu vốn là nơi phát hiệu lệnh, nhưng gần đây sau khi nghe được bệnh tình của Tô Mộng Chẩm càng lúc càng nặng, đã ít thấy lâu chủ và các nhân vật quan trọng hội họp ở đó, cũng hiếm khi có mệnh lệnh từ nơi ấy ban xuống.

Mệnh lệnh lại đến từ Hoàng lâu nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

Thông thường sau khi Bạch Sầu Phi bày tiệc, khách và chủ cùng vui vẻ, ban bố mệnh lệnh lại rất có hiệu quả. Rất nhiều đệ tử đều vui lòng phục tùng, bởi vì lợi ích của nó có thể thấy dược rõ ràng, nhanh và thực tế.

Có điều Thanh lâu vẫn do Tô Mộng Chẩm phụ trách, mặc dù nơi mà y thường ở là tòa tháp bạch ngọc nằm ở trung ương bốn tòa lầu. Có y ở đó, cho dù hiếm người thấy được bóng dáng bệnh tật của y, nhưng dù sao vẫn là một tổng đàn danh chính ngôn thuận.

Hôm nay bọn họ lại thấy được y.

Bọn họ tổng cộng có năm người, bao gồm Đao Nam Thần, Dương Vô Tà, Thụ đại phu, Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi.

Y chỉ có một mình. Y đương nhiên chính là Tô Mộng Chẩm, lãnh tụ của bang phái đệ nhất kinh thành Kim Phong Tế Vũ lâu, bảy mươi mốt đường Phong Yên, ba mươi tám đường Tinh Sương, mười hai Liên Hoàn ổ.

Đao Nam Thần cúi thấp đầu, thần sắc rất kính cẩn. Y mặc dù cúi đầu nhưng lại ngẩng mắt nhỉn lên, quan sát vị chủ nhân đang không ngừng ho, lá phổi như một chiếc ống bễ già nua, toàn thân thỉnh thoảng lại co giật.

Trong lòng y cảm khái. “Ngũ Đại Thần Sát” của Kim Phong Tế Vũ lâu năm đó, hiện giờ Thượng Quan Trung Thần đã chết, Tiết Tây Thần cũng bỏ mạng vì Mạc Bắc Thần phản bội, Quách Đông Thần dù sao cũng không hợp với mình, vẫn luôn ở nơi này hầu hạ Tô công tử, chỉ còn lại một lão tướng là mình.

Y đã cảm khái một lúc lâu, bởi vì y đã đợi một hồi lâu.

Dương Vô Tà đã báo cáo xong được một lúc, y vừa mới kể lại những hành vi ngông cuồng gần đây của Bạch Sầu Phi, bao gồm cả chuyện chặt đứt gốc cây kia.

https://thuviensach.vn

Gốc cây kia đại biểu cho Kim Phong Tế Vũ lâu vạn đời không ngã, do phụ thân của Tô Mộng Chẩm là Tô Già Mạc tự tay trồng, cũng là gốc cây mà Tô Mộng Chẩm yêu thích nhất.

Sau khi nghe xong báo cáo của Dương Vô Tà, Tô Mộng Chẩm chỉ uể oải ôm lấy chiếc đệm trên giường, thờ ơ hỏi:

- Các ngươi cho rằng nên xử trí thế nào?

Y luôn thích nghe một số ý kiến của người khác trước, sau đó đến khi thật sự chấp hành và ra quyết định, y lại có ý kiến riêng của mình, hơn nữa hoàn toàn không quan tâm bọn họ tán thành hay phản đối.

Đao Nam Thần đột nhiên trở nên hăng hái:

- Giết hắn!

- Tại sao?

Tô Mộng Chẩm lại mệt mỏi hỏi.

- Nếu như không giết hắn, hắn sẽ giết ngài trước, đoạt lấy vị trí, phá hoại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm dường như cũng không bất ngờ, y dựa vào đệm, quay sang hỏi Dương Vô Tà:

- Ý của ngươi thì sao?

- Cướp ngôi đoạt quyền còn là thứ yếu.

Dương Vô Tà suy nghĩ cẩn thận nói:

- Chỉ cần Bạch phó lâu chủ nắm giữ đại cục, dĩ nhiên lực lượng của chúng ta sẽ hoàn toàn ủng hộ Thái Kinh. Cứ như vậy, thế lực võ lâm trong

https://thuviensach.vn

kinh thành sẽ không thể kiềm chế tên quyền tướng không chuyện ác nào không làm này nữa.

Tô Mộng Chẩm trầm mặc một lúc, vẫn cúi đầu nhìn chiếc đệm kê bên dưới, sau đó nói một cách yếu ớt:

- Vậy cũng không phải, thế lực võ lâm trong triều đình còn có Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ, giang hồ phố phường cũng còn thế lực của hai đảng Phát và Mộng.

Y khoan thai nói:

- Lại nói, có Thái Kinh nâng đỡ, các anh em trong lâu chẳng phải là không cần lo lắng, hơn nữa nhất định thanh thế sẽ càng ngày càng mạnh, như vậy cớ sao không làm?

Dương Vô Tà nghiêm nghị nói:

- Nhưng mà Thái tướng nắm quyền khiến dân chúng lầm than, một mực cầu hòa, không tiếc bán rẻ quốc thổ, hơn nữa còn cưỡng chế trưng thu, ức hiếp bách tính. Nếu như để hắn nắm quyền thêm mười năm, lại không kiềm chế hắn hoành hành bạo ngược, e rằng quốc gia thật sự sẽ không còn nghĩa sĩ, có ngày họa vong.

Tô Mộng Chẩm trầm giọng nói:

- Nhưng đó là chuyện quốc gia đại sự, còn chúng ta chỉ là người trong giang hồ…

Đao Nam Thần lớn tiếng cắt lời:

- Người trong võ lâm cũng có quy củ võ lâm, người trong giang hồ càng coi trọng quy tắc giang hồ. Chúng ta mũi thương giết địch, đầu đao liếm máu, đi là đạo, hành là hiệp, có việc nên làm cũng có việc không nên

https://thuviensach.vn

làm. Đi theo Thái Kinh chèn ép lê dân bách tính, chúng ta thà rằng về quê cày ruộng còn hơn.

Tường Ca Nhi cũng nói:

- Đúng, đúng, nói rất đúng… Sống chết không hối tiếc, quyền thế không khuất phục. Sự tồn vong của cá nhân là chuyện nhỏ, sự hưng suy của quốc gia mới là chuyện lớn…

Tô Mộng Chẩm liếc nhìn hắn một cái, chỉ mệt mỏi hỏi:

- Các ngươi muốn ta làm gì?

Đao Nam Thần buông tay, cúi đầu, nói một câu:

- Tất cả chỉ chờ lâu chủ hạ lệnh…

Sau đó y lại bước lên phía trước một bước, thấp giọng nói:

- Đây là cơ hội tốt để trừ gian, nếu như bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa, hối hận không kịp.

- Loại người đó, hắn muốn bay…

Đao Nam Thần cương quyết nói:

- Chúng ta sẽ bắn hắn xuống!

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Huyền Cơ

Mọi người đang chờ Tô Mộng Chẩm quyết định, chờ một mệnh lệnh của Tô công tử.

- Thông báo xuống, giờ Dậu ngày hai mươi mốt tháng tháng mười một, bày tiệc tại Thanh lâu để khen thưởng công lao của Bạch nhị lâu chủ gần đây.

Tô Mộng Chẩm cuối cùng "ra lệnh":

- Ta cho rằng, Bạch phó lâu chủ đã dẫn dắt mọi người theo một hướng tốt hơn, điều này chẳng những trước kia ta không làm được, ngay cả gia phụ cũng không làm được, đáng để khen ngợi tuyên dương. Tiệc do ta bày, người có thể do y mời đến.

Y lại ra một "mệnh lệnh" như vậy.

Nghe được "mệnh lệnh" của Tô Mộng Chẩm, Dương Vô Tà lại cảm khái, không hề ít hơn so với hơn Đao Nam Thần.

"Ngũ Phương Sát Thần" ngày đó đi theo bên cạnh Tô lâu chủ, chỉ còn lại Quách Đông Thần thường không biết tung tích, xuất quỷ nhập thần, cùng với Đao Nam Thần trung thành ngày càng già đi. Còn trong "Tam Vô" năm đó từng bảo vệ bên cạnh Tô lâu chủ, Hoa Vô Thác đã phản bội chết đi, Sư Vô Quý cũng bị ám toán bỏ mình, chỉ còn lại một mình y.

https://thuviensach.vn

Tô công tử, Tô lâu chủ năm đó uy phong biết bao, hiện giờ lại làm bạn với gối đệm cả ngày.

Tâm tình của y cũng không dễ chịu, bởi vì y phụ trách "thông báo" cho Bạch Sầu Phi.

Y cầm tấm thiệp kia như nặng cả ngàn cân, cảm thấy mình thật sự đã già rồi, lỗi thời rồi, thậm chí vận may cũng không còn nữa.

Lúc Bạch Sầu Phi nhận thiệp, cô gái ngọt ngào tóc dài chân trần kia vẫn môi đỏ ướt át, ngón tay ngọc không ngừng múa lên.

Bạch Sầu Phi sai người khác mở thiệp, đó là Âu Dương Ý Ý. Hiển nhiên hắn rất cẩn thận, có lẽ sợ trong thiệp có thuốc mê hay thuốc độc.

Khi hắn biết được nội dung trong thiệp, cũng nhíu mày, lẩm bẩm một tiếng:

- Có huyền cơ gì đây?

Âu Dương Ý Ý xoay chuyển ánh mắt, thấp giọng hỏi:

- Công tử có đi không? Nên đi không?

Ánh mắt Bạch Sầu Phi quay sang Tường Ca Nhi.

Tường Ca Nhi đã sớm báo cáo những gì nghe được với Bạch Sầu Phi, cho nên lúc này hắn chỉ nói:

- Tôi thấy, Tô lâu chủ đối với công tử vẫn rất tin tưởng, không hề đề phòng, chi bằng…

Âu Dương Ý Ý lại không đồng ý.

- Đây có thể là một cái bẫy.

https://thuviensach.vn

Hắn nói:

- Đi đến cuộc hẹn quá mạo hiểm.

Hai người đang muốn tranh luận tiếp, Bạch Sầu Phi lại chậm rãi nói:

- Muốn biết tình hình chân thật, tại sao không hỏi một người.

- Người nào?

- Thụ đại phu.

Thụ đại phu luôn chữa bệnh cho Tô Mộng Chẩm, đã qua mười một năm, chỉ có yn hiểu rõ tình hình của Tô Mộng Chẩm nhất, đặc biệt là bệnh trạng.

Thụ đại phu được Bạch Sầu Phi "mời" tới, ban đầu còn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi Bạch Sầu Phi hỏi rõ, y lập tức tắt nụ cười, giống như bị một chiếc đũa cắm vào cổ họng.

Sau đó y lại không nói gì cả.

Bạch Sầu Phi gọi hai người tới, tiếp theo hắn liền thoái thác có chuyện rời khỏi nơi đó.

Hai người này vừa đến, mới động vài cái, Thụ đại phu đã không thể không nói.

Hai người này mới động một chút, Thụ đại phu chỉ còn lại một con mắt (một con mắt khác đã bị cưỡng bách nuốt vào trong bụng mình), bốn ngón tay (đều không bị đứt, chỉ là có ngón bị cháy rụi, có ngón bị hầm chín, có ngón bị kim thép xuyên qua xương ngón tay, có ngón bị ép thành thịt vụn, có ngón thịt vẫn còn hoàn hảo nhưng xương đã bị rút ra, có ngón thật sự không ai dám tin đó vốn là, đã là, từng là một ngón tay), nửa mảnh tai (nửa mảnh khác đã bị cắt xuống, bịt kín một lỗ tai khác, bên trong thả

https://thuviensach.vn

một bánh pháo, sau một tiếng nổ, máu thịt văng tung tóe; Thụ đại phu mặc dù đã bị điếc một tai, nhưng vẫn còn một tai khác nghe được âm thanh trong khoang tai đầy máu)… Bọn họ cũng không làm y câm, bởi vì muốn y nghe được câu hỏi, nói được đáp án.

Đối với hai người này, như vậy cũng chưa tính là độc ác.

Chủ yếu là vì Bạch Sầu Phi nhớ tình bạn cũ. Hắn cũng từng bị thương vài lần, mắc vài cơn bệnh, khi đó Thụ đại phu đã chữa trị cho y.

Về phần hai người được hắn mời tới dùng hình, đương nhiên chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán, lần trước đã cùng hắn đi đến Hoa phủ Phát đảng.

Đối với việc dùng hình, hai người bọn họ luôn luôn mhậm lao nhậm oán (nhẫn nhục chịu khó).

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Dạ Cơ (Cơ Hội Buổi Tối)

Thụ đại phu cuối cùng đã trả lời câu hỏi của Bạch Sầu Phi.

Lúc y trả lời đã là "không còn hình người".

Bạch Sầu Phi đương nhiên không trực tiếp hỏi. Hắn làm việc có một nguyên tắc. Nhiều năm thất bại, ngăn trở và đả kích trùng trùng đã nói cho hắn biết, nếu như muốn đối phó với một người, không đến giờ phút cuối cùng thì hoàn toàn không cần thiết để cho đối phương biết là mình làm. Thậm chí đến giờ phút cuối cùng, tốt nhất là khiến đối phương có chết cũng không biết là do mình làm, như vậy cho dù đối phương có biến thành quỷ (nếu thật sự có quỷ) cũng sẽ không tìm mình báo thù.

Cho nên hắn bảo Nhậm Lao và Nhậm Oán đi hỏi.

- Bệnh tình của Tô Mộng Chẩm thế nào?

- Y bị bệnh rất nặng. Nếu như không phải là y, cao thủ võ lâm bình thường đã sớm chết mười bảy mười tám lần rồi.

- Thương thế của y thế nào?

- Thương thế của y rất đáng sợ, từ nội thương đến ngoại thương, có lúc ngay cả tôi cũng hoài nghi y liệu có còn sống hay không.

- Độc mà y trúng thì sao?

https://thuviensach.vn

- Rất nghiêm trọng. Một chân bị đứt đã gần như thối rữa, kinh mạch hoàn toàn lệch lạc. Có lúc tôi cũng không hiểu làm sao y vẫn có thể sống, hơn nữa dường như còn có thể sống tiếp.

Khi Nhậm Lao đi ra báo cáo với Bạch Sầu Phi đến câu này, Bạch Sầu Phi lại nói một câu:

- Dường như có thể sống tiếp không có nghĩa là thật sự có thể sống tiếp.

Sau đó hắn đi vào nơi tra tấn.

Sự xuất hiện của Bạch Sầu Phi khiến cho Thụ đại phu tìm được một đường sinh cơ.

Y kêu lên:

- Phó lâu chủ cứu tôi, tôi đã nói tất cả rồi!

Bạch Sầu Phi gật đầu, phân phó:

- Các ngươi đối xử với Thụ đại phu như vậy, đúng là quá đáng.

Sau đó hắn đi ra ngoài. Nhậm Lao liền chạy theo hỏi một câu:

- Thật sự thả sao?

Bạch Sầu Phi giễu cợt nói:

- Sao có thể? Ta vừa vào hắn liền cầu xin ta, còn bảo rằng đã nói tất cả, hiển nhiên đã biết là do ta ra lệnh. Ta nghĩ, Nhậm Oán còn hiểu được ý ta hơn so với ngươi.

Quả nhiên, Bạch Sầu Phi không hề nói sai.

https://thuviensach.vn

Nhậm Oán ít nhất trẻ hơn bốn mươi tuổi so với Nhậm Lao, nhưng thủ đoạn còn ác độc hơn bốn mươi năm.

Người trẻ tuổi bây giờ có một truyền thống, đó là đời sau ác độc hơn đời trước.

Sau khi Bạch Sầu Phi xoay lưng đi, Nhậm Oán đã bắt đầu giết Thụ đại phu. Hắn cắt đứt cổ họng Thụ đại phu bằng một sợi dây, bởi vì bây giờ hắn đã không cần nghe Thụ đại phu nói nữa.

Hắn dùng đủ một canh giờ để cắt cổ, trước tiên dùng sợi dây rất dẻo từ từ cắt đứt da cổ, sau đó cắt đứt bắp thịt, lại cắt đứt huyết mạch, cuối cùng mới cắt đứt cổ họng của đối phương.

Đương nhiên, cho đến khi chết Thụ đại phu vẫn tỉnh táo.

Có điều nghe nói thần sắc của Thụ đại phu lại rất kỳ quái, không có oán hận, thậm chí cũng không có kinh sợ. Ánh mắt của y tỏa sáng, giống như nhìn thấy một đóa hoa nở rộ.

Nhưng bên ngoài chỉ có tuyết, không có hoa.

Điều này khiến cho Nhậm Oán luôn thích hành hạ người khác đến chết cảm thấy rất không hài lòng, không được mãn nguyện.

Hắn cũng không báo cáo lại chuyện này cho Bạch Sầu Phi biết. Dù sao, tướng gia hạ lệnh cho hình tổng Chu Nguyệt Minh phái hắn và Nhậm Lao đến trợ giúp Bạch Sầu Phi, mục đích là để Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chẩm quyết đấu sinh tử, còn những chuyện khác đều không quan trọng.

Ngoài cửa sổ là màn đêm, tuyết đang rơi.

Hắn cũng không cho rằng trong màn đêm như vậy che giấu huyền cơ gì.

https://thuviensach.vn

Sau khi Bạch Sầu Phi biết được tình hình thực tế của kẻ địch, liền nói với Tường Ca Nhi:

- Trả lời với Tô lâu chủ, tối mai ta sẽ tham gia bữa tiệc của y tại Thanh lâu.

Quyết định này không hề khác thường, mà là mệnh lệnh kế tiếp của Bạch Sầu Phi.

Hắn âm thầm truyền đạt một ý chỉ cho Âu Dương Ý Ý.

Bởi vì mệnh lệnh thứ hai là lén lút truyền đạt, cho nên cũng không truyền ra ngoài. Nhưng mệnh lệnh thứ nhất đã nhanh chóng truyền tới trong tai Mễ công công và Phương Ứng Khán của "Hữu Kiều tập đoàn".

Sau khi nghe xong báo cáo của hai người "Thiết Thụ Khai Hoa", Phương Ứng Khán lập tức khiêm tốn thỉnh giáo Mễ công công:

- Ngài thấy, hai người bọn họ có thể xung đột trong bữa tiệc hay không?

Mễ công công đang lột đậu phộng. Trước tiên bóc vỏ, bóp vỡ nó, lại nhặt hạt đậu phộng ra, giống như rất thèm thuồng.

Y lại bóc lớp màng đậu phộng, cẩn thận giống như cởi áo cho nữ nhân yêu mến. Sau đó mới dùng đầu ngón tay búng ra, hạt đậu phộng rơi vào trong miệng, giống như một nụ hôn của tình nhân.

Y bắt đầu nhai, cẩn thận nhấm nháp, hơn nữa rất có dư vị.

Y dường như không hề vội.

Phương Ứng Khán cũng không vội.

Hắn bình tĩnh như phụ nữ, điềm đạm như xử nữ.

https://thuviensach.vn

Hắn chờ, bởi vì hắn còn trẻ nên có thể chờ.

Chỉ cần có thể lấy được thứ mà mình muốn (bất kể đó là một đáp án hay là một mơ ước), hắn đều sẽ kiên nhẫn bố cục, sau đó chờ đợi.

Hắn tin tưởng thu hoạch nhất định sẽ đến. Càng có thể chờ lâu, thu hoạch nhất định sẽ càng nhiều.

Hắn cũng tin tưởng Mễ công công nhất định sẽ nói cho mình biết đáp án, đáp án mà mình cần.

Lão nhân được đương kim thiên tử ban cho danh hiệu "Hữu Kiều" này, quả thật cho dù là đường cùng, chỉ cần có y ở đó sẽ có cầu thông qua, có đường để đi, đúng là có năng lực hơn người, trí tuệ phi phàm.

- Tối mai là một cơ hội, một cơ hội trọng đại.

Mễ công công vừa ăn đậu phộng vừa nói:

- Bất kể là Tô Mộng Chẩm diệt trừ Bạch Sầu Phi, hay là Bạch Sầu Phi trừ khử Tô Mộng Chẩm, tối hôm đó vẫn là cơ hội tốt.

- Như vậy…

Phương Ứng Khán tiếp tục dò hỏi:

- Theo ngài thấy, rốt cuộc là ai sẽ diệt trừ ai?

Mễ công công híp mắt lại.

Y vừa ăn được một hạt đậu phộng ngon, thơm, hơn nữa còn giòn, mặn đến mức mang đến một chút vị ngọt.

Hạt đậu phộng này nhất định là đến từ đất đai màu mỡ.

- Ai diệt trừ ai… người nào cũng phải cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Y đột nhiên bắt đầu ho. Cơn ho kịch liệt khiến cho y ôm ngực, hơn nữa không thể không hớp vài ngụm rượu:

- Thế lực trong kinh thành, lại sắp phải chỉnh hợp rồi…

Thật là, đậu phộng tuy ăn ngon, rượu tuy tinh khiết, nhưng mỗi lần sau khi ăn đậu phộng luôn mang đến cho y một chút bất hạnh. Chẳng lẽ ăn đậu phộng nhiều vận may sẽ giảm đi sao? Mễ công công càng ngày càng có loại cảm giác này.

Loại cảm giác kỳ dị này nói không ra, cũng phân tích không rõ được.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tảo Cơ (Cơ Hội Buổi Sáng)

Bữa tiệc giờ Dậu, Bạch Sầu Phi, Tường Ca Nhi, Diệp Bác Thức của Lạc Anh sơn trang, Trương Sơ Phóng của Thiên minh, Võ trạng nguyên Trương Bộ Lôi, còn có một đám người võ lâm và hảo thủ có danh vọng trong kinh thành, nghênh ngang tiến vào Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi còn tươi cười mời rượu xin lỗi mọi người:

- Lâu chủ còn chưa tới, ta trước tiên thay mặt y kính mọi người một chén…

Trương Sơ Phóng uống một hớp rượu, cười nói:

- Bạch phó lâu chủ, có phải chúng ta tới không đúng lúc, hơi sớm một chút hay không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Sớm à? Nào có sớm? Có câu là “chim dậy sớm mới có sâu ăn”… sớm mới có cơ hội, càng sớm ra tay càng có thể nắm được cơ hội.

Trương Bộ Lôi lại nói:

- Loại người tài giỏi chí lớn như Bạch phó lâu chủ, giống như chim đại bàng buổi sáng, đương nhiên là có sâu ăn. Nhưng còn loại sâu bọ buổi sáng giống như tôi, có gì để ăn đây…

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, Trương Bộ Lôi đã ăn một mũi tên.

Tên không chỉ có một mũi, cũng không chỉ bắn về phía Trương Bộ Lôi. Càng có nhiều mũi tên bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đột nhiên lật bàn, dùng mặt bàn để chặn tên.

Hắn trốn phía sau bàn, lăn đi, nghĩ hết biện pháp để thoát khỏi nguy cơ. Nhưng ít nhất có mười sáu tên đao thủ cầm khiên cũng đang lăn tròn chém tới.

Hắn lập tức phóng lên cao, phá lầu bay ra.

Nhưng trên nóc lầu có ít nhất mười hai cây thương đang chờ hắn, chỉ cần hắn vừa lên sẽ lập tức đâm vào chỗ hiểm.

Nhưng Bạch Sầu Phi còn chưa lên tới nóc lầu, ngón tay đã liên tục búng ra, giống như ấn lên dây đàn tỳ bà hay đàn tranh, chuyển động một cách thần kỳ.

Sau đó trong tiếng kêu thảm thiết, từng người lần lượt bị phong bế huyệt đạo ngã xuống.

Lúc này Trương Bộ Lôi đã bị bắn thành bia tên.

Hắn vốn có thể tránh được mấy mũi tên, ngăn cản mười mấy mũi tên, đón đỡ mấy chục mũi tên. Nhưng trước khi trúng tên hắn đã mất đi hơn nửa sức chiến đấu, bởi vì hắn đã trúng độc, hiển nhiên trong rượu có độc.

Đó là rượu do Tô Mộng Chẩm chuẩn bị chiêu đãi, tại sao lại có độc?

Lúc này Tô Mộng Chẩm đang ở trong tháp ngọc, chuẩn bị đến Thanh lâu dự tiệc.

https://thuviensach.vn

Nhưng y lại không tìm được Thụ đại phu. Ngày hôm nay y chỉ dùng thuốc do đại phu để lại.

- Thụ đại phu đi đâu?

- Không biết.

- Không biết.

- Tôi không biết.

Khi Dương Vô Tà cũng nói "không biết", không chỉ có ánh mắt của Tô Mộng Chẩm trầm xuống, trong lòng cũng như vậy.

Lúc này Tường Ca Nhi lại hổn hển chạy tới thông báo với y:

- Không hay, Thanh lâu có kẻ địch xâm phạm, gặp phải phục kích. Phó lâu chủ có thể ứng phó được, xin lâu chủ tạm thời đừng qua đó.

Bạch Sầu Phi cuối cùng đã lên nóc Thanh lâu. Hắn có cảm giác như "trên cao thấy cô đơn, nhìn ra thiên hạ nhỏ".

Lúc này có một người lao đến tấn công hắn, không phải dùng vũ khí mà là thân thể.

Người này đương nhiên chính là Âu Dương Ý Ý.

Hắn dùng thân thể của mình làm binh khí, đúng là một món "vô vĩ phi tha" (một món binh khí gồm một khối sắt cột với sợi dây).

Ánh mắt Bạch Sầu Phi sáng lên, khuôn mặt lại trắng, còn trắng hơn so với trường bào mà hắn mặc trên người.

Hắn không lùi mà tiến tới, dùng một tay ngăn cản Âu Dương Ý Ý đang lao đến. Trước khi thân thể kẻ địch đụng trúng, hắn đã khống chế đối

https://thuviensach.vn

phương, sau đó nghiêm nghị quát lên:

- Là ai phái ngươi tới?

Lúc này, Chu Như Thị đã sớm dẫn theo thuộc hạ trong Kim Phong Tế Vũ lâu thần phục Bạch Sầu Phi, còn có đám người Lạc Anh sơn trang và Thiên minh chạy tới, ngăn cản đám sát thủ kia.

Chợt nghe Bạch Sầu Phi lại nghiêm nghị quát hỏi:

- Ai phái ngươi đến giết bọn ta?

Hắn đứng ở nơi cao, cho nên tiếng nói truyền đi rất xa, hơn nữa còn rất rõ ràng, dĩ nhiên là ai nấy đều nghe được.

Âu Dương Ý Ý lập tức quỳ xuống, khấu đầu xin tha.

- Tôi không có cách nào. Phó lâu chủ, xin ngài tha thứ cho tôi. Tôi không phản bội, chỉ là bị buộc phải giết ngài…

Giọng nói cầu khẩn của Âu Dương Ý Ý cũng rất lớn:

- Là mệnh lệnh do lâu chủ ban ra, tôi sao dám không tuân…

Đúng, nếu như lâu chủ ra lệnh cho hắn giết phó lâu chủ, như vậy có thể xem là phản bội sao? Hắn có thể kháng lệnh sao? Hắn có thể không giết sao?

Sau khi Bạch Sầu Phi nghe xong, lập tức ôm ngực, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, lật người rơi xuống, lảo đảo muốn ngã. Hiển nhiên hắn cũng bị trúng độc.

Lần này đã khiến cho quần chúng giận dữ.

https://thuviensach.vn

Những nhân vật võ lâm trong bữa tiệc may mắn thoát nạn không khỏi căm hận Tô Mộng Chẩm đến nghiến răng, xoa xoa nắm tay, trong lòng giận dữ.

- Đúng là quá đáng!

- Quá tàn độc!

- Quá tuyệt tình!

- Đối với anh em kết nghĩa của mình cũng ra tay độc ác như vậy!

- Ngay cả đối với chúng ta cũng dùng loại thủ đoạn độc ác này! (câu này thật ra ai cũng muốn nói, cũng một câu nghe lọt tai nhất)

Cuối cùng cũng có người nói ra:

- Tô Mộng Chẩm này tính tình thất thường, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nên đổi người rồi.

Sau khi nói ra câu này, người nói và người người đều quay đầu nhìn về phía Bạch Sầu Phi đang khoanh chân bức độc.

Lúc này, Gia Cát tiên sinh trong phủ Thần Hầu vẫn luôn chú ý đến tình hình Kim Phong Tế Vũ lâu, chợt nghe tin tức "Tô Mộng Chẩm không thể nhịn được Bạch Sầu Phi", đôi mày bạc liền nhíu lại, nói:

- Tình hình của Tô lâu chủ e rằng không ổn.

Thư Vô Hý ngạc nhiên hỏi:

- Là sao?

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

https://thuviensach.vn

- Bạch Sầu Phi hao tâm bố trí như vậy, là muốn trước tiên đứng ở chữ "lý". Hắn muốn lật đổ Tô Mộng Chẩm, cũng không thể không quan tâm đến đạo nghĩa giang hồ. Dù sao hắn cũng là người được Tô Mộng Chẩm một tay nâng đỡ.

Vô Tình nói tiếp:

- Lần này, hắn đã có thể chứng thực trước con mắt mọi người, là do Tô Mộng Chẩm ra tay trước, hắn có thể làm gì tùy thích mà không cần quan tâm đến người khác.

Thiết Thủ lại nói:

- Nhưng Trương Bộ Lôi cũng chết trong bữa tiệc… hắn không phải là tâm phúc nanh vuốt của Thái Kinh sao?

Truy Mệnh lại trả lời câu hỏi này:

- Trương Bộ Lôi là người của Thái Kinh, nhưng lại thuộc phe phái bất đồng. Giống như đám người Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức ủng hộ Bạch Sầu Phi, còn đám người Trương Bộ Lôi và Lê Tỉnh Đường lại trợ giúp Phương Ứng Khán.

Đôi mày rậm của Lãnh Huyết nhướng lên:

- Cho nên Bạch Sầu Phi mới mượn đao giết người, trước tiên trừ khử Trương Bộ Lôi?

- Trương Bộ Lôi chỉ là một vật hi sinh.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Mục đích của Bạch Sầu Phi không chỉ như vậy.

https://thuviensach.vn

Y vốn muốn phái Tứ Đại Danh Bổ đi bảo vệ Tô Mộng Chẩm, nhưng lúc này y lại phải chạy đến Điểm sơn cứu nhị sư ca Thiên Y Cư Sĩ. Như vậy đã trúng phải cạm bẫy của Nguyên Thập Tam Hạn, Lục Hợp Thanh Long cùng nhau vây đánh Điểm sơn, muốn giết chết Gia Cát tiên sinh. Nhưng chuyện này cũng kinh động đến Tứ Đại Danh Bổ, bọn họ lập tức chạy tới Tư Phòng sơn đối phó với Lục Hợp Thanh Long (tình hình cụ thể và tỉ mỉ xin đọc bộ Kinh Diễm Nhất Thương). Vì vậy, bên phía Gia Cát nhất thời cũng không có thời gian quan tâm đến nội chiến của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Thư Vô Hý vốn có thể làm gì đó, nhưng Nguyên Thập Tam Hạn còn có một đồ đệ khác là Thiên Hạ Đệ Thất, vào lúc này lại gây phiền phức cho y. Đợi đến khi bọn họ giải quyết xong mọi chuyện, Kim Phong Tế Vũ lâu đã có kết cục mới, là định cục.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Xướng Cơ (Ca Hát)

Tin tức báo lên và truyền ra đương nhiên là: Tô Mộng Chẩm ám sát Bạch Sầu Phi không thành, lại giết chết Trương Bộ Lôi.

Thế là Thái Kinh liền dùng danh nghĩa thừa tướng kiêm tổng chỉ huy thủ vệ kinh thành, ra lệnh truy bắt tội phạm Tô Mộng Chẩm.

Có mệnh lệnh này, đám người Bạch Sầu Phi làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Chỉ trong hai canh giờ, hắn đã danh chính ngôn thuận đoạt được tất cả quyền hành của Tô Mộng Chẩm, lại khiến cho những người vốn trung thành với Tô Mộng Chẩm chuyển sang ủng hộ hắn.

Bởi vì hắn đại biểu cho chính nghĩa, bản thân chịu lệnh vua, vì đại nghĩa diệt thân, hơn nữa hiển nhiên là bất đắc dĩ.

Hắn lấy được Thanh lâu, đánh chiếm Bạch lâu, bao vây Hồng lâu (Hoàng lâu vốn là của hắn).

Hắn cô lập tháp ngọc ở giữa bốn lầu, sau đó mới cùng với vài thuộc hạ đắc lực chậm rãi vào tháp, lên tháp.

Tháp này mới thật sự đại biểu cho trung tâm quyền lực của Kim Phong Tế Vũ lâu. “Thiên Tuyền sơn hạ nhất tuyền nhãn, tháp lộ nguyên thân thiên hạ phản” * chính là chỉ Thiên Tuyền dưới tòa tháp này.

https://thuviensach.vn

* Dưới núi Thiên Tuyền có một nguồn suối, khi tháp lộ ra cũng là lúc thiên hạ làm phản.

Khi hắn tiến vào tháp này, tâm tình lại rất kỳ diệu. Tuy hắn đã đến rất gần trọng tâm và trung tâm quyền lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng vẫn ít có cơ hội tiến vào tòa tháp này. Trước kia mặc dù Tô Mộng Chẩm tín nhiệm hắn, nhưng cũng rất ít khi để hắn lên tháp.

Tháp này cũng không có gì đặc biệt, chỉ giống một chiếc ngà voi trải qua sương gió, cong cong vươn lên trời, màu sắc cũng gần giống như ngà voi.

Nhưng tất cả hiệu lệnh của Kim Phong Tế Vũ lâu đều xuất phát từ nơi này, đưa đến Thanh lâu, sau đó mới có thể truyền khắp trong bang và trong kinh.

Mặc dù hắn rất ít khi tiến vào nơi này, nhưng đã tìm hiểu về nó rất rõ ràng

Trước khi hắn làm một chuyện, nhất định phải hiểu biết tường tận.

Biết người biết ta, tuy chưa chắc đã trăm trận trăm thắng, nhưng nếu như có thể biết người mà người ta lại không biết mình, ít nhất có thể nắm được thắng lợi, ngược lại thì sẽ thất bại.

Hắn nhớ lại ngày trước khi vừa gặp Tô Mộng Chẩm trong kinh thành, hắn đã cùng nhân vật danh động tám phương này lên lầu, là lầu Tam Hợp. Khi đó còn có Vương Tiểu Thạch.

Thật là một cảm giác kỳ diệu.

Bọn họ vừa gặp mặt đã kết nghĩa, nhanh chóng tiến vào trung tâm quyền lực. Đó là thời cơ mà hắn đã khổ công chờ đợi bao năm, cuối cùng đã tới.

https://thuviensach.vn

Khi đó là một bước ngoặt, hiện giờ lại là một bước ngoặt còn cao hơn.

Hắn từng bước từng bước lên tháp, giống như từng bước từng bước đi lên đỉnh cao, cũng từng bước từng bước đến gần quyền lực cực hạn.

Hắn quý trọng ngày hôm nay, hắn quý trọng loại cảm giác này.

Có đôi khi, cảm giác mừng rỡ vì sắp lấy được thứ gì đó, còn đáng quý hơn so với lúc đã lấy được, khiến người như say như mê.

Hắn cảm thấy mình đang từng bước tiến vào thời cơ tốt nhất trong đời, mặc dù đôi khi cũng gặp phải trắc trở.

(Giống như lần đó tại Phát đảng Hoa phủ không đối phó được Vương Tiểu Thạch.)

(Nghe nói gần đây hắn lại trở về kinh sư.)

(Nhất định sẽ có một ngày giải quyết đối phương.)

Hắn cảm thấy hiện giờ là thời cơ tốt nhất của mình, cho nên hắn rất vui vẻ.

Hắn ca hát, thậm chí còn mong dùng tiếng hát để nói lên sự đắc ý trong lòng.

Thực ra, trong lòng hắn vẫn luôn chờ đợi ngày này, nghĩ tới ngày này, mong ước có một ngày như vậy, nhưng lại không dám thốt ra khỏi miệng.

Đến hôm nay, lúc này, hắn cuối cùng đã có thể hát ra:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Rồng bay chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối *? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh…

https://thuviensach.vn

* Người ở địa vị cao phải đề phòng, nếu không sẽ thất bại và hối hận.

Hắn cuối cùng đã lên đỉnh tháp.

Trước khi vào tháp, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, bao gồm cả những lời muốn nói.

“Chúng ta tại Thanh lâu đột nhiên bị ám toán, vẫn không biết người cầm đầu là ai, nhưng chắc chắn là có âm mưu rất lớn. Bọn họ đều nói là đại ca huynh, đệ không tin, bởi vì nếu huynh muốn giết đệ thì đã sớm giết rồi, cần gì phải chờ tới hôm nay, đúng không? Nhưng Thái tướng gia lại rất giận dữ vì cái chết của Trương Bộ Lôi, muốn người có trách nhiệm trong lâu chúng ta đi ra nhận tội, còn chỉ rõ chính là huynh. Đệ nghĩ, đại ca thân thể bệnh tật, không bằng do đệ đi thay thì tốt hơn. Cho nên đệ cả gan đưa hết cơ mật quan trọng của bốn lầu về dưới trướng của mình, đây chỉ là giả vờ mà thôi, để cho tướng gia không truy cứu đến cùng. Dù sao đệ cũng là con nuôi mà ông ta tin tưởng. Trước khi tự trói mình đến tướng phủ xin tội, đệ vẫn muốn được lên tháp ngọc, cáo từ thỉnh an đại ca huynh, mới có thể thõa mãn tâm nguyện và an tâm được.”

Hôm nay là đông chí.

Vào buổi tối trước đông chí một ngày, Bạch Sầu Phi phải đối mặt với lựa chọn quan trọng như vậy. Cho dù hắn là một người khá tàn nhẫn độc ác (điểm này chính hắn cũng thừa nhận, thậm chí còn cho rằng vinh quang. Một người nếu như không thể “tàn nhẫn độc ác”, vậy thì cũng không thể xông pha giang hồ. Đương nhiên không thể “tàn nhẫn” cả đời, hơn nữa kết quả của sự độc ác thông thường là sẽ không được chết già. Nhưng sau khi tàn nhẫn lấy được giang sơn, không ngại làm một chút việc thiện mua chuộc lòng người, củng cố địa vị, an hưởng tuổi già, như vậy mới xem là sáng suốt), nhưng muốn hắn tự tay lật đổ, đoạt quyền, phản bội, bán rẻ, sát hại nghĩa huynh của mình, trong lòng vẫn có phần áy náy.

https://thuviensach.vn

Huống hồ, người mà hắn muốn đối phó là long đầu lão đại của bang hội đệ nhất trong kinh thành. Hắn muốn đẩy đối phương xuống, ngồi lên vị trí này, không những phải nơm nớp lo sợ mà còn phải suy tính thiệt hơn.

Dù sao đó cũng là một người rất khó đối phó, "cuốn chiếu trăm chân, chết mà không ngã" *.

* Ám chỉ người hay thế lực đã sụp đổ nhưng ảnh hưởng vẫn còn.

Người này mặc dù là một bệnh nhân, nhưng còn khó đối phó hơn so với tám ngàn người khỏe mạnh.

Cho nên, trước tiên hắn phải làm cho mình không còn áy náy.

Phải làm sao mới không áy náy?

Đầu tiên phải đứng về phía chữ "lý".

Thứ nhất, Tô Mộng Chẩm dù sao cũng là người một tay nâng đỡ hắn. Hôm nay hắn có thể đến gần trung tâm quyền lực như vậy, hoàn toàn là nhờ Tô Mộng Chẩm dìu dắt và tin tưởng.

Tiếp theo, Tô Mộng Chẩm nói gì cũng là lão đại kết nghĩa của hắn. Hắn muốn phản bội Tô Mộng Chẩm, không khỏi có lỗi với đạo nghĩa, cũng không thể giải thích trước mặt hảo hán giang hồ.

Lại nói, cha con Tô Mộng Chẩm sáng lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu, thế lực sâu xa, cây lớn rễ dài, địa vị võ lâm cao quý, rất có danh vọng trong giang hồ. Với thực lực của hắn, cho dù có thể lấy được quyền hành, liệu có thể thay thế được hay không?

Hơn nữa, vị trí lãnh tụ của Kim Phong Tế Vũ lâu vốn không dễ ngồi. Một khi ngồi lên, ngày sau lên không được cũng xuống không xong, làm thế nào cho phải? Không bằng giữ gìn cái đã có, làm một phó lâu chủ có

https://thuviensach.vn

quyền có thế, tiếng xấu để cho Tô Mộng Chẩm gánh lấy, chuyện tốt thì do mình ôm vào, chẳng phải là vui vẻ sao?

Huống hồ, nếu như hắn thật sự phát động công kích Tô Mộng Chẩm, liệu có thể giải quyết, đối phó, giết chết được đối phương hay không, đó vẫn là một nghi vấn. Cho dù trừ khử được Tô Mộng Chẩm, vây cánh của họ Tô có báo thù cho y hay không, đó cũng là một chuyện khó giải quyết.

Nhớ lại trước kia, từ khi Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập đến nay, có bao nhiêu người đã từng đối đầu với kẻ bệnh tật, thần bí và đầy quyền lực này, kết quả là không người nào có thể thắng được. Y vẫn sừng sững không ngã, không gì có thể lay chuyển được.

Ngoại trừ bệnh tật.

Bệnh tật càng ngày càng quấn chặt, đến mức khó phân khó chữa.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mộng Cơ

Cho đến khi trăng lên giữa trời, trên mặt sông phía tây lầu truyền đến tiếng mái chèo vạch nước, Bạch Sầu Phi trong lòng nôn nóng, đang suy nghĩ miên man mới tỉnh lại.

Bạch Sầu Phi, ngươi nhu nhược yếu đuối, lòng dạ đàn bà như vậy, làm sao thành được đại sự?

Hắn quyết định sẽ phản bội Tô Mộng Chẩm, cho nên lần lượt phản bác những lý do "không thể phản bội".

Thứ nhất, cũng bởi vì Tô Mộng Chẩm một tay nâng đỡ hắn, hắn càng phải giết chết Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm bồi dưỡng hắn ngày càng lớn mạnh trong kinh thành, vì vậy những ngăn trở, khuất nhục, thất bại và sai lầm khi hắn vùng vẫy đấu tranh, Tô Mộng Chẩm đều nhìn thấy tất cả. Hôm nay hắn đã là cá chép hóa rồng, không thể để cho một người biết được quá khứ hèn mọn của hắn còn sống trên đời.

Huống hồ, các đời nhân vật đứng đầu, một khi ổn định giang sơn, đều không thể để cho đại tướng trọng thần bên cạnh có thể uy hiếp đến quyền lực của hắn. Hán Cao Tổ giết chết công thần, Tống Thái Tổ diệt trừ chính quyền, ai cũng như vậy. Nếu cứ tiếp tục, chỉ cần Tô Mộng Chẩm khôi phục lại, một lần nữa nắm giữ quyền hành, nhất định sẽ không bỏ qua cho mình. Chi bằng tiên hạ thủ vi cường.

https://thuviensach.vn

Thứ hai, một khi mình có thể nắm quyền đắc thế, cũng không sợ người trong võ lâm khinh thường căm ghét. Giang hồ này vốn coi trọng hiện thực, nếu như có quyền có thế, tất cả sẽ đến nịnh hót ngươi. Ai lại ăn no không có chuyện gì làm, đi báo thù cho người thất thế hoặc đã chết? Ai nắm quyền thì thiên hạ là của người đó, ai ngã xuống thì chỉ có thể trách bản thân mình.

Võ lâm hiện giờ không thể so với ngày trước. Ngay cả triều đình cũng không quan tâm đến công lý, luôn sợ chuyện cầu hòa, tất cả đều dựa vào lợi ích hiện thực, làm gì có kẻ ngốc nào nói đến đại nhân đại nghĩa? Huống hồ, hắn xuất binh có lý do chính đáng, là triều đình ra lệnh cho hắn đại nghĩa diệt thân, có tướng gia nâng đỡ, ai dám nói một chữ không?

Thứ ba, Kim Phong Tế Vũ lâu tuy là do cha con họ Tô sáng lập, nhưng vua nào thì triều thần nấy. Lại nhìn nước Tần đánh sáu nước, thống nhất thiên hạ, uy phong biết bao, nhưng chỉ mấy năm ngắn ngủi đã binh bại như núi đổ, đường đường là một nước lớn lại sụp đổ hoàn toàn, quần hùng nổi dậy lần lượt xưng bá. Năm đó họ Tào nước Ngụy cũng uy phong biết bao, nhưng không lâu sau lại bị họ Tư Mã chiếm ngôi, lập nên triều Tấn. Mặc kệ người nào sáng lập thiên hạ, ai có tài năng đều có thể học Lưu Bang nói một câu “đại trượng phu nên làm như vậy”, hoặc cùng Hạng Vũ hét một câu “nó nên được thay thế”.

Những năm gần đây hắn cũng tốn không ít tâm cơ, gây dựng nền móng vững chắc tại Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn phế bỏ Tô Mộng Chẩm lên làm lâu chủ. Đã sớm tính trước mọi việc, lại nắm binh trong tay, lúc này hắn không phản chẳng phải sẽ thành Hàn Tín sao? Lúc nên phản thì không phản, lúc không nên phản thì lại phản, kết quả không chết sớm thì cũng là chết oan.

Thứ tư, con người phải có chí khí. Chí nguyện từ nhỏ của Bạch Sầu Phi là “không kêu thì thôi, kêu phải kinh người; không bay thì thôi, bay phải tận trời”. Hắn thường mơ ước mình là một con chim, chim đại bàng,

https://thuviensach.vn

bay lên chín tầng trời, lượn vòng trên trời cao. Hiện giờ hắn đã bay, nhưng còn chưa bay đến nơi cao nhất của đời người. Hắn muốn đạt tới đỉnh cao thì không được sợ cao sợ lạnh.

Phía trên có người gánh vác tội lỗi thay mình dĩ nhiên là tốt, nhưng đúng là không có chí khí. Làm người thì phải tiêu dao tự tại, nếu không thì làm hoàng đế thiên tử (hoặc làm tướng gia Thái Kinh), làm đúng thì được vạn dân ca tụng; làm sai cũng có ngàn ngàn vạn vạn người chịu oan cho hắn, đúng là tốt thật. Hôm nay mình không thể mất đi chí khí, ngồi lên bảo tọa của Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ xem như bắt đầu mà thôi. Ngày khác nói không chừng còn có thể nhờ vậy mà đi lên con đường công danh, biết đâu còn ngang hàng với tướng gia… Mình làm sao có thể do dự không tiến, chần chừ không quyết.

Từ trước đến nay, không độc không phải trượng phu.

Thứ năm, về chuyện có đối phó được Tô Mộng Chẩm hay không, ngày thường thì khó nói, nhưng bây giờ thì sao?

Tô Mộng Chẩm bị bệnh.

Anh hùng chỉ sợ bệnh hao mòn, chinh chiến càng lâu, vết thương càng nhiều.

Tô Mộng Chẩm đã giết không ít người, càng đánh bại nhiều người. Những người này phần lớn đều là cao nhân phi thường, cao thủ tuyệt đỉnh. Tô Mộng Chẩm vẫn giữ vững không bại, sừng sững không ngã, nhưng lại không thể tránh bị thương. Thương thế của y càng nhiều thì bệnh lại càng nặng.

Chỉ có vào lúc này, Bạch Sầu Phi mới tự tin giành được thắng lợi. Huống hồ hắn đã bố trí xong tất cả, lúc này không ra tay, chẳng lẽ còn đợi đến khi kẻ địch khỏi bệnh?

https://thuviensach.vn

Khi đó, nếu như đối phương ra tay trước, chẳng phải mình sẽ hối hận không kịp sao?

Hắn cũng không muốn làm Hàn Tín hay Anh Bố.

Hắn hạ quyết tâm, nhất định phải làm, phải giết Tô Mộng Chẩm.

Trên giang hồ không phải có lưu truyền, "muốn giết Tô, trước hết phải giết Bạch" hay sao?

Đến tận bây giờ cũng không ai giết được Tô Mộng Chẩm.

Trừ hắn ra, chính hắn, Bạch Sầu Phi.

Có thể giết Tô, nhất định là Bạch.

Bạch Sầu Phi muốn một bay lên cao, một tiếng kinh người, một bước lên trời, một buồm xuôi gió, vậy thì trước hết phải giết Tô Mộng Chẩm đã từng nâng đỡ hắn, bây giờ lại trở thành chướng ngại.

Sau khi Bạch Sầu Phi đã quyết định, hắn còn muốn xem ý trời, thiên cơ.

Hắn nghĩ thầm: "Ta tùy ý chọn một chữ, nếu như số nét là chẵn, chính là ý trời muốn ta giết chết Tô Mộng Chẩm, còn nếu số nét là lẻ thì nên thay đổi kế hoạch này."

Hắn quả thật tùy ý nghĩ ra một chữ. Chữ này giống như đột ngột "bay" ra trong lòng hắn, vốn nằm yên đã lâu, lúc này cuối cùng lại hiện lên.

Đó là một chữ "Mộng".

Hắn dùng kình lực viết một chữ lớn lên tường đất, sau khi viết xong lại không khỏi khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng màu bạc chiếu khắp mặt đất.

Mây trôi lững lờ, trăng soi đỉnh núi. Ánh trăng vô hạn, có người đang khua mái chèo nhanh chóng qua sông.

Hắn thật sự nhẩm tính số nét của chữ "Mộng".

Hắn dựa vào cửa sổ, nhìn trăng, đối diện với sông, tính toán số nét, cảnh tượng này thật sự giống như một giấc mộng. Không ai biết vị công tử nho nhã đang nhắm mắt suy nghĩ, hóa ra lại đang tính toán làm thế nào phản bội đại ca kết nghĩa của mình.

Ồ? Không đúng, bởi vì chữ "Mộng" (梦) chỉ có mười một nét.

Mười một nét, đó là số lẻ. Cho dù cộng thêm bộ Thảo trên đầu (夢), cũng là mười ba nét.

Như vậy chẳng phải ý trời muốn ta dừng kế hoạch này sao?

Hắn bất cam, hắn bất bình.

Đại trượng phu há có thể cúi đầu dưới kẻ khác lâu ngày?

Hắn còn trẻ, hắn muốn liều. Hắn muốn vượt qua thành tựu của người đi trước, không muốn làm một trợ thủ chỉ biết nghe lời người khác.

Ý trời này rốt cuộc có phải ý trời hay không?

Thiên cơ này xem như là thiên cơ gì?

Hắn không phục, cho nên đi tra sách cổ. Lần này hắn lại tra được, hóa ra chữ "Mộng" xưa là 夢 chứ không phải 夢.

Điều này cực kỳ khác biệt, ít nhất đã tăng thêm một nét. Cộng thêm một nét này chính là mười bốn nét *.

https://thuviensach.vn

* Đoạn này thì chữ “Mộng” trong bản tiếng Trung bị biến thành ô vuông nên không xem được. Theo nguyên văn thì có ba kiểu viết là 13, 15 và 16 nét, nhưng mình tìm thì chỉ thấy ba kiểu là 11, 13 và 14 nét. Cho nên mình dịch theo hiểu biết của mình. Bạn nào thấy sai xin nhắn tin để mình sửa lại.

Số chẵn, ý trời cũng vậy, thiên cơ muốn giết Tô.

Đây là ý chỉ của trời, thiên cơ như vậy, ý trời không thể làm trái.

Gặp phật giết phật, gặp tổ giết tổ.

Hắn cao hứng đến búng ngón tay. Chỉ phong xé gió bắn vào trăng.

Chỉ phong này khiến cho người chèo thuyền trên sông cũng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cũng không biết là gió mát thổi qua trăng sáng, hay là trăng sáng chiếu rọi gió trong.

Trong đó rốt cuộc có ý trời hay không? Nếu có thì ai cũng không biết, ai cũng không hiểu.

Nhưng ánh trăng vẫn chiếu sáng, ngàn dặm theo cơn gió. Ánh trăng chiếu lên tường, gió nhẹ thổi qua mép tóc Bạch Sầu Phi.

Chữ “Mộng” trên tường hiện lên rất rõ ràng.

Thứ mà Bạch Sầu Phi nhìn thấy lại là quyền lực.

Chỉ là thỉnh thoảng cũng có ý niệm lướt qua đầu hắn: “Ngày mai là đông chí, sắp ra tay rồi. Không biết Tô Mộng Chẩm, Tô đại ca, Tô lâu chủ bây giờ đang nghĩ gì? Có nghĩ gì hay không?”

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kiếp Cơ

Tô Mộng Chẩm, gối mộng không nên giấc.

Y dựa gối, nhìn trăng, đang suy nghĩ.

Y nghĩ đến Bạch Sầu Phi, còn có Vương Tiểu Thạch, có thể nói là nhớ đến Bạch Sầu Phi cho nên mới nhớ đến Vương Tiểu Thạch, ngược lại cũng như vậy.

Bạch lão nhị là một người không thể nhẫn nhịn, hắn quá coi trọng chữ quyền.

Một người có dục vọng quá lớn, khao khát quá mạnh đối với quyền lực, nhất định không thể chia sẻ quyền lực của hắn với bất cứ ai.

Sớm muộn gì Bạch lão nhị cũng sẽ không tha cho mình.

Bệnh của mình lại càng ngày càng nặng.

Từ khi bị trúng ám khí tẩm độc tại phố Khổ Thủy, lại đánh một trận với Lôi Tổn, bệnh, độc và thương đã cùng nhau phát tác.

Thứ đáng sợ là bệnh chứ không phải cái chết. Bệnh hành hạ con người, làm hao mòn tất cả chí khí, kết quả chỉ còn lại một thân xác thối rữa, càng đến gần cái chết thì càng giày vò đáng sợ.

Có ai không sợ chết?

https://thuviensach.vn

Mình cũng rất sợ chết, thật sự là tham sống sợ chết.

Có thể sống tiếp luôn là chuyện tốt. Nhân sinh vui buồn, phải sống mới có thể cảm nhận được, chết đi thì không còn gì cả. Phật gia dạy người nhìn thấu sinh tử, nhưng không phải bảo người ta lập tức đi tìm chết. Nếu như mình không sợ chết, vậy thì cũng không sợ bệnh. Bị bệnh thì cứ đi tự sát, như vậy còn sợ cái gì? Chỉ có bệnh sợ mình chết thì đúng hơn. Nói như vậy thì ngay cả bệnh cũng sợ chết.

Một khi đã chết thì không còn cảm giác, thân thể thối rữa, ma bệnh cũng không có đất dụng võ.

Gần đây hơi thở của mình lại dồn dập hơn, thở gấp, nhiều đàm, trong đàm lại có máu, ăn thứ gì cũng ói ra.

Lúc đi ngủ, đàm lên đến cổ họng, trong lồng ngực như có người đánh mạnh vào, hoàn toàn không thể ngủ được. Một khi nằm xuống, cổ họng giống như có ngàn đứa trẻ đang gào thét, gần như không thể hít thở.

Không thể ngủ, chỉ có thể hao mòn, nghe cổ họng và ngực của mình cùng nhau nhau kêu gào, nhìn thân thể ngày càng gầy đi, chỉ còn da bọc xương, xương chống da, cảm nhận được ngón tay, ngón chân, tứ chi, vai cổ của mình dần dần không thể làm được nhiều động tác, thậm chí không thể cử động, cảm giác này còn đau thương hơn cái chết.

Xem ra, bữa tiệc tại Thanh lâu tối nay xảy ra chuyện, chỉ sợ có vấn đề.

Là Bạch lão nhị không nhịn được muốn ra tay sao?

Chọn thời cơ thật tốt, đúng lúc mình phát bệnh.

Mình cũng đã sớm đoán được sẽ có một kiếp nạn, nhưng một kiếp này liệu có qua được hay không? Kiếp có nặng hay không? Đó đều là thiên cơ.

https://thuviensach.vn

Đây là một kiếp nạn, cũng giống như một cơ hội tốt, có thể tính ra được nhưng không biết nó nặng hay nhẹ, lớn hay nhỏ.

Đây là chỗ thiếu sót của thuật số đoán mệnh.

Mặc dù mình tinh thông mười sáu loại thuật số, nhưng muốn thần toán tuyệt đối chính xác, vậy thì chỉ có cách hỏi ông trời.

Mình quả thật có thể tính ra được khi nào thì may mắn, khi nào thì xui xẻo.

Giống như mười năm trước, mình đang gặp vận may, nhưng cũng ẩn giấu nguy cơ.

Nguy cơ thì có gì nghiêm trọng, dù sao cũng là cầu phú quý trong nguy hiểm.

Giống như bây giờ, mình đang gặp vận rủi.

Nhưng mình lại không biết tốt đến thế nào, xấu đến thế nào.

Mình có thể tính được sẽ gặp hỏa hoạn, nhưng lại không biết hỏa hoạn sẽ tàn phá bao nhiêu. Đó có thể chỉ là một cây nến làm phỏng ngón tay, cũng có thể thiêu cháy cả tòa nhà.

Mình cũng có thể tính được sẽ gặp tiền tài bất ngờ, nhưng tiền tài đó rốt cuộc có bao nhiêu? Là thắng được mười vạn lượng bạc trên sòng bạc, hay là nhặt được một chiếc nhẫn vàng trên đường, không thể tính chính xác được.

Đồng dạng, mình đã tính được năm nay có kiếp nạn, có dấu hiệu chứng tỏ sẽ gặp nạn. Nhưng kiếp nạn lớn bao nhiêu, nặng bao nhiêu, phiền phức bao nhiêu, tổn thương như thế nào, cũng không thể nhìn thấy chính xác.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, thuật số có thể phối hợp với tướng mạo và chỉ tay để xem.

Nhưng hiện giờ mình đang mắc bệnh, sắc mặt quá khó coi. Lúc này ngay cả mình cũng không muốn nhìn thấy gương mặt đó, nó giống như một gương mặt quỷ.

Trên mặt có hai đốm lửa lạnh, đó là cặp mắt của mình. Xem tướng trước tiên phải nhìn ánh mắt. Ánh mắt của mình như vậy, thật sự không cần nhìn, bởi vì nhìn vào chỉ khiến trái tim lạnh giá.

Còn về chỉ tay, cũng không cần xem. Tay của mình vẫn đang run, đừng nói là cầm đao, thậm chí cầm đũa cũng không vững.

Ngay cả cằm cũng biến thành màu lam nhạt, đây là kết quả của việc dùng thuốc lâu ngày.

Mình cũng cảm nhận được, nơi phổi có một khối u ác tính, dạ dày có một cái lỗ lớn, lục phủ ngũ tạng giống như tự dời vị trí, trên người cũng không chỗ nào hoàn chỉnh.

Có nội tạng như vậy, hơn nữa còn bị mất một chân, dĩ nhiên lòng bàn tay sẽ biến thành màu đen, chỉ tay hoàn toàn rối loạn.

Có lẽ ngay cả chân mày cũng đã bắt đầu biến thành màu đen.

Y chỉ đành cười khổ.

Một kiếp này dù lớn đến đâu cũng được, đó cũng là chuyện sang năm. Xem ra mình còn có thể chống chọi được hết năm nay.

Qua năm nay, hẳn là Vương lão tam sẽ trở lại.

Những năm gần đây, mình vẫn luôn lưu ý đến hành tung của lão tam. Hắn đi tới nơi nào, chỉ cần trong khả năng, mình đều nhờ những anh hùng

https://thuviensach.vn

hào kiệt bản địa đặc biệt chiếu cố cho hắn.

Mình đã dốc hết tâm lực. Như vậy cũng vừa khéo, khi quyền lực trong kinh thành thay đổi, Vương Tiểu Thạch lại có thể trở về.

Hắn trở về, có lẽ sẽ kiềm chế được Bạch lão nhị.

Có điều, lão nhị nhất định sẽ không để cho hắn dễ dàng trở về. Cho nên mình đã phái thân tín giữ liên lạc với lão tam.

Có lẽ, tuy có mình kiếp nạn, nhưng Tật Ách cung (1) từ sang năm lại có cơ hội xoay chuyển.

Một khi mình khôi phục lại sẽ lập tức chỉnh đốn hàng ngũ, bất kể là nội loạn hay ngoại địch đều có thể mạnh tay đánh một trận, quyết không chịu ngồi yên chờ chết. Cộng thêm Vương lão tam kịp thời trở về, mình cũng không sợ Bạch lão nhị dã tâm bừng bừng.

Tình thế như vậy, có nên tiên hạ thủ vi cường hay không?

Bạch lão nhị có thể ra tay sớm hơn hay không?

Không thể.

Mình thật sự bệnh nặng, Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về, không thể rút dây động rừng.

Hiện tại trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã có hơn một nửa là tâm phúc của Bạch Sầu Phi, cục diện này chỉ có thể kéo dài.

Huống hồ Bạch lão nhị còn có thừa tướng đương quyền nâng đỡ.

Nếu như công khai đối đầu, cho dù mình có thể dẹp yên nội loạn, e rằng nguyên khí cũng sẽ tổn thương nặng nề. Trừ được nội gian cũng khó phòng được ngoại địch, lại bị bọn chúng thừa cơ công kích.

https://thuviensach.vn

Lỡ may không giết được lão nhị, chỉ sợ hắn sẽ thẹn quá hoá giận, phát động quân lực triều đình. Khi đó thì hai bên đoạn tuyệt, cơ nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng bị hủy từ đây.

Hơn nữa, con người của nhị đương gia mặc dù có lòng phản nghịch, nhưng chưa chắc sẽ phản bội mình. Nói gì thì mình cũng là người một tay nâng đỡ hắn, giúp hắn thăng tiến thật nhanh.

Con người của hắn chỉ là lòng dạ không tốt một chút, thủ đoạn kịch liệt một chút, nhưng hiện giờ hắn đã là dưới một người mà trên vạn người, thực sự không có lý do, cũng không cần thiết phản bội mình.

Nghi người thì không tin, tin người thì không nghi.

Mình muốn dùng hắn thì phải tin hắn, muốn hắn không phản bội cũng phải trọng dụng hắn, muốn hắn không sinh hai lòng thì phải đối xử chân thành với hắn. Nếu như lúc nào cũng đề phòng hắn, một khi bị hắn phát hiện, không có suy nghĩ khác mới là chuyện lạ.

Bạch Sầu Phi vốn là loại người "hô mưa gọi gió, khí thế bừng bừng". Hắn hống hách lộng hành, không hề kiêng nể, có lúc ngay cả kẻ địch cũng phải kinh sợ.

Nhưng mình chỉ có thể nhìn, sáng sáng mặt trời mọc phía đông, tối tối mặt trăng lặn phía tây.

Thứ mình học được là một loại "dũng khí rút lui", cũng là một sự lui bước giống như "hồi quang phản chiếu". Có lúc mọi chuyện không theo ý người, không bằng gạt hết tạp niệm, từ bỏ trần tục, tĩnh tâm ngồi thiền, như vậy thì tốt hơn.

Thậm chí không nghĩ đến thiện, cũng không nghĩ đến ác, chỉ tưởng niệm.

https://thuviensach.vn

Tư quân như minh nguyệt (nỗi nhớ như trăng sáng). (2)

Tưởng niệm nàng, cô gái đó.

Một hạt bụi bay mặt đất thu, một đóa hoa nở thế giới mở, cũng là vì thế gian có cô gái đó.

Dạ dạ giảm thanh huy (đêm đêm giảm ánh trong). (2)

Nghĩ tới đây, Tô Mộng Chẩm lại hít một hơi dài.

Hơi thở này gây nên va chạm kịch liệt trong ngực y.

Đối với người khác, đó chỉ là một hơi thở. Còn đối với y, mỗi lần hít thở đều bớt đi một phần sinh mạng, hơn nữa mỗi lần đều khiến cho y khổ sở đau đớn, cho nên y càng quý trọng nó.

Y quyết định ngày mai sẽ chấp nhận yêu cầu của Bạch Sầu Phi. Ngày mai là đông chí, Bạch lão nhị muốn vào tháp ngọc ngà voi yết kiến mình.

Nếu không cho hắn vào, hắn nhất định sinh nghi, chỉ sợ sẽ lập tức tạo phản.

Nếu cho hắn vào thì phải mạo hiểm. Y tin rằng trong năm nay, thời cơ của Bạch Sầu Phi còn chưa chín, sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như thừa dịp hắn vào, chủ động phục kích giết chết hắn, điều này mình lại không làm được.

Khi huynh đệ thủ hạ bán rẻ và ám toán y, y nhất định sẽ phản kích; nhưng bảo y ám hại và bán rẻ huynh đệ thủ hạ của mình, y lại không làm được.

Có việc nên làm, có việc không nên làm.

https://thuviensach.vn

Không phải không thể, mà là không muốn.

Hoa mai mùa đông rất đẹp.

Y ngửi thấy mùi hoa mai, có lẽ là từ nơi Lục Phân Bán đường bay đến.

Ánh trăng như mộng.

Mộng như đời người.

Nghĩ tới đây, y lại bắt đầu ho, toàn thân co giật, mắt cũng đỏ lên, ôm chặt chiếc gối trong lòng.

Cả đời y đều là giấc mộng đấu tranh, chỉ có một lần là ngọt ngào mỹ lệ.

Nhưng cô gái kia đã thành kẻ thù, mỗi ngày đều đang đợi tin y chết, hàng đêm mài sáng binh khí, muốn đem lưỡi kiếm lạnh như băng đâm vào trong cơ thể còn ấm áp của y.

Là ai thổi sáo trong lầu họa?

Tiếng sáo xa xăm truyền đến, giống như nói lên một giấc mộng, một giấc mộng xa xôi.

Mộng xa rồi.

Gối vẫn còn bên cạnh.

Ánh trăng chiếu lên người chưa chợp mắt.

Kiếp nạn không biết gần hay xa, đang đợi y bước vào.

Chú thích:

https://thuviensach.vn

(1) Một trong mười hai cung, bao gồm Mệnh cung, Tài Bạch cung, Huynh Đệ cung, Điền Trạch cung, Nam Nữ cung, Nô Phó cung, Thê Thiếp cung, Tật Ách cung, Thiên Di cung, Quan Lộc cung, Phúc Đức cung, Tướng Mạo cung.

(1)

Tư quân như minh nguyệt, dạ dạ giảm thanh huy.

Đây là một câu mô phỏng lại bài thơ "Thất Tư" của Từ Quản thời Ngụy Tấn. Nguyên văn là "Tự quân chi xuất hĩ, minh kính ám bất trị. Tư quân như lưu thủy, hà hữu cùng dĩ thời", nói đến người phụ nữ nhớ nhung trượng phu đi xa chưa về. Còn có rất nhiều câu khác được mô phỏng theo hình thức trên, chẳng hạn như:

Tư quân như thanh phong, hiểu dạ thường bồi hồi. (nỗi nhớ như gió mát, sáng tối thường bồi hồi)

Tư quân như mạn thảo, liên duyên bất khả cùng. (nỗi nhớ như cỏ dại, liên miên không điểm dừng)

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ứng Cơ (Ứng Kiếp)

Bạch Sầu Phi vào tháp, lên tháp.

Đó là "tháp ngà voi".

Hắn nhìn thấy Tô Mộng Chẩm, một người bệnh sắp chết.

Hắn vừa nhìn thấy người này, trong lòng lập tức có hai loại cảm giác.

Một là khẩn trương.

Những năm gần đây, là người này một tay nâng đỡ hắn. Từ khi kính ngưỡng cho đến khi thân cận, năng lực của người này vẫn khiến hắn có cảm giác rung động và thần bí, đến bây giờ vẫn không thể thay đổi hoàn toàn.

Mà hôm nay, hắn lại muốn đối phó với người này, cho nên hắn cảm thấy khẩn trương.

Giống như bình thường, khi hắn cảm thấy khẩn trương đều hít thở thật sâu.

Một loại cảm giác khác là, đây chẳng những là một người bệnh sắp chết, hơn nữa còn là một người bệnh sắp chết nhưng lại không chết được.

Nói cách khác, đây là một người có sức sống rất mạnh.

https://thuviensach.vn

Nếu như người này bệnh không chết, hắn đành phải sớm chấm dứt sự đau đớn của đối phương.

Hắn quyết định phải giết người này.

Hắn không đi lên một mình, còn có năm người khác.

Bốn người trong đó dĩ nhiên là "Cát Tường Như Ý", bao gồm Chu Như Thị, Âu Dương Ý Ý, Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi.

Một người khác lại không rõ.

"Không rõ" là vì hắn có khuôn mặt lại giống như không có, trên mặt như phủ lên một lớp sa mỏng màu da, da cười thịt không cười, thịt cười xương không cười, có lúc ngũ quan đều cười, nhưng lại không hề có một chút ý cười nào. Đương nhiên là trên mặt hắn được phủ một lớp mặt nạ da người.

Nếu như người này không cùng Bạch phó lâu chủ đi lên, có lẽ tại ngoài tháp ba mươi trượng đã bị người ta đuổi xuống rồi.

Bạch Sầu Phi dẫn năm người đi lên, cũng rất hợp lý.

Thân là phó tổng lâu chủ, bên cạnh nên có một vài thủ hạ, như vậy mới đủ uy phong, mới xứng với chức vị của mình.

Hơn nữa, nếu để cho Bạch Sầu Phi đi lên, lại không cho phép tùy tùng của hắn đi theo, không khỏi khiến người ta nghi ngờ, hắn có thể còn sống đi vào, liệu có thể còn sống đi ra hay không?

Bên cạnh Tô Mộng Chẩm cũng có người, ba người, đều là họ Tô.

Ba người này đương nhiên là con cháu họ Tô, hơn nữa đều được gia tộc họ Tô tuyển chọn ra. Vào mười năm trước, Tô Mộng Chẩm đã để một

https://thuviensach.vn

người học xoa bóp huyệt vị, một người học châm cứu huyệt đạo, còn một người học sắc thuốc hái thuốc.

Sau khi ba người này học thành, vẫn luôn ở lại bên cạnh Tô Mộng Chẩm, giúp y nấu thuốc, xoa bóp và châm cứu.

Đương nhiên, xét về tổng thể y thuật của bọn họ vẫn không cao minh bằng Thụ đại phu, cho nên vẫn do Thụ đại phu khám bệnh, còn bọn họ dựa theo phân phó chăm sóc hầu hạ, hốt thuốc đúng bệnh.

Ba người này có tên, cũng có ngoại hiệu, nhưng tên và biệt hiệu đều rất dễ lẫn lộn với nhau.

Trên thực tế, ngoại hình của bọn họ cũng không khác nhau bao nhiêu, cũng dễ khiến cho người khác nhầm lẫn, không phân biệt được rốt cuộc ai là ai.

Bọn họ là "Khởi Tử Hồi Sinh" Tô Thiết Tiêu, "Khởi Hồi Sinh Tử" Tô Hùng Tiêu, "Tử Khởi Sinh Hồi" Tô Thiết Lương.

Ba cái tên như vậy, ba người như vậy, thật sự rất khó nhớ.

Nhưng bản lĩnh của bọn họ thì không ai có thể quên được.

Có ba người bọn họ, châm cứu huyệt vị, xoa bóp yếu huyệt, kê đơn bốc thuốc, chỉ cần ngươi vẫn còn một hơi, cho dù muốn chết cũng không chết được.

Bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ Tô Mộng Chẩm.

Hơn nữa bọn họ đều họ Tô, cho nên không phải là môn đồ, cũng không chỉ là đệ tử, mà là tâm phúc.

Tâm phúc là người có thể đối xử chân thành.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi tiến vào tầng tháp thứ bảy, nhìn thấy hai cái tủ lớn, một cái bàn, trên bàn có một chiếc gương đồng, còn có một chiếc giường lớn, khăn trải giường rũ xuống không thấy đáy.

Giống như thiếu đi một thứ rất quen thuộc, nhưng là thứ gì, nhất thời lại không nhớ ra.

Người đều tập trung ở trên giường và bên giường. Bên giường là "Tam Tô", gồm Tô Thiết Lương, Tô Hùng Tiêu và Tô Thiết Tiêu. Trên giường đương nhiên chính là Tô Mộng Chẩm.

Sự vật trong tầng tháp này đều rất đơn giản, chỉ có những thứ thật cần thiết mới được đặt ở nơi y thường làm việc.

Điều này hoàn toàn phù hợp với cá tính của Tô Mộng Chẩm, cũng phù hợp với tính toán của Bạch Sầu Phi.

Hắn tính toán sẽ ra tay ở đây, giết chết họ Tô.

Bạch Sầu Phi đi lên phía trước, vốn đã chuẩn bị rất nhiều lời, nhưng lại không nói ra.

Bởi vì hai người vừa gặp mặt, Tô Mộng Chẩm đã liếc cặp mắt lạnh lẽo như đốm lửa, phía trên sống mũi vừa cao vừa thẳng vừa nhọn vừa khoằm, xa xăm hỏi một câu:

- Ngươi tới để giết ta, đúng không?

Chỉ với một câu này, Bạch Sầu Phi đã biết có giả vờ cũng chẳng có tác dụng gì, cũng không cần thiết nữa.

Đối phương vừa liếc cặp mắt nhìn thấu tình đời đã hiểu rõ tất cả, thậm chí bao gồm cả sống chết vinh nhục.

Cho nên hắn hỏi ngược lại:

https://thuviensach.vn

- Ngươi biết những gì? Ngươi làm thế nào biết được?

Tô Mộng Chẩm vẫn không đứng lên khỏi giường, chỉ nói:

- Bởi vì ngươi hít thở.

Trong lòng Bạch Sầu Phi lạnh đi, lại nói:

- Con người dĩ nhiên phải hít thở, không hít thở mới là chuyện lạ.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi hít thở sâu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta chỉ hít thở chứ không nói gì.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng hít thở chính là một loại ngôn ngữ khác. Hít thở nhanh là kích động, hít thở chậm là bình tĩnh. Ta hiểu rõ tính tình của ngươi, lúc ngươi hít thở sâu chính là muốn kiềm chế sự khẩn trương. Ngươi rất ít khi khẩn trương, lần này lại khẩn trương như vậy, đương nhiên là vì muốn giết ta.

Bạch Sầu Phi lại cười:

- Xem ra, làm huynh đệ đã lâu, tập tính nào cũng không thoát khỏi ánh mắt của đối phương. Nói thật, giết một người giống như ngươi, muốn không khẩn trương cũng là chuyện khó.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Có thể khiến cho ngươi khẩn trương, quả thật cũng không dễ dàng.

Bạch Sầu Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Biết người biết ta, mặc dù chưa chắc đã trăm trận trăm thắng, nhưng ít ra có thể đánh giá tình hình quân địch, có lợi cho phán đoán. Khi ngươi biết trong lòng ta khẩn trương, ta cũng biết rõ trong lòng ngươi rất khẩn trương.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ồ? Hình như ta còn chưa xuống giường thì phải?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không chừng đó là vì ngươi vốn không thể xuống giường được. Ngươi nói quá nhiều, lúc ngươi khẩn trương sẽ không ngừng nói chuyện. Có thể khiến cho lâu chủ hiện tại của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chẩm, Tô công tử cũng khẩn trương như vậy, ta đúng là vinh hạnh.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chúng ta đều đã quá quen thuộc lẫn nhau, cho nên vừa là bằng hữu tốt nhất, vừa là kẻ địch xấu nhất. Chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu có lẽ rất nhanh sẽ là của ngươi, ta chỉ không ngờ ngươi lại không đợi được như vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta không đợi được, ngươi luôn bệnh không chết, cho nên ta mới chặt đứt cây của ngươi.

Tô Mộng Chẩm trầm ngâm một lúc:

- Quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích.

Bạch Sầu Phi hiên ngang nói:

https://thuviensach.vn

- Ta không phải là quân tử. Trong thời đại này, làm quân tử cũng giống như tự tìm đường chết. Quân tử phần lớn đều bị tiểu nhân hãm hại. Ta thích hại người, không để người hại ta, cho nên ta quyết chí sẽ làm tiểu nhân.

Tô Mộng Chẩm lại trầm mặc một lúc, ánh mắt dường như biến thành màu đỏ, nói:

- Nếu như bây giờ ta lui xuống, nhường lại vị trí cho ngươi, ngươi thấy thế nào?

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói:

- Như vậy thì tốt, tiết kiệm thời gian cho ta.

Tô Mộng Chẩm cười hỏi:

- Ngươi sẽ không giết ta chứ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta có thể không giết ngươi sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi đã cháy nhà ra mặt chuột, không thấy máu, không thấy mạng người thì sẽ không dừng tay, cũng dừng tay không được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi ngoan cố chống cự cũng chết. Ta đã lên tháp ngà voi, từ nơi này rơi xuống không phải thi thể của ngươi thì chính là hài cốt của ta.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta bị bệnh.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta biết.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi thắng cũng không vinh quang.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên ta mới ra tay.

- Vốn là cùng một nhà, sao phải nóng lòng như vậy?

- Ta và ngươi không phải cùng một nhà. Ta kết nghĩa với ngươi, ngươi lợi dụng tài năng võ công của ta, còn ta lợi dụng thực lực danh tiếng của ngươi. Chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Bây giờ ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tô Mộng Chẩm cười khổ:

- Bây giờ ngươi đã có chỗ dựa khác, vì muốn bày tỏ sự trung thành với chủ mới, cho nên phải diệt trừ ta?

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Đây là quy củ giang hồ, ngươi là lão đại của bang hội, không lý nào lại không biết. Thiếu niên năm đó cũng phải già, đây là quy tắc mà chúng ta xông pha thiên hạ, đi lại giang hồ, cũng là cái giá mà chúng ta phải trả.

Tròng trắng mắt của Tô Mộng Chẩm thật sự có chút đỏ, cũng có điểm đỏ, giống như những đốm lệ máu rơi xuống:

- Ngươi không thể niệm tình trước kia, tha cho ta một mạng sao?

Bạch Sầu Phi nói một cách quả quyết:

https://thuviensach.vn

- Không thể.

Cặp mắt Tô Mộng Chẩm đều đỏ lên:

- Ngươi hận ta như vậy sao?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trắng bệch:

- Bởi vì ta luôn phải nghe lệnh ngươi. Ta đã nghe lệnh năm năm, bây giờ ta muốn lấy lại những gì đã bỏ ra, đó là cái mạng của ngươi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bây giờ ta chỉ còn lại nửa cái mạng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nửa cái mạng của Tô Mộng Chẩm còn đáng giá hơn mạng của tám trăm hảo hán.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hóa ra ngươi vẫn luôn không phục ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Không, ta phục ngươi.

Sắc mặt Tô Mộng Chẩm tái đi, cay đắng cười một tiếng:

- Đây chính là kết quả của việc ngươi phục ta?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì ta không chỉ phục ngươi, mà còn bội phục ngươi, cho nên ta mới xem ngươi như hình mẫu, trong lòng lập lời thề, một ngày nào đó ta

https://thuviensach.vn

phải thay thế ngươi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Vì vậy ngươi muốn giết ta?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngày nào ngươi còn sống, ta sẽ không thể hoàn toàn thay thế ngươi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đừng quên, từ trước đến nay ta đều hết lòng bồi dưỡng ngươi.

Bạch Sầu Phi thở dài một tiếng, nói:

- Vào lúc này cảnh này, người thông minh không nên nói những lời này.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nếu như ta là người thông minh, cũng sẽ không nuôi hổ trong nhà.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi bồi dưỡng ta, một phần bởi vì ta là nhân tài, đồng thời trong tay ngươi cũng không có người nào có thể so sánh với ta. Vương Tiểu Thạch thì lại phạm tội, chạy trốn mất rồi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Là ngươi bức hắn đi.

Bạch Sầu Phi lại gật đầu:

- Là ta gạt hắn, nói rằng ngươi hạ lệnh muốn giết Gia Cát tiên sinh.

https://thuviensach.vn

Tô Mộng Chẩm nói:

- Kết quả hắn lại giết Phó Tông Thư.

Bạch Sầu Phi nói:

- Hắn vẫn không tin lời ta, hoặc là hắn không nghe lệnh của ngươi.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Bởi vì ta muốn cô lập ngươi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi đuổi Tiểu Thạch đi, mới có thể độc chiếm quyền hành.

Bạch Sầu Phi nói:

- Còn không có, ít nhất ngươi vẫn chưa chết.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Ngươi không thể tha chết cho ta sao?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Vừa rồi ngươi đã hỏi câu này, ta cũng đã trả lời rồi.

Tô Mộng Chẩm tiếp tục hỏi:

- Ta có điểm nào không xứng làm lâu chủ?

Bạch Sầu Phi đáp:

https://thuviensach.vn

- Không có. Nhưng cũng bởi vì không có, loại người giống như ngươi nhất định được lòng người, nhất định có chí lớn, nhất định không cam chịu đứng dưới người khác, cho nên không thể không trừ.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Vậy ta đã làm gì có lỗi với ngươi?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Có, ít nhất ngươi đã từng trách mắng ta trước mặt mọi người.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Mấy lần đó, là vì ta tốt cho ngươi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng thế nhân chỉ nhớ được người nợ hắn, không nhớ được người dạy hắn. Lão đại mắng lão nhị là giúp hắn thành tài, nhưng lão nhị muốn giết lão đại, cũng là vì hắn từng bị xem là không thành tài.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi nói như vậy, ta cũng không còn gì nói nữa. Ta nghĩ, ta đã ứng kiếp rồi.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ứng kiếp gì?

Tô Mộng Chẩm:

- Ta đã sớm tính ra sang năm có một kiếp, nhưng vẫn cho rằng đó là chuyện sang năm, ít nhất còn có thể sống tạm một đoạn thời gian. Không ngờ hôm nay là đông chí, đã bắt đầu đến vận năm sau. Trong thuật số có

https://thuviensach.vn

một câu “vận cực tốt và cực xấu sẽ đến trước một trăm ngày”. Không ngờ kiếp nạn đã đến trước mắt, ta phải nhận một kiếp này rồi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cảo Cơ (Cơ Hội Tạo Ra)

Bạch Sầu Phi trầm ngâm một lúc mới nói:

- Có biết vì sao ta không thể bỏ qua cho ngươi không?

Tô Mộng Chẩm bi thương nói:

- Xin lắng nghe.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi lóe sáng, còn sắc bén hơn so với lưỡi kiếm:

- Đó là do ngươi dạy ta. Lần đó khi ngươi ước chiến với tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường, Lôi Tổn vẫn luôn nhún nhường cầu hòa, kéo dài thời gian, nhưng ngươi lại ý chí sắt đá, từng bước bức người. Khi đó hắn đã từng xin ngươi nương tay, nhưng ngươi vẫn tàn nhẫn độc ác. Đó là ngươi dạy chúng ta, loại kiêu hùng như Lôi Tổn nào có chuyện mắng không nói lại, đánh không trả đòn? Nếu như hắn vẫn luôn ẩn nhẫn, nhất định là có âm mưu lớn, muốn chờ viện binh. Một khi tình thế có lợi, hắn sẽ lập tức phản công, khi đó chắc chắn sẽ ra tay vô tình, đuổi tận giết tuyệt.

Vành mắt Tô Mộng Chẩm đỏ lên, hai mắt lập lòe ngọn lửa xanh, lẩm bẩm nói:

- Ngươi quả thật nhớ rất rõ.

- Cơ hội là do mình tạo ra.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nói:

- Cơ hội tạo ra giống như nước trái cây thêm trứng, nếu như ngươi không uống một hơi, nó sẽ biến thành chua thành hỏng, nói không chừng còn bị người khác uống mất. Ta vất vả lắm mới tạo ra cơ hội có thể lật đổ ngươi, nếu như ta không giết ngươi, chẳng lẽ còn đợi sau này ngươi khôi phục lại tới giết ta? Ta cũng không muốn đánh mất cơ hội của mình.

Tô Mộng Chẩm đồng ý:

- Ngươi quả là một người rất biết nắm lấy thời cơ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Chính bởi vì ta là huynh đệ của ngươi, cho nên ta không muốn thấy ngươi tiếp tục bị ma bệnh hành hạ, không muốn thấy Kim Phong Tế Vũ lâu suy sụp sau khi ngươi chết. Nhân lúc phong thái của ngươi còn chưa hết, ta giết chết ngươi, đó là giúp ngươi được chết một cách vinh quang. Từ trước đến nay ngươi đều đối xử rất tốt với Vương Tiểu Thạch, còn đối xử với ta kém hơn một chút, ta cũng không tính toán với ngươi. Để cho ngươi chết trận là tôn trọng ngươi, ngươi nên cảm ơn ta đã giữ gìn nghĩa khí mới đúng.

Tô Mộng Chẩm lại khôi phục vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo và cô độc của y, thậm chí còn cả thần thái không ai sánh được.

- Ta muốn ngươi bỏ qua cho ta, chẳng qua là chưa hết hi vọng, muốn thử ngươi một lần nữa. Nếu như đã không thể quay đầu, ta cũng tử bỏ ý định này. Lời ngươi nói càng khiến ta khẳng định, ta tín nhiệm Tiểu Thạch Đầu là đúng, hoài nghi ngươi cũng là đúng.

Hai ngọn lửa lạnh trong mắt Tô Mộng Chẩm muốn tắt không tắt, muốn diệt không diệt, có một sự mệt mỏi không nói nên lời. Y vừa ho, vừa

https://thuviensach.vn

nói chuyện, vừa thở hổn hển, hơi sau không theo hơi trước, nhưng vẫn truyền đạt rõ ràng những gì muốn nói:

- Bằng hữu thật sự sẽ không phân biệt xa gần. Chẳng lẽ có người chặt ngón út của ngươi, ngươi sẽ cảm tạ hắn vì không chặt đứt ngón trỏ của mình sao? Hãm hại chính là hãm hại, bằng hữu chính là bằng hữu, cuối cùng vẫn phân biệt được. Là kẻ phản bội thì sớm muộn gì cũng sẽ phản bội ngươi, còn huynh đệ chân chính thì vĩnh viễn sẽ là huynh đệ.

Sau khi Bạch Sầu Phi nghe xong liền trầm mặc.

Sau đó hắn suy nghĩ cẩn thận, nói:

- Xin lỗi, ta phải giết ngươi rồi. Bởi vì ta sợ nếu không giết ngươi, sẽ trở thành ngươi tới giết ta, hoặc là ta sẽ không đành lòng giết ngươi nữa.

Tô Mộng Chẩm chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong chớp mắt này, ngọn lửa lạnh duy trì sinh mạng thể lực của hắn dường như cũng tắt đi. Nhưng đó chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, sau đó cặp mắt của y lại từ từ mở ra, hai ngọn lửa lạnh bất diệt giống như vùi sâu dưới ao đầm tối tăm, lạnh lẽo màu xanh, chung quanh đỏ sậm.

- Thời gian đã đến, trốn cũng không thoát, ngươi ra tay đi. Cây cũng đã chặt, lầu cũng đã chiếm, chỉ thiếu một người chết nữa là ngươi có thể đại công cáo thành.

Bạch Sầu Phi cẩn thận quan sát cả tầng tháp, sau đó càng cẩn thận nhìn Tô Mộng Chẩm, vô cùng cẩn thận hỏi:

- Ngươi còn muốn đánh một trận sao?

Tô Mộng Chẩm dùng tay ôm lồng ngực co rúm lại như ống bễ, cười thảm nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi cũng biết tính tình của ta, ta không có thói quen ngồi chờ chết, càng không thích chờ chết.

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi còn có thể đánh sao? Hay là chỉ cố làm ra vẻ?

Hai vai Tô Mộng Chẩm run lên.

Bạch Sầu Phi lại tò mò hỏi:

- Mấy ngày qua ngươi dùng thuốc của Thụ đại phu, không có cảm giác gì sao?

Sắc mặt Tô Mộng Chẩm trắng bệch, lạnh lùng nói:

- Ngươi đã làm gì Thụ đại phu rồi?

Bạch Sầu Phi đứng thẳng người:

- Ngươi thật sự muốn ta trả lời câu hỏi của ngươi sao?

Tô Mộng Chẩm đột nhiên trừng mắt nhìn Tô Thiết Lương, nghiêm nghị quát hỏi:

- Là ngươi phụ trách sắc thuốc cho ta?

Tô Thiết Lương từ từ ngẩng đầu lên.

Đầu của hắn rất gồ, cằm rất nhô.

Đây là những chỗ tương đối nổi bật của hắn, còn những chỗ khác đều giống như hai vị huynh đệ ruột thịt kia.

Câu trả lời của hắn lại rất cay độc:

https://thuviensach.vn

- Chính vì ta phụ trách sắc thuốc cho ngươi, cho nên ta không cam lòng sắc thuốc cho ngươi cả đời. Ta không phải là cái ấm sắc thuốc, càng không phải là đồng tử thuốc của ngươi (đồng tử do dược thảo tạo thành).

Tô Mộng Chẩm lại hít một hơi.

Y bắt đầu cảm giác được sự khác thường trong cơ thể.

Tô Thiết Lương có đầy đủ kinh nghiệm và khả năng khiến cho y trúng độc mà không hề hay biết.

- Ngươi đã bỏ gì vào trong thuốc?

Tô Thiết Lương trả lời rất bình tĩnh, ánh mắt lại rất hung ác:

- Thập Tam Điểm và Hạc Đỉnh Lam.

Trong lòng Tô Mộng Chẩm trầm xuống, trầm đến tận đáy.

Trên bàn có gương.

Tay áo của y cuốn một cái, giống như cá voi hút nước cuốn gương đồng đến trước mặt.

Phản ứng đầu tiên của y lại là soi gương.

Chẳng lẽ vào lúc này cảnh này, Tô Mộng Chẩm vẫn còn thích chưng diện? Đại địch trước mặt, còn phải nhìn vào đắc ý; chết đến trước mắt, còn phải chỉnh đốn áo mũ hay sao?

Người trong gương dáng vẻ rất tiều tụy, giống như bị ma bệnh hành hạ giày vò nhiều năm, chỉ còn một hơi thở, chết đi sống lại.

Giống như một âm hồn.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẫn không thay đổi được sự lạnh lùng của y, không thay đổi được sự kiêu ngạo của y, không thay đổi được khí phái không giận mà uy, lại khiến người khác không rét mà run.

Chỉ có điều, trong mắt của y ngoại trừ lửa lạnh, còn có điểm đỏ.

Một, hai, ba, bốn, năm… tổng cộng mười một điểm.

Y đã rất lâu không soi gương, bởi vì y không dám nhìn vào dáng vẻ của mình. Không ngờ lần này soi gương, lại soi thấy điểm đỏ trong mắt mình.

Dung nhan bị ngọn lửa bệnh tật thiêu hủy, thiêu đốt, thiêu cháy, đó là chuyện đương nhiên. Thứ chết người không phải cái này, mà là mắt, điểm đỏ trong mắt.

Ngoài ra y cũng phát hiện một chuyện đáng sợ… không, là kinh sợ… quả là một chuyện ghê sợ.

Y đã rất lâu không cạo râu, dưới cằm đã mọc ra không ít râu ngắn như những ngọn kích. Chân râu và da thịt bị ánh mặt trời và ánh sáng của gương chiếu vào, lại hiện lên màu lam.

Màu lam loang lổ, giống như những mũi ám khí tẩm độc.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đọa Cơ (Sụp Đổ)

Y vốn còn cơ hội đánh một trận, nhưng loại độc mà Tô Thiết Lương dùng là "Thập Tam Điểm".

Đây là một loại kịch độc của Quỷ Lệ Bát Xích môn. Người trúng độc trong mắt sẽ xuất hiện điểm đỏ, điểm đỏ càng nhiều thì sức chiến đấu sẽ càng mất đi. Đợi sau khi mười ba điểm đỏ cùng xuất hiện, toàn thân sẽ hư thoát, mặc cho người ta chém giết.

Loại độc này gần như không thuốc nào cứu được, chỉ có người nội lực cao thâm, có thể bức độc lực ra sau một hai canh giờ.

Nhưng đối phó với đại địch như Bạch Sầu Phi, chỉ một khoảnh khắc yết ớt cũng đã đủ chết hai vạn tám ngàn lần rồi.

Y vốn còn một đường sinh cơ, nhưng Tô Thiết Lương lại hạ một loại độc khác là "Hạc Đỉnh Lam".

Hạc Đỉnh Hồng đã là kịch độc trong kịch độc, Hạc Đỉnh Lam càng là chí độc trong kịch độc. Người trúng loại độc này, điểm đặc biệt duy nhất là chân lông hiện ra màu lam nhạt, màu lam chết người.

Đây vốn là một loại thuốc giải, nghe nói có thể giải được bất kỳ thương độc bệnh tật nào, nhưng người dùng loại "thuốc giải" này da thịt sẽ tự động rách ra, thương tích đầy mình mà chết.

https://thuviensach.vn

Trong danh gia dùng độc đệ nhất thiên hạ là Lão Tự Hiệu Ôn gia, Hoạt Tự Hiệu (chuyên môn xử lí giải độc) và Tiểu Tự Hiệu (chuyên môn nghiên cứu chế tạo độc dược) vì muốn khống chế loại dược tính này (để biến thành linh dược giải độc hoặc kịch độc chí mạng), đã hi sinh mười hai hảo thủ. Sau này chưởng môn nhân họ Ôn đã tự mình hạ lệnh, "đừng quan tâm đến loại thuốc này nữa".

Nhưng loại thuốc mà ngay cả Ôn gia cũng "không muốn quan tâm" lại lọt vào trong bụng Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm vốn còn cơ hội liều mạng, nhưng bây giờ…

Y nổi giận quát lên:

- Các ngươi…

Chợt y phát hiện, hai người khác (Tô Thiết Tiêu và Tô Hùng Tiêu) đều đã là người chết.

Chỉ là chuyện xảy ra trong phút chốc, vừa rồi hai người còn sống sờ sờ.

Là do Tô Thiết Lương làm.

Tay trái của hắn dùng kim đâm vào tử huyệt của Tô Thiết Tiêu, tay phải móc vào yếu huyệt của Tô Hùng Tiêu.

Hai người đều chết trong nháy mắt. Trước khi chết nhất định đều bị trúng độc, nếu không với công lực của hai người bọn họ, cho dù Tô Thiết Lương có bất ngờ ám toán cũng không thể dễ giải quyết được.

Cho nên tiếng quát của y càng giận dữ hơn, nhưng đã đổi thành:

- Ngươi… ngươi lại dám giết cả huynh đệ ruột thịt của mình sao?

https://thuviensach.vn

Y lập tức phát hiện mình đã hỏi câu này hơi nhiều.

Người cũng đã giết rồi, còn dám hay không gì nữa.

Cao thủ chân chính, lúc đối địch sẽ không nói những lời nhảm nhí, cũng không hao phí bất kỳ một phần sức lực nào, càng không hỏi những vấn đề vô vị.

Cho nên y lập tức sửa lại câu hỏi, đổi thành hai chữ:

- Lý do?

Mạng người quan hệ trọng đại. Đối với những kẻ liều mạng trên giang hồ, giết người tuy không phải là chuyện mới mẻ, nhưng dù nói thế nào cũng đều có lý do.

Bất kể một người hay nhiều người, hợp lý hay không hợp lý, đều luôn có lý do. Huống hồ là giết chết huynh đệ ruột thịt của mình.

Cho nên Tô Mộng Chẩm chỉ hỏi hai chữ “lý do”.

Người đã chết rồi, không thể sống lại, nhưng y phải biết lý do.

Nếu có lý do, có lẽ y sẽ chấp nhận được; nếu không có đạo lý, y sẽ báo thù cho huynh đệ thủ hạ của mình.

Giống như lần đó, y và thuộc hạ trúng phải phục kích tại phố Khổ Thủy, Ốc Phu Tử và Trà Hoa vì bảo vệ chủ nên chết thảm. Y mặc dù bị thương vẫn xông đến Phá Bản môn, chém đứt chiếc đầu của Hoa Vô Thác để tế bằng hữu đã mất, mới chịu khua chiêng thu binh, lui về Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong chiến dịch đó, Bạch Sầu Phi cũng có mặt. Cũng trong trận chiến ấy, Bạch Sầu Phi đã nhìn thấu khuyết điểm của Tô Mộng Chẩm.

https://thuviensach.vn

Khuyết điểm của y rất chết người, bởi vì từ trước đến giờ y chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình.

Một người chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình, rất dễ được nhiều huynh đệ thủ hạ ủng hộ, nhưng càng dễ bị huynh đệ thuộc hạ phiền chết, hoặc là hại chết.

- Lý do?

Tô Thiết Lương căm hận nói:

- Bởi vì bọn họ rất giống ta. Ba người giống nhau như đúc, ai tốt ai xấu, ai cao ai thấp đều không thể phân biệt được. Ta không muốn tiếp tục sống một cách ngây ngô như vậy.

Hắn lại nhếch miệng cười:

- Thầy tướng cũng nói, loại người trán gồ cằm nhô, ngũ nhạc quay về giữa như ta, nếu may mắn thì có thể lên làm đế vương. Bạch Nhị gia nói, nếu như có một ngày y lên làm lâu chủ, y sẽ bổ nhiệm ta làm Tô Tây Thần trong "Ngũ Phương Thần Sát". Ta cũng không muốn cả đời ở chỗ này làm một kẻ hầu sắc thuốc.

Tô Mộng Chẩm thở dài nói:

- Ngươi theo ta nhiều năm nay, ta lại không phát hiện, ngươi là một người vì muốn nổi bật xuất sắc và một chút quyền lực mà đánh mất lý trí như vậy.

Trong nụ cười của Tô Thiết Lương cũng lộ ra mùi thuốc:

- Đó là vì ngay cả ngươi cũng không hoàn toàn phân biệt được ai là ai. Có lúc ngươi cho rằng đó là chuyện xấu do Hùng Tiêu làm, có lúc cho rằng là sai lầm do Thiết Tiêu gây nên, cho nên mới bị ta lừa gạt.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Nếu như không có Tô Thiết Lương, ta cũng không dám tùy tiện phát động. Thụ đại phu nói ngươi bị bệnh nặng đến mức không thể động thủ, ta lại càng hoài nghi, liệu có phải hắn muốn ta ra tay với ngươi, tự tìm đường chết hay không? May mà có Tô Thiết Lương, mới có thể chứng thực được.

Tô Thiết Lương nói:

- Ta là người giúp hắn sắc thuốc, dĩ nhiên là biết rõ bệnh tình của hắn. Hắn đã bệnh đến mức vô phương cứu chữa, nhưng khi cần chiến đấu, hắn vẫn có thể vận công thi triển một kích toàn lực.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vì vậy ngươi mới cho hắn dùng Thập Tam Điểm.

Tô Thiết Lương nói:

- Bây giờ Thập Tam Điểm đã phát tác ít nhất mười một điểm, sức lực còn lại của hắn đã ít đến đáng thương.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi còn cho hắn dùng Hạc Đỉnh Lam.

Tô Thiết Lương nói:

- Ta độc đến cả tóc hắn cũng biến thành màu lam.

Vì vậy Bạch Sầu Phi nghiêm nghị hỏi Tô Mộng Chẩm:

- Đến lúc này, nếu ngươi vẫn còn sức lực phản kích, ta mới phục ngươi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Mộng Chẩm trầm xuống, hơn nữa còn sụp đổ. Tất cả sinh cơ đều đã vỡ tan, cơ hội ban đầu cũng lần lượt trôi đi.

Đến lúc này, y vẫn (mang theo nụ cười ảm đạm) hỏi ngược lại một câu:

- Không phải ngươi vẫn luôn rất bội phục ta sao? Chỉ vì không muốn khiến ngươi thất vọng, ta cũng phải dốc tất cả sức lực để phản kích.

Lời vừa dứt, phản kích lập tức diễn ra.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trụy Cơ (Rơi Xuống)

Sau hai tiếng vang, hai chiếc tủ lớn đồng thời vỡ tan, hai người phi thân ra ngoài.

Một người cao lớn uy dũng, mái tóc bạc trắng, từng sợi chĩa lên như kích.

Vũ khí y dùng cũng là kích. Kích dài một trượng tám, hoàn toàn chế tạo bằng thép. Khi vung kích râu tóc của y cũng tựa như sống dậy, vừa giống ám khí lại vừa giống binh khí sắc bén.

Một người khác lại xinh xắn linh mẫn, đẹp đến rất khí phái.

Nàng thi triển kiếm chiêu, nhưng trên tay lại không có kiếm.

Nàng chỉ tùy ý phất tay giơ ngón, kiếm khí lại xé gió bắn ra.

Hai người một trước một sau lao đến Bạch Sầu Phi.

Bắt giặc trước tiên phải bắt vua. Tên đầu sỏ phát động cuộc nổi loạn này đương nhiên là Bạch Sầu Phi.

Lão nhân uy dũng chính là Đao Nam Thần, y đã chờ cơ hội giết chết Bạch lão nhị này lâu lắm rồi.

Cô gái xinh xắn dĩ nhiên là Quách Đông Thần, nàng cũng chờ cơ hội này đã lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Do đó hai người vừa xuất hiện, vừa ra tay đã dùng đòn sát thủ.

Đó là hai người bên cạnh Tô Mộng Chẩm, hai ái tướng, hai sát thủ muốn lấy mạng Bạch Sầu Phi.

Không, là một người.

(Đúng là hai sát thủ, nhưng chỉ có một người muốn lấy mạng Bạch Sầu Phi, một người khác lại muốn…)

Đao Nam Thần đột nhiên mất đi sinh sạng, bởi vì có người một kiếm đâm vào sau lưng y, hơn nữa còn xuyên qua tim.

Y hét lớn, ngã xuống, từ ngực đến lưng xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Một lỗ máu lớn như vậy, khiến cho lão nhân vốn tràn đầy dũng mãnh và sinh mệnh, trong phút chốc đã mất đi dũng mất đi mãnh, cũng không còn sinh không còn mệnh, càng thiếu đi sức sống.

Tô Mộng Chẩm đã từng thấy cảnh này.

Y chính mắt nhìn thấy hi vọng và cơ hội cuối cùng của mình, Đao Nam Thần và Quách Đông Thần một trước một sau lao ra (dĩ nhiên là Đao Nam Thần đi trước), sau đó Quách Đông Thần đâm một kiếm vào lưng Đao Nam Thần, giống như năm đó nàng ám sát Lôi Tổn,.

Tô Mộng Chẩm không kịp ngăn cản, cũng không có khả năng ngăn cản.

Cơ hội của y lại một lần nữa rơi xuống… vỡ nát.

Hi vọng của y lại tiêu tan… sụp đổ.

Y có thể phát ra ám hiệu, hạ lệnh cho thủ hạ vây công đám người Bạch Sầu Phi, nhưng chỉ là vô ích.

https://thuviensach.vn

Y có thể sử dụng bao nhiêu người, Bạch Sầu Phi nhất định còn có thể điều động nhiều người hơn. Đối phương đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đến, vùng vẫy chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi.

Lần này không chỉ tâm của y trầm xuống, có lẽ vì độc lực đã phát tác, y cũng cảm thấy mình lung lay sắp ngã.

Y dùng hết khí lực khàn giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại làm như vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Lôi Mị (Quách Đông Thần) trả lời câu hỏi này. Lần trước khi nàng ám sát tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường, cũng đã từng trả lời.

Lần trước nàng đã trả lời Lôi Tổn là: “Bởi vì ngươi đã đoạt đi tất cả của cha ta, còn cướp đi tất cả của ta. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, nhưng hiện giờ chỉ có thể làm tình nhân trong tối của ngươi. Ngươi đối đãi với ta có tốt hơn cũng không thể đền bù được những mất mát mà ta đã chịu. Từ sau khi ngươi lấy đi tất cả những thứ thuộc về ta, ta đã thề nhất định sẽ trả thù ngươi. Huống hồ, ta sớm đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.”

Lần này câu trả lời đương nhiên không giống:

- Sở dĩ cha ta bị Lôi Tổn ám toán, là vì người muốn tập trung toàn lực đối phó với ngươi. Điều mà người tiếc nuối trước khi chết chính là không thể tiêu diệt họ Tô của Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta đã giết Lôi lão tổng, đương nhiên cũng không thể bỏ qua cho Tô công tử. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, cho nên trong Kim Phong Tế Vũ lâu ít nhất cũng nên được làm phó lâu chủ. Bạch lâu chủ đã đáp ứng ta, sau khi giết chết ngươi sẽ đối phó với Lục Phân Bán đường. Chỉ cần giải quyết Địch Phi Kinh, Lục Phân Bán đường sẽ do ta tiếp quản.

https://thuviensach.vn

Nàng nhướng mày nói:

- Mặc dù phải đi đường vòng một chút, nhưng kết quả ta vẫn là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường. Ta còn trẻ, con đường này cũng không xem là quá dài.

Nàng quả là một cô gái thích nhướng mày, vừa nói chuyện vừa nhướng mày, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đắc ý.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiếp Cơ (Đón Nhận)

- Ngươi đúng là một nữ nhân đáng sợ.

Tô Mộng Chẩm thở dốc nói:

- Nhưng ngươi thật sự có lý do giết người báo thù.

- Thực ra ngươi đối xử với ta cũng rất tốt, ta không có lý do gì giết ngươi, nhiều nhất chỉ phản bội ngươi mà thôi.

Giọng nói của Quách Đông Thần rất có tình cảm, thậm chí trong mắt cũng ươn ướt:

- Còn tên to xác này vẫn luôn xem thường ta, xấu hổ vì có địa vị ngang với ta, ta giết hắn là chuyện đương nhiên.

- Hay cho đương nhiên!

Tô Mộng Chẩm không ngừng thở dốc, sắc mặt đã dần dần biến thành màu lam:

- Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu.

- Ngươi hỏi đi!

Lôi Mị sảng khoái nói:

- Ta sẽ trả lời.

https://thuviensach.vn

- Nếu như các ngươi có thể tiêu diệt được Lục Phân Bán đường.

Tô Mộng Chẩm ôm lấy vạt áo trước ngực mình, nói:

- Ngươi thật sự cho rằng Bạch lão nhị sẽ để ngươi làm tổng đường chủ sao?

Lôi Mị cười, nụ cười như chuông bạc.

- Nếu như ta là thê tử của y, cũng chính là phu nhân của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi nói xem hắn có thể để một người mà hắn tuyệt đối tin tưởng làm chủ quản Lục Phân Bán đường hay không?

Lôi Mị cười, dựa vào cánh tay phải Bạch Sầu Phi:

- Huống hồ, ta đã sớm là tiểu thê tử của hắn rồi.

Tô Mộng Chẩm rên rỉ một tiếng, cũng không biết là đồng ý hay phản đối, nhưng tiếng rên này đã tràn đầy sự thống khổ.

Sau đó y khó khăn nói:

- Kiếp nạn này đã tới, ta chỉ đành đón nhận thôi…

Khuôn mặt của y đã vặn vẹo vì đau đớn và khổ sở, ngũ quan co rúm lại, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo, mang theo sự ngạo mạn và kiên nghị.

Ngay cả đến lúc này, Bạch Sầu Phi xem như đã giành được thắng lợi, nắm giữ sống chết, nhưng khi thấy được ánh mắt của y cũng không khỏi giật mình.

- Hôm nay ngươi phản bội ta, ngày khác nhất định sẽ có người phản bội ngươi như vậy.

Tô Mộng Chẩm nói với hắn:

https://thuviensach.vn

- Nếu như ta còn sống, sẽ có một ngày giải quyết ngươi; còn nếu ta chết, nhất định cũng sẽ có người đối phó với ngươi.

Nói xong, Tô Mộng Chẩm lại nằm xuống giường.

Chẳng lẽ y đã biết đã không còn đường sống, cho nên nằm yên chờ chết?

Không phải.

Y vừa nằm, ván giường lập tức sụp xuống.

Ván giường vừa sụp, lẽ ra Tô Mộng Chẩm phải rơi xuống, nhưng vào giây phút quan trọng, cơ quan điều khiển ván giường lại bị kẹt cứng.

Ván giường đã không lật, cũng không sụp, chỉ hơi nghiêng qua một bên.

Tô Thiết Lương lại vỗ tay cười nói:

- Bạch lâu chủ đã sớm biết chiêu bỏ chạy này của ngươi… cho nên đã bảo ta phá hỏng cơ quan trước.

Y rõ ràng cao hứng quá sớm, bởi vì Tô Mộng Chẩm bỗng cầm chiếc gối của mình lên.

Bạch Sầu Phi biến sắc, bởi vì hắn e ngại chiếc gối này.

Những năm gần đây, thứ duy nhất mà hắn không thăm dò được chính là chiếc gối vẫn luôn ở bên cạnh Tô Mộng Chẩm này.

Tô Mộng Chẩm đặt chiếc gối xuống đầu giường, nơi đó vừa vặn có một chỗ lõm hình gối. Sau khi chiếc gối và chỗ lõm khít vào nhau, y lại dùng sức xoay gối một vòng.

https://thuviensach.vn

Một tiếng “xịch” vang lên, một cơ quan khác lập tức khởi động.

Chiếc giường đột nhiên sụp xuống, hoàn toàn sụp đổ.

Bạch Sầu Phi cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lập tức quát lớn:

- Ngăn hắn lại…

Nếu để cho Tô Mộng Chẩm chạy thoát, tất cả công lao trước đây sẽ đổ sông đổ biển. Nhất định phải ngăn đối phương lại, cho dù sống hay là chết.

Chính hắn là người đầu tiên lướt đến bên giường.

Nhưng người kinh ngạc nhất không phải Bạch Sầu Phi, mà là Tô Thiết Lương. Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết chiếc giường của Tô Mộng Chẩm còn có cơ quan thứ hai, cho dù nhiều năm qua hắn vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Tô Mộng Chẩm.

Hắn cũng lao nhanh đến.

Nếu để cho Tô Mộng Chẩm sống sót, hắn nhất định sẽ không sống được.

Hai người vừa đến bên giường, Tô Mộng Chẩm đã rơi xuống bên dưới. Bạch Sầu Phi và Tô Thiết Lương đang muốn ngăn cản, ngay lúc này chiếc gối kia lại đột nhiên bắn ra trăm ngàn ám khí.

Ám khí nổ tung giống như pháo hoa, dày đặc như mưa.

Mỗi loại ám khí đều khác nhau, có lớn có nhỏ. Có lúc to lớn lại càng khó đề phòng, nhỏ bé thì sức sát thương lại càng cao.

Mỗi loại ám khí đều đáng sợ, hơn nữa còn tẩm độc, là kịch độc.

https://thuviensach.vn

Phương thức bắn ra của các loại ám khí cũng khác nhau, có cái xoay tròn, có cái bay thẳng, có cái lượn vòng, có cái va chạm, có cái kẹp chặt, có cái nhấp nhô, thậm chí có cái trước tiên xuyên qua nóc nhà sau đó mới rơi lả tả xuống…

Giống như có trăm ngàn cao thủ đồng loạt thi triển ám khí độc môn của bọn họ, nhưng tất cả đều chỉ phát ra từ một chiếc gối vỡ tan.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không tiếp nổi.

Mà nhân cơ hội ngàn năm một thuở này, Tô Mộng Chẩm đã lật người rơi xuống.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tống Cơ (Đánh Mất)

Bạch Sầu Phi bất ngờ gặp phải phản kích của Tô Mộng Chẩm, cảm giác của hắn lúc này là vừa kinh vừa mừng.

Hắn đã bố trí ổn thỏa tất cả, trước khi giết chết con sư tử già này, không biết đã hao phí bao nhiêu tâm cơ, bỏ ra bao nhiêu cái giá, tốn hết bao nhiêu thời gian.

Tô Mộng Chẩm là một người tâm cơ thâm trầm, y ngạo mạn nhưng lại rất cẩn thận. Những năm gần đây y bị bệnh nặng, không thể trông coi công việc, đành phải nhờ vào tài năng của Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch. Đến sau này Vương Tiểu Thạch chạy trốn khỏi kinh, chỉ còn lại Bạch Sầu Phi một mình nắm giữ đại cục, thanh thế đã càng lúc càng rõ ràng.

Loại người giống như Tô Mộng Chẩm, trong lòng không đề phòng mới là chuyện lạ.

Bạch Sầu Phi dám tấn công toàn diện, hoàn toàn bởi vì một câu nói.

Tô Mộng Chẩm đã tự mình nói một câu: “Từ trước đến giờ ta chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình.”

Với những lời này, cho dù Tô Mộng Chẩm có phòng họa, cũng chưa chắc biết “họa” ở nơi nào, càng khó đề phòng triệt để.

https://thuviensach.vn

Loại người này thường có thể thành công nhờ vào bằng hữu, nhưng bị thảm bại cũng bởi vì bằng hữu.

Bạch Sầu Phi từng tận mắt nhìn thấy Tô Mộng Chẩm bị thuộc hạ ám toán, đó là lần đầu tiên hắn và Vương Tiểu Thạch gặp Tô Mộng Chẩm tại phố Khổ Thủy trong mưa.

Người ám toán Tô Mộng Chẩm là Cổ Đổng và Hoa Vô Thác.

Ngay cả loại người như Hoa Vô Thác và Cổ Đổng cũng thiếu chút nữa đã ám toán được Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi càng tin tưởng mình nhất định sẽ thành công.

Bởi vì Tô Mộng Chẩm có nhược điểm, hắn cũng nhìn thấu nhược điểm của Tô Mộng Chẩm, đó chính là quá tin vào bằng hữu.

Quá tin tưởng thường thường sẽ được đền đáp, nhưng cũng phải trả ra cái giá tương đương.

Cho nên người mà Bạch Sầu Phi tin tưởng nhất vẫn là chính mình.

Mặc dù hắn tin tưởng bản thân, nhưng cũng tuyệt đối không đánh giá thấp Tô Mộng Chẩm. Dù sao một con sư tử già nua vẫn là vua của vạn thú, vẫn có móng vuốt và răng nanh.

Hắn biết, cho dù đã bố trí chặt chẽ như vậy, Tô Mộng Chẩm có lẽ vẫn phản kích lại được, đó đương nhiên là phản kích lúc sắp chết.

Chỉ cần hắn tiếp được một kích, sẽ có thể nhổ răng rút móng con sư tử này, chia làm tám mảnh, mặc hắn chém giết, làm gì tuỳ thích.

Ánh tà dương buổi chiều, có rực rỡ cũng không thể giữ lâu.

Hồi quang phản chiếu, có tươi sáng cũng dài được trong mấy khắc?

https://thuviensach.vn

Chỉ cần ngăn cản được một kích lúc sắp chết, không cho đối phương cơ hội "ngọc nát đá tan, cả hai đều thiệt", vậy thì đối phương sẽ chết chắc.

Hắn không cho đối phương cơ hội, càng sẽ không đánh mất cơ hội của mình.

Đánh mất dễ dàng lấy lại khó, hắn không bao giờ bỏ qua một cơ hội tốt.

Khi Tô Mộng Chẩm phát ra ám khí trong chiếc gối kia, trong lòng hắn lập tức kêu lên một tiếng: "Quả nhiên đoán đúng rồi!"

Con sư tử già này dù sao vẫn không thể xemthường, không được sơ xuất.

Do đó, hắn kinh là vì phản kích của Tô Mộng Chẩm lại ác liệt như vậy (nếu như Tô Mộng Chẩm không phản kích, hắn còn cảm thấy thất vọng nhàm chán), còn mừng là vì Tô Mộng Chẩm quả nhiên đã phản kích (hơn nữa dưới đáy giường còn có cơ quan, "con đường cuối cùng").

Hắn muốn đối phương đi con đường này.

Hắn cảm thấy Tô lão đại thật sự đã già rồi.

Trong võ lâm vẫn luôn có một truyền thuyết làm người ta kinh tâm động phách. Năm đó thủ lĩnh Lão Bá của một bang hội lớn bị thuộc hạ mà mình tin tưởng nhất phản bội, trọng thương nằm trên giường. Khi tên thuộc hạ kia đang đắc ý vì kế hoạch của mình đã thành công, Lão Bá lại từ trên giường lật người rơi vào thông đạo dưới lòng đất. Nơi ấy đã sớm bố trí những thủ hạ trung thành mấy chục năm, chỉ chờ Lão Bá có ngày hôm nay, bọn họ không tiếc hi sinh tính mạng để cứu y, bảo vệ y. Lão Bá thoát khỏi đại nạn, nghỉ ngơi lấy sức, sau này cuối cùng đã báo thù. *

https://thuviensach.vn

* Xin đọc bộ “Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm” của Cổ Long để biết thêm chi tiết.

Mọi người đều biết chuyện xưa động lòng người và răn đe người này, Bạch Sầu Phi cũng từng nghe qua.

Tô Mộng Chẩm đương nhiên cũng biết, nhưng y vẫn dùng tới một chiêu này.

Đây không phải là “lão hóa” thì là gì?

Một đại tông sư chân chính nhất định phải có phong cách của mình, đi con đường của mình, bắc cây cầu của mình, dùng phương thức của mình, sáng tạo ra thủ pháp và cách làm của mình.

Những người luôn bắt chước người khác, chẳng những không có bản lĩnh, hơn nữa còn bị người khác hiểu rõ ngóc ngách.

Lúc này trong lòng Bạch Sầu Phi hoàn toàn hiểu rõ, hắn đã chờ Tô Mộng Chẩm đi bước này.

Tô Mộng Chẩm quả nhiên đã đi.

Hắn đã tính toán chuẩn xác, Tô Mộng Chẩm chắc chắn phải chết.

Hơn nữa bất kể Tô Mộng Chẩm như thế nào, trước tiên Bạch Sầu Phi phải qua được cửa ải này.

Chiếc gối mà Tô Mộng Chẩm ném ra không phải mộng, mà là tử vong. Chiếc gối này quanh năm không rời khỏi người y, lần này thật đúng là một kích trước khi chết.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thế công của ám khí, lập tức khẳng định và quyết định hai chuyện.

https://thuviensach.vn

Khẳng định là, tất cả chỉ pháp và võ công hắn tu luyện và sở trường, đều không thể giúp hắn bình yên tránh khỏi một chuỗi ám khí không thể tiếp được này.

Những ám khí này chắc chắn không thể tránh, cho dù tránh cũng chỉ có thể tránh được một mũi, không tránh được mũi thứ hai, thứ ba, thứ tư…

Loại này ám khí cũng không thể ngăn cản, ngăn cản được một mảnh cũng không ngăn cản được mười mảnh, trăm mảnh, ngàn mảnh…

Quyết định là, hắn phải dùng đến "loại chỉ pháp kia" và hi sinh một người.

Hiện giờ vừa lúc có một người dùng để hi sinh, người này cũng vừa lúc ở bên cạnh hắn, đó là Tô Thiết Lương.

Để bố trí lần phục kích này, Bạch Sầu Phi hiển nhiên đã hao hết tâm cơ. Trong đó quan trọng nhất và tốn nhiều thời gian nhất chính là hai người, hai nhân vật mấu chốt, Quách Đông Thần và Tô Thiết Lương.

Hai người này đều là nhân vật phiền toái, nhưng bọn họ cũng là nhân vật cực kỳ hữu dụng.

Bình thường, người có tài năng khó tránh khỏi tự cao, người tự cao thông thường đều có cá tính, người có cá tính dĩ nhiên là phiền toái, cho nên người phiền toái cũng chính là người có giá trị lợi dụng.

Nói cách khác, người càng có giá trị lợi dụng thì lại càng phiền toái, người càng phiền toái thì càng khó lợi dụng.

Thế sự thông thường chính là như vậy.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đầu Cơ

Muốn thuyết phục Quách Đông Thần đúng là một việc khó.

Nàng rất thông mẫn, nghĩa là ngoài thông minh còn thêm mẫn cảm.

Bạch Sầu Phi từng rất cẩn thận "thăm dò ý tứ" của Quách Đông Thần.

Quách Đông Thần lại trả lời rất uyển chuyển:

- Ta đã phản bội hai lần rồi, ngươi lại muốn ta phản bội lần thứ ba sao?

Bạch Sầu Phi chỉ biết nàng từng lâm trận phản chiến. Lôi Mị là một trong số đường chủ của Lục Phân Bán đường Lôi gia, nhưng trong trận chiến tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu, nàng lại dùng thân phận Quách Đông Thần ám sát tổng đường chủ Lôi Tổn, khiến cho Lục Phân Bán đường thất bại thảm hại trong chiến dịch này, cũng thay đổi cục diện hiện tại trong kinh thành là Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu hai núi song song, địa vị ngang nhau.

Lần phản bội đó, có thể nói là "chuyện xảy ra có nguyên nhân, xuất binh có lý do chính đáng". Bởi vì Lôi Tổn đã hại chết phụ thân của Lôi Mị là Lôi Chấn Lôi, lại bức nàng làm thiếp, cho nên nàng phải nhẫn nhục sống tạm, chờ thời cơ báo thù.

Vì vậy lúc đó Bạch Sầu Phi đã nói:

- Ngươi phản bội Lôi Tổn là vì muốn báo thù.

https://thuviensach.vn

Lôi Mị nói:

- Lần đầu tiên ta phản bội là với phụ thân của mình.

Nói tới đây, nàng hơi ngừng lại một chút, giống như muốn nói lại thôi.

Khi đó Bạch Sầu Phi còn chưa tới kinh thành, dĩ nhiên rất để ý lắng nghe.

Lôi Mị cuối cùng cũng nói ra:

- Khi đó phụ thân rất tin tưởng và coi trọng Lôi Trận Vũ, muốn gả ta cho y. Nhưng ta hiềm vì y tuổi tác quá lớn, mới nghe theo lời của Lôi Tổn, xúi giục y chiến đấu với Mê Thiên Thất Thánh. Kết quả, Lôi Tổn lại cấu kết với người của Mê Thiên Thất Thánh phục kích Lôi Trận Vũ, khiến cho y trở thành phế nhân, hơn nữa còn xuất gia; đến sau này nhờ gặp được Thiên Y Cư Sĩ, công lực của y mới khôi phục được một nửa. Lôi Tổn cũng nhân trận chiến đó, gây nổ làm Quan Thất bị thương ở đầu, khiến hắn biến thành một kẻ ngu ngốc. Tiếp đó Lôi Tổn lại dùng lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt cưới em ruột của Quan Thất là Quan Chiêu Đệ làm vợ, liên kết hãm hại phụ thân ta, sau đó lại đổ hết tội lỗi cho Quan Chiêu Đệ. Ta giúp hắn đối phó với Quan Chiêu Đệ, báo thù cho cha, kết quả khiến cho Quan Chiêu Đệ sống không bằng chết, không rõ tung tích. Lôi Tổn lại trở mặt đánh thuốc mê với ta, muốn chiếm lấy thân thể ta, từ đó ta đã trở thành tình nhân trong tối của hắn.

Nói đến đây, Lôi Mị cười lạnh một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Lôi Tổn cũng không trẻ hơn bao nhiêu so với Lôi Trận Vũ. Nếu không phải ta giả vờ bị Lôi Tổn bắt giữ, phụ thân tuy tuổi đã gần bảy mươi, nhưng nếu thi triển toàn lực, chưa chắc đã không chiến thắng được Lôi Tổn và Quan Chiêu Đệ. Nhưng chính vì an nguy của ta, cho nên người đã từ bỏ phản kháng. Lần đầu tiên ta phản bội, đổi lấy kết quả là mất cha chịu nhục. Lần thứ hai phản bội, ta giúp Tô công tử giết chết Lôi Tổn, chẳng những

https://thuviensach.vn

khiến cho ta mất đi một trượng phu, mà trên dưới Lục Phân Bán đường cũng xem ta là kẻ thù. Muốn ta phản bội lần nữa sao? Bỏ đi, ta sợ lắm rồi, xin thứ cho kẻ bất tài này.

Cho dù Bạch Sầu Phi dùng cách gì thuyết phục, nàng vẫn không đồng ý.

Bạch Sầu Phi lại sợ rút dây động rừng, nếu không phải bạn thì chính là địch, vì vậy muốn giết nàng diệt khẩu, nhưng cũng giết không được.

Quách Đông Thần rất thông mẫn, thông minh đến mức giống như hoàn toàn biết Bạch Sầu Phi đang nghĩ gì, mẫn cảm đến mức không bao giờ bước vào mai phục và cái bẫy do Bạch Sầu Phi bố trí.

Bạch Sầu Phi đương nhiên xem nàng là cái đinh trong mắt.

Có một lần, hắn đành phải ước hẹn với Quách Đông Thần:

- Ngươi không giúp ta một tay thì cũng đừng tố cáo, nếu không ta sẽ lấy mạng ngươi trước.

Lôi Mị cũng bày tỏ thái độ:

- Tô Mộng Chẩm và ta không quen không biết, chỉ vì muốn giết Lôi Tổn báo thù nên ta mới vào Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta chẳng việc gì phải mật báo cho y, nhưng cũng không muốn giúp ngươi hại y.

Những lời này tuy vẫn từ chối trợ giúp, nhưng đã khiến Bạch Sầu Phi nhìn ra được đầu mối.

Bạch Sầu Phi giỏi về đầu cơ, ngày thứ hai hắn liền thay đổi “chiến lược”. Hắn đối xử với Lôi Mị (Quách Đông Thần) rất tốt, hắn trọng dụng nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn năm lần bảy lượt đề cử công trạng của Quách Đông Thần với Tô Mộng Chẩm, quả nhiên Tô Mộng Chẩm đã khen thưởng Quách Đông Thần. Nhưng Bạch Sầu Phi cũng khiến cho Quách Đông Thần hiểu được, đây là do hắn tiến cử nàng.

Hắn quý trọng nàng. Những chuyện dễ lập công hắn đều giao cho nàng làm, những chuyện quá nguy hiểm thì hắn bảo vệ nàng. Hắn biết tính tình của nàng, cho nên những nhiệm vụ có tính khiêu chiến hắn đều không quên nàng; khi nàng chỉ có một thân một mình, hắn lại kề vai chiến đấu với nàng.

Hắn còn theo đuổi nàng.

Lôi Mị rất nhanh đã biết, nàng hiểu được tâm ý của Bạch Sầu Phi.

Nàng đối xử với Bạch Sầu Phi vẫn như gần như xa, không hoàn toàn đồng ý cũng không dứt khoát từ chối, cũng không tiết lộ tin tức cho Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi làm như vậy, chính là muốn Quách Đông Thần cho dù không giúp hắn, cũng không ngăn cản hắn đối phó với Tô Mộng Chẩm. Hơn nữa, hắn cũng biểu thị mình tuyệt đối trọng dụng Quách Đông Thần hơn so với Tô Mộng Chẩm.

Thời cơ đã dần dần chín muồi.

Theo bệnh tình của Tô Mộng Chẩm ngày càng nghiêm trọng, Quách Đông Thần cũng nhìn ra được, Bạch Sầu Phi muốn ra tay rồi.

Quách Đông Thần mặc dù còn trẻ, nhưng từ nhỏ nàng đã sinh trưởng trong thời cục Mê Thiên Thất Thánh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tranh đấu với nhau, dần dần hình thành một loại bản lĩnh hiểu rõ tiên cơ, nhìn thấu tình thế.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy đã đến lúc biểu thị thái độ.

Nếu như không biểu thị thái độ, một khi Bạch Sầu Phi thành công sẽ ghi hận trong lòng, địa vị của mình cũng khó giữ được. Lại nói, với tính cách cẩn thận của Bạch Sầu Phi, không chừng còn ra tay trước với mình, giết người diệt khẩu.

Nếu như kế hoạch của Bạch Sầu Phi không thành, gừng càng già càng cay, Tô Mộng Chẩm dẹp yên nội loạn, trong khi mình lại không rõ lập trường, chưa chắc đã có thể bình an vô sự, không chừng còn trở thành đối tượng bị thanh trừ.

Cho nên nàng nhất định phải "nương nhờ" một bên.

Giống như đánh bạc, muốn thắng thì phải đặt cược, muốn thắng lợi thì phải mạo hiểm.

Đặt cược càng lớn, phần thắng sẽ càng cao; nguy hiểm càng lớn, phần thưởng cũng sẽ càng nhiều.

Nàng là một cô gái thông minh. Nàng cảm thấy khí số của Tô Mộng Chẩm mặc dù chưa hết, nhưng cũng hết sức tàn tạ.

Cho nên nàng hỏi Bạch Sầu Phi:

- Ngươi đối xử với ta như vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi thẳng thắn thừa nhận:

- Ta có ý với nàng đã lâu rồi.

- Ngươi muốn ta đối xử tốt với ngươi.

Lôi Mị nói ra điều kiện:

https://thuviensach.vn

- Trước tiên ta không muốn thấy bên cạnh ngươi có bất kỳ cô gái nào khác.

Nàng cũng không muốn quá đoạn tuyệt:

- Bởi vì ta đã từng làm tình nhân trong tối của người ta, cho nên không muốn sai thêm lần nữa.

Bạch Sầu Phi lập tức đáp ứng nàng.

Thế là "tình nhân" và "bạn gái" bên cạnh hắn cùng nhau "biến mất".

Người vui lòng "biến mất" dĩ nhiên sẽ biến mất một cách tự nhiên. Người muốn Bạch Sầu Phi trả công, sau khi nhận được cái giá nhất định cũng ngoan ngoãn "biến mất". Còn những người không chịu cũng không muốn biến mất, kết quả là vẫn "biến mất".

"Biến mất" này đương nhiên là dùng một phương pháp khác.

Người chức cao vọng trọng, quyền lớn sức mạnh giống như Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên có rất nhiều phương pháp khiến người ta "biến mất". Chuyện này không hề khó, thậm chí hắn còn có thể làm người khác cảm thấy không hề bất thường.

Khi "bạn gái" bên cạnh Bạch Sầu Phi lần lượt "biến mất", Lôi Mị cũng dần dần thân cận với hắn hơn một chút.

Thậm chí nàng còn trực tiếp hỏi Bạch Sầu Phi:

- Ngươi đối xử tốt với ta, có phải vì muốn ta giúp ngươi diệt trừ Tô công tử hay không?

Câu trả lời của Bạch Sầu Phi rất hùng hồn:

https://thuviensach.vn

- Chủ yếu là vì ta thích nàng, nếu không, không cần nàng giúp ta cũng có thể đối phó được Tô Mộng Chẩm. Lại nói, tại sao ta không giết nàng, không phải như vậy càng có thể ăn ngon ngủ yên sao? Hơn nữa Tô Mộng Chẩm đã bệnh sắp chết, nàng giúp hắn chưa chắc đã có kết quả tốt.

Lôi Mị nói:

- Nếu ta giúp ngươi thành tựu nghiệp lớn, ta sẽ được lợi gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Nghiệp lớn của ta cũng là nghiệp lớn của nàng, nào có nương tử không giúp lang quân.

Lôi Mị động dung hỏi:

- Ngươi muốn lấy ta làm vợ sao?

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Lần đầu tiên nàng tạo phản đã thay đổi cục diện trong kinh, đó là Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu và Mê Thiên Thất Thánh tạo thành thế chân vạc, chia ba thiên hạ. Lần thứ hai nàng tạo phản lại thay đổi thế cục trong thành, đó là Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường mỗi bên một nửa, song hùng tranh bá. Lần này, chỉ có nàng mới có thể thay đổi càn khôn, hơn nữa còn tạo nên cục diện mới cho riêng mình. Thử nghĩ xem, nếu như ta nắm giữ Kim Phong Tế Vũ lâu, kết hợp với thế lực của cha nuôi, đúng là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất giang hồ, độc bá thiên hạ. Mê Thiên Thất Thánh cái gì, Lục Phân Bán đường cái gì, trước sau cũng sẽ phải cúi đầu xưng thần với chúng ta.

Lúc này Lôi Mị không ngừng động dung, cũng đã động tâm:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói là “chúng ta”?

Bạch Sầu Phi tràn đầy tin tưởng nói:

- Nàng và ta ở cùng với nhau, đương nhiên là hai người chúng ta.

Lúc này Lôi Mị chỉ hỏi một câu:

- Nếu như ngươi nắm giữ Kim Phong Tế Vũ lâu, lại đánh bại Lục Phân Bán đường, ngươi có thể giao Lục Phân Bán đường cho ta quản lý hay không?

Bạch Sầu Phi sảng khoái trả lời:

- Có thể. Ta còn sợ nàng không quản lý ấy chứ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Có lẽ Lôi Mị vẫn nhớ đến tình xưa, muốn lấy lại quyền hành nơi nàng xuất thân, ‘làm rạng rỡ tổ tông’.”

Bạch Sầu Phi đã đáp ứng, Lôi Mị cũng đáp ứng, nàng giúp Bạch Sầu Phi trừ khử Tô Mộng Chẩm.

Một khi nàng đã đồng ý, một nhân tuyển cần thiết khác sẽ dễ xử lý hơn nhiều, đó là Tô Thiết Lương.

Không có “Tô Thị Tam Hùng” trợ giúp, Bạch Sầu Phi không thể hạ độc với Tô Mộng Chẩm.

Hắn và nàng đều nhìn trúng Tô Thiết Lương trong ba huynh đệ họ Tô, bởi vì Tô Thiết Lương có nhược điểm rõ ràng. Thứ nhất hắn yêu quyền, thứ hai hắn háo sắc, thứ ba hắn muốn nở mày nở mặt.

Trên cơ sở ba ham muốn này, Tô Thiết Lương còn có một khuyết điểm cơ bản nhất trên tính cách, đó là không tự lượng sức.

https://thuviensach.vn

Cho nên hắn là người dễ đánh động nhất trong số ba huynh đệ, cũng dễ giải quyết hơn nhiều.

Bạch Sầu Phi bảo Lôi Mị đi thuyết phục Tô Thiết Lương.

Tô Thiết Lương vốn rất thèm muốn sắc đẹp của Lôi Mị, cho nên không có bất kỳ ai thích hợp để thuyết phục Tô Thiết Lương hơn so với Lôi Mị.

Thế là Tô Thiết Lương bắt đầu giấc mộng đẹp của hắn, cũng là mơ mộng, hắn mơ tưởng trở thành một nhân vật lớn.

Do đó, ngày hôm nay trong tháp ngọc, hắn đã giết chết hai huynh đệ ruột của mình, cũng hạ kịch độc với Tô công tử đã một tay bồi dưỡng hắn.

Cho nên, Lôi Mị cũng thừa lúc Tô Mộng Chẩm đang cần trợ thủ nhất, ra tay giết chết Đao Nam Thần.

Sau đó, chuyện này lại trở thành cơn ác mộng của Tô Thiết Lương.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bạo Cơ (Cơ Quan Phát Nổ)

Đối phó với ám khí độc môn "Mộng Chẩm" của Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi trước tiên phải tìm một "vật hi sinh", đó dĩ nhiên chính là Tô Thiết Lương.

Trong suy nghĩ của Bạch Sầu Phi, bất cứ người và sự vật nào, chỉ cần phục vụ cho dã tâm và dục vọng của hắn thì đều có thể hi sinh.

Hắn quanh năm nếm trải tư vị thất bại, hàng năm chịu đựng tình cảnh không như ý. Cho nên hắn sẽ không tiếc trả giá, không tiếc hi sinh để đổi lấy thành công của mình.

Huống hồ đó chỉ là một Tô Thiết Lương.

Cả người Bạch Sầu Phi đột nhiên đột nhiên "trắng" lên, hơn nữa còn tàn lụi, toàn thân run rẩy.

Tại khoảnh khắc này, hắn giống như từ một người trẻ tuổi đắc ý phi phàm biến thành một lão nhân già nua không ngừng run rẩy.

Khi sắc mặt của hắn trắng đi, toàn thân khô héo, hắn đã phát ra chỉ kình của mình. Một loại chỉ pháp cực kỳ khác thường, không phải là tuyệt kỹ "Tam Chỉ Đạn Thiên" của hắn.

Lần này trước khi xuất chỉ, hắn kẹp bốn ngón tay phải vào dưới nách trái, bốn ngón tay trái cũng kẹp vào trong nách phải.

https://thuviensach.vn

Lúc xuất chỉ, cánh tay và ngón tay hoàn toàn giống như không có xương, rung động như một con rắn đang vùng vẫy vì bị người ta giẫm lên đuôi.

Sau khi xuất chỉ, cả người Bạch Sầu Phi lại giống như bị bệnh nặng, hơn nữa còn bị nội thương nghiêm trọng, đau sườn thoát lực.

Chỉ kình của hắn khi chưa phát là "Ngoại Phược ấn", khi phát ra là "Đại Kim Cương Luân ấn", sau khi phát ra lại chuyển thành "Nội Phược ấn".

Chỉ phong của hắn không bắn về phía ám khí (khi đó ám khí đã rợp trời kín đất, ùn ùn bay đến), chỉ pháp của hắn cũng không tấn công Tô Mộng Chẩm (khi đó Tô Mộng Chẩm đã lật người rơi vào trong cơ quan), mà là bắn về hai huyệt "Phách Hộ" và "Thần Đường" trên lưng Tô Thiết Lương.

Tô Thiết Lương vừa thấy Tô Mộng Chẩm trốn vào dưới giường, lập tức kinh hãi. Hắn sợ thả hổ về rừng, sau này mình ngay cả ngủ cũng khó mà yên giấc.

Hắn muốn ngăn cản, nhưng không phải vì dũng cảm, mà là vì quá sợ hãi Tô Mộng Chẩm nên phải ra tay ngăn cản.

Chỉ cần Tô Mộng Chẩm còn sống, mình nhất định sẽ không sống được.

Loài người vốn là loại động vật như vậy, vì để sống sót, cho dù khiến đồng loại hay chủng loại khác chết đi, chết sạch, chết hết cũng không ngần ngại.

Nhưng hắn mới vừa cử động, "Mộng Chẩm" đã ném ra và nổ tung, ám khí đã bắn đến.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn thấy những ám khí này, hắn lập tức ngây người, ngẩn người, sững người.

Tại khoảnh khắc này, hắn lại nhớ đến bốn người, đều là những nhân vật ghê gớm trong thế gia lừng lẫy.

Lĩnh Nam, Lão Tự Hiệu, cao thủ Ôn gia, cư ngụ tại Lạc Dương, sáng lập thiên hạ, hùng cứ một phương, một trong ba đại cao thủ của Hoạt Tự Hiệu, Ôn Vãn.

Núi Tiểu Hàn, chùa Báo Địa Ngục, chủ trì Hồng Tụ thần ni, trước khi quy y vốn họ Đường, tên là Kiến Thanh, là một nữ trung hào kiệt của Xuyên Tây Thục Trung Đường môn.

Lôi Mãn Đường, cao thủ hạng nhất của Giang Nam Phích Lịch đường, từng đảm nhiệm chức vị chưởng môn nhân thay mặt của Phong Đao Quải Kiếm Lôi gia.

Diệu Thủ Ban gia, "Ban Môn Đệ Nhất Hổ" Ban Ban Biện.

Bốn người này đều là bạn thân của Tô Già Mạc, Ban Ban Biện còn từng là phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Năm người bọn họ từng tụ tập với nhau, vui vẻ một đoạn thời gian. Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn trạch, Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn, ba nhà có lúc hợp lúc tan, có lúc chiến đấu đến ngươi chết ta sống, người này không tha người kia; có lúc lại tốt như keo như sơn, người này không thể thiếu người kia. Nhưng ba người bọn họ bởi vì kết giao với Tô Già Mạc của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên có thể vượt qua tất cả hạn chế và cách trở, hoàn toàn không có thành kiến, không hề e ngại tụ tập với nhau.

Cho đến sau này, đoạn ái tình giữa Đường Kiến Thanh và Lôi Chấn Lôi tan vỡ, Đường Kiến Thanh thương tâm nản lòng, cuối cùng quy y xuất

https://thuviensach.vn

gia. Tác phong của Ôn Vãn vốn ôn hòa, không hợp với Lão Tự Hiệu Ôn gia, cho nên bị đẩy đến Lạc Dương. Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường lại xung đột gay gắt. Khi đó Lục Phân Bán đường vẫn không thể một mình làm chủ, vẫn bị Phích Lịch đường thao túng. Lôi Mãn Đường không muốn bị cuốn vào trong vòng thị phi, đành phải buồn bã rời khỏi kinh sư, từ đó cũng không qua lại với Tô Già Mạc. Còn về Ban Ban Biện, bởi vì Diệu thủ Ban môn muốn trở nên lớn mạnh, cho nên gọi về để giúp đỡ Ban môn.

Đám bạn thân đều từng người tản mát, nhưng những tuấn kiệt một thời này đã từng cùng nhau chế tạo một món "lễ vật", tặng cho Tô Già Mạc làm quà lưu niệm.

Mọi người đều biết có một "lễ vật", nhưng lại không biết "lễ vật" này rốt cuộc là gì.

Nhiều năm qua, thậm chí mọi người đã quên những người này đã từng tụ tập, đoạn tình cảm này đã từng tồn tại, "lễ vậy" này còn ở trong Kim Phong Tế Vũ lâu hay không.

Tô Già Mạc giao con trai duy nhất của mình cho Hồng Tụ thần ni dạy dỗ thành người, nếu không có giao tình sâu đậm sao lại làm như vậy?

Lạc Dương vương Ôn Vãn để con gái Ôn Nhu mà y cưng chiều ngàn dặm xa xôi tới nương nhờ Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu, nếu không phải từng có giao tình với đời trước của Tô Mộng Chẩm, làm sao yên tâm dung túng?

Với "giao tình" này, Ôn Vãn, Ban Ban Biện, Lôi Mãn Đường và Đường Kiến Thanh khi còn hoà hợp gắn bó, lưu luyến không thôi, "lễ vật đưa tặng" nhất định "không thể xem thường".

Hiện giờ, Tô Thiết Lương vừa nhìn thấy chiếc gối này, nhìn thấy cơ quan, lò xo, ám khí, hỏa dược… khiến cho hắn đột nhiên nhớ tới năm xưa,

https://thuviensach.vn

những cao thủ tinh anh kia từng có một “lễ vật” như vậy.

Chẳng lẽ chính là “lễ vật” này?

Khi hắn nghĩ đến đây, “lễ vật” kia đã “đưa” đến trước mặt hắn.

Chẳng những với thân thủ của hắn không thể tiếp nổi, ngay cả nhân vật như Bạch Sầu Phi e rằng cũng không tiếp nổi.

Tóm lại, tất cả những người trong tháp (toàn bộ là người bên phe Bạch Sầu Phi) đều khó thoát khỏi cái chết, chết bởi một cơ quan phát nổ.

Hắn đã đoán đúng.

Đúng vậy, đây chính là “lễ vật” năm đó Đường Kiến Thanh,, Ôn Vãn, Ban Ban Biện và Lôi Mãn Đường tặng cho Tô Già Mạc.

Đúng vậy, với võ công của bọn họ, quả thật không tiếp nổi “đại lễ” này.

Đúng vậy, đây là một cơ quan phát nổ, là quân bài sát thủ cuối cùng và cũng là đáng sợ nhất của Tô Mộng Chẩm.

Chỉ có điều, Tô Thiết Lương vẫn đoán sai một chút.

Bởi vì mọi người đều không chết.

Người chết chính là hắn, chỉ một mình hắn.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ban Cơ

Chỉ kình của Bạch Sầu Phi đánh vào hai yếu huyệt trên lưng Tô Thiết Lương, đồng thời trong miệng niệm một đoạn khẩu quyết kỳ lạ.

Cả người Tô Thiết Lương đột nhiên biến đổi, phình to lên giống như một con ma lớn, một con ma cắn nuốt ám khí.

Trong thiên hạ có nhiều loại ma quỷ khác nhau, có loại ăn thịt người, có loại háo sắc, có loại công kích tâm lý, có loại công kích thân thể, có loại chọn người mà ăn, có loại bụng đói vơ quàng… Gần như có thể nói, trên đời có bao nhiêu người thì cũng có bấy nhiêu ma quỷ, nhưng có lẽ không có một con ma nào giống như Tô Thiết Lương hiện giờ.

Hắn chỉ "ăn" ám khí, không phải dùng miệng mà là dùng "thân thể" để "ăn".

Thân thể con người là máu thịt, làm sao "ăn được" những ám khí đáng sợ và số lượng rất nhiều này?

Rất đơn giản, hắn dùng thân thể để ngăn cản. Chỉ cần ám khí đánh trúng, cắm vào trên người hắn, hắn xem như đã thành công "ăn được" ám khí kia.

Những ám khí này đánh trúng, có cái vết thương khi đâm vào rất nhỏ như một mũi kim, nhưng vết thương khi xuyên ra lại lớn như một nắm tay; có cái chui vào trong thân thể, lại khiến cho cả người phình lên giống như

https://thuviensach.vn

một quả cầu đầy không khí; có cái khi bắn vào cũng không làm chảy máu, nhưng ám khí vẫn tiếp tục hoành hành trong cơ thể; có ám khí căn bản không đánh vào trong người, chỉ gây nên vết thương thì mất đi kình lực rơi xuống, vết thương cũng không chảy máu quá nhiều, nhưng máu lại có màu xanh thẫm hoặc xanh dương; cũng có ám khí làm chảy máu đỏ tươi, rất sáng ngời, rất diễm lệ, nhưng một khi đã chảy thì không thể dừng lại, hơn nữa còn chảy rất nhiều.

Tóm lại ám khí gì cũng có, các loại các món hình thức khác nhau, chỉ có một điểm giống nhau là đều chết người.

Huống hồ bây giờ tất cả ám khí chết người đều bắn vào chỗ hiểm của Tô Thiết Lương. Loại ám khí này chỉ cần bắn trúng một mũi, Tô Thiết Lương nhất định sẽ chết.

Nhưng Tô Thiết Lương lại không chết, chỉ giống như phát điên. Không phải "điên" bình thường, mà là hoàn toàn phát cuồng, phát điên, phát rồ.

Người điên có nhiều loại phản ứng, có người tự mình lẩm bẩm, có người tự vẫn tự sát, có người mắng người đánh người, có người lại đập đầu vào đá.

Cách phát điên của Tô Thiết Lương lại rất đặc biệt, hắn điên lên liền liên tục đón lấy ám khí. Phương pháp đón ám khí cũng rất đặc biệt, đó là dùng thân thể để đón.

Hơn nữa hành động của hắn thoăn thoắt, nhạy bén, linh động, lợi dụng thân thể đang nhanh chóng bành trướng của mình, thành công ngăn chặn tất cả ám khí, thậm chí còn "thu gom" lại.

Hắn đã biến thành "một con nhím ám khí".

https://thuviensach.vn

Sau khi tất cả ám khí đều cắm vào người, hắn mới dừng lại, gào lên một tiếng, cả người đột nhiên nổ tung, hoàn toàn hóa thành một bãi nước vàng.

Ám khí lần lượt rơi xuống đất, đó là những ám khí đã hết lực.

Còn về Tô Thiết Lương, hắn đã trở thành một kẻ hi sinh, một kẻ không tồn tại, biến mất trong không khí.

Người đã chết.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới thở phào một hơi. Hắn giống như vừa đánh một trận, một trận đại chiến, cả khuôn mặt trắng bệch như giấy, sắc mặt nhợt nhạt như đao, thân thể run rẩy như không chịu nổi gió tuyết, cả người giống như mệt lả.

Hóa ra vừa rồi khi Tô Thiết Lương dùng thân thể để đón ám khí, mười ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn luôn chuyển động, búng ra, khua lên, run rẩy không ngừng. Giống như có rất nhiều sợi dây vô hình mà hắn dùng để khống chế thân thể Tô Thiết Lương đang phát điên.

Một chuỗi ám khí kinh tâm động phách này cuối cùng đã qua, ám khí đều rơi xuống trên đất.

Bạch Sầu Phi vẫn còn thở dốc, trở tay phát ra một hỏa tiễn pháo hoa, từ cửa sổ bay ra ngoài tháp đá, sau đó nổ tung trên không trung. Một luồng ánh sáng màu vàng chói lọi, xen lẫn hai đoàn khói tím xuất hiện giữa không trung.

Hiển nhiên hắn đã hạ lệnh cho bên ngoài, đưa ra một chỉ thị.

“Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi líu lưỡi nói:

- Thật là ám khí lợi hại!

https://thuviensach.vn

“Nhất Liêm U Mộng” Lợi Tiểu Cát còn chưa hoàn hồn nói:

- Không ngờ Tô lâu chủ… không, là Tô công tử còn có chiêu này!

“Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý lại nói:

- Tô Mộng Chẩm chạy rồi, phải làm sao đây?

“Quỷ Lệ Bát Xích môn” Chu Như Thị lạnh lùng nói

- Ta thấy Bạch lâu chủ tự có tính toán.

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Tô Mộng Chẩm quả là sớm có phòng bị, nhưng ta cũng đã đề phòng chiêu này của hắn. Hắn có kế Trương Lương, ta cũng có thang trèo tường. Thủ đoạn này của hắn, năm đó Tôn Ngọc Bá đã từng dùng để đối phó với Luật Hương Xuyên. Ta đã sớm thăm dò mọi ngóc ngách của hắn, hắn mắc bệnh hiểm nghèo, lại trúng phải kịch độc, không thể đi được bao xa.

Lúc này đám người Tường Ca Nhi mới lộ vẻ vui mừng.

Bạch Sầu Phi hít một hơi dài, sắc mặt mới có chút huyết khí. Lại thấy Quách Đông Thần dùng mấy lớp vải bọc lấy bàn tay vốn đã đeo găng tay da hươu, cúi người nhặt mấy mũi ám khí đã phóng ra, cẩn thận quan sát và suy nghĩ, đôi mi thanh tú nhíu lại, trầm ngâm không nói.

Bạch Sầu Phi liền hỏi:

- Sao vậy?

Lôi Mị khẽ than thở một tiếng:

- Lợi hại!

https://thuviensach.vn

Tường Ca Nhi nói:

- Ám khí kia thật bá đạo, nhưng cuối cùng vẫn bị Bạch lâu chủ bị dễ dàng phá giải. Chúc mừng Bạch lâu chủ, tất cả đã đại công cáo thành rồi!

Lôi Mị cũng không để ý tới hắn, chỉ nói:

- Những ám khí này là do Xuyên Tây Đường môn chế tạo, độc của Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn gia, còn thuốc nổ do Giang Nam Phích Lịch đường họ Lôi cung cấp.

Mọi người vừa nghe, càng cảm thấy vừa đi một vòng trước quỷ môn quan, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan.

Tường Ca Nhi cảm thấy mình cũng nên biểu hiện xuất sắc một chút. Mặc dù Bạch Sầu Phi chưa thể giết chết Tô Mộng Chẩm, nhưng cũng đã ổn định giang sơn, cũng đã đến lúc luận công ban thưởng. Mình còn không thi triển bản lĩnh lấy lòng, e rằng sau này hối hận không kịp.

Hắn muốn tỏ ra dũng cảm, cho nên cũng dùng tay nhặt "Mộng Chẩm" đã vỡ tan lên, cười khan nói:

- Loại cơ quan này, ta thấy cũng không có gì đặc biệt, bị Bạch lão đại của chúng ta dễ dàng phá giải, chẳng hề tốn công…

Chữ "sức" còn chưa ra khỏi miệng, một tiếng "vèo" vang lên, trong "Mộng Chẩm" đã vỡ nát lại bay ra một mũi ám khí còn nhỏ hơn móng tay, bắn thẳng vào mi tâm Tường Ca Nhi.

Tường Ca Nhi đang cầm "Mộng Chẩm", khoảng cách quá gần, ám khí kia lại bay đến quá nhanh, hắn hoàn toàn không đề phòng, lần này chắc chắn chắn sẽ phải mất mạng.

https://thuviensach.vn

Đúng vào lúc này, một tiếng "xoẹt" vang lên, một luồng chỉ phong bắn tới, kịp thời đánh bay mảnh "móng tay" nho nhỏ kia.

Người xuất chỉ đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi.

Sau khi đánh ra một chỉ này, thần sắc của hắn rất kỳ lạ, giống như một người đang gánh cả ngàn cân, không thể chịu nổi, lại đột nhiên tăng thêm một trăm cân.

Tường Ca Nhi đại nạn không chết, nhưng sợ đến mức đánh rơi cả "Mộng Chẩm".

Chu Như Thị nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ lấy.

Hắn nhìn thoáng qua "Mộng Chẩm" đã vỡ nát nhưng vẫn không thể xem thường, trầm giọng nói một chữ:

- Ban.

Lôi Mị để ám khí xuống đất, sau đó lùi ra xa, giống như không dám dính vào nữa, chỉ nói:

- Quả nhiên, đó là cơ quan của Tửu Tuyền Xảo Thủ Ban gia, Ban Cơ.

- Đây chính là "lễ vật" mà năm đó đệ tử của bốn đại thế gia tặng cho cha con họ Tô.

Sau đó nàng hỏi Bạch Sầu Phi:

- Nếu Tô Mộng Chẩm đã lo xa nghĩ rộng, sớm có đường lui, ngươi có biện pháp chắc chắn giết được y hay không?

Thần sắc của Bạch Sầu Phi rất lang bái, không phải là "lang bái" theo ý nghĩa chật vật nhếch nhác, mà là độc ác như lang, xảo quyệt như bái *.

https://thuviensach.vn

* Một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bái phải đi cùng với nhau, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bái.

Hắn hạ lệnh:

- Chúng ta lập tức đi đào gốc cây kia, đường lui của hắn chính ở nơi đó.

Lợi Tiểu Cát và Tường Ca Nhi đồng thanh nói:

- Cây?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Nếu không, ta bảo người chặt đứt “gốc cây yêu mến kia” của hắn để làm gì?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngộ Cơ (Bỏ Lỡ Thời Cơ)

Mọi người nhanh chóng chạy đến gốc cây lớn đã bị chặt đứt kia, bốn người "Cát Tường Như Ý" đi ở phía trước, Bạch Sầu Phi đi giữa, còn Lôi Mị theo sát phía sau.

Bạch Sầu Phi vừa ra khỏi tháp ngọc, liền nghe được tiếng hoan hô của những thủ hạ mà hắn đã sớm bố trí, đang đứng đối diện với những thuộc hạ thần phục Tô Mộng Chẩm.

Hai hổ giao đấu, người có thể ra khỏi tháp ngọc đương nhiên chính là người thắng.

Đây là tiếng hoan hô mà Bạch Sầu Phi muốn nghe, thích nghe, khao khát được nghe đã rất lâu rồi. Hắn thật sự hi vọng tiếng hoan hô này sẽ không dừng lại.

Nhưng không biết vì sao sau khi nghe được, trong lòng hắn lại không hề vui mừng và hài lòng như trong tưởng tượng, hơn nữa còn có phần mất mát. Giống như cả người và trái tim đều trống rỗng, không nơi nương tựa.

Hơn nữa, trong lòng hắn vẫn còn một cái gai.

Tô Mộng Chẩm đã thua, chắc chắn phải chết, nhưng y vẫn còn chưa chết.

https://thuviensach.vn

Điểm này rất quan trọng. Chỉ cần đối thủ vẫn còn sống, vẫn chưa mất đi tính mạng, thắng lợi trước mắt này không thể xem là thắng lợi tuyệt đối, thắng lợi tất yếu, thắng lợi cuối cùng.

(Tô Mộng Chẩm vẫn chưa chết.)

(Không được, ta nhất định phải giết chết hắn!)

Mọi người cao hứng vây quanh Bạch Sầu Phi, đi đến sân trong của Thanh lâu. Nơi ấy vốn có một gốc cây gọi là "Thương thụ", hiện giờ chỉ còn lại một vết thương.

Cây đã không còn, nhưng rễ vẫn chưa chết. Vòng tuổi không nói lên được những năm tháng tang thương mà gốc cây này đã trải qua, lại chết đi trong một trận huynh đệ tranh đấu như vậy.

Bên mặt cây bị chặt đứt lại mọc ra không ít mầm non xanh tươi ẩm ướt.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy gốc cây kia, sắc mặt lại trắng lên, sau đó đột nhiên quay đầu hỏi Lôi Mị:

- Ngươi luôn theo sát phía sau ta để làm gì?

Lôi Mị nghe được câu hỏi đột ngột này, ngay cả mắt cũng không chớp:

- Ta đang lo lắng.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Lo lắng điều gì?

Lôi Mị nói:

- Ngươi mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Lôi Mị nói thêm một câu:

- Hơn nữa còn rất mệt.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Ngươi đang chờ ta ngã xuống?

Lôi Mị thẳng thắn thừa nhận:

- Đúng, nếu như ngươi ngã xuống, ta sẽ có thể lập tức đỡ ngươi. Đến hôm nay, lúc này, giờ phút này, ngươi đã là một người không thể ngã. Nếu như ngươi ngã, những cành lá trên cây đều sẽ chết hết.

Lúc này bọn họ đã chạy tới bên cạnh gốc cây lớn kia. Nó vốn là một gốc cây cành lá rậm rạp, vươn thẳng lên trời, nhưng lại bị chặt đi, chỉ còn lại phần rễ. Cho nên Bạch Sầu Phi nghe Lôi Mị nói như vậy, chỉ cười lạnh chứ không nói gì. Gốc cây lớn kia mặc dù đã ngã xuống, nhưng hắn vẫn phải tập trung tinh thần đối phó với rễ cây.

Nơi ấy đã sớm có người, hơn nữa cũng đã sớm tiến hành đào cây bới rễ.

Bọn họ vừa nhìn thấy pháo lệnh, lập tức bắt đầu đào bới cây này, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy bất cứ người nào từ phía dưới nhô lên sẽ lập tức ra tay giết chết.

- Thảo nào ngươi nhất định phải chặt bỏ cây này.

Lôi Mị cảm thán nói:

- Hóa ra lần này đường lui của Tô Mộng Chẩm đã bị ngươi cắt đứt đóng kín.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi là người, chỉ cần là người đều thích nghe ca ngợi. Huống hồ Bạch Sầu Phi vốn rất ham quyền, cho nên càng hi vọng được nghe ca ngợi. Những việc làm của người ham quyền, chẳng qua là muốn được nghe những lời ca ngợi càng lớn, càng nhiều hoặc càng vĩnh cửu. Cho dù bọn họ muốn nghe phê bình, cũng chỉ là để được ca ngợi nhiều hơn. Ngươi dám phê bình người có quyền, hơn nữa người có quyền lại chịu nghe ngươi phê bình, chỉ riêng chuyện này đã là một sự ca ngợi rất lớn rồi.

Bạch Sầu Phi luôn rất lãnh khốc, nhưng nghe lời ca ngợi, hơn nữa còn xuất phát từ một cô gái xinh đẹp, thông mẫn, lanh lợi, cơ trí khó lường, cũng không khỏi cảm thấy lâng lâng:

- Ta đoán cây này nhất định là đầu mối then chốt của cơ quan do hắn bố trí. Ta phá hủy nó, hắn cũng chỉ có cách trốn dưới lòng đất, tiến lùi không được.

Hơn nữa sau khi Tô Mộng Chẩm rơi xuống giường, chiếc giường kia đã bị nổ tan, dĩ nhiên không còn đường lui, trong khi đường ra lại bị bịt kín.

Lúc này Lôi Mị mới hiểu được, vì sao khi Tô Mộng Chẩm chui xuống đáy giường chạy trốn, Bạch Sầu Phi lại không hề vội vã. Bạch Sầu Phi phát động tấn công tháp ngà voi, mục đích có thể chỉ là muốn bức Tô Mộng Chẩm phải dùng đến quân bài sát thủ cuối cùng, sau đó sẽ bắt rùa trong hũ. Tô Mộng Chẩm trúng độc mang bệnh, có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được.

Khi Lôi Mị hiểu được vì sao Bạch Sầu Phi không hề nôn nóng, Bạch Sầu Phi lại cảm thấy nôn nóng.

Rễ cây đã bị đào lên, địa đạo đã bị khai quật, nhưng Tô Mộng Chẩm lại không có ở đó.

Lúc khai quật địa đạo, mọi người đều đã bày trận chờ địch.

https://thuviensach.vn

Người đào bới thông đạo chính là Bát Đại Đao Vương.

“Trận Vũ Nhị Thập Bát” Triệu Lan Dung.

Thiếu trang chủ “Kinh Hồn đao” Tập gia trang, “Kinh Mộng đao” Tập Luyện Thiên.

“Bát Phương Tàng Đao Thức”, “Tàng Long đao” Miêu Bát Phương.

“Linh Đình đao” Thái Tiểu Đầu.

“Ngũ Hổ Đoạn Hồn đao” Bành Tiêm trong Bành Môn Ngũ Hổ.

Tín Dương “Đại Khai Thiên”, “Tiểu Tích Địa” tuyệt môn đao pháp Tiêu Sát.

Tương Dương “Thất Thập Nhất Gia Thân đao pháp” Tiêu Bạch.

“Tương Kiến bảo đao” Mạnh Không Không.

Bát Đại Đao Vương này đều giống như gặp phải đại địch.

Cầm đầu nhóm người này lại là một người cao gầy, mặc áo bào xám, trên lưng có một bọc vải. Tướng mạo của hắn xấu xí, nhưng đã sớm dương danh thiên hạ, đó là Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhưng lại đào không ra bất cứ thứ gì.

Từ địa đạo đào xuống vẫn là địa đạo, hơn nữa còn giống như mê cung, rắc rối phức tạp, đan xen vào nhau. Muốn lùng sục hết những địa đạo như hang chuột này, e rằng mặt trời và mặt trăng đã sớm thay ca với nhau ba ngàn bốn trăm hai mươi mốt lần rồi.

Bạch Sầu Phi trợn mắt. Bát Đại Đao Vương không khỏi nhức đầu. Lôi Mị le lưỡi, còn khẽ nở một nụ cười khó mà phát giác. Thiên Hạ Đệ Thất

https://thuviensach.vn

nhất thời cũng ngẩn ra.

Trong địa đạo lại có địa đạo, hơn nữa trong địa đạo còn không chỉ có một địa đạo. Mỗi địa đạo đều không biết dẫn đến nơi nào, không biết có gì nguy hiểm, giống như chạy thẳng đến tận âm phủ.

- Ngươi vẫn đánh giá thấp hai người.

Lôi Mị lại như "cười trên nỗi đau của người khác", nói:

- Tô Mộng Chẩm dĩ nhiên là một người chưa từng hoài nghi huynh đệ của mình, nhưng y cũng là một người luôn chừa lại đường lui cho mình.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, hắn muốn nghe tiếp xem một người khác là ai.

- Diệu Thủ Ban gia.

Lôi Mị nói:

- Nếu bọn họ đã nhúng tay vào, từ trước đến giờ, cơ quan trong thiên hạ có ai hơn được người của Ban gia? Gốc cây "Thương thụ" này chỉ là thủ thuật che mắt. Y không từ nơi này chạy trốn ra ngoài, vậy càng không biết chạy đến nơi nào.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên nói:

- Ngộ cơ.

Bạch Sầu Phi nhất thời không nghe rõ:

- Cái gì?

Thiên Hạ Đệ Thất âm trầm nói:

https://thuviensach.vn

- Cơ hội giết Tô Mộng Chẩm, một khi bỏ lỡ nhất định sẽ hối hận, hậu họa vô cùng.

Bạch Sầu Phi dường như cũng có phần e ngại Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ căm phẫn nói:

- Ta thật không ngờ cơ quan phía dưới lại phức tạp như vậy.

Hắn giận dữ nói:

- Nhưng ta đã kiểm tra địa hình thượng tầng kỹ càng, chỗ mà hắn đi ra chỉ có nơi này. Cây này đã bị phá hủy, nếu hắn tiến vào phạm vi thế lực của Lục Phân Bán đường, chính là tìm chết, còn nếu hắn chạy trốn khỏi phạm vi thế lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, chỉ có một đường…

Ánh mắt của Lôi Mị và Thiên Hạ Đệ Thất đều sáng lên:

- Đường thủy.

Bạch Sầu Phi kiêu ngạo nói:

- Hắn đừng mơ lẻn ra từ cửa sông.

Thiên Hạ Đệ Thất hỏi:

- Nếu như hắn không tìm đường trốn, chỉ ẩn sâu dưới lòng đất thì sao?

Bạch Sầu Phi nói một cách quả quyết:

- Vậy thì ta sẽ cho nổ tung khu vực này.

Lôi Mị nói ngay:

- Nhưng đây là căn cơ của Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi nổi sát tính lên:

https://thuviensach.vn

- Ta sẽ san bằng nó.

Hắn vừa nói xong, liền xoay người hạ lệnh đem tất cả những thứ hữu dụng trong tháp ngọc và Thanh lâu ra ngoài, chuyển đến Bạch lâu và Hồng lâu; lại truyền đạt xuống, từ nay tất cả hiệu lệnh quan trọng đều sẽ được đưa ra từ Hoàng lâu, nơi mà hắn trấn giữ.

Mệnh lệnh này vừa truyền ra, nửa canh giờ sau, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, tháp ngọc và Thanh lâu hoàn toàn sụp đổ.

Trung tâm quyền lực đại biểu cho đệ nhất bang phái trong kinh thành là Kim Phong Tế Vũ lâu mấy chục năm qua, trong tiếng nổ lớn đã hóa thành một đống phế tích như vậy.

Tiếng nổ mãnh liệt, đất rung núi chuyển, khiến cho trong hoàng cung cũng phái ra kỵ binh trinh sát, truy hỏi xem có chuyện gì. Ngay cả mấy chục nguồn suối trong thành cũng đột nhiên phun trào, nghe nói có nơi còn chảu ra máu đỏ. Phía dưới ba tòa lầu còn lại của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng loáng thoáng có tiếng rồng ngâm nức nở.

Phá hủy lầu tháp, san thành đất bằng như vậy, khiến cho không ít người cảm thấy tiếc nuối. Nên biết Kim Phong Tế Vũ lâu nằm ở nơi hiểm yếu trong kinh thành, hơn nữa còn ở khu vực cao ráo, chắn giữ phong thủy long mạch, nước vây núi ôm, vượt trên thiên hạ. Ngay cả phạm vi thế lực của Lục Phân Bán đường cũng phải khuất mình phía dưới. Vào thời kỳ đấu tranh ban đầu, bởi vì mảnh "đất lành" từ trên cao nhìn xuống này, giữa đệ tử hai phái đã xảy ra mười mấy trận chiến tàn khốc, cuối cùng vẫn bị Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm giữ. Rất nhiều người đều cho rằng, những năm gần đây Kim Phong Tế Vũ lâu có thể áp đảo Lục Phân Bán đường, hoàn toàn là nhờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu có một "tam giác sắt", bao gồm tháp ngà voi, Thanh lâu và Hồng lâu, chiếm cứ linh địa đứng đầu quần long, mới có thể hùng bá kinh thành như vậy. Hiện giờ lại bị nổ tan, chỉ còn lại Hồng lâu miễn cưỡng cao hàng thứ ba, nguy nga sừng sững.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau vụ nổ, các đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều cảm thấy lâng lâng, trong giấc mơ cũng đứng không vững.

Nếu như Tô Mộng Chẩm còn trốn trong địa đạo dưới lòng đất, cho dù có thân thể kim cương bất hoại cũng phải bị chôn xác.

Sau một phen giày vò, mấy phen huyên náo, Bạch Sầu Phi đã dốc hết nhân lực, vật lực, tài lực và năng lực, tiến hành đào bới trong đống đổ nát, nhưng lại hoàn toàn không tìm ra bóng dáng của Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm rốt cuộc đã đi đâu?

Chẳng lẽ y đã bị nổ đến hài cốt không còn?

Bạch Sầu Phi mặc dù giành được thắng lợi, nhưng hắn vẫn là một người tỉnh táo. Hắn luôn luôn bình tĩnh đến mức lãnh khốc.

Hắn không tin điều này, hắn nhất định phải tìm ra Tô Mộng Chẩm.

Cho dù lật tung trời đất, xuống đến hoàng tuyền, hắn cũng phải tìm cho ra Tô Mộng Chẩm sống hoặc chết, hoặc là nửa sống nửa chết, như vậy hắn mới có thể ăn ngon ngủ yên.

Cho dù Tô Mộng Chẩm bị nổ chỉ còn lại một cọng lông, hắn cũng phải tìm ra nó. Nếu không, hắn giống như xương mắc trong họng, gai cắm trên lưng, đinh chọc vào mắt, kim đâm vào lòng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tương Cơ (Nhìn Cơ Hội)

Sau trận này, trong kinh thành, trên giang hồ, trong võ lâm, hai đạo hắc bạch, ai cũng đang tìm kiếm Tô Mộng Chẩm, ai cũng đoán xem y ở nơi nào.

Chẳng những Bạch Sầu Phi tìm y, người của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng đang tìm y, người của Lục Phân Bán đường đang tìm y, người của Mê Thiên Thất Thánh tìm y, người của hai đảng Phát và Mộng tìm y, Lão Tự Hiệu, Diệu Thủ Ban gia, Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, Tiểu Hàn Sơn phái, Hữu Kiều tập đoàn, Hạ Tam Lạm, Thái Bình môn, Hình bộ, phủ Thần Hầu, Tướng phủ, cao thủ đại nội đều đang tìm y.

Chỉ cần y vẫn còn một hơi thở, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ không thể hoàn toàn xem là của Bạch Sầu Phi, thậm chí ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không dám cho rằng như vậy.

Nghe nói Tô Mộng Chẩm đã bị người nhà "lật đổ", người của Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh dĩ nhiên là vui mừng. Nhưng ngày nào Tô Mộng Chẩm vẫn còn sống, bọn họ cũng không dám xem Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ có một đại địch là Bạch Sầu Phi, mà còn có một cường địch ẩn giấu khác là Tô Mộng Chẩm.

Vậy thì rốt cuộc Tô Mộng Chẩm đã đi đâu?

Y có còn sống hay không?

https://thuviensach.vn

Cho dù y có thể thoát khỏi kiếp nạn, nhưng bị trúng kịch độc và mắc bệnh hiểm nghèo, liệu có thể sống đến khi nào?

Nhậm Lao và Nhậm Oán phụ trách tuần tra trên sông. Mấy ngày nay, bọn họ vẫn luôn để ý xem có điều gì khác thường.

Nhưng không có, tất cả dường như đều vô cùng bình tĩnh. Nước tĩnh, sông trong, chỉ có một tên chèo thuyền mặc áo tơi, đêm khuya khua chèo, ban ngày thả câu.

Bọn họ đều là cao thủ phá án (nhất là án oan), dĩ nhiên không bỏ qua bất kỳ "dấu vết" nào có thể truy bắt Tô Mộng Chẩm, cho nên bọn họ nhìn trúng tên chèo thuyền này.

Người có thể chèo thuyền trên khúc sông ngăn cách Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, dĩ nhiên phải có lai lịch.

Người chèo thuyền này đương nhiên có lai lịch, hơn nữa lai lịch còn không nhỏ.

Gần như ngay khi Tô Mộng Chẩm lật giường bỏ trốn, chiếc thuyền nhỏ này cũng lập tức lên đường, đi rất khẩn cấp, tốc độ rất nhanh.

Nhưng trước khi phát động "tạo phản", Bạch Sầu Phi đã sớm "mượn" được hai người của Thái Kinh tới "trợ giúp", hai người này dĩ nhiên là Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Bọn họ đã sớm bố trí tất cả. Nếu như thông đạo dưới giường Tô Mộng Chẩm có thể nối thẳng ra đường thủy, vậy thì chiếc thuyền nhỏ này rất có thể chính là trợ thủ tiếp ứng cho Tô Mộng Chẩm.

Cho nên bọn họ phải lưu ý chiếc thuyền nhỏ này, nhìn chăm chú vào người trên thuyền.

https://thuviensach.vn

Nhưng trước khi Bạch Sầu Phi chưa chính thức ra tay, có rất nhiều hành động không thể hành động được, thậm chí cũng không thể "động", bởi vì bọn họ không muốn "rút dây động rừng".

Tô Mộng Chẩm là nhân vật thế nào? Bạch Sầu Phi cùng lắm chỉ có thể mua chuộc Quách Đông Thần, chỉ thị Tô Thiết Lương hạ độc, giết chết Thụ đại phu, những chuyện này đều là âm thầm tiến hành, thần không biết quỷ không hay. Chuyện mạo hiểm nhất chính là bảo Tô Thiết Lương phá hỏng cơ quan trên giường Tô Mộng Chẩm. Nhưng nếu như đánh chìm con thuyền đi lại trên hồ Thiên Tuyền này, hay lẻn vào thông đạo dưới giường Tô Mộng Chẩm dò xét nội tình, đều có thể dẫn đến rút dây động rừng. Trước khi chính thức ra tay, Bạch Sầu Phi quyết không dám động đến những "chỗ hiểm" này.

Bởi vì những thứ này là "chỗ hiểm", cho nên trừ khi lập tức phát động tấn công, nếu không nhất định sẽ khiến cho đối thủ sinh ra cảnh giác, đề phòng toàn diện.

Bạch Sầu Phi không thể "động" đến những "chỗ hiểm" này, nhưng hắn có thể phái người lưu ý đến chúng.

Hắn phái Bát Đại Đao Vương chặn kín lối ra của địa đạo nơi "Thương Thụ".

Hắn mời Nhậm Lao và Nhậm Oán giám thị con thuyền trên hồ Thiên Tuyền.

Hắn sai Trí Lợi của Sĩ phái và Ngôn Trung Hư của Hải phái theo dõi Dương Vô Tà, chỉ cần đến "thời gian thích hợp" sẽ giết chết không tha.

Còn có một "chỗ hiểm" khác, đó là Vương Tiểu Thạch.

Cũng bởi vì hắn nghe nói Vương Tiểu Thạch đã trở lại kinh thành, cho nên hắn mới không thể chờ đợi, phải sớm ra tay với Tô Mộng Chẩm.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ mời được vây cánh của Thái Kinh tra xét, lưu ý động tĩnh của Vương Tiểu Thạch, hắn còn dặn Lê Tỉnh Đường của Thác phái và Khuất Hoàn của Đỉnh phái, chỉ cần nhìn thấy người nào giống Vương Tiểu Thạch xuất hiện trong kinh, lập tức không chừa thủ đoạn, giết không cần hỏi, quyết không để cho Vương Tiểu Thạch hội họp với Tô Mộng Chẩm.

Hiển nhiên Bạch Sầu Phi đã tính toán rất kỹ càng, chỉ tiếc đường lui của Tô Mộng Chẩm vẫn nằm ngoài tưởng tượng của hắn, mà cơ quan do Ban gia thiết kế cũng xảo diệu phức tạp khó mà suy đoán.

"Thương thụ" không phải là lối ra duy nhất. Sau khi san bằng tháp ngà voi và Thanh lâu, nếu như Tô Mộng Chẩm không tự chui đầu vào lưới, xuất hiện trong phạm vi thế lực của Kim Phong Tế Vũ lâu phản nghịch hay Lục Phân Bán đường, vậy thì đường ra duy nhất chính là hồ thủy Thiên Tuyền này.

Bạch Sầu Phi phái Nhậm Lao và Nhậm Oán canh giữ nơi này, chủ yếu là vì hai người này thủ đoạn tàn độc, kinh nghiệm lùng bắt phong phú, hơn nữa còn rất quen thuộc thủy tính.

Hắn biết rõ Tô Mộng Chẩm không rành bơi lội. Huống hồ Tô Mộng Chẩm chỉ còn lại một chân, chắc chắn không thể bơi ra khỏi hồ Thiên Tuyền được.

Cho dù Tô Mộng Chẩm trốn ra sao, chạy thế nào, hắn đều muốn lão đại từng một tay cất nhắc mình này chỉ có thể trở bụng, vĩnh viễn không thể trở mình.

Thuyền vừa khởi động, đi nhanh về hướng đông, Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng nhận được tín hiệu do Bạch Sầu Phi phát ra tại tháp ngọc ngà voi. Bọn họ lập tức hành động theo như ước hẹn.

Lúc này sóng nước cuồn cuộn, hai mươi mốt chiếc thuyền nhanh chóng từ bốn hướng bao vây con thuyền nhỏ.

https://thuviensach.vn

Tốc độ của thuyền nhỏ chợt gia tăng, nhanh đến mức đạp gió rẽ sóng, hơn nữa còn lao thẳng về phía đám thuyền đang bao vây.

Đến lúc này, ba chiếc thuyền phụ trách bao vây phía đông đều bị dọa đến hồn bay phách lạc. Nếu va chạm như vậy, chỉ sợ tất cả đều phải tan xương nát thịt. Bọn họ không muốn chết, càng không muốn chết oan như vậy.

Cho nên, có hai chiếc lập tức tránh ra, một chiếc khác lại tránh không kịp. Mắt thấy sắp sửa đụng phải…

Không ngờ chiếc thuyền nhỏ này càng đi càng lẹ, càng gần càng nhanh. Khi hai truyền sắp sửa đụng nhau, chiếc thuyền nhỏ này lại bị một loại lực lượng kỳ dị giữ lại, mượn thế sóng hồ nổi dậy, bay lên phía trên, cao đến chín thước, vừa vặn lướt qua con thuyền kia, thoát khỏi vòng vây.

Hai tên thủ hạ của Lục Phiến môn vốn cho rằng sắp phải tan xương, lúc này đều sợ đến hoa mắt, kinh hồn táng đảm, chỉ biết trợn mắt há mồm. Còn hai chiếc thuyền khác đã tránh ra hai bên trái phải, cao thủ Hình bộ trên thuyền đều thoáng nhìn thấy, khi chiếc thuyền nhỏ kia bay lên trời, mười ngón tay của người trên thuyền đã mở ra, gân xanh nổ lên, chụp lấy mạn thuyền nhấc lên một cái, cường hành bay qua.

Người chèo thuyền này lại mượn thế sóng do đám thuyền gây ra, dùng sức của đôi tay “nhấc lên” cả chính mình, giống như đột nhiên có thêm một chiếc thang mấy chục bậc, chạy nhanh về hướng đông.

Cách đó không xa về hướng động chính là phủ Thần Hầu.

Phủ Thần Hầu, chủ nhân nơi đó chính là Gia Cát tiên sinh danh động thiên hạ, cũng là nhân vật mà Nhậm Lao và Nhậm Oán không dám chọc và không muốn chọc nhất, là nơi bọn họ không muốn và không thích xông vào nhất.

https://thuviensach.vn

Người áo tơi trên thuyền kia dường như cũng cảm thấy, chỉ cần đi vào phủ Thần Hầu, cho dù là tướng gia tự mình hạ lệnh bắt người, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ cũng có thể chống đỡ một phen.

Với thế đi của chiếc thuyền này, chắc chắn có thể đạp gió rẽ sóng, lên bờ trước Phủ Thần Hầu.

Nếu như không có lưới Lan Giang.

Lưới Lan Giang là một loại lưới cực dẻo cực nhỏ, rất dày rất sắc, đặt trên nước không dễ phát hiện. Cho dù là một chiếc thuyền lớn, chỉ cần bị lưới này quấn lấy sẽ tuyệt đối không thoát được, giống như một con cá trong lưới bị kéo lên bờ.

Chiếc thuyền kia vô cùng bất hạnh, đã bị rơi vào trong lưới.

Thực ra rơi vào trong lưới là chuyện tất nhiên, bởi vì mấy ngày nay bọn họ đã lặng lẽ giăng lưới khắp nơi trên hồ. Chỉ cần vừa có lệnh, lưới sẽ lập tức được buộc chặt. Tất cả đều phối hợp với chỉ thị của Bạch Sầu Phi.

Hiện giờ lưới đã buộc chặt, người trên thuyền đã thành người trong lưới.

Trên thuyền quả nhiên không chỉ có một người, còn có một người khác đang nằm trên thuyền, không hề nhúc nhích.

Những chiếc thuyền khác bắt đầu bao vây lại, nhưng các cao thủ trên thuyền cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ đều biết mình đã lập công lớn, cũng vì lập công nhất định sẽ có khen thưởng, cho nên càng không muốn tự nhiên mất đi tính mạng.

Bởi vì người chèo thuyền này đã lộ ra bản lĩnh, công lực phi phàm.

https://thuviensach.vn

Huống hồ trên thuyền còn có một đại nhân vật, mặc dù rơi vào tình cảnh như vậy nhưng vẫn có thể khiến người ta kinh hồn động phách, “Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ Đao” Tô Mộng Chẩm.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chàng Cơ (Tạo Ra Cơ Hội)

Người trên thuyền vẫn không cởi áo tơi và nón lá ra.

Y giơ ngang mái chèo, ánh mắt xuyên qua khe hở của nón lá, lạnh lùng nhìn Nhậm Lao, Nhậm Oán và bốn mươi hai tên cao thủ do nha môn phái ra.

Trong số bốn mươi hai tên cao thủ này, có một nửa là từ trong thủy quân được điều động tới, tinh thông thủy tính, am hiểu thủy chiến.

Trong phút chốc, các cao thủ đường thủy và đường bộ đã hoàn toàn bao vây người chèo thuyền kia, cùng với người đang nằm trên thuyền.

Nhậm Lao và Nhậm Oán nhìn nhau một cái, một người phát ra tiếng thở dài, một người lại lắc đầu tặc lưỡi.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, chim khôn chọn cây lành mà đậu, xem ra vị anh hùng đại ca trên thuyền này lại đang đậu vào một khối gỗ mục.

- Đến nước này, có chống cự cũng vô ích. Chúng ta tuyệt đối không đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần Tô công tử theo chúng ta trở về quy án là được. Còn vị đại hiệp này chính là nhân tài mà tướng gia, Bạch lâu chủ và Chu lão tổng đều coi trọng, sao không tìm cho mình một minh chủ để nương nhờ?

https://thuviensach.vn

- Người của chúng ta ở nơi này đều am hiểu thủy tính, ngươi trốn không thoát đâu.

- Người trên thuyền đang bị thương rất nặng đúng không? Hắn chỉ còn lại một chân, ngươi có thể phân tâm bảo vệ hắn đến khi nào?

- Thương thế của hắn nặng như vậy, nếu như ngươi cứ tử thủ ở đây, ngược lại sẽ hại đến tính mạng của hắn, cần gì phải như vậy?

- Sao lại khổ thế chứ? Để ta lên thuyền ngươi, trị bệnh cho Tô công tử không phải tốt hơn sao?

- Nếu như ngươi có thể bỏ mái chèo xuống, giao người ra đây, chúng ta sẽ lập tức thu lưới, thả cho ngươi đi, thế nào?

- Đợi lát nữa Kim Phong Tế Vũ lâu và cao thủ các phái chạy tới, lúc đó bọn họ muốn bắt ngươi trị tội, chúng ta cũng không giúp ngươi được.

Bọn họ vừa lắc đầu tặc lưỡi, kẻ xướng người họa, vừa đẩy thuyền dần dần tiếp cận con thuyền nhỏ kia.

Người áo tơi nón lá chợt quát lên:

- Đứng lại!

Nhậm Lao cười nói:

- Thế nước đẩy tới như vậy, ta không dừng được.

Nhậm Oán nhướng một bên lông mày lên, nói:

- Nếu ngươi không thích chúng ta đến gần, có thể chèo thuyền ra xa.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ đã bị Lưới Lan Giang khóa chặt, nào có khả năng di chuyển. Câu nói của Nhậm Lao cũng chỉ là muốn nhạo báng trào

https://thuviensach.vn

phúng, mục đích là để hù dọa người canh giữ trên thuyền này, khiến cho y hoang mang lo sợ, tay chân luống cuống mà thôi.

Người áo tơi nón lá đưa tay kéo một cái, đầu mái chèo bỗng nhô ra một đoạn kiếm sắc màu đen dài nửa thước.

Nhậm Oán vốn đang định bước lên thuyền nhỏ, thấy vậy liền lui lại một bước, khuôn mặt môi hồng răng trắng giãn ra, cười nói:

- Ồ? Lại còn như vậy, làm ta giật cả mình.

Nhậm Oán lại khoát tay khuyên nhủ:

- Cẩn thận cẩn thận, đừng làm tổn thương đến Tô công tử đang bị thương nặng!

Lúc này thuyền của bọn họ đã đến gần bên cạnh con thuyền nhỏ. Nhậm Lao đứng ở đuôi thuyền, Nhậm Oán đứng ở đầu thuyền, tùy thời sẽ xông lên thuyền nhỏ tạo thành thế giáp công.

Không ngờ, người áo tơi đột nhiên hạ mái chèo gỗ xuống, đặt ở sau lưng người nằm trên thuyền, nói:

- Ta không nhất định phải cứu y. Nếu các ngươi lên đây, ta sẽ lập tức giết chết y.

Đến lúc này, Nhậm Lao, Nhậm Oán và một đám ưng trảo, chó săn đều hoàn toàn giật mình.

Không phải người này tới cứu Tô Mộng Chẩm à? Sao lại trở thành sát thủ?

Người áo tơi nón lá kia hừ một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu các ngươi có thể bắt sống Tô Mộng Chẩm, công lao sẽ lớn hơn nhiều so với tìm được một thi thể, đúng không? Dù sao ta đã không sống được, Tô công tử cũng không sống được, ta giết chết y thì các ngươi sẽ chẳng có công lớn để nhận thưởng, thế nào?

Nhậm Lao vội nói:

- Không không không…

Nhậm Oán cũng nói:

- Đừng đừng đừng đừng…

Nhậm Lao nói:

- Anh hùng có gì từ từ hãy nói, chúng ta không bức ngươi là được.

Nhậm Oán lại cười hì hì nói:

- Không biết sau khi giết Tô công tử, các hạ sẽ làm thế nào để trốn?

Câu hỏi này của Nhậm Oán là muốn cảnh báo người áo tơi nón lá.

Người áo tơi hắng giọng một tiếng, nói:

- Ta đã tới đây thì cũng không muốn trốn.

Giọng nói của y hiển nhiên đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn lộ ra một sự bi tráng và đau thương:

- Ta thiếu ân tình của Tô Mộng Chẩm, không tiếc trả bằng tính mạng của mình. Bây giờ thời gian đã đến, ta đến thế gian này một chuyến, cũng đã chán sống, hưởng thụ đủ rồi, không còn gì tiếc nuối nữa.

Nhậm Lao làm ra vẻ nghiêm trang cung kính nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng đúng đúng… ngươi sống đủ rồi, nhưng chúng ta thì không, Tô công tử càng chưa sống đủ, không nên hành động theo cảm tính.

Lúc này hắn cũng đã hiểu, tuổi tác của người áo tơi này nhất định không trẻ hơn so với mình.

Chẳng những nghe được, hắn cũng đồng thời nhìn ra. Thứ duy nhất lộ ra bên ngoài áo tơi và nón lá là tay, bàn tay trải đầy nếp nhăn, chai sạn và gân xanh giống như vuốt ưng.

Người áo tơi kia buồn bã nói:

- Các ngươi không nên bức ta, ta cũng không đến nỗi không chết không được.

Nhậm Oán lại nói:

- Ta có một việc không hiểu, nếu như ngươi muốn báo đáp Tô công tử, cứu hắn là chuyện đương nhiên, nhưng tại sao lại muốn giết hắn?

Người nọ nói:

- Rơi vào trong tay các ngươi cũng sống không bằng chết, không bằng để ta giết y.

Nhậm Oán lại nói:

- Tô công tử bị thương nặng, không thể động đậy được, ngươi giết hắn như vậy chẳng phải là lấy oán báo ơn?

Người áo tơi nón lá hừ một tiếng, nói:

- Đó là chuyện của ta.

https://thuviensach.vn

Nhậm Oán bỗng ồ lên một tiếng, giống như phát hiện chó vàng bay lên trời, ngạc nhiên nói:

- Tô công tử bị bệnh rất nặng, cũng bị nổ trọng thương đúng không? Sao lại không nói tiếng nào? Hắn làm sao lại có thêm một cái chân? Đó là giả sao?

Người áo tơi nón lá đột nhiên quát lên:

- Đứng lại, còn tiến thêm nửa bước, ta sẽ ra tay!

Nhậm Oán le le đầu lưỡi, nói:

- Kỳ quái, kỳ quái, thật là kỳ quái, người mà ngươi muốn đối phó hình như không phải chúng ta, ngược lại là Tô Mộng Chẩm.

Lúc này Nhậm Lao cũng nhìn ra đầu mối, nói:

- Ngươi giết Tô Mộng Chẩm thay chúng ta, cũng có chỗ tốt.

Người áo tơi nón lá phát hiện, chẳng những Nhậm Lao và Nhậm Oán đang tìm cách tiếp cận, ngay cả những kẻ địch khác cũng đang lặng lẽ đến gần, cho nên càng khẩn trương.

Nhậm Lao cười khanh khách mấy tiếng, phun một cục đàm xuống sông, hiện ra một khối sền sệt màu vàng xanh, nói:

- Bạch lâu chủ hạ lệnh giết chết không tha, tướng gia cũng muốn giải quyết Tô Mộng Chẩm. Mặc dù người sống thì công lao lớn hơn một chút, nhưng cũng hậu hoạn vô cùng. Tô Mộng Chẩm còn có bè đảng phe cánh, nói không chừng sẽ có một ngày tìm chúng ta báo thù. Nếu là do ngươi ra tay, vậy thì sau này truyền ra trên giang hồ, chúng ta cũng không phải là hung thủ. Khen thưởng tuy ít hơn một chút, nhưng vĩnh viễn không có hậu hoạn, tính ra vẫn có lời.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy.

Đôi mắt ti hí của Nhậm Oán liếc nhìn cặp mắt ẩn sâu dưới nón lá của người áo tơi:

- Chờ đợi cơ hội không bằng tạo ra cơ hội, dù sao phần lớn cơ hội tốt đều được tạo ra. Chúng ta không ngại thử một chút, xem ngươi giết được Tô công tử trước, hay là chúng ta cứu được Tô lâu chủ trước.

Nói xong, hai người đều giống như sắp sửa nhảy lên thuyền nhỏ, một đầu một đuôi, trước sau vây đánh.

Lần này thực ra hoàn toàn là "thi gan với nhau".

Nhậm Lao và Nhậm Oán dĩ nhiên sợ người áo tơi này ra tay giết chết Tô Mộng Chẩm. Đối với Bạch Sầu Phi, bắt sống Tô Mộng Chẩm và giết chết Tô Mộng Chẩm đều là như nhau, khác biệt chỉ là có do hắn tự tay giết chết hay không mà thôi; nhưng đối với Thái tướng gia, luận công ban thưởng lại không giống nhau, hơn nữa còn rất khác biệt.

Đối với Bạch Sầu Phi, chỉ cần bắt được Tô Mộng Chẩm, hắn quyết sẽ không lưu lại tính mạng của đối phương.

Thái Kinh lại không giống. Nếu như Tô Mộng Chẩm chưa chết, chỉ bị bắt đi, hắn sẽ lập tức phái người đưa Tô Mộng Chẩm tới, "nuôi dưỡng" y cho thật tốt. Tóm lại, nếu như không có mệnh lệnh của hắn, Tô Mộng Chẩm chắc chắn sẽ trở thành "phế nhân". Nếu như Tô Mộng Chẩm chịu góp sức cho hắn, cúc cung tận tụy, hắn vẫn có thể sử dụng nhân vật này. Lỡ may Bạch Sầu Phi dã tâm quá lớn, không kiềm chế được, vậy chỉ cần Tô Mộng Chẩm còn sống, một ngày nào đó có thể Kim Phong Tế Vũ lâu lại trở về trong tay Tô Mộng Chẩm, đó cũng không phải là chuyện lạ. Điều kiện là Tô Mộng Chẩm đồng ý làm con rối của hắn.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, bắt sống Tô Mộng Chẩm và giết chết Tô Mộng Chẩm, công lao hoàn toàn không giống nhau. Tô Mộng Chẩm chết chỉ là cắt đứt hậu hoạn, Tô Mộng Chẩm còn sống thì vẫn rất hữu dụng.

Huống hồ Nhậm Lao và Nhậm Oán đều nghe được một chuyện. Chu Nguyệt Minh bởi vì biết "mượn gió giương buồm", cho nên hoàng thượng, Gia Cát tiên sinh, Mễ công công, Phương tiểu hầu gia, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh, hay là hai đảng Phát và Mộng, ấn tượng đối với hắn đều không tệ, nhưng Thái Kinh lại không thích lắm.

Hắn đương nhiên chỉ thích những kẻ thần phục hắn, cho nên giống như đã loan ra tin đồn, rằng hình tổng trong kinh sắp phải đổi người rồi.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cảm thấy đã nhẫn nhục chịu khó nhiều năm, vị trí lão tổng Hình bộ này cũng nên đến phiên bọn họ ngồi lên một chút. Vì vậy bọn họ đương nhiên hi vọng có thể lập công, hơn nữa còn là công lớn.

Trước mắt đang có một cái "công lớn", đó là Tô Mộng Chẩm, hơn nữa phải là Tô Mộng Chẩm còn sống.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khiêu Cơ (Nhảy Lên Cơ Hội)

Bọn họ nhảy lên thuyền nhỏ thật ra là một việc mạo hiểm, nhưng cũng là nhảy lên một cơ hội tốt.

Giống như khi cơ hội lướt qua trên đầu, bọn họ tung người nhảy lên. Đương nhiên đó có thể là một cơ hội, cũng có thể là một nguy cơ, nhảy như vậy có thể một bước lên trời, cũng có thể ngã xuống sứt đầu mẻ trán.

Nhưng khi thời cơ tới thì phải mạo hiểm, phải nắm lấy, nếu không cơ hội sẽ như chim bay mất, chưa chắc đã gặp được lần thứ hai.

Bọn họ dám làm như vậy là vì nhìn thấu một điểm. Theo đạo lý, Nhậm Lao và Nhậm Oán hiển nhiên đang kéo dài thời gian, bởi vì thời gian càng dài thì người áo tơi này lại càng bất lợi. Thứ nhất đây là khu vực của Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể xông vào cứu người trên thuyền; thứ hai là Tô Mộng Chẩm bị thương trúng độc, nếu thời gian kéo dài chắc chắn sẽ chết.

Nhưng rất rõ ràng, cũng rất kỳ lạ, người áo tơi này cũng đang kéo dài thời gian.

Y đang chờ điều gì?

Nếu như y muốn giết Tô Mộng Chẩm, vậy thì đã sớm giết rồi. Còn nếu y có thể phá vòng vây, cũng đã sớm xông ra ngoài, còn đứng yên ở đây chờ Bạch Sầu Phi dẫn đại đội nhân mã chạy tới hay sao?

https://thuviensach.vn

Trong chuyện này có điểm không phù hợp, vì vậy Nhậm Lao và Nhậm Oán muốn lén lên thuyền nhỏ.

Người áo tơi nón lá kia cũng rất nhạy bén, cổ tay trầm xuống, mũi kiếm đầu mái chèo đã cắt đứt vạt áo sau lưng người nằm trong thuyền, lại trầm giọng quát lên:

- Nếu các ngươi dám nhảy lên thuyền này nửa bước, kiếm của ta sẽ lập tức đâm xuống. Mặc dù người không phải do các ngươi giết, nhưng cũng là do các ngươi bức tử. Sau này bè đảng phe cánh, huynh đệ tay chân của Tô Mộng Chẩm muốn báo thù cho y, đương nhiên cũng sẽ không quên công lao các ngươi nhảy lên lần này.

Tiếng quát này đã xem thường cái chết, ít nhất cũng khiến cho Nhậm Lao và Nhậm Oán nhất thời khựng lại.

Trong thoáng chốc này, bỗng có tiếng ưng kêu liên tục vang lên từ bờ sông phía tây.

Nhậm Lao và Nhậm Oán nhìn nhau một cái, khoát khoát tay, lắc lắc đầu, trong mắt đều hiện lên vẻ thất vọng.

Bởi vì tiếng ưng kêu kia chính là ám hiệu, nói rằng "bất cứ ai cũng không được làm bừa".

Bạch "lâu chủ" sắp đến, hắn muốn đích thân xử lý chuyện này.

Nếu như hắn đã sắp đến, Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng không dám tự tiện hành động.

Trước khi Bạch Sầu Phi lên làm "lâu chủ" thì đã là con nuôi của Thái Kinh, Nhậm Lao và Nhậm Oán đương nhiên không muốn chọc vào loại người này. Bây giờ Bạch Sầu Phi đã là đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, bọn họ càng không dám đắc tội với người như vậy.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này, có một loại người luôn biết lúc nào nên "thêu hoa trên gấm", khi nào phải "bỏ đá xuống giếng", đó là chó săn.

Mà Nhậm Lao và Nhậm Oán lại là "chó săn" rất có kinh nghiệm, rất có bản lĩnh, vô cùng thông minh. Bọn họ đương nhiên hiểu được nên làm gì, làm như thế nào và không nên làm gì.

Cho nên hiện giờ bọn họ thà rằng không lập công lớn, chỉ khoanh tay đứng nhìn, còn chuyện đuổi tận giết tuyệt cứ để cho Bạch Sầu Phi đang nóng lòng kia.

Khi Bạch Sầu Phi chạy tới, thần sắc như sói như hổ, độc ác như sói, hung hăng như hổ.

Hắn muốn truy sát đại ca của mình, hắn muốn đuổi tận giết tuyệt vị lâu chủ trước đây từng cất nhắc mình, hắn muốn đối phó với vị chủ nhân trước kia đã giúp mình thành tài. Người trên thế gian đều biết hắn làm như vậy, nhưng hắn còn chưa giết chết vị lão đại từng một tay bồi dưỡng hắn lớn mạnh này, cho nên hắn càng hung hãn, càng nôn nóng, càng ác độc, để cho người ta biết hắn nhất định sẽ thắng. Hơn nữa hắn đã không tiếc hi sinh tất cả, vị nghĩa huynh từng nâng đỡ hắn trở thành dưới một người, trên vạn người này nhất định sẽ bị hắn giết chết. Áp lực như vậy, có lẽ sẽ khiến người ta quên mất đến tận bây giờ hắn vẫn chưa giết được vị long đầu lão đại cần phải nhổ cỏ nhổ tận gốc kia, mà không nghi ngờ việc hắn có đủ tư cách làm long đầu đại ca hay không.

Không nghi ngờ cũng sẽ không náo loạn. Chỉ cần tạm thời ổn định được, hắn sẽ có thể hoàn toàn điều khiển Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí còn cả thế lực và thực lực của võ lâm kinh thành, khi đó có muốn loạn cũng không được.

Hắn biết đâu là "đầu sỏ" của "náo loạn", không thể để Tô Mộng Chẩm còn lại một hơi.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi hắn vừa nghe tin đã chặn được một chiếc thuyền khả nghi trên hồ, liền vui mừng khôn xiết, thầm khen mình đã sớm phong tỏa cửa sông, lập tức dẫn theo một đám cao thủ chạy tới.

Chạy tới để giết chết đại ca kết nghĩa của hắn.

Cuối cùng hắn đã chạy tới, cũng kịp thời chạy tới.

Hắn muốn Tô lão đại chết trong tay mình, hắn muốn đích thân giết chết đối phương. Nếu như Tô đại ca chết trong tay người khác, hắn còn cảm thấy không thoả đáng, không vui vẻ, cũng không yên lòng.

Con người chính là như vậy, muốn xấu xa, chỉ cần làm một chuyện xấu xa, thông thường sẽ tiếp tục làm chuyện xấu; muốn nói nghĩa khí, chỉ cần chữ nghĩa rơi xuống, kết quả có thể vì chữ nghĩa mà không tiếc hi sinh tính mạng. Người trọng tình cảm, chỉ cần trước tiên tổn thương tình cảm, sau này sẽ trở nên vô tình tuyệt tình.

Sa ngã là như vậy, tiến thủ cũng như vậy.

Giống như Bạch Sầu Phi, hắn đã không còn đường để quay đầu, chỉ có thể tiến tới.

Phía trước có dòng nước chảy xiết. Phản ứng đầu tiên của hắn là ra lệnh cho người chèo thuyền:

- Toàn lực tiến lên!

Tân lâu chủ vừa nhậm chức, mà phương thức thăng tiến lại là "đánh đổ" lâu chủ tiền nhiệm. Những người từng ủng hộ hắn phát động dĩ nhiên phải liều mạng, nhằm được khen thưởng nhiều hơn; những người không giúp sức cho hắn càng phải liều mạng, để biểu thị mình không có "quan hệ" gì với lâu chủ trước kia. Huống hồ tân lâu chủ độc ác như vậy, bọn họ cũng không dám không liều mạng.

https://thuviensach.vn

Cho nên thuyền đi giống như ngựa chạy trên nước, rất nhanh hắn đã nhìn thấy con thuyền nhỏ, cùng với người trên thuyền.

Người áo tơi trên thuyền dĩ nhiên cũng nhìn thấy hắn. Sau khi nhìn thấy hắn, ánh mắt trong nón lá càng trở nên đặc biệt.

Ánh mắt kia đồng thời làm người ta nhận thấy hai loại tin tức, đó là trong lòng muốn chết và coi thường cái chết.

Mặc dù cả hai đều là muốn chết, nhưng một cái là tuyệt vọng không còn gì lưu luyến, một cái là không hề sợ hãi cái chết.

Hai loại ánh mắt này đều xuất hiện trong một đôi mắt nhìn thấu nhân tình thế sự.

Bạch Sầu Phi lại không chú ý lắm đến ánh mắt, hắn chỉ nhìn chăm chú vào tay của đối phương.

Sau đó câu đầu tiên của hắn là hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Người áo tơi nói:

- Ta chẳng muốn gì cả.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi không muốn, nhưng ta muốn.

Hắn chỉ chỉ vào người nằm trên thuyền:

- Ta muốn hắn.

Người áo tơi hắng giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Hắn là của ta.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi như tia chớp, nói:

- Tuổi tác của ngươi có vẻ rất lớn nhỉ?

Người áo tơi gật đầu nói:

- Lớn tuổi hơn ngươi là được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Trở về an hưởng tuổi già đi. Ta biết Tô Mộng Chẩm có ơn với ngươi, nhưng cũng không đáng vì hắn mà chết ở nơi này.

Người áo tơi ngạc nhiên. Bạch Sầu Phi lại nói:

- Chỉ cần ngươi giao người này cho ta, ta có thể thả ngươi đi. Nếu như ngươi chịu phục vụ cho ta, giống như ngày đó ngươi vì hắn mà làm nội ứng trong Mê Thiên Thất Thánh, ta sẽ bổ sung ngươi vào chỗ thiếu trong "Ngũ Phương Thần Sát" của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Người áo tơi run lên một cái, hít một hơi dài, một lúc sau mới nói:

- Ngươi làm sao nhận ra được?

Bạch Sầu Phi hờ hững nói:

- Ta nhận ra tay của ngươi. Ưng trảo luyện đến trình độ như ngươi có thể nói là hiếm thấy. Chúng ta đã giao đấu trên lầu Tam Hợp, sau đó ngươi gia nhập vào lâu, nhưng sau khi Vương Tiểu Thạch bỏ đi, ngươi cũng mai danh ẩn tích. Ta đã sớm đề phòng ngươi và Chu Tiểu Yêu sẽ xuất hiện.

- Nhãn lực tốt!

https://thuviensach.vn

Người nọ lại trầm mặc một lúc, mới có thể xoa dịu sự kinh ngạc, từ từ cởi nón lá trên đầu, lộ ra một đôi mày rậm đen dày, da thịt non nớt và mái tóc trắng, chính là Đại Thánh chủ trong Mê Thiên Thất Thánh, “Bất Lão Động Chủ” Nhan Hạc Phát.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vãn Cơ (Trễ Cơ Hội)

- Người có nhãn lực như vậy, lại không biết đến nghĩa khí.

Nhan Hạc Phát cười lạnh nói:

- Ta thấy tiếc cho ngươi.

- Người ta đều gọi ngươi là “Bất Lão Thần Tiên”, nhưng ngươi đã già rồi, đã hết thời rồi.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng, nói:

- Giang hồ trước kia nói đến nghĩa khí, còn bây giờ là nói đến thực lực. Võ lâm không phải từ nghĩa khí nói ra, mà là do thế lực của các môn, các phái, các nhà, các tông đối đầu mà ra. Bây giờ mà còn có người nói nghĩa khí sao? Chắc là chỉ có ngươi. Nói nghĩa khí thì có ích lợi gì? Ngươi đã không bảo vệ được chính mình, còn muốn bảo vệ Tô Mộng Chẩm sao? Đến lúc này ngươi còn giữ nguyên cái thứ nghĩa khí rác rưởi kia, kết quả chỉ làm liên lụy đến mình.

Nhan Hạc Phát lại không cho là đúng:

- Nếu đã nói đến nghĩa khí, cũng không sợ bị người khác liên lụy. Còn nếu coi trọng thành bại được mất, đó không phải nghĩa mà là lợi.

- Ngươi cũng học người ta nói nghĩa khí sao?

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi chê cười:

- Vậy tại sao lúc Quan Thất trọng thương thảm bại, ngươi lại nương nhờ Kim Phong Tế Vũ lâu?

Nhan Hạc Phát cũng không tức giận:

- Thứ nhất, là Quan Thất đánh mất bản tính, giết hết cựu thần, làm chuyện nghịch thiên, người thần đều giận. Thứ hai, thần trí của hắn mơ hồ, hoàn toàn bị ngũ, lục thánh chủ và nhân vật sau màn thao túng, chúng ta cũng không thể theo hắn làm chuyện điên rồ. Thứ ba, Tô công tử đã sớm trọng đãi ta, ta cũng đã quy thuận y, mấy năm sau đó ta chỉ nằm vùng trong Mê Thiên Thất Thánh đàn mà thôi, cũng không phải chờ đến lúc Quan Thất bị sét đánh mới phản bội hắn. Thứ tư, Tô lâu chủ luôn đối xử với ra rất tốt, ta thiếu ân tình của y.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trầm xuống, hừ một tiếng nói:

- Ngươi thiếu ân tình của hắn thì phải đền mạng cho hắn sao?

- Ta đã sớm có quyết tâm này.

Nhan Hạc Phát lại nói rất thản nhiên:

- Ngươi không thấy tuổi tác của ta đã già, tuy vẫn còn phong lưu, nhưng bên cạnh chẳng có ai để liên lụy sao? Ta trên không cha mẹ, người không của cải, bên không thê thất, dưới không con cái, bốn biển là nhà, sinh ra với hai bàn tay không, lúc chết cũng hai bàn tay trắng, có gì phải ngại? Có gì không thể?

Hai mắt Bạch Sầu Phi lóe lên ánh sáng sắc bén, đang định phát tác, đột nhiên lại hít sâu một hơi, sau đó ôn hoà nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ vẫn còn kịp, gia nhập với chúng ta đi. Ngươi trung thành với Tô lão đại như vậy, ta cũng không để ý đến. Chỉ cần ngươi lấy công chuộc tội, giao hắn cho ta, trong lâu ngày nào còn có Bạch mỗ đây, nhất định sẽ không để ngươi chịu ủy khuất.

Nhan Hạc Phát nghe vậy cũng sững sốt:

- Ta không biết lời ngươi nói có thật hay không, trừ khi ngươi có thể đưa ra đảm bảo. Có điều ta cũng bội phục ngươi, tính phản nghịch của ngươi quá mạnh, dã tâm quá lớn, nhưng ngươi thật sự là một nhân tài.

Bạch Sầu Phi lại nghiêm mặt:

- Đến lúc này cảnh này mà ngươi còn mặc cả, ngươi nghĩ sẽ có kết quả tốt sao?

Hắn đột nhiên quay đầu nói với bốn người sau lưng:

- Bẩm báo đi!

Lợi Tiểu Cát nói ngay:

- Người nằm trên thuyền đã không có hô hấp. Từ khi các người bắt đầu nói chuyện, hắn tuyệt đối chưa từng hít thở tiếng nào.

Tường Ca Nhi cũng nói:

- Người này mạch không hề đập. Tôi quan sát đã lâu, y phục ở gần mạch cổ tay và mạch sau gáy, ngoại trừ bị gió sông thổi qua thì chưa từng nhúc nhích chút nào.

Chu Như Thị lại nói:

- Tim cũng không đập, quan trọng hơn chính là chân của hắn cũng không bị đứt.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Ý Ý liền nói:

- Vị trí mà hắn nằm, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất, hiển nhiên là không muốn chúng ta nhận ra đây rốt cuộc là ai.

Bạch Sầu Phi nổi giận quát một tiếng:

- Đây rốt cuộc là ai?

Nhan Hạc Phát cười gượng nói:

- Giỏi, bên cạnh ngươi còn có người tài, thảo nào lại dám phản nghịch như vậy.

Bạch Sầu Phi nhún người nhảy lên thuyền.

Mái chèo trên tay Nhan Hạc Phát trầm xuống, mũi kiếm đã hơi đâm vào gáy người đang nằm.

- Làm vậy cũng vô ích, ngươi không thể uy hiếp được ta.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi lại bắt đầu trắng bệch, khớp ngón tay và gân xanh hiện lên rõ ràng, ngay cả ngón giữa cũng dài ra:

- Huống hồ, cho dù đây là Tô Mộng Chẩm, cũng chỉ là một Tô Mộng Chẩm đã chết. Con cọp chết cũng chẳng khác gì so với con chuột chết, nhiều nhất là thi thể nặng hơn một chút mà thôi.

- Được, được!

Nhan Hạc Phát đột nhiên nở nụ cười:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Bạch Sầu Phi tiến lên một bước. Hai khuỷu tay của Nhan Hạc Phát trầm xuống, đôi tay cầm mái chèo đặt trên đầu gối, chĩa mũi kiếm lên,

https://thuviensach.vn

nhắm thẳng vào cổ họng Bạch Sầu Phi, tư thế rất kỳ lạ.

Bạch Sầu Phi ngừng bước, tay áo bị gió sông thổi vào tung bay phần phật:

- Đáng tiếc cái gì?

- Ngươi cảnh giác rất tốt.

Nhan Hạc Phát cười rất ngông cuồng:

- Đó quả thật là một người chết, đáng tiếc ngươi vẫn phát hiện ra quá muộn.

Nói xong còn lui về sau một bước.

Y vẫn luôn đứng sừng sững ở đoạn giữa thuyền, Bạch Sầu Phi lại đi lên đầu thuyền. Y lui một mạch đến tận đuôi thuyền, chỉ để lại người kia vẫn nằm ở giữa thuyền.

Bạch Sầu Phi tiến lên trước một bước, tung ra một cước.

Một cước này của hắn vô cùng cẩn thận, bởi vì đó có thể là xác của Tô Mộng Chẩm. Bất cứ thứ gì liên quan nhân vật như Tô Mộng Chẩm đều không thể không đề phòng.

Cho dù Tô Mộng Chẩm chỉ còn lại một hơi, y vẫn là một nhân vật tuyệt thế. Cho dù y đã chết, nhưng dư uy vẫn còn. Giống như lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, dù đã chết trăm ngàn năm, nhưng những kẻ muốn đào mộ nếu không cẩn thận chỉ sợ cũng phải chôn theo.

Cho nên một cước kia của hắn xem ra rất tùy tiện, nhưng đã bao hàm công lực bình sinh. Bất kể có cơ quan, kẻ địch giả chết, hay là Tô Mộng Chẩm phản công, hắn đều đã chuẩn bị ba mươi mốt phương pháp ứng phó.

https://thuviensach.vn

Đối thủ làm thế nào thì hắn đối phó như thế đó, hơn nữa nhất định sẽ đối phó được.

Nhưng không có gì xảy ra, không có phản công, không có cạm bẫy, thi thể bị một đá lật ra.

Thi thể này nhìn rất quen mắt, cũng không phải là Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi nhận ra người chết này, đó là chưởng môn nhân của Sĩ phái, Trí Lợi.

Hắn đã chết, lại chết ở đây.

Nói như vậy, tổ "hành động" theo dõi truy sát Dương Vô Tà nhất định đã xảy ra sự cố.

Trong chớp nhoáng này, Bạch Sầu Phi cảm thấy tuy mình đã bày mưu ám hại người khác, nhưng cũng đạp một chân vào cạm bẫy do người ta bố trí.

Dụ hổ rời núi, ngầm vượt Trần Thương.

Một đám người bọn họ hoàn toàn bị "người chết" này và Nhan Hạc Phát "cầm chân" ở đây, đến nỗi chuyện nên làm thì không làm, việc nên phát động thì không phát động, vấn đề phải sửa chữa đã không kịp sửa chữa.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy rất nhục nhã, cũng rất giận dữ.

Lại nghe Nhan Hạc Phát cười nói:

- Ngươi vốn còn có cơ hội, đáng tiếc đã nhận ra quá muộn.

Đây là một nụ cười ngông cuồng, cũng là tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Một người rất ít khi phát ra giọng cười không chừa lại đường lui này, trừ khi hắn đã không định chưa lại đường lui cho mình.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lạc Cơ (Cơ Hội Rơi Mất)

Khi nào thì một người hoàn toàn không chừa lại đường lui cho mình?

Đó là lúc y chuẩn bị chết, hoặc là lúc nào cũng có thể chết.

Bạch Sầu Phi hét lên giận dữ, đang muốn ra tay, Nhan Hạc Phát đã ra tay trước hắn.

Y không phải ra tay với kẻ địch. Địch thủ trước mắt y, cho dù không tính Bạch Sầu Phi, còn lại bất kể là Nhậm Lao, Nhậm Oán, hay là Chu Như Thị, Âu Dương Ý Ý, Tường Ca Nhi, Lợi Tiểu Cát, hoặc là Lôi Mị, Thiên Hạ Đệ Thất, đều là những cao thủ khó mà thắng được.

Nhưng y lại ra tay với mình, một kiếm đâm vào lồng ngực.

Đến lúc này, Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán đồng thời hét lớn:

- Đừng…

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ hừ lạnh một tiếng.

Nhan Hạc Phát lại thật sự ngừng tay, máu tươi từ vết thương chảy xuống nhuộm đỏ chuôi mái chèo, hai tay của y đều dính máu, máu của chính mình.

https://thuviensach.vn

Y giống như trước khi lên đường chợt bị người ta gọi lại, lưu luyến hỏi:

- Hả? Gọi ta có chuyện gì?

Nhậm Lao kêu lớn:

- Có gì từ từ nói, cần gì phải tìm chết như vậy?

Nhậm Oán cũng nói:

- Chúng ta cũng không có ý giết ngươi, ngươi không cần phải hi sinh oan uổng như vậy.

Nhan Hạc Phát xoay đầu nhìn Bạch Sầu Phi, lại ung dung hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

Bạch Sầu Phi biết người này là đầu mối duy nhất. Muốn tìm ra tung tích của Tô Mộng Chẩm, Nhan Hạc Phát không thể chết được. Nhất định không thể chết, chết rồi đầu mối sẽ bị đứt.

Hắn cũng đành năn nỉ:

- Ngươi không nên chết. Ngươi trung thành với Tô lão đại như vậy, ta rất tán thưởng ngươi, ngươi không nên chết.

Nhan Hạc Phát làm ra vẻ nghi hoặc:

- Ta cũng không muốn chết… nhưng bảo ta làm sao tin tưởng ngươi đây?

Bạch Sầu Phi vội la lên:

- Bây giờ ta là đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, nói chuyện đương nhiên sẽ giữ lời, làm sao thất hứa được.

https://thuviensach.vn

Nhan Hạc Phát vẫn đang suy nghĩ:

- Nếu như vậy, muốn ta tin ngươi, trước tiên ngươi hãy lập một lời thề độc trước mặt mọi người.

Thiên Hạ Đệ Thất lại hừ lạnh một tiếng.

Bạch Sầu Phi giận tím mặt. Nhan Hạc Phát khẽ cười một tiếng, bàn tay dùng sức một chút, mũi kiếm sắc bén lại đâm vào trong bụng hai phân, máu chảy như trút.

Bạch Sầu Phi vội la lên:

- Đừng làm như vậy… được, ta nói! Trời ở trên cao, Bạch Sầu Phi ta hôm nay nếu có được đại tướng như Nhan Hạc Phát, nhất định sẽ trọng dụng, vĩnh viễn không bội nghĩa, sống chết cùng nhau, tình như huynh đệ, quyết không làm hại, sẽ không lừa dối…

Nhan Hạc Phát lại nghiêng đầu nghiêng tai, giống như còn muốn nghe tiếp.

Đến nước này, Bạch Sầu Phi cũng đành phải ngựa chết xuống đi bộ, nhắm mắt nói ra:

- Nếu như sai lời, xin bị trời đánh, không được chết tử tế.

Nhan Hạc Phát thở ra một hơi, cười nói:

- Đúng rồi, nếu thật sự muốn thề thì phải độc một chút, như vậy mới có thành ý.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi tiến lên phía trước, nói:

- Bây giờ mọi người đều là người nhà rồi…

https://thuviensach.vn

- Đúng.

Nhan Hạc Phát vừa biểu thị đồng ý, sau đó lại đâm một kiếm vào ngực mình, vừa bày tỏ sự tiếc nuối:

- Ít nhất ta cũng thay Tô công tử báo thù một chút, ép ngươi phải nói những lời mà ngươi không muốn nói.

Bạch Sầu Phi giận đến mắt cũng xanh lên, căm hận nói:

- Ngươi…

Hắn vẫn không dám xông đến ngăn cản Nhan Hạc Phát tự sát. Lúc này mũi kiếm của Nhan Hạc Phát ba lần dùng sức, đã đâm vào trong ngực hơn nửa tấc. Kiếm ở trên tay y, cho dù Bạch Sầu Phi nhanh đến đâu cũng không ngăn được y tự sát. Một khi y chết đi, đầu mối tung tích của Tô Mộng Chẩm cũng sẽ không còn.

Cơ hội này không thể đánh mất, cho nên hắn sợ chết. Hắn sợ Nhan Hạc Phát thật sự chết, chết rồi thì sẽ không còn cơ hội.

Hắn nén giận nói:

- Ta đã đáp ứng ngươi, sao ngươi vẫn nhất định phải chết?

- Ngươi đáp ứng ta, ha ha…

Nhan Hạc Phát ngẩng mặt lên trời cười lớn. Y vừa cười, cơ bụng rung lên, mũi kiếm lại cắt đứt vết thương, máu chảy như suối:

- Loại người như ngươi, còn có Nhậm Lao và Nhậm Oán, lời nói có thể tin được sao? Nếu như các ngươi biết giữ chữ tín, Tô lâu chủ hôm nay còn bị ám toán sao? Nếu như ngươi biết giữ lời, Phát đảng Hoa phủ sẽ có cái ngày máu chảy thành sông đó sao?

https://thuviensach.vn

Y mắng rất sảng khoái. Dù sao y cũng đã muốn chết, phải mắng một lần cho thỏa thích.

Muốn giết chết đám người Bạch Sầu Phi, nhất là vào lúc này cảnh này, y tự biết không có bản lĩnh đó. Nhưng muốn giết chết chính mình lại là chuyện dễ như trở bàn tay, dù sao tính mạng cũng nằm trong tay mình.

Nhưng y chỉ mắng tới đây, bởi vì mái chèo của y đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy một chùm ánh sáng đột nhiên bừng lên, sáng đến mức khiến cho Nhan Hạc Phát mắt mở khó ra, không kịp phản ứng, mái chèo và cả mũi kiếm trên tay đều bị cắt đứt, hơn nữa còn nổ tung. Mảnh vụn bay ra bốn phía, nhưng lại không có mảnh nào dính vào người y.

Lập tức, trên người y chỉ còn lại một đoạn mũi kiếm dài nửa tấc đâm vào trong cơ thể.

Y sửng sốt một chút, sau đó lập tức phát hiện, người vừa ra tay chính là người mặc áo bào xám vóc dáng cao gầy kia.

Nguyên lai hắn đã lặng lẽ mở bọc vải ra, sau đó trong bọc vải sáng lên, cũng không biết là vật gì, tiếp đó mái chèo liền vỡ nát.

Nhan Hạc Phát hận mình sơ ý, vội vàng dùng tay vỗ một cái, muốn làm cho mũi kiếm trong cơ thể đâm qua tâm tạng.

Nhưng đã không còn kịp, bởi vì Bạch Sầu Phi đã đến.

Hắn một mạch phong tỏa sáu đại huyệt của Nhan Hạc Phát. Trước khi Nhan Hạc Phát ngã xuống, hắn vận chỉ như gió, lại phong tỏa mười hai huyệt đạo. Sau khi Nhan Hạc Phát ngã xuống, hắn lại liên tiếp phong tỏa mười tám yếu huyệt của đối phương.

https://thuviensach.vn

Lúc này Bạch Sầu Phi đã có thể khẳng định một chuyện, Nhan Hạc Phát đã hoàn toàn bị khống chế, y tuyệt đối không có năng lực tự sát, kể cả nói chuyện, nháy mắt, nghiến răng hay đại tiểu tiện.

Nhan Hạc Phát nhất thời sơ suất, bị "Thế Kiếm" của Thiên Hạ Đệ Thất tập kích, y đã đánh mất cơ hội chủ động tự sát. Chỉ cần mất đi cơ hội này, như vậy sống chết của y sẽ hoàn toàn không nằm trong tay mình nữa.

Đối phương muốn y chết như thế nào, y phải chết như thế đó.

Đối phương không muốn y chết, y làm sao cũng không chết được.

Đối phương muốn hành hạ y.

Bạch Sầu Phi biết Nhan Hạc Phát đã không tiếc mạng sống, dĩ nhiên là rất trung thành với Tô Mộng Chẩm. Nhưng như vậy cũng chẳng sao, hắn biết Nhan Hạc Phát sớm muộn gì cũng phải nói ra Tô Mộng Chẩm đang trốn ở đâu, còn sống hay đã chết.

Bởi vì hắn sẽ giao Nhan Hạc Phát cho hai người, bọn họ đương nhiên chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán. Hai người này đủ để tạo ra tất cả oan ngục trên thế gian, đủ khiến cho bất cứ hảo hán nào trên đời cũng phải biến thành thứ hèn nhát không bằng heo chó.

Cho nên hắn quay sang Thiên Hạ Đệ Thất gật đầu một cái, xem như bày tỏ cám ơn. Mặc dù trong lòng hắn rất không cam, bởi vì đã để cho Thiên Hạ Đệ Thất lập được công lao trước mặt mọi người như vậy.

Nếu không nhờ hắn cố gắng thu hút sự chú ý của Nhan Hạc Phát, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể dễ dàng thành công như vậy. Không biết cái tên như âm hồn này sẽ khoác lác nhận công như thế nào trước mặt tướng gia.

https://thuviensach.vn

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không để ý đến hắn, hơn nữa cũng không thèm nhìn hắn.

Vì vậy hắn lập tức ra lệnh cho đám tay chân vừa lên đến:

- Trói lão bất tử kia đưa lên thuyền lớn, giao cho lão Nhậm và tiểu Nhậm chăm sóc cẩn thận, khiến hắn phải nói rõ ràng không sót một chữ nào!

Đám người hét lên một tiếng, bốn tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu xông lên trước tiên, rút dây thừng ra, muốn trói Nhan Hạc Phát kéo lên thuyền lớn.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đãi Cơ (Chờ Thời Cơ)

Lúc này, Nhan Hạc Phát cho dù muốn chết cũng không chết được.

Bốn tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu kia đã trói Nhan Hạc Phát lại. Nhậm Lao xoa xoa tay, giống như không thể chờ đợi được:

- Hà hà, rượu mời không uống, chén rượu phạt này ngươi phải uống rồi.

Nhậm Oán không nói lời nào, ánh mắt của hắn tràn đầy mong đợi.

Bạch Sầu Phi còn lấy ra một bọc thuốc cầm máu, bảo một tên đệ tử mắt híp trong số đó giúp Nhan Hạc Phát bôi lên.

Hắn không nỡ để cho lão nhân gia này "chảy máu không ngừng" như vậy.

Lúc này, Nhan Hạc Phát thấy mình đã rơi vào trong tay hai nhân vật vốn nổi tiếng thiên hạ nhờ thủ đoạn tàn khốc, trong lòng y sẽ có cảm nhận gì?

Tên đệ tử kia nhận lấy thuốc Kê Minh Chỉ Huyết, đến gần Nhan Hạc Phát, muốn giúp y bôi lên vết thương.

Nhan Hạc Phát không thể cự tuyệt, cũng không cách nào phản kháng.

https://thuviensach.vn

Dù sao y đã muốn chết, tuy chết không oán, nhưng y vẫn muốn uy phong một phen, lăng nhục trào phúng đám người Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán cho hả giận.

Nhưng y không ngờ được "Thế Kiếm" của Thiên Hạ Đệ Thất lại đáng sợ như vậy, đến nỗi mũi kiếm của y đâm vào thân thể gần một tấc, nhưng lại nằm im ở đó, không thể đâm thêm một phân nào.

Hơn nữa thuốc cầm máu của Bạch Sầu Phi cũng rất công hiệu (mặc dù y không biết đó là do trước khi sát hại Thụ đại phu, Bạch Sầu Phi đã ép Thụ đại phu nói ra nơi cất giấu tất cả thuốc quý), vừa rắc vào, máu liền bắt đầu chảy chậm lại, rất nhanh sẽ không chảy nữa.

Nhưng đó cũng là khi kiếp nạn của y bắt đầu.

Nhan Hạc Phát thật sự hi vọng mình lập tức chết đi, cho dù không chết thì ngất đi cũng tốt. Mặc dù toàn thân y không thể nhúc nhích, nhưng cũng không thể bất tỉnh được.

Lúc này y đã hoàn toàn tuyệt vọng, lại đột nhiên phát hiện một chuyện lạ. Tên đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu đến giúp y cầm máu kia bỗng nháy mắt một cái, là mắt phải.

Sau đó tên hán tử mắt híp kia đột nhiên rút đao ra, một đao chặt đứt cái đầu của Nhan Hạc Phát.

Một tiếng "vèo" vang lên, một chùm mưa máu kinh động lòng người vẩy lên mặt sông. Sau một tiếng "ùm", cái đầu của Nhan Hạc Phát cũng rơi xuống trong sông.

Đợi khi Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhậm Oán phát giác, đao đã vung lên, máu đã bắn ra, đầu đã rơi xuống.

Chỉ một đao, cái chết đã thành sự thật.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi trợn mắt, chỉ vào tên hán tử mắt híp kia, quát lên:

- Dư Thiếu Danh, ngươi…

Hán tử Dư Thiếu Danh kia liền nói:

- Ta vẫn luôn chờ cơ hội báo đáp Tô công tử, đã chờ rất lâu rồi. Ta dùng cái này…

Y giơ đao ngang ngực, nói tiếp:

- Để nói cho ngươi biết, Tô công tử dùng ân huệ đối xử với người khác, còn ngươi là dùng uy thế chấn nhiếp người khác. Người trung thành với Tô công tử đâu đâu cũng có, chỉ là cơ hội chưa tới, cho nên bọn họ ẩn mình bảo tồn thực lực. Đợi khi thời cơ tới, ngươi hãy xuống địa ngục đi!

Dứt lời, y liền giơ đao cắt ngang, nơi cổ bắn ra một chùm sương máu, chiếc đầu chỉ còn dính một lớp da lắc lư mấy cái, sau đó rơi vào trong sông.

Lúc này chỉ kình của Bạch Sầu Phi mới đến nơi. Hóa ra lúc hắn chỉ vào hán tử kia, đã ngầm phát ra chỉ phong, nhưng vì sợ đối phương đề phòng, cho nên cố ý vận hành chỉ phong thật chậm, khi đến gần hán tử kia mới đột nhiên tăng tốc, phong tỏa yếu huyệt của đối phương. Nhưng hán tử kia lại không hề dài dòng, vừa dứt lời liền tự sát. Chỉ kình của Bạch Sầu Phi bắn vào huyệt đạo của y, nhưng cái đầu của y đã rơi vào trong sông rồi.

Lúc này tất cả nhân chứng sống đều đã chết hết.

Đáng sợ hơn chính là, lời nói của hán tử tên là Dư Thiếu Danh kia trước khi tự sát đã cho thấy, thế lực của Tô Mộng Chẩm vẫn còn, người trung thành với y vẫn có khắp nơi. Hôm nay bọn họ vâng vâng dạ dạ với Bạch Sầu Phi, bảo gì nghe nấy, nói không chừng là đang đợi Tô Mộng Chẩm đứng lên hô một tiếng, sẽ đi ra bán mạng cho y.

https://thuviensach.vn

Như vậy, trong lâu ai mới là người trung thành với mình? Ai mới là người có thể sử dụng?

Khi cơn gió mạnh thổi qua sông, tay áo của Bạch Sầu Phi bay phần phật, hắn chợt nghĩ đến, trước kia Tô Mộng Chẩm quản lý toàn bộ đệ nhất đại bang trong kinh thành, có phải cũng vì vấn đề này mà nghi hoặc, phiền não, do dự hay không?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hàng Cơ (Trở Về)

Bạch Sầu Phi hạ lệnh đưa thuyền trở về, hắn phải lập tức trở lại Hoàng lâu để sắp xếp mọi việc.

Nếu như Tô Mộng Chẩm chưa chết, hắn phải chuẩn bị bố trí, tùy thời đối phó với cuộc phản công Tô Mộng Chẩm.

Hắn biết toàn bộ hành động truy bắt Nhan Hạc Phát là trúng phải kế "dụ hổ rời núi" của đối phương. Trong khi bọn họ huy động toàn lực đuổi theo "người chèo thuyền thần bí" kia, nếu như Tô Mộng Chẩm vẫn còn sống, nhất định đã "ngầm vượt Trần Thương".

Hắn đã đánh mất thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Tô Mộng Chẩm.

Đáng sợ nhất là, hắn phát hiện thế lực và tiềm lực của Tô Mộng Chẩm còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn (hắn chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ, bởi vì đánh giá thấp kẻ địch của mình cũng giống như đánh giá thấp chính mình, xem thường kẻ địch cũng giống như xem thường chính mình).

Lại có người tự nguyện chết vì Tô Mộng Chẩm. Loại người như vậy ẩn nấp trong Kim Phong Tế Vũ lâu, rốt cuộc còn có bao nhiêu?

Tô Mộng Chẩm đã chạy thoát rồi sao? Hoặc là y vốn còn chưa chạy đi.

https://thuviensach.vn

Trước khi phát động tạo phản, Bạch Sầu Phi cũng đã bồi dưỡng một đoàn đệ tử, tổng cộng có một trăm lẻ tám người.

Vốn là một ngàn tám trăm người, nhưng một ngàn tám trăm đệ tử tinh anh này trải qua sàng lọc nghiêm khắc, lại trải qua hắn cẩn thận lựa chọn, những người có thể dùng được, có thể phục vụ cho hắn chỉ có một trăm lẻ tám người.

Đây là "đội ngũ hoàn toàn thuộc về hắn", là tinh nhuệ của hắn. Nhưng trong hành động lần này, hắn lại không sử dụng bọn họ.

Hắn mượn nhân lực, vật lực và tài lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có tư liệu liên lạc, mới có thể tập hợp nhiều hảo thủ như vậy. Nhưng hắn không có ý định sử dụng tất cả bọn họ trong một lần.

Lỡ may cuộc tạo phản trong Kim Phong Tế Vũ lâu sắp thành lại bại, ít nhất hắn còn có đường lui. Chỉ cần có những thế lực này ủng hộ mình, lúc nào hắn cũng có thể nổi dậy.

Lần này hắn không dùng đến bọn họ, cho nên mới bị Dư Thiếu Danh quay giáo, giết người giết mình, diệt khẩu diệt thân.

Vấn đề là, trong đội ngũ tinh nhuệ của hắn liệu có "nội ứng" của Tô Mộng Chẩm hay không? Bản thân Tô Mộng Chẩm, liệu có phải cũng giống như hắn, âm thầm huấn luyện một đoàn hảo thủ, chỉ là không để cho hắn biết hay không?

Cho nên hắn lập tức hạ lệnh nhanh chóng trở về. Hắn phải trấn giữ Hoàng lâu, chỉ huy điều động, phòng ngừa họ Tô đột ngột phản công.

Mặc dù hắn biết rõ, hiện giờ Tô Mộng Chẩm tính mạng nguy kịch, nhất định không có sức phản kích, nhưng hắn vẫn không thể khinh thường.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn đã rất cẩn thận, kết quả vẫn để cho tên gian xảo hơn hồ ly kia chạy trốn, cho nên hắn càng không thể sơ xuất chút nào.

Trước khi hạ lệnh trở về, hắn đã sai người cẩn thận tìm tòi chiếc thuyền Nhan Hạc Phát, nhất là đáy thuyền.

Biết đâu Tô Mộng Chẩm đang trốn ở dưới mặt thuyền. Cho dù y không biết bơi, hơn nữa còn đứt một chân, nhưng chỉ cần miệng ngậm một cọng rơm, y vẫn có thể ngâm mình trong nước vài canh giờ.

Bạch Sầu Phi đương nhiên không buông tha. Hắn biết một người bệnh không chết còn đáng sợ hơn một người đánh không chết. Người đánh không chết là chiến đầu với kẻ địch bên ngoài, người bệnh không chết còn phải đối phó với kẻ địch bên trong. Một người bệnh tới bệnh lui cũng không chết, thông thường ý chí cầu sinh sẽ kiên định hơn rất nhiều so với người khác.

Thế nhưng, dưới đáy thuyền ngoại trừ nơi gần mực nước có dính vài cánh mai xinh đẹp, hoàn toàn không có gì cả.

Trong khi cấp tốc trở về, đã có mấy đám nhân mã báo cáo những gì điều tra được với Bạch Sầu Phi.

Thứ nhất, đội ngũ Sĩ phái và Hải phái đuổi giết Dương Vô Tà, phát hiện đối tượng đi vào trong hẻm Ngõa Tử, hơn nữa còn tiến vào một cửa hiệu "Hán Đường Gia Tư".

Dương Vô Tà không phải đi hai tay không, bên cạnh còn có hai tên thủ hạ mang theo một chiếc ghế. Đó là một chiếc ghế gỗ đặc biệt, cao lớn và cổ xưa.

Nghe đến đây, Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Có phải chiếc ghế mà Tô Mộng Chẩm thường ngồi hay không?

https://thuviensach.vn

Câu trả lời của Ngôn Trung Hư là “phải”.

Từ sau khi lên tháp ngà voi, Bạch Sầu Phi vẫn luôn có cảm giác “trống vắng”, giống như thiếu đi thứ gì đó.

Là thứ gì vậy nhỉ?

Hóa ra là chiếc ghế mà mà thời gian qua không hề rời khỏi Tô Mộng Chẩm.

Vậy thì Dương Vô Tà đem chiếc ghế kia vào cửa hàng “Hán Đường Gia Tư” để làm gì?

Câu trả lời là “không biết”, bởi vì Ngôn Trung Hư của Hải phái và Trí Lợi của Sĩ phái bám theo đi vào, lập tức gặp phải phục kích. Những người phục kích bọn họ đều là cao thủ.

Ngôn Trung Hư và Trí Lợi cho rằng đối thủ chỉ là Dương Vô Tà. Mặc dù Dương Vô Tà là trợ thủ đắc lực của Tô Mộng Chẩm, nhưng võ công không phải quá cao. Bọn họ mỗi người dẫn theo năm sáu tên thủ hạ, cho rằng đã dư sức giết chết Dương Vô Tà. Nhưng không ngờ đột nhiên bị phục kích, hơn nữa đối phương đều là cao thủ. Ngôn Trung Hư vất vả lắm mới giết ra khỏi trùng vây, trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng Trí Lợi lại bị bao vây trùng trùng… cuối cùng lại chết trên thuyền của Nhan Hạc Phát.

Cùng thời gian, Lê Tỉnh Đường của Thác phái và Khuất Hoàn của Đỉnh phái đã phát hiện hành tung của Vương Tiểu Thạch.

Trước lúc đó, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nhận được tin tức, Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện tại kinh kỳ, hắn vừa xuất hiện liền được người đến đón.

Những người tiếp đón hắn, Bạch Sầu Phi đã không dám chọc, cũng không muốn chọc. Bởi vì bọn họ chính là đám người Phương Ứng Khán và

https://thuviensach.vn

Mễ Thương Khung của tập đoàn Hữu Kiều.

Ít nhất, trước khi chưa tiêu diệt hết những đại bang đại phái khác trong kinh thành, bao gồm Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh minh, hai đảng Phát và Mộng, hắn cũng không dám đi trêu chọc, đối phó với tập đoàn Hữu Kiều này.

Bạch Sầu Phi lại không lo lắng về thế lực của Thái Kinh, bởi vì dã tâm của Thái Kinh là nắm giữ binh quyền, khống chế triều chính. Đối với Thái Kinh, nắm giữ giang hồ nho nhỏ của hai phe hắc bạch, không hứng thú bằng nắm giữ giang sơn vạn dặm, nắm quyền sinh sát với vạn dân bách tính. Thái Kinh đối phó với phe phái võ lâm, thế lực giang hồ, chỉ là vì không muốn kẻ thù chính trị lợi dụng lực lượng không thuộc triều đình, tạo thành thế lực phản đối hắn mà thôi. Hắn muốn tìm một con rối biết cúi đầu nghe lệnh, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hắn, hắn còn không tiếc bồi dưỡng lực lượng này.

Bạch Sầu Phi vẫn cho rằng vây cánh của Thái Kinh và hắn là một loại lực lượng của triều đình, có thể lợi dụng được.

Hắn muốn diệt trừ thế lực của những bang phái khác, để cho phe phái của mình độc bá. Nhưng thực ra hắn không lo lắng lắm đến các thế lực như Lục Phân Bán đường, hai đảng Phát và Mộng, Mê Thiên Thất Thánh minh, Lão Tự Hiệu Ôn gia, Diệu thủ Ban môn… bởi vì chí hướng của những môn phái này đều không thuộc triều đình.

Còn hắn lại khác, hắn muốn dùng thế lực của bang phái làm hậu thuẫn, mục tiêu cuối cùng vẫn là thi triển bản lĩnh trong triều chính.

Nói cách khác, Thái Kinh lợi dụng hắn để củng cố thực lực của mình trong võ lâm, còn hắn lại mượn chuyện này để tham dự triều chính, thao túng đại cục, nói không chừng một ngày nào đó còn có thể đứng ngang hàng với cha nuôi.

https://thuviensach.vn

Thế lực mà hắn thật sự e ngại chính là tập đoàn Hữu Kiều. Khi mới thành lập, tập đoàn Hữu Kiều đã có thế lực khá lớn trong triều, kết hợp với tiềm lực trong võ lâm, so với chí hướng của Bạch Sầu Phi đúng là một chính một phản, khác đường cùng đích.

Bởi vì tập đoàn Hữu Kiều có bối cảnh triều đình, khiến cho Bạch Sầu Phi rất e ngại, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn chỉ có thể đề phòng móng vuốt của tập đoàn này vươn vào trong võ lâm, đồng thời cũng muốn nhanh chóng tiến vào trong trung tâm quyền lực của triều đình.

Hiện giờ đừng nói là tử địch Lục Phân Bán đường còn chưa diệt trừ, ngay cả đại cục của Kim Phong Tế Vũ lâu hắn cũng chưa hoàn toàn nắm giữ, chỉ có thể ngồi yên nhìn tập đoàn Hữu Kiều tiến bước.

Cho nên, hắn không thể vì giết Vương Tiểu Thạch mà đắc tội với tập đoàn Hữu Kiều. Giờ này phút này, lỡ may xung đột với đám người Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung, cho dù không thất bại thảm hại cũng sẽ làm suy yếu lực lượng của mình, kết thêm thù địch có thể gây trở ngại đối với tiền đồ.

Điều hắn sợ hãi là, Vương Tiểu Thạch kết hợp với lực lượng phương diện quý tộc của Phương Ứng Khán, cùng với thế lực của cha nuôi Phương Cự Hiệp của y trong võ lâm năm xưa, lại thêm Mễ Thương Khung trong cung hỗ trợ, lực lượng bốn phe hợp nhất, vậy thì cực kỳ đáng sợ.

Hắn tạm thời không dám trêu chọc Vương Tiểu Thạch, lại quyết định phản bội Tô Mộng Chẩm sớm hơn. Nguyên nhân chủ yếu là, hắn không muốn sau khi Vương Tiểu Thạch kết hợp với thế lực của tập đoàn Hữu Kiều, lại thống nhất với Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu như vậy, thế lực của Vương Tiểu Thạch sẽ cực kỳ lớn mạnh, Tô Mộng Chẩm ổn định quyền lực, chỉ sợ mình sẽ không có cả chỗ để đặt chân.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ ngầm hạ lệnh theo dõi Vương Tiểu Thạch, điều tra tất cả hành động của đối phương. Kết quả, trước khi hắn phát động tấn công tháp ngà voi, đã nhận được một tin tức tốt và một tin tức xấu.

“Vương Tiểu Thạch hình như vì chuyện đối phó với Nguyên Thập Tam Hạn, đã trở mặt với người của tập đoàn Hữu Kiều.”

Đối với Bạch Sầu Phi, đây đương nhiên là một tin tức tốt, hắn chỉ mong sao bọn họ chiến đấu đến ngươi chết ta sống.

Tin tức xấu tiếp theo lại là: “Vương Tiểu Thạch đã giết chết Nguyên Thập Tam Hạn.”

Bạch Sầu Phi vốn cũng không thích Nguyên Thập Tam Hạn, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạn là đại tướng dưới tay Thái Kinh. Hắn không thích người này, cũng giống như trong lòng hắn rất căm ghét Thiên Hạ Đệ Thất. Hơn nữa Nguyên Thập Tam Hạn cộng thêm đồ đệ của hắn là Thiên Hạ Đệ Thất, thực lực vô cùng đáng sợ.

Hắn cũng chỉ mong Nguyên Thập Tam Hạn chết đi, nhưng hắn lại hi vọng Nguyên Thập Tam Hạn chết trong tay mình. Có thể giết chết một cao thủ tuyệt đỉnh như Nguyên Thập Tam Hạn, chắc chắn là một vinh quang trong lịch sử võ lâm, thậm chí cũng là một mục tiêu trong lòng Bạch Sầu Phi và rất nhiều cao thủ trên giang hồ.

Giống như “giết chết Gia Cát tiên sinh” là một trong “mục tiêu quan trọng” của bọn họ, người trong chính đạo cũng dùng việc “ám sát Thái Kinh” làm tôn chỉ.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại đi trước một bước, giết chết Nguyên Thập Tam Hạn. Bất cứ người nào, chỉ cần giết chết Nguyên Thập Tam Hạn đã đủ dương danh thiên hạ, trở thành tông sư.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi cảm thấy mình đã chậm một bước, tiếc nuối mơ hồ, mà vào lúc này, hắn lại không thể phân tâm đối phó với Vương Tiểu Thạch hay Nguyên Thập Tam Hạn.

Một người trong một đoạn thời gian dài, chỉ có thể tập trung tinh thần hoàn thành một chuyện lớn.

Đây là tin tức hắn nhận được trước khi tiến vào tháp ngà voi, cho nên hắn càng quyết tâm "giết chết Tô Mộng Chẩm".

Hắn vốn đã truyền tin, cho dù Vương Tiểu Thạch có giết được Nguyên Thập Tam Hạn, nhất định cũng sẽ sức tàn lực kiệt. Hắn muốn Khuất Hoàn và Lê Tỉnh Đường theo dõi Vương Tiểu Thạch, nhân cơ hội ám toán đối phương, thừa cơ diệt trừ mối họa ngầm này.

Đáng tiếc, Đỉnh phái và Thác phái chưa ra tay, đã bị người khác đánh cho tơi tả.

Người đầu tiên phát hiện ra bọn họ ẩn tàng đánh lén chính là Lão Lâm thiền sư Lôi Trận Vũ, lúc đó y đang truy đuổi Cố Thiết Tam. Nhưng y cũng không ra tay, chỉ cất tiếng, "gọi" ra một đám giang hồ hảo hán cũng đang ẩn nấp tiếp viện cho Vương Tiểu Thạch.

Đó là đám cao thủ Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Phương Hận Thiếu, Ôn Nhu, Hà Tiểu Hà, Chu Tiểu Yêu, bọn họ ngăn cản đám người Lê Tỉnh Đường và Khuất Hoàn, đánh cho tan tác.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Khách Cơ (Người Khách)

- Lẽ ra chúng tôi còn chặn được.

Khuất Hoàn hổn hển báo cáo:

- Nhưng lúc này Vương Tiểu Thạch lại xuất hiện. Còn có một cô gái, dáng vẻ xinh đẹp nhưng ra tay rất tàn nhẫn, không nói lời nào, chỉ dùng một cây tiêu bắn ra ám khí xuất quỷ nhập thần, đánh ngã bảy tám huynh đệ của chúng tôi. Những người bị đánh trúng chỉ hiện lên một điểm đỏ như bị muỗi chích, nhưng không lâu sau cả người bỗng hóa thành một vũng nước, còn nổi lên vài bong bóng.

Nghe đến đây, con ngươi Bạch Sầu Phi co lại, nói:

- Vô Mộng Nữ? Tại sao cô ta lại giúp Vương Tiểu Thạch?

- Cô ta đánh ngã mấy người bên phía chúng tôi, còn nói với Vương Tiểu Thạch giống như muốn tranh công "ngươi thiếu ân tình của ta, nên trả lại tâm cho ta".

Lê Tỉnh Đường như vẫn còn sợ, kể lại:

- Một cô gái áo đỏ khác lại kêu lên "cái gì, hắn đã trộm tâm của cô".

Bạch Sầu Phi nhíu mày:

- Đó chắc là Ôn Nhu.

https://thuviensach.vn

- Là cô ta.

Lê Tỉnh Đường cũng biết Ôn Nhu có giao tình khá tốt với Bạch lâu chủ, nhưng hôm nay vị cô nương này lại giúp đỡ "người ngoài" đối phó với bọn họ, khiến cho hắn cũng cảm thấy khó hiểu:

- Cô gái dùng tiêu phát ra ám khí cười nói "không phải trộm tâm của ta, mà là thương tâm của ta". Ôn cô nương liền trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch lại nói "đó không phải là tâm thật". Ôn cô nương "ồ" một tiếng. Vương Tiểu Thạch vội vàng nói thêm "là tên, Thương Tâm tiểu tiễn".

- Tiểu tử này lại lấy được Thương Tâm tiễn quyết?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi lại trắng lên, hừ lạnh nói:

- Đúng là không ngờ.

Hắn lập tức thầm nghĩ: "Tiểu Thạch Đầu này đi mất bốn năm, trải qua giang hồ hiểm ác, nhưng đối xử với cô nương điêu ngoa kia vẫn giống như trước, vừa sợ vừa yêu, điểm này không hề thay đổi."

Hắn cười lạnh hỏi:

- Vương Tiểu Thạch đã giết Nguyên Thập Tam Hạn rồi chứ?

Khuất Hoàn đáp:

- Đã giết.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Thương thế của hắn không nặng chứ?

Lê Tỉnh Đường đáp:

https://thuviensach.vn

- Không tính là quá nặng.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Hắn đã xuất hiện, cộng thêm đám huynh đệ của hắn cũng có mặt ở đó, các ngươi làm thế nào sống sót trở về?

Lê Tỉnh Đường hiên ngang nói:

- Chúng tôi vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của lâu chủ, khổ chiến không khuất phục, mang theo khí khái đại trượng phu thà chết không chịu nhục, dùng một địch trăm, dũng cảm chống địch, giết khỏi trùng vây, mở ra đường máu…

Bạch Sầu Phi quát một tiếng:

- Ta không muốn nghe nói nhảm.

Khuất Hoàn nói ngay:

- Vương Tiểu Thạch đã cứu chúng tôi.

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Hắn à?

Khuất Hoàn nói:

- Hắn bảo cô gái phóng ám khí kia dừng lại, nói rằng “đừng giết hại bọn họ, bọn họ cũng chỉ nhận lệnh của người ta, không dám không nghe theo mà thôi”. Hắn cũng ngăn cản mấy tên huynh đệ kia động võ với chúng tôi.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cho nên các ngươi liền bỏ chạy?

https://thuviensach.vn

Lê Tỉnh Đường ưỡn ngực nói:

- Tôi vốn đang định nghiến răng khổ chiến, không sợ hi sinh. Chỉ cần có thể chấp hành ý chỉ của Bạch lâu chủ, cho dù lên núi đao, xuống chảo dầu, tôi cũng không sợ…

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Kết quả thế nào?

Lê Tỉnh Đường tràn đầy khí khái, nói:

- Kết quả không quan trọng, quá trình mới đáng nói. Tôi dũng cảm không sợ, chiến đấu đến cùng, không ngại liều chết, nhưng mà tên Khuất Hoàn này, hừ, hắn lại nhát gan đánh trống rút lui…

Bạch Sầu Phi nhíu mày cắt ngang:

- Ta muốn nghe sự thật.

Khuất Hoàn lập tức đáp:

- Chúng tôi lập tức chạy trốn, giống như dưới chân có bôi dầu.

Bạch Sầu Phi nghênh đón gió sông, tay áo vang lên phần phật, giống như gió thổi mây bay. Nhưng trong lòng hắn không hề nhàn rỗi, hơn nữa chí khí rất lớn, muốn tạo nên một phen sự nghiệp, thực thi hoài bão, thi triển thân thủ.

Hôm nay hắn đã thành công, cuối cùng đã trở thành tổng lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ hắn đã thắng lợi, đã đánh ngã được Tô Mộng Chẩm.

Nhưng hôm nay hắn cũng thất bại, bởi vì chưa lấy được cái xác của Tô Mộng Chẩm. Đồng thời hắn cũng khó hài lòng, bởi vì trong ngày mà hắn

https://thuviensach.vn

đắc chí, Vương Tiểu Thạch lại giết chết Nguyên Thập Tam Hạn, hơn nữa hình như còn lấy được "Thương Tâm tiễn quyết". Đó chẳng phải là như hổ thêm cánh? Không được, hắn nhất định phải giết chết Vương Tiểu Thạch, đoạt lấy "Thương Tâm tiễn quyết" này.

Hắn càng hăng hái vì có thêm một cái cớ để đối phó với Vương Tiểu Thạch.

Hắn hỏi Khuất Hoàn (dường như hắn không muốn nghe Lê Tỉnh Đường nói chuyện nữa):

- Hắn còn nói gì nữa không?

"Hắn" ở đây đương nhiên là chỉ Vương Tiểu Thạch.

Khuất Hoàn đáp:

- Có.

Nhưng cũng không lập tức nói tiếp.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Khuất Hoàn một cái. Ánh mắt Khuất Hoàn lại không hề nhượng bộ.

Bạch Sầu Phi lập tức hiểu ý của hắn, vì vậy liền nghiêng người về phía Khuất Hoàn, như vậy thì Khuất Hoàn có thể nói nhỏ bên tai hắn.

- Vương Tiểu Thạch nói "trở về nói với Bạch lão nhị, người đó dám làm hại Tô lão đại, ta sẽ lấy mạng của người đó".

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Người đã hại rồi, không còn đường để quay đầu nữa. Dù sao mình và Vương Tiểu Thạch đã chắc chắn là địch chứ không phải bạn.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng đã từng nghĩ, có nên lôi kéo Vương Tiểu Thạch về bên phe mình, khiến cho trong tay mình có thêm một đại tướng hay không?

Nhưng hắn lập tức cho rằng đó là chuyện không thể.

Một là bởi vì Vương Tiểu Thạch rất trung thành với Tô Mộng Chẩm, còn mình lại rất bất trung với Tô Mộng Chẩm, đây rõ ràng là thế cục đối lập.

Hai là hắn cũng không chứa chấp được Vương Tiểu Thạch. Cho dù bây giờ Vương Tiểu Thạch chịu nghe theo hắn, nhưng làm sao bảo đảm sau này Vương Tiểu Thạch sẽ không tìm cách diệt trừ hắn, giống như hắn diệt trừ Tô Mộng Chẩm?

Nếu Vương Tiểu Thạch đã nói như vậy, cũng đồng nghĩa với việc tuyên chiến.

Bạch Sầu Phi hiểu được dụng ý Khuất Hoàn khi nhỏ giọng kể lại những lời này, đó là chừa lại đường lui.

Nếu như lớn tiếng kể lại những lời của Vương Tiểu Thạch, lỡ may Bạch Sầu Phi không muốn đối địch với Vương Tiểu Thạch, hoặc là có ý hóa địch thành bạn, nhưng người người đều đã nghe thấy những lời này, sẽ không có cơ hội quay đầu nữa.

Hắn tin lời của Khuất Hoàn, bởi vì Khuất Hoàn là một người dám chịu trách nhiệm. Có lúc, Khuất Hoàn chỉ cần dựa vào cái lý, chẳng những dám tranh luận với hắn, thậm chí còn dám "cãi vã" với hắn.

Hắn thích loại người này. Là một nam tử hán, hắn xem thường nhất là loại nam nhân thích "bợ đỡ". Nam nhân đại trượng phu, trước tiên phải biết gánh vác, dám chịu trách nhiệm, người như vậy thì lời nói ra mới có sức nặng.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn lại không biết, lần này hắn đã nhìn lầm Khuất Hoàn.

Những lời vừa rồi của Khuất Hoàn, mặc dù không phải nói dối, nhưng lại là bóp méo sự thực.

Hắn hi vọng nhìn thấy lúc Bạch Sầu Phi đắc chí mãn nguyện, hả lòng hả dạ, lại có thêm một chút bực mình.

Khuất Hoàn đã nhìn thấy Vương Tiểu Thạch ra tay. Mặc dù Vương Tiểu Thạch vừa mới liều mạng chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạn, người đã bị thương, nguyên khí cũng tổn thương nặng nề, nhưng hắn chỉ tiện tay nhặt ba viên cầu tuyết nho nhỏ trên mặt đất, một viên đánh vào huyệt Khúc Trạch của Lê Tỉnh Đường, một viên bắn vào huyệt Độc Tị của mình, còn một viên nắm ở trong tay, vừa ngăn cản đám người Trương Thán và Đường Bảo Ngưu truy kích, vừa quát lên:

- Trước khi cầu tuyết trên tay ta tan hết, các ngươi còn không đi thì e rằng vĩnh viễn sẽ không đi được nữa.

Bọn họ có thể không đi sao?

Một tay của Lê Tỉnh Đường đã nhấc không lên, một chân của Khuất Hoàn đến bây giờ vẫn còn cảm thấy có phần khập khiễng.

Vương Tiểu Thạch lúc đó vô cùng uy phong, điều này đã phản ánh sự vô năng của mình. Cho nên Khuất Hoàn rất không thích Vương Tiểu Thạch, hắn hi vọng Bạch Sầu Phi có thể trừ khử đối phương.

Hắn cũng nhìn Bạch Sầu Phi rất không vừa mắt.

Bạch Sầu Phi có thể thành công, nhưng như vậy xem là thành công gì?

Đoạt quyền soán vị thành công? Chỉ cần thủ đoạn đủ độc, lương tâm đủ đen, vận may đủ tốt, ai cũng có thể làm được.

https://thuviensach.vn

Khuất Hoàn cảm thấy mình là một người phụ trách một phái, không có lý do gì phải cúi đầu xưng thần, cung kính bẩm báo với Bạch Sầu Phi trẻ hơn hắn mười mấy tuổi. Hắn rất không cam lòng, cho nên hắn cũng hi vọng Bạch Sầu Phi bị Vương Tiểu Thạch trừ khử.

Hắn và hai người đó vốn không thù không oán, nhưng thế sự thường là như vậy. Một người hận ngươi, ghét ngươi, thù hằn ngươi, chỉ cần hắn nhìn không vừa mắt, căn bản không cần lý do nào khác.

Đối với Khuất Hoàn, lý do của hắn có rất nhiều. Hắn cho rằng "trò chơi tranh đoạt quyền lực" trong võ lâm kinh thành này, hắn vẫn không có cơ hội nhúng tay làm nhà cái, cho dù có cơ hội, cũng chỉ là một loại "trợ thủ", vĩnh viễn không phải là "chủ nhân trên lôi đài".

Nói cách khác, hắn chỉ là "người khách".

Khuất Hoàn lại thích làm chủ nhân. Hắn muốn "làm chủ", chứ không phải mặc cho người ta quyết định. Vì vậy hắn không thích Vương Tiểu Thạch, cũng ghét Bạch Sầu Phi.

Hắn đương nhiên sẽ không lộ ra, thứ hắn biểu đạt ra ngoài chỉ có sự chính trực trung thành. Loại người như vậy, những lời nói ra, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng sẽ không đề phòng. Như vậy mục đích của hắn xem như đã đạt được.

Thực ra, câu nói kia của Vương Tiểu Thạch vốn là: "Trở về nói cho bạch nhị ca, trước giờ Tô lão đại vẫn luôn nâng đỡ dìu dắt chúng ta, có ơn tái tạo, hi vọng có thể niệm tình kết nghĩa, đừng làm tổn thương hòa khí. Có người nào làm tổn thương đến Tô đại ca, chúng ta nên liên hiệp đối phó với người đó thì tốt hơn."

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hóa Cơ (Phân Biệt)

Khuất Hoàn nói như vậy, Bạch Sầu Phi dĩ nhiên tin tưởng.

Bản thân hắn vẫn luôn đề phòng Vương Tiểu Thạch, cũng không có ý định bỏ qua cho đối phương. Thậm chí vì nghe nói Vương Tiểu Thạch trở về kinh thành, cho nên hắn mới quyết định ra tay sớm với Tô Mộng Chẩm.

Nếu là Lê Tỉnh Đường nói, có lẽ Bạch Sầu Phi còn hoài nghi, bởi vì Lê Tỉnh Đường vốn là một kẻ thích đao to búa lớn, không dám chịu trách nhiệm, chỉ biết a dua xu nịnh và khoác lác.

Khuất Hoàn lại không giống, hắn rất thẳng thắn, có lúc thậm chí còn dám cãi vã với cấp trên.

Cho nên Bạch Sầu Phi vốn giỏi về tâm kế lại không đề phòng loại người này. Bởi vì hắn là một người thông minh, hắn biết người thông minh thật sự sẽ không lỗ mãng, nói thẳng nói thật, bẻ lại cấp trên như vậy.

Loại người này bình thường sẽ không nói dối, rất đáng tín nhiệm.

Chỉ là, trên đời có rất nhiều người thông minh vẫn bị lừa gạt, nhất là rất dễ bị người trung thực lừa gạt (ít nhất hắn cho rằng đó là người trung thực).

Sai lầm mà người thông minh dễ phạm phải nhất, đó là thông minh sẽ bị thông minh hại.

https://thuviensach.vn

Khi thuyền của Bạch Sầu Phi còn chưa trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, trên con đường thủy ngắn ngủi này, một chiếc thyền nhỏ đã chặn thuyền lớn lại, một người lập tức bước lên thuyền.

Nhìn thấy người này, trong lòng Bạch Sầu Phi thầm gật đầu.

Chỉ cần người này vừa xuất hiện, hắn biết "vấn đề" vốn tồn tại đã không thành vấn đề nữa. Bởi vì đây là một người chuyên môn giải quyết vấn đề, cũng là một người do hắn tự tay bồi dưỡng ra.

Người trẻ tuổi này gọi là Lương Hà.

Bạch Sầu Phi đã ngầm huấn luyện một trăm lẻ tám đệ tử tinh anh, bọn họ có một danh hiệu, gọi là "Nhất Linh Bát Công Án". Một trăm lẻ tám tên đệ tử này do hắn trực tiếp chỉ huy, còn khi hắn không có mặt, sẽ do hai người khác một chính một phụ dẫn dắt. Người thống lĩnh này chính là Lương Hà.

Người này vừa xuất hiện, Bạch Sầu Phi biết trợ thủ đã đến, cục diện nơi Kim Phong Tế Vũ lâu nhất định đã được Lương Hà và Nhất Linh Bát Công Án ổn định xong.

Nhưng khuôn mặt của hắn vẫn nghiêm nghị.

Đối phó với thủ hạ không thể dung túng, một khi dung túng thì sẽ không biết lớn nhỏ, cũng sẽ không hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh. Cho nên hắn vẫn luôn nói năng thận trọng, lời nói sắc bén, hơn nữa còn thưởng phạt nghiêm minh, mệnh lệnh như núi.

Mặc dù trong lòng Bạch Sầu Phi đối với những người này rất yên tâm, cũng rất đắc ý, dù sao những người này cũng là đệ tử tâm phúc do một tay hắn dạy dỗ ra, nhưng hắn lại quyết không biểu lộ sự đắc ý và yên tâm này ra mặt.

https://thuviensach.vn

Vui giận không hề đổi sắc, thiên uy khó dò.

Trước mặt những người này, trong lúc vui vẻ cười lớn, sướng lòng say mèm, hắn lại đột nhiên chặt xuống cái đầu của người rót rượu ca múa; mà trong lúc giận dữ mắng chửi những người phạm sai lầm, hắn lại đột nhiên khen ngợi đề bạt, khiến cho người khác hoàn toàn không thể nắm được, trong lòng vị lãnh tụ vui giận thất thường này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng trong một trăm lẻ tám tên đệ tử kia, người mà hắn tán thưởng nhất chính là Lương Hà. Bởi vì Lương Hà không hề đoán xem hắn đang nghĩ gì, chỉ làm việc mà mình nên làm. Lương Hà cũng rất thẳng thắn, có sai lầm thì thẳng thắn thừa nhận, có vấn đề thì đưa ra thảo luận, có chuyện thì lập tức giải quyết.

Chỉ có loại người này mới là nhân tài thật sự, mới có thể làm được chuyện, cho nên Bạch Sầu Phi rất coi trọng hắn, càng nghiêm khắc với hắn hơn.

Muốn một nhân tài thành tài, không bức hắn chẳng còn đường lui, đến bước đường cùng, vậy thì chỉ là một nhân vật nhỏ còn chưa dốc hết tiềm lực để phát huy bản lĩnh của mình.

Nhân vật lớn là phải bức ra. Có lúc là thời đại lớn, có lúc là sự tình lớn mới bức ra được nhân vật lớn.

Lương Hà vừa lên thuyền liền đi thẳng về phía Bạch Sầu Phi, sau đó cung kính hành lễ. Từ đầu đến cuối, chẳng những động tác của hắn hoàn mỹ không tỳ vết, thậm chí cũng không cho người ta một chút sơ hở nào.

Bạch Sầu Phi chỉ gật đầu một cái.

- Cục diện nơi Kim Phong Tế Vũ lâu đã ổn định chưa?

- Đã ổn.

https://thuviensach.vn

- Tô Mộng Chẩm có thể vẫn còn ở trong phạm vi Kim Phong Tế Vũ lâu hay không?

- Tuyệt đối không thể.

- Lục Phân Bán đường có hành động khác thường nào không?

Bạch Sầu Phi vẫn luôn đề phòng khi phát động tạo phản, Lục Phân Bán đường ở gần đó sẽ thừa dịp đánh lén.

- Chúng ta đã bày bố nghi trận, bọn chúng vẫn còn đang đề phòng chúng ta tập kích.

- Ngươi còn gì muốn báo cáo không?

- Có.

Lương Hà lại báo cáo, trong thời gian ngắn ngủi này, hắn đã biết rõ quan hệ, ân tình và ngọn nguồn giữa ba người Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu và Tô Mộng Chẩm.

Nhan Hạc Phát là đại thánh chủ trong Mê Thiên Thất Thánh minh, nhưng cách phân chia cấp bậc trong Mê Thiên Thất Thánh lại rất đặc biệt, khác với quy tắc võ lâm thông thường. Đại thánh chủ thật ra là người ít quyền lực nhất trong Thất Thánh. Trên thực tế, võ công của y tuy đã xem là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, nhưng trong Thất Thánh thì lại là người yếu nhất.

Ngày đó, khi thần trí của Quan Thất vẫn còn sáng suốt thì cũng đã không trọng dụng Nhan Hạc Phát. Còn Chu Tiểu Yêu vốn là cô gái bán thân trong thanh lâu, Nhan Hạc Phát thấy nàng có tư chất tốt, lại xinh đẹp, cho nên đã chuộc nàng ra, dạy nàng võ công, đề cử nàng vào Mê Thiên Thất Thánh minh.

https://thuviensach.vn

Y không nhìn sai, Chu Tiểu Yêu đúng là nữ trung hào kiệt. Dưới sự chỉ bảo của Quan Thất, cộng thêm nhiều lần gặp kỳ ngộ, võ công và chiến công của Chu Tiểu Yêu dần dần cao hơn Nhan Hạc Phát, địa vị trong minh rất nhanh cũng vượt qua y.

Nhan Hạc Phát có lẽ đã làm sai một chuyện, đó là ngày đó hắn thật sự muốn tranh giành quyền lợi với Chu Tiểu Yêu. Cho nên Chu Tiểu Yêu một khi được cất nhắc, leo lên trên đầu Nhan lão, cũng xem như thừa cơ trút giận, đối chọi gay gắt với Nhan Hạc Phát, không hề nhượng bộ. Có điều, thực ra nàng vẫn rất cảm kích Nhan Hạc Phát từng dìu dắt nàng, vào những thời điểm quan trọng đều đứng chung trận tuyến với Nhan Hạc Phát, cùng tiến cùng lui.

Cho đến khi Quan Thất dần dần đánh mất thần trí, tin theo ngũ, lục thánh chủ xúi giục, thường xuyên kiếm cớ trách phạt hai thánh chủ Nhan, Chu. Phương thức thường dùng nhất là bảo Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đi đối phó với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí còn hạ lệnh cho bọn họ phụ trách ám sát Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn.

Với công lực của Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát, muốn hành thích nhân vật như tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường và tổng lâu chủ Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu, dĩ nhiên là không đủ khả năng. Nhưng nếu bọn họ không đánh mà lui, trở lại trong minh nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nếu không có Tô Mộng Chẩm âm thầm tương trợ, Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu có thể nói là chết chắc.

Có một lần bọn họ thất thủ, bị Tô Mộng Chẩm bắt được, nhưng Tô Mộng Chẩm lại bảo vệ tính mạng của bọn họ, dùng lễ đối đãi, còn ban ơn huệ, để bọn họ mang công trở về. Y còn âm thầm giúp bọn họ đối phó với Lục Phân Bán đường, có lần còn cứu thoát hai người Nhan, Chu từ trong

https://thuviensach.vn

vòng vây của Lục Phân Bán đường, nhiều lần khiến cho ngũ, lục, thất thánh chủ mất đi lý do trừng phạt hai người.

Cho nên Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu rất cảm kích Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm không chỉ bảo vệ tính mạng của bọn họ, còn bảo vệ mặt mũi cho bọn họ.

Đối với người giang hồ, có lúc mặt mũi thậm chí còn quan trọng hơn so với tính mạng.

Vì vậy Nhan Hạc Phát đã thề phải báo đáp Tô Mộng Chẩm.

Lần đó huyết chiến trên đường, Quan Thất thảm bại, về sau mai danh ẩn tích. Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu liền nhân dịp này xúi giục bang chúng, khuyên bảo mọi người gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Hai người vốn đã sớm có lòng phục vụ cho Tô Mộng Chẩm.

Bởi vì Bạch Sầu Phi là thân tín của Tô Mộng Chẩm, cho nên cũng biết rõ nguyên nhân chuyện này, hiểu được hai người Nhan, Chu là bạn chứ không phải địch. Do đó, Bạch Sầu Phi từng dùng danh nghĩa Tô Mộng Chẩm âm thầm hạ lệnh, bảo Nhan Hạc Phát cố ý dẫn Vương Tiểu Thạch đến Đại Lý ngục cứu Trương Thán, lại lén lút dùng lời kích động Lãnh Huyết, nói rằng Trương Thán là lưu manh cường đạo, còn Vương Tiểu Thạch lại mượn quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu và Hình bộ, cứng rắn muốn nha môn giao người. Lãnh Huyết đương nhiên cảm thấy bất bình, cho dù thả người cũng muốn dạy dỗ Vương Tiểu Thạch một phen, từ đó dẫn đến hai người long tranh hổ đấu, khiến cho Vương Tiểu Thạch căm hận Tứ Đại Danh Bổ, đồng ý hành thích đầu sỏ Gia Cát tiên sinh. Hắn lại dùng danh nghĩa Tô lâu chủ gợi ý cho Chu Tiểu Yêu, cố ý dẫn Vương Tiểu Thạch đến hẻm Ngõa Tử, tận mắt nhìn thấy Lục Hợp Thanh Long giả mạo Tứ Đại Danh Bổ, cưỡng chế trưng thu, ức hiếp lương dân, để cho Vương Tiểu Thạch đối với chuyện ám sát Gia Cát tiên sinh không còn hoài nghi, quyết không mềm lòng.

https://thuviensach.vn

Nhan Hạc Phát từ lâu đã muốn báo đáp Tô Mộng Chẩm. Bạch Sầu Phi lại xem nhẹ phần tình cảm này, cho rằng Nhan Hạc Phát chỉ là loại thừa gió xoay buồm, trông thấy tình hình của Mê Thiên Thất Thánh minh nguy ngập, cho nên mới quay sang gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Theo đạo lý, một kẻ bất trung với chủ cũ thì cũng sẽ không trung thành đến cùng với chủ mới.

Vì vậy trong hành động lần này, Bạch Sầu Phi đã có phần xem thường hai người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu.

Không ngờ đối với Nhan Hạc Phát, Tô Mộng Chẩm chính là một người biết "phân biệt tốt xấu", hơn nữa còn dùng lễ đối đãi với y, cho y "cơ hội", cho y "mặt mũi". Hôm nay "thời cơ" đã đến, y dĩ nhiên không tiếc lấy thân báo đáp ân huệ của Tô công tử.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thượng Cơ (Bước Lên Cơ Hội)

Thuyền của Bạch Sầu Phi vừa mới cập bờ, Lương Hà lại báo cáo "phát hiện" thứ hai.

Đó là tư liệu phân tích về đệ tử Dư Thiếu Danh của Kim Phong Tế Vũ lâu, người vừa rồi đã giết chết Nhan Hạc Phát diệt khẩu, còn có những mối quan hệ hảo hữu của y.

Những tài liệu này đương nhiên rất hữu dụng, Bạch Sầu Phi phải dựa vào nó để tìm ra những người nào trung thành với Tô Mộng Chẩm. Hắn muốn lần lượt thanh trừ những kẻ địch trong lâu.

Hắn cảm thấy rất hài lòng, đương nhiên hắn cũng không biểu thị sự "hài lòng" này ra ngoài.

Một khi đã "hài lòng", sau này người khác sẽ biết làm cách nào để nịnh hót hắn, đồng thời cũng sẽ trở nên kiêu ngạo, cảm thấy mình đã làm đủ tốt. Chỉ cần bắt đầu có ý nghĩ như vậy, rất có thể tiếp theo sẽ là muốn "thay thế" hắn.

Cho nên hắn bình tĩnh, nghiêm mặt, trừng mắt, nhíu mày nói:

- Trước tiên ngươi nên điều tra một người.

- Ban Ban Biện?

Lương Hà lập tức đáp:

https://thuviensach.vn

- Tôi đã phái người đi điều tra rồi.

Mặc dù cơ quan mà Tô Mộng Chẩm dùng để chạy trốn bao gồm của Thục Trung Đường môn, Lão Tự Hiệu Ôn gia và Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng cơ quan đường hầm vẫn chủ yếu do môn đệ họ Ban xây dựng. Nếu có thể tìm ra Ban Ban Biện, dĩ nhiên cũng sẽ biết được lối ra của thông đạo và tung tích của Tô Mộng Chẩm.

- Sau khi Ban Ban Biện rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, quả thật từng trở lại Diệu Thủ Ban gia, giúp lão đại Ban Siêu Tân của Ban môn xây dựng lăng mộ. Sau đó hình như xảy ra bất hòa với người nắm thực quyền Ban gia là Ban Nhân Mã, nghe nói đã được người của Thần Thương hội Sơn Đông chiêu mộ. Những năm gần đây y lại mai danh ẩn tích, không biết đi đâu.

Lương Hà báo cáo tới đây lại ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Tôi sẽ phái người tra xét, xem ai là người chiêu mộ Ban Ban Biện gia nhập Thần Thương Tôn thị, cũng sẽ tra xem Ban Ban Biện rốt cuộc đang ở đâu, còn sống hay đã chết, có còn qua lại với Tô Mộng Chẩm hay không.

Bạch Sầu Phi vừa chắp tay bước về phía Hoàng lâu, vừa trầm ngâm hỏi:

- Ban Ban Biện có thân nhân không?

Lương Hà đáp:

- Có.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Thân nhân gì?

Lương Hà nói:

https://thuviensach.vn

- Phụ thân của y chết sớm, chỉ còn lại mẹ già, một anh trai và một em gái.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Y không lấy vợ sao?

Lương Hà đáp:

- Y luôn luôn nói với người khác, rằng đi vào giang hồ cũng giống như xuất gia, càng ít bận tâm thì càng tốt. Trong Ban môn thì chi nhánh của y là ít nhất.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho dù ít đến đâu thì y vẫn có người nhà, có người nhà thì tốt rồi.

Lương Hà cung kính nói:

- Vâng.

Hắn vẫn luôn bội phục con người đào tạo hắn trước giờ, bởi vì từ một cử một động, một lời một câu của người này đều có thể học được rất nhiều thứ mà hắn chưa thông thạo.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy Hoàng lâu trong tầm mắt, chợt dừng bước, ngửa đầu chắp tay nhìn về mái cong trên lầu, thong thả hỏi:

- Trên giang hồ Ban Ban Biện có ngoại hiệu là gì?

Lương Hà lập tức trả lời:

- Năm xưa người trong võ lâm gọi y là “Ngũ quỷ vận chuyển, xuất quỷ nhập thần, gặp y không có biện pháp”, gần đây trên giang hồ chỉ gọi đơn giản là “Ban Sư”.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Nghe được báo cáo của Lương Hà, trong lòng hắn cũng bị kích động.

Sự kích động này là vì trong tay hắn có một nhân vật như Lương Hà. Nhân tài như vậy, chỉ cần cho hắn thời cơ, thời gian, thời thế, sẽ rất dễ dàng vượt qua mình, thậm chí lỡ may sơ suất, hắn muốn thay thế mình cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng phải có thuộc hạ như vậy, thế lực của mình mới có thể lớn mạnh, tổ chức mới có tiền đồ. Chuyện mà hắn chưa nghĩ tới thì thuộc hạ đã nghĩ thay hắn, chuyện mà hắn chưa làm được thì thuộc hạ đã làm giúp hắn, đây mới thực sự là thuộc hạ hữu dụng.

Chỉ tiếc nhân tài hữu dụng thông thường cũng là nhân tài nguy hiểm.

Bạch Sầu Phi thấy Lương Hà cẩn thận khôn khéo như vậy, điều tra kỹ càng về thân thế lý lịch và những thứ liên quan đến đối tượng, việc lớn việc nhỏ không bỏ sót, trong lòng hắn cảm thấy cao hứng, mừng vì có nhân tài, nhưng cũng ngầm cảnh giác phòng bị. Tuy hiện giờ có rất nhiều chuyện đang cần hắn tập trung xử lý, nhưng ý niệm này vẫn lóe lên như tia chớp, như bóng ngựa qua khe cửa, hơn nữa còn ẩn hiện nhiều lần.

Nội gian còn đáng sợ hơn ngoại địch, giặc nhà còn khó phòng hơn cường đạo.

Tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường bị giết như thế nào? Đó là bởi vì hắn tin lầm Quách Đông Thần, cho rằng đó là “nội ứng” mà hắn phái đi, giao cho trọng trách, vì vậy chẳng hề đề phòng, không ngờ lại trúng kế “phản nội ứng” của Tô Mộng Chẩm, thất bại thảm hại, chết thảm đương trường. Hiện nay tuy Địch Phi Kinh và Lôi Thuần đang nắm giữ đại cục, nhưng có thể nói khí thế của Lục Phân Bán đường đã kém xa bốn năm trước.

https://thuviensach.vn

Tể tướng Phó Tông Thư lúc trước chết như thế nào? Đó là bởi vì hắn tin tưởng Vương Tiểu Thạch sẽ giúp hắn ám sát Gia Cát tiên sinh, đến nỗi chết thảm dưới "một đòn phản chiến" của Vương Tiểu Thạch. Nói như vậy, hắn cũng xem như chết trong tay một tên "nội ứng". Nếu như hắn không tin tưởng Vương Tiểu Thạch sẽ giúp hắn hành thích Gia Cát, cũng sẽ không lơ là với với Vương Tiểu Thạch như vậy.

Mê Thiên Thất Thánh minh vì sao suy sụp? Quan Thất dần dần đánh mất thần trí cũng là một nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân quan trọng khác là sau đó Quan Thất quá tin tưởng ngũ, lục thánh chủ. Ngũ, lục thánh chủ này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc có lai lịch gì? Không ai biết rõ. Nhưng từ sau khi bọn họ cầm quyền, Mê Thiên minh đã trở thành gà chó không yên, nội chiến nhiều lần, cũng là vì "người mình" mà làm hỏng đại cục đại thế.

Tô Mộng Chẩm hôm nay vì sao thàm bại, sống chết chưa biết? Nguyên nhân quan trọng nhất cũng là hắn quá tin tưởng "người mình".

"Nội ứng", đây là hai chữ đáng sợ nhất.

Không sợ bên ngoài tập kích, chỉ sợ ăn mòn từ trong, đây mới là thứ không có thuốc chữa. Vật trước tiên mục nát sau đó sinh ra sâu bọ. "Nội ứng" trước tiên mặt ngoài tán đồng, theo gương, cùng một trận tuyến với ngươi, cho đến khi hắn hoàn toàn dung hợp với ngươi thành phần tử trong một đoàn thể. Sau đó khi thời cơ thích hợp đến, hắn mới phân hóa, dị hóa, cải cách, thay đổi, cuối cùng còn muốn lấy mạng của ngươi, không hề tốn sức thay thế quyền lực ban đầu.

Kẻ địch muốn đối phó với ngươi, cho dù thắng hay bại, ngươi đều có thể chống đỡ phản kích, bởi vì khi hắn công kích ngươi cũng có sơ hở để ngươi thừa cơ. Nội ứng thì không phải vậy, hắn ở trong tối còn ngươi ở ngoài sáng, chỉ có ngươi tin tưởng hắn. Hắn ở vị trí an toàn, đến khi ngươi đối xử chân thành với hắn thì lại ám toán ngươi, để cho ngươi chết không nhắm mắt, trở tay không kịp. Cho nên kẻ địch đáng sợ nhất chính là nội

https://thuviensach.vn

ứng. Khi ngươi phát hiện hắn là "ngọa để" (nội ứng), hắn đã có đủ khả năng lật đổ "đế" (cơ sở) của ngươi. Chỉ cần có một ngày "nội ứng" bước lên "cơ hội", hoặc là nắm được "thời cơ" tuyệt diệu, vậy thì ngươi có thể sẽ đối mặt với nguy cơ sụp đổ thất bại, giống như Lôi Tổn, Phó Tông Thư hay Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi hơi nghiến răng. Hắn hít thở sâu, khí vào đan điền, hóa thành một viên cầu trắng, chạy vòng nhấp nhô, ngưng tụ phân hợp, lúc này đầu óc của hắn mới cảm thấy rõ ràng.

Vào lúc trăm công ngàn việc này, hắn vẫn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đề phòng thủ hạ của mình, lúc cần thiết có thể giết vài tên thủ hạ hữu dụng, còn tốt hơn có một ngày nuôi hổ trong nhà, khiến cho mình anh hùng không có đất dụng võ.

Hắn quyết không để kẻ "nằm vùng" có thể "nằm" lên thời thế và thời cơ do hắn khổ cực tạo ra.

Hắn cũng không phải là Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm yêu tài, cầu nhân tài như khát, còn hắn lại yêu quyền.

Bất cứ nhân tài nào có thể uy hiếp đến quyền lực của hắn, hắn đều coi là đống củi mục, củi là thứ dùng để đốt.

Chính hắn mới là cây đại thụ duy nhất trên núi, cũng không ngại cây lớn phải hứng gió. Trên tay hắn chỉ cần có cỏ, không cần cây cao bóng cả.

"Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại; sơn cao thiên nhận, vô dục tắc cương" *. Bạch Sầu Phi có dã tâm cực lớn, đương nhiên là có dục vọng, hơn nữa dục vọng còn rất mạnh. Nhưng nếu như hắn muốn thành đại cục, làm đại sự, sáng tạo đại nghiệp, lại không có lòng dạ bao dung hào kiệt tinh anh trên đời, vậy thì làm sao có căn cơ?

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi cũng mặc kệ chuyện này. Hắn cho rằng trên đời chỉ có hai loại nhân tài, một loại là nghe lời, còn một loại là không nghe lời. Hắn chỉ cần loại thứ nhất, hắn muốn thanh trừ hết loại thứ hai.

Vấn đề là, những kẻ luôn vâng vâng dạ dạ, cúi đầu phụ họa, rốt cuộc có tính là nhân tài hay không? Loại người này khi gặp khó, gặp chuyện, gặp thử thách, rốt cuộc có thể tận trung cứu nguy, nghĩa không chùn bước hay không?

Bạch Sầu Phi không biết, hắn cũng không quan tâm đến những thứ này.

Phương pháp mà hắn làm việc khác với Tô Mộng Chẩm, phương thức cũng không giống.

Cho nên trên đời này, kết giao được hảo hữu tri âm đúng là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Còn dùng người, đặc biệt là sử dụng nhân tài lại là chuyện khó khăn nhất.

Chú thích:

* Biển chứa trăm sông, bao dung rộng lớn; núi cao ngàn nhận, không dục vọng hiên ngang.

Đây là hai câu danh ngôn của Lâm Tắc Từ. Con người phải có tấm lòng bao dung rộng lượng như biển chứa trăm sông. Núi cao sở dĩ có thể đứng sừng sững là vì nó không có dục vọng của thế gian, con người phải biết khắc chế dục vọng, mới có thể đạt đến cảnh giới hiên ngang lẫm liệt.

Một nhận bằng khoảng sáu thước bốn tấc tám phân hiện giờ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cựu Cơ (Cơ Mưu Bảo Thủ)

- Tước hiệu là tổng kết của một người, bất kể là đúng hay sai, dù sao vẫn là một sự tổng kết.

Trong lòng Bạch Sầu Phi nghĩ rất nhiều, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì, hơn nữa đã đưa ra quyết định gì:

- Ngươi nên căn cứ vào ngoại hiệu của hắn để tra xét.

Lương Hà nhất thời không hiểu rõ:

- Ngoại hiệu?

- Nếu như một người gọi là "Kim Cương Bất Hoại", vậy thì hắn nhất định phải trải qua khổ luyện, võ công đi theo con đường cương mãnh, không gần nữ sắc, hơn nữa phải tìm được điểm yếu của hắn mới dễ đối phó. Nếu một người gọi là "Độc Tí Thần Ni", trước tiên ngươi phải biết rõ bà ta bị đứt cánh tay nào, vì sao lại đứt, nếu như bị người ta chặt đứt, vậy rốt cuộc cừu nhân của bà ta là ai? Bà ta cư ngụ trong miếu nào? Vì sao lại xuất gia? Tìm được những thứ này, thông thường cũng có thể tìm được phương pháp đối phó, thậm chí còn có thể tìm ra hành tung của bà ta.

Bạch Sầu Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu Ban Ban Biện đã được gọi là "Ngũ quỷ vận chuyển, xuất quỷ nhập thần, gặp hắn không có biện pháp", vậy thì khinh công, sự khéo léo và trận pháp của y dĩ nhiên không kém, khi đối phó cần phải cẩn thận lưu ý điểm này. Người ta gọi y là "Ban Sư", có thể suy ra năm xưa y thích đao to búa lớn, bây giờ đã chuyển thành thích đơn giản bình phàm, hơn nữa tên như ý nghĩa, dĩ nhiên sẽ có không ít đệ tử khâm phục y. Tìm ra nguyên nhân y rời khỏi Ban gia, tìm ra những người liên kết với y đối đầu Ban Nhân Mã, tìm ra đệ tử của y, Ban Ban Biện sẽ ban (dời) không đi đâu, biện (làm) không được chuyện lớn gì.

- Vâng.

Lương Hà đã hiểu được. Hắn đi theo bên cạnh Bạch Sầu Phi, có được quyền lực chỉ là thứ yếu. Nhân tài giống như hắn, hắn tự tin đi đến đâu cũng sẽ được người khác coi trọng. Nhưng càng đáng quý là từ trên người Bạch Sầu Phi, bất kể một lời một câu, một cử một động, hắn đều học được không ít đạo lý, đây mới là thứ hắn coi trọng nhất:

- Tôi hiểu rồi.

- Còn có một đầu mối.

Bạch Sầu Phi lãnh đạm nói:

- Ngươi đã bỏ sót.

Thần sắc Lương Hà không thay đổi, nói:

- Ngài muốn nói đến Dư Thiếu Danh?

Trong lòng Bạch Sầu Phi lạnh đi, không ngờ tên Lương Hà này cũng lưu ý đến.

Nhưng hắn chỉ cười một tiếng, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hắn nhận lệnh của ai? Đồng bọn với ai? Đây là gốc rễ của bệnh tật, cần phải tra rõ.

Lương Hà cung kính nói:

- Chuyện này tôi cũng đã bảo người tra xét.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Người nào tra xét?

Lương Hà kính cẩn đáp:

- Tôn Ngư.

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Truyền!

Tôn Ngư lập tức chạy tới.

Tôn Ngư còn trẻ tuổi hơn Lương Hà, thần sắc càng lễ độ cung kính, mày thô mắt nhỏ, trên mặt thường mang theo ý cười, khuôn mặt có nhiều nốt đậu. Bên hông hắn đeo một thanh đoản đao, trang sức trên vỏ đao rất tinh xảo trang nhã.

Báo cáo của hắn còn ngắn gọn hơn Lương Hà, giọng điệu cũng khiêm nhường hơn.

- Bẩm báo lâu chủ, Dư Thiếu Danh vốn thuộc về đội ngũ Bát Bì Phong của Đao Nam Thần. Chúng tôi đã tìm người theo dõi, biết được hắn thường qua lại với ba bằng hữu, cũng đã phái nhân thủ giám thị người nhà của hắn. Xin lâu chủ chỉ thị, chúng ta nên làm thế nào?

Bạch Sầu Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Ba người bạn thân kia của Dư Thiếu Danh, nếu như có thể cung cấp đầu mối, lập tức ép bọn chúng nói ra. Còn nếu không chịu nói, không phân biệt trung và gian, không có lập trường rõ ràng, hãy giết hết tất cả diệt khẩu. Giết sai cũng không phải lỗi lầm gì, giữ lại có thể khiến cho mình gặp nguy hiểm, đó mới là ngu xuẩn.

Tôn Ngư chắp tay đáp:

- Vâng.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ngươi sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Tôn Ngư lập tức đáp:

- Trước tiên tôi sẽ xin chỉ thị của Lương đại ca.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta muốn ngươi phụ trách chuyện này, trả lời ngay!

Tôn Ngư lập tức nói:

- Trước tiên tôi sẽ ép cung người nhà và bằng hữu của Dư Thiếu Danh, bất kể có chịu nói hay không đều giết hết. Tôi sẽ tạo hiện trường ba người kia tàn sát lẫn nhau, còn người của Dư gia là do ba người kia giết chết.

Bạch Sầu Phi gật đầu, không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Lương Hà một cái, lại hỏi:

- Lý do giết người thì sao?

Ánh mắt Tôn Ngư khẽ chớp:

https://thuviensach.vn

- Tôi sẽ xin chỉ thị của Lương đà chủ.

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Ta muốn ngươi nói!

Tôn Ngư lập tức nói:

- Tôi sẽ loan ra tin tức, nói rằng Dư Thiếu Danh kết bè kết đảng mưu phản Tô lâu chủ, đại nghịch bất đạo, cho nên đã bị Bạch lâu chủ trừ khử. Ba đồng đảng của hắn hoảng sợ, diệt khẩu lẫn nhau, cũng giết cả người của Dư gia. Nhưng Bạch lâu chủ vẫn niệm tình cũ, an táng trọng thể cho bọn họ… chuyện này còn phải xin lâu chủ ngài phê chuẩn.

Bạch Sầu Phi lại liếc Lương Hà một cái.

Thế đứng của Lương Hà hơi thay đổi, nhưng thần thái vẫn cung kính như trước.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới nói với Tôn Ngư:

- Rất tốt, cứ làm như vậy đi. Sau này ngươi hãy theo ta nhiều hơn.

Lương Hà lập tức vui mừng cho Tôn Ngư, nói:

- Tiểu Tôn Tử, đây là Bạch lâu chủ muốn trọng dụng ngươi, ngươi tu luyện mấy kiếp mới có được đấy, còn không mau cám ơn!

Bạch Sầu Phi lại đi thẳng về hướng Hoàng lâu. Hắn đã khẳng định một điểm, sự tin tưởng giữa Lương Hà và Tôn Ngư đã bị hắn thành công ly gián.

Sau vụ nổ, gạch vỡ ngói vụn trên đất đã tạo thành không ít chướng ngại, nhất thời không dễ dọn dẹp. Lúc này hắn có rất nhiều chuyện phải

https://thuviensach.vn

làm, trăm chuyện cần xử lý, mọi sự vừa mới bắt đầu, lại vô cùng phức tạp, ngàn cân treo sợi tóc.

Hắn vốn có chí lớn, ngoại trừ muốn đoạt lấy quyền hành của Tô Mộng Chẩm, hắn còn muốn cải cách.

Hắn bất mãn vì Tô Mộng Chẩm lại hạn chế tổ chức trong thế cục giang hồ, không muốn đi lên.

Tô Mộng Chẩm cho rằng một khi móc nối bang hội với đảng phái triều đình, bang hội sẽ mất đi đặc tính ban đầu, không thuần túy nữa, biến thành công cụ đấu tranh của hoạn quan triều thần. Cái gì hành hiệp trượng nghĩa, thay trời hành đạo, tất cả đều sẽ biến thành đao phủ, sát thủ và bàn tay đen của đám quyền thần.

Bạch Sầu Phi lại không đồng ý. Hắn cho rằng phải lợi dụng lực lượng của triều đình. Đi lên từ quân đội, đó là con đường chính. Nhưng hiện giờ đang nhốn nháo hoảng loạn, triều đình và ngoại địch giao chiến cầu hòa, trong ngoài không đồng nhất, nhân tài có thể chiến đấu thông thường chỉ biến thành vật hi sinh. Bạch Sầu Phi muốn mượn thế lực của bang hội để mặc cả với triều đình, dấn thân vào quan trường, theo đuổi công danh, giữ chức đại tướng, trở một nhân vật võ lâm tung hoành cả trong triều và bên ngoài. Ít nhất cũng phải giống như Gia Cát tiên sinh, nhưng nếu so với Gia Cát Tiểu Hoa thông minh, nắm giữ thực quyền, mượn việc này hiệu lệnh thiên hạ võ lâm, ngược lại là con đường tắt.

Hắn muốn cải cách Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa còn muốn dùng thực lực của Phong Vũ lâu để gia tăng sức ảnh hưởng của hắn trong triều chính.

Hắn phải làm một nhân vật đệ nhất.

Hắn chẳng những muốn Kim Phong Tế Vũ lâu tiếp tục trở thành đệ nhất đại bang trong kinh thành, mà còn muốn trở thành đệ nhất thế lực trên

https://thuviensach.vn

giang hồ, trong võ lâm và hai đạo hắc bạch.

Hắn cho rằng ánh mắt của Tô Mộng Chẩm quá hạn hẹp. Tô Mộng Chẩm không muốn đụng vào ân oán giang hồ bên ngoài kinh thành, nhưng nếu như ngươi không đủ mạnh, một khi người khác lớn mạnh sẽ đụng đến ngươi. Nếu như vậy, không bằng dùng ác chế ác, tiên hạ thủ vi cường.

Phòng thủ vững chắc, dũng cảm rút lui, tự bảo vệ mình, đây đều là cơ mưu lỗi thời. Cơ hội thật sự là phải tìm thấy trong nguy cơ.

Trong cuộc đấu tranh với Mê Thiên Thất Thánh minh và Lục Phân Bán đường, một khi Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm thượng phong, Tô Mộng Chẩm đều hạ lệnh không được đuổi tận giết tuyệt, chừa cho người khác một con đường sống, sau này gặp nhau vui vẻ. Bạch Sầu Phi lại cho rằng "cơ mưu" này quá "bảo thủ".

Hắn từng khuyên như Tô Mộng Chẩm, nhưng Tô Mộng Chẩm lại nói: "Không nên ép hổ nhảy tường. Nếu như ngươi nhổ cỏ tận gốc, sẽ chỉ khiến cho tất cả tàn quân liên hợp, quyết một trận tử chiến. Khi đó, có thể cả cơ nghiệp ban đầu cũng không giữ được. Hơn nữa, một khi trong kinh thống nhất dưới một bang một phái, có người sẽ nhìn không vừa mắt, nơi cao bị lạnh, trở thành đối tượng bị đả kích, mục tiêu rõ ràng, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta nhổ tận gốc."

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không sợ điều này.

Đầu tiên, hắn liên kết với những người có thế lực nhất trong triều, sẽ không sợ bị người ta đâm sau lưng. Còn về Mê Thiên Thất Thánh minh, hai đảng Phát và Mộng và Lục Phân Bán đường, nếu không thừa dịp bọn họ suy yếu trừ khử một lần, vĩnh viễn không siêu sinh, một khi bọn họ khôi phục nguyên khí, nhất định sẽ nổi dậy lần nữa, kéo nhau trở lại. Khi đó nếu như Kim Phong Tế Vũ lâu không chống đỡ được, chưa chắc quân địch đã tha cho một con đường sống.

https://thuviensach.vn

Cho nên phải diệt cỏ tận gốc, giết địch vô tình.

Bạch Sầu Phi muốn biến Kim Phong Tế Vũ lâu thành đệ nhất đại bang trong kinh thành, đệ nhất đại phái trong thiên hạ. Chờ khi tiếng tăm đã lớn, thực lực đã đủ, hắn lại trừ gian diệt ác, vì nước giết địch, lưu danh muôn thuở.

Hắn muốn từng bước tiến tới, từng bước hoàn thành, đưa Kim Phong Tế Vũ lâu đi lên.

Nhưng bước đầu tiên và cấp bách nhất của hắn chính là phải giết chết Tô Mộng Chẩm. Ngày nào Tô Mộng Chẩm vẫn chưa chết, vị trí tổng lâu chủ của hắn cũng khó mà giữ được.

Nhưng Tô Mộng Chẩm hiện đang ở đâu? Rốt cuộc y có còn sống hay không?

Bạch Sầu Phi còn nghĩ đến một khả năng. Nếu như Tô Mộng Chẩm thực sự đã chết, chỉ cần y khiến cho thi thể của mình vĩnh viễn không xuất hiện, hoặc là dứt khoát bị nổ tan xương nát thịt, như vậy ngày nào mình chưa nhìn thấy thi thể của y, ngày đó sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, làm lâu chủ không ổn, chẳng phải là cả đời lo lắng vì âm hồn không tan của y?

Nghĩ tới đây, Bạch Sầu Phi nhìn vào nụ cười của mấy ngàn tên đệ tử thân cận đang cung nghênh hắn đi đến Hoàng lâu, khổ sở giống như nuốt phải một lòng đỏ trứng có gai.

Tô Mộng Chẩm, lúc còn sống ngươi cưỡi trên đầu ta, đến khi chết rồi vẫn muốn làm lão đại sao?

Bạch Sầu Phi vừa đi, tránh khỏi một số chướng ngại vật trên đường, vừa thản nhiên tiếp nhận nghi lễ hoan hô dành cho anh hùng của các đệ tử.

https://thuviensach.vn

Lương Hà đi theo phía sau hắn, cách xa một bờ vai. Tôn Ngư lại đi theo phía sau Lương Hà, càng cách xa một bước.

Hai người đều rất khiêm nhường, không ai dám thơm lây, cũng không dám cướp công.

Bạch Sầu Phi vẫn lưu ý đến bọn họ, hắn thích để ý biểu hiện của một người khi thất bại và đắc ý.

Hắn cho rằng lúc thất bại thì không được nản lòng, càng bại càng chiến, nếu không thì chẳng phải là nam tử hán. Gặp địch thủ dĩ nhiên phải gặp mạnh càng mạnh, thất bại vẫn đứng lên, nếu không thì chẳng phải là cao thủ. Nhưng một người khi đắc chí hài lòng, vẫn có thể không kiêu ngạo tự mãn, đó mới là nhân vật lợi hại đáng phục, tiền đồ không thể hạn chế.

Hắn quan sát Lương Hà và Tôn Ngư, vì vậy chợt cảm thấy cảnh tượng này có phần quen mắt.

Giống như năm đó Tô Mộng Chẩm vừa gặp hắn và Vương Tiểu Thạch, một đường phản công Phá Bản môn, chính diện đả kích Lục Phân Bán đường.

Hắn lại cảm thấy một thứ gì đó quen thuộc.

Đao, bên hông Tôn Ngư có đao, chuôi đao khảm bảo thạch, vỏ đao sáng ngời trang nhã.

Trước mắt hắn cũng sáng lên, bởi vì hắn đã nghĩ được biện pháp để "ép" Tô Mộng Chẩm ra ngoài.

Chỉ cần Tô Mộng Chẩm còn sống, hắn không lo sẽ không ép được đối phương.

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ kỹ Tô Mộng Chẩm đã từng nói với hắn: “Bằng hữu thật sự sẽ không phân biệt xa gần. Chẳng lẽ có người chặt ngón út của ngươi, ngươi sẽ cảm tạ hắn vì không chặt đứt ngón trỏ của mình sao? Hãm hại chính là hãm hại, bằng hữu chính là bằng hữu, cuối cùng vẫn phân biệt được. Là kẻ phản bội thì sớm muộn gì cũng sẽ phản bội ngươi, còn huynh đệ chân chính thì vĩnh viễn sẽ là huynh đệ.”

Đối với điểm này, Bạch Sầu Phi cũng có một nguyên tắc. Ngươi tốt nhất nên kết làm bằng hữu với người khác, không nên trở thành kẻ địch. Cho dù ngươi muốn đối phó với hắn, cũng không cần để cho hắn biết. Nếu hắn đã biết ngươi muốn đối phó với hắn, vậy thì không thể bỏ qua cho hắn, nếu không một khi có cơ hội, hắn sẽ đối phó với ngươi.

Hắn muốn diệt trừ Tô Mộng Chẩm, Tô Mộng Chẩm đã biết, mọi chuyện đã không thể vãn hồi.

Nếu muốn Tô Mộng Chẩm và huynh đệ, thuộc hạ, bằng hữu của y không thể phản kích, phương pháp duy nhất là làm cho Tô Mộng Chẩm không có cơ hội trở mình.

Kẻ nào ủng hộ Tô Mộng Chẩm, kẻ đó chính là kẻ địch của hắn, bất kể là ai.

Nghĩ tới đây, hắn đang đi, chợt đá bay một hòn đá chắn trước chân.

Hòn đá bay thẳng, đụng vào trên tường.

Đá vỡ, tường lõm xuống một cái lỗ to.

Một hòn đá nho nhỏ, nhờ vào sức mạnh một cước của hắn, lại gây nên một vết lõm thật sâu trên bức tường dày và kiên cố.

Bạch Sầu Phi cũng không chú ý đến dấu vết không lớn không nhỏ này, tâm trí của hắn rất bay bổng. Trong tiếng hoan hô và vỗ tay, tay áo của hắn

https://thuviensach.vn

phất phơ như thần tiên, giống như một bước đi lên một tầng lầu.

Mặc dù vẫn có một chút ngăn trở, mặc dù còn chưa hoàn hảo, nhưng hắn đã thắng lợi, ít nhất cũng đã đứng trong thắng lợi, hơn nữa còn đang bước đến thắng lợi lớn hơn.

Cho dù hoàn cảnh khốc liệt đến đâu, bao nhiêu thử thách vô tình, hắn đều nhất định phải vượt lên, nhất định phải chuyển bại thành thắng.

Đối với Bạch Sầu Phi, ước mơ muốn bay của hắn sẽ vĩnh viễn không chết… Hi vọng vốn có cánh, cánh chim càng dài, càng lớn thì sẽ bay càng cao, càng lâu, càng tự tại.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tân Cơ (Cơ Hội Mới)

Phải làm thế nào để theo đuổi cô gái kia, chuyện này làm cho Đường Bảo Ngưu rất khổ tâm.

Đường Bảo Ngưu luôn cho rằng hắn là một anh hùng hảo hán đại trượng phu, điều kiện rất tốt. Luận về hình dáng thì hắn tướng mạo đường đường, luận về phong thái thì hắn đâu chỉ bất phàm, luận về cơ trí hắn quả là thiên hạ vô song, luận về tâm địa thì hắn chân thực nhiệt tình, luận về văn tài thì hắn cũng có thể xem là kinh luân đầy bụng, luận về võ công thì hắn càng là… mặc dù không phải là đệ nhất võ lâm, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Hắn đã không nhặt được bí kíp hiếm thấy, cũng không có cao nhân thần bí truyền dạy võ công tuyệt thế, chỉ có thể bái sư từng bước, luyện tập võ nghệ từng bậc. Hắn còn trẻ mà đã luyện võ công đến mức cao cường như vậy (hắn luôn cảm thấy mình vẫn rất trẻ, không khác gì so với mười mấy tuổi… mặc dù tuổi tác hiện giờ của hắn là mười mấy tuổi cộng thêm hơn trăm tháng), chỉ vì hắn quá khiêm tốn nên mới không kiêu ngạo, nhưng tự mãn một chút cũng là chuyện đương nhiên, có bản lĩnh thì tự có danh tiếng.

Căn cứ vào các điều kiện ở trên, lẽ ra mỹ nữ phải chủ động lao vào lòng hắn, chứ không phải hắn chủ động nghĩ cách để "theo đuổi" nữ nhân như vậy.

Đây là chuyện không hợp lý, cũng là không hợp "pháp".

Hắn thậm chí còn cho rằng đúng là "không có thiên lý".

https://thuviensach.vn

Có điều trên đời này, không biết hắn số khổ ra sao, luôn luôn gặp phải những chuyện "không có thiên lý".

Đương nhiên, trên đời này có rất nhiều chuyện vốn là "không có đạo lý". Đường Bảo Ngưu cảm thấy hắn đi đến nhân gian chuyến này, chính là để thay người ta "đòi lại công lý". Đương nhiên hắn không để ý đến phương thức "đòi công lý" là dùng nắm tay để "đòi".

Có lần Thẩm Hổ Thiền hỏi hắn:

- Khi chính ngươi cũng không biết đạo lý ở đâu, làm sao thay người đòi công lý? Lỡ may làm không tốt, ngươi tự cho mình đúng, lẽ thẳng khí ngay, dùng võ lực ức hiếp người đàng hoàng, vậy thì phải nhờ hiệp sĩ khác dùng "nắm tay" để trả lại công lý cho ngươi.

Câu trả lời của Đường Bảo Ngưu là:

- Đạo lý mà ta không hiểu, cũng sẽ không vung tay bừa bãi. Trừ khi là kẻ ác ức hiếp người, ta mới dùng ác chế ác. Người khác đạp ngón chân ta, ta sẽ chặt đuôi của hắn. Nếu người khác nói lý với ta, ta sẽ nói đến cùng với hắn, nói không lại hắn thì ta sẽ chấp nhận. Hắn ức hiếp người thì ta mới ức hiếp hắn, hắn dùng võ lực thì ta mới dùng võ lực giải quyết hắn, như vậy không đến nỗi đánh lầm người tốt, giết lầm lương dân.

Lúc đó Thẩm Hổ Thiền gật đầu nói:

- Người luyện võ chúng ta, bản thân giống như một món vũ khí, quan trọng nhất không phải chỉ là biết cách thương người giết người, mà còn phải biết làm thế nào để tự kiềm chế, không giết người thương người bừa bãi. Ngươi có thể khống chế võ lực, mới xem là hiểu được võ công, nếu không thì chỉ là bị võ lực nô dịch, không khác gì so với răng nanh móng vuốt của cầm thú, thậm chí còn tệ hơn.

https://thuviensach.vn

Đối với chuyện này, Đường Bảo Ngưu đương nhiên cũng không thể dùng võ lực giải quyết.

Ngươi bảo hắn dùng hai nắm đấm để khiến cho một cái cô gái thích hắn sao?

Ái tình không thể miễn cưỡng, đây là đạo lý mà ai cũng biết. Nhưng khi ngươi thích một người mà lại không chiếm được tình yêu của người đó, nhắc đến đạo lý này e rằng cũng chỉ đồng ý một cách miễn cưỡng.

Đường Bảo Ngưu cũng giống như phần lớn người thất tình, yêu đơn phương và yêu thầm, nghĩ tới nghĩ lui, gãi rách da đầu cũng không hiểu tại sao nàng lại không để ý đến mình? Tại sao không thích mình? Tại sao không phát hiện ra là mình thích nàng?

Cuối cùng, hắn nghĩ đến một lý do. Lý do này chắc chắn có đạo lý, rất có thể sự thật chính là như vậy.

Cho nên hắn tìm một bằng hữu tri kỷ để nói chuyện.

Người bằng hữu tri kỷ này là Trương Thán.

Hắn mời Trương Thán đến tiệm ăn cơm, trước khi gọi món ăn lại uống ba mươi chén rượu, sau đó dốc bầu tâm sự.

- Ta rốt cuộc đã hiểu, vì sao nàng vẫn không hiểu được tâm ý của ta.

- Vì sao?

- Ta vẫn cho rằng nàng không thích ta, hoặc là ta biểu đạt không được rõ ràng, bây giờ nghĩ lại, hoàn toàn là sai.

- Rốt cuộc thế nào mới đúng?

Trương Thán rất nóng lòng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Trương Thán, hắn cảm thấy rất vui vẻ. Dù sao nơi này cũng có một bằng hữu thật sự quan tâm đến hắn, không chỉ quan tâm đến cá nhân hắn mà còn quan tâm đến chuyện tình cảm của hắn.

- Ta phát hiện…

Hắn nói:

- Hóa ra…

Hắn tiếp tục nói:

- Chuyện là như vậy.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

- Nàng cũng thầm mến ta, chỉ là nàng xấu hổ không dám nói ra mà thôi, cho nên đành phải giả vờ như không biết tâm ý của ta.

Sau đó hắn dùng một cảnh giới tối cao "lĩnh ngộ", cảm giác vui sướng giống như "giữa đám người tìm trăm ngàn lần, bỗng quay đầu lại, người lại ở ngay trước mắt dưới ánh lửa tàn *", cảm giác thành tựu và cảm giác tương tri hỏi Trương Thán:

- Thế nào? Ngươi kinh ngạc lắm phải không? Đồng ý không? Có phải chỉ ước thành uyên ương chứ không ước thành tiên? Cảm thấy tiếc nuối vì chúng ta? Ngươi cho rằng bây giờ ta nên làm gì?

Khuôn mặt đen của Trương Thán lúc này rốt cuộc đã có vẻ hồng hào, giống như "cuối cùng ngươi cũng nói xong rồi."

Đường Bảo Ngưu hơi áy náy:

- Thật xấu hổ, để cho ngươi phải lo lắng suông một trận.

https://thuviensach.vn

Trương Thán khuyên giải:

- Không sao cả, rốt cuộc cũng nói xong rồi.

Đường Bảo Ngưu khẩn thiết nói:

- Nhưng ta còn cần ý kiến của ngươi, bây giờ ta nên bắt tay vào làm như thế nào?

Trương Thán cũng rất thành khẩn nói:

- Bây giờ à? Chỉ cần làm một chuyện là được rồi.

Đường Bảo Ngưu vội nói:

- Ngươi nói, ngươi nói đi!

Trương Thán có phần do dự:

- Nói ra chỉ sợ sẽ làm ngươi mất hứng.

Đường Bảo Ngưu càng nóng ruột:

- Chúng ta là bạn cũ, cũng là bạn tốt, có việc gì phải e ngại chứ. Ngươi cứ nói đi, không sao cả!

- Được rồi.

Trương Thán đành phải nói ra, cũng thật sự không nói thì khó chịu:

- Mau gọi thức ăn đi, ta đói bụng, đói lắm đói lắm rồi. Ta không thích uống rượu, ngươi cứ gọi rượu làm gì? Ta càng uống thì càng đói. Ta thật sự sợ ngươi nói hoài không hết, không biết đến năm nào tháng nào, giờ nào phút nào mới có thể ăn cơm.

Đường Bảo Ngưu cực kỳ thất vọng, sự bực bội cũng theo đó tăng lên.

https://thuviensach.vn

- Cái thùng cơm ngươi!

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Ngoại trừ quan tâm đến bữa cơm này, ngươi còn quan tâm gì nữa?

- Ngoại trừ bữa cơm này, đương nhiên là quan tâm đến bữa cơm tiếp theo.

Trương Thán giống như lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của Đường Bảo Ngưu không ổn, ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Dáng vẻ của ngươi thật giống như tám ngày không ăn cơm, lại nhìn thấy người ta đem cơm nóng hổi đổ ra cho chó ăn, không sao chứ?

Không sao là nói dối.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mình không hề gặp được tri âm.

Khi ngươi tìm được một tri âm nhưng lại không phải là tri âm, dốc hết nỗi lòng, kết quả lại bị bẽ mặt, ngươi nên làm gì đây?

Phương pháp mà Đường Bảo Ngưu ứng phó rất đơn giản, hắn lập tức tìm một người khác, đó là Phương Hận Thiếu.

Trên đời này không thiếu người, bằng hữu có được là nhờ kết giao.

Nếu như bằng hữu không cùng chung hoạn nạn với ngươi, không nên trách cứ, trước tiên hãy hỏi xem mình có cùng hưởng phú quý với bằng hữu hay không. Nếu như hắn thật sự có lỗi với ngươi, vậy thì không đáng cùng sống cùng chết với hắn, nên đi kết giao với bằng hữu khác thì tốt hơn. Bạn cũ chưa chắc đã là bạn tốt, bạn mới chưa chắc đã thua kém bạn cũ.

Chỉ có điều, rượu là rượu cũ, bằng hữu cũng giống như đôi giày thường mang, vẫn cảm thấy thân thiết.

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu không có của cải, nhưng lại có rất nhiều một thứ, đó chính là bằng hữu.

Đáng tiếc không phải bạc, cũng không phải nữ nhân.

Ít nhất, khi Đường Bảo Ngưu đắc chí vì có nhiều bạn tốt như vậy, trong lòng cũng có phần tiếc nuối vì thiếu đi hai thứ này.

Sau khi Phương Hận Thiếu nghe Đường Bảo Ngưu thổ lộ tâm tình, liền hớp một ngụm rượu lớn, trầm ngâm một lúc, nhíu mày vuốt cằm, ngón tay gõ lên bàn, giống như đang khổ công suy nghĩ một vấn đề nan giải.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại sốt ruột, hỏi:

- Đại Phương, ngươi thấy chuyện này…

Phương Hận Thiếu lắc đầu một cái, muốn nói lại thôi.

Đường Bảo Ngưu biến sắc:

- Ngươi nói xem ta còn có hi vọng hay không?

Sắc mặt Phương Hận Thiếu rất khó coi, mở quạt xếp ra, che nửa khuôn mặt.

Đường Bảo Ngưu thấy Phương Hận Thiếu ấp úng, liền lấy hết cam đảm hỏi:

- Ngươi làm như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cũng… thích… Chu cô nương sao?

Lúc này Phương Hận Thiếu cuối cùng đã không nhịn được, phun hết rượu ra ngoài, phần lớn còn bắn vào trên mặt Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Phương Hận Thiếu lại cười đến sặc sụa, gập người trên bàn, không ngừng co rúm giống như bị đứt hơi.

Đường Bảo Ngưu nổi giận quát lên:

- Ngươi cười cái gì?

Phương Hận Thiếu vẫn cười đến thở hổn hển.

Đường Bảo Ngưu mà nhịn được chuyện này thì đúng là không chuyện gì không nhịn được nữa, hắn đã tức giận, liền một cước đạp bay ghế, chỉ tay mắng:

- Họ Phương kia, uổng công ta còn xem ngươi là bằng hữu, ngươi lại dám cười ta!

Lúc này Trương Thán đã nhanh chóng ăn cơm xong.

"Nhanh" ở đây là hắn đã ăn mười tám chén cơm, chỉ còn dư lại một hạt cơm trắng trên mũi.

Mười tám chén cơm xuống bụng, hắn đã "ung dung thoải mái" hơn nhiều.

Một người sau khi no bụng, sẽ nói nhiều hơn, cũng dễ xen vào chuyện của người khác hơn. Vì vậy hắn không biết vô tình hay cố ý nói một câu:

- Đại Phương không phải cười ngươi, mà là bị sặc rượu. Ngươi không biết là hắn không uống rượu được sao?

Nói xong, hắn le chiếc lưỡi dài liếm một cái, vét cả hạt cơm cuối cùng nơi chóp mũi vào trong miệng.

Đường Bảo Ngưu nghe được, lúc này mới bớt giận. Lại nghe Phương Hận Thiếu vẫn cười sằng sặc, lỗ mũi nổi lên những nếp nhăn như chuồn

https://thuviensach.vn

chuồn chạm nước, hổn hển nói:

- Ta… ta… ta là cười hắn…

Đường Bảo Ngưu dùng một tay nắm lấy Phương Hận Thiếu, mắt hổ trợn trừng, nghiến răng nghiến lợi:

- Ngươi…

Phương Hận Thiếu vẫn còn cười, hắn vừa cười vừa dùng chiếc quạt gõ gõ vào cánh tay nổi gân xanh của đối phương, thừa lúc cười đến mềm nhũn, dư âm chưa hết, nửa cười nửa nghiêm túc nói:

- Ta là cười ngươi. Ngươi cũng đừng nóng giận. Nếu như Chu Tiểu Yêu không phải ghét ngươi, vậy thì chắc chắn là không biết ngươi thích nàng. Ngươi đúng là thích người ta một cách vô ích.

Đường Bảo Ngưu không hiểu:

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu cười đến lệch mũ, vội vàng sửa lại. Lúc này phân tâm, hắn mới ổn định tâm thần lại, nói:

- Ngươi đừng sốt ruột, hãy nghe ta nói. Ngươi có từng nói với Chu cô nương là ngươi thích nàng hay chưa?

Con ngươi tròn xoe của Đường Bảo Ngưu xoay chuyển, thành thật đáp:

- Không có.

Phương Hận Thiếu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không biểu đạt với nàng, làm sao nàng biết được là ngươi thích nàng?

Đường Bảo Ngưu liền buông lỏng bàn tay đang nắm chặt vạt áo của Phương Hận Thiếu:

- Đúng thế.

Phương Hận Thiếu sửa sang vạt áo lại một chút, lại hỏi:

- Trong những ngày qua, nàng có bày tỏ với ngươi hay không?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Bày tỏ cái gì?

Phương Hận Thiếu "ha" một tiếng:

- Bày tỏ nàng thích ngươi, chẳng lẽ là bày tỏ nàng có con với ngươi hay sao?

Đường Bảo Ngưu lập tức đỏ mặt, nhất thời cổ cũng phồng lên:

- Ngươi, ngươi đừng sỉ nhục nàng!

- Được, được!

Phương Hận Thiếu dùng quạt giấy gõ nhẹ lên chiếc môi mỏng của mình, nói:

- Coi như ta không đúng. Như vậy, nàng có từng bày tỏ chung tình với ngươi hay không?

- Chuyện này… đương nhiên không có.

Đường Bảo Ngưu lắp bắp nói, sau đó lập tức bổ sung:

https://thuviensach.vn

- Trước mắt còn không có.

- Vậy là đúng rồi.

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ giống như quân sư âm mưu, tính trước mọi việc, nắm chắc phần thắng, nói:

- Trước mắt, chuyện mà ngươi cần làm chính là từ bỏ khuôn mẫu cũ, sáng tạo tân cơ.

Đường Bảo Ngưu không hiểu:

- Tân cơ?

- Tân cơ.

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ từng trải nói:

- Theo đuổi một cô gái, không có tân cơ thì đúng là uổng phí tâm cơ.

Chú thích:

* Trích từ bài thơ Thanh Ngọc Án của Tân Khí Tật.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

https://thuviensach.vn

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũ,

Tiếu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

Dịch thơ: (Điệp Luyến Hoa)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trổ.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Diệu Cơ (Sự Sống Tuyệt Diệu)

Thế là Phương Hận Thiếu bắt đầu "dạy dỗ".

- Theo đuổi nữ nhân, từ xưa đến nay không ngoài mấy biện pháp.

Hắn dùng một loại giọng điệu giống như "thuận buồm xuôi gió", gần như "rên rỉ" nói:

- Biện pháp tốt, chỉ cần hiệu nghiệm, thực ra một loại cũng đủ dùng rồi.

Nghe đến đây, Đường Bảo Ngưu càng nóng ruột:

- Tốt cũng không cần dài dòng, có gì cứ dứt khoát nói ra là được.

Phương Hận Thiếu lập tức bày tỏ sự không hài lòng:

- Ngươi luôn luôn chen miệng vào, rốt cuộc là ngươi dạy ta hay là ta dạy ngươi? Con cáo nóng lòng không ăn được nho chín. Theo đuổi Chu cô nương rốt cuộc là tâm nguyện của ai? Ngươi vô lễ với sư phụ như vậy, xem sư phụ có còn dạy ngươi hay không?

Hắn lại không khách khí làm "sư phụ" của Đường Bảo Ngưu.

Lúc này Đường Bảo Ngưu luôn luôn kiêu ngạo lập tức "biết điều", cung kính nói:

https://thuviensach.vn

- Được được được, Phương phu tử dạy, ta nghe là được.

- Loại thứ nhất, chính là nước lửa dung hòa, âm dương hợp bích.

Lúc này Phương Hận Thiếu mới cảm thấy hài lòng, cho nên cũng vui lòng "dạy":

- Đó chính là dùng cương của ngươi để hấp dẫn nhu của nàng. Nàng có mạnh mẽ đến đâu thì vẫn là một cô gái, trong lòng vẫn cần sự bảo vệ của nam tử hán. Một khi để cho nàng biết ngươi là một đại trượng phu đội trời đạp đất, nàng sẽ trong lòng thầm mến, thâm tình vạn trượng đều hóa thành chỉ mềm quấn quanh.

Hắn quay đầu nghiêm túc hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Vấn đề chỉ là ở ngươi.

Đường Bảo Ngưu đang nghe đến mặt mày hớn hở, chợt thấy lỗ mũi Phương Hận Thiếu gần như đụng vào chóp mũi của hắn, nước bọt phun lên mặt hắn, ánh mắt gần như muốn xuyên vào trong mắt của hắn, nói:

- Vấn đề là ở, ngươi có thể xem là một đại trượng phu hay không.

- Hà hà, không phải, không phải.

Đường Bảo Ngưu thở mạnh, cặp mắt lớn như mắt trâu nhìn Phương Hận Thiếu:

- Ta không phải? Như vậy trên đời này cũng không có trượng phu thật sự.

Phương Hận Thiếu nghe xong lại hít một hơi lạnh, bị khẩu khí lớn của Đường Bảo Ngưu bức lui một bước. Đường Bảo Ngưu lại "thừa thắng truy kích" hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thế nào? Ta phải làm sao để cho nàng biết ta là một anh hùng hảo hán hàng thật giá thật? Không thể tát nàng hai cái để an ủi nàng chứ?

- Rất đơn giản.

Phương Hận Thiếu giống như đã tính trước mọi việc, nói năm chữ:

- Anh hùng cứu mỹ nhân.

Đường Bảo Ngưu vừa nghe được năm chữ này, lập tức vui sướng mơ màng, cả nửa ngày mới nhớ ra hỏi:

- Làm sao để cứu?

- Không phải Mê Thiên Thất Thánh và Kim Phong Tế Vũ lâu đều rất căm hận Chu Tiểu Yêu sao? Bọn họ nhất định là muốn diệt trừ tên phản đồ này.

Phương Hận Thiếu chậm rãi nói:

- Còn thiếu cơ hội cho ngươi biểu hiện sự anh dũng sao?

Đường Bảo Ngưu dùng sức vuốt cằm, hắn cảm giác như bộ râu hùng tráng bên mép mình đang tróc ra.

Phương Hận Thiếu lại cảm thấy mồ hôi trên đầu mình có màu vàng, bây giờ mỗi giọt đều ngưng kết thành kim quang.

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Đây là một nụ cười chúc mừng thành công. Có điều Đường Bảo Ngưu cười là vì mình nhất định có thể thành công làm một anh hùng cứu mỹ nhân. Còn Phương Hận Thiếu lại cười vì mình đúng là suy tính chuẩn xác, quá sức thông minh.

https://thuviensach.vn

Ngược lại Trương Thán và Thái Thủy Trạch cách bọn họ không xa lại hai mặt nhìn nhau:

- Thế nào? Đại Phương lại là chuyên gia tình cảm à? Sao ta lại không biết.

- Ta cũng chưa từng nghe nói. Ta chỉ biết là hắn thất tình quá nhiều, thương tâm quá nhiều, chính hắn cũng quên mất đã từng thất tình và thương tâm bao nhiêu lần rồi.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ban Cơ (Nút Bấm)

Mỗi lần tới nơi này, nàng đều không mua về nhà bất kỳ một con mèo, một con chó, một con chim nhỏ nào, nhưng lại đều làm một chuyện. Nàng nhất định sẽ nhấn vào một cái nút bấm, thả một động vật nhỏ ra ngoài, bất kể đó là một con sóc, một con chim anh vũ hay là một con cá.

Đương nhiên, trước đó nàng đã thanh toán tiền. Nhưng nàng quyết không thừa nhận đó là "mua", mà mục đích của nàng chỉ là "phóng sinh".

- Không một ai có thể dùng tiền mua được bất kỳ sinh mệnh nào, bởi vì sinh mệnh là bình đẳng. Chiếm hữu một sinh mệnh khác, bất kể dùng cái giá và sức mạnh nào đều là không công bằng. Sinh mệnh chỉ thuộc về chính bản thân. Ngươi có thể giết chết sinh mệnh của một người, nhưng không thể biến sinh mệnh của người đó thành của mình. Ta chỉ dùng tiền để đổi lấy tự do mà bọn chúng vốn có, cho nên ta cũng không "mua" bọn chúng. Ta mua không nổi.

Có một lần, Đường Bảo Ngưu thấy nàng thích động vật nhỏ như thế, mới hỏi nàng vì sao không "mua" hết đem về nhà nuôi, Chu Tiểu Yêu đã trả lời như vậy.

Đương nhiên, Chu Tiểu Yêu cũng không biểu đạt ý nghĩ trong lòng quá rõ ràng. Trên cơ bản, suy nghĩ thật sự trong lòng một người cũng chỉ có bản thân người đó hiểu rõ nhất. Có lúc, thậm chí ngay cả bản thân cũng chưa chắc hiểu rõ, do đó mới có câu "ngoại địch dễ trừ, tâm ma khó chống".

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Yêu xuất thân thanh lâu, được Nhan Hạc Phát nhìn trúng, mới có thể rời nước bùn biến thành hoa sen. Nàng cảm thấy rất bất bình và giận dữ vì chuyện "có thể dùng bạc để mua thân thể một nữ nhân", cũng từng vùng vẫy trong hoàn cảnh khốc liệt tuyệt vọng, cho nên nàng càng căm ghét cuộc sống trong lồng.

Vì vậy, nàng nhìn thấy những động vật nhỏ này bị nhốt trong lồng, chuyện muốn làm nhất chính là thả bọn chúng ra.

Một mình nàng không thể thả hết tất cả động vật. Nàng chỉ có thể cố gắng hết sức, mỗi lần đến lại thả một con. Mỗi ngày thả một con, đây là chuyện nàng có thể làm được. Nàng không làm những chuyện mà nàng không thể làm, tốn công vô ích.

Bởi vì nàng đã thanh toán tiền trước, cho nên người của Tiểu Tác Vi phường cũng đã quen với hành động kỳ quái của nàng, mọi người đều cho rằng đó là chuyện bình thường.

Con người chính là như vậy, chuyện có kỳ quái đến đâu, chỉ cần ngày ngày đều diễn ra, cũng sẽ không còn kỳ lạ; đồng dạng, chuyện vốn dĩ bình thường, chỉ cần hiếm có hiếm thấy, một khi xảy ra đều sẽ khiến mọi người ngạc nhiên.

Mỗi ngày nàng đến Tiểu Tác Vi phường, chỉ cần nhấn một cái nút bấm, liền "thả ra" một động vật.

Có lúc, nàng ghé qua cửa tiệm, chọn mấy động vật, nói với chủ quán, sau đó dặn dò hằng ngày phóng sinh. Như vậy nàng sẽ có cảm giác "mỗi ngày làm một chuyện tốt". Chủ quán trước tiên thu bạc, sau đó đem những động vật mà nàng chọn "phóng sinh" thả vào một nơi đặc biệt (để phòng ngừa bị những vị khách khác lỡ tay mua mất, như vậy Chu Tiểu Yêu sẽ rất không cao hứng. Với "địa vị giang hồ" hiện giờ của Chu Tiểu Yêu trong kinh thành, không ai muốn cũng không ai dám khiến cho nàng không cao

https://thuviensach.vn

hứng). Chỉ cần Chu Tiểu Yêu vừa tới, dùng tay nhấn một cái, khóa chốt mở ra, động vật kia sẽ "tự do".

Nếu là động vật quá lớn, chẳng hạn như cá sấu, mãng xà, sói; hay là những động vật nếu "phóng sinh" tùy tiện sẽ khó thoát khỏi những hiệu buôn, giống như heo, nai và rùa, Chu Tiểu Yêu cũng sẽ nhấn vào nút bấm. Cơ quan vừa mở ra, động vật trong lồng sẽ rơi xuống phía dưới, sau đó được một tên phục vụ gọi là Ngô Thành Tài phụ trách, "dựa theo đặc tính" thả vào rừng cây, ao đầm, sông hồ, trên núi hay trong bụi cỏ.

Bởi vì Chu Tiểu Yêu đã trả tiền trước, hơn nữa đưa tiền cũng không ít, cho nên người của Tiểu Tác Vi phường đều rất hoan nghênh vị khách hàng quen thuộc này, cũng rất vui lòng phục vụ nàng. Còn tên phục vụ Ngô Thành Tài vốn tinh lực dồi dào, rất hâm mộ phong tư xinh đẹp của Chu Tiểu Yêu, cho nên càng vui lòng phục vụ, tận tâm tận lực.

Vì vậy những ngày qua, động vật được "phóng sinh" cũng vượt quá bốn trăm hai mươi mốt con, Chu Tiểu Yêu cũng không có gì không hài lòng.

Hôm nay nàng cũng đến như thường ngày.

Nàng xem một chút chim, cá, mèo, chó. Bọn chúng nhìn nàng phun ra vài cái bong bóng, hoặc là kêu lên mấy tiếng. Nàng cũng nhìn bọn chúng chu môi thổi vài cái bong bóng bằng nước bọt, hoặc là cũng gọi mấy tiếng.

Sau đó nàng lại đi nhấn nút bấm, hôm nay nàng muốn phóng sinh một con cáo.

Người ta nói cáo là loài gian xảo, nhưng nàng lại thích cáo. Gian xảo không phải cái tội, chỉ là một trong những bản lĩnh cầu sinh mà thôi. Nếu nói về gian xảo, cáo làm sao so được với người?

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn con cáo kia, khẽ cười, cảm thấy cặp mắt của con cáo kia thật giống như người, nó lập lòe, đã tuyệt vọng nhưng lại ôm hi vọng, đã phòng vệ nhưng lại muốn tiếp cận. Những tình cảm này đều là của con người, có lẽ bởi vì nghĩ như vậy nên nó mới rơi vào trong bẫy của người.

Nàng nhấn nút bấm.

Một tiếng "rầm" vang lên, con cáo đã được thả ra, nhưng chính nàng lại rơi vào trong bẫy.

Nàng vừa nhấn nút bấm, lập tức có vô số ám khí bắn về phía nàng, nhanh, dày đặc, hơn nữa còn đủ các loại, nhỏ như con đỉa, lớn như cái dùi đều có. Lúc này con cáo lại từ dưới chân nàng chạy ra ngoài.

Nàng kêu lên một tiếng, không biết là vui mừng vì con cáo kia trốn thật nhanh, hay là bản thân đã bị trúng mai phục.

Cả đời nàng đã gặp phải mai phục năm mươi lăm lần, cũng mai phục người khác ba mươi bảy lần, bị tập kích và tập kích đều trở thành chuyện thường như cơm bữa.

Có điều nàng cũng thừa nhận, lần này vô cùng nguy hiểm.

Tiếng kêu của nàng còn chưa dứt, đã ưu mỹ xoay người một vòng, cởi xuống áo bào màu xám rộng thùng thình trên người.

Áo bào phủ lên người nàng, nhưng thân hình của nàng vẫn nhanh chóng xoay tròn lay động, giống như bên dưới áo bào có chín mươi hai dòng suối phun kịch liệt.

Ám khí đánh lên phía trên đều không thể đi vào, không phải bị đánh bay thì cũng bị rơi xuống. Tất cả ám khí đều không thể thương tổn được Chu Tiểu Yêu.

https://thuviensach.vn

Ám khí không thể, nhưng người thì có thể.

Người mai phục bao vây xông đến, hai mươi tám loại vũ khí đồng loạt đánh xuống, muốn giết chết Chu Tiểu Yêu.

- Bắt được ả ta, mười ngàn lượng bạc.

Nghe được những lời này, những người tập kích đều đỏ mắt, giống như Chu Tiểu Yêu là kẻ thủ của bọn họ.

Chu Tiểu Yêu vẫn dùng áo bào xoay tròn, nhưng vừa rồi là bung ra, dùng sự lay động để đón ám khí, còn lần này là cuốn áo bào lại, vung lên như côn, gặp người đập người, gặp địch đánh địch.

Kẻ địch đã ngã xuống năm sáu người, Chu Tiểu Yêu cũng đã bắt đầu thở dốc.

Trong cửa tiệm gà bay chó chạy, không ít chim chóc và thú vật muốn trốn nhưng không có đường, gặp phải tai ương.

Lúc Chu Tiểu Yêu ra tay, bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, vừa bắt đầu đã trúng chiêu bị thương, cho nên tương đối thua thiệt.

Lúc này lại một giọng nói bình tĩnh vang lên:

- Giết ả ta, mười vạn lượng hoàng kim.

Lời nói lập tức công hiệu, kẻ địch xuất hiện lại càng nhiều hơn, ngay cả những người đang thở dốc cũng xông lên, giống như Chu Tiểu Yêu là kẻ thù giết cha của bọn họ.

Bạc này nếu có thể mua tính mạng của cha mẹ bọn họ, cũng đủ cho bọn họ mua tính mạng của mình.

Chu Tiểu Yêu đánh tới lúc này, trên người đã thấy màu đỏ, đỏ tươi.

https://thuviensach.vn

Hóa ra trong áo bào rộng của nàng lại mặc y phục sát người màu đỏ. Kỳ quái là, cách ăn mặc và tính tình của nàng luôn rất hời hợt, nhưng bên trong lại mặc y phục rực rỡ xinh đẹp như vậy, giống như sự hời hợt kia chỉ là vỏ bọc của sự nhiệt tình mà thôi.

Máu đỏ tươi chiếu rọi y phục màu đỏ, càng xinh đẹp khiến cho người ra mềm lòng. Nhưng những hán tử tập kích lại không vì vậy mà nương tay.

Chu Tiểu Yêu lại cười, mang theo sự mệt mỏi.

Nàng không định để người ta bắt sống, chỉ cầu chết trận, giống như dù có chết ở nơi này cũng rất thỏa mãn, cũng không sao cả.

Nàng không sao cả, nhưng người khác lại "có sao".

Người này đương nhiên chính là Đường Bảo Ngưu.

Hắn biết trong thành có ít nhất hai thế lực "muốn giết Chu Tiểu Yêu". Một là Mê Thiên Thất Thánh, bọn họ không thể nào tha thứ cho sự "phản bội" của nhị thánh chủ Chu Tiểu Yêu. Hai là Kim Phong Tế Vũ lâu, nghe nói Nhan Hạc Phát đã khiến cho Bạch Sầu Phi không thể bắt được Tô Mộng Chẩm. Hiện giờ Nhan Hạc Phát đã chết, nếu Chu Tiểu Yêu là đồng đảng của y, muốn điều tra tung tích của Tô lâu chủ thì phải bắt đầu từ nàng.

Cho nên hắn chờ, chờ người đến ám toán Chu Tiểu Yêu.

Cuối cùng hắn đã chờ được, thời điểm để hắn biểu hiện cũng đã đến.

Thế là hắn hét lớn một tiếng, từ phía dưới một đống chậu phân gà, nước tiểu ngựa, phân heo, lông vịt xông lên, gào thét:

- Ta là thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiền bối Bảo Ngưu cự hiệp, mau dừng tay, nếu không ta…

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc hắn đã không nói tiếp được.

Hắn đột nhiên xuất hiện, đúng là khiến cho những người phục kích giật mình, nhưng đó cũng chỉ là giật mình mà thôi.

Cho đến khi người trẻ tuổi ra lệnh bắt người giết người, sắc mạnh biến thành màu xanh, mũi như chim ưng kia, không hề nhíu mày nháy mắt nói một câu:

- Giết luôn cả hắn, thêm mười ngàn lượng bạc.

Lập tức, trong sáu mươi mốt món binh khí có ít nhất hai mươi bốn món chuyển sang tấn công Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu cho dù có thể ứng phó được, nhưng muốn nói xong một đoạn "trường thiên tiểu thuyết" khí phái đường hoàng kia thì lại không đủ khả năng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hậu Cơ (Chờ Cơ Hội)

Chu Tiểu Yêu đương nhiên không chiến đấu một mình, bởi vì nàng còn có Đường Bảo Ngưu.

Vào lúc quyết định thắng bại sống chết, có người ở bên cạnh làm bạn cũng cảm thấy tốt hơn.

Đường Bảo Ngưu vốn cũng không phải một mình chiến đấu.

Mặc dù hắn còn có Chu Tiểu Yêu, nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy tuy mình chiến đấu vì Chu Tiểu Yêu, nhưng Chu Tiểu Yêu lại giống như chỉ chiến đấu vì bản thân, hoàn toàn không để ý tới hắn, kể cả sống chết của hắn.

Nhưng nếu đã xông trận, hắn cũng chỉ đành đánh tiếp.

Lúc chiến đấu, Chu Tiểu Yêu hiển nhiên rất khác với hắn.

Dáng vẻ của Đường Bảo Ngưu nhìn thô lỗ, hung dữ, rất là nam tử hán, nhưng khi hắn ra tay lại kiêng kị rất nhiều thứ.

Hắn sợ làm bị thương đám gà vịt kia.

Hắn sợ kẻ địch không giết được hắn, lại quay sang làm thịt đám chó mèo kia.

https://thuviensach.vn

Hắn sợ những kẻ này vô duyên vô cớ phá tan cửa tiệm, mặc dù hắn cũng không quen biết cửa tiệm và chủ tiệm này.

Cho nên, hắn vừa đánh vừa sợ đạp thương đạp chết những động vật nhỏ kia, thậm chí còn muốn đứng ra bảo vệ những sinh mệnh nhỏ này, tránh bị kẻ địch một đao chém chết, một cước đá chết.

Cứ như vậy đánh một hồi, đối phương cũng biết rõ, tên đại hán uy mãnh này lại có một trái tim quá mềm yếu, thế là có vài kẻ vung đao vung kiếm, chăm sóc đám chó nhỏ, mèo nhỏ, động vật nhỏ kia.

Như vậy đã nắm được nhược điểm chết người trong võ công chiêu thức dũng mãnh của Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu lại hoàn toàn khác.

Nàng đương nhiên rất yêu thích những động vật nhỏ kia, nhưng khi nàng đối phó với kẻ địch, lại hoàn toàn không để ý đến tính mạng của bất kỳ động vật nào, thậm chí là những người khác.

Nàng giết bởi vì muốn giết.

Miễn là kẻ địch, nàng chỉ cần giết chết đối phương, hoàn toàn không để ý điều này sẽ làm hại bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, bất kỳ động vật nào.

Rốt cuộc người cuối cùng cũng đã bỏ chạy.

Khi người ngã xuống lên đến con số mười chín, thanh niên mặt xanh mũi nhọn kia gật đầu, lại rất hài lòng nói:

- Đủ rồi.

Sau đó hắn phất tay một cái, tất cả kẻ địch đều giống như con chuột chợt nhìn thấy ánh đèn, trong nháy mắt đã biến mất vào bóng tối.

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ một chút, nhớ được thanh niên này chẳng những không hề ra tay, hơn nữa khi người khác động thủ, hắn còn cầm một cây bút và một tờ giấy, không biết là vẽ hay ghi chép thứ gì.

Kẻ này rốt cuộc là ai?

Hắn tới để làm gì?

Hắn là một thi nhân? Họa sĩ? Hay là quan chép sử trong cung đình, chỉ ghi chép trận chiến này sau đó phủi mông bỏ đi?

Bọn họ vừa đi, chỉ trong thời gian thắp sáng một cây nến đã có mấy người xông đến Tiểu Tác Vi phường, đó là mấy người bằng hữu.

May mắn không phải là kẻ địch, nếu không Đường Bảo Ngưu có mạnh, có khỏe, có tài giỏi đến đâu, máu tươi của hắn cũng sẽ khóc cho vết thương của hắn nghe.

Ngươi tới là "Bạch Câu Quá Khích" Phương Hận Thiếu, "Hỏa Hài Nhi" Thái Thủy Trạch, "Thần Thâu Đắc Pháp" Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi, "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội, "Hoạt Bảo Bảo" Ôn Bảo, "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà, "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngưu, còn có người của hai đảng Phát và Mộng, bao gồm "Phá Sơn Đao Khách" Ngân Thịnh Tuyết, "Đại Đại Bình An" Long Thổ Châu, "Trượng Bát Kiếm" Lạc Ngũ Hà, "Tỏa Cốt Dương Hôi" Hà Trạch Chung, "Mục Vi Chi Manh" Lương Sắc, "Tiền Đồ Vô Lượng" Ngô Lượng, "Diện Diện Câu Hắc" Thái Truy Miêu. Tổng cộng mười sáu người.

Những người này đều là huynh đệ và người ủng hộ mà Vương Tiểu Thạch kết giao sau khi vào kinh lần nữa, cư ngụ tại tháp Tượng Tị.

Những trợ thủ này vừa tới, không ai có thể ám toán được Chu Tiểu Yêu, những người ám toán cũng không ai đi được.

https://thuviensach.vn

Có điều những người ám toán đã đi trước một bước rồi, hơn nữa còn đi rất nhanh. Giống như một chậu nước hắt xuống đất khô cạn đã lâu, không ai có thể đưa nó trở về trạng thái như cũ, bỏ lại trong chậu.

Chu Tiểu Yêu lại khoác bộ áo bào rộng màu xám dính đầy ám khí kia, hơi rung người, ám khí trên áo liền kêu leng keng rơi xuống đầy đất.

Phương Hận Thiếu ra hiệu cho Đường Bảo Ngưu. Đường Bảo Ngưu lại gãi gãi đầu. Trông thấy Chu Tiểu Yêu đã sắp bỏ đi, Trương Thán lại từ phía sau đẩy Đường Bảo Ngưu một cái. Đường Bảo Ngưu lập tức nhào tới trước mặt Chu Tiểu Yêu, hai người mặt đối mặt chỉ cách nhau một tấc, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Chu Tiểu Yêu lười nhác nhìn hắn một cái, giống như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ trưa, chứ không phải vừa mới sống lại từ một trận tử chiến.

- Có chuyện gì?

Chu Tiểu Yêu hỏi, ngay cả mí mắt cũng không nháy.

Đường Bảo Ngưu lập tức đỏ mặt:

- Ta… a… cô… ừm…

Chu Tiểu Yêu khẽ mỉm cười, mũi chân duỗi ra, đá vỡ một chiếc lồng tre. Một con rắn mối liền le chiếc lưỡi chẻ bò đi.

Chu Tiểu Yêu lại rũ rũ áo khoác, phất phất mái tóc dài.

Phương Hận Thiếu, Trương Thán đều vì Đường Bảo Ngưu mà gấp đến độ tóc tai đều phát xanh.

Đường Bảo Ngưu vẫn lắp bắp, nhìn bóng lưng thư thái của Chu Tiểu Yêu, ngơ ngẩn xuất thần.

https://thuviensach.vn

Phương Hận Thiếu giậm chân mắng:

- Ngươi làm gì thế? Tự nhiên bỏ mất cơ hội tốt.

Trương Thán cũng sốt ruột nói:

- Ngươi cứu nàng, còn không cùng nàng nói chuyện thật tốt, hiểu rõ nhau hơn, còn muốn đợi tới khi nào?

Đường Bảo Ngưu hà hơi một cái, lại hà hơi cái nữa, nhìn dáng vẻ của hắn giống như nhảy mũi cũng là một sự hưởng thụ rất lớn:

- Ta đã nói với nàng… nói rất nhiều lời rồi…

- Như vậy gọi là nói chuyện sao?

Trương Thán nói:

- Cái gì ta ta cô cô, ê ê a a, như vậy mà gọi là nói chuyện yêu đương à?

- Hiểu nhau không ở ngôn ngữ, mà là ở trong tim.

Đường Bảo Ngưu thở ra một hơi, giống như vừa hớp một ngụm rượu mạnh, nhắm hai mắt lại, đầy dư vị và thèm thuồng nói:

- Ấn tượng của nàng đối với ta nhất định đã khắc sâu. Ta đã rất hài lòng rồi.

- Tự biết đủ thì vui, tự biết đủ thì hài lòng.

Phương Hận Thiếu hừ một tiếng nói:

- Lừa mình dối người tự mình sướng, nhiều người sướng không bằng một mình sướng, tự sướng thật là tốt.

Đường Bảo Ngưu lúc này như nằm mơ mới tỉnh, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ta, ta nên làm gì tiếp theo đây?

- Hà hà, ngươi đã biểu hiện bản sắc anh hùng, uy phong hảo hán của ngươi rồi.

Trương Thán đang đếm mụn trên mặt hắn, đã đếm tới nốt thứ mười bốn, nói:

- Ngươi yêu đương với nàng trên tinh thần là được, cần gì phải theo khuôn sáo cũ, đi bước trên bước dưới?

- Nhưng mà...

Lúc này Đường Bảo Ngưu có phần cuống quýt:

- Nhưng mà… ta đã cứu nàng, sao nàng không có khóc lóc cảm kích, lấy thân báo đáp?

- Có lẽ, nàng cảm thấy cho dù ngươi không đến cứu nàng, nàng cũng tự cứu được mình.

Phương Hận Thiếu thấy Đường Bảo Ngưu nghe đến mếu máo, liền đổi giọng an ủi:

- Hoặc là, nàng đã bị mị lực nam nhi của ngươi làm rung động, đã sớm say mê đến quên cả cảm ơn.

Hắn dùng tay vỗ vỗ Đường Bảo Ngưu cao hơn hắn cả cái đầu nhưng có thể cũng yếu đuối hơn hắn quá đầu (quá mức), nói:

- Lần này nếu “anh hùng cứu mỹ nhân” không được, còn có một kế nữa.

- Một kế nữa?

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu lại càng nói càng tỉnh táo, càng tỉnh táo lại càng cấp bách:

- Một kế nữa là gì? Khi nào tiến hành? Tiến hành như thế nào?

- Tiến hành à? Được!

Phương Hận Thiếu mở quạt xếp ra, vừa quạt vừa nói:

- Vậy phải chờ cơ hội.

- Chờ cơ hội?

Đôi lông mày to của Đường Bảo Ngưu gần như rơi vào trong mũi:

- Còn phải chờ sao?

- Tất cả cơ hội trước khi tới thì đều phải chờ.

Trương Thán cuối cùng lại nặn ra một nốt mụn trên gò má trái của hắn:

- Phải kiên nhẫn chờ đợi mới có cơ hội tốt.

- Cơ hội tiếp theo là gì?

- Anh hùng cứu mỹ nhân không được, có thể là do tính tình của nàng quá mạnh mẽ, không thích những người mạnh hơn nàng.

- Vậy ta để cho nàng làm mỹ nhân cứu anh hùng.

- Vậy lại sẽ khiến nàng xem thường. Nam nhân một khi bị nữ nhân xem thường, xem như tất cả đều hết rồi.

- Đường Bảo Ngưu ta là đường đường chính chính uy phong lẫm liệt đội trời đạp đất thần khóc quỷ gào cúi ngẩng không thẹn không sợ nguy

https://thuviensach.vn

hiểm...

- Ngươi rốt cuộc muốn nói gì thì nói nhanh, nói thẳng là được.

- Đường cao nhân Bảo Ngưu cự hiệp ta, há có thể để nữ nhân xem thường.

- Vậy thì tốt.

Phương Hận Thiếu bỗng nảy ra ý hay, nói:

- Lần này sẽ dùng sự chu đáo và chân tình để làm nàng rung động là được.

- Chu đáo? Chân tình?

Đường Bảo Ngưu cười đến không khép miệng được, chỉ vào cái mũi to của mình nói:

- Những điểm tốt này ta đều có.

Phương Hận Thiếu lắc đầu một cái, phe phẩy chiếc quạt xếp, gần như không nghe được hắn cũng đang lắc lắc cái đuôi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bao Cơ (Cơ Hội Đảm Bảo)

- Nữ nhân là một loại động vật kỳ diệu.

Phương Hận Thiếu lại bắt đầu nói ra "cao kiến" của hắn. Bên cạnh hắn luôn có một đám người nghe "trung thành", chẳng hạn như Trương Thán luôn nghe đến lỗ tai dựng thẳng, Chu Đại Khối Nhi nghe đến nửa hiểu nửa không, Lương Sắc nghe đến mơ mơ màng màng, Thái Truy Miêu vừa nghe vừa ghi chép… Có điều, "thính giả số một" nhất định là Đường Bảo Ngưu đang trong tình cảnh "nước sôi lửa bỏng":

- Nữ nhân sở dĩ kỳ diệu, trong đó bao gồm hai đặc điểm.

Sau đó hắn lại yên lặng, dương dương tự đắc.

Hắn đang đợi chờ.

Hắn đang chờ.

Hắn chờ.

Chờ.

Chờ tới chờ lui, nhưng lại không ai đặt câu hỏi.

Hắn liền tức giận, mở quạt xếp ra, khàn giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Đám các ngươi đúng là đồ không biết đồng cảm, không phải tri âm, đối với yêu đương một chữ cũng không biết, đối với nữ nhân một điểm cũng không hiểu, vậy mà lại không hỏi ta.

Lương Sắc mơ mơ màng màng nói:

- Hỏi ngươi? Ta sợ làm cắt ngang câu chuyện của ngươi.

Chu Đại Khối Nhi lắp bắp nói:

- Hỏi ta ta ta đều đều nghe không không không hiểu, làm sao sao sao… hỏi?

Thái Truy Miêu sờ sờ cỏ xanh như tấm đệm trên đất, vẫn cười ngây ngô.

Trương Thán lại đang nặn đậu tử (mụn), cũng đậu (pha trò) nói:

- Ta cho rằng dù thế nào ngươi cũng sẽ nói tiếp, không cần phải hỏi.

Đường Bảo Ngưu đang ngồi xếp bằng, hai bàn tay lớn xoa xoa đầu ngón chân, nghe được câu này liền vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng đúng… ta cũng nghĩ như vậy…

Phương Hận Thiếu khép quạt giấy lại, gõ lên đầu Đường Bảo Ngưu một cái.

- Người khác nói như vậy, ngươi cũng nói theo, đúng là không có cá tính.

Phương Hận Thiếu trách mắng:

- Ngươi đang muốn làm quân tử hảo cầu, ngươi không hỏi thì ai hỏi? Nếu như ngươi không hỏi, ta làm sao nói tiếp được? Sau này đầu óc sáng

https://thuviensach.vn

sủa hơn một chút đi, được chứ?

Đường Bảo Ngưu xoa xoa chỗ bị gõ đau, chịu khổ vâng vâng dạ dạ nói:

- Vâng vâng vâng…

Phương Hận Thiếu hừ một tiếng, chắp tay bước đi, mũi ngước lên trời.

Mọi người nhìn hắn, dáng vẻ rất khó xử, nhưng cũng không biết làm sao dâng hương trước thạch cảm đương *, cũng không biết thắp hương khấu đầu ở nơi nào, đều quay mặt nhìn nhau, không biết bắt đầu từ đâu.

Phương Hận Thiếu lại giơ quạt lên, Đường Bảo Ngưu vội ôm đầu, kêu oan rung trời:

- Lại đánh ta, lại đánh ta, ngươi không đánh người khác thì không được sao? Ta lại sai ở chỗ nào?

Trương Thán là người ngoài cuộc sáng suốt, cười nhạt nói:

- Hắn giận ngươi còn ngẩn ra đó, không chịu thỉnh giáo lão nhân gia hắn.

Đường Bảo Ngưu xoa xoa chỗ đau, rất ủy khuất nói:

- Vậy mọi người cũng không thỉnh giáo…

Trương Thán lại thành công nặn ra một nốt mụn, cười khan nói:

- Ai bảo ngươi nóng lòng, người khác cũng không nôn nóng như ngươi.

Đường Bảo Ngưu đành ủ rũ nói:

- Vậy ta ta… ta thỉnh giáo ngươi.

https://thuviensach.vn

- Nói kiểu đó đúng là không tình nguyện.

Phương Hận Thiếu nói:

- Ta không nói.

- Ta là thật lòng thỉnh giáo.

Đường Bảo Ngưu lại kêu oan thấu trời xanh.

- Vậy ngươi thỉnh giáo cái gì? Một đoạn kia? Ba chương kia? Một hàng kia? Một câu kia? Hả?

Phương Hận Thiếu "không giận mà uy" nói:

- Một chút thành ý cũng không có, đầu óc sảng sủa hơn một chút đi, được chứ?

- Hắn đang ám chỉ ngươi không chịu hỏi từ vấn đề vừa rồi của hắn.

Trương Thán nháy mắt nói:

- Ngươi cứ hỏi hắn xem nữ nhân có đặc tính gì đi. Gãi đúng chỗ ngứa của hắn, bảo đảm hắn sẽ nói đến đầu lưỡi cũng mọc ghẻ.

- Chà, ngươi đúng là con sâu trong phân của hắn.

Đường Bảo Ngưu cao hứng nói:

- Ta luôn thông minh hơn ngươi sáu mươi lăm lần, nhưng hai ngày nay không được thoải mái, đến nỗi bụng dạ của Đại Phương như vậy mà cũng không nhìn thấu. Cám ơn đã chỉ điểm, lần sau ta lại cứu mạng chó của ngươi mười bảy mười tám lần, không nợ ân tình của ngươi.

Phương Hận Thiếu nghe được liền nhíu mày, trách mắng:

https://thuviensach.vn

- Nói như vậy thật là khó nghe, không có văn hóa. Ừm, đúng là không có văn hoá.

Lông mày Trương Thán cũng bên cao bên thấp, nói:

- Ngươi cứu ta à? Đợi khi ngươi có thể cứu ta thì ta đã cứu ngươi hai mươi ba lần rồi.

Đường Bảo Ngưu không để ý đến hắn nữa, chỉ cầu khẩn Phương Hận Thiếu:

- Ngươi nói tiếp, nói tiếp đi!

Phương Hận Thiếu hắng giọng, nhìn thần sắc của hắn giống như đang biểu diễn ca hát trên đài cao, phía dưới có năm sáu ngàn người đang chỉnh tề vươn cổ, chờ giọng hát của hắn chấm dứt là vỗ tay:

- Nữ nhân, bất kể ngu dốt thế nào, thông minh thế nào, xấu xí thế nào, xinh đẹp thế nào đều giống nhau.

Phương Hận Thiếu nói rõ ràng mạch lạc:

- Bọn họ thường vô cớ cảm động và hài lòng, cảm thán trời cao vì sao lại cho mình xinh đẹp như vậy, hạnh phúc như vậy, may mắn như vậy; nhưng có khi lại vô cớ ăn năn hối hận, oán giận trời cao vì sao lại khiến mình gặp phải đủ thứ không thích, đủ loại bất hạnh, đủ kiểu không hài lòng.

Mọi người đều nghe đến hứng thú, chỉ thiếu không mút đầu ngón tay, chờ hắn nói tiếp.

Phương Hận Thiếu cũng cảm thấy đã đến lúc mình đưa ra kết luận:

- Cho nên, nữ nhân là một loại động vật vui giận thất thường, yêu hận vô cớ.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều vỗ tay.

Đường Bảo Ngưu lại giơ tay.

- Xin cứ hỏi!

Phương Hận Thiếu làm ra vẻ “trẻ nhỏ dễ dạy”:

- Ta thích nhất là giảng giải cho người khác.

- Ngươi nói nhiều như vậy.

Đường Bảo Ngưu trừng cặp mắt trâu, hỏi đến nơi đến chốn:

- Ta còn không biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

- Ngươi tư chất đần độn, ta cũng không trách ngươi. Hiện giờ y đạo cao minh, bất kể chứng bệnh quái lạ nào, chỉ cần còn một hơi thì phần lớn đều có thể chữa được, chỉ có chứng ngu dốt là không thể trị, không có loại thuốc nào sau khi ăn vào có thể khiến cho người ta thông minh lên được.

Phương Hận Thiếu “hi sinh vì người khác” vĩ đại nói:

- Vừa rồi là ta muốn nói, lúc nữ nhân say mê thì rất cần một tri kỷ, còn lúc thương cảm thì lại cần một bạn lữ. Nếu ngươi có thể nắm được thời cơ thích hợp, sắm vai nhân vật thích hợp, cơ hội này ta đảm bảo ngươi sẽ thành công.

Đường Bảo Ngưu nghe được câu cuối, nhất thời tươi cười rạng rỡ, nói:

- Thật vậy sao?

Phương Hận Thiếu đầy tự tin:

- Thật vậy.

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu nhảy cẫng lên:

- Chắc chắn?

Phương Hận Thiếu khẳng định:

- Chắc chắn.

Đường Bảo Ngưu mở cờ trong bụng:

- Ha ha!

Phương Hận Thiếu cũng đắc chí:

- Ha ha!

Hai người nhất thời đều cảm thấy nghĩ gì đúng nấy, lại muốn sao được vậy, đồng loạt vỗ tay cười lớn:

- Ha ha ha!

Sau khi Đường Bảo Ngưu cười xong ba tiếng, bỗng nhiên bình tĩnh lại, nghiêm nghị hỏi:

- Phải tiến hành ra sao, nói thật ta vẫn chẳng biết gì cả.

Phương Hận Thiếu nhất thời hít thở không thông, giận đến mặt mũi đều méo xệch.

Chú thích:

* Trong số các vật cát tường truyền thống, có một loại vật phẩm làm từ đá có tác dụng đuổi tà ám là thạch cảm đương. Nó là một tấm bia đá nhỏ, thường được đặt trước cửa nhà, hoặc đặt trước đầu ngõ, đầu phố, trên bia có khắc ba chữ “thạch cảm đương” hoặc khắc năm chữ “Thái Sơn thạch cảm đương”, dùng để trấn áp những điều không may, trừ bỏ tà khí.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)

Chu Tiểu Yêu trưởng thành sau lần đầu tiên bật khóc, không phải bởi vì người thân mất (khi đó che mẹ của nàng vẫn khoẻ mạnh), cũng không phải bởi vì thất tình (nàng cũng giống như những cô gái bình thường, từng thích vài nam nhân, đương nhiên cũng có vài nam nhân thích nàng, nhưng cuối cùng những tình cảm này đều "không bệnh mà chết"), mà là vì một cảnh múa.

Có một lần, trong bữa tiệc của một nhà quyền thế, nàng nhìn thấy một đoàn Quan Môn vũ tập diễn xuất.

Nhảy hay như vậy, đẹp như vậy, mạnh mẽ như vậy, giống như một cuộc phong lưu không tan, phong nhã tuyệt thế, điệu múa uyển chuyển đẹp nhất thế gian.

Nàng rất xúc động, úp mặt vào lòng bàn tay, khẽ nấc lên.

Nàng cảm thấy mình thuộc về cảnh múa kia, sinh mệnh của nàng vốn là một cảnh múa.

Tài hoa của nàng cũng là múa, eo của nàng mảnh khảnh như vậy cũng vì khiêu vũ, tay chân của nàng linh hoạt như vậy cũng vì vũ điệu. Dáng vẻ của nàng xinh đẹp như vậy, giống như một cảnh múa từ phong tư gọn gàng múa đến quay cuồng.

Nàng là người vì múa mà sống, không múa sẽ chết.

https://thuviensach.vn

Nàng yêu múa như vậy, nhưng từ khi sinh ra đến nay nàng hoàn toàn không có cơ hội học múa, bởi vì nhà nàng nghèo.

Quan trọng hơn là, người nhà của nàng… cha, mẹ, chú, bác, cô, dì, chị đều cho rằng con gái nhảy múa là một thứ đồ chơi không đứng đắn, đó là thứ mà những kẻ giàu có dùng để làm nhục phụ nữ. Bọn họ chẳng những không cho Chu Tiểu Yêu học, thậm chí cũng không để cho nàng xem.

Mỗi lần Chu Tiểu Yêu đề xuất yêu cầu có liên quan đến vũ đạo, bất kể là xem hay nhảy, ít nhất đều sẽ rước lấy một trận chửi mắng, nghiêm trọng hơn còn sẽ bị đánh đập tàn nhẫn.

Có điều, kết quả sau đó của cái gia đình đứng đắn này lại chẳng hề đứng đắn. Phụ thân của Chu Tiểu Yêu gia cảnh sa sút, nhưng vẫn ham chơi, đánh bạc, nhậu nhẹt, cuối cùng nợ cao như núi, một gia đình êm ấm trở nên lao đao, kết quả Chu Tiểu Yêu cũng bị bán vào thanh lâu.

Lúc này, Chu Tiểu Yêu lại có cơ hội học "múa".

Nhưng là đó là điệu múa dâm tục. "Điệu múa" này chỉ có những động tác dâm ô của thân thể, hoàn toàn là một phương thức dùng để lấy lòng, thỏa mãn, câu dẫn thậm chí còn vui vẻ với khách nhân.

Đó đương nhiên không phải là "múa" trong suy nghĩ của Chu Tiểu Yêu.

Nhưng kiểu múa thảm hại và dâm loạn này, Chu Tiểu Yêu lại không nhảy không được, nếu không thứ chờ đợi nàng là những đòn roi. Điều này gần như đã hoàn toàn đập tan "múa" trong lý tưởng của Chu Tiểu Yêu.

Cho đến một ngày, Nhan Hạc Phát đi vào Hương Mãn lâu.

Y rất thích Chu Tiểu Yêu, y vừa nhìn đã nhận ra khí chất trời sinh của nàng, nhận ra nàng không tầm thường.

https://thuviensach.vn

Nàng nói cho y biết nàng thích múa, thế là y liền dẫn nàng đi xem một cảnh "Ám Hương Vũ" trong Hoa Mãn lâu.

Cảnh múa kia của Bế Môn vũ xã lại múa ra hương thơm mùi vị, hơn nữa còn là hương vị bất đồng.

Khi bọn họ nhảy "Ám Hương vũ", giơ tay nhấc chân đều trước tiên "chảy" ra sau đó mới "động". Khi nhảy "Thiên Hương vũ", mỗi độngg tác, mỗi phong thái đều biến thành "trôi" đi sau đó mới "động" như "nước chảy đá rơi", giống như những cánh hoa bay xuống.

Nàng lại xúc động đến bật khóc, quên cả vỗ tay.

Nhan Hạc Phát là một người từng trải, y dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm của cô gái này đối với múa, giống như sự nhiệt tình của y với luyện đan năm đó.

Y vẫn luôn dựa vào đan dược để giữ gìn dung nhan, nhưng cũng có một chuyện tiếc nuối, đó là không luyện ra được thuốc "trường sinh bất lão".

Mặc dù ngoại hiệu của y gọi là "Bất Lão Thần Tiên", bề ngoài không già, hoặc là già đi rất ít, lão hóa rất chậm, nhưng y vẫn có thể cảm giác được sự "già nua" trên thân thể. Ít nhất, ngón tay và bàn tay của y đã không gạt được tuổi tác, già đi rất rõ ràng.

Giống như đối với cô bé này, y thường cảm thấy mình đã "già", lúc nào cũng có cảm giác mình đã "không làm gì được" nữa.

Cũng bởi vì như vậy, nếu như ở cùng nàng chỉ vì vui vẻ một đêm, e rằng kết quả sớm muộn gì cũng thành người dưng.

Cho nên y quyết định chuộc thân cho Chu Tiểu Yêu.

https://thuviensach.vn

Nhưng y không để cho nàng học “múa”, chỉ dạy nàng học “võ”.

Giống như y luyện đan, kết quả vẫn phải chuyên tâm luyện võ.

Y nhiều lần thuyết phục nàng, nói rằng võ cũng là một loại múa, võ thực ra chính là múa. Giống như trước đây dâng hương khấu đầu bái thần, thực ra đều giống như một loại nghi thức rèn luyện. Múa của người xưa vốn không phân rõ, không phân chia, đồng thời cũng không có giới hạn.

Đây xem như là “cơ hội tốt” để Chu Tiểu Yêu có thể “vươn mình”, nhưng vẫn không phải là “cơ hội tốt” để nàng học múa.

“Cơ hội tốt” vốn có phân loại. Cơ hội tốt đối với Giáp, có thể lại là vận xấu đối với Ất, ngược lại cũng vậy. Tương tự, đối với một chuyện có thể là cơ hội tốt, nhưng đối với một chuyện khác lại là thời cơ chưa chín muồi.

Nhan Hạc Phát cảm động vì sự chân thành của nàng đối với “múa”. Nhưng y hiểu rõ nhân tình, biết rằng để cho nàng tập múa, đối với mình không có ích lợi gì. Còn luyện võ thì lại khác, ít nhất cũng có thể giúp đỡ mình.

Y không muốn “già mà cô độc”. Nếu không muốn cả đời “một mình chiến đấu” thì phải huấn luyện trợ thủ, đệ tử, người nối nghiệp, cho nên y quyết định huấn luyện Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu cũng không làm y thất vọng. Nàng biết nếu Nhan Hạc Phát không cao hứng, nàng cũng chỉ luyện võ, không tập múa.

Võ thuật rộng lớn như trời đất.

Nàng nửa đường tham gia, dùng thân phận nữ lưu để tập võ, sau khi có thành tựu lại được các cao thủ, thánh chủ khác chỉ điểm. Nàng dùng thiên phú và thiên tư về vũ đạo của mình để luyện võ cho thật tốt.

https://thuviensach.vn

Từ đây nàng tự tạo thành một phái, không còn bị người khác ức hiếp.

Nhưng nàng cũng hoàn toàn từ bỏ hi vọng về vũ đạo, hơn nữa tuổi tác của nàng lớn dần, muốn học lại từ đầu cũng đã không còn kịp. Huống hồ chỉ riêng việc luyện võ đã chiếm hết thời gian của nàng. Con người mấy ai có thể cùng lúc làm được nhiều chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dù sao, trên đời có rất nhiều chuyện chỉ có thể làm được khi còn thanh xuân. Cho nên đối với Chu Tiểu Yêu, vũ đạo chỉ là một giấc mộng đã bị lãng quên, một đoạn hồi ức thương tâm mà thôi.

Cho đến lần này.

Lần này nàng được mời đến tham gia bữa tiệc ca hát tạp kỹ của Mộng đảng Ôn trạch trong hai đảng Phát và Mộng.

Nàng vốn không muốn đi, nhưng Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đều muốn đi, cũng muốn nàng đi theo, cho nên nàng đành phải đi.

Kết quả khi nàng đang hờ hững nhấm nháp thức ăn, chợt nghe khèn nhạc trỗi lên, trước mắt sáng ngời. Một đoàn Khai Môn vũ đoàn thế hệ mới sôi nổi nhảy múa, vẫn là "Phiêu Hương vũ khúc" mà nàng thích nghe nhất, y phục rực rỡ, áo múa tung tăng. Múa đến đoạn cuối, sư phụ vũ đạo "Điệp Y Khinh" Uông Bát đại sư còn đi ra tự mình nói rõ, đây là vũ đạo dành riêng cho sinh nhật của nàng.

Lúc này Chu Tiểu Yêu mới nhớ, hôm nay là sinh nhật của nàng.

Nàng dò hỏi mới biết, hóa ra tất cả những chuyện này đều là do Đường Bảo Ngưu dốc lòng sắp đặt.

Sinh nhật của nàng, trong tư liệu của Mê Thiên Thất Thánh minh của Quan Thất, Kim Phong Tế Vũ lâu của Tô Mộng Chẩm, Tượng Tị tháp của Vương Tiểu Thạch đều có ghi chép, không hề kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Lúc tán gẫu với Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà, nàng cũng từng nói ra tâm nguyện của mình.

Hà Tiểu Hà và Phương Hận Thiếu có giao tình "đặc biệt". Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch cũng có giao tình "hơn người".

Vương Tiểu Thạch và Phương Hận Thiếu lại là bạn thân của Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu là người thông minh, năm đó khi nàng vừa nhìn thấy Nhan Hạc Phát đã biết nắm lấy cơ hội, đầu óc dĩ nhiên không tệ. Nàng chỉ suy nghĩ một chút, liền biết rõ nguyên nhân Đường Bảo Ngưu sắp xếp tất cả những chuyện này cho nàng.

Uông Bát đại sư là một vũ công, một vũ công trên giang hồ thường gặp phải rất nhiều phong ba, huống hồ vũ công này còn dẫn theo một đám vũ công khác. Nhất định y đã từng nhận ân tình của đám người Đường Bảo Ngưu hay Vương Tiểu Thạch.

Uông đại sư còn ở trên đài công khai muốn nhận Chu Tiểu Yêu làm đồ đệ, truyền thụ kỹ nghệ cả đời cho nàng.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô vì Chu Tiểu Yêu.

Đây là chuyện mà Chu Tiểu Yêu cả đời mong ước.

Đường Bảo Ngưu cũng bị một đám huynh đệ của hắn "thúc giục", không tình nguyện đi lên phía trước, nói với nàng:

- Chu cô nương, Uông đại sư rất ít khi nhận đồ đệ, hiện giờ lại muốn nhận cô làm truyền nhân. Cô có thiên phú và tài hoa với vũ đạo như vậy, cơ hội tốt một đi không trở lại, sao không nắm lấy lần này…

Chu Tiểu Yêu lại lười nhác lắc đầu.

https://thuviensach.vn

- Không được.

Nàng nói:

- Ta đã qua cái tuổi tập múa rồi.

Trong sự kinh ngạc của Đường Bảo Ngưu, nàng lại nói một câu:

- Ước mơ học múa của ta cũng đã chết rồi.

Trong sự thất vọng của mọi người, cuối cùng nàng còn nói một câu:

- Không được rồi, cám ơn!

Tóm lại nàng đã từ chối.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Quân Cơ

- Không đả động được Chu Tiểu Yêu

"Quân sư" Phương Hận Thiếu vẫn rất "quân sư" nói:

- Vậy thì làm nàng cảm động.

- Đúng đúng đúng.

Trương Thán nắm lấy thời cơ, trêu chọc hắn:

- Mua hai quả thận heo tặng cho nàng, nàng không cảm động thì ít nhất cũng sẽ kinh động.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy loại đối thoại như kinh phật này khiến hắn rất "hoang mang", vẻ mặt đau khổ hỏi:

- Ngay cả múa nàng cũng không chịu, phải làm sao để nàng cảm động?

- Thần toán tự có diệu kế.

Phương Hận Thiếu vẫn tự đắc nhìn quanh:

- Bổn công tử tự có tính toán.

- Con chuột tự có con mèo đùa giỡn.

https://thuviensach.vn

Trương Thán làm ra vẻ bàng quan:

- Đường cự hiệp của chúng ta đúng là bị ngươi chỉnh đến thảm rồi.

- Ta chỉnh hắn? Ngươi chưa từng thấy dáng vẻ của một nam nhân đang yêu đương, đứng ngồi không yên sao?

Phương Hận Thiếu tức giận nói:

- Ta là đang giúp hắn.

Thái Thủy Trạch nhịn cười hỏi:

- Ngươi giúp hắn thế nào?

- Ta cũng biến đối phương thành nữ nhân trong yêu đương, để cho nàng nếm thử tư vị yêu đương khiến người ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Phương Hận Thiếu cố làm ra vẻ dữ tợn, nói:

- Thiên cơ không thể tiết lộ, hơn nữa đây không chỉ là thiên cơ. Có câu "tình trường như chiến trường", đây là quân cơ cấp một.

- Quân cơ.

Mọi người đều líu lưỡi:

- Thật là nghiêm trọng.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tư Cơ (Điều Khiển Cơ Hội)

Người chết đương nhiên phải chôn dưới đất.

Nếu như người chết bay trên trời, vậy y không phải quỷ thì cũng là một hồn ma.

Nhan Hạc Phát đương nhiên đã chết. Mặc dù y chết ở trên sông, nhưng di thể của y đã được Vương Tiểu Thạch và đám tay chân của Tượng Tị tháp đưa về an táng tại Vạn Bảo các.

Đương nhiên, nếu như Bạch Sầu Phi kiên trì không để người khác lấy được thi hài của Nhan Hạc Phát, vậy thì đám huynh đệ kết nghĩa của Vương Tiểu Thạch muốn giành lại thi thể họ Nhan, e rằng phải trả giá bằng nhiều thi thể hơn mới hi vọng thành công.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không có quan niệm này. Dù sao người cũng đã chết, người đã chết thì không còn là người, không còn là người thì cũng không phải là kẻ địch, không phải kẻ địch mà còn không cho người khác lấy thi thể đi, hắn giữ để làm gì?

Hắn cũng không muốn vì một thi thể mà xung đột với bất cứ người nào, hắn không phải là loại người này.

Tất cả những chuyện mà hắn làm đều dựa vào “lợi ích thực tế”, còn những chuyện không có ý nghĩa, uổng phí khí lực, không có lợi ích thì hắn đều không làm.

https://thuviensach.vn

Nếu người khác muốn lấy thi thể này, hắn cứ cho đối phương là được.

Hắn chỉ cần biết người muốn lấy thi thể là ai, di thể an táng ở đâu, tang lễ có những người nào tham gia, những tư liệu này hắn đều sai người ghi chép lại.

Đây mới là điều quan trọng, bởi vì như vậy có thể biết rõ ai là địch, ai là bạn.

Người chết rồi thì không quan trọng nữa, bởi vì cho dù khi còn sống hắn lợi hại thế nào, đáng sợ ra sao, bây giờ cũng chẳng gây được trở ngại gì.

Người sống mới phải đề phòng, chỉ cần là người sống, cho dù có ương bướng, có ngu ngốc hay biết nghe lời thì đều phải đề phòng.

Bạch Sầu Phi đương nhiên điều tra được, Nhan Hạc Phát được an táng tại Vạn Bảo các.

Trong buổi tang lễ này, Vương Tiểu Thạch và rất nhiều cao thủ đều có mặt, là một chuyện lớn đủ để làm chấn động giang hồ. Với giao tình của đám người Vương Tiểu Thạch và Nhan Hạc Phát, những người này đương nhiên sẽ xuất hiện. Như vậy, Bạch Sầu Phi muốn thám thính xem mộ của Nhan Hạc Phát được dựng ở đâu, dĩ nhiên là một chuyện dễ dàng.

Có điều, biết được là một chuyện, ra tay lại là chuyện khác.

Lần chôn cất này, đám người Vương Tiểu Thạch dĩ nhiên lòng đầy căm phẫn, không chỉ đám huynh đệ kết nghĩa của Tượng Tị tháp đều có mặt, mà hai đảng Phát và Mộng, Lục Phân Bán đường, Mê Thiên Thất Thánh minh, Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu, Thập Lục kiếm phái, Thất bang Bát hội Cửu liên minh, Thập đại phái, Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Giang Nam Phích Lịch đường, Thục Trung Đường môn, Thái Bình môn, Hắc Diện Thái gia, Hạ Tam Lạm, Hạ Ngũ môn, Sơn Đông Thần Thương hội,

https://thuviensach.vn

Nam Dương Chỉnh Cổ môn, Đại liên minh, phủ Thần Hầu, tập đoàn Hữu Kiều đều có người tới tham dự tang lễ. Bạch Sầu Phi có kiêu ngạo, có ngang ngược, có ngông cuồng đến đâu cũng không dám ra tay khi đó.

Bọn họ không chỉ bi phẫn vì cái chết của Nhan Hạc Phát, Bất Lão Thần Tiên còn không có sức hút lớn như vậy. Bọn họ còn căm phẫn bất bình vì Tô Mộng Chẩm bị lật đổ xuống đài, sống chết không rõ.

Thế là, tang lễ của "Bất Lão Thần Tiên" Nhan thánh chủ đã trở thành dịp để bọn họ "bày tỏ thái độ".

Bạch Sầu Phi chỉ muốn có địa vị lãnh đạo và chủ đạo trong đương kim võ lâm, cũng không muốn đối địch với anh hùng thiên hạ. Thực ra hắn còn nguyện ý làm bằng hữu, kết giao bằng hữu với tất cả anh hùng hào kiệt trong võ lâm mà hắn coi trọng, chỉ cần đối phương cũng tôn trọng hắn, thừa nhận tài năng của hắn.

Loại tính cách này là do hắn thành danh, thành sự và thành công quá muộn. Năm xưa hắn trải qua quá nhiều thất bại, gặp phải quá nhiều sự xem thường. Mặc dù hắn có một thân bản lĩnh, chí lớn đầy lòng, nhưng lại không được ai để ý tới. Tuổi tác của hắn dần dần trôi đi, vẫn bị ném vào một góc không người thăm hỏi.

Cứ như vậy lặng lẽ vô danh, sinh lão bệnh tử trải qua một đời sao? Bạch Sầu Phi cũng từng buồn giận tự hỏi như vậy.

Không, quyết không, tuyệt đối không!

Cho nên bất kể như thế nào, hắn đều nhất định quyết chí tự cường, gắng sức tiến lên, hơn nữa còn phải đứng phía trước mọi người, cưỡi lên đầu mọi người, lúc này mới khiến người ta phải đánh giá lại hắn, không dám để hắn ngoài mắt.

https://thuviensach.vn

Có lẽ chỉ cần cho hắn thành danh lập nghiệp sớm năm năm, loại tâm tình này cũng không nhất định sẽ ăn sâu bén rễ.

Lúc hắn chưa thành danh, vào những năm tháng hoàng kim, có ít nhất mười hai năm là chí lớn khó với, buồn bực không vui. Những lời hắn nói, cho dù tốt thế nào, chân thật thế nào, có lý đến đâu đều không được người ta coi trọng. Ngược lại, một người khác đã thành danh trên giang hồ, chỉ cần lời của y nói ra là sẽ được người ta tán tụng, truyền khắp thiên hạ.

Những chiến dịch mà hắn trải qua đều giành được thắng lợi bằng chân tài thực học, nhưng khi đó hắn vẫn chẳng là gì cả, cho nên không ai ghi chép, cũng không ai thừa nhận thắng lợi gian khổ của hắn, thậm chí còn chuyển công lao và thành quả sang những người khác đã thành danh.

Hắn đã nhìn thấu diện mạo của những kẻ này, hắn đã trải qua những chuyện như vậy. Do đó một khi hắn thành công toại nguyện, sẽ nắm chắc lấy quyền vị không buông. Kẻ nào có thể uy hiếp đến hắn, hắn sẽ ra tay trước trừ khử kẻ đó. Cho dù là người đã nâng đỡ hắn, có ân huệ với hắn, hắn cũng không cho đối phương có cơ hội đẩy hắn xuống đài.

Hắn hiểu rõ, thay vì chờ đợi cơ hội, không bằng tự mình sáng tạo ra cơ hội.

Hắn muốn nắm giữ cơ hội, tạo ra cơ hội, hơn nữa còn phải lợi dụng cơ hội, chuyển hóa cơ hội, đây gọi là “điều khiển cơ hội”. Cơ hội phải do hắn một tay khống chế, quản lý và thao túng.

Hắn đến thế gian này một chuyến là muốn thành công lập nghiệp, muốn mọi người đều phải tôn trọng hắn, nhớ kỹ cái tên hắn, nhớ kỹ con người “không giống kẻ khác”, có một không hai này.

Hắn nhìn có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, thực ra cũng có khát vọng kết giao thật nhiều bằng hữu, hi vọng nhận được sự ủng hộ và yêu quý của những bằng hữu chân thành. Hắn thậm chí còn chiến đấu vì điều này.

https://thuviensach.vn

Đối với hắn, người đã chết thì có lợi hại đến đâu cũng không còn tác dụng, hắn chỉ chú trọng đến người sống.

Chỉ cần là người sống, bất kể hắn mạnh thế nào, yếu thế nào, hèn mọn thế nào, vĩ đại thế nào thì đều phải đề phòng, bởi vì nhân tính thật sự quá đáng sợ. Con người vốn là động vật đáng sợ nhất trên đời.

Chỉ có người sống mới có thể phản đối và ủng hộ hắn.

Hắn sẽ không tốn thời gian vì bất kỳ người chết nào, cho dù là thân nhân bạn bè của hắn.

Điều này đương nhiên khác với Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu vẫn nhớ nhung Nhan Hạc Phát.

Nàng biết, Nhan Hạc Phát nhìn có vẻ như thoát ly thế sự, một mình một bóng, lưu lạc giang hồ, nhưng thật ra lại rất sợ người khác không nhớ được y, quên mất y.

- Ta không có con cái, không thân không thích.

Có một lần, Nhan Hạc Phát không biết vô tình hay cố ý nói với Chu Tiểu Yêu như vậy:

- Sau khi ta chết, e rằng ngay cả nhang đèn cũng không ăn được ngụm nào.

Chu Tiểu Yêu cho rằng đây là một ám hiệu của Nhan lão, y hi vọng sau khi chết ít nhất có một người nhớ đến y, quét mộ thắp hương cho y.

Dù sao nàng cũng do y một tay dẫn dắt, mang ra bên ngoài. Nàng đã thầm hứa, nàng sẽ làm những chuyện nên làm, cho dù không biết Nhan Hạc Phát dưới suối vàng có biết hay không, thậm chí cũng không biết rốt cuộc

https://thuviensach.vn

có suối vàng hay không, có cái gọi là phân chia trên dưới suối vàng hay không.

Do đó nàng tới quét mộ dâng hương, mà không thích có người làm thay. Chuyện tình cảm vốn không thể thay thế được.

Huống hồ, Đường Bảo Ngưu luôn luôn trơ khuôn mặt tươi cười, si ngốc làm việc vì nàng.

Nàng không thích như vậy. Nếu thích mình thì nên mạnh dạn bày tỏ, cao lớn cường tráng mà lại ưỡn ưỡn ẹo ẹo như vậy, đúng là không ra thể thống gì.

Cho nên nàng luôn lạnh mặt với Đường Bảo Ngưu, còn thường không nhịn được mắng hắn mấy câu.

Hắn nghe xong cũng không hề phản bác, dáng vẻ còn giống như lấy đó làm vinh hạnh.

Điều này khiến cho Chu Tiểu Yêu càng muốn mắng hắn nặng hơn một chút. Vốn chỉ là chê bai mấy câu, thốt ra vài lời cay nghiệt cũng coi như xong; nhưng càng mắng thì hắn lại càng không có động tĩnh, cũng không có phản ứng gì. Dần dần thành quen, không mắng thì trong lòng nàng còn cảm thấy không thoải mái. Nhất là nhìn dáng vẻ của hắn tự cao tự đại, tự cho mình phong lưu, lại càng tự mình say mê, Chu Tiểu Yêu càng muốn khiến hắn chịu nhiều đau khổ một chút, bị bẽ mặt nhiều một chút, như vậy mới hài lòng thỏa mãn.

Nhất là hôm nay, trước mộ của Nhan lão, nàng hung dữ với hắn như vậy, giống như đang bày tỏ thái độ với Nhan Hạc Phát dưới suối vàng.

Nhan Hạc Phát dưới suối vàng, đương nhiên là trong lòng đất.

Nhưng lần này lại không đúng, bởi vì Nhan Hạc Phát đang ở trên trời.

https://thuviensach.vn

Từ không trung rơi thẳng xuống chỗ nàng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chiến Cơ

Nhan Hạc Phát đã chết, thi thể vốn được chôn trong lòng đất lại rơi xuống chỗ nàng.

Chu Tiểu Yêu vốn đang định phát ra ám khí trên tay, nhưng đó lại là Nhan Hạc Phát. Cho dù Nhan Hạc Phát đã chết, y vẫn là Nhan Hạc Phát trong suy nghĩ của nàng.

Nhất thời nàng luống cuống tay chân, đành phải lui nhanh.

Lúc này mặt đất lại đột nhiên nứt ra, có bảy tám cánh tay đã nắm lấy chân nàng, còn có bảy tám thanh đao muốn cắt đứt cổ chân linh hoạt, muốn chặt đứt chiếc eo mảnh khảnh của nàng.

Chu Tiểu Yêu là một cô gái đã trải qua vô số tình cảnh nguy hiểm, lần đánh lén này mặc dù khí thế dào dạt, hết sức ác liệt, nhưng nàng vẫn có thể ứng phó được.

Nàng phi thân nhảy lên, chặn ngang ôm lấy Nhan Hạc Phát. Cho dù dưới tình thế nguy hiểm như vậy, nàng vẫn không muốn thi thể lão Nhan rớt xuống đất. Chiếc đầu của Nhan Hạc Phát vốn là được dán dính vào, chắc chắn không thể chịu nổi cú ngã như vậy.

Nàng dự định trước tiên đón lấy thi thể Nhan Hạc Phát, sau đó tính sổ với những kẻ đã sỉ nhục di thể của y.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, hai tay của nàng vừa mới ôm lấy thi thể, Nhan Hạc Phát lại mở miệng ra, một mùi hôi phả vào mặt. Chu Tiểu Yêu lập tức bịt mũi nín thở, nhưng thịt rữa trên thi thể của Nhan Hạc Phát đã rách ra mấy chỗ, mười mấy mũi ám khí nhanh chóng xoay tròn bay ra, trong khoảng cách gần như vậy bắn vào Chu Tiểu Yêu.

Cùng lúc đó, trên lầu chính của Vạn Bảo các lại có mấy bóng người lướt xuống. Bóng người cùng với ánh đao và ánh kiếm, mang theo sát khí và hung khí, chặn giết Chu Tiểu Yêu giữa không trung.

Nhất thời trên dưới Chu Tiểu Yêu đều có địch.

Huống hồ trên tay nàng còn ôm một thi thể.

Huống hồ thi thể kia còn phát ra độc khí và ám khí.

Huống hồ phía sau Chu Tiểu Yêu cũng xuất hiện kẻ địch.

Huống hồ…

Nếu như…

Nếu như không có Đường Bảo Ngưu, lần này có lẽ Chu Tiểu Yêu đã không qua khỏi.

Nếu như người có mặt ở đó không phải là Đường Bảo Ngưu, cũng chưa chắc đã có thể cứu được Chu Tiểu Yêu.

Nếu như không phải Chu Tiểu Yêu sớm hét lên có kẻ địch xâm nhập, Đường Bảo Ngưu cũng chưa chắc có thể phản ứng kịp thời.

Trong cuộc đời có “nếu như” và “huống hồ”, nhân sinh vốn là do “huống hồ” và “nếu như” xen lẫn mà thành.

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu vừa thấy tình thế không ổn, lập tức giống như phát điên lao đến, chặn ngang ôm lấy Chu Tiểu Yêu bay tới.

Là bay tới chứ không phải bay ngược lại.

Không thể lui bước, bởi vì phía sau cũng có kẻ địch, hơn nữa kẻ địch bao vây ở phía sau còn nhiều hơn phía trước. Có lẽ quân địch cũng suy đoán, người bình thường khi gặp phải tập kích đều sẽ rút lui, cho nên đã phái binh hùng tướng mạnh ngăn cản đường lui.

Vả lại sau lưng không có mắt.

Vả lại lui về phía sau cũng không nhanh và có lực bằng tiến lên phía trước.

Vả lại, tiến tới có thể khiến cho người ra càng tăng thêm dũng khí, còn lui về phía sau, dù thế nào thì khí thế cũng sẽ giảm đi một khúc.

Vả lại Đường Bảo Ngưu ra tay, từ trước đến nay khí thế đều là hạng nhất, thanh thế càng tuyệt đối là hạng nhất, mặc dù võ công của hắn có lẽ còn chưa đạt đến cảnh giới cao thủ hạng nhất.

Vả lại hiện giờ hắn đang cứu người.

Vả lại còn là cứu mỹ nhân.

Vả lại còn là mỹ nhân mà hắn yêu mến.

Hắn nhanh chóng lao tới, chặn ngang ôm lấy Chu Tiểu Yêu, một tay lại nắm lấy lưng Nhan Hạc Phát, phi thân nhảy lên, hai chân liên tục đá ra, hét lớn giận dữ, không đáp xuống mà lại bay lên, không lùi bước mà lại tiến tới, lướt về phía Vạn Bảo các đang có không ít kẻ địch ẩn tàng.

Mọi người đều xôn xao.

https://thuviensach.vn

Lần này hắn cũng không biết đã trúng phải bao nhiêu ám khí và binh khí, nhưng Chu Tiểu Yêu quả thật là không hề trúng một thứ nào.

Công kích đã hoàn toàn bị hắn chặn lại, dùng thân thể uy dũng có lực, to lớn cường tráng của hắn.

Có lẽ là do hắn trời sinh thần dũng, có lẽ là do hắn bẩm sinh như vậy, có lẽ là vì Chu Tiểu Yêu, cho nên hắn mới ngăn cản được.

Có lẽ là do hắn may mắn, không bị đánh trúng chỗ hiểm. Có lẽ là do hắn quyết đoán kịp thời, khiến cho kẻ địch không đoán được đường đi của hắn. Có lẽ là do mạng của hắn chưa hết, trong những ám khí và vũ khí kia cũng không có tẩm độc.

Có lẽ chẳng vì cái gì cả, đây chỉ là một loại phản ứng chính xác của hắn sau nhiều năm chiến đấu, có thể phán đoán tình hình quân địch, nắm giữ thời cơ chiến đấu. Dù sao hắn cũng đã xông lên được Vạn Bảo các.

"Có lẽ" và "vả lại", chính là hai điều kiện cần thiết trong nhân tâm và nhân tính để có thể kéo dài hơi tàn.

Không có "vả lại", tất cả đều quá đơn giản và trực tiếp, nhàm chán không thú vị.

Thiếu đi "có lẽ", trong nhân sinh sẽ không có hi vọng và vui mừng.

Trong đời người luôn có rất nhiều "vả lại" và "có lẽ". "Vả lại", vả lại chính là một sự có lẽ; "có lẽ", có lẽ cũng là một hình thức khác của vả lại.

Bọn họ tuy đã lướt lên Vạn Bảo các, nhưng kẻ địch từ bốn phương tám hướng vẫn đang la hét, xông lên chém giết.

Có điều lúc này Chu Tiểu Yêu đã khôi phục tinh thần lại, một khi nàng đã định thần thì sẽ gắng sức chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Nàng không chỉ chiến đấu vì mình, còn chiến đấu vì Nhan Hạc Phát đã chết và Đường Bảo Ngưu bị thương vì nàng.

Người sống vốn là những trận chiến không ngừng, có khi chiến đấu vì mình, có khi chiến đấu vì người khác, có khi chiến đấu vì lợi ích, có khi chiến đấu vì danh dự, có khi chiến đấu vì bình đẳng tự do.

Chỉ có điều, chiến đấu trong thế giới võ hiệp trực tiếp và đơn thuần hơn một chút mà thôi.

Ít nhất, trong võ lâm cũng không thiếu người chiến đấu vì chính tà thị phi, nhưng trên giang hồ hiện nay còn có ai dốc sức chiến đấu chỉ vì chính nghĩa?

Chu Tiểu Yêu không phải. Người nào chiến đấu vì nàng, nàng sẽ chiến đấu vì người đó.

Còn ngươi thì sao? Ta thì sao?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tý Cơ (Chờ Thời Cơ)

Người cầm đầu cuộc ám sát lần trước là một người trẻ tuổi.

Tại chiến dịch Tiểu Tác Vi phường, hắn cũng có mặt ở hiện trường.

Hắn không ra tay, chỉ đứng quan sát. Trong khi quan sát hắn còn làm một chuyện, đó là ghi chép.

Ghi chép thứ nhất: kiếm thủ số bảy đã trúng một cước của Đường Bảo Ngưu, nhưng hắn vẫn nắm lấy chân Đường Bảo Ngưu không buông, để cho đao thủ số chín đuổi kịp xông lên chém Đường Bảo Ngưu một đao.

Phụ lục: đao thủ số chín đã chết.

Ghi chép thứ hai: sát thủ số mười một lúc trước đã bị Đường Bảo Ngưu từ trước mặt đánh một quyền bể xương mũi, nhưng hắn dũng cảm chiến đấu không lùi, không lâu sau trên mặt lại trúng một trảo của Chu Tiểu Yêu, máu tươi chảy dài, vẫn chiến đấu hăng hái, là nhân tài liều chiến, nên lưu ý đến.

Chú ý: người này lúc liều chiến và hành động đều không hợp với quần thể, có khuynh hướng anh hùng.

Ghi chép thứ ba: số mười bốn là tiểu tổ trưởng, từ khi phục kích đến nay đã qua nửa khắc, hắn vẫn chưa từng ra tay, chỉ huy động thủ hạ tiến

https://thuviensach.vn

lên. Vào thời điểm quan trọng cần phải giao đấu với đối tượng bị tập kích, hắn lại tránh né không chiến.

Nghiên cứu phán đoán: người này nên đưa vào trong chiến dịch tất sát, để cho hắn xả thân oanh liệt.

Ghi chép thứ tư:

……

Sổ ghi chép của hắn có cả một xấp dày, đây chỉ là một bản trong số đó.

Hắn phụ trách hành động lần này, tính được Chu Tiểu Yêu sẽ đến bái tế trước mộ Nhan Hạc Phát, cho nên tìm kiếm cơ hội, giết không cần hỏi.

Đây là ý chỉ của Bạch Sầu Phi.

Hắn từng thử mua chuộc bằng cách hứa cho Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu làm "Thần Sát" trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Với sự thông minh của hắn, đã nhanh chóng nhìn ra quan hệ mập mờ giữa Nhan lão đại và Chu lão nhị.

Cho nên hắn cũng đưa ra phán đoán tiếp theo, bất cứ người nào đều có thể chiêu mộ, còn Chu Tiểu Yêu thì quyết không thể được (đương nhiên Vương Tiểu Thạch cũng như vậy).

Bởi vì hắn bức đã chết Nhan Hạc Phát (còn có Tô Mộng Chẩm). Mặc dù Nhan đại thánh không phải do hắn tự tay giết chết, nhưng Chu Tiểu Yêu nhất định sẽ không tin, hơn nữa cho dù luận chuyện, Nhan Hạc Phát cũng chẳng khác nào chết trên tay mình.

Nếu như hắn không tạo phản, Nhan Hạc Phát cũng không cần chèo thuyền trên sông, dời ánh mắt đi, đương nhiên cũng không cần phải chết.

Chu Tiểu Yêu là "bạn thân" của y, đương nhiên sẽ báo thù cho y.

https://thuviensach.vn

Thay vì để nàng chờ cơ hội báo thù, không bằng tìm người chờ cơ hội giết nàng.

Một nữ nhân trung thành càng khó thu phục hơn so với một nam nhân trung thành, bởi vì nữ nhân trung thành chẳng những trung thành với nghĩa, còn trung thành với tình. Giết chết nam nhân của nàng, biện pháp duy nhất là làm nam nhân mới của nàng, nếu không thì không ai có thể bồi thường một nửa mà nàng mất đi.

Chu Tiểu Yêu xinh đẹp, cũng có bản lĩnh. Bạch Sầu Phi đã không muốn cũng không dám đi "làm nam nhân của nàng", bởi vì hắn không muốn mạo hiểm như vậy.

Quan Thất cũng bởi vì quá dựa vào em gái của hắn là Quan Chiêu Đệ, một khi Quan Chiêu Đệ tài trí được gả cho Lôi Tổn, Mê Thiên minh cũng không còn lớn mạnh như lúc trước.

Lôi Tổn cũng bởi vì quá phóng túng sắc dục, giống như đốt quá nhiều lửa gần gia viên của mình, cuối cùng nhóm lửa tự thiêu, chết bởi tay Quách Đông Thần Lôi Mị.

Tô Mộng Chẩm lại bởi vì một Lôi Thuần, đối với Lục Phân Bán đường vẫn không chịu diệt cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt, đến nỗi mất hết tiên cơ. Mặc dù Lôi Tổn đã chết, nhưng trải qua một thời gian giảm đau chữa thương, nghỉ ngơi lấy sức, Lục Phân Bán đường vẫn đứng vững không ngã, hơn nữa khí thế càng ngày càng lớn.

Đối với Bạch Sầu Phi, nữ nhân là dùng để vui chơi. Có quyền lực, còn sợ gì không có nữ nhân. Muốn nữ nhân xinh đẹp thế nào, biết nghe lời thế nào, tài giỏi thế nào đều có cả.

Cho nên hắn phải tự kiềm chế, hắn không muốn trêu chọc loại nữ nhân như Chu Tiểu Yêu. Chọc phải nữ nhân như Chu Tiểu Yêu, lúc vui vẻ thì

https://thuviensach.vn

xem như có được trợ thủ mạnh, nhưng một khi mất khống chế, còn không biết sẽ chết như thế nào.

Vì vậy hắn ra lệnh "diệt trừ" cô gái này. Nếu đã không chiếm được, cũng không thể để cho người khác.

Có điều, hắn cũng không xem Chu Tiểu Yêu là một kẻ địch lợi hại gì.

Lệnh đã ban xuống, nhưng lại không hề đưa ra kỳ hạn cụ thể.

Nhưng một khi mệnh lệnh đã hạ, dĩ nhiên sẽ có người chấp hành.

Ai cũng biết, chuyện mà Bạch lâu chủ không nghe không hỏi, không phải là hắn thật sự không để ý tới; một khi hắn hỏi đến, nếu như hoàn toàn không có thành quả, hành động qua loa, như vậy kết quả của người phụ trách sẽ rất bi thảm.

Mà loại người giống như Bạch Sầu Phi, trí nhớ luôn luôn rất tốt, năng lực đương nhiên cũng rất cao. Chuyện mà ngươi cho rằng hắn tùy tiện phân phó, nói không chừng chỉ là hắn đang dò xét mức độ tận trung với cương vị của ngươi; lời mà ngươi cho rằng hắn nói ra rồi quên, nói không chừng chỉ là hắn đang thử xem ngươi có xem lời nói của hắn là thật hay không.

Hắn có thể sẽ tùy thời kiểm tra đột ngột.

Do đó Lương Hà và Tôn Ngư đều phân biệt ra tay với Chu Tiểu Yêu. Lương Hà là đợt đầu tiên.

Trong lần ra tay tại phố chợ, cuộc ám sát của Lương Hà cũng không thành công. Nhưng hắn đã nhớ kỹ Chu Tiểu Yêu ra tay thế nào, cùng với tất cả hành động mà nàng ứng phó với cuộc tập kích.

Một người vào giây phút sống chết cầu sinh liều mạng, thông thường chính là biểu hiện chân thật và chân tình nhất.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư là đợt thứ hai.

Hắn ghi lại mỗi hành động của những người đánh lén do mình phái ra.

Lần này cho dù đánh lén không thành, nhưng chỉ cần biết được đặc tính và biểu hiện của thủ hạ và người trong tay, đối với hắn đã là một thành công lớn.

Lương Hà và Tôn Ngư đều phụ trách ám sát Chu Tiểu Yêu, phương thức của hai người hiển nhiên bất đồng, nhưng lại rất tương tự.

Hai người đều chú trọng ghi chép, ghi lại tất cả tư liệu quan trọng. Bởi vì bọn họ tin, chỉ cần có đủ tư liệu ghi chép cặn kẽ về đối phương, không người nào mà bọn họ không đối phó được.

Bọn họ đều cảm thấy trên tay mình có ít nhất ba loại văn kiện không thể để cho người khác xem. Bất cứ người nào cũng không thể xem, bao gồm cả vợ, con cái và thân tín của bọn họ, trừ khi là bọn họ cho phép.

Đó là nhật ký của mình, nhật ký ghi chép những tâm sự và ý tưởng của mình, còn có rất nhiều chuyện chỉ mình mình biết, đương nhiên không thể công bố cho nhiều người.

Ngoài ra chính là thư tình. Thư tình chỉ viết cho tình nhân xem, người khác đọc chỉ cảm thấy buồn nôn. Giống như tự sướng, có thể tự mình vui sướng như tiên, nhưng quyết không thể cùng nhiều người "vui sướng", nếu không chẳng qua là khoe khoang kệch cỡm.

Còn có "ghi chép" của bọn họ, đây tuyệt đối là "bí mật võ lâm". Bọn họ không nhất định chỉ ghi lại võ công, tính tình, gia thế, bối cảnh, sư thừa, binh khí của một người, có lúc còn cả đối phương khi ân ái dùng góc độ và tư thế gì, một tháng sinh hoạt vợ chồng bao nhiêu lần, có sở thích gì cũng đều gho vài biên bản.

https://thuviensach.vn

Đó là lý lịch của người khác, cũng là hứng thú của bọn họ.

Bọn họ chính là loại người như vậy. Có điều Lương Hà nhìn có vẻ rất nghiêm túc, còn trên mặt Tôn Ngư thường mang theo nụ cười.

Lương Hà cho rằng, nghiêm túc khiến cho người ta tin tưởng mình, hơn nữa cũng tạo thành thái độ nghiêm túc của thuộc hạ.

Tôn Ngư lại cảm thấy cười mới là vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ. Anh hùng thiên hạ, hảo hán thế gian, thất bại dưới nụ cười còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với thất bại dưới nắm tay.

Lương Hà phụ trách hành động tập kích tại Tiểu Tác Vi phường lần trước, Tôn Ngư lại chỉ huy kế hoạch ám sát tại Vạn Bảo các lần này.

Hai người đều chú trọng ghi chép, coi trọng tư liệu, nhưng phương thức coi trọng và ghi chép cũng không giống nhau.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dân Cơ

Chu Tiểu Yêu và Đường Bảo Ngưu xông lên Vạn Bảo các, nơi ấy đầy những hũ tro xương. Ban đầu Tôn Ngư muốn ở đó phối hợp trên dưới giáp công, không ngờ hai người Chu Tiểu Yêu và Đường Bảo Ngưu không cướp đường chạy, ngược lại tấn công lên các. Vạn Bảo các vốn chỉ bố trí công kích, không hề chuẩn bị phòng thủ.

Nhờ vậy Chu Tiểu Yêu có thể trì hoãn một hơi. Nhưng Đường Bảo Ngưu thì đã mất đi khí thế, hắn đã bị thương không nhẹ, máu chảy như trút.

Có điều hắn vẫn xung phong, hãm trận, che chở, giết địch cho Chu Tiểu Yêu, còn hét lớn:

- Chu cô nương, cô đi, cô đi mau.. để một mình ta đối phó với bọn chúng là được rồi.

Chu Tiểu Yêu nhìn thấy hắn chảy máu đã có thể chứa đầy cả một cái chén lớn, trong lòng rối loạn, thấp giọng quát lên:

- Câm miệng!

Đường Bảo Ngưu tay đấm chân đá, lại đánh bay ba kẻ địch ra ngoài cửa sổ, ngoài các và dưới lầu, vừa hét lớn:

- Chu cô nương… cô đi đi, không cần… để ý tới ta, ta sẽ nhớ cô…

https://thuviensach.vn

Chu Tiểu Yêu không nhịn được nữa, khuôn mặt lạnh đi, vừa đánh ngã hai kẻ địch xông đến, vừa thừa dịp trở tay đánh hắn một bạt tai.

Một tiếng "bốp" vang lên, Đường Bảo Ngưu ngơ ngác xoa xoa khuôn mặt lớn của hắn, giống như trong số các vết thương hiện giờ thì vết thương này là nặng nhất.

- Ưỡn ưỡn ẹo ẹo như vậy còn ra thể thống gì?

Hai tay áo như nước của Chu Tiểu Yêu đang hóa giải bảy tám đòn công kích, hơn nữa mỗi lần đều đánh trả lại. Chỉ cần kẻ địch xông đến, cho dù chỉ có hai tay chống lại mấy chục tay, cho dù kiệt sức như thế nào, nàng đều không quên trả lại cho kẻ địch một đòn phản kích chí mạng và chết người:

- Chết thì chết, kêu to gọi nhỏ cái gì?

Đường Bảo Ngưu ngượng ngùng vuốt chỗ nóng rát trên mặt (thực ra cả khuôn mặt của hắn đều đã nóng ran), lắp bắp nói:

- Ta… ta chỉ là… bởi vì…

- Còn không đánh!

Chu Tiểu Yêu lại giúp hắn đánh ngã một kẻ địch cầm đao xông đến, tức giận quát lên:

- Muốn chết sao?

Ngay lúc này, từ bốn hướng đông nam tây bắc đồng loạt có chín kẻ địch xông tới. Chín người, chín loại vũ khí, chín loại công kích khác nhau, đồng thời ra tay tấn công Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu đã bị thương nặng, đây hiển nhiên là mắt xích yếu nhất. Một khi Đường Bảo Ngưu chết đi, Chu Tiểu Yêu sẽ bị cô lập, hơn

https://thuviensach.vn

nữa chiến ý cũng vỡ tan. Cho nên bọn họ quyết định trước tiên tập trung toàn lực giết chết Đường Bảo Ngưu.

Chu Tiểu Yêu muốn bảo vệ hắn thì còn khó hơn so với bảo vệ mình. Trong đó điểm khó khăn nhất là cho dù Đường Bảo Ngưu đã bị thương nặng, nhưng vẫn cố gắng bảo vệ nàng, không quan tâm đến bản thân. Bảo vệ một người chỉ lo bảo vệ người khác như vậy là một chuyện rất khó.

Chín người này đồng loạt ra tay, phân biệt có kiếm pháp của Nhạn Đãng phái, đao pháp của Côn Luân phái, côn pháp của Thiếu Lâm phái, Tử Mẫu Tỏa Hầu câu pháp của Nga Mi phái, Phán Cung bút pháp của Quát Thương phái, Trầm Sa thuẫn pháp của Điểm Thương phái, Ngạc Ngư cuốc pháp của Lan Thương giang, Hỏa Cổn roi pháp của Nộ giang, còn có Thủy Hỏa Lưu Tinh của Tử Kim sơn, quả thật không thể chống đỡ. Cho dù võ công có cao cũng không thể ngăn cản từng thứ, đồng thời và toàn bộ.

Ngoại trừ một hòn đá kịp thời bay tới.

Hòn đá này rất nhỏ, là một hòn đá nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ.

Chỉ một hòn đá, không biết vì sao lại đồng loạt đánh ngã chín gã cao thủ lưu phái khác nhau, binh khí khác nhau, thân pháp khác nhau, thân thủ khác nhau, chiêu thức khác nhau, tuổi tác khác nhau, địa vị khác nhau, lại từ bốn phương hướng đông, nam, tây, bắc khác nhau xông đến.

Binh khí của mỗi người đều rời tay, đều bị đánh trúng huyệt đạo khác nhau, sau khi trúng chiêu đều ngã xuống, nhất thời không thể đứng dậy nổi.

Điểm giống nhau là, bọn họ chỉ mất đi cảm giác, bộ phận bị hòn đá đánh trúng nhất thời không thể vận hành, nhưng lại không chết, thậm chí cũng không bị thương.

Bọn họ đều bị hòn đá đánh trúng, cùng một hòn đá.

https://thuviensach.vn

Phóng hòn đá đương nhiên là cùng một tay, cùng một người, người này chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vừa lên lầu liền vươn vai, che miệng ngáp một cái không sâu không thấp.

Hắn trẻ tuổi lại có vẻ tang thương, ánh mắt vẫn rất sáng ngời, nhưng mái tóc đã có phần thưa thớt.

Nhân sinh mưa gió mịt mù, khiến người ta tóc rơi như mưa. Thương tình khiến người ta sớm sinh tóc bạc.

Nhưng từ đầu đến chân hắn vẫn sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, thần khí sung túc, tâm tính ôn hòa. Những năm gần đây ăn gió uống sương, trên đường vất vả, bôn ba khốn khó, lưu lạc đào vong, hắn lại giống như không nhiễm bụi trần, không dính bùn dơ.

Hắn vẫn gây cho người ta cảm giác trong sáng như vậy.

Nhìn thấy hắn, dường như sẽ khiến người ta có thể tin vào những điều mà mọi người từ lâu đã không dám tin, chẳng hạn giữa người và người nên nói nghĩa khí, con người nên tin tưởng lẫn nhau, người tốt thì vận may cũng tốt, người tốt sẽ được báo đáp.

Những niềm tin này vốn là chuyện "đương nhiên", nhưng trong thời loạn thế, lang sói nắm quyền, mỗi câu dường như lại trở thành một sự châm biếm, một sự chế giễu.

Nhân dân vốn tin tưởng vào những điều này, nhưng ngay cả triều đình thiên tử cũng xem bách tính như chó cỏ, ức hiếp dân lành, còn điều gì có thể tin được nữa? Vạn dân vốn tin rằng có những chuyện này, đáng tiếc ý trời trêu người, người làm chuyện thương thiên hại lý lại phúc thọ song toàn, người vì dân vì nước lại chết không toàn thây, kết quả bọn họ đều cho

https://thuviensach.vn

rằng những lời này chẳng qua là những lời Phật mà bọn họ không hiểu được.

May mắn là còn có Vương Tiểu Thạch.

Mỗi lần Vương Tiểu Thạch xuất hiện đều mang đến lòng tin, khiến người ta có niềm tin lần nữa.

Bởi vì nguyên tắc của hắn từ trước đến giờ không thay đổi. Hắn không chủ động đả thương người khác, cũng không làm hại người khác, trái lại luôn cố gắng giúp đỡ mọi người.

Mỗi lần hắn xuất hiện đều giống như nói với người khác: “Giang hồ này vẫn có thể hành hiệp, thiện ác cuối cùng sẽ có hồi báo, xin hãy tin tưởng mình có sức mạnh gạn đục khơi trong, chủ trì chính nghĩa cho thế gian.

Tôn chỉ của hắn không thay đổi, bởi vì hắn là Vương Tiểu Thạch.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Văn Cơ (Nghe Cơ Hội)

Hắn vừa xuất hiện, một nửa số người trong lầu đều nhận ra hắn.

Mặc dù những năm gần đây nhân sự của Kim Phong Tế Vũ lâu biến đổi rất lớn, nhưng ít ra vẫn có hơn một nửa đệ tử năm đó từng là thuộc hạ của Vương Tiểu Thạch.

Xa cách bốn năm, rất nhiều người và chuyện đều đã thay đổi và biến hóa.

Không phải sao? Từ năm đó Vương Tiểu Thạch tình cờ gặp gỡ Bạch Sầu Phi, Ôn Nhu và Lôi Thuần tại lầu Hoàng Hạc, lưu lạc nửa năm vào kinh thành, vừa lúc gặp phải Tô Mộng Chẩm bị tập kích, hiệp lực chiến đấu mấy trận với Lục Phân Bán đường, cho đến khi đánh bại Quan Thất tại Lầu Tam Hợp, Lôi Tổn bỏ mạng tại Khóa Hải Phi Thiên đường của Hồng lâu, trong vòng ba năm Kim Phong Tế Vũ lâu đã trở thành thế lực võ lâm vượt trội trong kinh thành, không ai sánh bằng. Vương Tiểu Thạch trấn giữ Phong Vũ lâu cũng rất hài lòng. Hắn có tấm lòng rộng rãi, ánh mắt hơn người, vì vậy cũng đã bồi dưỡng ra không ít nhân tài mới. Nhưng hắn dần dần phát giác ra chuyện tranh quyền đoạt lợi trong lâu, vì không muốn thành thế nước lửa với Bạch Sầu Phi, cho nên cam tâm lui về Kim Thạch phường bán tranh chữ, làm nghề y. Cứ như vậy trải qua một năm, cho đến khi Thái Kinh và Phó tướng muốn hắn ám sát Gia Cát Tiểu Hoa. Nửa năm sau, hắn mượn chuyện hành thích Gia Cát để giết chết Phó Tông Thư, chạy trốn một mạch hơn ba năm. Lần này trở lại kinh sư, hắn vì báo thù cho sư

https://thuviensach.vn

phụ nên đã giết chết Nguyên Thập Tam Hạn, lại trải qua nửa năm. Từ lúc trước qua sông Hán Thủy, đến hiện nay lần thứ hai vào kinh, vì niệm tình ngày xưa Tô đại ca dìu dắt tại Tượng Nha ngọc tháp, cho nên tự lập nên Tượng Tị tháp. Chẳng mấy chốc đã tám năm nóng lạnh.

Tám năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Tám năm, đủ khiến cho một người trưởng thành, chín chắn, thậm chí thất bại hay thành công. Tám năm, có thể khiến cho một người vui vẻ mà sống biến thành một người sống vì oán hận. Tám năm, cũng đủ khiến một người muốn làm chuyện lớn oanh oanh liệt liệt hóa thành một người xu nịnh cầu sinh. Đương nhiên, tám năm cũng có thể khiến cho lý tưởng viễn vông trở thành lực lượng chắc chắn, có thể biến hi vọng phù phiếm thành nỗ lực thực tiễn. Năm tháng chỉ gây ra thay đổi, không quan tâm đến tốt hay xấu.

Hôm nay, có ánh mặt trời.

Hôm nay, hẻm Liễu Nhi trong kinh thành vẫn có mùi hoa.

Lúc này, cũng là lúc mặt trời chưa lặn, hoàng hôn chưa tàn.

Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện.

Hắn đi lên Vạn Bảo các, trước tiên dùng một hòn đá mở đường cho mình.

Hắn dùng một loại tâm tình không chịu già nua, không chịu thỏa hiệp, không chịu xấu xa (nhưng chắc chắn là muốn trưởng thành, muốn thay đổi, muốn tốt hơn) đi lên Vạn Bảo các, đối mặt với đám sát thủ có một nửa từng là thuộc hạ của mình.

Phần lớn sát thủ, bất kể đã từng đi theo Vương Tiểu Thạch hay chưa, đã từng gặp gỡ Vương Tiểu Thạch hay là chỉ nghe qua cái tên (cho dù là thủ hạ mới gia nhập, không biết đến sự hào tình sảng khoái của Vương Tiểu Thạch hơn bốn năm trước tại Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng nhất định đã

https://thuviensach.vn

nghe nói đến chuyện hắn dùng một hòn đá giết chết quyền tướng Phó Tông Thư), đều không muốn giao đấu với Vương Tiểu Thạch.

Thứ nhất là vì bọn họ đều biết Vương Tiểu Thạch là một cao thủ. Ai cũng cần mạng, nếu ra tay với cao thủ hạng nhất, bình thường đều không có kết quả tốt và khó bảo toàn tính mạng.

Thứ hai là vì phần lớn bọn họ bội phục Vương Tiểu Thạch.

Hảo hán vốn bội phục anh hùng.

Có câu là "thông minh tiếc thông minh, anh hùng phục anh hùng". Là một hảo hán, bình thường chỉ có ba tiếc nuối lớn nhất, một là chỉ sợ phụ chí lớn có tài nhưng không gặp thời, hai là chỉ e không có hồng nhan tri kỷ, ba là chỉ hận thiếu đi những chiến hữu, đồng liêu, quý nhân có thể khiến mình nở mày nở mặt.

Vương Tiểu Thạch là một hảo hán, hầu hết mọi người đều đã nghe danh. Nếu không khi hắn vừa vào kinh, còn chưa quen biết lâu chủ Tô công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng sẽ không giúp Tô Mộng Chẩm san bằng Phá Bản môn, quyết chiến phố Khổ Thủy, cuối cùng còn hợp sức đánh bại Lục Phân Bán đường.

Nếu Vương Tiểu Thạch không phải là một nhân vật xuất chúng, khi còn làm tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu, gánh vác trọng trách như mặt trời giữa trưa, cũng sẽ không vì Phong vũ lâu gây ra quá nhiều giết chóc tội nghiệt, không muốn tranh giành quyền lực với phó lâu chủ Bạch Sầu Phi, dứt khoát thoái ẩn nơi chợ, mở cửa tiệm chuyên trị vết thương do chiến đấu, kiêm việc bán tranh chữ, đồ cổ và các loại đá. Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, đạm bạc không tranh đấu, không phải ai cũng có thể làm được.

Huống hồ năm đó Vương Tiểu Thạch vẫn còn trẻ, phong nhã hào hoa.

https://thuviensach.vn

Những huynh đệ này đặt tay lên ngực suy nghĩ một chút, cảm thấy mình chưa chắc có thể làm được, cho nên phần lớn bọn họ đều kính ngưỡng Vương Tiểu Thạch.

Chuyện khiến cho những hảo hán này xúc động nhất là, Vương Tiểu Thạch giả vờ muốn ám sát Gia Cát tiên sinh, ngược lại giết chết Phó Tông Thư, chạy trốn ba năm rưỡi, chiến đấu liên tục bốn ngàn dặm, vừa trở về kinh lại quyết chiến công bình, giết chết "chiến thần" Nguyên Thập Tam Hạn trong suy nghĩ của mọi người, báo thù cho sư phụ là Thiên Y Cư Sĩ.

Muốn những hảo hán này từ đáy lòng bội phục một người (không phải bởi vì quyền, thế, lợi, hại), trừ khi người đó có thể làm ra những chuyện có dũng khí hơn bọn họ.

Hảo hán bội phục hảo hán.

Hảo hán sở dĩ trở thành hảo hán là vì hắn muốn làm một hảo hán, đây là đạo lý rất đơn giản.

Giống như một người muốn phát tài thì mới có thể phát tài. Phát tài là một lý tưởng, sau khi có "mộng tưởng" này, hắn mới chăm chỉ tiết kiệm làm ăn, như vậy mới có khả năng "phát tài". Tất cả trước tiên đều phải có "mộng tưởng", sau đó mới có "hiện thực". Cho nên, có người xem "mộng tưởng" là "không thực tế", bản thân suy nghĩ này đã rất "không thực tế" rồi.

Giống như một người muốn có tri thức, có học vấn, có công danh, cho nên mới đọc sách. Nếu không có khát khao, hi vọng, ham muốn như vậy, hắn cũng sẽ không đọc sách. Cho dù bị buộc phải đọc thì cũng sẽ không có thành tích gì, càng không cần nói đến thành quả.

Hảo hán muốn trở thành hảo hán thì phải làm những chuyện "có dũng khí". Ví dụ như uy vũ bất khuất, bàn luận nghĩa khí, giữ gìn chữ tín, vì bằng hữu hai sườn cắm đao cũng không chối từ, dám làm người mở đường, bần cùng không đổi tính, không ham phú quý, không sợ cái chết, biết

https://thuviensach.vn

không thể làm nhưng vì nghĩa chết không hối tiếc, giàu sang không phóng túng, không thờ hai chủ, trung quân ái quốc… Có người có thể làm được một hai điều trong số đó, có người lại có thể làm được nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, không cần mọi chuyện đều phải làm đủ mười phần, bởi vì nếu như vậy, còn chưa làm được hảo hán thì đã sớm chết một trăm hai mươi bốn lần rồi.

Cái gọi là hảo hán, thật ra là có thể làm được một số chuyện người bình thường không làm được, mà lại khiến cho người ta vỗ tay tán thưởng, đập bàn khen hay.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đã làm được.

Bọn họ đương nhiên không muốn đối địch với một người như vậy.

Nhưng cũng không phải ai cũng nghĩ như thế.

Ở nơi này có ít nhất bốn người nghĩ khác, cho nên bọn họ đồng loạt ra tay, muốn giết chết Vương Tiểu Thạch.

Bốn người bọn họ đều mang suy nghĩ khác nhau.

Người làm việc, bình thường đều có mục đích của mình, những người khác nhau cũng có mục đích khác nhau.

Ví dụ như một người muốn thành danh, một là vì thành danh sẽ có thể dùng danh tiếng để cầu lợi phát tài, hai là vì phải có danh dự mới có thể nắm giữ thực quyền, ba chỉ thuần túy là vì muốn cha mẹ nở mày nở mặt, làm rạng rỡ tổ tông, bốn là vì xem thành danh là một sự uy phong, một sự hưởng thụ.

Đều là muốn thành danh, nhưng mục đích lại không giống nhau.

https://thuviensach.vn

Đồng dạng, bốn tên đệ tử muốn giết Vương Tiểu Thạch cũng có mục đích không giống nhau.

Trong số bốn tên đệ tử này, có một tên gọi là “Mã Khắc Bạch”.

Tên đầy đủ của hắn là “Hạt Vương Tử Mã Khắc Bạch”, đương nhiên “Hạt Vương Tử” chỉ là ngoại hiệu của hắn. Bởi vì ngoại hiệu của hắn quá nổi tiếng, cho nên rất nhiều người đều xem như tên, hơn nữa còn nổi tiếng hơn so với tên gốc, cũng thường gọi chung cả tên và ngoại hiệu.

Giống như có một số người gọi là “Đại Tiểu Nhãn”, “Đại Sỏa”, Tam Mao”, “Ngư Đầu Vân” hay “Tinh Gia”, đương nhiên không phải khi sinh ra cha mẹ đã đặt tên cho bọn họ như vậy, có điều người khác gọi nhiều thành quen, có thể đã quên mất tên gọi ban đầu của bọn họ.

Mã Khắc Bạch xem ra vẫn còn may, ít nhất người khác vẫn còn biết hắn vốn họ Mã, tên là Khắc Bạch.

Thị lực của hắn không được tốt, đã gần như nửa mù. Hắn ra tay luôn dựa vào thính giác, khứu giác, xúc giác, thậm chí còn cả linh giác.

Hắn vừa nghe Vương Tiểu Thạch xuất hiện, lập tức cảm thấy đây là một cơ hội biểu hiện và thăng tiến.

Chỉ cần giết chết Vương Tiểu Thạch, hắn lập tức có thể nở mày nở mặt trong đám người cùng thế hệ, trở thành một nhân vật lớn quyền cao chức trọng, vượt trội hơn người. Đến lúc đó, có lẽ địa vị sẽ không thấp hơn so với Tôn Ngư, biết đâu còn cao hơn Lương Hà.

Vì điều này, Mã Khắc Bạch có thể bất chấp tất cả.

Hắn nhặt lấy long tu câu (móc râu rồng), đột ngột tấn công Vương Tiểu Thạch.

https://thuviensach.vn

Kỳ vọng của Mã Khắc Bạch đối với bản thân luôn rất cao. Ngay cả khi không thành danh như hiện giờ, hắn vẫn ăn mặc giống như một vương tử, cao quý xinh đẹp, khác với mọi người, khí phái phi phàm, thần thái bay bổng, mặc dù chính hắn cũng không nhìn thấy rõ dáng vẻ của mình.

Con người chính là như vậy, ăn mặc thông thường là một sự mô phỏng đối với người khác, cũng là một sự ca ngợi đối với mình.

Con người ăn mặc thông thường không phải để cho mình xem, mà là để cho người khác xem. Có một số người thậm chí sống cũng như vậy, vì người khác nhiều hơn là vì mình.

Thật ra, con người trong một ngày, trong một đời, có bao nhiêu chuyện hoàn toàn là làm vì bản thân?

Giống như Mã Khắc Bạch vì muốn thăng tiến mà giết Vương Tiểu Thạch, thành tựu của hắn cần phải dựa vào thi thể của Vương Tiểu Thạch để tiến lên.

Vạn Lý Vọng lại không giống.

Hắn vừa nghe Vương Tiểu Thạch xuất hiện, trong lòng lập tức vui mừng, biết đây là một cơ hội.

Nhưng hắn cũng lập tức tỉnh ngộ, với lực lượng của một mình hắn thì không thể nắm giữ cơ hội này. Vương Tiểu Thạch có thể giết chết Phó Tông Thư, có thể giết chết Nguyên Thập Tam Hạn, bản thân mình làm sao có thể đối phó được.

Cho nên hắn lập tức chuyển ý niệm “giết chết Vương Tiểu Thạch” thành “giả vờ muốn giết Vương Tiểu Thạch”.

Lúc này không thể lui, nếu lui thì sẽ bị Tôn tổng giáo đầu phát hiện ra mình hèn nhát; cũng không thể hăm hở tiến lên, nếu tiến lên thì sẽ rất dễ trở

https://thuviensach.vn

thành kẻ hi sinh.

Lăn lộn kiếm bữa ăn trong một tập đoàn lớn quả thật không dễ dàng, nếu không cẩn thận sẽ trở thành tế phẩm, một khi sơ ý sẽ không lăn được nữa.

Cho nên hắn giả vờ tấn công, quyết không chịu kém người khác, nhưng cũng bảo tồn thực lực, quyết không xông lên trước mọi người.

Hắn nắm được điểm này rất chính xác.

Hắn không muốn làm anh hùng, bởi vì trong một trăm hảo hán, nhiều nhất chỉ một hảo hán có thể trở thành anh hùng, còn lại chín mươi chín người phần lớn chưa thành anh hùng thì đã quy thiên.

Hắn chỉ muốn làm một hảo hán. Trong một trăm nam nhân, nhiều nhất chỉ một người có thể xem là hảo hán, có thể làm một hảo hán thì hắn đã hài lòng rồi.

Hắn xoay tròn thiết liên hoa (hoa sen sắt), điểm mạnh của loại vũ khí này là hai đế chụm lại giống như đài hoa chưa nở, hai bên đài hoa đều gắn dao sắc, phần đầu cực kỳ bén nhọn, còn trang bị cơ quan lò xo, được cột bởi một vòng dây, dài một trượng hai. Chỉ cần đánh trúng bất cứ thứ gì, sau đó vặn vòng lại, lò xo mất đi khống chế, đài hoa sẽ nở tung ra, khiến cho vết thương của người trúng đòn sẽ mở rộng thảm thương. Hơn nữa có thể tấn công kẻ địch cách đó một trượng, đây gọi là đánh vững nắm chắc, binh hiểm chiêu hiểm. Nếu tình thế không ổn thì hắn có thể xoay người bỏ chạy, còn nếu thừa thắng truy kích thì hắn có thể giết tới đầu tiên.

Thật ra, người sống trong xã đoàn, nếu không đủ dũng cảm quyết đoán, không đủ cơ trí, chẳng những không có hi vọng thăng chức, chỉ sợ ngay cả tự bảo vệ mình cũng không dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Khi Vương Tiểu Thạch xuất hiện, hắn đã biết mình không thể lui, cũng không thể dũng mãnh tiến lên.

Trong bang hội lớn, muốn bảo toàn tính mạng, trước tiên phải biết ngoài tiến trong lùi, như tiến thực lùi, lấy lùi làm tiến, không lùi không tiến.

Ngoại hiệu và tên của hắn đều là "Vạn Lý Vọng", quả thật có một số chuyện hắn nhìn rất chính xác, nắm bắt rất chính xác, ngay cả ra tay nặng nhẹ cũng rất chính xác.

Cách nhìn của "Tân Nguyệt Kiếm" Trần Bì lại không giống.

Hắn nhìn thấy Vương Tiểu Thạch xuất hiện, đấu chí lập tức bừng lên.

Hắn đã từng nghe nói đến những chuyện uy phong của người này, dùng sức một người chống lại Bát Đại Đao Vương, dùng một đao một kiếm khiêu chiến Lục Hợp Thanh Long, hóa giải nguy cơ của quần hùng tại Phát đảng Hoa phủ, hợp sức với Tô Mộng Chẩm và Bạch Sầu Phi đánh lui Quan Thất của Mê Thiên Thất Thánh. Hắn nghe được những chuyện xưa này, máu nóng lập tức dâng trào.

Thật tuyệt với, nếu như đó là mình thì uy phong biết bao!

Hắn vẫn còn trẻ, nhưng chưa từng cảm thấy hứng thú.

Trẻ tuổi không phải cần có khí thế bừng bừng hay sao?

Hắn hi vọng có một ngày tinh thần phơi phới, hứng thú dạt dào.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đến.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch là thần tượng trong suy nghĩ của hắn, nhưng chỉ cần đánh bại đối phương, hắn sẽ có thể giành lấy vinh quang.

https://thuviensach.vn

Đây là một cơ hội. Hắn thậm chí có thể "nghe" được đủ loại lợi ích, vinh quang và danh tiếng mà "cơ hội" này mang đến.

Hắn phải nắm lấy cơ hội này, quyết chiến Vương Tiểu Thạch. Thua cũng chẳng qua là chết mà thôi.

Thà kêu mà sống, không im mà chết.

Thà đấu mà chết, không khuất mà sống.

Rất nhiều người trẻ tuổi có chí khí, có bản lĩnh đều mang suy nghĩ giống nhau. Bọn họ không phục tiền bối, không bằng lòng với những thành tựu của tiền bối. Bọn họ muốn vượt qua đối phương, muốn chứng minh mình còn giỏi hơn với so với những người đi trước.

Nhưng dùng thứ gì để chứng minh?

Nói suông tự phụ, tự cho mình đúng vốn chẳng có tác dụng gì. Chỉ có ngươi cho rằng như vậy, không được người khác thừa nhận, cho dù là thiên hạ vô địch cũng chẳng qua là "không có kẻ địch" mà thôi, đó chỉ là lừa mình dối người.

Cho nên Trần Bì muốn quyết chiến, dùng kiếm của hắn, một thanh kiếm cong cong như vầng trăng non.

Người trong giang hồ, cho dù là bắt buộc, cần thiết, cũng phải từ trong quyết chiến nghiến răng nuốt máu để chứng minh bản thân. Không có quyết đấu thì cũng không có thắng lợi.

Mặc dù một trăm nhân tài mới nổi khiêu chiến những tiền bối xuất sắc nhất trước đây, kết quả thường là chín mươi chín người thảm bại, đương nhiên có lẽ cũng có một người giành được thắng lợi, nhưng đó là thắng thảm.

https://thuviensach.vn

Không có thắng lợi thật sự nào mà không cần trả giá.

Mao Lạp Lạp cũng nguyện ý trả giá, nhưng hắn lại hi vọng có thể trả giá ít một chút.

Hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch xuất hiện, thù mới hận cũ đều dâng lên trong lòng.

Vương Tiểu Thạch xử sự công chính, thủ đoạn cũng không xem là nghiêm khắc. Những đệ tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn nhớ rõ, khi Vương Tiểu Thạch còn ở đó, Phong Vũ lâu sinh khí hoạt bát, sinh cơ dồi dào hơn rất nhiều.

Mọi người cũng không nhất định phải đi giết người phóng hỏa, đánh nhau phục kích mới có thể chứng minh sự tồn tại của mình, mới xem là "làm việc". Chỉ cần mọi người giúp dân chúng lương thiện chống lại cường bạo, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, tất cả đều là chiến công trong bang.

Có lúc, mọi người cùng nhau luận việc nước, nói chuyện nhà, bàn nữ nhân cũng được chấp thuận, hoàn toàn trở thành chuyện đứng đắn. Vương Tiểu Thạch còn tham gia vào, trêu chọc lẫn nhau, ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, mặc cùng mặc, chơi cùng chơi, không hề có vẻ tự cao, thật là hòa thuận êm đềm, cao hứng vui vẻ biết bao.

Thậm chí có lúc chỉ đưa gạo cứu trợ thiên tai, quyên góp lương thực tặng trà, cũng xem là lập công lập đức cho Kim Phong Tế Vũ lâu. Điều này hoàn toàn khác với tác phong nhất quán trước giờ của Phong Vũ lâu, nhất là tác phong của Bạch Sầu Phi sau khi nắm quyền.

Mọi người đều rất hoài niệm khoảng thời gian tự do tự tại, không cần ánh đao mưa máu này.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng có người không nghĩ như vậy, Mao Lạp Lạp chính là một trong số đó.

Ngoại hiệu của hắn là “Sát Nhân Phóng Hỏa”.

Em ruột của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong từng coi số mạng cho hắn, nói rằng trong số mạng của hắn có cái gì thất sát gặp liêm trinh, vốn là lửa luyện canh kim, nhưng lại gặp kình dương, hỏa tinh cộng thêm không kiếp, cả đời sát nghiệt rất nặng, khó mà tránh khỏi ánh đao vạ máu.

Lúc hắn bắt đầu giết người thì còn nương tay. Nhưng hắn là do một tay Hoa Vô Thác bồi dưỡng ra, Hoa Vô Thác đã dạy hắn một đặc điểm làm hảo hán giang hồ, đó là “đủ tàn nhẫn”.

Hoa Vô Thác phản bội chết, hắn bị điều đến làm thuộc hạ của Sư Vô Quý. Sư Vô Quý là một chiến sĩ, hắn từ chỗ Sư Vô Quý học được một loại “tàn nhẫn” khác.

Sau đó hắn được thăng lên làm thuộc hạ của Tiết Tây Thần trong Ngũ Phương Thần Sát, Tiết Tây Thần lại dạy hắn một loại “tàn nhẫn” cấp bậc khác.

Sau khi Tiết Tây Thần chết, hắn trực tiếp nhận lệnh của Tôn Ngư, gián tiếp vâng lệnh Lương Hà, thực ra đều chịu sự quản lý từ xa của Bạch Sầu Phi. Ba người này lại là ba loại “tàn nhẫn” khác nhau.

Hoa Vô Thác là người tàn nhẫn, Tiết Tây Thần là thủ đoạn tàn nhẫn, Sư Vô Quý là liều mạng tàn nhẫn, Lương Hà là một loại cướp đoạt tàn nhẫn, Tôn Ngư lại là một loại tàn nhẫn âm trầm khiến người ta không thể nhận thấy, thậm chí xem đó là đương nhiên, Bạch Sầu Phi lại là lòng dạ tàn nhẫn, sự tàn nhẫn của hắn giống như một loại thủ đoạn cần thiết khi làm chuyện lớn, không phân đúng sai.

https://thuviensach.vn

Mao Lạp Lạp đã hoàn toàn học được sự tàn nhẫn của bọn họ. Hắn luôn thích giết người, hơn nữa còn xem giết chóc là một sự hưởng thụ rất lớn.

Lúc hắn chán nản nhất có thể xem là lúc Vương Tiểu Thạch "cầm quyền". Khi đó hắn vốn thích giết chóc, động một chút là xảy ra án mạng, máu chảy thành sông, lại luôn bị Vương Tiểu Thạch khiển trách và trừng phạt, khiến cho hắn rất bực bội, từ đó căm hận Vương Tiểu Thạch.

Hắn cảm thấy một người không đủ độc ác, dựa vào cái gì để lăn lộn trên giang hồ? Một người không thể nhẫn tâm, dựa vào đâu để xông pha trong võ lâm?

Hắn muốn giáo huấn loại người này, hắn muốn giết chết Vương Tiểu Thạch.

Hắn cảm thấy mình mới là đúng, thậm chí còn cho rằng làm như vậy là đại biểu cho chính nghĩa của toàn bộ võ lâm.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chuyên Cơ (Cơ Hội Riêng)

Bốn người này đều là đệ tử khá xuất sắc trong Kim Phong Tế Vũ lâu, bọn họ đều tấn công Vương Tiểu Thạch, muốn lấy mạng Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại không muốn lấy mạng bọn họ.

Hắn cần mạng của bọn họ làm gì?

Hắn không thiếu bọn họ thứ gì, bọn họ cũng không thiếu hắn thứ gì. Hắn không hận cũng không ghét bốn người này, bốn người này và hắn cũng không hiềm không khích.

Những năm gần đây, Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không nỡ sát sinh. Mỗi sinh mệnh đều phải sống, đều hưởng thụ cuộc sống, hơn nữa đều muốn sống tiếp. Bọn họ đều có thân nhân, bằng hữu, hi vọng và tình cảm của mình, tại sao phải bóp chết những điều này chỉ vì một ác niệm trong lòng? Cho dù là một thân cây cũng có quyền sinh tồn, nó rất vất vả mới có thể nảy mầm, mọc cành, tản lá, trưởng thành, khỏe mạnh, ngậm nụ, nở hoa, kết trái… nó thì thầm với cơn gió, nó bốc hơi dưới ánh mặt trời, nó kể lể với nước mưa, nó giữ lấy đất trồng… Cho dù vô cớ giết chết một thân cây, một ngọn cỏ, cũng là chuyện không nên, hơn nữa còn là chuyện tàn nhẫn.

Nhưng có một số người, nếu như ngươi không giết chết hắn, hắn sẽ giết chết ngươi trước

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch đã từng xông qua giang hồ, trải qua sương gió, băng qua nguy hiểm, bước qua đầm rồng. Hắn lập tức nhìn ra được, nếu như không lập tức thị uy, chỉ sợ sẽ có càng nhiều người giống như bốn người này xung phong liều chết, mà người bỏ mạng tất nhiên cũng sẽ nhiều hơn.

Ẩn ý của câu "giết một người để răn trăm người", có lẽ là vì không muốn và không thể giết ngàn giết trăm, cho nên phải giải quyết dứt khoát. Trước tiên dập tắt "đốm lửa nhỏ" có thể cháy lan ra, khiến cho nó không có cả "một", làm sao có được "trăm".

Người sống trên đời, thông thường phải làm những chuyện mà mình không muốn làm, bao gồm cả việc giết người.

Có câu "người trong giang hồ, thân không do mình". Khi bắt đầu lưu truyền những lời này, quả thật xuất phát từ tận đáy lòng, cũng là một nỗi khổ tâm. Nhưng đến hôm nay, câu nói này đã hoàn toàn trở thành một cái cớ, bất kể hắn có phải ở trong "giang hồ" hay không (cũng không phải tất cả mọi người đều ở trong "giang hồ"), có thể xem là một "người trong giang hồ" hay không (giang hồ phong ba hiểm ác, cũng không phải tất cả mọi người muốn vào là vào, muốn xông pha là xông pha), có phải thật sự "thân không do mình" hay không (rất nhiều người vốn là muốn làm và thích làm, sau khi làm xong lại dùng một câu "không do mình" để đẩy lên chín tầng mây, giống như sai không phải hắn, tội không liên quan). Rốt cuộc người trong giang hồ có phải "thân không do mình" hay không, hay là người trong giang hồ ngược lại có thể "do mình" nhiều hơn những người không thuộc giang hồ (thật ra, một người xông pha giang hồ còn tự do tự tại hơn những người chôn thân ở nhà). Đây đều là những chuyện cần phải tranh luận, nếu không "người trong giang hồ, thân không do mình", từ một câu ngạn ngữ chí lý sẽ biến thành một cái cớ để đùn đẩy trách nhiệm.

Giờ phút này, vì để giảm bớt thương vong, Vương Tiểu Thạch không thể không ra tay giết chết mấy người này. Đây thật sự là "người trong giang

https://thuviensach.vn

hồ, thân không do mình”.

Không.

Không phải.

Không phải vậy.

Chỉ cần ngươi có can đảm, có hiểu biết, có năng lực, đủ sức mạnh, đủ kiên định, vẫn có thể biến “không do mình” thành “do mình”.

Sát niệm của Vương Tiểu Thạch vừa lóe đã tan, nhanh chóng biến mất.

“Không, ta và bọn họ không thù không oán, chỉ tình cờ đứng ở phía đối địch, không thể vì vậy mà giết người, không thể giết chết bọn họ.”

Hắn rút Tương Tư đao chặn đứng Tân Nguyệt kiếm của Trần Bì, lại dùng Tiêu Hồn kiếm ngăn cản Long Tu câu của Mã Khắc Bạch. Nhưng cùng trong nháy mắt, chũm chọe của Mao Lạp Lạp và hoa sen sắt của Vạn Lý Vọng đã đánh tới.

Năm ngón tay phải của hắn chợt nhúm lại, giống như nhặt thứ gì đó lên, quát một tiếng:

- Đá!

Sau đó bàn tay giơ lên, búng về phía Mã Khắc Bạch.

Đồng thời, ngón cái, ngón giữa và ngón trỏ tay trái của hắn cũng khép lại, nhanh chóng búng ra, quát lên:

- Tên!

https://thuviensach.vn

Hai tiếng “bộp” vang lên, Vạn Lý Vọng cảm thấy hoa sen sắt giống như bị một hòn đá đánh văng ra, còn Mao Lạp Lạp cũng cảm thấy chũm chọe bị một mũi tên sắc xuyên qua.

Vương Tiểu Thạch dùng tên và đá ngăn cản ám khí và binh khí tấn công, vốn chẳng có gì kỳ lạ, điểm kỳ lạ là trên tay hắn vốn không có tên, cũng không có đá.

Tên từ đâu đến? Đá làm sao tới?

Hóa ra “tên” và “đá” này đều là một loại kình khí vô hình, được Vương Tiểu Thạch vận khí ép lại, dùng sức bắn ra, lập tức hóa thành “khí thạch” và “kình tiễn” giống như vật thật.

Đá luôn là vũ khí của Vương Tiểu Thạch.

Môn công phu này cũng không phải do Thiên Y Cư Sĩ truyền thụ, mà là do hắn sáng tạo ra. Hắn cho rằng vũ khí không cần phải có hình thù kì lạ, không cần chiêu thức hoa mỹ, chỉ cần hợp tay thuận tiện, thường gặp thường thấy, đó mới chính là binh khí tốt nhất.

Trên giang hồ có đủ loại vũ khí dáng vẻ kì lạ, muôn hình vạn trạng, nhưng chỉ cần hiểu được tinh túy của nó, phát huy đến tận cùng, cho dù là một thanh đơn đao, một thanh thương buộc tua, một thanh kiếm sắt, cũng có thể trở thành binh khí hạng nhất trong thiên hạ.

Trên thực tế cũng vậy. Trong võ lâm có không ít cao thủ sử dụng binh khí độc môn kỳ môn, nhưng thật sự có thể bước lên hàng ngũ cao thủ hạng nhất, hầu hết vẫn là những loại binh khí thường thấy như đao, kiếm, thương, côn. Cho dù là binh khí hạng nhất, đưa vào trong tay người hạng chín thì cũng chỉ thành vũ khí hạng ba. Còn binh khí hạng chín, nếu do người hạng nhất sử dụng dĩ nhiên sẽ trở thành vũ khí hạng nhất.

https://thuviensach.vn

Ám khí cũng như vậy. Có rất nhiều ám khí hiếm lạ kì quái, nhưng cao thủ ám khí hạng nhất, chỉ cần một cây đao nhỏ, một mũi tiêu thép, hoặc là giương cung lắp tên, đều có thể trăm phát trăm trúng, tuyệt không sai lệch, cần gì phải làm bộ làm tịch, hào nhoáng trống rỗng?

Cho nên Vương Tiểu Thạch nhặt đá làm "ám khí" của hắn.

Bởi vì hắn sử dụng "ám khí" này một cách quang minh chính đại, vì vậy nó cũng đã trở thành "binh khí" của hắn.

Hắn luôn rất thích đá.

Một hòn đá, đại khái cần ở trong vỏ trái đất mấy chục ngàn năm, thậm chí là mấy triệu năm mới có thể hình thành. Mỗi hòn đá đều có hình dáng khác nhau, hoa văn khác nhau, thậm chí là kết cấu và tính chất khác nhau.

Bảo tàng binh khí chân thực nhất, mạnh mẽ nhất và thú vị nhất lại ở ngay dưới chân, trải rộng mặt đất, đưa tay là có thể nhặt được. Hắn cho rằng đây mới thực sự là binh khí thuận tiện, hợp tay, sắc bén, hơn nữa còn dùng không hết.

Hắn có tình cảm với đá, cho nên chọn tu luyện đá.

Đá cũng giúp hắn tạo ra không ít cơ hội, ví dụ như hắn từng dùng một hòn đá giết chết Phó Tông Thư.

Hắn cầm đá cũng giống như cầm cơ hội, nắm giữ thời cơ ở trong tay. Đó là cơ hội đặc biệt của hắn, cũng là cơ hội dành riêng cho hắn.

Đương nhiên, nếu là bốn năm trước đây thì hắn chắc chắn không thể phát ra "thạch kình vô hình", hiển nhiên lúc này công lực của hắn đã cao hơn một bậc.

Tên thì lại khác.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn chưa từng tu luyện bắn tên. Tiễn pháp của hắn đến từ Nguyên Thập Tam Hạn, trước khi chết Nguyên Thập Tam Hạn đã truyền "Thương Tâm tiễn quyết" cho hắn.

Thời gian cách nhau chưa lâu, hắn cũng không chuyên tâm tu luyện loại tiễn pháp này, nhưng với sự thông minh và công lực của hắn, chỉ cần ý niệm nổi lên, một số công pháp tiễn thuật tự nhiên hiện ra trong đầu, hắn cũng tiện tay thi triển.

Đây chính là "kình tiễn" của Nguyên Thập Tam Hạn.

Công lực của hắn vẫn chưa đến mức chín muồi, phát ra "khí thạch" và "kình tiễn" dĩ nhiên không mạnh bằng tên thật và đá thật, nhưng muốn đối phó với Vạn Lý Vọng và Mao Lạp Lạp thì đã dư sức.

Một tiếng "bộp" vang lên, hoa sen sắt vẽ nên một vòng cung lớn bắn ra.

Lại thêm một tiếng "bộp", chũm chọe văng ra, thế công lập tức tan rã.

Nói cách khác, trong nháy mắt Vương Tiểu Thạch đã ngăn cản bốn loại công kích của bốn loại vũ khí do bốn tên sát thủ thi triển ra.

Hắn làm được điều này, hơn nữa còn không giết người, không đả thương người.

Nhưng mặt khác đó cũng là thất bại của hắn, bởi vì những người còn lại cũng đồng thời phát hiện được một chuyện. Vương Tiểu Thạch có thể ngăn cản đợt công kích này, nhưng đã có hiện tượng cố sức và lực bất tòng tâm.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không bại, thậm chí ai cũng nhìn ra được, hắn có thể dễ dàng chiến thắng. Nhưng lần "mạo hiểm chống đỡ"

https://thuviensach.vn

này đã xác nhận, Vương Tiểu Thạch cũng không phải là vô địch, hắn vẫn có chỗ thiếu sót.

Chỉ cần cùng nhau xông lên, đồng tâm hiệp lực, chưa chắc đã không thể giết chết hắn ngay tại chỗ, loạn đao phân thây.

Chỉ cần có loại ý nghĩ "khiêu chiến quyền uy" này, dĩ nhiên là có người nóng lòng muốn thử, giành nhau tranh công, cuộc giết chóc này sẽ không dễ dẹp yên.

Vương Tiểu Thạch cũng hiểu được loại tâm lý và xu hướng này, nhưng muốn đối địch mà không giết hay làm bị thương, khó tránh khỏi sẽ lộ ra công lực của mình không đủ.

Trên đời khó có chuyện vẹn cả đôi đường.

Lúc này, mọi người quả nhiên đã rút đao vung kiếm, mài quyền xoa tay, muốn thử vây giết Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đành phải ứng chiến. Hắn biết kết quả này không thể tránh khỏi, nhưng nếu có thể không giết người, hắn vẫn sẽ kiên trì với nguyên tắc của mình, cố gắng không giết người.

Ngay lúc này bỗng có người quát lên:

- Dừng tay!

Sau đó hắn lại cười hì hì hỏi:

- Lúc này gọi mọi người lại, không cho chiến đấu, có phải rất mất hứng hay không?

Sau đó hắn lại tự nói ra:

https://thuviensach.vn

- Có điều, không phải ta không để cho mọi người thi triển thân thủ, mà là Bạch lâu chủ đã dặn dò, chỉ cần khiến cho Vương thiếu hiệp ra mặt, lập tức mời y đến thương thảo đại kế. Hiện giờ người đã ghé bước, mục đích đã đạt được, mọi người cũng không cần phải đánh trận đánh này nữa.

Người này nói chuyện rất ôn hòa, nhưng đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu lại không dám không nghe, bởi vì hắn là người chỉ huy hành động lần này, Tôn Ngư.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiền Cơ

Sau khi Vương Tiểu Thạch đột ngột xuất hiện, thời gian giao đấu thực ra rất ngắn ngủi, trong lòng Tôn Ngư lập tức đưa ra vài kết luận (nhưng vẫn không kịp ghi chép lại, cục diện trong nháy mắt đã biến đổi mấy lần, hắn phải quyết đoán kịp thời, dẫn dắt thế cục theo ý mình, mới có cơ hội đứng về phía có lợi, cho nên hắn đành phải tạm thời ghi nhớ trong đầu).

Thứ nhất, Vương Tiểu Thạch vốn có thể giết chết bốn kẻ tấn công này, nhưng hắn lại không giết. Nếu như không phải muốn tỏ ra yếu kém, khiến người ta xem thường, vậy thì chắc chắn là cố ý ban ơn, muốn lôi kéo thuộc hạ cũ trong bang.

Thứ hai, đá của Vương Tiểu Thạch vốn đã danh chấn giang hồ, nhưng hiện giờ nhìn hắn tiện tay thi triển, hóa ra đã luyện thành cảnh giới "đá không đá", điều này trong võ lâm vẫn chưa ai biết. Đối phó với bốn nhân vật nhỏ không đáng kể, Vương Tiểu Thạch lại lộ ra quân bài sát thủ của mình, điều này đúng là bất trí. Xem ra, Vương Tiểu Thạch tuyệt đối không thể coi là một nhân vật kiêu hùng.

Thứ ba, Nguyên Thập Tam Hạn thật sự đã truyền "Thương Tâm tiễn quyết" cho Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch phát ra "vật trống", nhưng Tôn Ngư vẫn có thể phân biệt được rõ ràng "thạch kình" và "tiễn khí". Hắn tự nhận võ công của mình không phải quá cao, nhưng năng lực làm việc lại giỏi hơn so với võ công, mà năng lực quan sát lại hơn xa thủ đoạn làm việc.

https://thuviensach.vn

Thứ tư, Vương Tiểu Thạch dùng tay không phát ra "tên" và "đá" đã khiến người ta lóa mắt, nhưng điểm lợi hại nhất không phải ở đó. Trong nháy mắt khi nhón tay thi triển "kình tiễn" và "khí thạch", hắn đã buông binh khí trong tay ra, nhưng đao kiếm của hắn vẫn giao đấu mấy chiêu với binh khí của Trần Bì và Mã Khắc Bạch. Người không để ý còn cho rằng đao kiếm vẫn đang ở trong tay Vương Tiểu Thạch, nhưng nếu đao kiếm vẫn còn trong tay, Vương Tiểu Thạch cũng không có biện pháp bắn ra "kình tiễn" và "khí thạch".

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch đã luyện đao pháp và kiếm thuật đến cảnh giới "tâm ngự"?

Thứ năm, nếu thật sự như vậy thì có đánh tiếp cũng vô ích, chiến tiếp càng vô nghĩa, không bằng lập tức tiến hành bước thứ hai của kế hoạch. Cho nên hắn mới bảo mọi người dừng tay.

Thứ sáu, mặc dù giao chiến rất ngắn ngủi, nhưng hắn đã nhìn ra được mấy chuyện.

Mao Lạp Lạp thật sự căm hận Vương Tiểu Thạch, nhưng ra tay quá âm hiểm. Loại người này, bất kể làm thuộc hạ của ai thì đều phải đề phòng hắn cắn trả.

"Tân Nguyệt Kiếm" Trần Bì thật sự dũng mãnh gan dạ, loại người này luôn cố gắng tranh công, vì tiền đồ không ngại bước qua hài cốt của những người khác. Loại người này có thể giao cho trọng trách, nhưng không thể tín nhiệm.

Vạn Lý Vọng nhìn có vẻ như dũng cảm quyết đoán, thực ra lại nhát gan sợ sệt, hắn ra tay không phải vì chấp hành công việc, mà là một loại che giấu cầu công. Người như vậy không thể tin tưởng.

Mã Khắc Bạch là chiến sĩ, một chiến sĩ chân chân chính chính. Loại người này có thể tin tưởng, cũng không cần đề phòng quá mức, bởi vì tự

https://thuviensach.vn

hắn sẽ nổi lên rất nhanh, cũng biến mất rất nhanh.

Quá trình giao chiến tuy ngắn, nhưng Tôn Ngư đã nhìn thấu tính tình của bọn họ, trong lòng cũng đã có chủ ý riêng.

Hắn thích nhìn người ta giao đấu, bởi vì như vậy có thể nhìn ra tính tình thật sự của một người, không thể che đậy được.

Có một số người, ngày thường thích ra vẻ ta đây, khoe khoang khoác lác, nhưng một khi gặp chuyện lại sợ đầu sợ đuôi, kiếm cớ trốn tránh, giả vờ dũng mãnh nhưng thực ra lại nhát gan. Tất cả những điều này đều có thể nhìn thấy rõ ràng khi động thủ tiếp chiêu.

Hắn có thể từ đó nhìn ra tài năng thật sự của thủ hạ, mới quyết định trọng dụng hay vứt bỏ.

Cho nên hắn thích xem chiến đấu, không bao giờ bỏ qua cơ hội như vậy. Nhất là xem danh thủ, cao thủ, hảo thủ danh gia chiến đấu với nhau, lúc tiến lùi công thủ, cá tính đều lộ ra hoàn toàn, trí tuệ cũng thể hiện đầy đủ, đúng là thu được rất nhiều lợi ích.

Giống như trận đánh ngắn ngủi này của Vương Tiểu Thạch, hắn đã từ trong đó thu được không ít thứ.

Sau đó hắn nở nụ cười như có thể lượm lấy được, hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Vương tam lâu chủ, ngài còn nhận ra tôi không? Tôi chính là Tôn Ngư của Thiền Cơ doanh ngày trước. Những năm gần đây, hi vọng ngài vẫn khoẻ chứ?

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy người này liền mỉm cười.

- Ta đương nhiên là nhớ được ngươi.

https://thuviensach.vn

Hắn thân thiết nói:

- Lão Tôn Tử vì muốn đưa một viên thuốc giải rượu cho Kim lão đại, đã hao phí cả một canh giờ, Tiểu Ngư Nhi công khai thừa nhận một cái rắm không phải của mình, còn nói đỏ mặt là đỏ mặt, ngoài ngươi ra thì còn có ai.

Tôn Ngư cười đến mặt mày nở hoa, miệng lưỡi cũng giống như nở hoa:

- Vương tam lâu chủ bây giờ đã danh động thiên hạ, rung trời chuyển đất, còn nhớ đến một nhân vật nhỏ bé như tôi, đúng là khiến tôi vô cùng kinh ngạc, cảm động không thôi.

- Ai có thể quên ngươi chứ.

Tư thế thu đao vào vỏ của Vương Tiểu Thạch rất đẹp:

- Năm đó ngươi đã có biểu hiện bất phàm, hôm nay quả nhiên là một nhân vật tuyệt đỉnh.

- Nhờ năm đó Vương đương gia khen ngợi.

Tôn Ngư chân thành nói:

- Tôi không dám không tiến bộ.

- Khách khí rồi.

Thủ thế thu kiếm vào vỏ của Vương Tiểu Thạch càng tiêu sái:

- Đã là chuyện cũ rồi, Tôn thống lĩnh có chỉ giáo xin cứ nói!

- Kẻ hèn thật sự có công việc trên người, xin Vương tam ca rộng lòng thông cảm, thứ tội lần này.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư thật lòng nói:

- Năm đó thiếu ân tình của tam ca, đợi làm xong công việc sẽ báo đáp sau.

- Quá lời rồi.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Ngươi đừng ngại, cứ theo như lâu quy mà giải quyết công việc.

- Vương thiếu hiệp khoan dung rộng rãi, vậy thì dễ xử lý rồi.

Tôn Ngư thành tâm chắp tay, sau đó nói rõ công chuyện:

- Bạch lâu chủ mời ngài qua một chuyến.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta chỉ biết có Tô lâu chủ và Bạch nhị ca, không biết có Bạch lâu chủ.

Tôn Ngư ôm quyền nói:

- Nói như vậy, nếu Bạch Sầu Phi đương gia mời Vương tam đương gia qua một chuyến thì sao?

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Từ lâu ta đã không còn là đương gia gì. Phiêu bạt nơi chân trời, nào có gia để mà đương? Có điều ta cũng muốn gặp Bạch nhị ca cách biệt đã lâu, hỏi y xem gần đây thân thể Tô đại ca có bình an không.

Tôn Ngư nói:

- Cho dù thế nào, kẻ hèn cho rằng Vương tam hiệp nên đi một chuyến thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Vương Tiểu Thạch khẽ nhếch lên, ánh mắt lóe sáng, nhướng mày nói:

- Ồ? Vậy nếu ta không đi thì sẽ không tốt sao?

Tôn Ngư đột nhiên nhìn chung quanh, nói:

- Hơn năm năm trước, tôi chỉ là một tên tiểu lâu la của Kim Thuộc phái, một lưu phái nhỏ trong kinh thành. Sau đó trong một lần Lưu Liên đại hội được ngài nhìn trúng, kéo tôi ra khỏi đó.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Lần đó khai mạc Lưu Liên đại hội, mọi người bàn xong việc công lại kể chuyện xưa, đến buổi tối mấy trăm người vây quanh đống lửa chè chén. Lão đại Kim Thục Phong của Kim Thuộc phái các ngươi ngồi ở phía trước đối diện với ngươi, cách nhau ít nhất cũng hai trăm người. Khi đó thủ lĩnh các phái đang thay phiên lên tiếng…

- Đúng, khi đó Kim tặc đang xua quân xâm chiếm phía nam, mọi người lòng đầy căm phẫn, đều muốn hành động một phen, dốc một phần sức lực vì quốc gia.

Trong nụ cười của Tôn Ngư mang theo chút lạnh giá:

- Cho nên, từng người lần lượt phát biểu những câu từ đao to búa lớn. Nhưng kết quả là, làm được những lời đêm đó mình nói ra, trong một trăm người e rằng không được một, cho dù cố hết sức cũng chỉ làm được một phần trăm trong đó mà thôi.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Con người thường nói một đàng làm một nẻo. Nếu như yêu cầu phải làm được mới nói, ta thấy trong thành này tám chín phần đều sẽ thành

https://thuviensach.vn

người câm. Chuyện này cũng khó trách, phát ngôn bừa bãi, nói suông phóng đại, đó là chuyện thường tình của con người. Có điều lần đó mọi người đang thao thao bất tuyệt, nói năng hùng hồn, ta lại phát hiện có một người, một đệ tử rất trẻ tuổi của Kim Thuộc phái có hành động khác thường…

Tôn Ngư cười nói:

- Người đó là đương nhiên chính là tôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta phát giác ngươi giống như lấy ra thứ gì đó, nhưng động tác rất chậm, sau đó dần dần di chuyển về phía trước, động tác càng chậm hơn. Quả thật cho dù là một động tác nhỏ cũng hết sức chậm chạp, vô cùng tỉ mỉ, càng muôn phần cẩn thận, chỉ sợ làm kinh động đến người khác. Ngươi vẫn luôn di chuyển, nhưng thoạt nhìn thì hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy là đang chuyển động. Mặc dù trước một khắc và sau một khắc, ngươi ít nhất đã di chuyển ba bốn bước, nhưng người khác lại khó nhận ra ngươi đã thay đổi vị trí tư thế.

Tôn Ngư bỗng nói:

- Tôi cho rằng mình đã rất cẩn thận, nhưng tất cả vẫn rơi vào trong mắt của ngài, đúng là xấu hổ.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta có lòng quan sát ngươi, dĩ nhiên là rõ ràng trước mắt.

Tôn Ngư xấu hổ nói:

- Nhiều người như vậy, trong khi tôi và ngài vốn không quen biết. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, ngài lại có thể nhìn rõ toàn bộ cử động của tôi, mà

https://thuviensach.vn

tôi lại hoàn toàn không phát giác ra…

- Ngươi khách khí rồi.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Đêm hôm đó, ngươi cũng đã phát giác ra là ta để ý ngươi… Không phải sao, khi ngươi di chuyển đến sau lưng đại biểu Công Tôn Vô Mi của Sơn Đông Thần Thương hội, còn trừng mắt nhìn ta một cái, ánh mắt đó đúng là hung dữ, ta còn nhớ rõ ràng.

Tôn Ngư càng xấu hổ:

- Rốt cuộc thì không có chuyện gì gạt được ngài. Lúc đó tôi chỉ là vô danh tiểu tốt, còn ngài đã là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu danh chấn võ lâm. Nói thật, tôi không nhận ra ngài mới là chuyện lạ, còn ngài nhận ra tôi lại không hề hợp lý. Có lẽ tất cả mọi chuyện của tôi đều không thoát khỏi ánh mắt của ngài.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đúng vậy, ta không ngờ một nhân vật vô danh mà lại bình tĩnh, nhanh nhạy và tài ba như vậy, cho nên vẫn luôn để ý ngươi. Nửa canh giờ sau ngươi mới di chuyển đến bên cạnh một tên đồng liêu, nói mấy câu gì đó, lặng lẽ cầm một túi nước. Lại một canh giờ ngươi mới di chuyển đến bên cạnh lão đại Kim Thục Phong của ngươi, sau đó nhét thứ kia vào trong miệng lão đại của ngươi, lại cho y uống mấy ngụm nước. Không lâu sau, vị Kim lão đại kia của ngươi vốn đã say đến bảy tám phần bỗng tỉnh táo lại, vừa lúc đến phiên y phát biểu ý kiến, cho nên y mới có thể nói rõ ràng mạch lạc, rất có kiến giải, được toàn trường vỗ tay như sấm. Mọi người đều rất bội phục y tửu lượng cao, ăn nói lại hay.

Tôn Ngư cười nói:

https://thuviensach.vn

- Lão đại của ta thật sự là tửu lượng, tài ăn nói và danh tiếng đều tốt cả.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta lại bội phục ngươi, bởi vì lúc này ta mới biết, thứ mà ngươi cho y ăn chính là thuốc giải rượu. Khi ngươi bắt đầu hành động thì y chỉ vừa mới uống rượu, ngươi đã tính chuẩn sau một canh giờ y nhất định sẽ say đến mức không cầm cự nổi, do đó ngươi cũng bắt đầu hành động. Ngươi có thể không làm kinh động đến bất cứ người nào, ung dung thản nhiên, còn bảo vệ mặt mũi của Kim lão đại. Khi đó ta đã biết, ngươi tuyệt đối là một nhân vật xuất sắc chứ không phải là vật trong ao. Sau đó ta hỏi thăm, mới biết mọi người thường gọi ngươi là "Lão Tôn Tử".

Tôn Ngư cảm kích nói:

- Cho nên, ngài mới xin Tô… công tử tìm người đưa tôi tới đây?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta kể lại với Tô đại ca những gì mình quan sát được, ai ngờ huynh ấy chỉ nói một câu "đệ hãy tìm người đưa hắn vào trong lâu. Còn nữa, thuốc giải rượu mà hắn dùng gọi là 'Túy Sinh Mộng Tử', nếu như hắn có thể đưa cho chúng ta phương pháp chế biến, khi vào lâu sẽ bảo đảm cho hắn giữ chức phó thống lĩnh". Xem ra huynh ấy còn để ý hơn ta, ngay cả ngươi dùng thuốc gì cũng biết.

Tôn Ngư nói:

- Cho nên ngài mới nhờ Bạch… lâu chủ tìm đến tôi, muốn tôi gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu?

Vương Tiểu Thạch nói:

https://thuviensach.vn

- Bạch nhị ca vừa nghe nói có nhân tài như vậy, lập tức xung phong nhận việc, quả thật đã mời được ngươi tới, cũng hết sức trọng dụng ngươi. Nhân tài giống như ngươi, tất nhiên là nên gia nhập vào nơi có thể phát huy tài năng của mình như Phong Vũ lâu.

Tôn Ngư thẹn mướt mồ hôi nói:

- Ân tình tam đương gia coi trọng tôi, đến bây giờ tôi vẫn không thể báo đáp, đúng là…

- Sai rồi, chuyện này thì có là gì, huống hồ…

Vương Tiểu Thạch khẽ quát:

- Ngươi đã sớm báo đáp rồi.

- Báo đáp?

Tôn Ngư lại không hiểu:

- Chuyện này không có.

- Có.

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Ngươi đã quên Thạch Sơn đại yến rồi sao?

- Thạch Sơn đại yến? Nơi ấy phong cảnh tươi đẹp, thác nước chảy xiết, một đám cao thủ tụ tập cùng thương thảo đại kế. Đó là lần đầu tiên tôi làm tổng chỉ huy canh phòng trong một bữa tiệc long trọng như vậy, làm sao quên được.

Tôn Ngư nói:

- Nhưng mà lần đó, tôi cũng không báo đáp ngài thứ gì…

https://thuviensach.vn

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Ngươi đã quên chuyện đánh rắm.

- Đánh rắm?

Tôn Ngư có phần ngơ ngác:

- Chuyện đánh rắm này…

- Đúng, đánh rắm.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Là ta đánh rắm.

Tôn Ngư lúc này mới nhớ lại, biểu tình trên mặt có phần như cười mà không cười.

- Ta đánh một cái rắm rất thúi, nhưng lại không kêu, quả là rắm không có một chút tiếng kêu nào.

Vương Tiểu Thạch kể lại chuyện cũ một cách rất bình tĩnh ung dung, thản nhiên tự đắc:

- Nhưng lần đó thật sự là ta đã đánh rắm trước mặt mọi người.

- Đánh rắm là chuyện bình thường của người bình thường, chẳng lẽ hoàng đế, anh hùng, thánh hiền, hào kiệt thì không đánh rắm sao? Đánh rắm cũng không có gì ghê gớm.

Tôn Ngư nói:

https://thuviensach.vn

- Lần đó trong Thạch Sơn đại yến tranh nhau nịnh hót, tâng bốc bịa chuyện, trước mặt Thái tướng tranh sủng cầu công, chẳng phải cũng là đang đánh rắm sao? Chỉ là bọn họ đánh rắm từ miệng mà thôi.

- Có điều đánh rắm dù sao cũng là đánh rắm, vừa nghe được mùi thúi của nó, mọi người đều biết là có người đánh rắm.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi ở bên cạnh ta lập tức đỏ mặt, cử chỉ nhăn nhó, thế là mọi người đều cho rằng Tiểu Ngư Nhi phụ trách canh phòng này đánh rắm.

Tôn Ngư thoải mái nói:

- Đó chẳng qua là một cái rắm mà thôi, người nào nhận cũng như nhau.

- Nhưng ngươi trẻ tuổi hơn ta, một người muốn xông pha giang hồ thì hình tượng rất quan trọng. Tại nơi đó cũng có rất nhiều nữ kiệt anh hùng, nữ nhân tuyệt sắc trong võ lâm. Ngươi ở trước mặt mọi người ngầm thừa nhận như vậy, đúng là không dễ làm được, cũng không dễ vươn mình.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Nói thật, ngươi có thể nhận cái rắm này thay ta, còn nói đỏ mặt là lập tức đỏ mặt, không nói câu nào đã ôm chuyện về mình, tuổi còn trẻ mà có thể vượt qua hư vinh như vậy, ta thật sự bội phục ngươi từ đáy lòng.

- Nói đùa, quá lời rồi. Một cái rắm thì có là gì chứ. Tam đương gia một khi ra mặt, chính là nhân vật lãnh tụ đại biểu cho đệ nhất bang hội trong cả kinh thành. Nhân vật nhỏ như tôi vốn chỉ như một cái rắm, nhận cái rắm này thì có sao đâu.

Tôn Ngư vội giải thích:

https://thuviensach.vn

- Rốt cuộc lúc đó ngài vẫn đứng ra nói rõ, rằm là do ngài đánh, khiến mọi người đều che miệng cười. Tôi không giúp đỡ ngài, ngài cũng không nhận ân tình của tôi.

- Nhưng ngươi có tấm lòng và khí phái như vậy, đã xem là hiếm thấy.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Trên giang hồ luôn cho rằng hung hăng hiếu chiến mới là hảo hán, trong võ lâm cũng cho rằng phải chiến đấu giành thắng lợi mới xem là nhân vật lớn. Thực ra, người biết co biết duỗi, có thể chịu đựng thay người khác, có thể làm chuyện lớn, gánh trách nhiệm lớn mà vẫn ung dung thản nhiên, không hề biến sắc, đây mới là nhân vật tài giỏi.

Hắn chậm rãi nhấn mạnh giọng điệu, nói:

- Cách làm của ngươi khiến ta hiểu được rất nhiều thiền cơ đối nhân xử thế.

Nghe được những lời này và cuộc nói chuyện này, Tôn Ngư càng cảm thấy kính nể Vương Tiểu Thạch.

Chỗ tài giỏi của Vương Tiểu Thạch không chỉ là quan sát tỉ mỉ, không xem thường bất cứ người nào, mà còn có trí nhớ hơn người, cùng với khả năng tương tác của hắn.

Một nhân vật xuất sắc, chẳng những có thể học được nhiều thứ từ những người cao minh hơn mình, mà còn có thể rút ra được bài học từ những người thấp kém hơn mình.

Hiển nhiên Vương Tiểu Thạch chính là loại người này.

Từ trong cuộc nói chuyện với Vương Tiểu Thạch, Tôn Ngư cũng đã học được không ít thứ.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn vẫn muốn chấp hành nhiệm vụ của mình, cũng là mục đích mà hắn kéo dài câu chuyện này, cho nên hắn nói:

- Vương tam hiệp, năm xưa ngài đã coi trọng tôi, lại đối xử với tôi rất tốt. Tôi thiếu ân tình của ngài, cũng chưa báo đáp đại ơn của ngài. Nhưng ngài cũng từng dạy mọi người, việc công trước hết rồi mới đến việc tư, quyết không thể xem trọng việc tư hơn việc công. Nếu như ngài có thể theo tôi đi một chuyến, nói chuyện với Bạch lâu chủ, như vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Còn nếu như ngài không đồng ý, vậy thì cũng không có ích lợi gì.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Đúng đúng, bây giờ ngươi đang làm việc công. Vừa rồi chúng ta nói chuyện cũ, cũng không làm trở ngại đến việc công. Ta rất vui lòng đàm đạo với ngươi, nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng muốn ta đi gặp Bạch lão nhị, vừa rồi tâm tình của ta không tốt, cũng không có hứng thú. Ngươi có chức trách trên người, cứ việc thi triển thủ đoạn, không nên khó xử, cũng không cần phải khách khí.

Tôn Ngư ra vẻ khó xử:

- Vương đại hiệp minh giám, không phải là tôi muốn đắc tội với ngài, nhưng mà…

- Không cần nhiều lời!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta hiểu được là ngươi phải bàn giao với Bạch lão nhị. Nhưng ta lại không hiểu, nếu như ta không muốn đi thì ngươi có cách gì để ép ta?

Lời này là thật, cũng là chính xác. Chỉ với Tôn Ngư và những người trong tay, vẫn không thể bức bách Vương Tiểu Thạch làm bất cứ chuyện gì mà hắn không muốn làm.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư thở dài một tiếng, lại thở dài tiếng nữa.

Sau đó hắn hỏi:

- Vương tam ca thật sự không muốn theo chúng tôi đi chuyến này sao?

- Không muốn.

- Được, vậy xin đắc tội…

Tôn Ngư vỗ tay một cái. Dưới bậc thang của Vạn Bảo các liền vang lên tiếng giày, bốn tên cao thủ áp giải một người đi vào.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chung Đoan Cơ (Chấm Dứt Cơ Hội)

Người bị áp giải là một cô gái.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy cô gái này, lập tức cảm thấy đau đầu, gần như muốn nhảy lên mắng lớn:

- Cô làm gì vậy? Không phải bảo cô đi Tượng Tị tháp à? Tại sao lại để cho người ta bắt?

Cô gái bị áp giải vào, đương nhiên là mất đi tự do.

Cô gái mất đi tự do, dĩ nhiên là bị người ta khống chế.

Cô gái bị khống chế, không ngờ lại là "Tiểu Hàn Sơn Yến" Ôn Nhu.

Thấy Vương Tiểu Thạch tức giận như vậy, vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, môi trề ra:

- Ngươi! Ngươi! Ngươi!

Nàng lại không nói tiếp được.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy dáng vẻ của nàng ủy khuất như vậy, lại không mắng được nữa, đành giậm chân nói:

- Không đúng à? Bảo cô đừng có đi ra ngoài gây chuyện, bây giờ rơi vào trong tay người ta, hay thật đấy!

https://thuviensach.vn

Ôn Nhu lại khóc lên, dường như quên mất đang bị kẻ địch bắt giữ.

- Ngươi thấy ta bị người ta bắt, vui lắm phải không? Ngươi hung dữ như vậy, vừa thấy mặt đã mắng chửi, cũng không quan tâm đến người ta!

- Ta, ta, ta…

Vương Tiểu Thạch lại tức đến xoa tay giậm chân:

- Ta làm sao không quan tâm đến cô!

- Ngươi quan tâm ta à?

Ôn Nhu khóc như hoa lê dính hạt mưa, càng khóc càng mang theo mưa gió:

- Ngươi quan tâm ta mà lại mắng ta?

- Ta… ta mắng cô là vì muốn tốt cho cô.

Vương Tiểu Thạch vội vã nói:

- Bây giờ cô như vậy, cô cho rằng ta vui lắm sao?

- Ngươi không suy nghĩ biện pháp cứu người, vừa thấy mặt đã mắng chửi không ngừng.

Ôn Nhu vẫn không bỏ qua:

- Còn nói là quan tâm người ta, trước mặt mọi người mắng chửi như vậy, không cho người ta một chút mặt mũi nào!

- Ta… ta là nhất thời nóng ruột

Vương Tiểu Thạch đành nói:

https://thuviensach.vn

- Ta thấy cô như vậy, đúng là không… không biết tự lo cho mình, cho nên mới nói mấy câu.

- Nói mấy câu cái gì, đó là mắng, mắng đến mức bổn tiểu thư tối tăm mặt mày. Cha ta cũng không dám mắng ta như vậy.

Lúc này Ôn Nhu mới nín khóc, hất hàm giậm chân nói:

- Ta không quan tâm, ngươi phải xin lỗi trước rồi mới nói.

Vương Tiểu Thạch kêu lên mấy tiếng, gãi đầu nói:

- Không bằng đợi ta cứu cô rồi hãy nói có được không?

- Không được, không được! Ta không muốn, không muốn!

Ôn Nhu hoàn toàn không để ý mình đang rơi vào trong tay kẻ địch:

- Ta muốn ngươi xin lỗi bổn tiểu thư ngay bây giờ.

Vương Tiểu Thạch không lay chuyển được nàng, đành phải ra vẻ cung kính chắp tay nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, tiểu sinh đã thất lễ rồi!

Ôn Nhu cười một tiếng, lúc này mới xoay gò má hồng với lúm đồng tiền như hoa hạnh, nói:

- Ta cũng không phải không nghe lời ngươi. Ta vốn ngồi ở trong tháp cắn hạt dưa, đang rãnh rỗi đến phát chán, chợt nghe dưới lầu có tiếng rao hàng tơ lụa, cho nên mới bảo Chu Đại Khối Nhi coi chừng tháp, còn mình đi xuống xem náo nhiệt một chút. Ta thấy đống vải vóc kia màu sắc thật tươi, mùi hương lại thơm, không kìm được mới nhặt lên ngửi mấy cái. Không ngờ đột nhiên cảm thấy hoa mắt, trong lòng biết không ổn, đang muốn lui thì đống vải vóc kia đã bọc lấy ta, tiếp đó thì… chính là như vậy.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch vẫn không nhịn được nói một câu:

- Cô không xuống dưới xem thì không được hay sao…

Ai ngờ Ôn Nhu lại muốn khóc:

- Người ta không biết mà. Nếu như biết thì đâu có xuống, còn ở đây không có ai cứu, không ai quan tâm, bị ngươi mắng hết lần này đến lần khác, hết đợt này đến đợt khác, hết trận này đến trận khác hay sao!

Nói xong nàng lại khóc lên.

Vương Tiểu Thạch lại gấp đến độ giậm chân, khiến cho mặt đất phát ra tiếng:

- Ta có thể nào không cứu cô, cô cô cô sao lại như như vậy!

Tôn Ngư bỗng ho khan một tiếng.

Vương Tiểu Thạch liền quay đầu trừng mắt nhìn hắn:

- Cổ họng ngươi có chuyện à?

Tôn Ngư cười cười lắc đầu.

Hai tay Vương Tiểu Thạch thu vào trong tay áo, lại hỏi:

- Phổi ngươi có chuyện à?

Tôn Ngư nói:

- Không có chuyện gì.

Cũng không biết vì sao, khi Vương Tiểu Thạch đối xử với Ôn Nhu thường khẩn trương đến mức giậm chân, còn đối xử với người khác thì lại rất ung dung:

https://thuviensach.vn

- Như vậy nhất định là trong lòng có chuyện?

Khóe miệng Tôn Ngư nhếch lên, giống như miễn cưỡng cười một cái:

- Ngài nói cứu người là cứu người, quả thật không xem bảy mươi ba vị hảo hán có thể chiến đấu ở đây là người rồi.

Hắn vừa nói xong câu này, cho dù là người không muốn giao đấu với Vương Tiểu Thạch, lúc này cũng rất muốn xông lên.

- Ngài là một người rất có bản lĩnh.

Tôn Ngư thật lòng nói:

- Nhưng ngài chỉ có một người, còn chúng tôi có hơn bảy mươi người, huống hồ Ôn cô nương vẫn còn ở trong tay chúng tôi.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn chân mình một chút, bàn chân xoay xoay tại vị trí ban đầu, giống như đôi giày mà hắn mang một lớn một nhỏ vậy. Sau khi nhìn một lúc lâu, khiến cho mọi người cũng muốn nhìn theo ánh mắt của hắn, Vương Tiểu Thạch chợt hỏi:

- Ngươi không làm khó dễ cô ấy chứ?

Tôn Ngư vội nói:

- Không dám, sao mà dám! Chúng tôi đối xử với cô ấy như thượng khách vậy.

- Rất tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu như các ngươi dùng lễ đối đãi với Ôn cô nương, cứu người cũng không nhất định là phải động thủ.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tôn Ngư lại nở nụ cười:

- Vậy thì tốt rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Ngươi muốn thế nào mới chịu thả người?

Tôn Ngư khiêm nhường đáp:

- Chỉ cần ngài đi theo chúng tôi một chuyến.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Đi gặp Bạch nhị ca à?

Tôn Ngư đáp:

- Đi gặp Bạch lâu chủ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Tôn Ngư đáp:

- Chỉ đơn giản như vậy.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Có thể thả người trước, sau đó ta mới đi hay không?

Tôn Ngư đáp:

- Lâu chủ đã dặn dò, bảo chúng tôi mời ngài đến trước.

- Nếu là như vậy…

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch suy nghĩ một chút, kiên quyết nói:

- Ta sẽ không đi.

- Ồ?

Đám người Tôn Ngư đều bất ngờ với câu trả lời của Vương Tiểu Thạch.

- Câu trả lời này thật sự làm chúng tôi quá thất vọng, khiến chúng tôi quá khó xử.

Tôn Ngư chân thành nói.

- Ta vốn cũng muốn đi thăm hỏi Bạch nhị ca

Vương Tiểu Thạch giải thích:

- Nhưng bị uy hiếp như vậy, ta lại không muốn đi nữa. Nếu như y chỉ nhờ ngươi truyền tin, nói một câu là ta sẽ đi ngay. Hiện giờ lạnh lùng xa cách như vậy, ta lại không muốn gặp mặt nữa.

- Này này này!

Ôn Nhu nóng nảy:

- Ngươi quên ta rồi sao?

Khuôn mặt Tôn Ngư giãn ra, cười nói:

- Đúng rồi, Vương tam hiệp không thể nào quên mất vị hồng nhan yếu ớt này, còn đang chờ ngài gật đầu một cái. Trong lâu có không ít huynh đệ vẫn nhớ nhung Vương tam ca, nhưng cũng có một số kẻ lỗ mãng mới gia nhập, chưa chắc đều kính nể ngài.

- Ồ?

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch giống như người vừa tỉnh mộng, nói:

- Nói cũng phải, ta không thể mặc kệ tiểu muội muội này, nhưng ta cũng không muốn bị người khác uy hiếp làm việc… Ngươi nói xem, nên làm thế nào cho phải đây?

Hắn lại xoay đầu nhìn mọi người trên lầu, dưới lầu và bên ngoài:

- Ngươi nói xem? Các ngươi nói xem?

- Như vậy thì tốt.

Tôn Ngư đưa ra một "phương pháp":

- Vương tam hiệp không chịu để cho chúng tôi dễ dàng làm việc, chúng tôi cũng không dám làm càn. Nói như vậy, Ôn cô nương đánh phải tạm thời theo chúng tôi trở về, chịu ủy khuất mấy ngày, chờ Vương tam hiệp suy nghĩ kỹ càng lại tới đón cô ấy về, chẳng phải được rồi sao.

- Không được, không được!

Ôn Nhu kêu lên:

- Tiểu Thạch Đầu, ngươi đi chết đi! Ngươi không chịu cứu ta, ngươi có phải là người hay không!

Sau đó nàng lại hăm dọa Tôn Ngư:

- Ngươi dám bắt ta hả? Ngươi dám đưa ta về à? Vậy thì tốt, ta và tên Bạch lâu chủ rau cải trắng, chó không bay của các ngươi là bạn chí cốt, hắn thấy các ngươi đối xử với ta như vậy, sẽ giết cho cái đám trứng gà thối các ngươi tối tăm mặt mày…

Sau đó nàng nghiến răng nhếch mép đe dọa:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi cười à? Hóa ra là các ngươi không tin. Đợi một lát nữa hối hận, cũng đừng xin bà cô này tha cho các ngươi!

- Tin chứ, tin chứ, xin Ôn cô nương ra tay lưu tình!

Tôn Ngư lập tức giả vờ sợ hãi:

- Lỡ may Ôn cô nương có gì bất trắc, dưới suối vàng có linh cũng đừng trách chúng tôi. Bọn tôi chỉ phụng mệnh làm việc, hơn nữa đã cho Vương tam ca mấy cơ hội. Là do ngài ấy tự mình vứt bỏ cơ hội, ép cục diện đến mức cực đoan, khiến cho thời cơ tốt đẹp chấm dứt. Chúng tôi cũng khó mà nắm giữ, không thể gánh vác, đành phải đắc tội vượt quyền rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ôn Nhu đừng nóng, ta chỉ đùa giỡn với bọn họ mà thôi. Ta sẽ tới cứu cô.

Lúc này Ôn Nhu lại không tin:

- Ngươi làm sao cứu được ta?

Tôn Ngư bỗng rút đao ra.

Đao màu xanh lam, xinh đẹp giống như bầu trời xanh sau cơn mưa.

Đao xinh đẹp gác trên chiếc cổ xinh đẹp, ánh đao mỹ lệ dán vào lúm đồng tiền như hoa hạnh của cô gái mỹ lệ.

Có thể tưởng tượng được thân đao còn lạnh hơn so với màn đêm, đao ý còn nóng hơn so với mặt trời chính ngọ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến

- Đứng lại!

Tôn Ngư quát lên:

- Nếu ngài còn tiến tới, tôi sẽ ra tay.

Vương Tiểu Thạch trầm giọng hỏi:

- Ngươi dám giết cô ấy sao?

- Tôi là phụng mệnh làm việc.

Tôn Ngư nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu từ trước đến nay quân lệnh như núi, tôi cũng là bất đắc dĩ. Cho dù ngài ra tay nhanh lẹ, cứu được cô ấy, nhưng nếu trên mặt cô ấy bị rạch một vết thương, vậy thì thật đáng tiếc cho dung mạo xinh đẹp của cô ấy. Ngài sẽ không mạo hiểm như vậy, đúng không?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch lại là:

- Không đúng.

Sau đó hắn bảo Tôn Ngư:

- Ngươi quay đầu lại nhìn người của ngươi xem.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư cũng không quay đầu lại.

Hắn không nhìn, nhưng đã phát giác ám hiệu do mình ngầm phát ra hoàn toàn không có phản ứng, không được đáp lại.

Những thủ hạ kia đều chết cả rồi sao?

Đương nhiên không phải, bọn họ không hề chết, chỉ là bị khống chế.

Khi Vương Tiểu Thạch nói chuyện với hắn, đã mượn việc giậm chân để phát ra ám hiệu. Một đám người đã lặng lẽ tiến vào, hoàn toàn khống chế đám huynh đệ mà hắn bố trí ở trong và ngoài các, một người khống chế mấy người.

Người tới không nhiều lắm, nhưng đều là cao thủ, đó là những cao thủ trong Tượng Tị tháp.

Vương Tiểu Thạch lần lượt giới thiệu với hắn những nhân vật đã ngầm xoay chuyển cục diện này:

- Vị này là "Bạch Câu Quá Khích" Phương Hận Thiếu… đây là Chu Đại Khối Nhi trong Thất Đạo Toàn Phong… vị kia là "Hỏa Hài Nhi" Thái Thủy Trạch… vị này là "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội… đó là "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà… vị kia là "Thần Thâu Đắc Pháp" Trương Thán… còn đó là "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngưu… còn đây là "Hoạt Bảo Bảo" Ôn Bảo của Hoạt Tự Hiệu… còn vị này là "Tiền Đồ Vô Lượng" Ngô Lượng… còn vị kia là "Diện Diện Thị Hắc" Thái Truy Miêu… còn vị kia là "Mục Vi Chi Manh" Lương Sắc… còn vị này là "Tỏa Cốt Dương Hôi" Hà Trạch Chung… còn có…

Còn chưa giới thiệu xong, Tôn Ngư đã buông Ôn Nhu ra, cười ha hả nói:

https://thuviensach.vn

- Bạch lâu chủ trước tiên muốn thử võ công của Vương tam hiệp một chút, đoán rằng ngài đã tiến bộ rất nhiều, quả nhiên là như vậy. Bạch lâu chủ lại nói Vương tam ca rất có thiên phú đối với chuyện hành quân bố binh, cố ý bảo ta đóng vai kẻ xấu, bao vây Vạn Bảo các, lại cả gan bắt giữ Ôn cô nương để uy hiếp, đoán rằng Vương đại hiệp sẽ thi triển thần kỹ, biến nguy thành an, chuyển bại thành thắng, hiện giờ đúng là như vậy. Bạch lâu chủ quả là thần cơ diệu toán, Vương tháp chủ cũng trí dũng hơn người. Ha ha…

Vương Tiểu Thạch cũng thuận miệng cười:

- Ha ha!

Tôn Ngư từ trong vạt áo lấy ra một tấm thiệp mời, hai tay cung kính đưa cho Vương Tiểu Thạch:

- Lâu chủ nói, nếu như kế đầu không được, kế khác lại thất bại, kết quả là không kế nào làm khó được ngài, vậy thì hãy đưa tấm thiệp này cho ngài, ngày khác y sẽ tự mình lên tháp thăm viếng.

Vương Tiểu Thạch nhận lấy tấm thiệp, xem sơ qua, thấy phía trên có mấy hàng chữ viết tháu.

“Thạch đệ, bốn năm không gặp, nhớ như đứt ngón tay. Làm sao gần trong gang tấc mà lại giống như cách xa ngàn dặm. Nếu như đệ không tới, ngày khác ta sẽ lên Tượng Tị thăm hỏi. Bởi vì nghĩa cũ nên mạo muội đường đột, xin đừng tránh mặt.

Chữ của Phi.”

Chỉ mấy hàng chữ mgắn ngủi, mỗi chữ đều viết rất thẳng như hạc múa trên vách đá, giống như muốn vỗ cánh bay đi.

Tôn Ngư chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

- Vương tam hiệp, nếu như không có chuyện gì, tôi xin cáo từ trước!

Sắc mặt Ôn Nhu chợt lạnh đi, quát lên:

- Ngươi muốn đi sao, hừ!

Tôn Ngư khom người nói:

- Tiểu nhân là chấp hành nhiệm vụ, thân không do mình, có chỗ nào đắc tội, tiểu nhân xin chấp nhận.

Vương Tiểu Thạch khen ngợi:

- Giỏi. Trước khi ra tay, người đã lễ độ thỉnh cầu, nói rõ là làm theo việc công. Sau đó ngươi lại kể chuyện cũ, lúc ra tay cũng chừa lại đường lui, lời không nói hết. Một khi thất bại, ngươi lập tức tùy cơ ứng biến, nói rõ là vâng lệnh người khác, xin chịu trách phạt, khiến cho người ta không thể phát tác, không thể đổ lỗi. Loại võ công này của ngươi, nếu so với với động quyền động cước thì còn lợi hại hơn.

Tôn Ngư vội nói:

- Loại công phu này của tôi không thực tế, không thích hợp sử dụng, cũng không phải là hành vi của anh hùng.

- Thực ra có mấy ai là anh hùng thật sự?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Anh hùng hảo hán thật sự cũng không đấu lại một tên côn đồ lưu manh như Lưu Bang.

Tôn Ngư cúi đầu nói:

- Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ.

https://thuviensach.vn

- Hay cho một nhân vật nhỏ!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Bạch nhị ca chờ ta ở đâu?

Ánh mắt Tôn Ngư nhấp nháy, gian xảo nói:

- Không phải Vương tam ca nói là không đi sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi ta không cao hứng.

Tôn Ngư nói:

- Bây giờ tam ca lại cao hứng?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không bị uy hiếp, ta sẽ cao hứng.

Tôn Ngư nói:

- Tôi đã sớm nói là uy hiếp tam ca sẽ không tác dụng gì.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đó là mệnh lệnh của nhị ca phải không?

Tôn Ngư chỉ cười, không trả lời.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bỏ đi, ta sẽ nể mặt ngươi mà đi chuyến này. Y ở đâu?

https://thuviensach.vn

Từ Ôn Nhu đến Hà Tiểu Hà, từ Đường Bảo Ngưu đến Ôn Bảo, tất cả đều nháo nhào phản đối Vương Tiểu Thạch đi gặp mặt theo ước hẹn.

Khóe miệng Tôn Ngư nhếch lên:

- Không xa. Chỉ cần nói ra địa điểm đó, tam ca nhất định sẽ đi, mọi người cũng nhất định sẽ không phản đối ngài đi.

Mọi người đều hỏi:

- Có chỗ như vậy sao?

- Có.

Tôn Ngư trả lời một cách khẳng định, giống như cá đã mắc câu, hơn nữa còn bị hắn kéo lên bờ.

- Chỗ nào?

Mọi người đều hỏi câu này.

- Phủ thần hầu.

Tôn Ngư còn bổ sung một chút:

- Là Gia Cát tiên sinh triệu tập, hẹn hai người các vị tới bàn đại sự của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu như Gia Cát thần hầu tự mình chủ trì chuyện này, hơn nữa địa điểm gặp mặt lại là ở phủ thần hầu, vậy thì không có lý do gì không đi.

Vương Tiểu Thạch hỏi rất thẳng thắn:

- Tại sao ngươi không nói sớm mà lại uy hiếp?

Tôn Ngư trả lời cũng rất dứt khoát:

https://thuviensach.vn

- Nếu như ngài bị uy hiếp mà đến, vậy thì tôi sẽ phát ra tín hiệu, Bạch lâu chủ đương nhiên không cần cũng không đáng chờ ngài ở phủ thần hầu.

Đáp án của hắn lời đã dừng mà ý chưa hết.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, cũng hiểu được ý tứ của Bạch Sầu Phi.

- Ngươi nói là Gia Cát tiên sinh triệu tập.

Hà Tiểu Hà vươn tay ra nói:

- Có tín vật không?

- Có.

Tôn Ngư trả lời rất thẳng thắn, còn dứt khoát lấy tín vật ra, đó là một viên pha lê màu tím.

Pha lê là một trong thất bảo của phật môn. Viên pha lê này trong suốt sáng ngời, rực rỡ trơn bóng, vừa nhìn đã biết là vật phẩm tuyệt thế hiếm có.

Vương Tiểu Thạch chỉ liếc mắt một cái, đã biết đó là tín vật của Tự Tại môn. Toàn thân tinh thạch phản chiếu ánh sáng bảy màu, đây rõ ràng là linh vật đã được nội công cực cao của Tự Tại môn tôi luyện. Ngay cả bản thân hắn cũng không có công lực như vậy.

Phía dưới tinh thạch còn khắc bốn chữ triện hùng hồn “thấy đá thấy ta”.

Vương Tiểu Thạch nhướng mắt, nói:

- Được, ta đi.

Ôn Nhu nói ngay:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng đi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô không thể đi.

Đường Thất Muội nói:

- Theo ta thấy…

Vương Tiểu Thạch nói:

- Yên tâm, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Ôn Bảo nói:

- Lúc cần thiết cứ phát ra tín hiệu, cho dù là phủ thần hầu, chúng ta cũng dám tấn công vào…

- Yên tâm!

Nụ cười của Vương Tiểu Thạch luôn khiến người ta cảm thấy tất cả đều có hi vọng:

- Ta sẽ xem tình thế mà hành động.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cơ Hội Lớn Họa Càng Lớn Hơn

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, trải qua nhiều năm mỗi người một ngả, cuối cùng lại gặp nhau trước phủ thần hầu, đầu hẻm Khổ Thống.

Cuộc gặp mặt của bọn họ như sau:

Bạch Sầu Phi đã đến phủ thần hầu từ sớm. Hắn khăng khăng chỉ mượn khu vực phủ thần hầu để hẹn gặp Vương Tiểu Thạch, nhưng lại không muốn bước chân vào trong phủ.

Bạch Sầu Phi lúc này đã không hoàn toàn là một người giang hồ nữa, hắn đã có thế lực, có chỗ dựa. Trên quan trường, nhất cử nhất động đều là một loại bày tỏ thái độ, cần phải hết sức cẩn thận.

Lấy một ví dụ, nếu như cấp trên của ngươi là bên Giáp đối lập với bên Ất, mà ngươi không cẩn thận lại dùng cơm chung với một tên Bính thuộc bên Ất, nói không chừng còn chưa đến ngày thứ hai thì mũ ô sa trên đầu đã không giữ được. Cho dù phản ứng không mạnh như vậy, không có chuyện gì lớn xảy ra, lập trường của ngươi cũng không thay đổi, nhưng ánh mắt người khác nhìn ngươi đã không còn như trước nữa.

Bạch Sầu Phi hiện giờ đương nhiên không có ý nương nhờ Gia Cát tiên sinh. Cho dù hắn muốn như vậy, có lẽ Gia Cát Tiểu Hoa cũng sẽ không thu nhận loại người như hắn.

https://thuviensach.vn

Nhiệm vụ của Gia Cát tiên sinh và các đồ đệ của y là tiêu diệt tất cả thế lực gian ác, Bạch Sầu Phi lại chính là thủ lĩnh của bang hội lớn nhất trong kinh thành. Chỉ có điều, thân phận của hắn đã được một thế lực không gì sánh được trong triều đình che đậy, hơn nữa cũng đã phong mấy cái quan hàm danh giá. Với chiêu bài bảo vệ kinh kỳ, nếu như không có lý do chính đáng, cho dù là Gia Cát Chính Ngã cũng không làm gì được hắn.

Chỉ cần kết hợp thực lực to lớn và bối cảnh hùng mạnh, sẽ có ưu thế này.

Cho nên Bạch Sầu Phi đương nhiên phải cẩn thận, tránh để người khác nghi ngờ hắn đang nương ngờ bên phía Gia Cát, do đó hắn không vào phủ thần hầu.

Chỉ cần không tiến vào trong phủ, người khác sẽ có thể nhìn rõ nhất cử nhất động, có thể tránh khỏi hiềm nghi.

Một người lăn lộn trên giang hồ và trong quan trường, nếu ngay cả "tình ngay lý gian, tránh khỏi hiềm nghi" cũng không biết, vậy thì nên sớm về quê làm ruộng, về nhà bú sữa thì tốt hơn.

Bạch Sầu Phi chỉ đứng ở đầu hẻm Khổ Thống. Hóa ra hẻm Khổ Thống này nằm ở trung tâm đường Thống Khổ, mà phủ thần hầu lại ở ngay đầu hẻm Khổ Thống.

Hắn đang đợi, đợi một người, một người lẽ ra phải là huynh đệ của hắn, hiện giờ rất có thể lại là cừu địch.

Người này đương nhiên chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đã đến.

Bọn họ vừa gặp mặt, cảm giác đầu tiên của hai người đều giống nhau, đó là xa lạ.

https://thuviensach.vn

Hai người từng có cùng xuất thân, cùng nhau xông pha, cùng nhau trải qua kiếp nạn sống chết, cùng nhau đau khổ vui vẻ, theo lý phải rất quen thuộc, rất thân thiết, khi gặp mặt rất nhiệt liệt mới đúng.

Nhưng không phải, hai người này vừa gặp nhau, tuy không đến nỗi đỏ mắt lên, nhưng cũng cảm thấy ánh mắt lóe lên một chút tia lửa, còn có một lực lượng vô hình ngăn cản hai người đến gần, giống như một sự mẫn cảm trời sinh.

Vương Tiểu Thạch ít ra vẫn nở nụ cười, hơn nữa cũng chủ động gọi:

- Bạch nhị ca!

Hắn luôn cho rằng, nếu như không phải bắt buộc, giữa người và người thật ra không cần phải trở mặt hoàn toàn. Nếu như nhìn thấy người mà mình không thích, muốn đề phòng, sắc mặt đều giống như "không đội trời chung", e rằng cơ hội đi lùi còn nhiều hơn so với đứng yên tại chỗ.

Nói như vậy, hắn cũng khá là tình cảm, nhưng cũng dễ khiến người ta cảm thấy giả dối.

Bạch Sầu Phi lại không phải, sắc mặt của hắn vẫn lạnh lùng.

Trừ khi là gặp cấp trên, cha nuôi và chỗ dựa của hắn, nếu không với thân phận và địa vị của hắn hôm nay, thật sự không cần giả vờ cười, gật đầu hay hỏi han với bất cứ ai.

Hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch đã không thích.

Ngoại trừ mái tóc ít đi một chút, lộ ra vầng trán càng chính trực phóng khoáng, Vương Tiểu Thạch có thể nói là hoàn toàn không già. Vẫn là nụ cười mỉm kia, sôi nổi hoạt bát, cười ngạo giang hồ, không hề thay đổi chút nào, không già, không xấu, vẫn khiến người ta sinh ra hảo cảm.

https://thuviensach.vn

Hắn có ác cảm với Vương Tiểu Thạch, cũng là vì Vương Tiểu Thạch thường khiến người ta nảy sinh hảo cảm, còn hắn lại không thể.

Hắn luôn khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, hơn nữa còn hung dữ và tàn nhẫn.

Những năm gần đây hắn trở nên càng lạnh lùng, càng tàn khốc, càng nói năng thận trọng, nhưng cũng càng vui giận thất thường, những điều này đều liên quan đến thân phận và địa vị của hắn hiện giờ. Tuy phần lớn anh hùng đều xuất thân từ dân gian, nhưng khi đi lên đến một mức độ, một loại cảnh giới, không thể giữ lại quá nhiều sắc thái của dân gian.

Sự xa cách của hắn là một phương thức tự bảo vệ mình. Nhưng người hiện giờ đứng ở trước mặt hắn, lại là một người chỉ cần nhìn một cái, nói mấy câu đã dễ sinh hảo cảm, cảm thấy thân thiết.

Hắn cũng nhìn ra được, tập tính giang hồ của Vương Tiểu Thạch không thay đổi, cho nên hết sức tự nhiên, tự do, tự tại và tự đắc. Đây cũng là những thứ mà hắn thiết sót hiện giờ.

Nhìn thấy người này, chẳng khác nào đã đánh thức những sự tiếc nuối của hắn.

Vương Tiểu Thạch lại có một loại cảm giác khác.

Hắn vừa nhìn thấy Bạch Sầu Phi, đã biết mình và đối phương là người của hai thế giới.

Bạch Sầu Phi vẫn tuấn tú như trước, ngọc thụ lâm phong. Hắn đứng cùng với người khác, quả thật giống như hạc đứng giữa bầy gà. Hơn nữa càng ngày càng đẹp.

Mặc dù dáng vẻ của hắn cũng càng ngày càng gian, nhưng có một số người sở dĩ thu hút người khác, đó là vì dáng vẻ của hắn gian ác, Bạch Sầu

https://thuviensach.vn

Phi hiển nhiên chính là loại người này. Giống như có một số người sở dĩ được nữ nhân yêu thích, là bởi vì hắn dáng vẻ của hắn xấu xa.

(Chẳng trách Ôn Nhu lại thủy chung với hắn…)

Điều này khiến cho Vương Tiểu Thạch càng cảm nhận được, một người trở nên xấu xa chưa chắc dáng vẻ sẽ xấu đi, hơn nữa dáng vẻ "xấu xa" cũng không nhất định là "khó coi".

Hắn vừa nhìn thấy Bạch Sầu Phi, đã hiểu được vì sao cuối cùng đối phương có thể trở thành quan, còn mình lại là một kẻ chỉ biết đến bản thân trên giang hồ, chính là bởi vì dáng vẻ.

Tướng mạo do tâm sinh, số mạng theo tâm đổi. Dáng vẻ của Bạch Sầu Phi chính là của người làm quan, làm chuyện lớn, còn mình nhìn thế nào cũng chỉ giống như một kẻ lưu lạc cười ngạo giang hồ, quát tháo võ lâm.

Hắn cảm thấy không thể so sánh, cũng không nên so sánh. Huống hồ lưu lạc trên giang hồ mấy năm nay, hắn đã học được một chuyện, đó là vĩnh viễn cũng không nên nhìn vào hành vi của một người để suy đoán sẽ gặp báo ứng gì. Báo ứng rốt cuộc có hay không, có đúng hay không, có công bình hay không, đó là chuyện hoàn toàn không thể căn cứ được.

Dựa vào báo ứng, cũng giống như hỏi thư sinh chuyện chính trị. Dùng những tư liệu cũ và tri thức chết trên sách, để suy đoán cục diện chính trị của một triều đình đang vận hành với rất nhiều biến số, cũng giống như hỏi đường người mù vậy.

Dựa vào báo ứng, không bằng dựa vào chính mình. Tâm thay đổi theo tướng mạo, loại người thế nào thì có tâm tình thế đó, một người trưởng thành luôn phải có trách nhiệm với diện mạo của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch mới nhớ tới sự vất vả trong những năm tháng lưu lạc giang hồ. Bạch Sầu Phi mới nhận

https://thuviensach.vn

ra những năm qua mình đạ bị giam cầm trên quyền vị, không tự chủ được.

Một tiếng "Bạch nhị ca" của Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi lại nghe không lọt.

Nếu thật sự xem ta là nhị ca, vậy thì chỉ cần gọi "nhị ca". Nếu như cộng thêm cả họ, vậy chẳng qua là nói rõ nhị ca họ "Bạch", biết đâu còn có "Lam nhị ca", "Hoàng nhị ca" hay "Hoa nhị ca".

Cho nên hắn chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hắn không chỉ tính toán chi li, hơn nữa còn muốn tiến từng bước vững chắc.

Mục đích của việc đàm phán vốn là tính toán thiệt hơn, hôm nay hắn chính là tới để đàm phán.

- Trở lại trong kinh lâu như vậy, cũng không tới thăm người làm huynh đệ một chút, tiếng nhị ca này của ngươi đúng là nói suông.

Bạch Sầu Phi đi thẳng vào vấn đề:

- Ta cũng biết, muốn mời ngươi tới gặp mặt thì phải mượn uy danh của Gia Cát thần hầu. Nếu không, ngươi vẫn đề phòng người ca ca này hãm hại ngươi.

- Nhị ca nói đùa rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng không nói vòng vo:

- Ta đã trở lại kinh thành thì cũng không có ý định tránh né huynh. Nếu như muốn tránh huynh, giang hồ rộng lớn, núi cao rừng rậm, nơi nào không thể đi? Ta không tìm huynh, là bởi vì gặp mặt nhị ca thì lại muốn hỏi một chuyện. Bây giờ gặp huynh cũng là muốn hỏi chuyện này.

https://thuviensach.vn

- Hỏi đi!

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

- Ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi.

- Xin nhị ca hỏi trước!

- Được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vấn đề của ta chỉ có một, lời cũng chỉ có một câu, hi vọng đáp án của ngươi cũng chỉ có một chữ.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Trên đời đáp án một chữ đều nặng tựa ngàn cân.

- Đáp án một chữ cũng thường đáng giá ngàn vàng.

Bạch Sầu Phi hỏi từng chữ từng câu:

- Ngươi có còn là huynh đệ của ta hay không?

Ngươi, có, còn, là, huynh, đệ, của, ta, hay, không?

Câu hỏi của hắn rất đơn giản, thực ra chỉ có một câu "là địch hay bạn"?

Trong khoảnh khắc Vương Tiểu Thạch cúi đầu thấp xuống.

Tóc của hắn rất dài, hắn cũng không thích cắt sửa, có thể bởi vì tóc của hắn vốn không dày lắm, cho nên hắn thích xoã tung mái tóc, lúc này hoàn toàn che phủ vầng trán.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, vuốt tóc trên trán ra.

- Muốn trả lời câu hỏi này, trước tiên huynh phải trả lời vấn đề của ta…

Hắn hỏi ngược lại, cũng là từng chữ từng câu như đao kiếm khắc ra:

- Huynh có phản bội Tô đại ca hay không?

Huynh, có, phản, bội, Tô, đại, ca, hay, không?

Câu hỏi của hắn cũng rất đơn giản, dụng ý cũng rõ ràng hơn.

Nếu như huynh phản bội Tô đại ca trước, chúng ta đương nhiên là kẻ địch.

- Trong suy nghĩ của ngươi cũng chỉ có Tô đại ca.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Đừng quên, chúng ta cũng là huynh đệ, hơn nữa còn quen biết trước Tô Mộng Chẩm.

- Đúng vậy, nhưng chúng ta đều được huynh ấy nâng đỡ, gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hôm nay huynh là đương gia trong lâu, chắc hẳn cũng đã biết quy củ trong lâu, đúng không? Phản bội, dối trên, bán rẻ, nội chiến, liệu có thể xem là huynh đệ sinh tử đồng lòng hay không? Cấu kết quyền thần, tư thông với địch bán nước, có phải là thủ túc trong Phong Vũ lâu hay không?

- Chuyện mà ta làm, ngay cả tướng gia cũng hết sức ủng hộ, ngươi là thứ gì mà dám nói ta không đúng? Tô Mộng Chẩm bảo thủ không chịu thay

https://thuviensach.vn

đổi, giậm chân tại chỗ, không biết tùy cơ ứng biến, ra sức vì nước, ngồi ở phía trên chỉ làm trở ngại trăng lặn trời lên, nên sớm nhường vị trí của mình cho người hiền.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi muốn học hắn? Hay là theo ta?

- Huynh muốn có vinh hoa phú quý sao?

- Còn có tiền đồ tươi sáng, danh lưu quốc sử.

- Đại ca đâu? Đã bị huynh lật đổ rồi sao? Sống chết như thế nào?

- Sống chết chưa biết, nhưng hắn đã xong rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu như hắn đã chết, vậy thì công đức viên mãn. Còn nếu hắn vẫn kéo dài hơi tàn, cũng chỉ sống không bằng chết. Một kẻ không biết thức thời, không biết nắm bắt cơ hội giống như hắn, nên chết sớm thì tốt hơn.

Giọng nói của Vương Tiểu Thạch bỗng trở nên lạnh lẽo:

- Có một loại người, chỉ cần y vẫn còn một hơi, sẽ có thể sống dậy từ thất bại, tìm sống trong cái chết, chuyển bại thành thắng, cuối cùng giành thắng lợi.

Sau đó hắn lại nói từng chữ từng câu:

- Bạch huynh, ta biết huynh là người thông minh, nhưng ta sợ kết quả của huynh cũng sẽ giống như câu “cơ hội lớn họa càng lớn hơn”.

Nói xong những lời này, hai người đều im lặng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thiên Cơ Không Thể Tiết Lộ

Nếu như không phải bọn họ đang ở đầu hẻm Khổ Thống, nếu như không phải giữa bọn họ còn có người khác, nói không chừng bọn họ đã sớm động thủ.

Một khi hai đại cao thủ đỉnh cấp trong kinh thành này động thủ, cho dù ai sống ai chết, ai thắng ai bại, võ lâm trong kinh nhất định sẽ chấn động một phen.

Một khi hai đại hảo thủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu này giao đấu, chỉ sợ Phong Vũ lâu sau này khó tránh khỏi mưa to gió lớn, gió táp mưa sa, lại thêm mấy phen hợp tan chìm nổi.

Nhưng đây lại là hẻm Khổ Thống.

Hẻm Khổ Thống nằm ở trung tâm đường Thống Khổ.

Đường Thống Khổ là một con đường lớn, người đi lại rất nhiều, xe cộ rất đông, mua bán cũng rất nhộn nhịp.

Trong lòng mỗi người đều có một con đường thống khổ, có đúng vậy không?

May mắn, phần lớn mọi người trong lòng cũng có một con đường vui vẻ, con đường quang minh.

https://thuviensach.vn

Đây chính là kinh thành, đây chính là giữa đường. Bạch Sầu Phi dù ngông cuồng đến đâu cũng không thể ra tay ở nơi này, đúng không?

Trừ khi hắn dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai giết chết kẻ địch (đương nhiên sét đánh cũng không kịp mắt thấy), như vậy sẽ không ai nhìn thấy hắn làm, do đó hắn cũng chẳng liên quan.

Phần lớn con người đều như vậy, mình có làm hay không, thành công có người biết hay không, có người nhìn thấy hay không, nếu như không có, vậy thì chỉ có trời biết mình biết, nếu mình không nói ra thì không ai biết.

Nhưng khi đối thủ là Vương Tiểu Thạch, hắn có thể làm được điều này sao?

Huống hồ sau hẻm Khổ Thống là phủ thần hầu. Nếu như hắn ra tay ở đây, chẳng khác nào muốn tuyên chiến với phe Gia Cát thần hầu.

Thực lực của hắn đã mạnh như vậy sao? Thời cơ đã chín muồi sao? Thời thế đã nghiêng về phía hắn rồi sao?

Không phải.

Hơn nữa, nơi ngã rẽ của hẻm Khổ Thống còn có một người, một người đang ngồi.

Người này mặc dù đang ngồi, nhưng so với ba ngàn tên giang hồ đại hán, cao thủ võ lâm đang đứng thì còn cao lớn hơn, còn có sức nặng hơn, càng không thể xem thường.

Y thật sự là một người thân thể yếu ớt, đôi chân còn không có sức để đứng lên, nhưng vai vế của y trong võ lâm lại không thể xem thường, có ảnh hưởng rất lớn.

https://thuviensach.vn

Y vẫn là một trong Tứ Đại Danh Bổ của thiên hạ, hơn nữa còn là người đứng đầu.

Y đương nhiên chính là Vô Tình.

Cục diện rất thú vị, cũng rất quái lạ.

Hẻm Khổ Thống từ nam đến bắc, phía nam là phủ thần hầu, phía bắc nối liền với đường Thống Khổ. Bạch Sầu Phi ở phía bắc hẻm Khổ Thống. Vương Tiểu Thạch từ đường Thống Khổ đi vào gặp Bạch Sầu Phi. Hai người đang ở ngã rẽ giữa đường hẻm.

Tại ngã rẽ này lại có một người, một người ngồi gảy đàn.

Trước khi Vương Tiểu Thạch đến, người này đã gảy đàn.

Tiếng đàn của y rất yên tĩnh, ngón tay rất nhẹ, tâm tình rất ôn nhu, dường như muốn xoa dịu những lo âu và bực bội trong lòng Bạch Sầu Phi.

Lần đầu Bạch Sầu Phi nghe được cũng cảm thấy trong lòng yên tĩnh, nhưng hắn lập tức cảnh giác. Tính cảnh giác của hắn luôn rất mạnh.

Đối phương là kẻ địch, mọi thứ của kẻ địch đều không thể tin tưởng, ý tốt của kẻ địch nhất định phải đề phòng, cho dù đó chỉ là tiếng đàn.

Hắn lập tức không nghe nữa, cũng lập tức khôi phục sự chán ghét, lãnh khốc, còn có cả sát tính lẫm liệt của mình.

Đàn kêu thì mặc đàn kêu, hắn vô tình thì vẫn vô tình.

Sau khi Vương Tiểu Thạch đến, hai người nói chuyện, thanh niên áo trắng kia vẫn đánh đàn, tiếng đàn vẫn kêu lên xa xăm.

Vương Tiểu Thạch rất hưởng thụ loại tiếng đàn này, tiếng đàn khiến cho hắn có thể tạm thời áp chế lửa giận trong lòng.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi lại rất cự tuyệt tiếng đàn này, nhưng điều này cũng nhắc nhở hắn, dù thế nào cũng không nên ra tay vào lúc này cảnh này.

Đây là đường cái, cũng là địa bàn của phủ thần hầu.

Nơi này còn có một tên bộ khoái xếp hàng thứ nhất trên Phong Vân bảng trông coi. Chỉ cần vừa nghe gió thổi cỏ lay, nói không chừng sẽ có thêm một đám chó săn xếp thứ hai, thứ ba, thứ tư của Lục Phiến môn đồng loạt xông lên. Biết đâu còn có lão chó săn Gia Cát Tiểu Hoa của công môn, kẻ không thèm làm cả thái phó của thái tử, thậm chí cái chức hộ quốc thần hầu cũng không để vào mắt.

Hắn không đáng lội qua vũng nước đục này.

Hắn nhớ được cha nuôi từng nói với hắn: “Trong khoảng thời gian này, Giang Nam Giang Bắc đã có mấy nơi loạn dân tạo phản. Ta phải xin binh triều đình, thuận đường tại Dân Xương giàu có đông đúc thu gom một chút tiền bạc châu báu trở về, bổ sung vào quốc khố. Trong triều tân đảng mưu đồ, cựu đảng kết bè, trong cung họ ngoại của vua lại thông đồng, đố kị dòm ngó quyền thế trong tay ta. Cố gắng không nên kết oán với đám người Gia Cát, Mễ Thương Khung, Phương tiểu hầu, Nhất Gia, tạm thời sống bình yên vô sự, để cho bọn chúng tự động rối loạn, đấu đá lẫn nhau là tốt nhất. Nhưng đối với những thế lực khác trong kinh thành, phải nhanh chóng thu gom cai quản, để tránh bị người khác thao túng. Nếu như lúc này ngươi rơi vào trong tay Gia Cát lão đầu, ta cũng không thể vì tình riêng mà bảo vệ ngươi, để cho người khác nắm được đằng chuôi.”

Ngay cả tướng gia cũng nói như vậy, hắn không thể phạm phải sai lầm lớn này. Cho nên hắn vẫn cố nhịn, không ra tay.

Mục đích của hắn chỉ là dẫn Vương Tiểu Thạch đến đây. Hắn biết rõ, nếu như hẹn gặp ở trước phủ thần hầu, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ đến.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không biết Tôn Ngư muốn bắt Ôn Nhu để uy hiếp Vương Tiểu Thạch, nhưng hắn lại khẳng định Vương Tiểu Thạch sẽ đến gặp mặt.

Hắn chỉ cần biết rõ một chuyện, Vương Tiểu Thạch là địch hay bạn?

Hiện giờ, hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, đã hiểu được ba chuyện.

Thứ nhất, Vương Tiểu Thạch sẽ không chấp nhận chuyện hắn phản bội Tô Mộng Chẩm.

Thứ hai, cho dù Vương Tiểu Thạch tha thứ cho hắn, hắn cũng sẽ không tha cho Vương Tiểu Thạch. Bọn họ trời sinh cuối cùng sẽ phải đối đầu với nhau. Trước kia điểm này còn không rõ rệt, vì vậy còn có khả năng kề vai chiến đấu, nhưng trải qua năm tháng bào mòn, điểm này đã trở nên sắc sảo rõ ràng như răng chó đan nhau.

Thứ ba, Vương Tiểu Thạch mượn danh báo thù cho Tô Mộng Chẩm, nhưng cũng chẳng qua là muốn tranh giành quyền lực trong bang hội kinh thành và địa vị của mình trong lâu. Mình phải giết chết loại người dối trá này, mới xem là thật sự an toàn.

Nếu như không được giết đối phương thì sao?

Còn có một biện pháp, đó là kiềm chế đối phương.

Muốn hủy diệt một con cọp không nhất định phải giết chết nó, chỉ cần nhốt nó vào cũi cũng có hiệu quả tương đồng. Nói không chừng nó còn chịu cầu xin tha thứ, cúc cung tận tụy.

Cho nên sau khi im lặng một lúc, hắn mới nói:

- Ngươi, là, kẻ, địch?

https://thuviensach.vn

Hắn nói một chữ lại dừng một chút, tỏ ra cực kỳ cẩn thận, hơn nữa rất coi trọng vấn đề này, đến nỗi bản thân hắn cũng giống như một cái dấu ngắt.

Vương Tiểu Thạch liếc nhìn đối phương giống như một cái dấu ngắt, nói:

- Ngươi muốn ta giết Gia Cát, quan điểm bất đồng, chính kiến khác nhau, ta có thể bỏ qua cho ngươi. Ngươi giả mạo ta tàn sát trắng trợn tại Hoa phủ, máu chảy thành sông, ta vẫn cố nhịn được. Nhưng Tô lâu chủ là đại ca của chúng ta, nếu như ngươi phản bội huynh ấy, giết huynh ấy, ta nhất định phải đòi lại công đạo cho huynh ấy. Đồng dạng, nếu như Tô đại ca vô cớ sát hại ngươi, ta cũng sẽ tìm huynh ấy hỏi cho rõ ràng. Đây là nguyên tắc của ta. Nếu như ta bị người khác vô cớ hại chết, ta cũng hi vọng bằng hữu của ta sẽ bất bình. Đây là công lý, cũng là công nghĩa.

- Cái mũ thật lớn.

Bạch Sầu Phi đột nhiên cười lên:

- Ta đội không nổi.

- Ngươi viện đủ lý do chính nghĩa, không phải cũng chỉ muốn đoạt quyền thay thế ta hay sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Mấy năm nay ngươi cao bay xa chạy, đã không xây dựng trong bang trong lâu, cũng hoàn toàn không có cống hiến, quyền hành trong lâu nào có thể để cho ngươi dòm ngó.

- Ta đã trải qua cuộc sống nhàn rỗi trên giang hồ, chỉ cần có vài tri giao cùng vui, bạn thân cùng chơi, mặc kệ bang hội phe phái nào, minh chủ ta cũng không làm.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch chất vấn:

- Ta chỉ muốn đòi lại công đạo cho Tô đại ca, còn quyền hành trong lâu có thể giao cho những lão công thần như Dương Vô Tà.

- Công lý cái gì? Dương Vô Tà có vai vế gì chứ? Hắn gánh vác được sao? Chỉ sợ là bị cờ lớn đè chết.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Tô Mộng Chẩm làm lão đại nhiều năm như vậy, vừa bệnh, vừa không chết, vừa bảo thủ, nên đến phiên ta thay thế rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng nói một chữ lại dừng một chút:

- Ngươi đã giết huynh ấy?

Ánh mắt Bạch Sầu Phi hung dữ, nhìn chằm chằm vào Vương Tiểu Thạch:

- Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Phải thì sẽ báo thù cho huynh ấy, không phải thì xin giao huynh ấy ra đây.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Tại sao ta nhất định phải nói cho ngươi biết? Thiên cơ không thể tiết lộ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thiên cơ cái gì, đó chỉ là của âm mưu của cá nhân ngươi.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi lại ung dung cười nhạo:

- Thiên cơ ngươi cũng không hiểu à? Ta cao hứng thì bán huyền cơ, đó là chuyện của ta. Thụ Đại Phong từng xem tướng cho ta, nói rằng kín tiếng sẽ thành công, mở miệng sẽ thất bại. Ta thà rằng tin là có, không ngại giữ mồm giữ miệng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đời nói rằng thiên cơ không thể tiết lộ, đó chỉ là cái cớ. Thứ nhất, ai nói đó là thiên cơ? Đó chẳng qua là ý của con người mà thôi. Thứ hai, cho dù là thiên cơ, ai biết ý trời có muốn truyền bá nó rộng rãi hay không? Thứ ba, có thể chẳng hề có cái thứ gọi là thiên cơ. Thứ tư, thế gian vốn không có thiên cơ, con người chỉ gọi những đạo lý không thể nói ra là thiên cơ. Thứ năm, cho dù có thiên cơ, cũng đâu phải thứ mà người phàm như ta và ngươi có thể biết được, chỉ là áp đặt gán ghép, ra vẻ thần bí mà thôi. Ngươi có phản bội Tô đại ca hay không? Có giết đại ca hay không? Ta chỉ cần một câu trả lời, không muốn nghe thiên cơ thiên ý nhảm nhí gì.

Hai mắt Bạch Sầu Phi phun lửa, lại cười ha hả nói:

- Được, được, được, được, chửi hay lắm. Nếu như ta nói là do người khác lật đổ hắn, ta không giết hắn, còn giúp hắn thanh từ phản đồ, ngươi có tin không?

Vương Tiểu Thạch hỏi tiếp:

- Nếu như huynh ấy không chết, vậy huynh ấy ở đâu?

Bạch Sầu Phi bỗng cười to, sau đó nghiêm mặt nói:

- Hắn ở đâu, ngươi tìm giúp ta đi!

Chân mày Vương Tiểu Thạch nhướng lên:

https://thuviensach.vn

- Nói như vậy, Bạch lão nhị, ngươi muốn nói sao cũng được rồi.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi trắng bệch, hai mắt ý lạnh thấu xương:

- Đúng vậy, một người có quyền, hắn nói gì cũng là danh ngôn chí lý. Ngươi muốn nói chuyện có sức nặng như vậy, cứ tới mà lật đổ ta đi, ta sẽ chờ.

Hai người lại im lặng, lần thứ hai yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cơ Phong (Ẩn Ý)

Kỳ quái, vào lúc này tiếng đàn lại kêu vang.

Giống như hai quân giao chiến, nhốn nháo hoảng loạn, sắt thép đan xen, sát phạt tranh phong.

Chỉ nghe tiếng đàn vang vọng khắp nơi, trầm bổng nhấp nhô, cuối cùng trở thành giằng co không nhường, dây dưa kiềm chế. Sau đó tiếng đàn chợt im bặt, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này hai người mới bừng tỉnh, bỗng thấy vạt áo ướt đẫm, giống như đã đánh giết một trận, liều chết chiến đấu.

Chợt nghe Vô Tình thong thả nói:

- Bạch công tử! Vương thiếu hiệp!

Không ai muốn đắc tội với loại người như Vô Tình, cho nên Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều lui lại một bước, nhìn Vô Tình đáp một tiếng, cũng khẽ chắp tay thi lễ.

- Vừa rồi các người đã giao phong, đánh một trận, có lẽ không cần phải đánh nữa chứ?

Vô Tình nói:

https://thuviensach.vn

- Thế thúc đồng ý cho Bạch lâu chủ thay mặt hẹn gặp Vương thiếu hiệp ở đây, dụng ý chẳng qua là cho hai bên một cơ hội nói rõ ràng, là địch hay là bạn, trong lòng đã hiểu rõ. Nếu như mượn nơi này đánh nhau, vậy thì ta sẽ không thể ăn nói trước mặt thế thúc. Hai vị chắc cũng thông cảm cho ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc cho trước phủ thần hầu nổi lên giết chóc, đúng không?

Trong lời nói của y đặc biệt nhấn mạnh, cường điệu từ "thay mặt" trong "Bạch lâu chủ thay mặt".

Bạch Sầu Phi gật đầu:

- Nể mặt Gia Cát, ta tạm thời không tính toán với hắn. Vừa rồi hắn nói ta âm mưu ám sát thần hầu, quyết không có chuyện này. Ta luôn luôn kính trọng Gia Cát thần hầu. Vương Tiểu Thạch là kẻ tiểu nhân, cố ý ly gián, xin đại bổ đầu đừng tin lời bịa đặt của hắn.

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Bạch huynh trung ngôn, Thịnh mỗ tâm lĩnh, sẽ bẩm báo lại cho thế thúc. Ngài luôn luôn minh xét thị phi, phân biệt trung gian, ngươi hãy yên tâm.

Vương Tiểu Thạch cũng không biện bạch. Đường Bảo Ngưu (hắn và Phương Hận Thiếu cũng theo tới) lại kêu lên:

- Tâm của Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết. Ngươi trốn tránh được chuyện mưu sát thần hầu, nhưng có thể đùn đẩy trách nhiệm việc huyết tẩy quần hùng Hoa phủ sao?

Tường Ca Nhi bên cạnh Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Nói giỡn, ngươi ngậm máu phun người. Huyết án Hoa phủ rõ ràng là do đám người các ngươi, bây giờ đang tụ tập trong Tượng Tị tháp gây nên.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch ngăn mọi người mắng tiếp, trầm giọng nói:

- Nhị ca, ta chỉ muốn hỏi một câu, ngươi có làm hại đại ca hay không?

Bạch Sầu Phi mỉm cười không đáp.

Âu Dương Ý Ý lập tức tiếp lời:

- Lâu chủ chúng ta quyết không làm chuyện như vậy. Những năm gần đây Tô Mộng Chẩm tâm tính bất thường, mầm bệnh vào não, tàn sát bang chúng, bị những huynh đệ tâm huyết trong lâu phản bội, đến nỗi không rõ tung tích, lành ít dữ nhiều. Mà những tay chân tạo phản cũng đã bị Bạch lâu chủ xử trí. Nếu như ngươi muốn danh sách phản đồ, ta có thể kê khai giúp ngươi. Còn nếu ngươi muốn nhân chứng vật chứng, chúng ta cũng có.

Phương Hận Thiếu cũng tiếp lời:

- Cám ơn, cám ơn! Loại tội chứng này các đời có rất nhiều. Làm ẩu làm bừa, tiện tay là có thể gán tội cho người khác, cần gì phải khách khí? Nếu như có chứng cứ, chẳng qua là vừa khớp, nghe nhiều vô ích, không bằng xin trả.

Bạch Sầu Phi cũng giơ tay ngăn cản người bên cạnh tiếp tục mắng chửi, chỉ nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch, hỏi một câu:

- Nói như vậy, chúng ta là kẻ địch rồi?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trừ khi ta thấy đại ca còn sống, chính miệng huynh ấy nói cho ta biết chuyện này không liên quan gì đến ngươi. Diệt khẩu, đuổi giết, cầm tù, xua đuổi những người trong cuộc, sau đó vu khống đủ loại tội lỗi người thần đều giận, thiên lý không dung, bắt hắn một mình gánh chịu tội danh phản bội. Chuyện như vậy từ xưa đã có, chẳng lạ lùng gì, ta không thể không cẩn

https://thuviensach.vn

thận một chút. Hiện giờ, có lẽ tâm tình của đại ca cũng giống như tên con hẻm này. Nếu mọi người đều phản bội, trong lòng huynh ấy đau khổ; nếu mọi người không tin tưởng, huynh ấy lại càng cô độc. Ta đã là huynh đệ của huynh ấy, khi có phúc huynh ấy để ta cùng hưởng, lúc gặp nạn ta cũng quyết không để huynh ấy một mình gánh vác.

- Giỏi, đúng là anh hùng!

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Vậy có lẽ chúng ta đều là cẩu hùng. Chỉ có điều, trước khi ngươi ra tay tiêu diệt những "loạn đảng" chúng ta, ta lại muốn nói chuyện thân tình, thăm hỏi một tiếng. Lệnh tôn có khỏe không? Lệnh tỷ có khỏe không?

Bạch Sầu Phi hỏi thăm hai câu như vậy, sắc mặt Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên biến đổi.

Một lúc sau, hắn mới nghiến răng nghiến lợi nói:

- Không ngờ…

Hắn lại tức giận đến nhất thời không nói nên lời.

Vô Tình ở bên cạnh nghe có chuyện lạ, lập tức hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Sầu Phi cười ha hả nói:

- Không có gì, không có gì, chỉ là thăm hỏi cha và chị gái của hắn mà thôi. Đâu có thăm hỏi đến mẫu thân hắn, không đáng phải kích động, cũng không cần xung động.

Vương Tiểu Thạch vô cùng đau xót nói:

https://thuviensach.vn

- Thời gian qua ta luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao bốn năm trước khi ta vừa mới tiến hành hành động diệt gian, khi chạy về nhà cũ thì chỉ còn sót lại một đống đá vụn. Ta vẫn luôn không hiểu, là kẻ nào hành động nhanh như vậy? Đi trước ta một bước, phá hủy gia viên của ta. Hóa ra là ngươi… đã sử dụng tư liệu trong Bạch lâu, đương nhiên có thể lập tức chặn đường ám toán. Ngươi rốt cuộc đã làm gì cha và chị gái của ta rồi?

- Cái gì?

Bạch Sầu Phi làm ra vẻ hoàn toàn vô tội, xoay người buông tay nói với Vô Tình:

- Hắn nói gì vậy? Ta hoàn toàn không biết. Ta mà trả lời, không nghi ngờ là tự thừa nhận tội bắt cóc rồi. Ta chẳng qua chỉ thăm hỏi người nhà của ngươi, vậy mà lại gán tội cho ta? Mặc kệ ngươi muốn nghi ngờ ra sao, chuyện nhà ngươi hoàn toàn không liên quan gì đến ta cả. Chẳng phải ngay cả một câu "nhị ca" ngươi cũng không muốn gọi nữa rồi sao?

Sau đó hắn nhìn Vô Tình cười nói:

- Chấp pháp luôn luôn nói lý, huống hồ là đại bổ đầu ngài. Tất cả mọi chuyện của hắn không liên quan gì đến ta. Chuyện mà ta muốn nhắc nhở hắn, trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ. Ta phải đi đây, các người không cần tiễn, dù sao sau này cũng sẽ gặp lại, tùy thời gặp nhau dưới duối vàng địa ngục cũng không phải là chuyện ta. Tạm biệt, tạm biệt! Thay ta cám ơn thần hầu, không chừng sau này lúc tế tổ cũng tế luôn bài vị của ngài một lần. Đắc tội, đắc tội, xin từ biệt tại đây, mời mời!

Dứt lời, hắn liền cùng thuộc hạ nghênh ngang rời đi.

Lúc này ai cũng có thể nghe được ẩn ý của hắn.

Phụ thân Vương Thiên Lục và chị ruột Vương Tử Bình của Vương Tiểu Thạch e rằng đã rơi vào trong tay Bạch Sầu Phi, thậm chí là đã sớm

https://thuviensach.vn

nắm trong tay hắn.

Bạch Sầu Phi giam giữ bọn họ, Vương Tiểu Thạch quả thật sẽ bị kiềm chế, không dám làm càn.

Hắn không dám làm càn, không có nghĩa là Bạch Sầu Phi cũng không dám làm càn, cho nên hiện giờ Vương Tiểu Thạch chỉ đành chịu thiệt.

Đây chính là mục đích lần này Bạch Sầu Phi hẹn gặp Vương Tiểu Thạch, cũng là ẩn ý trong lời nói của hắn.

Lời nói của hắn không dấu vết, Vô Tình ở đó nghe được cũng không có bất cứ hành động nào. Huống hồ chuyện này vốn liên quan rất lớn, cũng không biết hắn gian giữ hai người bọn họ ở đâu. Nếu như lục soát Phong Vũ lâu của Bạch Sầu Phi, chẳng những sẽ đắc tội với hảo hán trên giang hồ, mạo phạm tôn nghiêm của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa cũng không thể dựa vào những lời này mà lục soát những nơi thuộc quyền tướng gia.

Không ai biết Bạch Sầu Phi giấu người ở đâu, huống hồ chuyện xảy ra đã lâu như vậy, nhất định hắn đã sớm bố trí ổn thỏa, không cho người khác có cơ hội tìm ra hai người đóng vai con tin này.

Lần gặp mặt này, lần nói chuyện này, Bạch Sầu Phi đã đạt được mục đích. Hắn đã chiếm được thượng phong, cho nên hắn rời đi một cách dương dương tự đắc, hết sức ngông cuồng.

Nhưng hắn vừa mới rời xa đường Thống Khổ và hẻm Khổ Thống, lập tức thu lại sự ngông cuồng, nghiêm mặt dặn dò thân tín bên cạnh:

- Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ không dừng tay, trước tiên hãy đưa hai món “tín vật” cho hắn, để hắn ném chuột sợ vỡ bình.

Hắn dừng một chút, sau đó nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Lập tức bắt đầu “hành động giết hạc”.

- Rõ!

Thuộc hạ của hắn đều kích động khó tả, nóng lòng muốn thử.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cơ Lý (Thời Cơ Và Cái Lý)

Bạch Sầu Phi rời đi trong tiếng cười. Vương Tiểu Thạch vì nghĩ đến người nhà, trong lòng càng rối loạn, muốn từ biệt Vô Tình để tìm đối sách khác.

Vô Tình lại nói:

- Hiện nay người nhà của ngươi đều rơi vào trong tay Bạch Sầu Phi, tất cả hành động nhất định sẽ gặp khó khăn, rất nhiều bất tiện, khó tránh khỏi băn khoăn. Nếu như có việc gì cần chúng ta sốc sức, cứ nói một tiếng là được.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Đây là chuyện của bang hội, cũng là chuyện trên giang hồ. Nói một cách thẳng thắn, bang hội và nha môn vốn đối lập với nhau, mà người trong giang hồ cũng thích đối nghịch với quan lại triều đình. Vì chuyện cá nhân của ta mà liên lụy đến các người, ta cảm thấy rất áy náy.

Vô Tình nói:

- Lời của Vương hiệp huynh có lý, nhưng lại không đúng.

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Đã có lý, vì sao lại không đúng?

https://thuviensach.vn

- Bởi vì có lý không nhất định là đúng. Con người làm việc thường thuận theo thời cơ, không coi trọng lý lẽ pháp tắc. Có câu là "có cơ không lý, tùy cơ ứng biến". Luận về tình hình của quốc gia, đây là lúc quân dân đoàn kết, liên hợp kháng Kim, nhưng người cầm quyền lại hoang dâm vô đạo, đục khoét mồ hôi nước mắt nhân dân, khiến cho tiếng kêu khóc đầy đường. Luận về cục diện trên giang hồ, Bạch Sầu Phi lẽ ra phải đồng tâm hiệp lực với Tô lâu chủ, chấn hưng Phong Vũ lâu, nhưng hắn vừa đắc thế, chuyện thứ nhất muốn làm lại là lật đổ Tô Mộng Chẩm. Hiển nhiên con người… cho dù là người thông minh… cũng chưa chắc làm mọi chuyện đều đúng.

Vô Tình nói:

- Ngươi nói chúng ta là những người ăn cơm công môn, nhưng chúng ta cứu những hảo hán chính nghĩa trong bang hội còn nhiều hơn là bắt. Ngươi bảo chúng ta là người trong triều đình, nhưng chúng ta cũng bị đám quan lại trong triều xem như nhân vật giang hồ, không thể bước vào nơi thanh nhã. Chúng ta chỉ đứng về bên phía chính nghĩa, nhưng luận về thân phận, người trong võ lâm chưa bao giờ xem chúng ta là một phần tử, đại quan triều đình càng hết sức kiêng dè chúng ta. Có lẽ chỉ khi nào gặp nguy bị oan thì mọi người mới nhớ tới chúng ta.

Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Vậy cũng không có cách nào, danh tiếng của Tứ Đại Danh Bổ quá lớn, ai bảo các người là "bổ".

- Có điều, cho dù là hiệp, cũng có thể bị người ta xem là đạo tặc, đúng không?

Vô Tình cười nói:

- Đám bảy người Thẩm Hổ Thiền, từ trước đến nay luôn hành hiệp trượng nghĩa, đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, kết quả lại trở thành "Thất Đại

https://thuviensach.vn

Khấu”, bị đám “hiệp sĩ” trong võ lâm từ chối kết giao, bị chó săn trên giang hồ lùng bắt tranh công.

Vương Tiểu Thạch vẫn nói:

- Chuyện này liên quan đến bang hội, thân phận của các người không tiện. Ta có đã kế hoạch phản kích, tiếc là nhân thủ không đủ thực lực, nhưng lại không muốn liên lụy đến các người.

Đường Bảo Ngưu lớn tiếng nói:

- Cái gì? Ngươi còn có chúng ta đây. Dù sao ta vốn là “khấu” (cướp), cũng không ngại làm vài chuyện khiến người ta thấy phải khấu đầu.

Vương Tiểu Thạch lại cười bất đắc dĩ.

Phương Hận Thiếu kéo kéo tay áo Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu không rõ nguyên nhân, lại phản đối:

- Chúng ta cũng không phải là người ngoài. Chỉ cần ngươi mở miệng, họ Đường ta trong nước trong lửa trong gió trong sáng, dưới đao dưới kiếm dưới quyền dưới cước, không chỗ nào không thể đi, cũng sẽ không nhíu mày.

Phương Hận Thiếu thấp giọng nói:

- Bỏ đi!

Đường Bảo Ngưu uy vũ nói:

- Bỏ đi cái gì?

Phương Hận Thiếu trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi thật sự muốn ta nói ra sao?

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu uy nghiêm nhìn hắn:

- Có chuyện gì mà không thể nói?

Phương Hận Thiếu sờ sờ lỗ mũi, đung đưa chiếc quạt:

- Hắn là chê chúng ta còn chưa đủ tầm.

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Cái gì…

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Không phải vậy, không phải vậy. Ta đã có một kế, nhưng hành động này vô cùng mạo hiểm, về mặt võ công ít nhất phải chống đỡ được Bạch Sầu Phi. Lỡ may sơ suất, vậy thì lại biến khéo thành vụng.

Đường Bảo Ngưu gãi đầu:

- Hắn nói gì vậy? Ta không hiểu.

Phương Hận Thiếu than thở nói:

- Hắn nói là, kế hoạch vô cùng nguy hiểm, phải là cao thủ mới đi được.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Cao thủ? Chúng ta không phải là cao thủ sao?

Phương Hận Thiếu cũng học theo hắn, sờ cằm ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy? Ngươi không phải là cao thủ à? Sao ta lại nhìn không ra?

https://thuviensach.vn

Vô Tình hoàn toàn không để ý tới hai người bọn họ đang chọc cười, chỉ nhìn Vương Tiểu Thạch, chân thành nói:

- Bốn sư huynh đệ chúng ta xem như cũng có chút giao tình với Tô lâu chủ. Trong kinh thành, y đã đồng ý kiềm chế thủ hạ, không cho phép cướp đoạt ức hiếp dân chúng, gần như đã làm được điều này. Nếu như có thuộc hạ phạm tội, để y biết được, nhất định sẽ trói đến nha môn xin tội tự thú. Bạch Sầu Phi thì lại mặc kệ chuyện này. Nhìn vào tín nghĩa của Tô lão đại, chúng ta ra sức giúp y cũng là chuyện đương nhiên.

Vương Tiểu Thạch vẫn khó xử:

- Nhưng mà, dù sao các người cũng là công sai…

Vô Tình hỏi ngược lại một câu:

- Đó là chuyện giết người sao?

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Đương nhiên không phải.

Vô Tình lại hỏi một câu:

- Đó là chuyện hại người sao?

Vương Tiểu Thạch đành phải nói:

- Không phải.

Vô Tình nói:

- Nếu như đó là chuyện giúp người cứu người, vì sao người trong bang hội các ngươi có thể làm, còn chúng ta ăn cơm công môn thì lại không thể?

Vương Tiểu Thạch không biết phải trả lời như thế nào.

https://thuviensach.vn

Vô Tình nói:

- Nếu như thân phận bất tiện, chúng ta chỉ cần che mặt lại, ai biết là người nào?

- Vậy thì quá ủy khuất cho các người rồi.

Vương Tiểu Thạch cuối cùng đã động dung:

- Chuyện này hoàn toàn là vì cứu người nhà của ta, cũng đành thiếu các người một ân tình vậy.

- Cứu lương dân bị bắt vốn là chức trách của chúng ta. Chỉ có điều, nếu như chúng ta lục soát trắng trợn, e rằng không cứu được người, trái lại còn bị Thái đảng mượn chuyện này để công kích thế thúc.

Trong mắt Vô Tình lóe lên một vệt sáng xảo trá:

- Đây là chuyện chúng ta nên làm vì Tô lão đại, ngươi không thiếu ân tình gì cả. Dù sao Tô lâu chủ cũng là người của bang hội, hiện giờ y sống chết khó đoán, chúng ta không tiện quang minh chính đại tìm y, để tránh người khác bảo là thiên vị. Chuyện này chỉ có thể dựa vào ngươi thôi. Mà chỉ khi ngươi chắc chắn người nhà an toàn không đáng ngại, mới dễ dàng hành động được. Chúng ta giúp ngươi, cũng giống như trả lại ân tình cho Tô lão đại. Chỉ một lần này, không có lần sau.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch cảm kích khó tả, nói:

- Chỉ một lần này, không có lần sau.

- Huống hồ, cho dù không vì chuyện này…

Vô Tình hừ một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Những lời vừa rồi của Bạch Sầu Phi, lại dám ở trước mặt ta mà uy hiếp ngươi, trong khi ta vẫn còn ăn cơm của Lục Phiến môn. Chỉ với việc này, cũng nên để cho hắn bớt ngông cuồng một chút.

- Nói phải.

Lần này người tiếp lời là nhị bổ đầu Thiết Thủ, đang từ cuối hẻm Khổ Thống chắp tay đi đến:

- Về tình về lý, chúng ta đều nên cho Bạch lão nhị ngã nhào một phen.

- Nói đúng.

Lần này người nói chuyện là tứ bổ đầu Lãnh Huyết, đang từ đầu đường Thống Khổ đi tới:

- Ta đã sớm nhìn tên kia không thuận mắt.

Y nói chuyện cũng thẳng thắn như kiếm bên hông vậy.

Nhưng ruột của Đường Bảo Ngưu cũng rất thẳng, tâm nhãn của hắn càng thẳng hơn.

- Nói như vậy.

Hắn vẫn trừng đôi mắt lớn:

- Muốn làm cho cái tên Bạch Bất Phi kia ngã nhào một phen, rốt cuộc có phần của hai người chúng ta hay không?

Chợt nghe trên tường có người uống bảy tám ngụm rượu, lời nói cũng mang theo bảy tám phần say:

- Dựa vào kết quả thảo luận của sư huynh đệ chúng ta, người đông thế mạnh thì chỉ là đi chơi đi đùa. Lần này là đi trêu chọc sư tử mãnh hổ, càng

https://thuviensach.vn

ít người thì lại càng giảm bớt gánh nặng. Hai vị nghĩa khí tận trời, chuyện lần này xin được cám ơn, lần sau sẽ mời. Không biết hai vị có cao kiến gì không, nếu không thì cứ quyết định như vậy; còn nếu có, chúng ta sống chết do mệnh, không cần chịu trách nhiệm.

Người nói chuyện dĩ nhiên là tam bổ đầu Truy Mệnh.

Đường Bảo Ngưu vẫn nghe không hiểu:

- Hắn nói gì vậy?

Phương Hận Thiếu cảm thấy mất mặt, nói:

- Hắn nói là bọn họ đã thảo luận rồi.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nhưng chúng ta đâu có thảo luận.

Phương Hận Thiếu nói:

- Ý của hắn là, bọn họ đã thảo luận rồi, chúng ta không cần thảo luận nữa.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Nhưng bọn họ lại muốn chúng ta đưa ra ý kiến?

Phương Hận Thiếu nói:

- Bọn họ đã quyết định rồi, ngươi còn có cao kiến gì nữa? Ngươi không nghe rõ sao? Nếu như phản đối bọn họ, bọn họ sẽ trở mặt.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy ta hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Phương Hận Thiếu nói:

- Ngươi cuối cùng đã hiểu, nhưng không biết là hiểu cái gì?

- Bọn họ là quan, còn chúng ta là dân, chỉ có lời quan nói, không có chuyện của dân.

Đường Bảo Ngưu giống như đã lĩnh ngộ được đạo lý nhân sinh:

- Cho dù là quan tốt cũng có kiểu cách nhà quan như vậy, luôn muốn người ta phải nghe hắn nói, đúng không?

- Đúng.

Lần này Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu hoàn toàn hiểu ngầm, có lẽ là vì "cùng chung kẻ địch", chỉ nói:

- Quan càng lớn thì lời nói càng vang. Cho nên trên đời này, chỉ lời nói của người có danh, có quyền, có thế mới xem là lời, cùng một câu nói, nhưng người không danh, không thế, không quyền nói ra thì lại không giống lời.

- Rất đúng.

Lúc này Đường Bảo Ngưu cũng phát hiện Phương Hận Thiếu là "tri âm" của hắn:

- Cuối cùng ngươi cũng nói được tiếng người.

- Còn may.

Phương Hận Thiếu lẩm bẩm nói:

- Chúng ta không làm chuyện này, vẫn còn chuyện lớn khác để làm.

Đường Bảo Ngưu lại không hiểu:

https://thuviensach.vn

- Chuyện lớn gì? Mau nói nghe thử xem!

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Đại Phương, ngươi cũng đừng gây chuyện, tạo thêm rắc rối nữa.

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, hứng thú càng dạt dào:

- Đại Phương, có gì chuyện quan trọng, nhất định phải chừa phần cho ta đấy!

Phương Hận Thiếu mở quạt xếp ra, chậm rãi quạt mấy cái, nói:

- Không có gì, không có gì. Ta đọc nhiều sách thánh hiền, đi khắp đường mưa gió, ngoại trừ chuyện tốt thì chuyện gì ta cũng không làm.

Dứt lời, hắn còn "cười gian" mấy tiếng.

Ngoại trừ Đường Bảo Ngưu, những người còn lại cũng không để ý đến hắn, giống như không ai tin hắn có thể làm được chuyện gì lớn lao.

Vì vậy Phương Hận Thiếu cảm thấy hít thở không thông, cho nên hắn quyết chí phải làm một vài chuyện lớn, để cho những kẻ không xem trọng hắn phải sáng mắt ra.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cơ Mật

Bạch Sầu Phi cũng không lập tức trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, mà lại đi đến lầu Tam Hợp một chuyến.

Lầu Tam Hợp, năm đó hắn và Vương Tiểu Thạch đã theo Tô Mộng Chẩm lên lầu, cũng tiến vào thế giới phồn hoa của kinh thành, có thể xuất đầu lộ diện, tranh hùng đấu thắng trong võ lâm kinh sư.

Hiện giờ lầu vẫn như cũ, nhưng người đã hoàn toàn thay đổi.

Bạch Sầu Phi cũng cảm khái, đã rất lâu hắn chưa từng lên lầu này.

Lần đầu tiên lên lầu, hắn đã bước lên sân khấu, đảm nhận vai diễn trong võ lâm hoàng thành.

Lần thứ hai lên lầu, hắn đã trở thành thủ lĩnh của đệ nhất bang hội trong võ lâm kinh thành.

Lần thứ ba lên lầu thì sao?

Đó là lần sau.

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Rồng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối *? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh?

https://thuviensach.vn

* Người ở địa vị cao phải đề phòng, nếu không sẽ thất bại và hối hận.

- Ta vốn muốn sống đạm bạc lui khỏi giang hồ, sao lại không cam lòng sống uổng cả đời; ta nghĩ nhiều đến tự do tự tại, tiếc rằng phải lập công lập nghiệp. Muốn danh muốn quyền, không ngại muốn tiền muốn mạng. Tay nắm đại quyền sinh sát, còn ai có thể thất kính.

Trên đường hắn ngâm nga ca hát, vừa ca vừa lên lầu.

Chí lớn của hắn là, lần thứ ba lên lầu, hắn phải dẹp yên tất cả chướng ngại, tất cả kẻ địch trong võ lâm kinh thành, tiến vào triều đình làm quan lớn. Nhìn khắp giang hồ, hắn phải vô địch.

Đến lúc thật sự không còn địch thủ, hắn cũng không ngại đối địch với trời.

Đây là lời hứa của hắn, cũng là tham vọng của hắn.

Hắn lên lầu Tam Hợp là để gặp một người, một người rất quan trọng.

Nhưng gặp người này lại là một cơ mật. Ý nghĩa của “cơ mật”, đó là chuyện quan trọng không thể để cho người khác biết.

Có điều, hắn là một người rất nổi danh, hiện giờ trong tay lại nắm giữ quyền hành, cho nên hắn đi đến nơi nào cũng có người nhận ra được.

Mà người hắn muốn gặp cũng rất quạn trọng, càng rất nổi danh. Thậm chí những năm gần đây, danh tiếng và quyền lực của người này không hề dưới hắn, mặc dù tác phong của người này luôn hết sức khiêm tốn, hơn nữa thường hay cúi đầu.

Nhưng trong võ lâm, không ai dám xem thường y bởi vì y hay cúi đầu, đây là một người cúi đầu nhưng không ủ rũ.

https://thuviensach.vn

Người này mặc dù không có xương sống, nhưng lại có cốt khí và dũng khí.

Lần trước Bạch Sầu Phi theo Tô Mộng Chẩm lên lầu Tam Hợp cũng là để gặp y.

Y đương nhiên chính là người năm đó khiến cho tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường cảm khái, thốt ra một câu "tóc bạc nhìn quanh không giao tình, thiên hạ biết ta Địch Phi Kinh", cũng là tổng đường chủ thay mặt hiện giờ, Địch Phi Kinh.

Người trong thành đều nhìn thấy Bạch Sầu Phi tiến vào lầu Tam Hợp, hơn nữa còn lên lầu, nhưng bọn họ lại không biết Bạch Sầu Phi lên lầu để làm gì.

Người bình thường đều suy đoán, sau khi gặp Vương Tiểu Thạch, tâm tình của Bạch Sầu Phi nhất định là rất tốt, nếu không làm sao hắn có thể vui vẻ lên lầu Tam Hợp ăn uống?

Bọn họ đều không biết, sau khi Bạch Sầu Phi lên lầu lập tức đi thẳng vào phòng số ba của Lục Hợp các. Cũng không ai biết, trong Lục Hợp các đang có một đại nhân vật xương sống không thẳng, nhưng lại là một trong ba người đứng đầu võ lâm kinh sư hiện giờ, Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh đã đến đây từ sớm. Hắn đến nơi này thần không biết, quỷ không hay. Hắn cũng chỉ cho những người nên biết được biết, còn những người không nên biết thì tuyệt đối không biết, mà những người biết nhất định (có đánh chết cũng) sẽ không nói ra.

Cho nên chuyện hắn gặp mặt Bạch Sầu Phi là một cơ mật.

Khi Bạch Sầu Phi và hai tên thủ hạ tiến vào Lục Hợp các, nam tử tuấn tú có vẻ tịch mịch này vẫn không ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Y cúi đầu, nhìn một sợi dây chuyền trên cổ, dưới dây chuyền có một viên pha lê màu đỏ sậm.

Giống như nơi ấy có một thế giới, một khoảng trời kỳ lạ, một tiên cảnh huyền ảo vô cùng tráng lệ, đáng để y quan tâm và say mê hơn so với thế giới đấu tranh, nhân gian danh lợi này.

Bạch Sầu Phi vén rèm vào các, vừa vào đã nói:

- Địch tổng đường chủ, phiền ngươi đã chờ lâu. Ta có chút chuyện, phải xử lý xong mới tới đây được.

Địch Phi Kinh vẫn nhìn tinh thể trên cổ hắn. Từ thời Chu, Tần đã bắt đầu đã xem thứ này là quốc bảo, đế vương, kỳ trân, vật quý, gọi là thủy ngọc, thủy tinh, pha ly, pha lê, bạch châu hay lưu ly. Trong Pháp Hoa kinh, Vô Lượng Thọ kinh, Bàn Nhược kinh, A Di Đà kinh, Đại Trí Độ luận đều gọi nó là một trong thất bảo của phật môn, có thể trừ tà, chữa bệnh, trường thọ, phú quý, sánh ngang với vàng, bạc, lưu ly, xà cừ, mã não, hổ phách, san hô, trân châu trân. Địch Phi Kinh dường như chỉ quan tâm đến vật trên cổ hắn, không để ý lắm đến Bạch Sầu Phi.

Y chỉ nói một câu:

- Ta không phải tổng đường chủ, ta chỉ là tổng đường chủ thay mặt.

Ngữ khí của y rất lạnh nhạt, ngay cả người gầy gò đứng bên cạnh y không chớp mắt cũng cảm thấy sốt ruột cho y.

Bạch Sầu Phi cười:

- Sớm muộn gì ngươi cũng phải.

Địch Phi Kinh vẫn nhìn tinh thể màu đỏ của y:

- Nhưng hiện giờ ta không phải.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta nói ngươi phải thì là phải.

Địch Phi Kinh gần như tập trung toàn bộ tinh thần vào thế giới pha lê trên cổ y, chỉ hờ hững nói:

- Ngươi là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nhưng không phải là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng bởi vì ta là tổng lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, cho nên chỉ cần ta thừa nhận ngươi là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, ngươi sẽ là tổng đường chủ.

Nói xong, hắn đột nhiên làm một chuyện, đó là búng tay.

Một tiếng "xoẹt" vang lên, một luồng chỉ phong bắn ra.

Chỉ kình này rất nhanh, bắn đến hoàn toàn không báo trước, hơn nữa còn nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng, gần như đột ngột xuất hiện. Khi người khác phát hiện ra luồng chỉ phong này, mới biết Bạch Sầu Phi bất ngờ phát động công kích, nhưng khi đó thì chỉ kình đã đánh trúng mục tiêu, đạt được mục đích.

Một tiếng "choang" vang lên, pha lê vỡ tan, mảnh vụn bắn ra tung tóe, có vài mảnh còn văng trúng mặt Địch Phi Kinh.

Nhưng y vẫn không ngẩng đầu, chỉ từ từ ngước mắt lên.

Y có một đôi mắt rất tuấn tú, sầu muộn, đen trắng rõ ràng, không giống như một lãnh tụ của bang hội mà lại giống như một nhà thơ bị tổn thương.

https://thuviensach.vn

Hán tử gầy gò đứng bên cạnh y không chớp mắt lại rút chủy thủ ra, muốn xông đến liều mạng. Địch Phi Kinh bỗng đưa một ngón tay ra, người này lập tức dừng lại, hơn nữa còn lui về chỗ cũ. Chỉ nghe Địch Phi Kinh lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao?

- Nếu như ta muốn giết ngươi, với một chỉ của ta vừa rồi, thứ bị vỡ sẽ không phải là cục đá kia.

Bạch Sầu Phi nói:

- Đối với ta, đánh nát đầu người thì còn dễ hơn là đá.

Người vóc dáng cao gầy tức giận nói:

- Vậy còn phải xem là đầu của ai.

- Ngươi là ai?

Tường Ca Nhi quát lên:

- Dám nói chuyện với lâu chủ chúng ta như vậy. Không phải vai vế hàng chữ tổng, vậy thì nên giữ mồm giữ miệng đi!

- Hắn là đường chủ Lâm Ca Ca của chúng ta.

Địch Phi Kinh bình tình nói:

- Tiểu Văn Tử, ngươi cũng đâu phải vai vế hàng chữ tổng, chẳng phải vừa rồi cũng lên tiếng sao?

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Lúc ta nói chuyện, không thích người khác không chuyên tâm lắng nghe, cho nên tốt nhất đừng nên có lần sau.

https://thuviensach.vn

Dụng ý của hắn rất rõ ràng, hắn còn muốn nói rõ ràng hơn một chút:

- Lôi Tổn đã chết, Lôi Động Thiên vẫn bị giam trong lâu của chúng ta, Lôi Mị đã phản bội, hiện giờ trong Lục Phân Bán đường, luận về lai lịch, vai vế và tài trí thì không ai so được với ngươi. Ngươi không làm chủ sự thì ai làm?

Địch Phi Kinh không hề nghĩ ngợi trả lời hai chữ:

- Lôi Thuần.

- Cô ta?

Bạch Sầu Phi chỉ cười một tiếng:

- Hạng nữ lưu như cô ta không làm được.

Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng cô ấy là con gái của Lôi tổng đường chủ.

- Xưa nay lúc thay đổi triều đại, con cháu của hoàng đế cũng phải cuốn gói ra đi, nếu không thì cũng phải thay đổi chức vị.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lôi Thuần có tài đức gì so được với ngươi.

Sau đó hắn bổ sung:

- Chỉ cần ta gật đầu, vị trí này chắc chắn sẽ là của ngươi.

Địch Phi Kinh hỏi ngược lại:

- Tại sao ta muốn ngồi lên vị trí này của Lục Phân Bán đường, lại cần phải có sự đồng ý của Kim Phong Tế Vũ lâu ngươi?

https://thuviensach.vn

- Nguyên nhân rất đơn giản. Võ công của ngươi còn kém một chút, điểm này ta có thể giúp ngươi. Sức hiệu triệu của ngươi không bằng Lôi Tổn, sĩ khí cũng kém hơn, những thứ này ta đều có thể giúp ngươi. Mọi người đều cho rằng chúng ta là địch chứ không phải bạn, nhưng nếu như ngươi ngồi lên chức vị tổng đường chủ, ta sẽ là người đầu tiên chúc mừng ngươi. Hai bang kết nghĩa thành minh hữu, không kẻ nào dám nói hai lời.

Địch Phi Kinh yên tĩnh lại. Y cúi đầu, rũ mắt, nhưng trên ngực chỉ còn lại sợi dây chuyền đứt ngang vẫn hơi đung đưa, bên dưới đã không còn viên pha lê.

- Có điều, các ngươi với tệ đường vốn là thù địch, e rằng bang chúng sẽ không phục.

- Ai dám không phục, lập tức giết chết. Lại nói, hai bang chúng ta hợp lại sẽ là vô địch, phân chia sẽ tự tổn thương, sao không thống nhất lại cùng nhau chống địch? Như vậy dĩ nhiên chúng ta sẽ là đệ nhất đại bang trong kinh thành, hai đảng Phát và Mộng, tập đoàn Hữu Kiều, Mê Thiên Thất Thánh gì đó… tất cả đều phải cúi đầu nghe lệnh. Hơn nữa, người lập mưu giết chết Lôi Tổn là Tô Mộng Chẩm, ta đã trừ khử hắn, báo thù cho các ngươi. Người ám toán giết chết Lôi Tổn là Quách Đông Thần, lúc cần thiết ta cũng có thể giao cô ta cho các ngươi xử trí. Ta và quý đảng cũng không có thù sâu hận lớn, có chuyện gì mà không thể làm? Sao lại sợ người khác phản đối?

- Như vậy...

- Không như vậy.

Âu Dương Ý Ý ở bên cạnh chợt cười lạnh nói:

- Chỉ sợ ngươi cũng không qua khỏi hôm nay.

- Đừng có chen vào!

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Nơi này đâu phải chỗ để cho ngươi nói năng lung tung!

- Chuyện này...

Địch Phi Kinh dường như vẫn băn khoăn lo lắng.

- Đừng có chuyện này chuyện kia. Hai bang chúng ta đã đánh nhau bốn mươi năm, chẳng ai có lợi ích gì, chỉ hại mình lợi cho kẻ địch. Sao không hòa hảo liên thủ, giết cho kẻ địch không kịp trở tay.

- Như vậy...

Địch Phi Kinh vẫn đang suy nghĩ:

- Nếu ta và ngươi kết nghĩa, hai bang liên thủ, ai là huynh ai là đệ? Ai là quân ai là thần?

- Nói nhảm, chúng ta không phân quân thần, nhưng đương nhiên ta sẽ là lão đại.

Bạch Sầu Phi nói rất trực tiếp:

- Chúng ta không cần nói những lời hư tình giả ý, chỉ cùng chung lợi ích, lập trường nhất trí. Nếu như ngươi có thành ý, trước tiên hãy thay ta làm một chuyện.

- Chuyện gì?

- Vậy là ngươi đã đáp ứng?

- Chuyện này…

- Được, cho dù ngươi đáp ứng hay từ chối, trước tiên đều phải xem ngươi có làm được chuyện này hay không. Nhớ kỹ, hai bang chúng ta có

https://thuviensach.vn

liên hợp hay không đều là do ngươi, nhưng những chuyện ta nói đều là cơ mật. Cho dù chuyện của chúng ta có tiến hành hay không, có làm được hay không, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu không, chúng ta sẽ là địch chứ không phải bạn, không có khả năng cứu vãn, ngươi nghe rõ chứ?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cơ Động

- Khi chuyện kết minh của chúng ta còn chưa công bố ra ngoài, sẽ không ai biết là ngươi đang giúp ta, ta đang giúp ngươi, đúng không?

- Đúng.

- Kẻ địch lớn nhất của chúng ta hiện giờ là ai?

- Ngươi.

- Ngoại trừ ta ra. Chúng ta đã kết minh, cho nên là bạn chứ không phải địch.

- Không phải Mê Thiên Thất Thánh. Quan Thất mất tích, lần trước thế lực của bọn chúng cũng đã bị chúng ta hợp sức đánh tan, rắn không đầu thì không thể làm gì được.

- Đương nhiên.

- Không phải tập đoàn Hữu Kiều. Thế lực của bọn chúng chủ yếu tập trung ở triều đình, còn trên giang hồ thì không đủ thực lực để so sánh. Phe phái triều đình không phải là thứ người giang hồ có thể tranh giành, mà lực lượng giang hồ cũng không phải là thứ người trong triều đình có thể nắm giữ. Bạch lâu chủ tung hoành cả trong triều và ngoài triều, có lẽ là ngoại lệ duy nhất.

- Nói rất hay, không dám nhận.

https://thuviensach.vn

- Cũng không phải là hai đảng Phát và Mộng. Đó chỉ là một đám lục lâm tụ tập lại, nhiều người nhưng hỗn tạp, không phải nhân tài làm chuyện lớn.

- Đúng.

- Trừ khi là…

- Vương Tiểu Thạch.

- Vương Tiểu Thạch không có vây cánh, Tượng Tị tháp của hắn chỉ vừa mới thành lập…

- Nếu như hắn làm năm chuyện sau đây thì sao. Thứ nhất, hắn được đám người Tượng Tị tháp ủng hộ. Mà người trong Tượng Tị tháp thân phận rất phức tạp, trong đó bao gồm thành viên của Đào Hoa xã, Thất Đại Khấu, Mê Thiên Thất Thánh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, hai đảng Phát và Mộng, hào khách phố phường, còn có những thế lực không thuộc kinh sư như Thiên Cơ… Như vậy đã tạo thành một lực lượng to lớn và bao trùm, đúng không?

- Đúng.

- Thứ hai, theo ta được biết, người của tập đoàn Hữu Kiều đang muốn lôi kéo hắn. Chỉ cần liên minh này thành lập, như vậy Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán cộng thêm Vương Tiểu Thạch, trong triều và ngoài triều cũng khó có thế lực nào sánh được với tam giác sắt này, đúng không?

- Đúng.

- Thứ ba, người của hai đảng Phát và Mộng luôn ủng hộ hắn, cộng thêm hắn có quan hệ sâu xa với người của phủ thần hầu. Hơn nữa hắn từng giết chết Phó Tông Thư, làm chấn động kinh thành, rất được mọi người coi trọng. Nếu cộng thêm giao tình của sư phụ hắn Thiên Y Cư Sĩ với "Lão Tự

https://thuviensach.vn

Hiệu" Ôn gia và "Tiểu Hàn Sơn phái" Hồng Tụ thần ni, như vậy thanh thế sẽ lớn đến mức không thể cản nổi, đúng không?

- Đúng.

- Thứ tư, hắn miệng lưỡi giả tạo, giỏi mua chuộc lòng người. Trong Kim Phong Tế Vũ lâu cũng có không ít đệ tử bị hắn lừa gạt, cam tâm bán mạng cho hắn. Nếu như hắn dùng chiêu bài báo thù cho Tô Mộng Chẩm, kêu gọi mọi người nổi dậy, e rằng ta cũng phải rất khó khăn mới ứng phó được. Hắn còn có thể dùng sư muội đồng môn của Tô Mộng Chẩm là Ôn Nhu để hiệu triệu, khởi binh báo thù cho Tô Mộng Chẩm, vu oan giá họa cho ta. Đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu khó tránh khỏi sẽ có một nửa bị hắn mê hoặc, như vậy cục diện sẽ rất bất lợi.

- Đúng.

- Thứ năm, loại người như hắn, vì muốn biểu thị trung nghĩa, nhất định sẽ báo thù cho Tô Mộng Chẩm. Sở dĩ Tô Mộng Chẩm có ngày hôm nay, có thể nói là do đối địch với Lục Phân Bán đường, khiến cho hai bên đều thiệt, ít nhất một chân của hắn cũng vì vậy mà bị tàn phế. Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ kêu gọi đệ tử, làm cảm động lòng người, đoàn kết lực lượng. Chỉ cần hắn có bản lĩnh cướp lấy vị trí của ta, nhất định cũng sẽ tiêu diệt Lục Phân Bán đường, báo thù cho Tô Mộng Chẩm, khi đó các ngươi sẽ hối hận không kịp.

- Cho nên ý của ngươi là?

- Cây lớn không dễ chặt.

- Hiện giờ hắn còn chưa đủ lớn mạnh.

- Nhổ tận gốc cây non, có thể tránh được hậu hoạn.

- Nhưng gốc cây nhỏ này cũng mọc đầy gai.

https://thuviensach.vn

- Cho nên thừa dịp hắn còn chưa hoàn toàn nắm được đại thế của võ lâm kinh sư, chưa hoàn toàn thao túng sự cơ động của triều đình giang hồ, chúng ta phải đi trước nắm lấy thời cơ, gọt gai của hắn, chặt nhánh của hắn, cắt cành của hắn, nhổ gốc của hắn.

- Làm sao gọt, chặt, cắt, nhổ?

- Đến bây giờ, mọi người đều cho rằng Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là địch chứ không phải bạn, đang đối chọi chứ không phải kết minh. Chỉ cần ngươi loan ra tin tức, nói rằng Vương Tiểu Thạch đã kết minh với ngươi, như vậy đệ tử của Phong Vũ lâu sẽ xem thường hắn, đây là "nhổ" gốc của hắn; người trên giang hồ sẽ hoài nghi hắn, đây là "cắt" cành của hắn; ta lại xuất binh báo thù cho Tô Mộng Chẩm, đối phó với những kẻ ủng hộ hắn, "chặt" hết nhánh của hắn; lại thêm dầu vào lửa, mượn gió trợ thế lửa, loan tin rằng hắn giúp Gia Cát lão nhi ám sát Thái Kinh, khiến cho người của quan phủ muốn lấy mạng của hắn, còn người của phủ thần hầu lại không dám ra mặt giúp hắn, "gọt" hết gai của hắn; cuối cùng chúng ta lại bày ra một vở kịch hay, lấy luôn cả mạng của hắn.

Địch Phi Kinh nghe xong lại im lặng.

- Thế nào?

- Ngươi nói đúng, nếu như sự cơ động do hắn khống chế, không bằng do chúng ta nắm giữ.

- Làm xong chuyện này, ta và ngươi sẽ có thể liên minh kết nghĩa.

- Có điều, sự thù hận của Vương Tiểu Thạch đối với ngươi còn lớn hơn so với chúng ta.

- Thỏ chết cáo buồn, giết được hổ còn sợ không giết được sói sao. Huống hồ, chuyện này không chỉ giúp ngươi trừ đi một mối họa ngầm, còn có thể giúp ngươi nâng cao danh vọng. Ta sẽ để Vương Tiểu Thạch chết bởi

https://thuviensach.vn

tay ngươi, như vậy tiện lợi cho ta, uy phong cho ngươi, sao lại không làm? Hơn nữa trong chuyện này, từ đầu tới cuối ngươi chỉ cần loan truyền tin tức, cũng không cần hi sinh lực lượng, mạo hiểm khai chiến.

Địch Phi Kinh cúi thấp đầu, lại nhướng mắt, ánh mắt chớp chớp, lấp lóe như điện.

- Xem ra đây là một ý kiến hay.

- Đương nhiên là ý kiến hay, nếu không cần gì phải mời ngươi ra.

- Hơn nữa đây cũng là một cơ hội tốt.

- Có thể bảo vệ ngươi, bảo vệ Lục Phân Bán đường lâu dài, ta thấy cũng chỉ có cơ hội này.

- Chỉ là vẫn còn một chuyện ta cảm thấy kỳ quái.

- Chuyện gì?

- Không phải ngươi vẫn luôn bất mãn vì Tô Mộng Chẩm không chịu đuổi tận giết tuyệt, tiêu diệt chúng ta sao? Sao hôm nay lại muốn kết minh với ta?

Bạch Sầu Phi cười ha hả, tiếng cười ngông cuồng truyền ra đến tận đường phố.

- Chẳng lẽ ngươi không biết, phần lớn chính khách, lúc chưa nắm quyền thì nhất định phải là một người cấp tiến, nếu không làm sao có thể được phe cấp tiến ủng hộ? Một khi hắn đã nắm quyền, sẽ có thể quyền biến mọi chuyện, giữ thế cân bằng. Quá cực đoan tiến tới sẽ khiến cho địa vị khó giữ, quá đuổi tận giết tuyệt sẽ dẫn đến kẻ địch liều chết. Khi ta còn làm phó lâu chủ, đương nhiên là phải lên án quý đường. Nhưng bây giờ ta đã là tổng lâu chủ, không ngại dĩ hòa vi quý.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn cười, hỏi ngược lại Địch Phi Kinh:

- Lôi Tổn đã chết, ngươi cũng không gây chiến với chúng ta, dụng ý ra sao, chắc hắn trong lòng mọi người đều hiểu cả?

Lần này Địch Phi Kinh cũng cười, cười xong y lại nói:

- Nếu như ngươi có thành ý, vậy hãy để ta suy nghĩ một chút.

Tường Ca Nhi cả giận nói:

- Đây là ý gì? Chuyện như vậy mà còn phải suy nghĩ nữa sao?

- Nếu như bây giờ ta đồng ý với ngươi.

Địch Phi Kinh cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nhưng lại hoàn toàn không có thành ý, vậy thì xem là kết minh gì?

- Suy nghĩ là phải. Có điều đây là cơ mật, ngươi là người thông minh, chắc là đã hiểu được.

Bạch Sầu Phi cười lớn bước ra cửa, quay đầu để lại một câu:

- Ta cũng biết là ngươi sẽ đáp ứng ta. Bởi vì, nếu bây giờ ta kêu gọi lực lượng trong lâu toàn diện tấn công Lục Phân Bán đường, về phía ta có thể mượn chuyện này để đoàn kết lòng người, còn bên phía ngươi lại chắc chắn thất bại. Ta đi trước. Trong vòng ba ngày ngươi hãy cho ta câu trả lời. Ta còn có một cuộc hẹn quan trọng khác.

Hắn thật sự có một cuộc hẹn khác, cũng rất quan trọng.

Hắn thích làm thật nhiều chuyện một lần, hơn nữa đều là chuyện lớn, như vậy mới khiến cho hắn cảm thấy mình hết sức quan trọng.

Hắn thích loại cảm giác này.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi vừa ra khỏi lầu Tam Hợp, trước khi nhìn thấy một người đang tươi cười chờ đợi, hắn đã thấp giọng nói phán đoán của mình với người bên cạnh:

- Địch Phi Kinh không phải là kẻ tầm thường, không thể xem nhẹ. Vừa rồi ta phát chỉ, đá vụn và tinh thạch bắn lên mặt hắn, nhưng gương mặt đó vẫn trắng trẻo không thấy một điểm đỏ nào.

Sau đó hắn hơi lo lắng nói:

- Ngươi đừng thấy lưng hắn bị còng, giống như cả đời không ngóc đầu lên được. Loại người này không kêu thì thôi, một khi kêu sẽ kinh người; không bay thì thôi, một khi bay sẽ lên đến tận trời.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cơ Phùng (Cơ Duyên Gặp Mặt)

Tại con đường phía dưới lầu Tam Hợp, có người đang chờ Bạch Sầu Phi.

Người này đương nhiên không phải là do Bạch Sầu Phi hẹn gặp.

Người này trắng trẻo mập mạp, nhàn nhã ung dung, ôn hoà thân thiết, tươi cười nghênh đón, thoạt nhìn không hề có vẻ khôn khéo giỏi giang, ngược lại có phần ngờ ngệch.

Hắn đương nhiên không tới một mình.

Hắn dẫn theo hai người, đều rất trẻ tuổi, tuấn tú, xinh đẹp, ánh mắt long lanh như nước. Nam nhân rất ít người có hình dáng đẹp như vậy.

Với thân phận và địa vị của hắn tại Hình bộ, hôm nay chỉ dẫn theo hai người có thể nói là rất ít.

Nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên. Bảy năm rưỡi trước, Tô Mộng Chẩm dẫn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lên lầu Tam Hợp đàm phán với Địch Phi Kinh (còn có Lôi Tổn trong bóng tối), hắn cũng tới nơi này thám thính tin tức như vậy.

Chuyện nhỏ thì hắn giao cho thủ hạ làm, còn chuyện lớn thì hắn phải là người đầu tiên nhận được tin.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, lúc ấy hai người đi theo phía sau hắn là Nhậm Lao và Nhậm Oán. Hiện nay, hai người họ Nhâm này đã rất ít lao (khổ), có nhiều oán, bọn họ đã trèo lên đến mức có thể nhòm ngó vị trí của hắn.

Cho nên gần đây, người đi theo phía sau hắn không phải là Nhậm Lao và Nhậm Oán, mà là hai người này, Tảo Tảo và Vãn Vãn.

Hắn đương nhiên chính là "Tiếu Kiểm Hình Tổng" Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh vừa thấy Bạch Sầu Phi, lập tức cao hứng chào hỏi:

- Bạch lâu chủ, gần đây phát tài chứ?

Bạch Sầu Phi cười một tiếng:

- Ta vốn chẳng có tài vận gì, tiền đến nhanh nhưng cũng xài nhanh lắm, không thể giữ được. Không giống như Chu tổng ngài, từ cổ chí kim chắc là hình tổng có tiền nhất trong nha môn. Nghe nói nhà cửa ở ngoại thành có bốn phần là của ngài, trong kinh chắc cũng có bảy tám con đường đứng tên ngài và người thân của ngài.

Chu Nguyệt Minh vừa nghe liền giật mình, cười đến híp mắt nói:

- Bạch lâu chủ nghe lời đồn nhảm ở đâu thế, nói như vậy đúng là hại chết ta lăn lộn kiếm cơm rồi, thậm chí có lúc ăn khuya còn phải nợ tiền rượu. May là còn chưa tệ đến mức phải vác cái mặt dày này đến chìa tay với Bạch lâu tổng ngài.

Bạch Sầu Phi nghe được những lời này, chỉ trầm mặt trầm giọng hỏi:

- Chu tổng, chúng ta gặp mặt lần này không phải là tình cờ chứ?

- Không phải, không phải.

Chu Nguyệt Minh vội vàng nói:

https://thuviensach.vn

- Đây xem như là cơ duyên, cũng là cơ hội khó gặp khó thấy. Bạch lão đại là người bận rộn nhất trong kinh thành, cũng là hồng nhân bên cạnh tướng gia, hôm nay lên lầu có chuyện gì quan trọng không? Muốn gặp người nào? Người trên lầu là ai? Tiếng cười của Bạch lâu chủ truyền đến tận dưới đường, nhất định là gặp được chuyện gì rất đắc ý hài lòng? Có thể nói cho tại hạ biết một chút hay không?

Bạch Sầu Phi chỉ lạnh lùng nói:

- Chuyện thì có chuyện, nhưng đó là chuyện gì, người nào, lại không thể nói cho ngài biết.

- Ai da, ta cũng đâu muốn quản. Có điều mấy ngày qua trong kinh gió thổi cỏ lay, sau khi tiền nhiệm lâu chủ của quý lâu ra đi thì lại càng sợ bóng sợ gió. Có một số chuyện, ta nghĩ nếu không biết một chút, e rằng sẽ bị mấy người Công Tôn thập nhị công công và Nhất Gia trách cứ.

Chu Nguyệt Minh lộ ra một chút tin tức, nói:

- Ngài là người thông minh. Bạch tổng, ngài đúng là nhân vật tài giỏi, tới chỗ nào cũng có chuyện lớn xảy ra. Cho dù ta không quản thì cấp trên cũng sẽ quản. Ngài hãy thông cảm đi. Tin tức do cơn gió vô định thổi tới, nói rằng phía trên còn có một nhân vật hàng chữ tổng nữa.

Bạch Sầu Phi cũng cố tỏ ra thân thiết, thấp giọng áp tai nói:

- Chu hình tổng ngài cũng là bằng hữu của ta, ngài muốn quản chuyện, sao ta có thể không cho ngài quản. Chỉ có điều, ta làm việc thường là do cha nuôi chỉ bảo, mà ý của cha nuôi phần lớn lại đến từ mật chỉ của hoàng thượng. Ngài… nếu vẫn cương quyết muốn nhúng tay, e rằng sau này sẽ không dễ rút tay. Là bạn tốt nên ta mới nói nhiều như vậy, còn sợ vì ngài đau lưỡi.

https://thuviensach.vn

Chu Nguyệt Minh vừa nghe, biết rằng có hỏi tiếp cũng chỉ phí công. Hơn nữa người này đúng là con nuôi của Thái Kinh, mặc dù con cháu tay sai của Thái Kinh trải khắp cả triều đình, nhưng người này rõ ràng rất được tướng gia coi trọng, không thể trêu chọc được. Nói không chừng hắn thật sự phụng chỉ làm việc, mình cũng không muốn bước một chân vào tổ ong vò vẽ.

Hắn đành phải chắp tay cười nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, đã làm trở ngại việc công của Bạch tổng, thứ tội, thứ tội! Chu mỗ tự biết tiến lùi.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi quét ngang mấy lần, bỗng nhiên hỏi:

- Bọn họ là…

- Gần đây nhân thủ của Hình bộ thiếu thốn, chắc Bạch công tử cũng đã nghe nói.

Chu Nguyệt Minh vẫn tươi cười nói:

- Không có cách nào, đành phải tạm thời bổ sung. Hai nha đầu này, ta đã bảo bọn họ đừng có giả nam, làm mất thể diện. Bây giờ rơi vào trong pháp nhãn của Bạch đại hiệp, thật là xấu hổ. Tảo Tảo, Vãn Vãn, còn không mau bái kiến Bạch đại hiệp, hi vọng sau này trên giang hồ sẽ tìm được một cây đại thụ che chở.

Hai tên tiểu tử xinh đẹp nghe vậy, lập tức chắp tay thi lễ với Bạch Sầu Phi.

- Như vậy thì tốt. Đi theo Chu hình tổng, cho dù sau này bị mất quan cách chức, cũng học được nhiều thứ dùng cả đời sau không hết, góp được vốn liếng ăn tám đời không xong.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi chỉ đáp lễ qua loa:

- Chu tổng còn muốn hỏi gì không? Ta có một cuộc hẹn quan trọng, nếu trễ hẹn thì e rằng cả trên lẫn dưới đều không dễ ăn nói.

- Được, nếu Bạch gia đã bận việc công, ta là người sáng không làm chuyện tối, sẽ đi thẳng vào vấn đề.

Chu Nguyệt Minh chợt tiến đến gần một bước. Bạch Sầu Phi cũng hiểu ý, lập tức tập trung lắng nghe:

- Những ngày vừa qua, trong kinh thành chúng ta "không thấy" một đại nhân vật, dĩ nhiên là sợ bóng sợ gió. Ta cũng không thể không tìm ngài hỏi thăm.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc nói:

- Là ai mất tích, sao ta không biết? Lại có chuyện gì liên quan đến ta?

Chu Nguyệt Minh tươi cười nói:

- Chuyện của người khác đương nhiên là không dám kinh động đến Bạch lâu chủ. Có điều, người này chính là nhân vật đứng đầu của quý lâu, nghe nói chuyện này cũng phát sinh ở trong lâu. Y rốt cuộc là sống hay chết? Nếu như còn sống thì người ở đâu? Nếu như đã chết thì chết thế nào?

Bạch Sầu Phi hỏi lại:

- Ngài muốn nói đến Tô Mộng Chẩm Tô lão đại?

Chu Nguyệt Minh lập tức gật đầu, thúc giục hắn nói tiếp:

- Là y, đương nhiên là y. Ngài quả nhiên biết chuyện của y, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không? Có người nói là ngài đã giết y, liệu có chuyện này hay không?

https://thuviensach.vn

- Nào có chuyện này.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta cũng đang tìm y.

- Nhưng mà có người tố cáo chuyện này với ta, cáo lên nha môn, lại tố đến Hình bộ. Cấp trên cũng có người nhờ giúp đỡ, áp lực rất lớn, ta không thể không quản, không thể không hỏi.

Chu Nguyệt Minh híp mắt nhìn Bạch Sầu Phi, giống như con chồn nhìn thấy một con gà mập:

- Hôm nay nhân cơ hội gặp mặt này, đặc biệt đến thỉnh giáo, khi trở về cũng dễ ăn nói.

Bạch Sầu Phi cười nhạt nói:

- Nếu như Chu hình tổng hoài nghi ta, vậy cứ dứt khoát bắt ta về thẩm vấn là được. Hình như không có vụ án nào mà Chu tổng ngài hỏi không ra.

Chu Nguyệt Minh vội vã cười nói:

- Bạch lâu chủ nói đùa rồi, nào có chuyện như vậy. Bạch công tử là tâm phúc bên cạnh tướng gia, thủ hạ trung thành vô số. Ta làm như vậy, chẳng phải là trong mưa to gió lớn còn đi cắn ngón chân của Lôi Công, cắn lỗ tai của Điện Mẫu sao? Bạch công tử không nhận, ta cũng không làm gì được, sao có thể nói bắt là bắt?

Lúc này Bạch Sầu Phi mới chậm rãi nói:

- Chu hình tổng ngài là người thông minh, chỉ cần hiểu được là tốt rồi. Nhậm Lao và Nhậm Oán do một tay ngài bồi dưỡng ra, lại dòm ngó vị trí của ngài đã lâu, cho nên mới loan ra tin tức, nói rằng hình tổng trong kinh sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi về quê cày ruộng nuôi heo. Ta nghe được lời

https://thuviensach.vn

đồn này, cảm thấy rất bất bình cho ngài. Chu tổng vì sự thái bình của kinh sư, đã cống hiến không ít sức lực, chiến công đếm không hết, gặp nghĩa phụ cũng luôn bày tỏ ý kiến. Vụ án Tô Mộng Chẩm này, quyền hạn vốn không thuộc về ngài, không bằng để ta thay mặt điều tra, dù sao đây cũng là chuyện trong lâu chúng ta. Thực ra Chu tổng cũng chẳng có gì khó ăn nói. Thứ nhất, đây là chuyện của bang hội, trong hắc đạo đánh đánh giết giết, người sống người chết luôn khó tránh khỏi. Quan (官) chỉ có hai cái miệng (口), còn không quản được miệng đao, miệng lửa, miệng máu phun người. Thứ hai, Tô Mộng Chẩm vốn là lão đại của bang hội, lỡ may xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là nội chiến trong bang, hoặc là bang hội đánh nhau, vốn không liên quan gì đến công sai. Gieo gió gặt bão, bang phái giao đấu, nếu làm hình tổng mà phải quản cả những việc này, không bằng đi làm minh chủ võ lâm cho rồi, đúng không?

- Đúng đúng đúng, ngài nói đúng.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười híp mắt:

- Thực ra ta cũng chỉ muốn biết, bên trong lầu Tam Hợp không có Tô Mộng Chẩm chứ? Cho dù ta có nhiều thời gian, cũng không bản sự như vậy. Muốn vào trong quý lâu lục soát, ta thật sự không có cái gan này.

Bạch Sầu Phi đã hiểu ý của hắn, vì vậy nghiêm mặt nói:

- Trong Lầu Tam Hợp không có Tô Mộng Chẩm. Ta tới đây cũng không phải vì chuyện này.

- Có lời nói của Bạch lâu chủ, ta sẽ dễ dàng báo cáo rồi.

Chu Nguyệt Minh vái tạ:

- Như vậy, đã quấy rầy rồi, xin mời!

Bạch Sầu Phi cũng khẽ khom người nói:

https://thuviensach.vn

- Mời!

Hai người từ dưới lầu Tam Hợp, mỗi người đi một hướng.

Khi vừa đi xa, Bạch Sầu Phi liền hừ lạnh một tiếng.

Tường Ca Nhi nói ngay:

- Lão hồ ly Chu Nguyệt Minh này đã khó giữ được chén cơm, còn dư hơi đến quản chuyện của người khác, đúng là không biết tự lượng sức.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng nói:

- Không phải hắn muốn quản. Đương nhiên là một nhân vật có vai vế tìm được chút chứng cứ, tố cáo đến quan phủ, cho nên hắn không thể không ra vẻ một chút. Muốn bắt ta à? Hắn còn chưa có bản lĩnh này. Nghĩa phụ không gật đầu, trong nha môn ngoại trừ họ Gia Cát và họ Công Tôn, không ai có thể trêu chọc được ta.

Âu Dương Ý Ý nói:

- Nhưng lần này Chu Nguyệt Minh cố ý để lộ tin tức, một là muốn lấy lòng ngài, hai là muốn ra oai phủ đầu.

- Hắn à? Hắn đã như trời chiều ngả về phía tây, không có uy phong gì đáng kể.

Bạch Sầu Phi suy nghĩ nói:

- Ngược lại hai tiểu tử đi theo phía sau hắn, không phải nữ mà là nam thứ thiệt.

Âu Dương Ý Ý ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Lâu chủ làm sao nhìn ra được? Bọn họ thoạt nhìn giống hệt như nữ cải nam trang vậy.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Chuyện này còn không gạt được ta.

Tường Ca Nhi lấy làm lạ hỏi:

- Như vậy, lúc mưa gió nguy ngập này, hắn dẫn hai kẻ tướng mạo tuấn tú theo bên cạnh để làm gì?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng không đáp, trong mắt lại thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cơ Sư (Bậc Thầy Cơ Trí)

Lúc này Bạch Sầu Phi mới xoay người rời đi. Nụ cười trên mặt Chu Nguyệt Minh còn chưa tắt hẳn, hai tên thiếu niên xinh đẹp phía sau hắn đã nhảy nhót, tặc lưỡi, chớp mắt nói:

- Thật là đẹp trai. Ta đã nghe lão đại nói đến, nhưng còn đẹp hơn so với trong tưởng tượng. Có một số nam nhân, đúng là càng có quyền thì càng xinh đẹp.

- Ánh mắt của hắn mới lợi hại, giống như hoàn toàn không nhìn, nhưng chỉ liếc ngang một chút đã nhìn ra chỗ yếu hại của người khác, đúng là nguy hiểm.

Khuôn mặt Chu Nguyệt Minh vẫn đầy vè tươi cười, nhưng trong giọng nói không có một chút ý cười nào.

- Hắn đã nhìn ra hai người các ngươi không phải là nữ nhi.

- Cái gì? Hắn làm sao nhìn ra được?

- Hắn lợi hại như vậy sao? Hắn cũng đâu có chạm vào chúng ta.

- Nói nhảm.

Trong mắt Chu Nguyệt Minh cũng không có ý cười:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi thì có bao nhiêu bản lĩnh. Chút cơ trí này của các ngươi, đúng là đã gặp phải "cơ sư", bậc thầy về khéo léo và trí tuệ.

Hai tên thiếu niên xinh đẹp lại le lưỡi nhún vai, vẻ mặt khả ái. Chu Nguyệt Minh dường như cũng không làm gì được bọn họ.

- Như vậy, hắn lên lầu Tam Hợp để làm gì?

- Tô Mộng Chẩm thật sự không có trong đó sao?

- Không có.

Chu Nguyệt Minh nói như đinh đóng cột:

- Nhưng bên trong đúng là có nhân vật quan trọng.

- Tại sao ngươi nói bên trong có nhân vật quan trọng, nhưng lại khẳng định đó không phải là Tô Mộng Chẩm?

- Bởi vì ta biết thuật xem khí.

- Xem khí?

- Đúng, những người khác nhau thì có khí khác nhau, chỉ là có người khí vượng, có người khí suy, có người khí thịnh, có người khí nhược, cũng có người khí kết, khí tuyệt. Người thịnh vượng thì tử khí đông lai (dấu hiệu cát tường), người suy vong thì khí cấp bại phôi (chật vật nhếch nhác). Người được khí công rèn luyện, có thể nhìn thấy luồng khí sắc trên đầu của người khác.

- Nhưng ngươi cũng đâu có nhìn thấy y.

- Nhưng khí của người nọ quá mạnh, trên nóc nhà cũng bốc lên khí thế của hắn. Ta có thể khẳng định, y vẫn đang ở trong phòng số ba lầu hai của

https://thuviensach.vn

Lục Hợp các. Khí của người này rất quái lạ, từng đoạn từng đoạn, màu trắng biến ảo, khác với tử khí lờ mờ của Tô Mộng Chẩm.

- Vậy sao chúng ta không xông vào, gặp y một lần?

- Không thể.

- Tại sao?

- Sao mà nhiều "tại sao" như vậy?

- Người ta muốn biết, cho nên mới thỉnh giáo ngươi.

- Người có khí thế cường thịnh và kỳ quái như vậy, nhất định là cao thủ hạng nhất, hơn nữa khá là âm trầm quỷ quyệt, nếu không cần thiết thì tốt nhất chúng ta không nên trêu chọc.

Nói đến đây, ý cười trên mặt hắn đã hoàn toàn biến mất.

- Ta đại khái đã biết y là ai rồi, không ngờ vào lúc này y lại lén gặp Bạch Sầu Phi.

Nói đến cũng kỳ quái, vẻ mặt tươi cười đã trở thành biểu tình duy nhất của Chu Nguyệt Minh, nhưng khi không cười lại là một gương mặt sắt rất uy nghiêm.

- Xem ra, trong kinh khó tránh khỏi lại sắp nổi lên một phen gió tanh mưa máu, long tranh hổ đấu.

Bạch Sầu Phi đi một mạch tới hẻm Ngõa Tử, nơi đó ở gần địa bàn của Tượng Tị tháp.

Tượng Tị tháp thực ra cũng không phải là một tòa tháp, chỉ là một tòa lầu gỗ tám góc cũ kỹ, càng cao càng nghiêng, càng nghiêng càng nhỏ. Nó

https://thuviensach.vn

nằm ở trung tâm kinh thành, là một địa phương chuyên tiêu thụ các loại hàng hóa.

Ở nơi này, ngươi có thể dùng giá cả rẻ nhất, mua được tất cả thứ ngươi tưởng tượng được và không tưởng tượng được. Có điều, nếu như ngươi không quen biết với những tiểu thương hàng rong này, không thể hòa mình với bọn họ, vậy ngươi chỉ có thể dùng giá tiền cao nhất mua được những hàng hóa không đáng giá nhất.

Lúc này đã nhá nhem tối, chính là lúc lên đèn, nhưng hoàng hôn còn chưa khép lại, trời vẫn chưa tối.

Con đường này cũng rất náo nhiệt, người đi đường qua lại rất rộn ràng.

Thời gian này việc buôn bán của Tượng Tị tháp cũng rất tốt đẹp. Những tiểu thương bày bán cả một ngày, đang chuẩn bị dọn hàng về nhà. Những người làm việc ban ngày cũng đang lê bước chân mệt mỏi, bước trên con đường trở về. Đây cũng là thời gian mặc cả giữa những người muốn mua chút gì đó trở về và những người muốn bán hết hàng.

Bản tính của Vương Tiểu Thạch khá bình dị gần gũi, thường hay sinh hoạt với dân chúng, cùng nhau làm việc, cùng nhau ăn uống. Với thân phận tam đương gia Kim Phong Tế Vũ lâu ngày xưa của hắn, cùng với uy danh dùng một hòn đá giết chết chết tể tướng máu lạnh Phó Tông Thư, lại có thể sống chan hòa với bình dân bách tính như vậy, tự nhiên được quần chúng ủng hộ quý mến. Sau khi hắn trở lại kinh thành, ngoại trừ thời gian tập võ đọc sách, cho dù bận rộn thế nào, mỗi ngày đều tốn không ít thời gian dạy đám đệ tử bần hàn đọc sách (thậm chí vì vậy mà giảm bớt thời gian đọc sách của hắn), cũng tốn không ít tâm lực chữa bệnh chữa thương cho hàng xóm láng giềng, thậm chí phong thấp trật khớp cũng do hắn lo liệu. Có lúc hắn còn giúp người khác viết thư, từ thư nhà cho đến đơn kiện, quả thật là nhờ gì được nấy. Quan địa phương thấy đơn thư do hắn viết cũng nể mặt ba

https://thuviensach.vn

phần. Do đó qua thời gian dài, hắn đã tốn không ít tâm thần tinh huyết cho những người bơ vơ ngèo khổ này, cũng rất được mọi người kính trọng.

Cửa tiệm chữa bệnh bán chữ của hắn được mở trên lầu ba của tháp gỗ.

Bởi vì nhớ ơn Tô Mộng Chẩm dìu dắt và chỉ bảo, hắn từng gọi đùa lầu gỗ kia là "Tượng Tị tháp". "Tượng tị" (mũi voi) đương nhiên không quý giá bằng "Tượng Nha" (ngà voi). Cũng bởi vì bang phái do Tô Mộng Chẩm lãnh đạo là "Kim Phong Tế Vũ lâu", do đó hắn cũng tránh dùng chữ "lâu" để biểu thị sự tôn kính.

Có điều, nơi mà hắn đến, nơi hắn sinh hoạt tự nhiên hình thành một thế lực hiệu triệu. Rất nhiều người tụ tập lại nơi này, giúp đỡ hắn, cũng nhờ hắn giúp đỡ. Lâu ngày lầu gỗ này đã trở thành đại bản doanh của Vương Tiểu Thạch. Người ta thường gọi đùa nó là "Tượng Tị tháp", dần dần cũng trở thành tên gọi chính thức.

Tính cách của Tô Mộng Chẩm vốn cô độc, bề ngoài lãnh khốc, ra tay dứt khoát, nhưng trong lòng lại thường có ý từ bi, không muốn gây nhiều giết chóc. Y tự cho mình thanh cao, yêu thích sạch sẽ, không thích ở cùng với những người mà y xem thường. Cộng thêm y mắc bệnh đã lâu, cho nên cũng ít rời tháp xuống lầu vui vẻ với mọi người. Y tự mình cô lập, gọi đùa nơi ở là "Tượng Nha tháp", ở trong đó cách xa trần tục. Hiện nay Tượng Tị tháp của Vương Tiểu Thạch cũng tương ứng với Tượng Nha tháp, nhưng bóng người đã như nước chảy xa. Tác phong thân cận của Vương Tiểu Thạch cũng hoàn toàn khác biệt với Tô Mộng Chẩm.

Vào lúc hoàng hôn chưa tàn, mặt trời chưa lặn này, Bạch Sầu Phi lại đi tới hẻm Ngõa Tử.

Hẻm Ngõa Tử là nơi náo nhiệt nhất trong thành, trung tâm của nó chính là Tượng Tị tháp.

Hắn tới nơi này làm gì?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ hắn đến tìm Vương Tiểu Thạch?

(Không phải hắn vừa mới gặp Vương Tiểu Thạch sao?)

(Vương Tiểu Thạch đã trở về chưa?)

Hay là hắn đến tìm các huynh đệ của Tượng Tị tháp gây phiền phức?

(Đến vào lúc này, chẳng phải là quá kinh động, quá tốn sức, mà lại không có được kết quả tốt hay sao?)

Hoặc là hắn đến dò xét tình hình?

(Những người này đều xem Vương Tiểu Thạch là huynh đệ tay chân của mình, bọn họ sẽ bán rẻ "Tiểu Thạch Đầu" của mình hay sao?)

Như vậy, rốt cuộc hắn đến đây để làm gì?

Hắn à?

Hắn tới chẳng để làm gì cả, hắn chỉ tới để mua đồ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cơ Tâm

Mua sắm không hề đặc biệt, có rất nhiều người thích mua sắm.

Mua sắm là mua thứ gì đó.

Có rất nhiều người thích mua thứ gì đó, cho dù không cần thiết, không thực dụng, không cần gấp, bọn họ cũng thích mua nó, chỉ cần chiếm giữ món đồ kia cũng đã thỏa mãn rồi.

Không ít người có sở thích mua sắm, chọn hàng là một loại niềm vui, đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng có một số chuyện bình thường, do một số người "bình thường vừa phải" hoặc là "không bình thường" làm ra, lại trở nên rất không bình thường.

Chẳng hạn như hoàng đế đi đại tiện. Con người ai ai cũng phải đại tiện, chuyện này rất tự nhiên. Nhưng nếu như ngươi tưởng tượng "mặt rồng thánh thể" của một hoàng đế cửu ngũ chi tôn lúc đi đại tiện, như vậy sẽ rất tuyệt. Thành thật mà nói, cho dù ngươi tôn kính sợ hãi hoàng đế thiên tử đến đâu, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ của y lúc đại tiện, "thiên tử" gì đó cũng trở thành "người phàm" mà thôi.

Rất tuyệt, bất kể tốt hay xấu, đều là một loại "không bình thường".

Bạch Sầu Phi là một nhân vật lớn, cũng là một người bận rộn.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên hắn cũng muốn mua sắm, nhưng không cần phải tự mình đi đến nơi này, chen chúc trong biển người qua lại. Đối với hắn, làm như vậy là "rất mất thân phận", rất không tầm thường.

Giống như thiên tử đi tìm kỹ nữ, cũng phải lén lén lút lút, không thấy ánh sáng mới dám "hành sự".

Vào thời gian này, thời điểm này, thời thế này, Bạch Sầu Phi lại tới nơi rồng rắn hỗn tạp này để mua sắm sao?

Mục đích của hắn là gì?

Hắn là một người rất có tâm cơ, hắn hao tốn tâm cơ dĩ nhiên đều có mục đích, đều có cái giá.

Nhưng mục tiêu là gì? Là cái giá như thế nào, mới khiến cho nhân vật như hắn đi tới loại địa phương này, làm chuyện như vậy?

Bạch Sầu Phi không giống Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm không thường lộ diện, nhưng y vẫn quan tâm đến nỗi khổ của dân gian, ước chế thủ hạ không cho quấy nhiễu nhân dân, giữa đường gặp chuyện bất bình cũng giúp đỡ những người khó khăn.

Nhưng bản thân y lại không thích sống chung với những người tạp vụ. Y cao cao tại thượng và cô độc.

Y làm việc bất thường, thay đổi vô thường. Lúc người ta cho rằng y nên lui, y sẽ ngông cuồng tiến bước; lúc người ta nghĩ rằng y không kiềm chế được, y lại nhẫn nhịn không phát tác. Y làm việc từ trước đến giờ luôn im tiếng.

Bạch Sầu Phi lại thích danh tiếng.

https://thuviensach.vn

Một khi thành công, hắn muốn mọi người đều phải biết vinh quang của hắn; nếu như thất bại, hắn chỉ một mình lẩn trốn liếm vết thương của hắn.

Hắn tuyệt đối không phải là một người ăn mừng khắp nơi, nhưng vẫn có không ít người nhận ra hắn.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện như vậy, hơn nữa còn xuất hiện như vậy đột nhiên, hơn nữa đột nhiên như vậy xuất hiện, rất nhiều người đều kinh ngạc đến há hốc mồm, không khép lại được.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại rất hiền lành. Hắn đi vào trong đám người, mọi người cũng vây quanh hắn xem náo nhiệt. Hắn giống như hạc đứng giữa bầy gà, áo trắng không dính bụi trần, so với những người vây quanh đúng là ngọc thụ lâm phong.

Hắn đến gian hàng này mua hai món y phục, đến quầy hàng kia mua đôi tất, ở cửa hàng bên kia mua mấy cây bút, lại đến cửa hàng bên đó mua một viên ngọc thạch.

Hắn còn tới tửu lầu uống trà, tại cửa tiệm bên đường ăn tô mì, còn gọi bảy lạng rượu trắng.

Hắn còn mời những người quê mùa vây quanh ngồi xuống uống rượu với hắn.

Hắn thấy một vị phu nhân ôm một đứa trẻ, hắn cũng đi đến ôm chầm lấy nó, còn hôn một cái. Bất hạnh là khi hắn hôn, đứa trẻ kia lại tiểu vào trên áo của hắn.

Hắn cũng không lập tức đẩy đứa trẻ ra.

Vị phu nhân kia cuống quýt xin lỗi. Hắn chỉ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Sợ cái gì? Đồng tử tiểu vào là dấu hiệu phát tài. Mọi người phát tài!

Lúc này mọi người đều cười ồ lên, cũng không e ngại Bạch Sầu Phi nữa, trở nên thân thiết hơn nhiều.

Bạch Sầu Phi còn đi thỉnh giáo một tiểu thương cách làm mì sợi.

Lúc này, có một đứa trẻ hơi lớn, trong lỗ mũi chảy ra hai con "rồng xanh", ném một miếng thẻ dùng để gạt phân đến. Bạch Sầu Phi đang bị một đám người vây quanh, hắn muốn thi triển khinh công thì trước tiên phải đẩy mọi người ra, cho nên không tránh được. Hắn cũng quyết định không tránh, thế là miếng gạt phân hôi thối liền đập vào y phục sạch sẽ trắng tinh của hắn.

Đứa trẻ kia còn vỗ tay hát mắng:

- Rau cải trắng, không bay nổi, miếng gạt phân, thật xứng đôi.

Lão bản của tiệm mì và đám người đều xấu hổ:

- Xin lỗi, đứa nhỏ này đầu óc có chút vấn đề. Trước kia cha nó là thủ hạ của ngài, phạm phải lỗi lầm nên bị ngài giết chết. Mẹ nó khóc đến chết đi sống lại, có nói mấy câu xúc phạm đến ngài, sau đó cũng bị thủ hạ của ngài cưỡng gian rồi giết chết. Cho nên nó mới nói năng lộn xộn như vậy, ngài không cảm thấy phiền lòng chứ?

Bạch Sầu Phi nghe vậy, vành mắt cũng đỏ lên.

Hắn lấy ra một thỏi bạc, bước đến, trên mặt lại trúng phải một miếng gạt phân, lần này là còn ướt nhem, mùi hôi nồng nặc.

Hắn cũng không tránh, thậm chí còn không chớp mắt.

Hắn đưa thỏi bạc cho đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

Đứa trẻ lại không cầm, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn nhét bạc vào trong tay đứa trẻ.

Vành mắt đứa trẻ kia cũng đỏ lên, chợt bỏ thỏi bạc xuống, xoay người bỏ chạy.

Bạch Sầu Phi nói với mọi người:

- Ta vốn không biết chuyện này. Khi trở về ta nhất định sẽ điều tra xem ai làm, xử trí theo lâu quy, nhất định không để cho những kẻ điên cuồng như vậy ung dung ngoài vòng pháp luật.

Mọi người đều có phần cảm động, sôi nổi lên tiếng.

- Chúng ta không biết Bạch phó lâu chủ là người hảo tâm như vậy.

- Gọi ta là Bạch Sầu Phi được rồi.

- Sao được… ngài bây giờ đã là lâu chủ cao quý của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi…

- Hay cứ gọi ta là Bạch lão nhị cũng được.

Mọi người đều châu đầu ghé tai bàn luận.

- Xem ra, Bạch lão nhị này cũng không kiêu ngạo.

- Ta thấy hắn giống như làm bộ, có tâm cơ khác.

- Bỏ đi, cho dù giả vờ thì cũng tốt hơn tự cao tự đại.

Tóm lại mọi người đều xôn xao, cho đến khi Bạch Sầu Phi ăn xong tô mì, nức nở khen ngon. Dư lão bản của tiệm mì lại nói:

- Nếu lâu chủ thích thì hàng ngày cứ tới, tôi sẽ làm cho ngài ăn.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi thanh toán tiền, còn đặc biệt đưa thêm một thỏi hoàng kim.

Lão bản Dư Xuân (người ta thường gọi y là "lão bản ngu ngốc") ngẩn ra:

- Đây là cái gì?

Bạch Sầu Phi giơ ngón cái nói:

- Mì rất ngon, ông đã tốn công, cho nên ta đặc biệt khen thưởng.

Tường Ca Nhi ở bên cạnh thúc giục:

- Đây là tâm ý của lâu chủ, hãy nhận đi!

Sắc mặt Dư Xuân trầm xuống, cầm muỗng và đũa lên, tiếp tục vớt mì, không để ý đến bọn họ nữa.

Bạch Sầu Phi muốn tạo dựng hình ảnh tốt, nhưng kết quả lại bị bẽ mặt, chỉ biết lúng ta lúng túng ngồi ở đó. Tường Ca Nhi cả giận nói:

- Sao ngươi lại không biết tốt xấu như vậy!

Lão bản kia lại nói:

- Chúng ta đây nhiệt tình chiêu đãi, chỉ vì xem ngươi là bằng hữu. Ngươi nhiều tiền muốn thưởng, có thể đến Nghênh Xuân các, không cần tới chỗ này khoe khoang.

Những người vây quanh đứng xem cũng mỉm cười tản đi.

Bạch Sầu Phi mỉm cười xin lỗi, sau đó khom người rời đi.

Hắn vẫn tiếp tục đi về hướng trung tâm đường, đó là hướng của Tượng Tị tháp.

https://thuviensach.vn

Hắn thật sự muốn đến Tượng Tị tháp sao?

Hắn muốn tìm ai? Muốn làm gì?

Đám người đã giải tán, hoàng hôn đã khép lại, người xung quanh dần dần ít đi.

- Vừa rồi đứa trẻ đi tiểu kia, còn có mẫu thân của nó, đừng quên lão bản tiệm mì, cùng với tên khách nói rằng ta có tâm cơ, trong vòng một tháng lần lượt giết chết. Nhớ là phải làm một cách âm thầm, chết giống tự nhiên, không được để cho người ta nghi ngờ. Biết chưa?

Trong hành quán, sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo, Bạch Sầu Phi thấp giọng phân phó:

- Còn đứa trẻ ném miếng gạt phân kia, hãy bắt về giao cho Nhậm Lao và Nhậm Oán, ta muốn nó phải sống đủ một tháng.

Tường Ca Nhi lập tức cúi đầu đáp:

- Vâng.

Âu Dương Ý Ý đột nhiên hỏi Tường Ca Nhi:

- Tại sao gò má ngươi bỗng nổi da gà? Sợ hãi phải không?

Tường Ca Nhi vội nói:

- Những kẻ này không biết điều, đương nhiên là đáng chết, chẳng có gì phải sợ.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn chăm chú, ngữ điệu mặc dù rất thấp, nhưng mỗi câu còn sắc bén hơn đinh:

https://thuviensach.vn

- Ngươi trung thành với ta, dĩ nhiên sẽ có tiền đồ gấm vóc. Không độc không phải trượng phu, đương nhiên chỉ là dùng để đối phó với những kẻ phản đối ta.

Tường Ca Nhi lại buông tay đáp:

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi.

Bạch Sầu Phi lại cười cười nói:

- Vương Tiểu Thạch biết mua chuộc lòng người, ta cũng không thể thua kém hắn. Sau này những chuyện như đi dạo lôi kéo tình cảm, mặc dù không thích nhưng cũng phải bớt thì giờ để làm.

Tường Ca Nhi cung kính nói:

- Lâu chủ nhìn xa vạn dặm, biết trước mọi việc.

- Chuyện này cũng chẳng thấm vào đâu.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Chỉ có điều, Vương Tiểu Thạch hao tốn bao nhiêu tâm cơ, chúng ta cũng có thể bỏ ra như vậy. Ta cũng không tin mọi người đều theo phe hắn.

- Lâu chủ chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn

Tường Ca Nhi khom người nói:

- Vương Tiểu Thạch chắc chắn thất bại.

Âu Dương Ý Ý đột nhiên cười lạnh.

Bạch Sầu Phi vừa đi ra khỏi hành quán, đi tới ngoài đường, vừa hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Âu Dương Ý Ý nhìn về phía xa:

- Ngài nói xem, bọn trộm cắp của Tượng Tị tháp vẫn luôn giám thị chúng ta, không biết bọn chúng đang đoán trong hồ lô của chúng ta bán thuốc gì?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cơ Biến (Biến Hóa Bất Ngờ)

Việc giám thị được tiến hành trong phố xá sầm uất, hơn nữa cũng không ít người. Bọn họ vốn là hào kiệt phố phường, xen lẫn trong đám người thì không ai nhận ra được.

Trong đó có ba người đã tụ tập với nhau một cách thần không biết, quỷ không hay.

Ba người bọn họ quay về các hướng khác nhau, nhưng thực ra lại đang đối thoại.

Một người giống như đang ngân nga câu hát (Đường Thất Muội).

Một người giống như đang nhai kẹo mạch nha (Ôn Bảo).

Một người đang mặc cả với người bán da thú (Thái Thủy Trạch).

- Ngươi nói xem, tên này tới đây để làm gì?

- Chồn đến chúc tết gà, không có chuyện tốt gì.

- Hắn tới chỗ này mua chuộc lòng người, biểu thị quyền thế.

- Không phải hắn muốn tấn công vào Tượng Tị tháp đấy chứ?

- Bây giờ tấn công vào, hắn chẳng hề có lợi ích gì. Huống hồ hắn cũng không có thực lực này. Chỉ có điều, hắn nhất định là thuận tiện thăm dò địa

https://thuviensach.vn

hình hoàn cảnh một chút.

- Hắn lại dẫn theo không ít người.

- Đúng, hắn nhìn giống như phóng khoáng thân thiện, hoàn toàn không đề phòng, thực ra bên cạnh lại có hai mươi bảy tên cao thủ đang âm thầm bảo vệ, đúng là giả tạo.

- Là hai mươi tám người, đây còn chưa tính hai kẻ dùng làm chiêu bài bên cạnh hắn.

- Lần này hắn tới chẳng tốt lành gì, nhất định là có mưu đồ khác.

- Cũng có thể hắn chỉ tới để nhiễu loạn lòng quân, phô trương sức mạnh.

- Đáng tiếc là Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về.

- Vương Tiểu Thạch trở về thì sao? Hắn không đủ tàn nhẫn. Không độc không phải trượng phu, điều này hắn không thể làm được. Nếu không, thừa dịp Bạch Sầu Phi tới đây, không để cho hắn còn mạng trở về.

- Điểm này thì Vương nhị ca không tốt.

- Điểm này của Tiểu Thạch Đầu rất tốt. Nếu như hắn lòng dạ độc ác, cũng không xứng làm đại ca của chúng ta.

- Ngươi cũng đừng khinh hắn mềm lòng, hắn có một loại lực lượng mà mọi người không có.

- Lực lượng gì?

- Hắn nhờ người khác làm việc, rất ít người sẽ từ chối. Hắn cũng không tính là có quyền có thế, nhưng lại có biện pháp nhờ những người

https://thuviensach.vn

nắm giữ quyền hành giúp hắn, không tốn một binh một tốt, không cần giết người phóng hỏa, đây không phải là bản lĩnh bằng trời sao?

- Đúng, là bản lĩnh lớn.

- Đúng, công phu này Bạch Sầu Phi không thể học được.

- A, bọn họ là ai?

- Kẻ nào lại dám động thủ ở đây?

- Ồ, bọn họ lại nhằm vào Bạch Sầu Phi…

Muốn ra tay với Bạch Sầu Phi cũng không dễ dàng, nhân thủ của hắn rất nhiều, hoàn toàn trà trộn vào trong đám người, hơn nữa đều là hảo thủ. Trong đó có không ít đệ tử do một tay Lương Hà huấn luyện ra.

Nhưng vào lúc này, có ít nhất bảy người đã chia làm bảy hướng tấn công Bạch Sầu Phi.

Có người đã sớm mai phục ở nơi đó, cải trang thành người đi đường, vừa gặp Bạch Sầu Phi liền ra tay.

Có người phi thân lướt tới.

Có người còn đạp trên đầu mọi người lao tới.

Có sát thủ từ dưới đũng quần của người đi đường “chui” lên.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó là Bạch Sầu Phi.

Trận chiến này rất khốc liệt, cũng rất ngắn ngủi.

Người chết rất nhiều, ánh đao ánh máu, máu thịt tung tóe, rất nhiều bình dân bách tính không kịp tránh đi, bị chết thảm dưới đao của sát thủ.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi dường như cũng bị thương chảy máu, vết thương không nhẹ.

- Dừng tay, đừng động thủ, có gì từ từ nói!

Một tên đệ tử trong Tượng Tị tháp lớn tiếng ngăn cản, nhưng lại bị trúng một đao.

Cuối cùng, bảy tên sát thủ không thể thành công, từng người lần lượt bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn so với lúc đến.

Chỉ có một tên bị bắt, là do Bạch Sầu Phi bắt được.

- Nói mau, là kẻ nào sai khiến?

Phi tha * của Âu Dương Ý Ý quấn cổ họng người này:

- Ngươi chỉ có một cơ hội thôi.

* Một món vũ khí thời xưa, bao gồm một cục sắt cột với một sợi dây.

Người nọ không trả lời, lập tức nghe được tiếng kêu do phi tha cắt vào cơ cổ của hắn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

- Tôi nói, tôi nói…

Hắn hét lên:

- Là Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch bảo tôi…

Sắc mặt Bạch Sầu Phi bi thảm, có lẽ vì bị thương quá nặng nên lảo đảo như muốn ngã.

Âu Dương Ý Ý giật tay phát ra một tiếng “xoẹt”, cắt đứt chiếc đầu của sát thủ kia.

https://thuviensach.vn

Đường Thất Muội thấy tình thế không ổn, muốn ngăn cản, liền hô lớn:

- Đừng…

Nhưng đã không còn kịp.

Thân thể không đầu còn co giật mấy cái, sau đó mới ngã xuống.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Đường Thất Muội, lúc này Đường Thất Muội đã "lộ mặt".

Lúc này, đường cái vốn rộn ràng náo nhiệt đã biến thành người ngã xe nằm, cảnh tượng thê lương. Không ít người nằm trên đất rên rỉ, phần lớn đều là dân chúng vô tội.

- Vương Tiểu Thạch ơi là Vương Tiểu Thạch!

Bạch Sầu Phi căm hận nhìn lên trời hô lớn:

- Ta vốn định tìm ngươi nghị hòa, không ngờ ngươi lại quá tàn nhẫn, ra tay độc ác như vậy…

Chuyện này thật sự xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn là một biến hóa bất ngờ.

Sát thủ xuất hiện một cách mau lẹ, cũng biến mất một cách xuất quỷ nhập thần. Người sống duy nhất thì đã chết sau khi nói ra người cầm đầu, khiến người ta không cách nào truy xét được chân tướng.

- Vương Tiểu Thạch, nếu như ngươi không phục, cứ quang minh chính đại giao đấu với ta. Hiện giờ ta đang ở địa bàn của ngươi, ngươi muốn lấy mạng của ta thì dễ như trở bàn tay, sao lại phải lén lén lút lút, làm chết oan nhiều người vô tội như vậy?

Bạch Sầu Phi gào lên:

https://thuviensach.vn

- Ngươi giả thần giả quỷ, gạt được người khác nhưng không gạt được ta. Tô lão đại cũng là bị ngươi một tay che trời hại chết…

Chợt nghe một người cười giễu cợt nói:

- Ngươi kêu trời kêu đất, chửi bóng chửi gió như đàn bà làm gì?

Đây cũng là một biến hóa bất ngờ.

Bạch Sầu Phi vốn đang tình cảm lên mặt, tập trung tinh thần, diễn xuất quên mình, kêu gào tha thiết, khóc lóc kể lể, như say như mê, chợt nghe câu nói này từ phía đông truyền đến.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng quét qua, lập tức nhìn thấy một hán tử đang nấp sau cột đền thờ xem "náo nhiệt".

Hán tử kia vội khoát tay la lên:

- Không phải tôi, không phải tôi…

Bạch Sầu Phi đang muốn ra hiệu động thủ, chợt nghe giọng nói kia lại cất lên:

- Chiêu này của ngươi đã từng dùng trong cuộc tàn sát Hoa phủ, bây giờ dùng lại không còn hiệu nghiệm nữa đâu.

Giọng nói lại từ phía tây truyền đến.

Bạch Sầu Phi nhanh chóng xoay người, lại nhìn thấy một tên tiểu đồng bảy tám tuổi đứng ở đó.

Tiểu đồng kia vội khàn giọng la lên:

- Tôi tôi tôi… tôi không có lên tiếng mà!

Bỗng nhiên giọng nói lại từ phía bắc truyền đến, tấm tắc nói:

https://thuviensach.vn

- Vì muốn diễn một vở kịch đại nhân đại nghĩa, ngươi lại giết chết nhiều người vô tội như vậy, đúng là quá tàn nhẫn.

Lần này Bạch Sầu Phi không xoay người, một tiếng "xoẹt" vang lên, một chỉ đã xé gió bắn ra.

Sau một tiếng "phụp", nơi phát ra giọng nói lại không có bóng người nào, chỉ có một tấm bảng hiệu dày nặng, đã bị chỉ công đâm thủng một lỗ.

Nhưng giọng nói đã chuyển đến phía nam.

- Bỏ đi, Bạch Sầu Phi, "Tam Chỉ Đạn Thiên" của ngươi, ta thấy giống như đàn tỳ bà mà thôi.

Lần này Bạch Sầu Phi cũng không quay đầu, người xoay lại là Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi.

Có thể nhìn ra được, tại chỗ có ít nhất hai mươi bốn người, ánh mắt đồng loạt nhìn về nơi vừa phát ra giọng nói.

Không nói đến những chuyện khác, ít nhất người này còn chưa hiện thân, nhưng đã khiến cho phần lớn nhân thủ mà Bạch Sầu Phi bố trí bị bại lộ tung tích.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cơ Thể

Bạch Sầu Phi đầu không quay, thở không gấp, giọng nói không thay đổi:

- Hóa ra các hạ là tay sai của Vương Tiểu Thạch, giết người không được nên đành phải nói mấy câu nhảm nhí để cứu vãn mặt mũi, đúng là thủ đoạn của đám chuột nhắt.

Người nọ hừ lạnh nói:

- Là kẻ nào luôn làm những chuyện mờ ám? Bắt cóc người nhà của huynh đệ kết nghĩa để uy hiếp, như vậy mà là hảo hán sao?

Bạch Sầu Phi nhướng mày:

- Các hạ là ai? Dùng mật ngữ truyền âm, ngàn dặm truyền thanh, nội lực cao minh như vậy, sao lại không dám hiện thân nói chuyện? Các hạ luôn ngậm máu phun người, vu cáo tại hạ, rốt cuộc chúng ta có thù oán gì?

Người nọ cười hào sảng, tiếng cười giống như vang lên từ bốn phương tám hướng:

- Nói chuyện thì sợ gì? Đừng tưởng rằng ngươi bắt người nhà của Vương Tiểu Thạch là có thể nắm chắc phần thắng, muốn làm gì thì làm. Hôm nay ta đã đi trước ngươi một bước, cứu bọn họ ra, để cho ngươi thấy, xem ngươi có thể làm gì được.

https://thuviensach.vn

Dứt lời, chợt nghe những tiếng “phụp phụp” liên tục vang lên, ráng chiều trước mắt bỗng tối sầm lại.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nhảy ra, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con diều lớn lướt qua bầu trời.

Không, không phải diều, mà là người.

Người sao?

Người từ không trung bay qua, thật sự “bay” qua.

Quả thật có loại người này, khinh công như vậy đã gần như không còn là “nhảy”, “vọt”, “lướt” nữa, mà là thật sự “phi hành”.

Càng khiến người ta kinh hãi, người này không phải một mình “bay qua”, mà còn mang theo hai người khác một trái một phải, một người nam (tuổi tác khá lớn) và một người nữ (tuổi tác tương đối trẻ).

Bạch Sầu Phi liếc nhìn, trong lòng trầm xuống. Tường Ca Nhi lại thất thanh kêu lên:

- Hắn đã cứu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình!

Hai người này là “quân bài sát thủ” trong tay Bạch Sầu Phi, dùng để khống chế Vương Tiểu Thạch, hiện giờ lại bị “cứu đi”, như vậy thật là hỏng bét.

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Đuổi theo!

Từ con đường lớn này và mười mấy con hẻm nhỏ nối liền với nó, có ít nhất mười bảy mười tám người chạy ra, dùng thân pháp và phương thức khác nhau toàn diện ngăn cản “ba người đang phi hành” kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng lại không chặn được.

“Người phi hành” này mặc dù mang theo hai người khác, nhưng vẫn nhẹ nhàng như không có vật gì. Bọn họ chậm mất một bước, không chặn được y tại góc đường, cho nên chỉ có thể liều mạng đuổi theo.

Khinh công của Âu Dương Ý Ý rất tốt, hắn luôn luôn rất tự cao. Hắn thường dùng thân thể làm vũ khí, phi thân tấn công kẻ địch. Nhưng nhìn thấy người này mang theo hai người khác mà vẫn có thể bay nhanh như vậy, cũng phải thất thanh kêu lên:

- Khinh công thật kinh người, đúng là chỉ có thân thể do máy móc tạo nên, mới có thể lướt gió mà đi, bay không tốn sức như vậy.

Tường Ca Nhi cũng bày tỏ sự lo lắng:

- Khinh công của người này giỏi như vậy, cho dù đuổi kịp e rằng cũng tốn công vô ích.

- Khinh công giỏi không có nghĩa là võ công cũng giỏi.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh:

- “Lão Tự Hiệu” Ôn gia dùng độc nổi danh thiên hạ, nhưng công phu phần lớn chẳng ra gì. Thục Trung Đường môn ám khí đệ nhất, nhưng nói về binh khí còn thua kém Diệu Thủ Ban gia. Một người quá chuyên tâm vào một loại võ công, sẽ không thể phân tâm học võ nghệ khác. Giống như một người giỏi ca hát chưa chắc đã giỏi dệt vải, một người có thể giám định cổ vật chưa chắc đã hiểu được canh tác làm ruộng.

- Vâng vâng vâng.

Tường Ca Nhi vội vàng nói:

https://thuviensach.vn

- Giống như lâu chủ đây, võ công tuyệt đỉnh, lại giỏi tổ chức, trong cung điện gặp quan giao tiếp tự nhiên, trên giang hồ làm việc tiêu sái lưu loát, văn võ song toàn, mọi việc suôn sẻ, đó mới là nhân kiệt hiếm có trên đời.

- Chuyện này đương nhiên.

Âu Dương Ý Ý thay hắn kết luận:

- Cho nên trên đời chỉ có một Bạch Sầu Phi Bạch lâu chủ, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng chỉ có một ông chủ mà chúng tôi kính phục.

Trong khi bọn họ lên tiếng, bước chân không hề chậm lại chút nào, vẫn nhanh chóng đuổi theo người áo vàng đã cứu đi Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Khinh công của bọn họ đều không cao hơn người thần bí kia, nhưng lại có một bản lĩnh hiếm thấy. Bọn họ có thể vừa đuổi theo kẻ địch, vừa nắm lấy cơ hội ra sức tâng bốc chủ mới. Chỉ với bản lĩnh này, người áo vàng chạy ở phía trước chưa chắc đã có thể làm được.

Biết nịnh hót, biết nắm lấy thời cơ nịnh hót, đồng thời hiểu được phải nịnh hót như thế nào mới đi vào lòng người, chỉ có lợi chứ không hại, điểm này tuyệt đối cần có công phu thật sự trải qua rèn luyện, không để lại dấu vết.

Bọn họ (tổng cộng có hai mươi mốt người, những người khác thì ở lại đường lớn "khắc phục hậu quả") cùng nhau đuổi theo ngăn cản người áo vàng kia.

Người áo vàng kia mang theo hai người chạy đi. Mấy lần sắp bị người khác vòng qua ngăn cản, y lại nhảy lên nóc nhà, hoặc là lướt qua tường vây, thậm chí nhún người một cái đã bay đến ngọn cây, vượt qua đỉnh đầu

https://thuviensach.vn

những người ngăn cản. Cho dù bọn họ làm cách nào cũng không thể chặn được y.

Tuy là như vậy, nhưng người này vẫn phải chạy đông chạy tây tránh né những người truy đuổi. Do đó, Bạch Sầu Phi, Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đã dần dần tiến đến gần y.

Bạch Sầu Phi vốn sở trường khinh công, chữ "Phi" trong tên của hắn quyết không phải là chỉ gọi suông.

Ngoại hiệu của Âu Dương Ý Ý là "Vô Vĩ Phi Tha" (phi tha không đuôi), tước hiệu của Tường Ca Nhi là "Tiểu Văn Tử" (con muỗi nhỏ), đương nhiên đều có thành tựu về thân pháp.

Bọn họ đã đuổi đến gần người áo vàng kia.

Người áo vàng kia vừa trốn tránh truy cản, vừa nhanh chóng vòng vào một con đường dài.

Đám người Bạch Sầu Phi dĩ nhiên cũng không chậm, nhanh chóng lướt đến. Chợt thấy một bóng đen từ trời rơi xuống trước mặt Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi ứng biến thật nhanh, tay trái túm lấy người nọ, ngón giữa tay phải đã đặt lên ấn đường đối đường, ngưng tụ chỉ kình nhưng không phát.

Lúc này Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi mới thấy rõ, hóa ra người tới là quý nhân và tâm phúc bên cạnh Bạch Sầu Phi gần đây, Lương Hà.

Lương Hà nói:

- Bái kiến lâu chủ, tôi có việc muốn bẩm báo!

Bạch Sầu Phi hừ lạnh thu chỉ lại.

https://thuviensach.vn

- Con đường phía trước gọi là đường Bán Dạ, là một con đường cụt, không có lối ra. Bây giờ mới vừa vào đêm, trên đường vắng tanh, đợi đến nửa đêm mới có tiểu thương tụ tập, vô cùng náo nhiệt.

Hóa ra trong khi Bạch Sầu Phi liên tục truy đuổi, Lương Hà cũng không ngừng bố trí, đã dồn người áo vàng vào trong con đường không có lối ra này.

- Phái Tôn Ngư đến bên kia, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại để cho người ta phát hiện ra con tin, còn cứu người đi, mà lại không phát ra một tín hiệu nào.

Bạch Sầu Phi đuổi theo đến mức lỗ mũi phun khói:

- Chúng ta chặn hắn lại, ta cũng không tin lúc này bọn chúng còn chạy được!

Có một số chuyện ngươi không tin không được.

Trong một giọt nước có mười vạn tính mạng, mạch máu của một người có thể dài đến mười dặm, ánh sao mà ngươi nhìn thấy là từ mười vạn năm trước, ngươi có tin hay không?

Nhưng những chuyện này đều là sự thật.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cơ Vĩ (Đuôi Cơ Mưu)

Con đường Bán Dạ này quả thật chỉ có nửa con đường.

Người đuổi theo cũng giống như chỉ còn lại nửa cái mạng, cuối cùng đã dồn người áo vàng kia và hai người do hắn cứu ra vào góc chết của đường.

Góc chết của đường chính là không có đường.

Chỉ có một ngôi nhà lớn, hai cánh cửa bằng đồng khép chặt, ngoài cửa có hai pho tượng sư tử bằng đá, trừng mắt há mồm, nhe răng ưỡn ngực, nhưng nhìn lại có vẻ khả ái nhiều hơn là hung dữ.

Trước cửa còn có một câu đối.

Đường dài từ đây hết

Lời tựa nay bắt đầu

Trước cửa lớn còn treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ, bên trái viết chữ "Xá", bên phải viết chữ "Dư".

Người áo vàng đến nơi này bỗng ngừng lại.

Những người đuổi theo thấy vậy cũng ngừng lại, từ từ vây quanh, nhưng lại không dám tiến đến quá gần.

https://thuviensach.vn

Dù sao chim đã vào lồng, không thể bay ra ngoài được.

Không ngờ người áo vàng lại chỉnh đốn áo quần, đi đến gõ cửa.

“Cộc! Cộc cộc! Cộc cộc cộc!”.

Người trong nhà cũng ra mở cửa.

Người áo vàng và hai người được hắn mang theo lập tức lướt vào.

Người của Kim Phong Tế Vũ lâu đều hai mặt nhìn nhau.

Vốn là Lương Hà dẫn người bố trí, bốn mặt bao vây, đuổi chó vào ngõ cụt, khiến cho đối phương không còn đường thoát. Nhưng bây giờ xem ra, là do người áo vàng tự nguyện chạy tới đây, vừa lúc “giúp đỡ” Kim Phong Tế Vũ lâu bày trận hoàn thành, còn hắn đã sớm có người trong nhà tiếp ứng.

Bạch Sầu Phi hung ác nhìn chằm chằm vào Lương Hà, hỏi:

- Đây là nhà của ai?

Lương Hà đáp:

- Không biết.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Hình dáng của hắn như thế nào?

Lương Hà nói:

- Người của chúng ta đuổi theo ngăn chặn, không một ai có thể đuổi qua trước mặt hắn.

Bạch Sầu Phi nhướng mày:

https://thuviensach.vn

- Không có người nào sao? Từ trên cao nhìn xuống cũng không thấy à?

Chợt nghe một người từ xa xa nói:

- Tôi nhìn thấy.

Bạch Sầu Phi hạ lệnh:

- Tới đây!

Người nọ liền chạy tới.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ngươi tên gì?

Người nọ đáp:

- Tôi tên là Điền Thất.

Lương Hà bổ sung:

- Hắn là kiếm thủ số bảy, tại Tiểu Tác Vi phường ám sát Chu Tiểu Yêu không thành, nhưng lại khiến Đường Bảo Ngưu bị thương, cho nên tôi mới điều hắn tới đây.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ngươi nhìn thấy gì?

Điền Thất đáp:

- Lúc ấy tôi đang mai phục trên cây du phía bên phải Tượng Tị tháp, vừa lúc hắn đi qua, cho nên thoáng nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

- Hình dáng ra sao?

- Chuyện này… rất khó nói.

- Nói!

- Hắn mang một chiếc mặt nạ.

- Mặt nạ gì?

- Ngoại trừ đôi mắt lộ ra bên ngoài, trên mặt nạ chỉ vẽ một dấu hỏi.

- Dấu hỏi?

- Đúng vậy.

- Hừ, dấu hỏi!

Bạch Sầu Phi hậm hực nói:

- May mắn, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không chạy được. Nếu cần thì cứ một bó đuốc đốt cháy cả miếu, xem hắn có chịu bò ra trình diện hay không.

Nói xong, Bạch Sầu Phi cũng đi gõ cửa.

Lúc hắn mắng chửi thì khá là kích động, nhưng khi hành động thì lại hết sức bình tĩnh.

Một nhân vật lãnh tụ phải có phương thức làm việc của hắn. Nếu như trong lúc giận dữ phạm sai lầm, vậy thì lúc đắc chí càng dễ xảy ra sơ suất, lúc tất thắng càng dễ sơ ý lỡ tay. Nếu không hiểu được những đạo lý này, hắn căn bản không thể trở thành kiêu hùng một phương, tông sư một phái. Những hào kiệt nhất thời, anh hùng một ngày sở dĩ thất bại, là bởi vì bọn họ vốn không quan tâm đến sinh mệnh của mình.

https://thuviensach.vn

Lúc hắn mắng chửi người khác thì cơn giận vẫn còn sót lại, nhưng khi gõ cửa thì rất bình tĩnh hoà nhã.

“Cộc! Cộc cộc! Cộc cộc cộc!”.

Hắn cũng gõ cửa như vậy.

Cửa cũng mở ra.

Mở cửa là một người trẻ tuổi, mày đao, môi mỏng gợn sóng, ánh mắt sầu muộn rất hung dữ.

Bên hông y giắt nghiêng một thanh kiếm, đó là một thanh kiếm bình thường, nhưng lại không có vỏ kiếm.

Kiếm này nhìn giống như tiện tay giắt vào, nhưng Bạch Sầu Phi chỉ liếc một cái đã nhận ra, trên đời này quyết không có cách giắt kiếm nào tốt hơn thanh kiếm này, có thể khiến cho thanh niên trước mắt càng nhanh, càng dễ, càng thuận tiện rút kiếm tấn công.

Hắn vừa nhìn thấy cách giắt kiếm này, lập tức cảm thấy kính nể, đồng thời cũng bừng lên đấu chí.

Trên đời có một loại người, gặp cản không cản, gặp mạnh càng mạnh, gặp ác chế ác, gặp địch giết địch. Bạch Sầu Phi hiển nhiên chính là loại người này.

Hắn háo thắng, hắn muốn thắng rồi lại thắng. Hắn một không sợ khổ, hai không sợ chết, ba không sợ khó. Càng khó thì càng chứng tỏ năng lực giải quyết khó khăn của hắn, càng nguy hiểm càng biểu thị công phu vượt qua nguy hiểm của hắn, mà kẻ địch càng đáng sợ thì càng có thể thấy được bản lĩnh thật sự của hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn thấy người trẻ tuổi lẳng lặng, thâm trầm, cho dù sôi nổi cũng dùng một phương thức lạnh lẽo để biểu thị này, trong lòng bỗng kích động một cách vô cớ.

Gần như chỉ khi gặp phải Quan Thất, Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch, hắn mới có thể sinh ra loại đấu chí bùng cháy này.

Bạch Sầu Phi vừa gặp liền hỏi:

- Ngươi là ai?

Thanh niên kia lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi là ai?

- Có ba tên tội phạm chạy trốn vào nhà ngươi. Nếu như ngươi không hợp tác, ta tùy thời có thể giết ngươi.

- Ta chỉ biết là có ba người thân thích đi tới nhà ta, lại có một đám thổ phỉ muốn đuổi giết bọn họ.

- Ngươi dám nói chuyện như vậy, có biết ta là ai không?

- Ngươi đứng trước mặt ta mà dám mạo nhận truy bắt tội phạm, có biết ta là ai không?

Hai người đối chọi gay gắt, không nhường nửa phần.

Lương Hà chợt hắng giọng một tiếng.

Bạch Sầu Phi lui xuống nửa bậc. Lương Hà lập tức đến gần bên cạnh hắn, nói một câu:

- Hắn là Lãnh Huyết Lãnh Lăng Khí.

https://thuviensach.vn

Sau khi Bạch Sầu Phi lui xuống nửa bậc, cũng không bước lên lần nữa.

- Hóa ra là ngươi. Ngươi thân là nha dịch, lại chứa chấp tội phạm, biết luật còn phạm luật, đúng là tội nặng hơn một bậc.

- Ngươi thân là lãnh tụ của bang hội hắc đạo, lại dám đứng trước mặt công sai mưu toan lừa gạt, đổi trắng thay đen, trắng trợn hãm hại người lương thiện. Đúng là pháp lý khó tha, thiên lý cũng khó tha.

- Ngươi…

Bạch Sầu Phi kiềm chế cơn giận, vươn người nói:

- Người đâu, đi vào lục soát cho ta!

Lãnh Huyết không nói hai lời, đột nhiên rút kiếm ra, mũi kiếm chĩa thẳng lên trời.

Y canh giữ ở cửa, không ai dám tiến lên một bước. Nhưng mọi người đều gươm giáo sẵn sàng, cẳng thẳng đến mức chạm vào là nổ ngay.

Chợt nghe có người uể oải cười hỏi:

- Chuyện gì thế? Bà nội nó chứ, còn chưa đến nửa đêm, sao đường Bán Dạ này đã náo nhiệt như có đám tang vậy?

Người đi ra là một chiến sĩ có râu quai nón.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy y, cũng đành phải tiến lên phía trước chắp tay chi lễ:

- Thư đại nhân!

https://thuviensach.vn

Y chính là người phụ trách phòng thủ hoàng thành, đại thống lĩnh binh mã Thư Vô Hý.

Bên cạnh còn có một người, một người thấp đi nửa đoạn, bởi vì y ngồi trên xe lăn bằng gỗ.

Người này cũng rất trẻ tuổi, khi cười cũng mang theo vẻ lạnh lùng, ánh mắt sáng ngời giống như nơi đó từng dung nhập ba trăm viên bảo thạch.

Người này mặc dù thấp hơn nửa đoạn so với người khác, nhưng trong thiên hạ không ai dám xem thường phân lượng của y. Cho dù y chỉ ngồi ở đó, cũng giống như cao hơn tất cả mọi người hai mươi bảy hai mươi tám cái đầu.

Y đương nhiên chính là Vô Tình, người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, Thịnh Nhai Dư.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy người này, đã biết cục diện hiện giờ không chiếm được ưu thế. Huống hồ nơi này còn có một người khác, đó là Thư Vô Hý.

Có một vị quan là tâm phúc trước mặt hoàng thượng ở đây, nếu như Bạch Sầu Phi sau này còn muốn thăng tiến, không thể nói sai lời nào, làm sai chuyện gì.

Cho nên Bạch Sầu Phi trước tiên nói với Vô Tình:

- Ngươi cũng ở đây sao? Thật kỳ quái, sao giống như khắp nơi đều có phần của ngươi. Làm bộ khoái mà chạy lung tung như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiên hạ đã thái bình nên rãnh rỗi sao?

Vô Tình nói:

https://thuviensach.vn

- Cũng không hẳn vậy. Ngươi đừng xem thường đây là hoàng thành, giữa ban ngày ban mặt mà dám giết người ngoài đường sao? Mới vừa tối đã đuổi người chật đường, chuyện này cũng không phải là hiếm, nếu không ra ngoài xem thử thì đúng là đã phụ hoàng ân rồi.

Bạch Sầu Phi cười khan nói:

- Sợ thì chỉ sợ bình dân bách tính vốn vô sự, ngược lại kẻ ăn cơm công môn lại lấy việc công làm việc tư, làm trái pháp luật, đúng là coi trời bằng vung, dối trên gạt dưới.

Vô Tình nhướng một bên lông mày lên, nói:

- Có chuyện như vậy sao?

- Đại bổ đầu hành động bất tiện, ít ra ngoài hòa mình với dân chúng phải không? Ngay cả chuyện này mà cũng không biết sao?

- Nghe nói hôm nay Bạch lâu chủ cũng là đuổi theo đạo tặc đến đây?

- Nói hay lắm, nói hay lắm, ta cũng là người nhận lãnh hoàng ân, chỉ muốn địa phương được yên bình, dốc một phần sức lực.

- Kết quả lại đuổi đến cửa.

- Đắc tội, đắc tội, ta vốn là đuổi theo đạo tặc, không ngờ lại đuổi vào cửa quan.

- Nói bậy!

Thư Vô Hý càu nhàu quát lên, giống như còn chưa tỉnh ngủ:

- Đây là nhà của ta.

Bạch Sầu Phi cứng họng.

https://thuviensach.vn

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Nếu Bạch lâu chủ dẫn người đuổi giết tội phạm ngoài đường, vậy xin hỏi phạm nhân tên họ là gì? Đã phạm tội gì? Chạy trốn ra sao? Từ nơi nào chạy đi? Tạm thời xin hãy nói rõ, biết đâu tại hạ còn có thể giúp ngươi truy bắt tội phạm, thế nào?

Bạch Sầu Phi nhất thời nói không nên lời.

Nên nói như thế nào đây?

Nếu như nói mình đuổi theo Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình, vậy thì trước tiên phải nhận tội bắt cóc. Còn nếu như đuổi theo người áo vàng kia, như vậy thì vì chuyện gì? Huống hồ cũng không biết người áo vàng kia là ai. Một khi nói ra chuyện này, e rằng người chưa tìm được thì tội đã nhận trước. Cộng thêm có Thư Vô Hý ở bên cạnh làm chứng, chỉ sợ không dễ trở mình.

Vô Tình chỉ ngồi ở đó cười xòa, giống như muốn bảo: “Nói đến miệng lưỡi nhà quan, ta đây chính là dân chuyên nghiệp, cho ngươi cái lưỡi dài ba mươi tấc cũng không nói lại ta.”

Bạch Sầu Phi chỉ hừ lạnh nói:

- Được, coi như ta nhìn lầm, xin cáo lỗi, cũng coi như ta đã trúng phải cơ mưu.

Nói xong, hắn còn trợn mắt nhìn Lãnh Huyết một cái.

Lãnh Huyết nói:

- Nơi này không có cơ mưu. Nếu như nói đến cơ mưu, ta nhiều nhất chỉ có thể xem là một cái đuôi cơ mưu mà thôi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cơ Đầu (Đầu Cơ Mưu)

Bạch Sầu Phi cười giận dữ, nói với Vô Tình:

- Nếu như hắn chỉ có thể xem là một cái "đuôi cơ mưu", vậy ngươi chính là "đầu cơ mưu" đúng không?

- Ta à? Ta chẳng là gì cả.

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Nếu quả thật có cơ mưu, vậy chỗ đặc sắc của nó dĩ nhiên là tập trung ở "thân cơ mưu".

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Thân cơ mưu?

Lúc này Thư Vô Hý bỗng lên tiếng:

- Bà nội ngươi chứ! Ta biết bang hội của ngươi có Thái tướng gia nâng đỡ, cho nên kiêu ngạo khắp nơi cũng không ai dám chọc. Không đạp lên cái đuôi của đại gia ta thì ta cũng không nói, nhưng nếu ngươi vô cớ giam giữ hành hình người vô tội lương thiện, còn đuổi giết trên đường, chuyện như vậy bị ta biết được, cho dù tướng gia có đích thân tới, ta cũng kính mời vạn tuế gia đứng ra xét xử. Đây không phải làm xằng làm bậy sao?

Bạch Sầu Phi vội nói:

https://thuviensach.vn

- Đúng, đúng, đúng, nào có chuyện như vậy. Trước đây một đoạn thời gian, tôi có mời mấy vị khách xa tới kinh thành, nhưng đều là bà con xa của Long Bát thái gia. Tôi chỉ phụng mệnh tiếp đãi mà thôi, xin Thư gia chớ hiểu lầm!

Thư Vô Hý hừ lớn một tiếng:

- Là hiểu lầm thì tốt. Vậy ngươi còn muốn gì? Nơi này còn có thứ gì ngươi cần? Có muốn đi vào ổ chó của ta, lục soát từ phòng ngủ đến hố chó ăn đại tiện hay không?

Bạch Sầu Phi khom người nói:

- Không… không có.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Không phải Bạch lâu chủ mất người sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Dù sao người cũng đã mất, còn ngại mất chưa đủ sao? Thư gia bình an, tôi xin phép cáo lui!

Một đám người chật vật rút khỏi phủ đệ của Thư Vô Hý. Tường Ca Nhi không nhịn được hỏi:

- Nếu như lâu chủ xông vào, có đến tám phần ba người kia vẫn còn trốn ở bên trong.

Bạch Sầu Phi căm hận nói:

- Không thể xông vào được. Tên họ Thư này là tâm phúc trước mặt hoàng thượng, hơn nữa còn giao hảo với Công Tôn thập nhị công công. Nếu như chuyện bắt người, giết người, giam giữ người bị hắn biết được,

https://thuviensach.vn

đứng trước thánh thượng vạch tội chúng ta, cộng thêm Gia Cát lão nhi và bốn đứa cháu họ xa của hắn thêm mắm thêm muối, chỉ sợ cha nuôi cũng không chống đỡ nổi bọn họ. Đây rõ ràng là một cái bẫy, hơn nữa ta thấy… dường như mục đích không phải ở đây...

Âu Dương Ý Ý cũng đồng ý:

- Xem ra, trong chuyện này quả thật còn có âm mưu…

- Hừ, bất kể hắn có âm mưu gì, trước tiên ta phải đi gặp một người.

Bạch Sầu Phi tức giận nói:

- Cho dù Vương Tiểu Thạch cứu được cha và chị gái của hắn, cũng không thể đề phòng một nước này của ta.

Bạch Sầu Phi đi vào trong thành, đến Tượng Tị tháp ở hẻm Ngõa Tử, quả nhiên là có mưu đồ khác.

Dường như hắn còn có "quân bài sát thủ" khác, có thể chính là người mà hắn muốn gặp.

Hắn rốt cuộc muốn đến gặp ai?

Bạch Sầu Phi vào trong thành một chuyến có mấy mục đích, bao gồm thăm dò tình hình của Tượng Tị tháp, sắp đặt một cuộc ám sát để phá hư hình tượng của Vương Tiểu Thạch, xây dựng lực tương tác của hắn trong bình dân bách tính, cùng với muốn gặp một người.

Còn về người mà Bạch Sầu Phi muốn gặp là ai, Tôn Ngư lại hoàn toàn không biết.

Hắn và Lương Hà cùng phụ trách an nguy của Bạch Sầu Phi tại khu vực hẻm Ngõa Tử, đồng thời an bài cuộc "ám sát giả" kia.

https://thuviensach.vn

Trong đó phần khó khăn nhất, chính là phải lừa một tên đệ tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu vừa đáng tin vừa ngu ngốc đi chịu chết. Chỉ cần hắn vừa nói ra "là Vương Tiểu Thạch phái tới", lập tức giết người diệt khẩu.

Tôn Ngư biết đây là một cơ hội tốt để "lập công", nhưng hắn đối với cái "công lao" này lại có phần "từ chối thì bất kính, nhận lấy thì xấu hổ".

Hắn cho rằng ai cũng có quyền được sống. Đương nhiên, nếu như là trong đấu tranh không sợ hi sinh, hắn thà rằng "ngươi chết ta sống". Nhưng nếu muốn hắn chọn một người trong đám huynh đệ tay chân quen biết, đưa ra "xử tử" một cách vô cớ, hắn một không không đành lòng, hai là sợ sau này sẽ gặp hậu quả. Mạng người quan hệ trọng đại, hiện giờ mình vẫn đang nắm quyền trong tay, không sợ người khác nói này nói nọ. Nhưng con người có tam suy lục vượng *, đến một lúc nào đó chưa chắc đã có thể gánh vác được.

Nhưng ý chỉ do Bạch Sầu Phi ban xuống, hắn lại không thể không làm.

Cho nên hắn mới nảy ra một kế, đó là "xin chỉ thị" Lương Hà.

Lương Hà rất khen ngợi việc "xin chỉ thị" của Tôn Ngư. Hắn lập tức giới thiệu một người, đó là sát thủ số mười bốn, "Kim Tiễn Tiên" Quy Đương.

- Kẻ này gặp chiến lui bước, cố gắng tranh công, hai mặt nịnh hót, lập trường dao động, nên sớm chết đi.

Lương Hà đưa tài liệu ra, trong đó ghi chép lại biểu hiện của Quy Đương trong cuộc ám sát tại Tiểu Tác Vi phường mà hắn giám sát:

- Phái hắn đi chết, để hắn hi sinh vì nhiệm vụ một cách vinh quang, đó là tiện nghi cho hắn rồi.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư đương nhiên biết ngụ ý của “hai mặt nịnh hót” và “lập trường dao động”. Sát thủ số mười bốn Quy Đương đúng là không chỉ nịnh hót Lương Hà, cũng ra sức tâng bốc mình, đồng thời cũng nhiều lần tìm cách nịnh bợ Bạch Sầu Phi. Có điều, Bạch Sầu Phi ngay cả lúc đắc chí cũng không hề thõa mãn sa đà, cũng không rãnh chú ý tới loại nhân vật như hắn.

Tôn Ngư đương nhiên sẽ không từ chối. Hắn muốn tránh khỏi hiềm nghi, cũng biết cách tự bảo vệ mình, cho nên hắn không thể bảo vệ Quy Đương, đành phải để đối phương đi chịu chết.

Vì vậy, “Kim Tiễn Tiên” Quy Đương đã trở thành kẻ hi sinh.

Nhưng hiệu quả của việc “hi sinh” này dường như không được “rõ ràng” cho lắm, bởi vì mọi người cũng không quá tin Vương Tiểu Thạch sẽ làm như vậy, mà Bạch Sầu Phi lại từng có “tiền án”.

Chuyện càng mất hứng hơn, vào giờ phút quan trọng này, lại có người “cứu đi” hai con tin dùng để uy hiếp Vương Tiểu Thạch, hơn nữa trước đó không hề có một chút cảnh báo nào.

Bạch Sầu Phi lập tức ra lệnh cho Tôn Ngư đi xem thử.

Tôn Ngư cũng lập tức đi ngay, một đường chạy đến Bát gia trang.

Bát gia trang canh phòng nghiêm ngặt, bên trong có một đại nhân vật trong triều, trong võ lâm và hai phe hắc bạch, đó là Long Bát thái gia.

Chú thích:

* Tam suy bao gồm “thân suy”, “gia suy” và “vận suy”. Tứ cách sắp xếp tam suy, có thể thấy người Trung Quốc rất coi trọng thứ tự. Tư tưởng truyền thống Trung Quốc luôn đề cao tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Trong đó quan trọng nhất là bản thân, sau đó là gia đình, cuối cùng mới đến

https://thuviensach.vn

quốc gia thiên hạ. Bản thân không tốt thì nảo có gia đình hạnh phúc, gia đình không hạnh phúc thì đừng nói gì đến lý tưởng quốc gia, thiên hạ thái bình.

Lục vượng bao gồm “đinh vượng” (con người), “tài vượng” (tiền bạc), “súc vượng” (gia súc), “mục vượng” (chăn nuôi), “nông vượng” (nông nghiệp), “quả vượng” (cây trái). Trung quốc mấy ngàn năm là xã hội nông nghiệp, mọi người cầu “thịnh vượng” phần lớn đều có liên quan đến trồng trọt chăn nuôi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cơ Quan (Cơ Mưu)

Tôn Ngư đi đến cầu kiến Long Bát thái gia, Long Bát lập tức cho tiếp kiến.

Tôn Ngư vừa vào nhà trong, liền thấy Long Bát đang nói chuyện với một vị đầu đà, còn có hai người khách khác.

Vị đầu đà này đang cầm chén uống trà, tay trái của hắn lại thiếu mất ngón út.

Còn về hai người khách kia, Tôn Ngư cũng đã từng gặp.

Lai lịch của bọn họ đều không nhỏ, một người là trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, còn một người là tổng đà chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng.

Hiển nhiên bọn họ đang "bí mật thương nghị chuyện quan trọng", có điều bọn họ cũng không xem Tôn Ngư là người ngoài. Long Bát truyền Tôn Ngư vào, vừa thấy dáng vẻ phờ phạc của hắn, lập tức hỏi ngay:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Là chỗ Bát gia xảy ra chuyện mới đúng chứ?

Tôn Ngư hỏi ngược lại.

- Cái gì? Chỗ của ta?

https://thuviensach.vn

Long Bát nhất thời không hiểu.

- Thật ngạc nhiên.

Đầu đà kia cười nói:

- Chỗ Bát gia đây vẫn bình an vô sự. Ai dám động thổ trên đầu thái tuế?

- Là không ai dám gây chuyện dưới uy danh của Bát gia.

Tôn Ngư thấy loại người giỏi tâng bốc nịnh hót này đúng là quá nhiều, chính hắn cũng bắt đầu từ đó mà đi lên, cho nên hắn cũng mặc kệ đầu đà gì, hỏi ngược lại một câu:

- Nhưng lại có người dám ở sau lưng Bát gia đào đất nạy tường. Nếu thật sự xảy ra chuyện, ngươi có gánh vác được không?

Long Bát dùng tay đập mạnh vào trán, thốt ra một câu:

- Hắn gánh vác được.

Tôn Ngư ngẩn ra. Long Bát cười giới thiệu:

- Vị này là một trong sáu đại cao thủ thần bí hiện nay, "đa chỉ hoành đao thất phát, tiếu khán đào sinh vân diệt", Đa Chỉ Đầu Đà. Còn vị thiếu hiệp này là Tôn Ngư, ái tướng và là "quân bài sát thủ" của đương kim lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Bạch Sầu Phi.

Tôn Ngư giật mình, biết vị đầu đà trước mắt này chính là Đa Chỉ Đầu Đà đại danh đỉnh đỉnh của Ngũ Đài sơn. Nghe nói người này là một viên mãnh tướng được thừa tướng Thái Kinh bố trí trên giang hồ, võ công rất cao, công lao càng lớn hơn. Vừa rồi mình nói mấy câu như vậy, đúng là không biết trời cao đất rộng.

https://thuviensach.vn

Đa Chỉ Đầu Đà lại cười quan sát Tôn Ngư:

- Tốt, tốt! Thiếu niên quả nhiên là có khí khái hào hiệp. Dám lên tiếng đối chọi với ta, điều này cần phải có dũng khí phi phàm. Dám nói sự thật mới là thủ hạ tốt, khó trách lại được Bạch lâu chủ trọng dụng.

Long Bát lại nâng cằm hỏi:

- Thần sắc của ngươi rất xấu, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôn Ngư vội báo cáo:

- Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã bị người ta cứu đi.

Long Bát ngạc nhiên:

- Nào có chuyện này. Không phải bọn họ vẫn đang bị nhốt trong hang động Thâm Ký sao?

Tôn Ngư nói:

- Người quả thật đã bị cướp đi rồi.

Đa Chỉ Đầu Đà hỏi:

- Vương Thiên Lục? Vương Tử Bình? Hai người này rất quan trọng sao?

Long Bát giậm chân nói:

- Bọn họ vốn là kẻ vô danh, nhưng lại là thân thích của Vương Tiểu Thạch. Chỉ cần giam giữ bọn họ, Vương Tiểu Thạch sợ ném chuột sợ vỡ bình, sẽ không dám làm loạn. Ta đã phái đám hảo thủ Chung Ngọ, Hoàng Hôn canh chừng bọn họ, làm sao có thể chạy thoát được?

Diệp Bác Thức nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Cho dù chạy, nhất định cũng sẽ có cảnh báo. Tôn thống lĩnh có nhìn lầm hay không?

Tôn Ngư nói:

- Bọn họ quả thật đã xuất hiện trong phố xá sầm uất. Vừa rồi Bạch lâu chủ còn động thủ với người cứu bọn họ đi, bây giờ còn đang đuổi theo.

Trương Sơ Phóng nói:

- Vì để chứng thực, sao không tới đó xem thử một chút?

- Đúng.

Cho nên bọn họ đồng loạt chạy tới hang động Thâm Ký.

Long Bát đương nhiên dẫn mọi người cùng đi. Hắn không hề sợ hãi, bởi vì là "mọi người cùng đi".

Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức đều là nhân vật ghê gớm trên giang hồ, huống chi còn có Đa Chỉ Đầu Đà.

Đây là địa bàn của hắn, không ai dám bước chân vào.

Hắn không tin người nào có thể im hơi lặng tiếng cứu con tin ra ngoài, bởi vì nơi này trải đầy cơ quan. Hơn nữa không ai biết Bạch Sầu Phi lại giấu con tin ở chỗ hắn. Với quyền cao chức trọng của Long Bát thái gia, trừ khi là đương kim thiên tử và đám quan nhất phẩm như thừa tướng Thái Kinh, Đồng Quán vương phủ Công Tôn thập nhị công công, Ca Thư Lãn Tàn tự mình ra lệnh, nếu không thì ai dám lục soát phủ đệ của hắn?

Không nói đến người khác, ngay cả Long Bát thái gia hắn cũng không phải loại tầm thường

https://thuviensach.vn

Trên đường đi đều có đèn dầu, nhưng cơ quan lại càng nhiều hơn. Cho dù đám người được Long Bát thái gia dẫn theo cũng phải cẩn thận, tránh đụng phải cơ quan, dính vào cạm bẫy.

Tổng lĩnh "Thái Dương Cỗ" Chung Ngọ phụ trách trông coi phòng thủ phủ Bát gia, cùng với thống lĩnh "Lạc Nhật Xử" Hoàng Hôn phụ trách canh giữ giám sát hang động Thâm Ký, hai người đều tuyệt đối không thừa nhận, cũng kiên quyết không tin Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã bị cứu đi.

Bọn họ dẫn mọi người xuống hang động xem xét.

Trong địa lao nhốt không ít người. Mặc dù hang động này tên là Thâm Ký (nhớ kỹ), nhưng nhiều người đã quên mình bị nhốt ở đây bao nhiêu năm, thậm chí đã quân hết tất cả, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Trong tù xương trắng ngổn ngang, có người áo quần rách rưới, gào khóc rên rỉ, giãy giụa cầu sinh, vô cùng thê thảm.

Đám người Long Bát làm như không thấy.

Sau khi băng qua những phòng giam tù phạm muôn hình muôn vẻ, vô cùng thê thảm này, bọn họ đi vào một hang đá. Nơi này có người quét dọn, tương đối sạch sẽ, nhìn chung cũng có bục đá và giường nhỏ. Hoàng Hôn dẫn mọi người tới phòng giam thứ mười chín, chỉ vào cánh cửa phòng còn nguyên ổ khóa sắt lớn, nói:

- Bát gia, ngài nhìn xem, rõ ràng là không có ai mở ra. Nếu như có người không mở cửa mà có thể cứu phạm nhân một cách thần không biết, quỷ không hay, trừ khi hắn là thần tiên.

Long Bát hít một hơi dài, nhìn sang Tôn Ngư.

Tôn Ngư kiên trì nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn họ thật sự đã đi.

Long Bát giậm chân nói:

- Mở cửa ra xem thử!

Ổ khóa và chìa khóa phát ra tiếng kêu cực kỳ khó nghe, giống như tiếng kêu của hai con dị thú không cân đối, quấn vào với nhau, không ngừng giãy dụa, cuối cùng không thể tách ra.

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà bỗng nói:

- Chờ đã!

Long Bát kinh ngạc hỏi:

- Sao thế?

Đa Chỉ Đầu Đà hoài nghi nói:

- Ta sợ rằng…

Lời còn chưa dứt, đèn đuốc trong hang động đột nhiên tắt phụt.

Hoàng Hôn lập tức cảnh giác, nhưng chìa khóa đã bị người ta cướp đi, hắn cũng bị trúng một cước lăn ra bên ngoài một trượng, liên tục va chạm mấy lần trong hang động chật hẹp, đau đến mức kêu lên thảm thiết.

Một tiếng “két”vang lên, phòng giam số mười chín đã mở ra.

Trong phòng đèn đuốc u ám lập lòe.

Trong phòng có người, đó là một lão nhân hình dáng khô héo đang ho, cùng với một cô gái tiều tụy đang đấm lưng cho y.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hai người đều nhìn ra cửa, nhìn những người nơi cửa, nhìn những kẻ vô cớ giam cầm bọn họ lâu như vậy, hôm nay rốt cuộc lại muốn làm gì.

Nhưng không ngờ, lần này bọn họ lại nhìn thấy người thân của mình.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cơ Giới (Cỗ Máy)

- Vương Tiểu Thạch!

- Tiểu Thạch Đầu!

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đều không nhịn được đồng loạt kêu lên.

Vương Tiểu Thạch đã đến.

Tại khoảnh khắc đèn đuốc bị dập tắt, Vương Tiểu Thạch đã đoạt lấy chìa khóa, nhanh chóng mở cửa ra, cuối cùng gặp được cha già và chị gái.

Hắn xông vào, cố gắng kìm nén xung động muốn khóc lóc ôm lấy người thân cách biệt đã lâu, vốn tưởng rằng đã không còn gặp lại.

Trong phòng dù sao còn có hai ngọn đèn dầu đang cháy, chiếu rõ mọi người, mà đèn đuốc trong hang đá cũng nhanh chóng được thắp lên.

Long Bát, Đa Chỉ Đầu Đà, thậm chí cả đám người Tôn Ngư đều là những người thông minh, bọn họ rất nhanh hiểu được một chuyện, đó là đã bị trúng kế.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình vốn chưa từng được cứu ra, bọn họ vẫn luôn bị nhốt trong hang động này. Người được cứu đi đương nhiên là giả mạo, mục đích khiến cho Bạch Sầu Phi làm ra phản ứng. Bạch Sầu Phi quả nhiên đã phản ứng, hắn phái Tôn Ngư đi dò xét xem nơi nhốt con

https://thuviensach.vn

tin đã xảy ra chuyện gì. Long Bát cũng phản ứng, hắn xuống hang động Thâm Ký xem thử con tin còn ở đó hay không. Vì vậy, Vương Tiểu Thạch vẫn luôn âm thầm theo dõi Tôn Ngư, đã dò ra người và nơi nhốt thân nhân của hắn.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, đương nhiên là hết sức kích động.

Vương Thiên Lục nhất thời vẫn không hiểu vì sao con trai của mình lại xuất hiện cùng với mấy "kẻ xấu" này, nhưng y tin tưởng Tiểu Thạch Đầu, bởi vì đó là con của y.

Y biết Tiểu Thạch Đầu nhất định sẽ không hại mình, cho nên y khàn giọng nói:

- Trời ơi, tên súc sinh bất hiếu này, sao bây giờ mới đến…

Vương Tử Bình mặc dù là chị gái của Vương Tiểu Thạch, nhưng trí tuệ và kinh nghiệm giang hồ của nàng so với Vương Tiểu Thạch thì đúng là xa không đếm nổi.

Nàng và Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có một đặc điểm rất giống nhau, đó là ngây thơ.

Lúc nhỏ nàng và Vương Tiểu Thạch đều tin, mỗi thân cây, mỗi đám mây, mỗi hòn đá đều có "thần" của nó, đều có đặc tính riêng. Cho nên dù là ném một hòn đá, cắt một nhánh cây đều phải nhỏ giọng hỏi xem bọn chúng có đồng ý hay không.

Sau khi lớn lên, bọn họ đương nhiên không nghĩ như vậy nữa, nhưng Vương Tử Bình vẫn cho rằng người trung người gian trên đầu đều sẽ khắc chữ, người tốt người xấu nhìn một cái là có thể nhận ra. Thiện ác cuối cùng sẽ có báo ứng, nếu như không có báo ứng, lòng người bất bình, đành phải tạo ra một lý do là thời gian chưa đến để lấp liếm.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch hiện giờ đương nhiên biết rõ, có lúc đại gian lại giống như trung, quá tốt lại trở thành xấu, có lúc ngay cả thị phi đen trắng cũng không rõ ràng. Có điều hắn lại tin, mỗi giọt nước, mỗi chiếc lá, mỗi hòn đá đều có linh hồn của nó.

Vương Tử Bình từ lâu đã không tin chuyện "tà ma" này, nhưng nàng cho rằng nàng, cha nàng và em trai của nàng đều là "trung", không thể nào để cho gian kế của kẻ xấu thực hiện được.

Nàng vô duyên vô cớ bị nhốt lâu như vậy, đầy bụng tức giận, đã từng phát tác, cũng đã từng chịu thiệt. Bởi vì sợ kết quả càng bi thảm hơn, lại không muốn làm liên lụy đến cha già, cho nên đành phải nén giận. Trong lòng nàng thầm nghĩ: "Một ngày nào đó, đệ đệ tài giỏi ghê gớm kia của ta nhất định sẽ tới cứu chúng ta, khi đó, hừ!"

Mà hôm nay, trước mắt sáng lên, em trai của nàng quả nhiên đã xuất hiện.

Câu đầu tiên của nàng chính là:

- Đánh! Đánh cho ta! Đánh chết bọn chúng cho ta!

Nàng vừa kêu la, toàn thân vừa run lên, còn rơi nước mắt.

Nàng cho rằng em trai của nàng là vạn năng, là vô địch, không gì không làm được.

Những ngày vừa qua nàng chịu đủ ủy khuất, chỉ mong đứa em trai này đến để an ủi, báo thù cho nàng.

Vương Thiên Lục còn chưa dứt lời, giọng nói lại khàn khàn.

Y cũng chờ đứa con trai này tới cứu y, đòi lại công đạo cho những khổ cực mà y phải chịu, hôm nay cuối cùng đã chờ được.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thạch Đầu đã đến, nó nhất định giống như thường ngày, trước tiên quỳ xuống khấu đầu thỉnh an ta.

Tiểu Thạch Đầu đã đến, nó nhất định sẽ giống như trước kia, ôm lấy ta ân cần hỏi han.

Bọn họ không hẹn mà đều mong chờ như vậy.

Nhưng không phải.

Vương Tiểu Thạch đã tới, nhưng hắn lại chẳng làm gì cả.

Biểu hiện của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh gần như lãnh khốc, lãnh khốc đến mức vô tình. Hắn chỉ nhìn phụ thân và tỷ tỷ gật đầu một cái, cất tiếng chào hỏi.

Sau đó hắn xoay người lại, đối mặt với đám người Long Bát thái gia.

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đều kinh ngạc nhìn nhau, cảm thấy buồn bã.

Cảm giác đầu tiên của bọn họ là, Tiểu Thạch Đầu đã thay đổi rồi.

Bọn họ vì hắn mà chịu nhiều sỉ nhục và đau khổ như vậy, chờ đợi trong lo âu và thời gian dài đằng đẵng, nhưng hắn chỉ bình tĩnh gật đầu một cái, chào hỏi một câu.

Chỉ một câu, không có kinh, cũng không có hỉ.

Chỉ một câu thôi sao?

Giống như không phải là một người, mà là một cỗ máy.

Điều này cực kỳ trái với bản tính của Vương Tiểu Thạch. Kể cả Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đã nhìn hắn lớn lên, cũng gần như

https://thuviensach.vn

“không nhận ra” tên “Tiểu Thạch Đầu” này.

Người trước mắt này lạnh lùng, vững vàng, bình tĩnh, không hề giống với tính tình vui vẻ buồn rầu, ngây thơ khờ khạo của Vương Tiểu Thạch năm đó.

Vấn đề chỉ là, một người vui mừng giận dữ, liệu có phải không thể lãnh khốc bình tĩnh hay không? Một người trầm mặc bình thản, trong lòng liệu có nhiệt tình dâng trào hay không? Có phải mọi người đều hiểu rõ bản tính của mình hay không? Những gì ngươi nhìn thấy, rốt cuộc có phải là bản tính của người này hay không?

Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đương nhiên không nghĩ đến những chuyện này, bọn họ cũng không cần thiết phải nghĩ.

Bọn họ không phải là đại nhân vật trên giang hồ quyền cao chức trọng, cũng không phải là nhân sĩ nổi danh đức cao vọng trọng trong dân gian. Bọn họ chỉ muốn sống tiếp, hơn nữa còn muốn sống cho vui vẻ, cách tốt nhất chính là suy nghĩ ít đi một chút, không cần nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.

Tin tức, tình báo, thông tin đều là thứ mà những người có hùng tâm tráng chí, tư tưởng nhạy bén dùng để tranh cường đấu thắng. Nếu là người không ham chiến, chỉ muốn an cư lạc nghiệp, quả thật một quyển sách có thể đọc đến già, chỉ với việc may mặc, vá giày, đan ghế mây cũng có thể sống qua cả đời.

Vương Tiểu Thạch đối mặt với Long Bát. Lúc này bên cạnh hắn cũng lập tức xuất hiện hai người, một trái một phải lướt vào trong nhà giam, một người đỡ Vương Thiên Lục dậy, còn một người che chở cho Vương Tử Bình.

Bọn họ là “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu và “Diện Diện Câu Hắc” Thái Truy Miêu. Hai người đều là hảo thủ khinh công trong thế hệ

https://thuviensach.vn

mới của Tượng Tị tháp, so với "Bạch Câu Quá Khích" Phương Hận Thiếu cũng không kém hơn chút nào.

Lúc đầu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình cho rằng đó là kẻ địch, vì vậy kinh hãi. Còn chưa kịp biến sắc, Vương Tiểu Thạch đã bình tĩnh nói:

- Bọn họ là bằng hữu của ta, Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu nhị hiệp.

Vương Thiên Lục không nhịn được hừ lạnh:

- Khó trách lại thay đổi, hóa ra là đi tới kinh thành, bằng hữu nhiều thêm.

Vương Tử Bình vừa thấy hai nam tử, một người mày kiếm mắt tinh, phong thái dũng cảm, một người trung thực khả ái, thẹn thùng anh tuấn, trong lòng đã sinh hảo cảm, vội chào hỏi:

- Ai da, các người rất quen với đệ đệ của ta sao? Đệ đệ kia của ta lúc nhỏ không thích đọc sách, luôn luôn nghịch ngợm. A da, các người ai là Lương công tử? Vị nào là Thái đại hiệp? Tại sao nhiều tên như vậy không gọi, lại gọi là "A Ngưu"? Lệnh tôn đại nhân nhất định làm nghề nông đúng không? Còn vị kia Thái… nhất định rất thích đuổi mèo rồi? Vì sao có chim không đuổi, có rồng không đuổi, lại đi đuổi mèo? Ngươi có thù oán với mèo sao? Ha ha ha, không bằng đuổi trăng, đuổi gió, ngươi nghe xem phong nhã biết bao…

Nàng lại nói cả một hơi.

Thái Truy Miêu vốn hiền lành, nghe được chỉ đành miễn cưỡng gật đầu, hết sức xấu hổ.

Lương A Ngưu lại nhếch mũi nhíu mày, ra vẻ phiền chán không để ý tới.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cơ Hội

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói với Long Bát:

- Chiêu đãi chị gái của ta, chắc là đã khiến cho các ngươi cực khổ rồi.

Long Bát nghiêng đầu, trầm mặt, vuốt chòm râu dài, uy vũ quát một tiếng:

- Vương Tiểu Thạch? Ngươi còn chưa chết?

Long Bát đứng xa xa quan sát Vương Tiểu Thạch, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, thần sắc đề phòng. Hắn đã từng gặp mặt Vương Tiểu Thạch, cũng đã từng giao thủ, lúc đó thiếu chút nữa còn chết trong tay Vương Tiểu Thạch. Cho nên hắn vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, trong lòng liền có phần hốt hoảng.

Vương Tiểu Thạch vẫn mỉm cười, hai viên đá cuội ẩn giấu dưới mí mắt cũng như đang cười:

- Long Bát? Lại là ngươi!

Long Bát quát lên:

- Láo xược! Ngươi là thứ gì, tên của lão tử để cho ngươi gọi sao?

- Cái rắm chó nhà ngươi!

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch đột nhiên quát lại:

- Chức quan của ngươi ta còn không để vào mắt, đừng ở trước mặt ta ra uy đàn bà. Lần trước nếu không phải vì giết một tên quan còn chó má hơn ngươi, ta đã sớm không tha cho ngươi rồi!

Long Bát giận đến toàn thân run lên. Dân gian vẫn luôn đồn đại, Long Bát sở dĩ được Thái Kinh trọng dụng, là bởi vì hắn cùng với quyền tướng "thích cắt tay áo" (1). Hắn rất để ý đến lời đồn này, không biết đã giết oan bao nhiêu người. Hiện giờ Vương Tiểu Thạch lại đứng trước mặt nói một câu "uy đàn bà", hắn đương nhiên là giận đến lệch mũi.

Đa Chỉ Đầu Đà lại bước lên cười nói:

- Lệnh tỷ không dễ chiêu đãi, nhưng lệnh tôn đã ủy khuất cực khổ rồi.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, biết người tới không dễ đối phó, liền chắp tay nói:

- Còn chưa thỉnh giáo?

Lời còn chưa dứt, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên ngón tay của đối phương.

Đa Chỉ Đầu Đà biết không gạt được:

- Ta và lệnh sư là bạn tốt. Ngón tay của ta ít hơn người khác, nhưng mọi người lại gọi ta là "Đa Chỉ Đầu Đà".

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức vái dài tới đất, cung kính nói:

- Gia sư vẫn luôn được ngài chiếu cố, vãn bối vẫn khổ tâm vì không có cơ hội bái tạ ngài.

https://thuviensach.vn

Đa Chỉ Đầu Đà vẫn luôn giúp đỡ Thiên Y Cư Sĩ về mặt tiền tài, dùng để chèo chống Bạch Tu viên, nhưng hắn và Vương Tiểu Thạch lại chưa từng gặp mặt. Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên từng đề cập đến "người rất tốt" này với Vương Tiểu Thạch. Trong lòng Đa Chỉ Đầu Đà thầm nghĩ: "Ngay cả Thiên Y Cư Sĩ cũng không biết ta là tâm phúc của Thái tướng gia, tiểu tử ngươi càng không thể biết được. Nếu như hắn không biết, mình sẽ bạn chứ không phải địch. Chỉ cần hắn nghĩ như vậy, không đề phòng, tính mạng xem như đã nằm trong tay mình."

Cho nên con người sợ nhất không phải kẻ địch, mà là sợ người mà mình gởi gắm không thể tin cậy.

Tri kỷ phản bội, ngầm đâm một giáo, còn hung hiểm hơn so với đao sáng thương sáng, giết vào trận địch.

Đa Chỉ Đầu Đà đưa tay khẽ đặt lên vai Vương Tiểu Thạch:

- Thế chất không cần đa lễ như vậy, chúng ta cũng xem như giao tình mấy đời…

Lúc này, hán tử gầy gò mặc trường bào, dưới cằm có ba chòm râu dài cười lạnh nói:

- Giao tình mấy đời là chuyện của các ngươi. Vương Tiểu Thạch là kẻ thất lễ trước.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch xoay chuyển, nhìn người mặc trường bào một cái.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch không phải rất sắc bén, nhưng người mặc trường bào lại có cảm giác giống bị con cọp nhìn chăm chú.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

https://thuviensach.vn

- Là Diệp trang chủ?

Diệp Bác Thức nói:

- Ngươi tự ý xông vào trọng địa quan gia, viện trạch tư gia, đáng bị tội gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Long Bát tự ý giam cầm một lão nhân và một cô gái yếu đuối, nếu luận về tội, không thể so sánh.

Diệp Bác Thức ngẩn ra nói:

- Bọn họ không phải do Long Bát thái gia bắt tới, cũng không liên quan đến chúng ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy sao vừa rồi ngươi lại nói là trọng địa tư gia, viện lạc quan gia? Chuyện không liên quan đến các ngươi, sao các ngươi lại tới nơi này đứng chung với đám giữ cửa kia?

Diệp Bác Thức cứng họng.

- Người là do ta mời về. Bọn họ phạm pháp, huynh đệ của chúng ta trên đường nhìn thấy chướng mắt, cho nên mới mời bọn họ về chờ Vương thiếu hiệp đến bàn giao.

Người nói chuyện vừa mập vừa lùn, giống như một quả bí đao, dáng vẻ rất khả ái, cười lên rất xảo trá.

Hiện giờ hắn đang cười.

https://thuviensach.vn

Hắn lại còn cười dâm đãng, say mê nhìn Vương Tiểu Thạch, giống như xem Vương Tiểu Thạch là một tiểu phu nhân như hoa như ngọc.

Vương Tiểu Thạch nghiêng đầu, liếc hắn một cái:

- Minh chủ Thiên minh?

Người nọ cũng nghiêng đầu, cười híp mắt nói:

- Chính là Trương mỗ.

Vương Tiểu Thạch ôm quyền nói:

- Xin thỉnh giáo!

Trương Sơ Phóng ôn hoà nói:

- Mời nói!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nơi này là nha môn sao?

Trương Sơ Phóng đáp:

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nơi này là phủ đệ của các hạ sao?

Trương Sơ Phóng đáp:

- Cũng không phải.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thiên minh là lực lượng thuộc về quân đội sao?

Trương Sơ Phóng sững sốt:

- Chúng ta không thuộc về binh bộ.

Vương Tiểu Thạch tiếp tục hỏi:

- Đó là trên đường đúng không?

Trương Sơ Phóng nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu của ngươi cũng như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta đã không còn ở Phong Vũ lâu nữa.

Trương Sơ Phóng nói:

- Nhưng ngươi lại thành lập Tượng Tị tháp.

- Đúng, Tượng Tị tháp và Thiên minh đều là một loại. Nếu như không làm việc cho triều đình, vậy xin hỏi, cho dù gia phụ gia tỷ phạm tội, các ngươi lấy quyền gì mà nhốt bọn họ lại?

- Chuyện này… chuyện mà bọn họ phạm phải, người thần đều giận, chúng ta thay trời hành đạo…

Vương Tử Bình rít lên:

- Không có chuyện như vậy!

Nhìn dáng vẻ của nàng, nếu không phải bị Thái Truy Miêu một tay giữ lại, có lẽ đã xông tới cào cấu khuôn mặt mập kia của Trương Sơ Phóng, để lại cho hắn mấy vệt máu lưu niệm.

https://thuviensach.vn

Thần sắc của Vương Tiểu Thạch lại không thay đổi, vẫn mỉm cười nói:

- Ồ, có chuyện như vậy sao? Đã như vậy, ta sẽ đại nghĩa diệt thân, áp giải bọn họ áp đến chỗ Tứ Đại Danh Bổ, thẩm vấn một phen.

Trương Sơ Phóng hít thở không thông:

- Ai biết ngươi có chủ ý gì? Các ngươi là cùng một bọn, nói không chừng vừa quay đầu thì ngươi đã thả người ra rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đúng, Trương minh chủ có thể cùng chúng ta lên nha môn một chuyến, hoặc là đến phủ thần hầu, như vậy là tốt nhất. Đến lúc đó ngài còn có thể tố cáo tội trạng, đứng ra làm nhân chứng. Đây gọi là chứng cớ rành rành, tội trọng hình nghiêm.

Trương Sơ Phóng nói:

- Chuyện này…

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia, Trương minh chủ hãy cùng đi chuyến này!

Diệp Bác Thức nói:

- Chờ đã! Đừng có giở trò, ai biết ngươi và Tứ Đại Danh Bổ có cấu kết hay không?

- Ta cấu kết với Tứ… Đại… Danh… Bổ?

Vương Tiểu Thạch khoa trương chỉ vào mũi của mình:

https://thuviensach.vn

- Vậy ta làm sao biết các ngươi có cấu kết với Vương Bát… à không, là Long Bát thái gia hay không? Làm sao biết những lời vừa rồi của các ngươi có phải là thông đồng trước hay không? Ngươi tin rằng một cô gái và một lão nhân bệnh tật lại làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, hay là giống như Diệp trang chủ vẻ mặt âm trầm, giống như Trương minh chủ đầy mặt giả tạo, còn có cái tên dáng vẻ như con rùa kia, cấu kết hãm hại lão nhân gia và cô gái yếu đuối này? Hà hà, được thôi, cứ đến gặp quan đi, nếu cần thì kinh động cả Gia Cát tiên sinh, hình tổng Chu đại nhân đứng ra xét xử.

Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng nhất thời không kịp quay đầu thương. Long Bát lửa giận bốc lên, đang muốn giậm chân phát tác, lại nghe Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Chuyện này hãy để ta phân xử.

Vương Tiểu Thạch cho rằng Đa Chỉ Đầu Đà là bạn thân của sư phụ hắn, nhất định sẽ đứng về phía hắn, vì vậy vui mừng nói:

- Đại sư là võ lâm thánh hùng *, giang hồ danh vọng, có thể nói một câu công đạo, dĩ nhiên là tốt nhất.

* Người có phẩm cách cao thượng, trí tuệ và dũng cảm vô tư nên được người khác tôn kính.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không muốn động thủ. Bởi vì một khi động thủ, quân địch nhiều người, hơn nữa phụ thân và tỷ tỷ đều ở đây, rất dễ chiếu cố không kịp, gánh chịu nguy hiểm.

Đa Chỉ Đầu Đà trầm giọng nói với Long Bát:

- Bát gia, ta với ngài quen biết đã lâu, không ngờ ngài làm việc vẫn không chừa thủ đoạn, không để ý đến hậu quả như vậy. Lần này ta không

https://thuviensach.vn

thể thiên vị giúp ngài nữa. Đạo trời lòng người, ta cũng không thể làm chuyện nghịch thiên.

(Trong lòng hắn tính toán: "Đây là một cơ hội bay tới, nếu có thể nhân dịp này bắt giữ Vương Tiểu Thạch, vậy thì lần này vào kinh bái kiến tướng gia, trên tay sẽ có một công lao còn lớn hơn so với ngày đó mời Thiên Y Cư Sĩ vào kinh.)

Long Bát thái gia lộ vẻ thất vọng, nghiêm mặt nói:

- Đại sư, ngài nói vậy là có ý gì? Uổng công chúng ta quen biết nhiều năm, ngài lại đi giúp một kẻ không biết lễ độ từ bên ngoài tới như vậy!

Đa Chỉ Đầu Đà cười nói:

- Không thế nói như vậy. Ta chỉ giúp người có lý chứ không giúp thân thích, huống hồ thế chất này là ái đồ của cố nhân ta. Là do các ngươi bắt người trước, các ngươi đuối lý, ta đây không thể không đứng về phía hắn.

Nói xong, hắn thật sự nhảy qua, đứng sóng vai với Vương Tiểu Thạch.

(Trong lòng hắn lại nghĩ: "Nên lập tức giết chết tiểu tử này, hay là bắt hắn lại thì tốt hơn? Nếu như giết hắn, phái hệ của Thiên Y Cư Sĩ thuộc Tự Tại môn có thể nói là chết sạchh, sau này khó tránh khỏi có người tìm đến gây phiền toái. Còn nếu như bắt, bên phía tướng gia sẽ cao hứng hơn một chút. Nhưng thế sự khó lường, lỡ may Vương Tiểu Thạch lại bỗng nhiên trở thành con nuôi của tướng gia giống như Bạch Sầu Phi, chẳng phải sẽ trở thành phiền não sau này của mình? Nên giết đi thì tốt hơn.)

Ánh mắt Diệp Bác Thức xoay chuyển, lớn tiếng mắng:

- Đồ khốn, ngươi đúng là ăn cây táo, rào cây sung!

https://thuviensach.vn

Trương Sơ Phóng thu hết tinh quang trong mắt vào dưới mí mắt dày, quát lên:

- Hừ, ngươi muốn tìm chết, vậy cũng là do ngươi tự chuốc lấy!

Đa Chỉ Đầu Đà vươn ngón trỏ tay trái ra, đặt ở bên mép lắc lắc:

- Sai rồi, không phải ngươi, mà là chúng ta.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Nếu như ta đã đến, vậy thì cũng không sợ thứ gì.

Đa Chỉ Đầu Đà lại vươn ngón trỏ phải, dựng ở bên mép, nói với hắn:

- Ngươi cũng sai rồi, là chúng ta chứ không phải ta.

"Thái Dương Cỗ" Chung Ngọ cả giận nói:

- Ngươi tu không được đạo, lại dám đứng núi này trông núi nọ!

Long Bát lập tức cắt lời:

- Đa Chỉ, chúng ta là bằng hữu nhiều năm. Ngày đó ngươi vẫn luôn che chở cho Hứa Tiếu Nhất, không cho chúng ta động đến hắn, khiến chúng ta làm việc gặp nhiều bất tiện. Hôm nay ngươi lại cứu giúp bảo vệ đồ đệ của hắn, đây không phải là công khai đối nghịch với chúng ta sao?

Đa Chỉ Đầu Đà mỉm cười nói:

- Ta và Hứa cư sĩ là sinh tử chi giao, còn với ngươi chỉ là bằng hữu rượu thịt. Trong chuyện này tình nghĩa một sâu một cạn, không thể trách được ta.

- Con mẹ ngươi!

https://thuviensach.vn

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn há mồm mắng:

- Ngươi đúng là cỏ đầu tường, lúc thì tướng gia lúc thì Bát gia, hiện giờ lại gió chiều nào che chiều ấy. Ngươi che sai hướng rồi, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy!

Long Bát lập tức nói tiếp:

- Đa Chỉ, Vương Tiểu Thạch có bao nhiêu cân lượng chứ? Hắn chẳng qua chỉ mang đến mấy tên lưu manh địa phương hạng chín, chống không nổi đâu. Ngươi giúp hắn như vậy, e rằng sẽ không về được Ngũ Đài sơn.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Đại sư, ta cả gan thỉnh giáo một chuyện!

Đa Chỉ Đầu Đà vốn đã đứng rất gần Vương Tiểu Thạch, đang muốn tìm cơ hội ra tay. Lúc này Vương Tiểu Thạch thình lình nói một câu như vậy, trong lòng hắn trầm xuống, sắc mặt không thay đổi, hào sảng nói:

- Ngươi muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nếu trả lời được thì ta sẽ nói. Sau trận chiến này, nếu chúng ta không gặp nhau ở địa ngục, nhất định phải đi uống say mèm một phen. A di đà phật!

Vương Tiểu Thạch bỗng giơ tay lên, phát ra một tiếng “vèo”. Khi mọi người tưởng rằng hắn muốn phóng ám khí, tập trung đề phòng, một con chim đã từ trong tay áo hắn bay lên giữa không trung, lập tức vượt qua tường vây, biến mất không thấy tăm hơi.

Chú thích:

(1) Ai Đế vốn rất yêu Đổng Hiền. Nghe nói có một ngày Ai Đế tỉnh dậy trước, thấy Đổng Hiền còn đang ngủ, Ai Đế muốn rút ống tay áo trở về, nhưng lại không đành lòng kinh động đến Đổng Hiền. Có điều ống tay áo

https://thuviensach.vn

bị thân thể Đổng Hiền đè lên, không thể rút ra. Nếu như ngủ tiếp, bản thân mình lại có chuyện, không thể chờ y tỉnh lại. Nhất thời nôn nóng, Ai Đế liền rút bội đao từ từ đầu giường ra, áo cắt đứt ống tay, sau đó lặng lẽ ra ngoài. Cho nên người đời sau gọi những người say mê nam sắc là "thích cắt tay áo". Lúc ấy các cung nữ đều bắt chước cắt đứt một ống tay áo. Sau khi Đổng Hiền tỉnh lại, thấy mình đang đè lên ống tay áo của Ai Đế, cũng cảm nhận được tình cảm của Ai Đế, từ đó càng dịu dàng hơn, không rời hoành đế. Người đời sau gọi đồng tính luyến ái là "sở thích cắt tay áo", ban đầu chỉ nói đến hành vi đồng tính luyến ái của nam, sau này lại dùng chung cho cả nam lẫn nữ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cơ Cảnh (Nhanh Nhạy)

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ, lại nghe Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Lúc gia sư vào kinh thành, nếu như có ngài giúp đỡ, chưa chắc đã chết trong tay Nguyên Thập Tam Hạn. Lúc ấy ngài ở đâu?

Đa Chỉ Đầu Đà cười lớn, một lát sau hốc mắt mới ngấn lệ:

- Chắc ngươi cũng biết tính tình của sư phụ ngươi, nếu như y muốn vào kinh thành, làm chuyện mạo hiểm, y làm sao có thể để bằng hữu của mình biết được.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Nếu ngài biết thì sao?

Đa Chỉ Đầu Đà lập tức tiếp lời:

- Nếu như ta biết, người chết không phải Nguyên Thập Tam Hạn thì chính là Hứa Tiếu Nhất và ta đây.

Sau đó nước mắt của hắn lã chã rơi xuống, ngửa mặt lên trời cười thảm:

- Hứa Tiếu Nhất ơi Hứa Tiếu Nhất, uổng công chúng ta tri giao một đời, ái đồ của ngươi lại xem thường nhân cách của ta! Thôi, bỏ đi, hôm nay

https://thuviensach.vn

ta có thể liều mạng vì ngươi, nếu như ta sớm biết chuyện của sư phụ ngươi, nhất định sẽ không để cho sư phụ ngươi một mình xuống dưới suối vàng.

Sau đó hắn ngửa mặt lên trời (đương nhiên đó chỉ là trần động) kêu gào:

- Thiên nhật sáng ngời, thiên đạo ở đâu! Đa Chỉ Đầu Đà ta lại bị đồ đệ của cố nhân xem như không bằng heo chó. Được, hôm nay ta sẽ đánh một trận với đám chó săn vẫy đuôi này để làm sáng tỏ tấm lòng.

Sau đó hắn "ra lệnh" cho Lương A Ngưu, Thái Truy Miêu và Vương Tiểu Thạch:

- Các ngươi hãy mang theo lão nhân bệnh tật và cô gái yếu đuối này rời đi, nơi này cứ giao cho ta!

Người lên tiếng lại là Vương Tử Bình, nàng khá giật mình khi thấy Đa Chỉ Đầu Đà chỉ còn lại bốn ngón tay:

- Chỉ mình ngươi ở lại đây… có ứng phó được không?

Đa Chỉ Đầu Đà lẫm liệt cười bi thảm:

- Ta sợ cái gì? Có tình cảnh gì mà ta chưa từng thấy qua… Hôm nay, ta chỉ cần có thể ăn nói với linh hồn bạn cũ dưới suối vàng, như vậy là đủ rồi.

Vương Tử Bình le lưỡi nói:

- Vậy cũng không cần thật sự phải xuống địa ngục, kể khổ từ đầu đến đuôi.

Lúc này Thái Truy Miêu không nhịn được, nhỏ giọng nói với Lương A Ngưu:

https://thuviensach.vn

- Ta thấy, tỷ tỷ của Vương lão đại cũng không phải cô gái yếu đuối gì, miệng lưỡi của nàng còn sắc bén hơn chúng ta nhiều.

Lương A Ngưu cười khà khà qua mũi, lẩm bẩm nói:

- Khục, hãn phụ, hãn phụ, không chọc được, không dễ chọc.

Chỉ thấy Đa Chỉ Đầu Đà tụ khí vận kình, nghênh đón đám người Long Bát, đang định xuất thủ thì chợt thấy một bàn tay đặt lên vai trái hắn. Đa Chỉ đưa mắt nhìn, trông thấy Vương Tiểu Thạch lệ nóng doanh tròng, cảm động nói:

- Đại sư, ta chỉ là có nỗi băn khoăn, xin ngài đừng trách móc. Hôm nay ở đây, há có chuyện đại sư một mình lên núi đao, mà Tiểu Thạch lại tránh xa chảo dầu. Sư phụ ta thiếu ân tình của ngài, Tiểu Thạch làm sao có thể lại phụ lòng ngài.

Sau đó hắn kích động nói:

- Hãy để chúng ta cùng nhau vượt qua cửa ải này, mở ra một con đường sống đi!

Như vậy thì tốt!

Đa Chỉ Đầu Đà quả thật vui mừng khôn xiết.

Tiểu tử này còn chưa đủ lão luyện, cuối cùng vẫn bị mắc lừa!

Nhưng hắn càng đắc thế thì lại càng bình tĩnh, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai Vương Tiểu Thạch:

- Mặc dù ta không có cơ hội đồng sinh cộng tử với sư phụ ngươi, nhưng có thể kề vai chiến đấu với học trò cưng của y, ta rất vui mừng.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói, đồng thời đã lặng lẽ vận "Vô Pháp đại pháp", ngón tay phải ngầm thi triển "Đa La Diệp chỉ", muốn trong nháy mắt liên tục điểm vào hai mươi bốn yếu huyệt của Vương Tiểu Thạch, còn tay trái đã ngầm vận "Niêm Hoa chỉ", chỉ cần Vương Tiểu Thạch có bất kỳ phản kích nào, lập tức phát ra, dùng nội công chí nhu thi triển chỉ kình mãnh liệt, muốn lấy mạng Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hắn được xếp vào hàng ngũ sáu đại cao thủ thần bí trong thiên hạ, nhưng so với thực lực của hắn thì danh tiếng này cũng không xem là lớn.

Bởi vì hầu hết mọi người đều không biết, thực ra có rất nhiều cao thủ ghê gớm, chẳng hạn như Tam Thi Công Tử của Phích Lịch động, Cư Nhiên Thần Tăng của Cửu Cửu phong, "Viên Hoàn Đại Vương" Mai Hiên, "Đại Trượng Phu" Sa Châu, Độc Nhiên Lão Nhân của Kỳ Liên sơn, cùng với Phác Không Thượng Nhân của Ngõa Khanh lĩnh, thậm chí còn có cao thủ "Tây Phong Nhật Hạ" Đường Chiết Đông của Thục Trung Đường môn, tất cả đều chết trong tay vị Đa Chỉ Đầu Đà này.

Trước khi chết, bọn họ có một điểm giống nhau, đó là đều xem Đa Chỉ Đầu Đà là bạn thân của mình. Có thể nói là bọn họ chết vì điểm này.

Đa Chỉ Đầu Đà giết chết những người vốn không ai có thể giết, đương nhiên nhận được không ít quyền lực và tiền bạc, nhưng lại không có được danh tiếng.

Bởi vì hắn không muốn quá nổi danh.

Quá nổi danh sẽ không thể giết được những người nổi danh hơn. Muốn giết chết một người không dễ giết, phương pháp tốt nhất chính là khiến cho hắn hoàn toàn không đề phòng mình.

Cho nên hôm nay hắn mới có thể dùng thủ đoạn bất ngờ ám sát Vương Tiểu Thạch.

https://thuviensach.vn

Cho nên hắn mới có thể khiến Thiên Y Cư Sĩ mang theo tâm tình cảm kích, bị hắn lừa đi chịu chết.

Cho nên hắn mới có thể dùng tư thái của người tốt để làm chuyện ác.

Cho nên bây giờ hắn mới có thể ra tay bất ngờ giết chết Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù đám người Hoàng Hôn và Chung Ngọ không đủ nhanh trí, phản ứng chậm chạp, cho rằng hắn thật sự đã phản bội, nhưng như vậy cũng không sao, ngược lại có thể tạo ra cảm giác hắn vì Vương Tiểu Thạch mà trở mặt với Long Bát.

Một chiêu này của hắn, "Đa La Diệp chỉ công" và "Niêm Hoa chỉ kình" hoàn toàn vận tụ, nhất định thành công khống chế và giết chết Vương Tiểu Thạch.

Công phu của phật gia đã bị hắn luyện thành ma công giết người.

Hắn sở trường ám sát, đã có kinh nghiệm phong phú đối với việc ám sát, hơn nữa cũng đã luyện thành thói quen.

Hắn có thể giải quyết được sư phụ của Vương Tiểu Thạch, nhất định cũng sẽ giải quyết được Vương Tiểu Thạch.

Hắn biết mình nhất định có thể thành công, bởi vì Vương Tiểu Thạch không thể ngờ được hắn lại ám toán, đang tập trung tinh thần đối phó với kẻ địch trước mặt, trong khi kẻ địch thật sự lại ở ngay bên cạnh.

Đối với anh hùng, kẻ địch đáng sợ nhất vĩnh viễn không phải ở trước mặt hắn.

Một người có dũng mãnh đến đâu, chỉ cần trước tiên bị trúng bảy tám đao, võ công có cao e rằng cũng không bằng một người bình thường.

https://thuviensach.vn

Cao thủ giao đấu, chỉ hơn thua trong khoảnh khắc, kém nhau chút ít. Hảo thủ giống như Đa Chỉ Đầu Đà, chỉ cần hắn ra tay trước, còn đối thủ lại không hề đề phòng, như vậy dù là cao thủ như Long Phóng Khiếu, Lăng Lạc Thạch, Lưu Độc Phong, Hoài Âm Trương Hầu sống lại, e rằng cũng bị thua thiệt.

Đa Chỉ Đầu Đà lại không chỉ muốn Vương Tiểu Thạch bị thua thiệt. Hắn muốn bắt giữ đối phương, biến thành chiến công của mình; hoặc là giết chết đối phương, làm thành hòn đá lót đường cho thành công của mình.

Hắn có nhiều năm và nhiều lần kinh nghiệm ám sát. Đến lúc này hắn có thể khẳng định, Vương Tiểu Thạch đã xong rồi.

Bởi vì hắn đã quyết định, bất kể là giết chết hay bắt sống, một khi chỉ kình phát ra sẽ lập tức phá hủy công lực và kinh mạch của Vương Tiểu Thạch. Cho dù Thái Kinh giữ lại mạng chó của Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng sẽ vĩnh viễn mất đi võ công, trở thành phế nhân, không thể báo thù được nữa.

Như vậy, hắn sẽ có thể ngủ yên không lo lắng.

Một chiêu này, hắn đinh ninh là sẽ thành công.

Cho nên hắn đã thất bại.

Chỉ kình của hắn vừa phát động, khuôn mặt không giận mà uy của Long Bát tử cuối cùng đã tươi cười rạng rỡ.

Lần trước hắn bị Phó Tông Thư đưa ra làm thí nghiệm, từng chịu khổ trong tay Vương Tiểu Thạch. Ở trước mặt Phó tướng, hắn không dám phát tác, cho nên đành phải nén giận. Nhưng lần đó liên tục trúng phải ba hòn đá của Vương Tiểu Thạch, đến bây giờ trên trán vẫn còn lưu lại vết tích, hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Hơn nữa trong tướng số, ấn đường bị thương nhất định sẽ gây trở ngại đối với vận làm quan. Long Bát vốn say mê quyền

https://thuviensach.vn

lực như khát nước, đương nhiên trong lòng đã để lại một thù hận vĩnh viễn không phai mờ.

Hắn quả thật rất căm hận Vương Tiểu Thạch.

Năm đó, Thái Kinh có ý mua chuộc chiêu mộ thế hệ mới của Kim Phong Tế Vũ lâu, chờ thời cơ cướp lấy quyền hành trong tay Tô Mộng Chẩm vốn không chịu nghe lệnh hắn. Long Bát đã thúc giục chọn Bạch Sầu Phi, bỏ qua Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Thái Kinh càng thấy Long Bát căm ghét Vương Tiểu Thạch, lại càng muốn trọng dụng Vương Tiểu Thạch, muốn dùng hắn để kiềm chế Bạch Sầu Phi vốn có dã tâm lớn, chí khí cao. Kết quả lại hao binh tổn tướng, khiến cho Phó Tông Thư chết đi. Nhưng chuyện này đối với Thái Kinh cũng không tổn hại gì, dù sao hắn cũng muốn lấy lại chức vị thừa tướng, vừa lúc lợi dụng Vương Tiểu Thạch giúp hắn thanh trừ chướng ngại.

Người thật sự hận Vương Tiểu Thạch thấu xương lại là Long Bát.

Cho nên khi Bạch Sầu Phi bắt cóc người nhà của Vương Tiểu Thạch, dùng để sau này khi cần thiết có thể uy hiếp Vương Tiểu Thạch, Long Bát liền xung phong nhận việc, đề nghị giam giữ con tin tại hang động Thâm Ký (hang động này vốn dùng để giam giữ trọng phạm tù nhân phản đối tướng gia), đó nơi là an toàn và đáng tin cậy nhất.

Bạch Sầu Phi đương nhiên cũng đồng ý. Nếu nhốt con tin ở trong lâu, luôn có gian tế của Vương Tiểu Thạch và bộ hạ cũ của Tô Mộng Chẩm, không được ổn thoả cho lắm. Cũng không thể nhốt trong phạm vi thế lực của Thái Kinh. Muốn thủ vệ trong thành không dám làm càn lục soát, mà lại tránh khỏi ánh mắt của quân đội và thế lực lục lâm, đương nhiên chỉ có địa phương chuyên nhốt tử tù trong phạm nằm trong Bát gia trang, phủ đệ của Long Bát thái gia.

Vì vậy Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình mới bị áp giải đến đây.

https://thuviensach.vn

Long Bát đương nhiên vẫn chờ một ngày có thể giải quyết Vương Tiểu Thạch, rốt cuộc ngày này đã tới.

Vương Tiểu Thạch đã xuất hiện.

Vừa lúc Đa Chỉ Đầu Đà cũng có mặt ở đây.

Hắn biết rõ Đa Chỉ Đầu Đà rất nhiều cơ biến, xảo trá hơn người, cho nên hắn cũng cố ý thuận nước đẩy thuyền, mục đích trợ giúp Đa Chỉ Đầu Đà, một lần giết chết (hoặc bắt giữ) Vương Tiểu Thạch.

Hắn cuối cùng đã đợi được ngày này.

Hắn thấy Đa Chỉ Đầu Đà đã hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm Vương Tiểu Thạch, không hề nghi ngờ, dưới bàn tay xảo quyệt của lão hồ ly Đa Chỉ Đầu Đà, Vương Tiểu Thạch chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng hắn đã thất vọng.

Biến hóa đột ngột xảy ra.

Đa Chỉ Đầu Đà trước tiên nắm lấy bả vai Vương Tiểu Thạch, sau đó mới ngầm phát ra chỉ kình. Biến hóa xảy ra khi hắn đang định phát kình, kình đạo còn chưa đến chỗ hiểm của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không chống cự giãy giụa, thậm chí cũng không có ý định tránh khỏi bàn tay của Đa Chỉ Đầu Đà, ngược lại nắm lấy cánh tay đang đặt lên vai mình, toàn lực xông về phía trước.

Phía trước chính là Long Bát.

Trong thiên hạ không có loại phương thức chiến đấu nào như vậy, không ra tay mà chỉ xông đến. Hơn nữa còn kéo theo một người đang động thủ với mình, xông thẳng về phía một đại địch khác.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà đang tập trung tinh thần vào chỉ kình, không ngờ Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên xông đến như vậy. Phản ứng đầu tiên của hắn là cố sức nắm lấy bả vai Vương Tiểu Thạch, không để cho đối phương thoát ra được. Cánh tay của hắn đương nhiên không thể rời khỏi người mình, do đó thân thể cũng bị đối phương kéo theo.

Võ công của hai người Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng tuy cao, nhưng bọn họ đều không hiểu dụng ý của Đa Chỉ Đầu Đà, nhất thời không biết hai người này đồng loạt xông tới muốn làm gì, cho nên trong thoáng chốc này cũng không biết nên ra tay hay là không ra tay thì tốt hơn.

Ngược lại Chung Ngọ và Hoàng Hôn đã nhận định Đa Chỉ Đầu Đà là phản đồ, cho rằng hắn muốn liên thủ với Vương Tiểu Thạch đối phó Long Bát, vì vậy lập tức ra tay.

Bọn họ một người thi triển "Thái Dương Cổ", một người dùng "Lạc Nhật Xử", một cỗ một chày đều nhắm vào trên người Đa Chỉ Đầu Đà.

Đa Chỉ vội vàng lật chân đá bay cỗ và chày công kích, thân hình càng không thể ổn định được, trong nháy mắt đã xông đến gần Long Bát.

Long Bát bởi vì từng chịu khổ trong tay Vương Tiểu Thạch, vừa thấy Vương Tiểu Thạch xông đến, dĩ nhiên là sợ đến hồn phi phách tán, kinh hãi run rẩy. Vì an toàn và tính mạng của mình, lần này hắn cũng mặc kệ kẻ địch hay bằng hữu, lập tức hét lớn một tiếng, hai tay phân ra, tay trái quyền tay phải chưởng phản công lại.

Lúc này Vương Tiểu Thạch lại vặn người một cái, vừa lúc đưa thân hình Đa Chỉ Đầu Đà ra trước chưởng kình quyền phong của Long Bát.

Đa Chỉ Đầu Đà đã không còn thời gian suy nghĩ. Long Bát không phải là loại tầm thường, "Thiết Quyền Thần Chưởng" của hắn cũng không dễ đối phó.

https://thuviensach.vn

Lúc này hắn chỉ có một biện pháp ứng phó, đó là dùng chỉ kình vốn định đối phó với Vương Tiểu Thạch quay sang chống đỡ Long Bát.

Vì vậy Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà giao thủ một chiêu, bốn loại công lực xung đột với nhau.

Cũng vào thời khắc này, một luồng kiếm quang bừng lên, mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Ngoài ra còn có một ánh đao nghiêng nghiêng, giống như một ngôi sao băng diễm lệ nuối tiếc một lần chói lọi.

Ánh đao, ánh kiếm, còn có ánh máu.

Vương Tiểu Thạch dùng sự nhanh nhạy của hắn, khiến cho kết quả của lần ám sát này hoàn toàn đảo ngược.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cơ Kiện (Linh Kiện)

Khi Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát bất đắc dĩ dùng sức lực bình sinh của mình giao thủ với nhau, Vương Tiểu Thạch mới phát ra "Cách Không Tương Tư đao" và "Lăng Không Tiêu Hồn kiếm" của hắn, khiến đối phương không thể chống đỡ, không thể né tránh, không thể lui bước.

Vương Tiểu Thạch khéo léo nắm lấy thời cơ giao đấu, khiến cho hai đại cao thủ Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát trở thành linh kiện của hắn, còn bản thân hắn mới là công tắc và mấu chốt.

Nhưng cho dù trong hoàn cảnh bất lợi như vậy, trong biến hóa bất ngờ như vậy, Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát vẫn có thể giữ được tính mạng.

Chỉ có điều, Long Bát máu chảy đầy mặt, ôm mũi lui về phía sau. Đa Chỉ Đầu Đà chợt bật cười, sau một tiếng "rắc", một ngón tay của hắn rơi xuống, trên người cũng máu phun như suối. Lúc này hắn không cười được nữa, biến thành một tiếng "khục" trong cổ họng.

Hai người Diệp Bác Thức và Trương Sơ Phóng lập tức xông lên, kịp thời nghênh chiến Vương Tiểu Thạch.

Còn hai người Hoàng Hôn và Chung Ngọ thì phản ứng quá chậm, nhất thời còn không biết bây giờ buổi trưa hay là hoàng hôn.

Vương Tiểu Thạch một chiêu đắc thủ, khiến cho Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát thái gia đều bị thương.

https://thuviensach.vn

Đa Chỉ Đầu Đà máu chảy như trút, thân thể trúng đao vẫn đang xoay tròn, nhưng hắn bỗng nhiên làm một chuyện, một chuyện vô cùng đột ngột.

Hắn phát ra một chỉ, đâm thẳng vào lưng Tôn Ngư

Tôn Ngư đã phạm tội gì?

Tại sao sau khi bị thương, người đầu tiên mà hắn không buông tha lại là Tôn Ngư?

Tôn Ngư là một người nhanh nhạy, vô cùng cơ trí. Từ khi bước vào địa bàn của Long Bát thái gia, hắn vẫn chưa từng buông lỏng phòng bị và cảnh giác.

Vừa rồi hắn vẫn không ra tay, là vì có cao thủ như Đa Chỉ Đầu Đà ở đây, căn bản không tới phiên hắn ra tay, cho nên hắn chỉ quan sát.

Bởi vì là hắn là người đến báo tin, khiến cho Long Bát dẫn mọi người cùng nhau xuống hang động Thâm Ký xem kết quả, cho nên hắn hiểu, Đa Chỉ Đầu Đà đã biết trước chuyện Long Bát nhốt người nhà của Vương Tiểu Thạch ở đây.

Vì vậy, Đa Chỉ Đầu Đà muốn đứng chung trận tuyến với Vương Tiểu Thạch, nhất định chỉ là giả vờ. Điểm này hắn có thể khẳng định.

Hắn cho rằng Vương Tiểu Thạch sẽ phải gặp tai ương.

Không ngờ thế cục lại đột nhiên biến đổi. Vương Tiểu Thạch lợi dụng khoảnh khắc Đa Chỉ Đầu Đà tấn công hắn, lúc mọi người đều nghĩ rằng đã nắm chắc phần thắng nên lơ là phòng thủ, nắm lấy cơ hôi này liên tiếp đả thương hai kẻ địch quan trọng.

Trong lòng Tôn Ngư dĩ nhiên là kinh ngạc. Tuy hắn rất thông minh, nhưng lại không ngờ được lúc này Đa Chỉ Đầu Đà lại tập kích mình.

https://thuviensach.vn

Phản ứng của Tôn Ngư nhanh tuyệt đỉnh, hắn vừa nghe được chỉ phong, lập tức lướt về phía trước.

Đáng tiếc võ công của hắn lại không phải cao tuyệt đỉnh.

Đa Chỉ một chỉ thất bại, nhưng ngón giữa đột nhiên dài hơn một tấc, đầu ngón tay vẫn bắn trúng vào lưng đối phương.

Tôn Ngư hét lớn một tiếng, phun ra một búng máu, bước chân lảo đảo, vẻ mặt căm hận, ôm ngực khàn giọng hỏi:

- Tại sao?

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới ôm lấy vết thương trên người hắn.

Nói ra cũng kỳ quái, ngón tay của hắn ấn đến đâu, vết thương ở đó lập tức ngừng chảy máu, giống như là kỳ tích.

Đa Chỉ Đầu Đà vừa điểm huyệt cầm máu cho mình, vừa hài lòng nói:

- Hắn là nội gian.

Diệp Bác Thức sững sốt:

- Nội gian?

Trương Sơ Phóng nhắc nhở:

- Không phải hắn là người do Bạch lâu chủ phái tới sao?

- Người nhà của Vương Tiểu Thạch vốn còn ở trong hang.

Thần sắc của Đa Chỉ Đầu Đà giống như rất hài lòng vì sự khôn khéo của mình. Mặc dù hắn không ám toán được Vương Tiểu Thạch, ngược lại còn bị đối phương chém một đao, đứt một ngón tay, nhưng hắn cũng đã

https://thuviensach.vn

đánh trọng thương một tên "phản đồ", nhìn chung không vớt được vàng cũng vớt được một nắm cát, tốt hơn nhiều so với người khác:

- Nếu không phải hắn dẫn chúng ta ra, Vương Tiểu Thạch cũng sẽ không tìm được nơi này. Nếu không phải hắn âm thầm báo hiệu, tiểu vương bát đản nhất định không biết ta muốn đánh lén. Hắn chắc chắn là nội gian, không đả thương hắn trước, còn chờ hắn và tiểu vương bát đản liên thủ với nhau sao?

Hắn đã tuyên án, không ngờ sau khi bị thương nghiêm trọng vẫn còn khôn khéo và xảo trá như vậy.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Hắn không phải cùng một bọn với ta.

Đa Chỉ Đầu Đà lập tức nói:

- Ngươi biện hộ cho hắn, còn nói không phải là đồng đảng? Ai mà tin. Các ngươi vốn có quan hệ sâu xa trong lâu, đừng tưởng rằng ta đây không biết!

Sắc mặt Tôn Ngư thê thảm, cố sức nói với Vương Tiểu Thạch:

- Ngài không cần nói giúp cho ta… ngài biết, lúc này, càng nói, càng hỏng, càng tô, càng đen…

Vương Tiểu Thạch hiểu ý gật đầu, vẻ mặt áy náy.

Đa Chỉ Đầu Đà cười gượng nói:

- Nếu không phải hắn thông báo cho ngươi, làm sao ngươi biết ta muốn đối phó với ngươi? Hừ, dù gì ta cũng bạn thân của sư phụ ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã nhìn lầm sư phụ ta rồi. Người đã sớm biết ngươi là do Thái Kinh phái tới, cho nên mới có thể thản nhiên chấp nhận sự tiếp tế của ngươi.

- Cái… cái gì?

- Cũng bởi vì tiền của ngươi vốn là của Thái Kinh, cho nên tiền tài mà ngươi mang đến, người dùng để xây dựng Bạch Tu viên, nuôi chim quý thú lạ, cứu trợ thiên tai, không hề cảm thấy hổ thẹn. Bởi vì ngươi là người do Thái Kinh phái đến, cho nên người mới âm thầm lưu ý, đối xử với ngươi như bình thường, xem thử rốt cuộc ngươi đang giở trò gì.

- Nói… nói bậy! Nếu như hắn biết, tại sao lại không vạch trần?

- Nhưng người cũng xem ngươi là bằng hữu, không vạch trần mọi chuyện là vì nể mặt ngươi, hi vọng có một ngày ngươi sẽ hối cải. Đáng tiếc…

- Hắn… hắn thật sự đã biết, vậy tại sao lại nghe lời ta, vào kinh thành thành tìm Nguyên Thập Tam Hạn liều mạng, cuối cùng chết ở trên đường?

- Bởi vì mặc dù ngươi muốn xúi giục, nhưng lời ngươi nói lại là sự thật. Không phải sao? Cho dù ngươi thêm mắm thêm muối, khoa trương cường điệu thế nào, nhưng chuyện Nguyên Thập Tam Hạn giết chết Thiên Y Hữu Phùng vẫn là sự thật. Sư phụ có ý đi trợ giúp Gia Cát sư thúc, có lòng diệt trừ gian tặc đương triều, đó đều là tự nguyện. Không có lời của ngươi thì người cũng sẽ đi chuyến này. Không phải người đi vì trúng kế của ngươi, mà là lợi dụng ngươi để tương kế tựu kế, dẫn Nguyên Thập Tam Hạn rời kinh. Đáng tiếc, Nguyên sư thúc cũng quá hiểu rõ tính tình của sư phụ, cuối cùng vẫn phải liều mạng đánh một trận tại chùa Lão Lâm.

- Cái… gì! Chuyện này… không thể…

https://thuviensach.vn

Một khi biết được được âm mưu mà mình đắc ý nhất, hóa ra đều nằm trong kế hoạch của người khác, Đa Chỉ Đầu Đà quả thật không thể đối mặt với sự thật tàn khốc này.

- Nếu không phải người đã sớm nhắc nhở ta, trước khi đi đến Điểm sơn còn để lại chỉ thị ở Bạch Tu viên, không chừng hôm nay ta cũng không đề phòng ngươi như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu vây, hiện giờ người chảy máu bị thương, thậm chí nằm trên mặt đất, đương nhiên sẽ là ta.

Lúc này, Chung Ngọ và Hoàng Hôn đang bận che chở cho Long Bát, giúp hắn cầm máu, đồng thời phát ra tín hiệu. “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh phụ trách phòng thủ đã dẫn cao thủ trong trang chạy đến, từng đoàn bao vây đám người Vương Tiểu Thạch, giương cung lắp tên, rút đao chĩa thương, nhìn dáng vẻ giống như quyết chí giết chết Vương Tiểu Thạch.

“Thái Dương Cỗ” Chung Ngọ, “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn, “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh cùng với “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, bốn người này chính là “tam chinh tứ kỳ, thất đại cao thủ” dưới trướng Long Bát.

“Tam chinh” là ba viên tướng dũng mãnh theo hắn đánh đông dẹp bắc, chính là ba huynh đệ Tư Mã, Tư Không và Tư Đồ; “tứ kỳ” là bốn “quân cờ” trong tay hắn có thể một mình chống chọi một mặt, chính là bốn người Ngô, Lợi, Chung, Hoàng.

Chỉ dựa vào bốn người này, e rằng còn không làm gì được Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không nắm chắc. Bản thân hắn muốn giết ra ngoài thì không phải là chuyện khó, nhưng muốn phụ thân và tỷ tỷ cũng an toàn rời khỏi trùng vây thì lại không dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Huống hồ mình đang bị vây trong Bát gia trang, đối phương người đông thế mạnh, một khi tên và ám khí đồng loạt phát ra, quả thật khó giữ được toàn thân.

Hắn vốn định thừa thắng bắt giữ Long Bát, giết chết Đa Chỉ Đầu Đà, nhưng võ công và phản ứng của Đa Chỉ đều cao hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Vương Tiểu Thạch tương kế tựu kế, lợi dụng lúc Đa Chỉ Đầu Đà ám toán toán mình, ngược lại tập kích Long Bát và Đa Chỉ. Nhưng võ công của Long Bát vốn khá cao, còn Đa Chỉ Đầu Đà đã quen ám toán người khác, lúc nào hắn cũng suy nghĩ, nếu có một ngày bị người ta ám toán thì nên phản ứng thế nào. Nhờ vậy hắn có thể kịp thời tránh khỏi công kích chết người của Vương Tiểu Thạch, chỉ bị thương và đứt ngón tay.

Vương Tiểu Thạch còn định truy kích, nhưng Trương Sơ Phóng và Diệp Bác Thức đã ngăn cản hắn.

Ném chuột sợ vỡ bình, tình hình hết sức căng thẳng, chỉ cần một mệnh lệnh mà thôi.

Long Bát thở hổn hển, vừa đau vừa giận. Hai lần hắn giao đấu với Vương Tiểu Thạch đều bị bại trận, hai lần gặp phải Vương Tiểu Thạch đều bị thiệt thòi, có thể tưởng tượng được trong lòng giận dữ thế nào, vì vậy hắn giậm chân hét lớn:

- Giết! Mau giết hắn cho ta! Giết sạch bọn chúng!

Vương Tiểu Thạch lập tức phát hiện mình đã rơi vào khổ chiến.

Kẻ địch đông đảo không hề đáng sợ, kẻ địch cao cường mới đáng sợ.

Kẻ địch cao cường cũng không phải là đáng sợ nhất, mà người mình muốn bảo vệ, chuyện mình phải quan tâm quá nhiều mới là đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Nếu kẻ địch liều chết xông đến, hắn có thể giết một người để dọa trăm người. Nhưng phần lớn kẻ địch đều dùng phi tiễn ám khí, hơn nữa còn cố ý nhắm vào Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu đương nhiên cũng cố sức bảo vệ, nhưng hai người đều chỉ sở trường khinh công, không giỏi tiếp ám khí. Huống hồ mỗi người bọn họ đều cõng một người khác, khinh công cũng đã chậm đi nhiều.

Võ công của Vương Tiểu Thạch cao nhất, nhưng hắn ngoài việc phải dốc sức bảo vệ phụ thân và tỷ tỷ, còn phải để ý chiếu cố Thái Truy Miêu và Lương A Ngưu. Ngoài ra hắn còn phải phân tâm bảo vệ một người khác, đó là Tôn Ngư.

Bọn họ đã nhận định Tôn Ngư là kẻ địch, là nội gian, cho nên muốn giết chết Tôn Ngư. Nếu như Vương Tiểu Thạch không để ý tới Tôn Ngư, Tôn Ngư chắc chắn sẽ phải chết.

Tôn Ngư đã bị thương rất nặng. Vừa rồi một chỉ của Đa Chỉ Đầu Đà sau khi bị thương vẫn có sức sát thương rất lớn, nếu như hắn không bị thương từ trước thì…

Lúc đầu Vương Tiểu Thạch cũng không ngờ tới, công kích không chỉ nhắm vào bọn họ mà còn nhắm vào Tôn Ngư. Thế công kịch liệt như vậy, “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”, nếu như hắn không ra tay cứu giúp, Tôn Ngư chắc chắn sẽ chết thảm đương trường.

Nhưng nếu hắn ra tay giúp đỡ, khốn cảnh của hắn sẽ càng khốn khó hơn.

Tình thế hiểm ác đã không cho hắn thời gian suy nghĩ. Hắn chẳng những xuất thủ bảo vệ mình và thân nhân chiến hữu, còn ra tay cứu giúp cả tên thủ hạ trước kia, kẻ địch hiện tại này.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn chỉ có một mình, làm sao để ý được kẻ địch và chỗ hiểm ở bốn phương tám hướng.

Tôn Ngư đã bị thương mấy chỗ.

Trên người Vương Tiểu Thạch cũng dính máu, có cả máu của mình và kẻ địch.

Hắn vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, nếu có thể không giết người thì sẽ không giết.

Để tiện bề chiếu cố, hắn lại không ngại cõng Tôn Ngư chiến đấu. Hắn làm như vậy, rõ ràng là hoàn toàn giao lưng mình cho Tôn Ngư, nhưng hắn lại không hề do dự.

Ngay lúc này, một tên đại hán cầm thương bỗng lướt nhanh vào. Phàm là nơi hắn đi qua, những huynh đệ canh giữ không ai dám ngăn cản, ngược lại còn nhường ra một con đường.

Đây đương nhiên là "người nhà", hơn nữa còn là "người nhà" có chức vị khá cao.

Quả nhiên, người này nói nhỏ mấy câu bên tai Long Bát, sắc mặt Long Bát lập tức trở nên âm trầm bất định.

Chỉ thấy hắn khó nén cơn giận, giậm chân hừ một tiếng nói:

- Được, được, được! Quả nhiên là có cấu kết với Tứ Đại Danh Bổ, hẹn nhau tới chỗ này làm loạn!

Sau đó hắn chợt hạ một mệnh lệnh:

- Tản ra, bảo vệ ta, để cho bọn chúng đi!

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cơ Dực (Cánh Trong Cơ Hội)

“Để cho bọn chúng đi!”

Đây là câu nói mà thủ hạ của Long Bát đang rất muốn nghe. Có mệnh lệnh này, bọn họ sẽ không cần phải liều mạng nữa.

Bọn họ đều đã từng nghe uy danh của Vương Tiểu Thạch, huống hồ vừa rồi, Vương Tiểu Thạch vừa ra tay đã đánh bị thương chủ nhân của bọn họ và một đại cao thủ trong tay tướng gia.

Bọn họ đương nhiên không cho rằng võ công của mình còn lợi hại hơn Đa Chỉ Đầu Đà, cho nên bọn họ dừng tay còn nhanh hơn so với lúc được lệnh tấn công.

Vương Tiểu Thạch dường như cũng không bất ngờ. Hắn ra hiệu cho Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu, bảo vệ Vương Thiên Lục, Vương Tử Bình và Tôn Ngư rời khỏi.

Lương A Ngưu rất không đồng ý việc Vương Tiểu Thạch bảo vệ cả Tôn Ngư.

Vương Tiểu Thạch dùng ánh mắt tỏ vẻ kiên trì.

Lương A Ngưu không dám cãi lại, mặc dù hắn rất ghét loại người giống như Tôn Ngư.

https://thuviensach.vn

Đa Chỉ Đầu Đà không quên khoe khoang công lao của mình sau khi thất bại:

- Còn nói không phải do hắn dẫn tới. Các ngươi xem Vương Tiểu Thạch che chở cho hắn như vậy, rõ ràng là nội gian. Cũng may hắn đã bị ta một chỉ đâm xuyên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hắn không giống ngươi, hắn và chúng ta chẳng có chút quan hệ nào…

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Ngươi lại liều mạng vì một người hoàn toàn không có quan hệ, bị trúng đao chảy máu sao? Ngươi chỉ muốn cứu người thân của mình, vậy Tôn Ngư là kẻ địch của ngươi sao? Ha, ha ha!

Vương Tiểu Thạch biết có giải thích cũng vô ích, chỉ nói:

- Chuyện các ngươi nhốt người nhà của ta, ta sẽ hỏi cho rõ ràng. Nếu như bọn họ bị các ngươi ngược đãi, chuyện này còn chưa xong đâu.

Long Bát khí thở hổn hển nói:

- Vương Tiểu Thạch, tiểu vương bát đản, ta tha cho ngươi một mạng, bỏ qua không giết các ngươi, ngươi còn dám láo xược như vậy!

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị, lãnh khốc nói:

- Là ngươi tha cho ta, hay bị bức phải thả người để bảo vệ mình, trong lòng ngươi hiểu rõ. Bất kể ai lại người cầm đầu chuyện này, ngươi hãy nói cho hắn biết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

https://thuviensach.vn

Long Bát giận đến gương mặt lúc xanh lúc tím, dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào đối phương nói:

- Ngươi… ngươi… ngươi…

"Ngươi" được mấy tiếng, Vương Tiểu Thạch đã đoạn hậu đi ra khỏi Bát gia trang.

Vương Tiểu Thạch bên này vừa mới rời khỏi, Đa Chỉ Đầu Đà bên kia liền thấp giọng hỏi Long Bát:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đương nhiên biết Long Bát sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vương Tiểu Thạch, Long Bát đưa ra quyết định như vậy, nhất định là do bị ép buộc.

- Ngô Dạ canh giữ bên ngoài, phát hiện Lãnh Huyết và Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ đã bao vây nơi này, cầm lệnh bài lục soát của Hình bộ trên tay, muốn vào nhà xét hỏi nhân vật giang hồ Vương Tiểu Thạch, Lương A Ngưu và Thái Truy Miêu, đồng thời tìm kiếm lương dân Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình bị mất tích, nói rõ là muốn bọn họ hiện thân báo cáo. Ngô Dạ trước tiên giữ chân bọn chúng, sau đó đi vào thông báo.

Long Bát hậm hực nói:

- Nếu như chúng ta đánh tiếp, chẳng những không giải quyết được Vương Tiểu Thạch, còn có thể dẫn Tứ Đại Danh Bổ vào trong nhà. Khi đó muốn đuổi không đi, đuôi to khó vẫy, nếu bọn chúng phát hiện ra những khâm phạm khác bị tướng gia nhốt ở nơi này, vậy thì đại sự không ổn. Không bằng lần này cứ để cho bọn chúng đi.

Đa Chỉ Đầu Đà hừ một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Vương Tiểu Thạch đúng là đã thông đồng với bốn tên ưng trảo này.

Long Bát nghiêm mặt lại, vừa nhịn đau vừa nén giận nói:

- Lần này chúng ta sơ ý làm mất con tin của Bạch lâu chủ, phải ăn nói như thế nào đây?

Đa Chỉ Đầu Đà vẫn nhớ mãi không quên "công lao" kia của mình:

- Đều là do hắn tin lầm người. Ai bảo hắn lại có một tên tâm phúc bán rẻ hắn, bảo chúng ta làm sao đề phòng. Là hắn sai trước, không phải lỗi của chúng ta.

Long Bát hừ một tiếng nói:

- Nói cũng phải. Trước tiên cắn lại hắn một cái, nói rằng người của hắn khiến chúng ta rối loạn trận tuyến, gà chó không yên, không thể trách chúng ta làm mất phạm nhân.

- Có điều.

Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Chuyện này không được lộ ra bên ngoài, hơn nữa một lát nữa khách quý tới, nhất định phải an bài cẩn thận. Nếu lại xảy ra chuyện như vậy, chúng ta có hai ngàn cái đầu cũng bị chặt xuống làm cầu đá.

Chung Ngọ giúp hắn bôi thuốc Kim Sang lên vết thương. Một cơn đau tràn vào tâm tạng và lá lách, Long Bát cố nhịn không kêu thảm, bảo vệ mặt mũi của mình. Sau khi băng bó xong, hắn lại tung một quyền đánh bay Chung Ngọ vô tội ra ngoài.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đã đi ra bên ngoài Bát gia trang của Long Bát thái gia, trông thấy Thiết Thủ và Lãnh Huyết đang đợi. Mọi người hiểu ý gật đầu (trên tay Thiết Thủ còn có một con chim đang đứng, chính là

https://thuviensach.vn

Quai Quai, cũng nhìn Vương Tiểu Thạch lau cánh mài mỏ, xem như là chào hỏi hắn), cùng đi đến phủ thần hầu, tại đầu đường Thống Khổ lại gặp Truy Mệnh, "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà và "Mục Vi Chi Manh" Lương Sắc.

Lương Sắc giả trang thành Vương Thiên Lục, còn Hà Tiểu Hà giả trang thành Vương Tử Bình, được Truy Mệnh mang theo, cố ý dụ Bạch Sầu Phi truy đuổi. Quả nhiên đã khiến cho hắn không giữ được bình tĩnh, phái người đến đây điều tra xem con tin đã chạy thoát hay chưa. Vương Tiểu Thạch lại ngầm theo dõi, cuối cùng đã cứu được cha già và chị gái.

Đây là mưu kế của Vô Tình và Vương Tiểu Thạch, nhưng ít nhất phải cần năm người có khinh công cực cao.

Mặc dù bọn họ bày ra "cơ hội" này, nhưng "cơ hội" này nhất định phải có "cánh" mới tiến hành được. "Cánh" ở đây chính là phải có vài người khinh công thật tốt.

Bạch Sầu Phi cũng không phải loại tầm thường, khinh công của hắn cực cao, may là khinh công của hắn có cao đến mấy cũng không thể hơn được Truy Mệnh.

Cố ý làm ra vẻ đã cứu được con tin, dẫn dụ Bạch Sầu Phi và chủ lực đuổi theo, chuyện này do Truy Mệnh đảm đương.

Người giả mạo Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình khinh công cũng phải thật tốt, ít nhất không thể để cho Bạch Sầu Phi đuổi kịp, hơn nữa còn phải giả vờ như hoàn toàn được Truy Mệnh mang đi, nhưng lại không được làm ảnh hưởng đến thân pháp của Truy Mệnh.

May mắn Lương Sắc là người của Thái Bình môn, nửa đường mới bái làm môn hạ Hoa Khô Phát. Thái Bình môn luôn giỏi về khinh công, bất kể chạy trốn hay là lưu vong, đều là chuyện mà bọn họ chuyên trách, am hiểu.

https://thuviensach.vn

Hà Tiểu Hà cũng sở trường khinh công. Nàng xuất thân từ thanh lâu, đã từng làm đào kép, đối với việc vừa diễn xuất vừa nhảy nhót, có thể xem là tay nghề điêu luyện.

Ngoài ra còn có hai cao thủ khinh công khác trợ giúp Vương Tiểu Thạch theo dõi Tôn Ngư.

Muốn không bị Tôn Ngư phát hiện, hơn nữa còn theo Vương Tiểu Thạch lẻn vào trọng địa của quân địch, khinh công không tốt thì tuyệt đối không thể đảm đương.

Ngoại hiệu của Lương A Ngưu là "Dụng Thủ Tẩu Lộ", dùng tay đi đường còn nhanh hơn so với người khác dùng chân, đương nhiên là về khinh công cũng có thành tựu khá cao.

Thái Truy Miêu trong hai đảng Phát và Mộng là một kẻ hết sức nhát gan, không có sở trường gì, nhưng từ nhỏ đã thích đuổi mèo, rượt chó, bắt chuột, cho nên thân pháp rất tốt. Khi xảy ra chuyện, đại họa trước mắt, hắn cũng chạy nhanh hơn người khác. Ban đầu tên của hắn là "Kiến Tường", sau này mọi người chỉ gọi hắn là "Truy Miêu", đương nhiên là tên như ý nghĩa.

Những người này đều là "cánh" trong "cơ hội" lần này, có bọn họ thì con tin mới có thể chắp cánh bay được.

Mọi người tụ tập với nhau, đều vui mừng vì hành động lần này hết sức thành công.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới rơi lệ khấu kiến Vương Thiên Lục, lại ôm Vương Tử Bình khóc nức nở, ân cần hỏi han, thỉnh an xin lỗi.

Vương Tử Bình cười đùa hắn:

https://thuviensach.vn

- Ta còn tưởng rằng ngươi đã hoàn toàn biến dạng, gặp mặt lại lạnh lùng giống như cương thi, phát đạt rồi thì không nhận cha và chị gái nữa.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nói ra nỗi khổ tâm của mình:

- Ta vừa nhìn thấy các người, trong lòng mừng rỡ, tâm như muốn nứt ra. Nhưng đại địch trước mắt, không thể rối loạn, phải chuyên tâm đối phó mới có thể cứu người thân ra ngoài. Ta chỉ cố gắng kiềm chế mặt không đổi, tâm không loạn, thực ra là tâm loạn nhưng tay không mềm. Ta nhìn thấy phụ thân và tỷ tỷ, giống như được tái thế làm người, nhưng đến bây giờ còn chưa khấu đầu thỉnh an, đúng là không bằng cầm thú, xin phụ thân trách phạt!

Vương Thiên Lục nghe hiểu được một nửa, không hiểu một nửa. Dù sao y cũng không có chuyện gì, chỉ biết con trai của mình lại quen với cả Tứ Đại Danh Bổ danh động thiên hạ, trong lòng đã rất vui vẻ, chỉ nói:

- Bây giờ không sao thì tốt rồi. Ta còn tưởng rằng ngươi đại nghịch bất đạo. Nếu như ngươi bất hiếu bất trung, có cứu bộ xương già ta ra cũng chỉ uổng công.

Vương Tử Bình thì đã nhập bọn với đám người Hà Tiểu Hà, Thái Truy Miêu và Lương A Ngưu, tam cô lục bà *, bày bát quái khắp nơi.

* Tam cô bao gồm ni cô, đạo cô và cô đồng. Lục bà bao gồm bà buôn người, bà mai, sư bà, tú bà, bà lang và bà đỡ. Trong hán ngữ hiện đại, “tam cô lục bà” thường chỉ các loại phụ nữ phố phường trong xã hội.

Vương Tiểu Thạch tiến tới bái tạ đại ân của Truy Mệnh, Thiết Thủ và Lãnh Huyết.

Truy Mệnh dẫn dụ Bạch Sầu Phi hành động sai lầm, dĩ nhiên là có công lớn. Nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết kịp thời lấy được lệnh bài lục soát, bao vây Bát gia trang, một khi được Quai Quai báo tin, lập tức giả vờ

https://thuviensach.vn

không tiếc quyết một trận tử chiến với đám Long Bát, là mấu chốt quan trọng giúp Vương Tiểu Thạch và thân hữu của hắn có thể an toàn rời khỏi Bát gia trang.

Tam bổ đều cho rằng đây là chuyện nên làm, không cần nhắc đến. Chỉ tiếc là nghe được trong hang động Thâm Ký còn nhốt một đám phạm nhân oan uổng, có thể là chí sĩ yêu nước, hi vọng một ngày nào đó có thể cứu những người đáng thương này ra ngoài.

Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy mình thiếu một nhân tình rất lớn, hi vọng ngày sau có cơ hội báo đáp.

Tam bổ đầu đều nói, đây là làm việc công bình, nói đến đáp tạ ngược lại là xem thường bọn họ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi vì sao không thấy Vô Tình xuất hiện. Vô Tình là người sắp đặt mưu kế này, mặc dù y hành động bất tiện, không thể ra mặt, nhưng thực sự là người có công đầu.

Truy Mệnh chỉ nói:

- Đại sư huynh đi xử lý chút chuyện quan trọng đột nhiên phát sinh, cho nên không kịp tới. Nhưng huynh ấy đã biết lệnh tôn và lệnh tỷ bình an, cũng rất vui mừng.

Vương Tiểu Thạch nghe ra có điểm kỳ lạ, chân mày nhướng lên:

- Không biết đại bổ đầu đi làm chuyện gì? Có chỗ nào cần tới tại hạ không?

Đôi mày kiếm của Lãnh Huyết nhướng lên:

- Chuyện của đại sư huynh, e rằng vẫn là làm giúp ngươi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Không biết đó là chuyện gì?

Thiết Thủ lạnh nhạt cướp lời:

- Không có gì ghê gớm, chỉ là xảy ra một điểm (chút) náo loạn.

"Một điểm náo loạn" mà ngay cả Vô Tình đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ cũng bị kinh động, chỉ sợ cho dù là "một điểm" thì cái "điểm" này cũng rất lớn.

- Đó là náo loạn gì?

Vương Tiểu Thạch lập tức mẫn cảm:

- Có phải liên quan đến ta hay không?

Truy Mệnh và Thiết Thủ liếc nhìn nhau, đều không nói gì.

Lãnh Huyết nói:

- Quan hệ thì có một chút.

- Chuyện gì vậy?

Vương Tiểu Thạch khẩn trương, hắn cảm thấy bầu không khí có vẻ rất không tầm thường:

- Rốt cuộc là chuyện gì, xin hãy nói cho ta biết! Nếu như Tiểu Thạch làm sai chuyện gì, nguyện xin trách phạt!

Thiết Thủ gật đầu, nhìn sang Truy Mệnh.

Truy Mệnh vội ho một tiếng, nhìn mũi chân mình, giống như phía trên có quả sầu riêng đang đè.

Thiết Thủ hắng giọng một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Đó không phải là lỗi của ngươi, chỉ là… chỉ là, ngươi có hai vị huynh đệ, nhất thời xung động, làm một chút chuyện gây phiền toái…

Vương Tiểu Thạch giống như người trong sương mù:

- Hai vị huynh đệ? Chuyện phiền toái? Đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Huyết nói:

- Là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đi ám sát một người…

Y dừng một chút, đang muốn nói rõ mọi chuyện, Truy Mệnh lại cắt lời:

- Tứ sư đệ, chuyện này liên quan đến đại cục, nên chờ đại sư huynh trở về rồi hãy định đoạt… nói không chừng, tất cả chỉ là có lửa mới có khói mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nhìn ra thần sắc của bọn họ.

Tam bộ đầu khi giải quyết những vụ án lớn thì tâm tình vẫn bình hòa, khi làm chuyện lớn thì thái độ vẫn bình tĩnh, lúc này trên mặt đều có vẻ ưu tư, rất là bất an, thậm chí nóng nảy khẩn trương. Rốt cuộc hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã gây ra chuyện lớn gì?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cơ Mẫn (Nhạy Bén)

Trong khoảng thời gian này, đám người Vương Tiểu Thạch theo dõi Tôn Ngư, tiến vào hang động Thâm Ký giao đấu với Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà, bên phía Ôn Nhu cũng đã xảy ra không ít chuyện.

Lúc đầu chỉ là một chút "chuyện nhỏ", sau đó lại thành "chuyện rất lớn".

Căn nguyên của chuyện này rất đơn giản, Ôn Nhu đã đưa ra một quyết định, đó là đi tìm Bạch Sầu Phi.

Nàng muốn tìm Bạch Sầu Phi để tranh luận.

Hỏi Bạch Sầu Phi tại sao lại giết hại sư huynh Tô Mộng Chẩm của nàng?

Hỏi Bạch Sầu Phi một chút tại sao lại không ngừng hãm hại Vương Tiểu Thạch?

Hỏi Bạch Sầu Phi một câu tại sao lại trở nên xấu xa như vậy?

Nàng muốn hỏi rõ Bạch Sầu Phi tại sao lại bảo thủ hạ bắt mình làm con tin?

Hắn rốt cuộc có biết tâm sự của nàng, tâm ý của nàng hay không?

https://thuviensach.vn

Thực ra nếu tự hỏi lòng, một ngàn cái lý do, một trăm cái nguyên do có lẽ đều không quan trọng. Đối với Ôn Nhu, quan trọng nhất vẫn là hai vấn đề cuối cùng, hai vấn đề hợp lại thành một.

Tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy?

Nói không chừng, còn có một lý do mà chính nàng cũng không phát hiện ra, nhưng lại quan trọng hơn so với tất cả lý do còn lại, đó là nàng muốn gặp Bạch Sầu Phi.

Đã rất lâu nàng không thật sự cùng hắn tán gẫu, trò chuyện hay chơi đùa.

Sau khi Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi mỗi người một ngả, nhân mã hai bên đối chọi lẫn nhau, đến nỗi một cô gái như nàng bị bắt buộc phải có lập trường, trở thành nhân mã một phương, đồng thời biến thành kẻ địch của phương khác.

Lúc đầu nàng cảm thấy rất vui vẻ, sau đó dần dần trở nên buồn bực, đến cuối cùng thật sự cảm thấy rất khó hiểu, hơn nữa không hề vui vẻ chút nào.

Nàng cũng mặc kệ, nàng muốn gặp Bạch Sầu Phi, nàng chỉ muốn gặp hắn.

Nhưng dù sao nàng cũng là con gái, muốn gặp Bạch Sầu Phi thì phải cần có lý do, cho nên nàng đã tạo ra rất nhiều lý do đường hoàng.

Con người là loại động vật như vật, có thể tìm ra lý do cho tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chuyện hợp lý và không hợp lý, hơn nữa bất kể cái lý đó có thật hay không.

Huống hồ là Ôn Nhu.

https://thuviensach.vn

Một cô gái muốn gặp một nam tử, có thể tạo ra cả trăm ngàn lý do, huống hồ là một cô gái như Ôn Nhu.

Nàng từ Vạn Bảo các trở lại Tượng Tị tháp, phát hiện Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu thường hay đi chung với nhau đã "không thấy nữa", trong lòng oán hận nghĩ: "Hoá ra lại đi theo Vương Tiểu Thạch xông pha giang hồ, dương danh bốn phương, lại không có phần của bản cô nương."

Nàng oán hận thầm nghĩ, kết quả lại càng nghĩ càng hận.

Nàng cảm thấy mình tình cờ theo Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch vào kinh sư, tình cờ bởi vì có sư huynh là Tô Mộng Chẩm, cho nên trở thành "nữ lưu manh" trong Kim Phong Tế Vũ lâu có thân phận còn cao hơn Dương Vô Tà một chút, sau đó lại tình cờ bị cuốn trong quyết chiến giữa Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh, càng tình cờ rơi vào trong tranh đấu giữa Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch. Sau đó Vương Tiểu Thạch bị buộc phải lưu lạc phương xa, nàng ăn không ngồi rồi, chờ một mạch đến ba năm rưỡi (con gái có bao nhiêu cái ba năm rưỡi). Sau đó, Tô Mộng Chẩm bởi vì không muốn nàng tiếp xúc nhiều với Bạch Sầu Phi, cho nên bảo nàng trở về Lạc Dương, nếu không thì về Tiểu Hàn sơn lại làm môn hạ của sư phụ. Còn Bạch Sầu Phi thì chỉ lo chiêu binh mãi mã, gây dựng sự nghiệp, vốn không có lòng dạ nào để ý tới nàng. Kết quả là nàng chẳng muốn đi đâu cả (nàng khó khăn lắm mới ra ngoài được, trở về chẳng phải lại bị nhốt ở lồng trong sao), lại cùng với đám người Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu chơi đùa, cùng đám người Thất Đại Khấu của Thẩm Hổ Thiền xông pha võ lâm một phen, lại cùng đám người Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi của Đào Hoa xã quậy phá, lại theo Thất Đạo Toàn Phong lưu lạc giang hồ một phen. Lần này trở về kinh sư, Tô sư ca sống chết không rõ, Bạch Sầu Phi lại bận đến tối mày tối mặt, còn Vương Tiểu Thạch cũng đã trở về.

Nhưng hòn đá kia đã không giống như trước.

https://thuviensach.vn

“Không giống” ở chỗ nào? Thật ra nàng cũng không nói rõ được.

Trước kia, Vương Tiểu Thạch có thể cùng nàng chơi đùa quậy phá. Nàng và hắn tùy thời có thể leo cây bắt khỉ, có thể bày tỏ nỗi khổ trong lòng với nhau, có thể đốt đèn lồng đi dạo vào trung thu, có thể thi tài ăn bánh chưng vào tết Đoan Ngọ, có thể cùng nhau lăn trên giường học bơi, có thể vẽ rùa lên lưng Đường Bảo Ngưu còn đang tỉnh, vẽ hoa hướng dương lên mặt Chu Đại Khối Nhi vừa ngủ vừa kêu la…

Nhưng mà, hiện giờ những chuyện này đã dần dần “không thể làm” nữa.

Có một lần, nàng bảo Vương Tiểu Thạch cùng nàng đi trộm linh phù bên người của Hà Tiểu Hà. Đường Thất Muội bên cạnh lập tức hắng giọng một tiếng (kỳ quái, sao những người này trước khi nói chuyện đều phải hắng giọng năm ba cái như vậy mới mở miệng được), nói:

- Tam ca, như vậy không tốt lắm đâu, huynh là lãnh tụ của chúng ta.

Một lần khác, nàng hẹn Vương Tiểu Thạch đến Thập Thập điện dạo chơi, nhưng Trương Thán lập tức nặn nặn nốt mụn trên mặt (thật đáng ghét, đống mụn của hắn chắc sắp biến thành “ám khí độc môn” rồi), nhắc nhở:

- Vương lão đại, chuyện này không tốt lắm, nơi ấy là địa bàn của tập đoàn Hữu Kiều.

Còn có một lần, nàng và Vương Tiểu Thạch ở dưới sông tát nước chơi đùa, không lâu sau toàn thân hai người đều ướt đẫm. Vương Tiểu Thạch chợt dừng lại không chơi nữa, chỉ trợn mắt nhìn nàng. Ôn Nhu càng không giải thích được, vội thúc giục:

- Chơi đi! Sao lại không chơi nữa?

Vương Tiểu Thạch chỉ nói:

https://thuviensach.vn

- Không, không chơi.

Nàng không rõ tại sao:

- Sao có thể nói không chơi là không chơi. Ta muốn chơi!

Vương Tiểu Thạch chợt khom người xuống. Nàng tò mò đi tới muốn nhìn cho rõ, còn tưởng rằng hắn bị rắn nước cắn vào đũng quần. Vương Tiểu Thạch lại vội vàng xoay người, mặt đỏ tới mang tai kêu lên:

- Như vậy không tốt lắm, không chơi, không chơi.

Cái này không tốt lắm, cái kia không tốt lắm, cái gì cũng không tốt lắm, làm cho nàng cũng không tốt lắm. Cái gì cũng không thể chơi, không được chơi.

Nói một cách tổng quát, nàng cảm thấy chính mình thật sự không thể hiểu được.

May mắn là tính cách của nàng vốn nhạy bén.

Núi không động, ta động.

Đường không đi, ta đi.

Vương Tiểu Thạch là lão đại, hắn bận chuyện của hắn. Nhưng hôm nay ai bảo tên tiểu tử Bạch Sầu Phi không biết bay kia chọc giận bản cô nương? Hắn không đến gặp ta, ta lại đến tìm hắn gây phiền phức.

Hà hà, nói không chừng bản tiểu thư còn có thể đòi lại công đạo cho Tiểu Thạch Đầu, biết đâu chuyến này còn có thể kéo đại sư huynh ra ngoài.

Trong tranh đấu của nam nhân, luôn xem nữ nhân bên phía mình hoặc bên phía đối lập là một loại chiến lợi phẩm, quà an ủi, kẻ hi sinh.

https://thuviensach.vn

Nàng thì không, nàng phải có “sự nghiệp” của mình, nàng muốn lập nên công trạng thuộc về mình. Cho nên nàng muốn đi tìm Bạch Sầu Phi, muốn một mình đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kim Phong Tế Vũ lâu hôm nay, đã không còn là Kim Phong Tế Vũ lâu ngày đó khi Tô Mộng Chẩm nắm quyền.

Bạch Sầu Phi hôm nay, cũng không phải là Bạch Sầu Phi năm đó.

Ôn Nhu thì sao?

Nàng có còn là Ôn Nhu trước kia hay không?

Cho dù nàng có còn là Ôn Nhu trước kia hay không, nhưng trong suy nghĩ của nàng thật sự có một niềm tin rất kiên định, đó là với sự nhạy bén của nàng, nhất định có thể giải quyết tất cả mọi chuyện khó khăn, giải quyết tất cả nhân vật phiền toái, bao gồm cả Bạch Sầu Phi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cơ Linh (Cơ Trí)

Nàng trở lại Tượng Tị tháp.

Nàng nhìn thấy một đóa hoa mọc ra trong khe đá, không biết tại sao lại rực rỡ như vậy, tịch mịch như vậy, đỏ tươi như vậy.

Nàng nhìn một hồi, cảm thấy rất tịch mịch, càng quyết định đi tìm Bạch Sầu Phi, đến Kim Phong Tế Vũ lâu một chuyến, cho nên nàng rời khỏi Tượng Tị tháp.

Một đóa hoa nở và Bạch Sầu Phi, vốn hoàn toàn không liên quan gì đến nhau. Nhưng tâm sự của con gái vốn là không hỏi nguyên do. Nếu như nàng cảm thấy yêu một người, có thể bởi vì vào lúc này chợt gặp được hắn, hoặc bởi vì vào lúc này chợt phát hiện hắn không ở bên cạnh. Nàng đột nhiên cảm thấy ghét một người, có thể bởi vì lúc này hắn không cười, hoặc là bởi vì lúc này hắn lại nở nụ cười.

Bởi vì một đóa hoa tịch mịch nở ra, tịch mịch rực rỡ và tịch mịch đỏ tươi, cho nên nàng càng quyết chí đi tìm Bạch Sầu Phi. Dù sao, bất kể hoa có nở hay không, nàng cũng sẽ đi tìm hắn.

Dù sao, đám người Trương Thán và Thái Thủy Trạch cũng vì vậy bận đến tối tăm mặt mày.

Thật ra Vương Tiểu Thạch là một người rất có khả năng tổ chức, cũng rất thích chơi đùa.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều người cho rằng, người thích chơi đùa nhất định là không có tổ chức, thực ra đây chỉ là hiểu lầm.

Chơi đùa và tổ chức không hề trái ngược. Trên thực tế, trò chơi cũng cần phải có quy tắc, từ trong quy tắc tìm kiếm niềm vui, tìm ý tưởng mới để giành lấy thắng lợi, như vậy cần có sự ràng buộc và kỷ luật rất cao.

Vương Tiểu Thạch chơi đùa bởi vì hắn vui vẻ, làm việc bởi vì hắn xem công việc giống như giải trí, hắn cho rằng chuyện hắn làm cũng là một trò chơi.

Bây giờ hắn không chỉ một mình chơi đùa, mà là cả một đám người, những người cùng chung chí hướng. Cho nên hắn thành lập Tượng Tị tháp, quy tụ rất nhiều nhân tài và cao thủ cùng chung chí hướng, cùng nhau "chơi đùa".

Tổ chức của hắn tràn đầy sức sống và thú vị, nhờ vậy đã thu hút được nhiều tinh anh mới. Nhưng thực ra bên trong lại kết hợp chặt chẽ, kỷ luật nghiêm ngặt, tuân thủ quy định, mỗi người có chức vụ riêng, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp ăn ý.

Một người chơi tốt, cần phải tổ chức nghiêm ngặt, huấn luyện nghiêm chỉnh, bất kể trò chơi kia là đánh cầu hay là đá cầu, đánh bạc hay là đấu chó, như vậy mới có thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Do đó, chơi đùa cho thật tốt cũng là một chuyện nghiêm chỉnh.

Nói chung, cái gọi là đại sự cũng chẳng qua là một trò chơi nghiêm túc mà thôi.

Đây không phải đang nói đến trò chơi, mà là tổ chức.

Tổ chức của Vương Tiểu Thạch nhìn giống như rời rạc, thực ra lại rất chặt chẽ.

https://thuviensach.vn

Thông thường những người trưởng thành sẽ không chơi nữa, thực ra đó chỉ là người bình thường mà thôi. Còn đại nhân vật thật sự, hành vi và việc làm đều là đang chơi những "trò chơi" (hoặc "ước mơ") của trẻ con, cho đến khi chết mới thôi.

Vương Tiểu Thạch không ở đây, nhưng huynh đệ của hắn ở đây, thay phiên trông chừng Tượng Tị tháp.

Những huynh đệ kia của hắn, bình thường sinh hoạt tản mạn, không nghe lệnh của người khác, thích "chơi bời lêu lổng", nhưng lại rất nghe lời Vương Tiểu Thạch, giữ chặt cương vị, không dám lơ là.

Hôm nay, người trông coi Tượng Tị tháp là "Tỏa Cốt Dương Hôi" Hà Trạch Chung, "Thần Thâu Đắc Pháp" Trương Thán, "Hỏa Hài Nhi" Thái Thủy Trạch và "Tiền Đồ Vô Lượng" Ngô Lượng, bốn người luân phiên, ngoài ra còn có mấy tên đệ tử của Mộng đảng Ôn trạch, trong đó bao gồm Hạ Tầm Thạch, Thương Sinh Thạch và Tần Tống Thạch.

Hà Trạch Chung là người của Phát đảng Hoa phủ, hắn đối mặt với nhiều "oan gia" của Mộng đảng Ôn trạch như vậy, càng không dám lười biếng (hai đảng Phát và Mộng tuy là người một nhà, nhưng bởi vì thủ lĩnh hai đảng bất hòa, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát thường xuyên tranh chấp, đối chọi không ngừng, cho nên đệ tử có người giao tình sâu đậm, có người không chịu nhường nhau, tạo thành tính cách cạnh tranh, luôn luôn tranh giành, không muốn thua người khác. Mặc dù khi gặp kẻ địch, nhân mã hai đảng sẽ vứt bỏ thành kiến, cùng chung mối thù, thân mật khắng khít, hợp sức đối phó với địch), cho nên hắn là người đầu tiên phát hiện ra Ôn Nhu ăn mặc rất xinh đẹp, đang muốn đi ra ngoài.

Hắn lập tức hỏi:

- Ôn cô nương, cô muốn đi đâu?

Ôn Nhu tức giận liếc hắn một cái:

https://thuviensach.vn

- Ta muốn đi đâu, mắc mớ gì tới ngươi?

Lúc này Ngô Lượng cũng bị kinh động.

Ngô Lượng tuy cũng là đệ tử của Phát đảng Hoa phủ, nhưng bởi vì nguyên nhân khác, hắn không hề có tâm lý "không thể thua" của Hà Trạch Chung. Hắn vốn đang có việc khác, nhưng bởi vì người của Bạch Sầu Phi và Kim Phong Tế Vũ lâu chợt xuất hiện ở khu vực hẻm Ngõa Tử, Vương Tiểu Thạch hiểu cách dùng người, biết hắn giỏi về tính toán ứng biến, cho nên cố ý điều hắn tới trấn thủ tổng bộ Tượng Tị tháp.

Hắn chỉ hỏi:

- Không phải Ôn cô nương mới từ bên ngoài trở lại sao? Sao lại muốn đi ra ngoài nữa?

Ôn Nhu không kiên nhẫn chống nạnh nói:

- Thế nào? Không cho ta ra ngoài sao? Bản tiểu thư cảm thấy buồn bực, cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, không được sao?

- Vì sự an toàn của cô nương, không nên đi lung tung thì tốt hơn.

Hà Trạch Chung cẩn thận nói:

- Không phải Ôn nữ hiệp vừa bị người ta bắt giữ sao? Không nên lại xảy ra chuyện gì, khiến cho chúng ta phải tốn công giải cứu.

Hà Trạch Chung là một võ nhân, hơn nữa còn là một võ phu không biết nói chuyện.

Một câu nói, phải xem ngươi có thể nói được hay không, có nhận được sự đồng ý hay không, điều này hoàn toàn khác biệt. Cho nên, không có lời nói khiến người ta không đồng ý, chỉ xem ngươi nói thế nào, là ai đang nói, sau đó mới xét đến những lời đó là gì.

https://thuviensach.vn

Một câu này của hắn hiển nhiên nói không được tốt, hơn nữa đã đắc tội với Ôn Nhu.

Sắc mặt Ôn Nhu đỏ lên.

- Ta mặc kệ.

Nàng khăng khăng nói:

- Ta muốn đi. Nếu bản cô nương xảy ra chuyện, có chết cũng không cần ngươi tới cứu.

Lúc này nàng đã nổi giận đùng đùng.

Ngô Lượng lại nói một câu:

- Ôn cô nương phúc lớn mệnh lớn, không lo lắng tai kiếp tử nạn, ngược lại đám người vô tội chúng ta lại phải chịu oan ức. Xin Ôn cô nương hãy trở về đi. Nếu cô muốn mua thứ gì, ăn uống chơi đùa, cứ việc dặn dò, ta sẽ làm ngay.

Ngoại hiệu của hắn là "Tiền Đồ Vô Lượng", đúng là danh xứng với thực, tên như ý nghĩa.

Ôn Nhu vừa nghe, khuôn mặt liền dài ra:

- Đây không phải là giam giữ sao, có gì khác so với bị tên rau cải trắng kia giam lại? Bản cô nương cho dù không ra khỏi cửa, cũng tự có chỗ để đi.

Nhưng nàng lại không đi ra ngoài nữa, chỉ trở về trong tháp, thở hổn hển.

Ngô Lượng và Hà Trạch Chung thấy Ôn Nhu không ra ngoài, trong lòng đều thở phào. Nhưng bọn họ nói chuyện với nhau, lại bị Trương Thán vừa trở lại thay phiên nghe được vài câu, liền hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì vậy?

Hà Trạch Chung kể lại.

Hắn cũng không phải là người kể chuyện tốt, cho nên chuyện nên nói thì không nói, chuyện không quan trọng lại nói rất nhiều. Lúc đầu Trương Thán nghe không thấy có gì, nhưng Thái Thủy Trạch cũng theo hắn trở lại, vừa nghe liền kinh hãi hỏi:

- Câu cuối cùng cô ấy nói gì?

Bởi vì Thái Thủy Trạch và Trương Thán bất hòa, Trương Thán vẫn không chịu đi chung với hắn. Vương Tiểu Thạch biết giữa bọn họ có chút hiểu lầm, sau trận đấu với thủ hạ đại tướng của Nguyên Thập Tam Hạn tại chiến dịch Điểm sơn, tuy hai người đã hòa thuận hơn một chút, nhưng vẫn chưa hết yên lòng, vì vậy hắn cố ý sắp xếp hai người cùng nhau luân phiên canh giữ. Có điều hai người vẫn làm việc riêng, ăn cơm riêng, cũng không nói chuyện với nhau, trở về cũng một trước một sau.

Thái Thủy Trạch vừa hỏi như vậy, Hà Trạch Chung ấp úng cả buổi, gãi đầu gãi cằm nói:

- Hình như là nói, người nào giam giữ người nào…

- Cô ấy nói… ai giam giữ ai cũng như nhau…

- Không không không, cô ấy nói, có chết cũng không cần ta tới cứu.

- Đúng, ta nhớ ra rồi, cố ấy nói không ra cửa…

Ngô Lượng không nhịn được bổ sung đoạn sau:

- Ôn cô nương nói, cô ấy không ra khỏi cửa cũng tự có chỗ để đi.

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

Thái Thủy Trạch kêu lên.

Lúc này Trương Thán mới nghe rõ, giậm chân nói:

- E rằng cô ấy đã rời khỏi rồi!

Hai người lập tức thi triển khinh công, chạy lên tháp gỗ, chia ra tìm kiếm. Nhưng Ôn Nhu lại không có ở đó, chỉ từng đi qua mà thôi.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch chia nhau tìm năm sáu tầng tháp, đều không tìm ra.

Tháp có hình tròn, hai người từ hành lang chạy một vòng, vừa lúc gặp nhau.

Trương Thán thở hồng hộc, chóp mũi Thái Thủy Trạch cũng có mồ hôi. Hai người nhìn sắc mặt đối phương một chút, đều biết tốn công vô ích, đành lau mồ hôi.

Mấy ngày nay khí hậu hồi quang phản chiếu, đã gần cuối năm, lại không có tuyết rơi, ngược lại gây ra một cảm giác oi bức.

Trời chiều miễn phí phủ lên vạn vật một lớp đỏ vàng.

Lại liếc thấy mái hiên tháp gỗ chiếu rọi lá xanh của cây quế, lá cây đung đưa, không có bóng người.

Phía sau cây là bức tường của đường Hồng Bố, đường Hồng Bố thông đến nhà xay Tử Kỳ.

Sát vách nhà xay Tử Kỳ là xưởng nhuộm Hắc Y, có đường khác thông đến Phá Bản môn.

Phía trước xưởng nhuộm Hắc Y là đường Lam Sam, cuối đường Lam Sam là đường Bán Dạ, đường Lam Sam cũng nối thẳng đến đường lớn

https://thuviensach.vn

Hoàng Khố.

Đường lớn Hoàng Khố nối liền với lầu Tam Hợp, hẻm Ngõa Tử, đường Thống Khổ, hẻm Khổ Thống, cũng xuyên qua hẻm Lục Cân.

Đi thẳng về hướng hẻm Lục Cân chính là đường Bạch Mạo, đường Bạch Mạo dẫn thẳng đến Thiên Tuyền sơn.

Trên Thiên Tuyền sơn chính là Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch liếc nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đều có suy nghĩ giống nhau, cho nên bọn họ lập tức phi thân xuống lầu.

Mục tiêu như nhau, từ đường Hồng Bố chạy thẳng một mạch tới đường Bạch Mạo, hơn nữa còn phải thật nhanh.

Ngô Lượng thấy bóng dáng hai người lóe lên, giống như quỷ thần truy đuổi, lập tức nói với Hà Trạch Chung một câu:

- Ta theo bọn họ đi xem thử một chút, ngươi trước tiên canh giữ ở đây.

Hà Trạch Chung lại không hiểu được, lẩm bẩm nói:

- Rõ ràng là đến phiên bọn họ đổi ca, đều trốn việc cả sao? Lại để một mình ta canh giữ.

Trên đời có một số việc là do trời sinh, cần có thiên phú.

Sáng tác, diễn kịch, ca hát, thậm chí là tham gia chính sự đều cần có thiên phú. Cố gắng có lẽ sẽ đạt được thành tích, nhưng khó mà đại thành. Có thiên phú mà không cố gắng thì giống như tưới nước lên lửa, còn có thiên phú cộng thêm cố gắng thì giống như lửa cháy trên đồng.

https://thuviensach.vn

Một người cơ trí và không cơ trí, phần lớn cũng là do trời sinh. Cho dù ngày sau rèn luyện, có thể gia tăng sự nhạy bén, nhưng lại khó có được cơ trí.

Có lẽ Hà Trạch Chung là một người tận trung với cương vị, đáng tiếc lại không đủ cơ trí.

Hoặc là như vậy cũng tốt. Người không đủ cơ trí sẽ gặp phải rất nhiều nguy cơ, mất đi rất nhiều cơ hội, nhưng lại giảm bớt rất nhiều phiền não, gạt bỏ rất nhiều tính kiêu căng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cơ Trưởng

Bạch Sầu Phi vừa trở lại Bạch lâu, cũng vừa mới phát tác một cơn giận dữ, bởi vì vừa rồi hắn nhận được một tin tức bất lợi cho hắn.

Sau khi đàm phán tại hẻm Khổ Thống, ở đầu đường Thống Khổ, hắn đã hạ xuống một mệnh lệnh: "Lập tức tiến hành 'hành động giết hạc'."

Nếu Vương Tiểu Thạch không chịu ngừng tay, hắn trước tiên sẽ cắt lấy hai món "tín vật" trên người thân nhân giao cho Vương Tiểu Thạch, khiến Vương Tiểu Thạch lòng đau như cắt, sợ ném chuột vỡ bình.

Tôn Ngư đã sớm an bài người đi làm chuyện này, đó là Vạn Lý Vọng và Trần Bì.

Vấn đề nằm ở hai người này.

Bọn họ đã trở về, nhưng lại "tàn khuyết không hoàn hảo".

Ý tứ của "tàn khuyết không hoàn hảo", đó là Trần Bì gần như bị người ta lột một lớp da; da của Vạn Lý Vọng vẫn còn, nhưng khuôn mặt lại sưng lên giống như một cái đầu heo, nghiêm trọng nhất là mắt, bị thương giống như một hột đào nổ tung, đừng nói là nhìn xa vạn dặm, e rằng ngay cả ngón tay của mình cũng không nhìn thấy.

Vả mặt bọn họ như đưa đám, báo cáo với Lương Hà.

https://thuviensach.vn

Lương Hà vừa nhìn, biết rằng không thể cứu vãn, đành dẫn bọn họ trực tiếp chạy tới chỗ Bạch Sầu Phi hồi báo.

Chuyện do mình làm hỏng thì hãy tự mình gánh vác đi! Tránh để lâu chủ trách tội xuống, còn phải gánh tội cho hai tên khốn khiếp này.

Bạch Sầu Phi vừa nhìn thấy dáng vẻ của hai người, lửa giận liền bốc lên ba ngàn tám trăm trượng.

Nhưng hắn vẫn cố nén giận, hắn muốn hỏi rõ rồi mới phát tác.

Sau khi Vương Tiểu Thạch trở lại kinh sư, tính tình của Bạch Sầu Phi đã tốt hơn nhiều, cũng gầy đi nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu là, đối thủ đã tái xuất giang hồ, nếu hắn không đối xử tốt với thuộc hạ, e rằng rất nhiều đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ quay sang gia nhập Tượng Tị tháp, điểm này hắn không thể thua được.

Không muốn thua thì phải thận trọng, thu liễm, tự hạn chế và đè nén.

Hắn gầy đi cũng bởi vì bận rộn, hắn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Hắn đã cất bước thành công, hiện giờ hắn muốn bay.

Trèo càng cao thì ngã càng đau, nhưng bay xa thì càng nhanh càng cao hơn so với trèo. Nếu như hắn không luyện võ công tốt hơn một chút, quản chuyện trong lâu nghiêm ngặt hơn một chút, quan hệ với nhân vật các nơi suôn sẻ hơn một chút… như vậy một khi ngã xuống, có thể sẽ gãy cánh đứt chân.

Một người nếu quản hết mọi chuyện, hơn nữa thứ gì cũng không yên lòng, đương nhiên rất dễ gầy đi.

Hắn rất để ý chuyện này, hắn cảm thấy gần đây thân thể của mình không tốt, rất dễ nhiễm bệnh, ngay cả cảm lạnh và ho cũng khi dễ hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn đã gầy đến mức gần giống như Tô Mộng Chẩm.

Hắn cũng không muốn giống như Tô Mộng Chẩm.

Hắn cảm thấy mình phải mập mạp một chút, như vậy mới có phúc tướng, cục diện cũng sẽ ổn định hơn. Có điều khi gầy đi, sát khí lại lớn hơn, quyền uy cũng nặng hơn.

Hắn vẫn rất chú trọng quyền lực uy vọng.

Hắn đã tự hứa với mình, cố gắng không nổi giận với thuộc hạ, cũng không dám quá nghiêm khắc. Hắn cũng không muốn đem người của mình tặng cho Vương Tiểu Thạch một cách hoàn toàn miễn phí.

Có điều chuyện này rất khó nhịn.

Hắn thích khen thưởng những thuộc hạ hữu dụng, trợ giúp được hắn. Đối với những thủ hạ không hợp ý hắn, lại không làm được chuyện, hắn chỉ hận không thể hoàn toàn giết sạch.

Mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng nói thế nào cũng không dám quá trắng trợn làm càn, bởi vì kẻ địch đang chờ hắn làm như vậy.

Cho nên, hắn đương nhiên cảm thấy phiền muộn. Hơn nữa, hôm nay hắn vốn còn hẹn gặp một người, nhưng bởi vì không thể gặp mặt đúng hẹn, hắn đã rất không vui. Có điều hắn vẫn giữ được bình tĩnh, nghe Trần Bì và Vạn Lý Vọng kể lại chuyện bị người khác "ẩu đả".

Vạn Lý Vọng và Trần Bì vốn nhận lệnh đi đến Bát gia trang, muốn lấy một món "tín vật" trên người Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình.

Món "tín vật" nào là thích hợp?

- Đương nhiên là muốn Vương Tiểu Thạch nhìn thấy vô cùng đau đớn, ngũ tạng như thiêu đốt, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Vạn Lý Vọng hết nhìn đông lại nhìn tây, đi vào đường Lam Sam:

- Ngươi nói xem, nên lấy thứ gì đây? Ngón tay? Phân lượng không đủ. Cánh tay? Sợ bọn họ chịu không nổi. Ngực? Hà, như vậy thì quá kích thích rồi. Giống như câu chuyện kia…

Đường Lam Sam rất yên tĩnh.

Nó vốn rất náo nhiệt, không ít hán tử đến chỗ này nói chuyện vui đùa, uống rượu tán gẫu. Nhưng thời gian này bọn họ đều có chuyện riêng, có cuộc sống riêng.

Những hán tử qua lại ở đây, không phải thợ đào thì cũng là thợ xây, nếu không thì là công nhân của nhà xay, xưởng nhuộm, phường dệt, quán rượu, cho nên phần lớn đều mặc áo vải thô màu lam. Lâu ngày, con đường này cũng tự nhiên được gọi là đường Lam Sam.

- Ta vẫn cảm thấy như vậy không tốt.

Trần Bì vốn không thích loại nhiệm vụ này. Không phái hắn đi chiến đấu với cao thủ hạng nhất, lại bảo hắn đi hành hạ người thân của cao thủ mà hắn sùng kính, đây là sứ mạng kiểu gì?

- Đánh thì đánh, chết thì chết, bắt cha già chị gái của người ta làm gì?

Lúc này, bọn họ bỗng nhìn thấy phía trước đường xuất hiện một người, một hán tử khôi ngô mặc áo lam.

Người này đứng khoanh tay, chặn ở đầu phố, không hề có ý rút lui.

Với kinh nghiệm của Vạn Lý Vọng, chỉ nhìn một cái đã biết người này là nhắm vào bọn họ.

Hắn lập tức nhìn lại, trong thấy cuối đường cũng có một người, cầm quạt giấy trắng, mặc trường bào màu trắng, ăn mặc theo kiểu nho sinh, lắc

https://thuviensach.vn

lư búi tóc, ngâm thơ ca hát, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Quả nhiên là trước sau đều có địch.

Lúc này hắn nhìn sang Trần Bì.

Trần Bì lại rất phấn chấn.

Lại có thể quyết đấu rồi!

Chuyện này rất hợp với tính tình của hắn, cho dù bị đánh bại, cũng còn tốt hơn so với việc đi hành hạ người già phụ nữ không có sức phản kháng.

Thấy Trần Bì phản ứng như vậy, Vạn Lý Vọng liền cảm thấy nhức đầu. Hắn cảm thán vì sao cấp trên lại phái đến cho hắn một tên đồng bạn hung hăng không cần mạng như vậy.

Hắn không cần mạng, nhưng mình thì còn muốn giữ mạng.

Đối phương một người dần dần tiến đến gần, còn một người đứng sừng sững bất động.

Thư sinh hắng giọng, đang định lên tiếng, hán tử cao lớn kia chợt nói như đánh thanh la:

- Ta nhận ra được các ngươi, trưa hôm nay các ngươi đã ám toán Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sư ta.

Thư sinh áo trắng kia ở xa xa bồi thêm một câu:

- Tiên sư, thông thường là để chỉ lão sư đã chết.

“Người cao lớn” kia vội cải chính một câu:

https://thuviensach.vn

- Không phải tiên sư, là thượng sư, cũng là đại sư, càng là chí thánh tiên sư.

Trần Bì nghẹn họng nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Đường Bảo Ngưu đang định lên tiếng, thư sinh áo trắng kia đột nhiên đi vòng qua trước mặt bọn họ, đến bên cạnh Đường Bảo Ngưu, dùng quạt xếp gõ lên mu bàn tay hắn, quát lên:

- Không phải đã bàn là do ta thay mặt lên tiếng sao?

Đường Bảo Ngưu kêu lên một tiếng, xoa tay nói:

- Để cho ngươi nói, nói cả buổi gà đẻ trứng cũng chưa đến chuyện chính.

- Ai bảo thế?

Phương Hận Thiếu liếc hắn một cái. Rất ít nam tử có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, còn thanh tú xinh đẹp hơn cả con gái:

- Là ta phát hiện bọn chúng vội vã đi qua, hoá ra là đang đi làm chuyện gì xấu xa. Cơ hội này là do ta khai quật được, cho nên ta là người phụ trách cơ hội này, ngươi chỉ có thể theo ta phát tài, không được vượt quá bổn phận, biết chưa?

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mu bàn tay vẫn còn đau, phì một tiếng nói:

- Đây mà là cơ hội gì, chắc qua chỉ bắt hai tên hạ tiện. Để cho ngươi làm "cơ trưởng", cũng không thấy vinh quang giống như Võ Tắc Thiên.

https://thuviensach.vn

Câu này của hắn vốn là muốn châm chọc Phương Hận Thiếu, kết quả lại chọc giận tới Trần Bì.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cơ Thân (Thân Cơ Hội)

Trần Bì lập tức rút kiếm ra.

Vạn Lý Vọng vội vàng ngăn cản. Hắn muốn thông qua "đàm phán" để giải quyết sự tình… khi bên mình không có nhiều phần thắng.

- Các ngươi muốn làm gì?

- Ta muốn biết, các ngươi vội vội vàng vàng như vậy là muốn làm chuyện gì?

- Chúng ta làm chuyện gì, liên quan cái rắm gì đến ngươi?

- Rắm của ta đương nhiên không liên quan đến ngươi, nhưng mà các ngươi nói cái gì chặt tay chặt chân, ta lại nghe được mấy câu. Các ngươi muốn làm gì? Rốt cuộc là muốn hại người nào?

- Không phải là giết ngươi hại ngươi, lão nương nhà ngươi cũng không ở trong tay ta, ngươi xen vào làm gì?

- Được, vậy chúng ta cứ thoải mái đánh một trận, chúng ta thua thì tùy ý các ngươi, còn các ngươi thua thì áp giải đi gặp Tứ Đại Danh Bổ, thẩm vấn một phen, nếu không thì hãy nói thật cho ta!

- Chuyện này…

Vạn Lý Vọng còn định nói tiếp, nhưng lại không có cơ hội.

https://thuviensach.vn

- Được!

Chỉ một câu như vậy, Trần Bì vốn đã cầm kiếm nơi tay, lúc này lại xuất kiếm tấn công kẻ địch. Chiến đấu vì vậy bắt đầu.

Chiến đấu cũng kết thúc ngay sau đó.

“Tân Nguyệt Kiếm” Trần Bì đấu với Đường Bảo Ngưu, hắn đã chọn kẻ địch dễ nuốt nhất.

Nhưng mặc dù trên người Đường Bảo Ngưu còn đầy vết thương, cũng quyết không dễ nuốt.

Đường Bảo Ngưu chiến đấu với đối phương, thái độ rất khác thường, đó là chỉ thủ không công.

Hắn tránh né kiếm thứ nhất của Trần Bì, cũng tránh thoát kiếm thứ hai, lại hung hiểm tránh khỏi kiếm thứ ba, càng trong đường tơ kẻ tóc lách khỏi kiếm thứ tư, lại dưới tình thế thập tử nhất sinh né ra kiếm thứ năm.

Nhưng kiếm thứ sáu lại đâm tới, lần này Đường Bảo Ngưu không thể lui được nữa, cũng không thể tránh né.

Hắn đột nhiên quát lớn một tiếng. Tiếng quát đến từ trong miệng hắn, nhưng thanh âm lại nổ vang phía sau Trần Bì.

Trần Bì lập tức phân tâm, phân thần, hắn xoay người, xoay đầu.

Trong nháy mắt này, Đường Bảo Ngưu đã xuất quyền, không phải đánh vào Trần Bì, mà là đánh vào mũi kiếm trên tay hắn.

Mũi kiếm gãy, kiếm đứt ra từng tấc, trong phút chốc đã nứt lên phía trên, khiến cho lưỡi kiếm hoàn toàn vỡ vụn.

https://thuviensach.vn

Nắm tay lại trực tiếp đánh vào eo bàn tay Trần Bì, khiến cho eo bàn tay vỡ tung, cổ tay trật khớp.

Cánh tay đã gãy, nắm tay lại đánh vào ngực Trần Bì.

Lúc này nắm tay đột nhiên dừng lại, không đánh xuống nữa.

Một quyền này nếu như đánh tiếp, e rằng Trần Bì sẽ biến thành một khối da người.

Trần Bì chán nản nhắm mắt lại.

Đường Bảo Ngưu chậm rãi thu quyền, lỗ mũi ngước lên thật cao.

Vào lúc này, Trần Bì đối diện với địch thủ đang ngước mặt lên trời, có đến bảy phương thức để phản công, mười một phương pháp để tránh khỏi góc chết. Nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì hắn đã thua.

Thua chính là thua, đã dám đánh thì phải có gan chấp nhận thất bại.

Hắn thua một cách quang minh chính đại. Chỉ cần bị bại tâm phục khẩu phục, hắn nhất định sẽ nhận thua. Bởi vì hắn là "Tân Nguyệt Kiếm" Trần Bì, không phải là lại bì (vô lại), cũng không phải là lưu manh.

Một người tự trọng sẽ không dùng đến thủ đoạn.

Người sợ thất bại vĩnh viễn không thể thành công. Còn người không sợ thất bại, cho dù có thất bại cũng là một loại thành công khác.

Trận chiến giữa Vạn Lý Vọng và Phương Hận Thiếu lại vừa lúc tương phản. Không phải Phương Hận Thiếu thua, mà là ngay từ đầu Vạn Lý Vọng đã bỏ chạy.

Hắn múa thiết liên hoa, muốn bức kẻ địch không dám đến gần, để cho hắn có thể chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Nếu trong một trăm nam nhân, nhiều nhất chỉ có một người được xem là hảo hán, vậy thì có thể làm một hảo hán hắn đã hài lòng rồi. Nhưng khi làm một hảo hán mà phải trả cái giá quá lớn, hắn thà làm con chuột cũng không cảm thấy hèn hạ.

Thiết liên hoa của hắn xoay tròn dày đặc, có thể công cũng có thể thủ. Nơi nào bị thiết liên hoa đập trúng, nơi đó sẽ trở thành một đóa hoa máu lớn. Cho dù bị dây xích sắc bén cắt vào, nhất định cũng sẽ trầy da tróc vảy. Đương thời, nếu luận về múa thiết liên hoa tốt nhất, Vạn Lý Vọng ít nhất có thể xếp vào ba người đứng đầu.

Hắn múa thiết liên hoa, giống như trong phạm vi một trượng tám sinh ra trăm đóa hoa sen bằng sắt.

Chỉ có điều, cho dù hắn xoay múa nhanh đến đâu, mạnh đến đâu, đầy trời đều là bóng hoa, nhưng vẫn có khe hở.

Chỉ cần có một khe hở (thậm chí không cần là một sơ hở), đối với Phương Hận Thiếu đã đủ rồi, ít nhất khinh công của hắn có thể làm được.

Thân pháp "Bạch Câu Quá Khích" là một trong những khinh công coi trọng tiểu xảo, linh động cơ biến.

Cái gì là nhất?

Đó là nhanh nhất, đúng lúc nhất, tuyệt diệu nhất, thậm chí cũng làm người ta không thể tưởng tượng nhất, bó tay chịu trói nhất.

Khi Vạn Lý Vọng đang múa thiết liên hoa đến đang hăng say, có ý chạy trốn, bóng người chợt lóe lên, khuôn mặt trắng trẻo của Phương Hận Thiếu và hắn gần như dính vào với nhau, mặt dán mặt, mũi chạm mũi, miệng đối miệng.

https://thuviensach.vn

Hắn bị dọa đến giật mình. Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng, giống như trong rốn hắn đột nhiên mọc ra một cái đuôi bò cạp vậy

Trong nháy mắt này, Phương Hận Thiếu có ít nhất mười bảy mười tám phương pháp có thể đánh ngã đối phương.

Nhưng Phương Hận Thiếu lại không dùng được, bởi vì hắn chưa từng học qua.

Hắn cũng không thi triển ra, bởi vì hắn không biết thi triển.

Hắn đã xông vào cửa chết của Vạn Lý Vọng, đáng tiếc là võ công của hắn lại kém xa khinh công, cho nên hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn Vạn Lý Vọng.

Vấn đề là, nếu như hắn không ra tay giải quyết Vạn Lý Vọng, dưới khoảng cách gần như vậy, kẻ địch ngược lại sẽ giải quyết hắn.

Lần này, hắn giống như chỉ muốn bắt lấy cơ hội, đã bắt được đầu và đuôi cơ hội, uy phong một chút, nhưng không ngờ cả người đụng phải thân cơ hội, cơ hội lại lớn hơn thực lực của hắn, nếu như không ăn vào, chỉ sợ cũng vứt không được.

Làm sao bây giờ?

Làm sao cho tốt?

Nhất thời Phương Hận Thiếu không biết làm gì, hắn cũng chẳng làm gì cả.

Hắn chỉ thổi một hơi vào mặt Vạn Lý Vọng, sau đó nói:

- Ngươi xong rồi.

https://thuviensach.vn

Nói xong câu này, hắn lại đứng chắp tay, giống như xem Vạn Lý Vọng là một kẻ vô dụng, chỉ còn lại một cái lông mao chưa chết.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cơ Trường (Nơi Ẩn Chứa Cơ Hội)

Vạn Lý Vọng hoàn toàn không thể tin.

Hắn không dám tin vừa rồi Phương Hận Thiếu chẳng làm gì cả, chỉ thổi vào mặt hắn một hơi.

Hắn cũng hoàn toàn không thể chấp nhận, bị Phương Hận Thiếu thổi một hơi là đã "xong rồi".

Hắn dừng thiết liên hoa lại, quát lên:

- Cái gì xong rồi? Ngươi mới xong rồi!

- Không.

Phương Hận Thiếu bình tĩnh nói:

- Là ngươi xong rồi.

- Ta xong rồi?

Vạn Lý Vọng hét lên:

- Ta tiện tay là có thể giết ngươi!

- Ngươi cứ việc giết thử xem!

Phương Hận Thiếu chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi vận công lực xem thử một chút! Đừng nói là ta không nhắc nhở ngươi trước, hà hà, ngươi quên ta họ gì rồi sao?

- Ta sợ ngươi chắc?

Vạn Lý Vọng kêu lên, giống như phải lớn tiếng kêu la mới có thể khiến cho tâm tình của hắn ổn định lại một chút:

- Ngươi không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn.

Người trong võ lâm đều biết, Thục Trung Đường môn sở trường ám khí, "Lão Tự Hiệu" Ôn gia lại giỏi dùng độc. Người trước mắt này không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn, vậy có gì phải sợ?

- Đúng đúng đúng.

Phương Hận Thiếu cười nói:

- Ta không phải họ Đường, cũng không phải họ Ôn.

Hắn nói như vậy, Vạn Lý Vọng lại cảm thấy sợ:

- Ngươi là Phương… ngươi họ Phương, ngươi… ngươi… ngươi…

Hắn liên tục nói "ngươi" ba lần, mới nói tiếp được:

- Ngươi có quan hệ thế nào với "Kim Tự Chiêu Bài" Phương gia?

- "Kim Tự Chiêu Bài" Phương thị nhất tộc, khí công và thủ pháp điểm huyệt độc bá thiên hạ, có một không hai trên giang hồ.

Phương Hận Thiếu gần như không thèm nhìn hắn:

- Ngươi cần gì biết ta là ai.

https://thuviensach.vn

“Kim Tự Chiêu Bài” Phương thị nhất tộc, khí công xưng bá võ lâm, sáng ngang với ám khí Đường môn, độc dược Ôn gia, hỏa khí họ Lôi, binh khí Thái gia, khinh công họ Lương, diệu thủ Ban gia, quái chiêu Hà gia. Hiện giờ hắn lại bị con cháu của gia tộc khí công nổi danh bốn phương thổi một ngụm “khí” vào mặt, hắn không lập tức tuyệt khí đã xem như may mắn lên đến mũi rồi.

Nói đến, lúc này chóp mũi của hắn thật sự hơi ngứa.

Lúc này Đường Bảo Ngưu cũng đã khống chế Trần Bì, nghe được đề tài này, vừa lúc có dịp để hắn phát huy:

- Ngươi đã trúng phải khí công của hắn, đây là thủ pháp điểm huyệt mới nhất, hiếm nhất, tuyệt nhất, đã âm thầm tấn công vào kỳ kinh bát mạch của ngươi, ngươi đã xong rồi. Từ huyệt Trường Cường đến huyệt Bách Hội của ngươi đều bị hắn nhất khí công phá. Người đi lầu trống, hoàng hạc bất phục, ngươi thì nhà ở hồn mất, còn không biết cầu xin chúng ta tha thứ?

Vạn Lý Vọng run giọng biến sắc:

- Ngươi… ngươi chỉ thổi… thổi ta một hơi, ta đã… đã…

Phương Hận Thiếu giống như thở dài một tiếng vì hắn:

- Đại tượng vô hình, đại đạo đơn giản, chuyện này ngươi cũng không hiểu sao.

Sắc mặt Vạn Lý Vọng biến thành thê thảm. Phương Hận Thiếu lại hỏi:

- Cái mũi của ngươi còn ngứa hay không?

Vạn Lý Vọng đờ mặt ra nói:

- Ngứa… ngứa… rất ngứa… Chúng ta không thù không oán, chẳng qua chỉ có một chút hiểu lầm nho nhỏ, có thể… nói cho tại hạ phương pháp

https://thuviensach.vn

giải cứu hay không?

- Giải cứu?

Phương Hận Thiếu nghiêng đầu, dáng vẻ giống như trong lòng đang suy nghĩ nên ban ơn hay là kết oán.

- Vâng vâng vâng, xin hãy giơ cao đánh khẽ!

Vạn Lý Vọng khép nép cầu khẩn:

- Tha cho tôi một mạng.

- Không phải là không có biện pháp giải cứu…

- Xin công tử cứ dặn dò… Chỉ cần có thể bảo toàn thân thể, kiếp sau tôi nguyện làm trâu làm ngựa, nhất định sẽ trả ân huệ này.

Phương Hận Thiếu nhìn cái mũi của hắn một chút, chợt chau mày, "ừ" một tiếng.

Vạn Lý Vọng trong lòng rét run, vội sờ lỗ mũi, tâm thần hoảng hốt nói:

- Thế nào? Không cứu được sao?

Phương Hận Thiếu thở dài một tiếng:

- Không cứu được.

Hắn đánh ra một quyền, đồng thời lại thở dài nói:

- Đúng là ngốc hết thuốc chữa.

Khi hắn nói những lời này, Vạn Lý Vọng đã ngã chỏng vó bay ra bên ngoài tám bước, rơi xuống bên cạnh Trần Bì.

https://thuviensach.vn

Trần Bì giận dữ hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn trốn?

Vạn Lý Vọng xoa xoa lỗ mũi, ấp úng nói:

- Bởi vì ta không muốn bị người ta bắt giống như ngươi.

Trần Bì nói:

- Bây giờ chẳng phải kết quả của ngươi cũng giống vậy sao? Chạy không được lại còn rước thêm cái xú danh không dám giao chiến.

Máu mũi Vạn Lý Vọng chảy ra, nhưng vẫn nhịn đau phản bác đến cùng:

- Ta chỉ muốn mở đường máu, kêu đại đội tới cứu viện ngươi, ai bảo là ta trốn!

Trần Bì nghe vậy hô hấp không thông.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu lại liếc mắt nhìn nhau. Phương Hận Thiếu nói:

- Xem ra, hai tên này chết cũng nói thành sống, đen cũng nói thành trắng, tính tình thật giống như ngươi.

Đường Bảo Ngưu hừ một tiếng, không nói lời nào, giống như mình chỉ lo chuyện của mình. Hắn đi đến góc đường Lam Sam nối liền với đường lớn Hoàng Khố, sau đó ôm lấy bàn tay đánh vỡ kiếm đã bị sưng một cục lớn, đau đến mức ngồi xổm xuống, nhún nhảy bảy tám lần. Sau đó hắn mới từ từ đứng lên, giống như không có chuyện gì, thong thả trở về đường Lam Sam.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tại đường Lam Sam đã có không ít người đứng xem, mọi người châu đầu ghé tai, thì thầm với nhau, đang thảo luận xem trận đánh vừa rồi là ẩu đả hay là báo thù.

Trong thành thị lớn, bất kỳ chỗ nào đều có thể xảy ra cơ hội, đều có thể là nơi thời cơ xuất hiện. Năm đó, trong một nơi đổ nát tại phố Khổ Thủy, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã gặp Tô Mộng Chẩm, nhờ vậy sau này mới có thể thăng quan tiến chức.

Trong đô thị lớn, mỗi nơi đều có cơ hội ẩn nấp, mỗi trường hợp đều có nhân vật ngọa hổ tàng long. Do đó một khi xảy ra chuyện, mọi người đều ra ngoài đứng xem, không chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, còn muốn biết những người nào sinh sự.

Lúc Đường Bảo Ngưu trở lại, trên đất đã không còn Vạn Lý Vọng và Trần Bì.

- Ngươi thả bọn chúng sao?

Lần này Đường Bảo Ngưu cần phải hỏi tội.

- Nếu không thì thế nào?

Phương Hận Thiếu hỏi ngược lại:

- Ngươi muốn nuôi bọn chúng cả đời sao?

- Biết đâu ta có chuyện muốn hỏi bọn chúng, vậy mà ngươi lại thả đi!

- Ngươi muốn hỏi gì?

- Liên quan cái rắm gì đến ngươi!

- Nói nghe một chút đi, đừng thốt lời bất nhã như vậy.

https://thuviensach.vn

- Bọn chúng lén lút như vậy, đang định đi đâu? Làm hại người nào?

- Ta đã hỏi, bọn chúng cũng không chịu nói.

- Cho nên ngươi thả bọn chúng đi?

- Nếu không thì thế nào? Mọi người đang nhìn vào, có cả phụ nữ và trẻ con, chẳng lẽ ngươi muốn dùng hình bức cung sao? Loại chuyện hèn hạ này, ngay cả Hà Tiểu Hà cũng không muốn làm, tên lỗ mãng ngươi sẽ không công khai thực hành chứ? Huống hồ ta là người nho nhã đọc nhiều thi thư, hơn nữa cũng đã có thu hoạch khác.

- Hừ, ta mới vừa quay lưng, đi xem quân địch có viện thủ hay không, ngươi lại bày đặt làm người tốt!

Phương Hận Thiếu vỗ vai Đường Bảo Ngưu còn cao hơn hắn một cái đầu, mỉm cười thấp giọng nói:

- Rồi rồi rồi… Ngươi cũng đừng có giả vờ, tay ngươi đang đau đến chảy cả nước mắt, còn lưu lại khóe mắt kia kìa. Mọi người hiểu nhau, đừng nên nóng nảy. Hì hì!

Đường Bảo Ngưu vội lau nước mắt.

Phương Hận Thiếu thấy hắn luống cuống tay chân, vội an ủi:

- Hai tên này chỉ là loại tầm thường, có thể làm được chuyện gì chứ? Bọn chúng chẳng qua là tiểu lâu la do Bạch Sầu Phi phái ra mà thôi, có điều trên tay lại có hai món rất thú vị.

Giả sử, Phương Hận Thiếu có thể từ trong miệng Trần Bì và Vạn Lý Vọng đã rơi vào tay bọn họ, hỏi ra được căn nguyên chuyện này, ít nhất cũng sẽ biết người thân của Vương Tiểu Thạch bị nhốt tại Bát gia trang. Nếu như hắn và Đường Bảo Ngưu có thể đi trước một bước, tấn công vào

https://thuviensach.vn

Bát gia trang, có lẽ bọn họ đã làm được một đại sự ngay trước mặt Vương Tiểu Thạch và Tứ Đại Danh Bổ.

Con người vốn dễ dàng bỏ qua cơ hội, bởi vì khi cơ hội đến gần, rất khó phân biệt tốt hay xấu, nặng hay nhẹ, lớn hay nhỏ. Mà con người chỉ cần không thể nhìn rõ chính mình, cũng sẽ không thể phân biệt được cơ hội.

Nhưng đôi khi được và mất lại rất khó phán định. Ngươi mất đi cơ hội này, có thể nhờ vậy mà có được cơ hội khác tốt hơn; mà có được cơ hội tốt này, thật ra đã mất đi một cơ hội tốt khác.

- Ngươi đừng có gấp!

Phương Hận Thiếu lại nói với Đường Bảo Ngưu đang hứng thú bừng bừng:

- Hai kẻ này đã nhắc nhở ta, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

- Chuyện quan trọng hơn?

Đường Bảo Ngưu đối với lời nói của Phương Hận Thiếu luôn nửa tin nửa ngờ.

- Đúng, so với việc lật đổ tên Bạch Bất Phi kia còn quan trọng hơn gấp mười lần, gấp trăm lần.

Sau đó hắn dùng ánh mắt và giọng điệu giống như thượng tướng quân đang dặn dò phó tướng chuyện quan trọng, hỏi:

- Đại sự như vậy, ngươi gánh vác được không?

- Trời ạ, có đại sự như vậy!

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu hưng phấn đến chảy cả nước miếng:

- Không có Đường Bảo Ngưu ta, có thể thành công được sao?

- Đúng đúng đúng, không có Đường cự hiệp, không thể thành đại sự.

Phương Hận Thiếu lại vỗ vai "người cao lớn" này, cười ha hả nói:

- Đúng là thành sự không đủ, bại sự không thừa *.

* Dựa theo câu thành ngữ "thành sự không đủ, bại sự có thừa", nghĩa là không làm được chuyện, trái lại còn khiến cho mọi chuyện hỏng bét.

Sau đó hắn dùng sức vỗ vai Đường Bảo Ngưu, hào sảng nói:

- Chúng ta làm đại sự đi!

Cuối cùng, đoạn đối thoại không đầu không đuôi này, lọt vào tai những người đi đường và hán tử áo lam đang đứng xem hai tên điên điên khùng khùng, lại có một người nghe hiểu được.

Người này họ Đường, tên Hoài Thạch, là một trong số cao đồ của Mộng đảng Ôn trạch. Hắn nghe ra có chuyện kỳ lạ, thấy tình hình không ổn, lập tức bảo sư đệ bên cạnh là Chu Lỗi Thạch báo cho cấp trên.

Cấp trên, chính là thủ lĩnh của hắn.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cơ Năng

Trần Bì và Vạn Lý Vọng tuy chịu thiệt trong tay Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, nhưng vết thương chủ yếu trên người bọn họ cũng không phải do Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu gây ra, mà là do người của Long Bát thái gia.

Nguyên nhân rất đơn giản. Vạn Lý Vọng và Trần Bì trải qua chuyện này, dĩ nhiên không dám chạy thẳng tới Bát gia trang, cũng không có mặt mũi trở lại Phong Vũ lâu phục mệnh, đành phải đi quanh co lòng vòng mấy nơi, sau đó chạy tới hậu viện của phủ đệ Long Bát thái gia, đi thẳng vào hang động Thâm Ký.

Bởi vì trì hoãn như vậy, đám người Vương Tiểu Thạch đã đi trước một bước, cứu người nhà ra.

Lúc này, Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà đều bị thương, trong lòng căm phẫn bất bình, giận cá chém thớt vì Tôn Ngư dẫn cường địch xâm phạm. Bọn họ vội vàng an bài chuyện tiếp đãi khách quý tối nay, liên hệ chặt chẽ với cao thủ của tướng phủ. Lúc này lại nghe có hai tên mặt mũi bầm dập tự xưng là thủ hạ Bạch Sầu Phi, không vào cửa chính mà lại xâm nhập từ cửa sau. Lợi Minh đi vào báo cáo:

- Bọn họ đúng là thủ hạ của Bạch lâu chủ, nhưng ngay cả lệnh bài cũng không mang trên người.

https://thuviensach.vn

Dưới cơn nóng giận, Long Bát cũng không hỏi rõ đầu đuôi, lập tức hạ lệnh:

- Đánh bọn chúng cho ta!

Vì vậy Trần Bì và Vạn Lý Vọng lại gặp phải tai ương.

Người động thủ là Chung Ngọ, Lợi Minh, Hoàng Hôn và Ngô Dạ, cũng không để cho bọn họ có cơ hội giải thích.

Hai người đã bị thương từ trước, lại không dám thật sự đánh trả. May mắn là người bên phía Long Bát cũng không dám ra tay hạ sát, bởi vì mọi người đều đoán đây là mệnh lệnh do Long Bát thái gia nhất thời nóng giận, cũng không có ý kết thù với Bạch Sầu Phi, vì vậy vẫn chừa lại đường lui. Nhưng bọn họ cũng đánh rất tận tình, nhằm để trút cơn giận còn sót lại sau trận chiến với Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ cho rằng, không đánh chết hai tên này tại chỗ đã là nể mặt Bạch Sầu Phi rồi, Bạch Sầu Phi phải nợ ân tình này của Long Bát thái gia mới đúng.

Bạch Sầu Phi nghe Trần Bì và Vạn Lý Vọng kể lại, vẻ mặt lạnh lùng không nói gì.

Trông thấy sắc mặt Bạch Sầu Phi như vậy, bọn họ vốn có một số chuyện muốn báo cáo xin hắn xử lý, cũng đành phải nuốt vào trong bụng.

Sau đó, Long Bát thái gia phái một người đến lầu viếng thăm.

Người tới lai lịch cũng không tầm thường, đó là trang chủ Diệp Bác Thức của Lạc Anh sơn trang.

Diệp Bác Thức và Bạch Sầu Phi vốn có giao tình khá tốt. Sáu năm trước, trong lúc Diệp Bác Thức nói chuyện với Bạch Sầu Phi, đã từng vô ý

https://thuviensach.vn

nói một câu:

- Với chút năng lực nhỏ bé này của ta, vậy mà còn có thể làm một trang chủ. Với đại tài của huynh, lại không thể một mình hùng bá một phương, đúng là khiến người ta nắm cổ tay thở dài, tiếc nuối vô cùng.

Những lời này có ảnh hưởng khá lớn đến Bạch Sầu Phi.

Lần này Diệp Bác Thức tới, là do Long Bát sau khi đánh người trút giận, biết trong chuyện này có vấn đề. Dù sao Bạch Sầu Phi cũng là con nuôi của Thái Kinh, không nên làm cho mọi chuyện căng thẳng thêm, bèn mời Diệp Bác Thức tới nói rõ ngọn nguồn. Hắn lại nửa bóng gió, nửa khoe khoang nói rõ, tối hôm nay Bát gia trang có nhân vật lớn đến, dĩ nhiên là không thể để cho người khác quấy nhiễu.

Bạch Sầu Phi lần lượt nghe hết, lại không bày tỏ ý kiến gì.

Khi nghe nói ngay cả nhân vật như vậy cũng đến dự tiệc tại Bát gia trang, hắn đương nhiên không thể nói thêm câu nào.

Bạch Sầu Phi đặc biệt cảm tạ Diệp Bác Thức, cung tiễn hắn xuống lầu, nhờ hắn thay mặt xin lỗi Long Bát, nói rằng ngày khác sẽ đến chỗ Long Bát thái tạ tội.

Đợi sau khi Diệp Bác Thức đi về, Bạch Sầu Phi mới trở lại tầng cao nhất Bạch lâu, lên lầu, bước vào Lưu Bạch hiên của hắn, đóng cửa lại.

Sau đó hắn cởi hết y phục, bắt đầu hét lên giận dữ, tay đấm chân đá, gần như muốn phá hủy tất cả những thứ có thể phá hủy được. Hắn chỉ trời, mắng đất, dùng hết tất cả ngôn ngữ dơ bẩn nhất, chửi mắng từ Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Chẩm, cho đến Tôn Ngư, Long Bát, kể cả tổ tông mười tám đời của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt tái nhợt của hắn đỏ lên vì vì kích động, trong lòng có một ngọn lửa giận không thể phát tác.

Ngay lúc này, chuông đồng bỗng vang lên, biểu thị có người lên lầu báo cáo.

Lúc này dám đến báo cáo, nhất định là thân tín, hơn nữa còn là việc gấp không phải bình thường.

Vì vậy hắn lập tức ngừng mắng, sau đó hít thở thật sâu, mở cửa ra.

Một tên đệ tử đang quỳ trước cửa, chính là Lợi Tiểu Cát.

Bạch Sầu Phi vẫn không mặc gì.

Hắn uy mãnh, cường tráng, trắng trẻo, tràn đầy mị lực do tinh lực, khí phách, thần thái và tâm chí hợp nhất, hơn nữa không có một tấc thịt dư thừa nào, cơ năng toàn thân đều đạt đến trạng thái đỉnh cao, là một sự kết hợp hoàn mỹ giữa khí và lực, thần và ý.

Lợi Tiểu Cát cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Cho dù là người không bị khí thế của Bạch Sầu Phi chấn nhiếp, cũng bị sát khí của hắn áp chế, nếu không thì cũng không dám đối diện với ánh mắt hắn lạnh lẽo như băng của hắn.

Ngoại trừ hai loại người, một là người sát khí còn mạnh hơn hắn, chẳng hạn như Nguyên Thập Tam Hạn và Thiên Hạ Đệ Thất; còn một loại là có thể bao dung sát khí của hắn, ví dụ như Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch.

Còn có một loại người khác cũng làm được như vậy, đó là người hoàn toàn không cảm nhận được sát khí của hắn. Loại người này rất nhiều, chẳng hạn như tiểu thương sai dịch đầy đường. Ngay cả Ôn Nhu đại cô nương,

https://thuviensach.vn

Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sinh của chúng ta, đều có thể liệt vào loại người này.

- Chuyện gì?

- Có người muốn cầu kiến lâu chủ.

- Người nào?

- Ôn cô nương.

- Ôn Nhu? Cô ấy gặp ta có chuyện gì?

- Cô ấy… cô ấy không chịu nói.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động.

- Cô ấy nói, nếu như ngài không tiếp kiến cô ấy, cô ấy sẽ đánh lên lầu.

Bạch Sầu Phi bật cười:

- Chỉ bằng cô ta? Một mình thôi sao?

- Cô ấy chỉ tới một mình.

Lợi Tiểu Cát hỏi:

- Chúng ta có nên đuổi cô ấy ra ngoài hay không?

Bạch Sầu Phi chỉ trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Đuổi cô ta đi à? Không, cô ấy tới thật đúng lúc, mau mời cô ấy lên.

- Mời cô ấy lên?

Lợi Tiểu Cát ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tới Lưu Bạch hiên?

Bạch Sầu Phi cười cười, con người của hắn vốn rất tuấn tú, cười như vậy quả là có phần trẻ con.

- Nhanh đi!

Hắn chỉ nói như vậy, lại bổ sung một câu:

- Sau khi cô ấy lên thời gian uống cạn chung trà, ngươi hãy bảo Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý hâm một bầu rượu đem lên. Ngươi nói cho bọn họ biết, là "Yên Chi Lệ", nhớ kỹ, là "Yên… Chi… Lệ…", bọn họ tự nhiên sẽ hiểu.

Hắn trở lại trong phòng, nhìn vào gương đồng quan sát cả người một lát, dường như cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó hắn bắt đầu mặc quần áo vào. Hắn đặc biệt chọn một bộ áo bào trắng tinh khiết, nhưng bên trong lại không mặc thứ gì.

Tiếp đó hắn đi tới đầu cầu thang, đứng bên cạnh lan can nhìn xuống.

Ánh tà dương đầu mùa đông như say, chỉ còn một điểm ửng hồng.

Không lâu sau, hắn đã nhìn thấy người mà hắn chờ đi ngang qua quảng trường trong lâu. Hắn từ phía trên nhìn nàng, tại trên bãi cỏ, anh vũ đi qua giống như một hạt tiêu đỏ.

Nàng dường như cũng cảm giác được có người đang nhìn mình, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Không có ai.

Lan can trống rỗng, chỉ có ánh tà dương đỏ như máu.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng thoáng qua một chút hoang mang, như có mất mát.

Nhưng Bạch Sầu Phi đang ở Lưu Bạch hiên trên đỉnh Bạch lâu, đứng ở nơi tối tăm tại lối vào, nhìn nàng giống như một cái dấu phẩy, từng bước chứa chan tình cảm bước lên lầu.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cơ Nữu (Tay Cầm)

Ôn Nhu lại đẹp như vậy, khiến cho Bạch Sầu Phi nhớ tới một chuyện bình sinh rất đắc ý. Nhưng chuyện đó lại có một tiếc nuối rất lớn, mà tối nay chính là thời gian để bù đắp tiếc nuối này. Hơn nữa hắn cũng không khỏi tự hỏi, ngày đó khi Ôn Nhu vẫn còn ra vào Phong Vũ lâu, chẳng lẽ hắn không phát hiện ra sự xinh đẹp của nàng hay sao?

Không phải.

Bảy tám năm trước, hắn chỉ vừa mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, cộng thêm Ôn Nhu là tiểu sư muội của Tô Mộng Chẩm. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra được, Vương Tiểu Thạch rất "có cảm tình" đối với Ôn Nhu.

Hắn là một người lấy "đại cục" làm trọng, "đại cục" này thực ra chính là "dã tâm" của hắn.

Huống hồ khi đó Ôn Nhu vẫn còn nhỏ. Một cô gái cho dù xinh đẹp, trước khi hoàn toàn trưởng thành thì vẫn không đủ phong tình.

Chí hướng của Bạch Sầu Phi không ở đây, hắn cảm thấy mình không nên đi kéo cái "tay cầm" này. Hắn không muốn chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, những quý nhân kia sẽ hoàn toàn biến thành kẻ địch của hắn.

Hắn tội gì phải làm như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Vương Tiểu Thạch dần dần lui ra khỏi hàng ngũ lãnh đạo của Kim Phong Tế Vũ lâu. Trong thời gian đó hắn cũng lo chiêu mộ lực lượng, thành lập thế lực, không có thời gian để quan tâm đến những chuyện khác.

Hắn muốn phát tiết thì có đầy nữ nhân, không cần vì một nữ nhân mà khiến cho Tô Mộng Chẩm đề phòng, trừ phi hắn dùng một phương pháp khác hoàn toàn không cần chịu trách nhiệm, không sợ hậu quả.

Cho đến sau khi hắn lật đổ Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch cũng trở về.

Trải qua mấy năm, Ôn Nhu thường đi chung với đám người Thất Đại Khấu, Thất Đạo Toàn Phong. Hắn không có lòng để ý tới, cũng không có ý vướng vào món nợ phong lưu này.

Sau khi Vương Tiểu Thạch trở về, Ôn Nhu cũng thường ở lại kinh sư.

Chuyện này lại khiến cho Bạch Sầu Phi có một loại cảm giác, sao lại bỏ qua uổng như vậy!

(Nếu không phải ta không thèm để ý, sẽ đến phiên cục đá không bằng cả khúc gỗ kia sao!)

(Nàng đã quan hệ với tiểu vương bát đản hay chưa?)

(Vẫn chưa sao? Nhìn dáng đi của nàng, vẫn còn là xử nữ sao?)

Hắn dùng tay chống lên cột, dựa vào lan can, áo bào trắng trong hoàng hôn ảm đạm, thoạt nhìn càng lộ ra đen trắng rõ ràng. Nhưng trên thực tế, màu trắng nhuộm lên một chút ánh hoàng hôn lại thành màu tro, hoàng hôn lờ mờ cũng bị màu trắng phản chiếu trở thành màu xám nhạt, cho nên cẩn thận nhìn, ngược lại trở thành một người không rõ ràng lắm.

Ôn Nhu chợt phát hiện ra hắn, nàng cảm thấy hơi xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay lúc nàng hạ quyết tâm, muốn đến Kim Phong Tế Vũ lâu "khởi binh hỏi tội", chợt cảm thấy mấy ngày nay thường ra ngoài đi dạo, lại bị tên con cháu loài rùa kia nhốt cả buổi trời, mặc dù hắn đối xử với mình rất lễ độ, nhưng nàng hò hét kêu gào cả nửa ngày, đương nhiên là tóc tai bù xù, giọng cũng khàn khàn.

Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu, nếu rau cải trắng đã bắt người nhà của Tiểu Thạch Đầu, tất nhiên là đã đủ uy hiếp Tiểu Thạch Đầu, vậy còn bảo người bắt mình để làm gì?

Nàng lại không nghĩ ra, Tôn Ngư bắt nàng làm con tin là vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của Bạch Sầu Phi "bảo Vương Tiểu Thạch tới gặp ta", mà hắn lại tự mình quyết định, bản thân Bạch Sầu Phi cũng không biết chuyện này.

Tôn Ngư vì muốn lập công, đã không dám cũng không muốn tìm Bạch Sầu Phi mượn người, mà hắn lại biết rõ tính tình của Vương Tiểu Thạch, chỉ cần bắt giữ Ôn Nhu, sẽ không có nơi nào mà Vương Tiểu Thạch không đồng ý đi.

Ôn Nhu đã không nghĩ ra, lại càng muốn nghĩ, càng nghĩ càng giận.

Nhưng nàng cũng biết tức giận dễ khiến người ta già đi.

Nàng sợ nhất tuổi già, sợ mình trở nên khó coi.

Trong Tượng Tị tháp, trước khi xuất phát, nàng không nhịn được ngồi trước bàn trang điểm soi vào gương đồng.

Sau khi soi, nàng lại chỉnh sửa vạt áo.

Sau khi sửa sang vạt áo, nàng lại cảm thấy không hài lòng, vì vậy lại thay đổi một bộ y phục màu đỏ thẫm.

https://thuviensach.vn

Sau đó nàng lại sửa sang mái tóc.

Sau khi sửa sang mái tóc, nàng vẫn không hài lòng lắm, cho nên lại đổi sang một kiểu tóc xinh đẹp khác.

Nhưng nàng không giỏi trang điểm. Trước kia ở Lạc Dương, luôn có bà vú giúp nàng chải đầu trang điểm. Nàng chải cả buổi mới khiến mái tóc tạm ổn, nhưng lại cảm thấy áo quần quá già nua, không phù hợp, vì vậy nàng lại đổi.

Đổi xong thì soi gương, không hài lòng lại đổi tiếp.

Cho đến khi đổi một bộ y phục màu ớt đỏ nạm vàng, viền hoa thêu hình con dơi màu tím, nàng mới hơi hài lòng, lại quan sát mình trong gương.

Thật là xinh đẹp!

Đáng tiếc là bộ đồ này quá chói mắt, còn chói mắt hơn so với bản thân nàng. Thế là nàng lại tô tô vẽ vẽ lên mặt, kẻ mi, trát phấn, tô son.

Sau khi trang điểm xong, đúng là xinh ra giống như một mỹ nhân.

Sau đó nàng hứng thú dạt dào, muốn ra khỏi cửa. Nhưng đột nhiên lại cảm thấy không ổn, vì vậy lại quay vào soi gương.

Không có thứ gì không ổn. Người trong gương rất đẹp, nhất là một đôi mắt như hàm xuân gợn sóng, còn có lúm đồng tiền như quả hạnh, má hồng rực rỡ. Nhưng nàng càng nhìn, lại càng cảm thấy chẳng hề giống mình chút nào.

Mình xưa nay tay lớn chân lớn, tay thô chân thô, trang điểm xinh đẹp như vậy để làm gì?

https://thuviensach.vn

Huống hồ đã vào mùa đông giá rét, hai ngày nay tuy trở nên ấm hơn một chút, nhưng mặc áo quần mỏng manh như vậy ra ngoài, không sợ mình lạnh cũng phải sợ lòng người lạnh.

Nghĩ tới điểm này, khuôn mặt nàng không khỏi nóng lên, giống như ánh hoàng hôn chiếu đến quá gần, vô ý thiêu đốt một chút.

Thôi, chẳng qua là đi gặp rau cải trắng thôi mà!

Có gì giỏi giang chứ!

Hắn luôn luôn đối xử lạnh nhạt với mình!

Trang điểm xinh đẹp như vậy, lỡ may hắn lại chẳng thèm nhìn, mặt mũi của mình biết vứt đi đâu.

Cho ai nhìn chứ! Cái gì rau cải trắng, Tiểu Thạch Đầu, hoàn toàn không phải là nam nhân, đều không xem mình là nữ nhân, nghĩ đến thật đáng giận!

Ôn cô nương giậm chân một cái, cắn răng trở vào bàn trang điểm. Lần này không phải nàng muốn trang điểm, mà là lần lượt lau sạch những gì đã trang điểm.

Khuôn mặt nàng bị làm cho rối tinh rối mù, sau đó nàng đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, nàng lại thay một bộ y phục bằng vải thô, mang theo gương mặt mộc đi ra khỏi cửa (trên mặt vẫn còn bọt nước chưa lau hết, từng viên như trân châu hạt sương, lông mày bị ướt dính vào với nhau, càng có vẻ dày và đen, xinh xắn giống như hai thanh đao đen nhỏ và cong vút).

Một chân vừa mới bước ra khỏi cửa, nàng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không ổn. Tốn nhiều tâm huyết như vậy, chỉnh sửa mặt, mắt, tai, lông

https://thuviensach.vn

mày cả nửa ngày, còn hận không thể nâng mũi lên cao một chút, rộng ra một chút, giống như Lôi Mị kia, như vậy mới đẹp; cũng mong sao có thể niết cằm cho nhọn lại một chút, thon gọn hơn, lúc này mới diễm lệ giống như Lôi Thuần. Kết quả mất cả buổi trời cũng chẳng có khác so với lúc trước, đi ra khỏi cửa như vậy quả là không đáng.

Cho nên nàng lại ngồi xuống trang điểm lần nữa

Cuối cùng, nàng vẽ lông mày, tô son, trát thêm chút phấn, đổi một bộ y phục màu đỏ thẫm, sau đó mới đi ra ngoài, khia đến trước cửa còn xịt thêm một chút nước hoa.

Nhưng không ngờ đám người Ngô Lượng và Hà Trạch Chung lại không để cho nàng ra ngoài.

Được, không cho bản tiểu thư ra ngoài, bản tiểu thư sẽ trốn ra ngoài.

Thế là nàng trốn ra bên ngoài, nhưng nửa đường vẫn bị bọn họ đuổi kịp, muốn nàng trở về.

Nàng kiên quyết không trở về. Dù sao đã ra ngoài rồi, hảo hán chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng, bản cô nương đã ra ngoài thì chính là đã rời khỏi nhà, trừ khi đặt lên kiệu lớn tám đỉnh may ra bản cô nương mới có hứng thú trở về.

Không có cách nào, không ai có biện pháp giữ được vị cô nương này.

Nếu đã không có biện pháp, cũng chỉ đành đi cùng với nàng, là đầm rồng thì vượt đầm rồng, là hang hổ thì vào hang hổ.

Ai bảo hắn gặp phải Ôn Nhu!

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cơ Xu (Mấu Chốt)

Nhưng mà, nàng từng cố gắng trang điểm để gặp Bạch Sầu Phi, mặc dù đã tẩy hết phấn son, nhưng vẫn cảm thấy rất xấu hổ, giống như những phấn son đã lau sạch kia đều để lại tội chứng không thể xóa nhòa.

- A!

Bạch Sầu Phi khẽ kêu một tiếng, vừa đủ để cho nàng nghe.

- Sao thế?

- Trên mặt ta không viết sao?

Khóe miệng Bạch Sầu Phi hiện ra một đóa mây cười, hỏi ngược lại nàng.

Rất lâu trước kia, Ôn Nhu từng mê đắm nụ cười như vậy của hắn. Bây giờ nàng nhìn, trong lòng đột nhiên giật mình, hay là tim đột nhiên đập mạnh, chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

Thậm chí nàng cũng không rõ hắn đang nói gì.

- Huynh nói gì?

- Nếu như kinh thán cũng có một cái ký hiệu.

Bạch Sầu Phi chỉ vào ấn đường mình nói:

https://thuviensach.vn

- Trên mặt ta sẽ viết cái ký hiệu này. Đó là sự ca ngợi đối với sắc đẹp của nàng.

Hai đóa mây đỏ hiện lên trên lúm đồng tiền của Ôn Nhu.

- Ta nào có đẹp! Trước kia cũng chưa từng quan tâm đến người ta!

Lúc này nàng mang vẻ xấu hổ, nói chuyện cũng tinh tế ôn nhu, hơn nữa bởi vì cố gắng làm ra vẻ thành thục, cho nên càng hiện nét ngây thơ, tại thời điểm vừa mới vào đêm như vậy đặc biệt động lòng người.

Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy động tâm, chợt nhớ tới lần đó trong đêm tối bẩn thỉu, y phục vỡ tan không che giấu được thân thể nhỏ gầy và trắng trẻo. Hiện giờ thân thể thanh bạch này đã đầy đặn hơn rất nhiều, càng có vẻ phong tình. Bộ ngực non nớt kia còn mềm mại như bồ câu không? Cánh tay còn giống như một chiếc gối nhỏ không? Hắn muốn nói chỗ này chỗ kia của nàng đều đẹp, nhưng lại không thể trả lời như vậy.

Lúc hắn nghĩ như vậy, lại trả lời hết sức thành khẩn, hơn nữa còn mang theo một chút áy náy:

- Khi đó ta rất bận. Nàng cũng biết đấy, Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch đều ở đó, không có cách nào.

- Nếu huynh thật sự quan tâm đến người ta, nên chơi đùa với người ta nhiều hơn một chút.

Ôn Nhu không hiểu cách nói của Bạch Sầu Phi lắm:

- Nếu không, cứ phái ta đi làm vài chuyện lớn gây nên sóng gió cũng được, nào lại không nhìn không ngó ngàng gì đến người ta như vậy!

- Đó là do ta không đúng.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi híp mắt, cong cong, dài dài, giống như một chiếc thuyền lưu động:

- Hôm nay ta mời nàng uống rượu để xin lỗi.

- Hôm nay ta đến đây không phải là để uống rượu.

Điều này lại khiến Ôn Nhu nhớ tới mục đích trọng đại của chuyến đi lần này, trề quai hàm nói:

- Ta tới là để khởi binh hỏi tội.

- Ồ? Mời ngồi!

Ôn Nhu tùy tiện ngồi xuống, mới phát hiện mình nên ngồi nhã nhặn hơn một chút.

- Mời trà!

Bạch Sầu Phi tự mình rót một ly trà:

- Đợi lát nữa sẽ kính dâng rượu và thức ăn, nhận lỗi với nàng.

- Huynh đương nhiên phải nhận lỗi.

Ôn Nhu nghĩ đến lại cảm thấy rất ủy khuất, trề môi nói:

- Sao huynh lại kêu người bắt cóc ta?

- Bắt cóc nàng?

Bạch Sầu Phi lại ngẩn ra:

- Ai bắt cóc nàng?

- Huynh.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhu gần như muốn khóc, liên tục giậm chân mấy cái:

- Còn không nhận!

- Ta bắt cóc nàng làm gì?

Bạch Sầu Phi cũng không hiểu:

- Cô nương xinh đẹp như nàng là để yêu thương, sao lại phải bắt cóc!

Ôn Nhu nghe vậy, lúc này mới từ giận chuyển thành cáu, dẩu môi tố cáo:

- Ai biết huynh có nói thật lòng hay không. Lúc thì không để ý tới người ta, lúc thì cho người tới bắt cóc. Chẳng lẽ Tôn Ngư không phải là thủ hạ của huynh? Hắn không được huynh ra lệnh mà dám ám toán bản cô nương sao? Có nói cũng không ai tin. Huynh làm việc luôn luôn không giữ lời.

- Lại là hắn!

Trong lòng Bạch Sầu Phi bực bội: “Bà mẹ nó, lại là Tôn Ngư!”

- Sao thế?

- Không có gì.

Bạch Sầu Phi đương nhiên không tiện nói ra hận ý của hắn đối với người này, cũng không thể thừa nhận hắn hoàn toàn không biết thủ hạ làm chuyện này. Có lúc mặt mũi thật sự còn quan trọng hơn so với giao tình.

- Hắn có làm gì nàng không?

- Làm gì là làm gì?

Ôn Nhu ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi ngưng mắt nhìn nàng, hai tay đặt lên ghế của nàng, vạt áo rất gần người nàng.

Ôn Nhu bỗng cười một tiếng.

- Cười cái gì?

- Huynh nhìn người ta như vậy, đúng là giống như thằng ngốc.

- Bởi vì nàng xinh đẹp.

Nói xong, hắn liền dùng mu bàn tay chạm nhẹ lên gò má ngọc của Ôn Nhu.

Trong lòng Ôn Nhu lập tức rộn ràng, giống như có con nai đang đạp. Dù sao nàng cũng là nhi nữ giang hồ, mặc dù cửa tình đã mở, nhưng đối với chuyện nam nữ tán tỉnh chỉ nghe nói đến, chứ không biết chữ nào. Tình trạng hiện giờ giống như cỗ máy đã khởi động, đại tiểu thư nàng lại mù mờ và hoảng sợ, không biết mấu chốt điều khiển ở đâu, công tắc cũng không thể nắm giữ trong tay.

Gần nhau như vậy, khiến nàng có thể ngửi được khí tức của hắn. Chuyện này khiến nàng càng luống cuống tay chân, tim đập rộn ràng.

- Tên con cháu loài rùa Tôn Ngư này dám đối xử với nàng như vậy, đúng là nên phạt.

Bạch Sầu Phi chợt cười tủm tỉm nói:

- Nên phạt, phạt ta uống rượu tạ lỗi.

Sau đó hắn từ trong tay áo lấy ra một hộp thuốc viên, mở ra, trong đó có ba bốn chục viên thuốc nhỏ. Hắn ngửa đầu nuốt vào một hơi, cũng không cần dùng nước.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhu lấy làm lạ hỏi:

- Đây là thuốc giải rượu sao?

- Không phải.

Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú vào vẻ đẹp ngây thơ hồn nhiên của nàng, trong lòng thầm nghĩ: "Khó trách trên người nàng có thể đồng thời xuất hiện vẻ ngây thơ và quyến rũ, bởi vì hiện giờ tuổi tác của nàng cũng không nhỏ nữa, dĩ nhiên là có phong tình của nữ nhân, nhưng mà trên tư tưởng vẫn còn chưa trưởng thành, khiến cho tất cả hành động của nàng gần như không cần che giấu. Đã nắm chắc trong tay, thậm chí đưa đến tận cửa."

- Ta bị thương.

- Bị thương gì?

- Nội thương.

- Ai đánh huynh?

- Vương Tiểu Thạch.

- Hắn à?

- Nàng có biết tại sao hắn lại đối nghịch với ta khắp nơi không?

- Bởi vì huynh hại đại sư huynh.

- Không đúng.

- Vậy vì sao? Dù sao huynh cũng thường hại hắn.

- Không phải ta hại hắn, mà là hắn đố kị với ta.

https://thuviensach.vn

Nếu như Bạch Sầu Phi nói “không phải ta hại hắn, mà là hắn hại ta…”, Ôn Nhu căn bản sẽ không tin lời hắn.

- Hắn đố kị với huynh?

- Đúng vậy.

- Bởi vì huynh là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu?

- Bởi vì nàng.

- Ta?

- Bởi vì nàng tốt với ta.

- A? Hử? Hả!

- Hắn đố kị với ta, ta đành phải nhường nhịn hắn, tránh né nàng.

Bạch Sầu Phi vốn không có ý kéo dài đề tài này, nhưng thấy cô gái nhỏ này nghe đến rung động như vậy, say mê như vậy, cảm thấy rất buồn cười. Nam nhân luôn có một loại bản lĩnh, chỉ cần có người sùng bái thì hắn sẽ không tiếc làm tiếp, làm đến cùng, làm một cách tự nhiên.

- Đúng vậy, ta tránh né nàng là vì muốn nhường hắn.

- Huynh…

Ôn Nhu là một cô gái tính tình nóng nảy, nhưng lại mềm lòng, rất mềm lòng. Nàng mềm lòng đến mức, ngay cả trước khi ngủ nhìn thấy một con kiến bò qua giường, mặc dù lúc ngủ thường hay quơ tay quơ chân, cũng cẩn thận không để lật người đè lên nó.

- Những ngày tránh né nàng, thật khổ sở.

Bạch Sầu Phi nghẹn ngào nói.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn tính toán, liệu có cần làm cho hai hàng lệ tuôn rơi hay không. Dù sao, được một cô gái ái mộ hắn biểu lộ tình cảm, cũng sảng khoái giống như giành được thắng lợi trong chiến phạt vậy.

Hắn còn chưa rơi lệ, nàng đã bật khóc.

Nàng kéo ống tay áo của hắn, nức nở không thôi:

- A Phi chết tiệt, A Phi chết tiệt… ta trách lầm huynh rồi…

Bạch Sầu Phi than thở:

- Vậy thì có là gì, vì nàng, ta có thể vứt bỏ tất cả…

- Không, không nên, Bạch Bất Phi, không, A Phi chết tiệt, không, nhị ca, không nên…

Bạch Sầu Phi thầm nghĩ, lúc nàng nói "không nên", giọng nói có giống như lúc làm chuyện đó hay không? Hắn lại rất có hứng thú muốn biết. Khi ý niệm xấu xa này nổi lên, thân thể của hắn đã nhanh chóng ứ máu, giống như vì câu nói kia mà được tưới rượu mạnh. Bởi vì dưới y phục của hắn không mặc gì cả, lại ở gần Ôn Nhu như vậy, do đó tà ý càng hừng hực.

Có điều hắn vẫn tiếp tục nói:

- Ta chỉ cần cùng nàng tiêu dao tự tại, như hình với bóng. Từ trước đến giờ, đều là Tiểu Thạch Đầu cố ý cản trở. Ai, vì hạnh phúc của nàng, có nơi nương tựa tốt hơn, ta đành phải đặt hết tinh thần vào sự nghiệp…

Thật buồn nôn.

Bạch Sầu Phi thầm mắng một câu, nói như vậy ngay cả mình cũng nổi da gà.

https://thuviensach.vn

Nhưng tại sao phần lớn nữ nhân đều thích nghe những câu như vậy?

Các nàng thích nghe, hắn cũng chỉ đành nói tiếp:

- Nàng biết đấy, thuở nhỏ ta là một cô nhi, lưu lạc khắp nơi, trải hết tang thương, chỉ một đôi tay đánh thiên hạ. Vừa mới có chút thành tựu, lại bị người ta hàm oan vu cáo, lật đổ xuống… Ta nhiều lần đấu tranh, bị người khác xem thường, nhưng lại không có ai quan tâm và đồng tình…

Ôn Nhu nghe được, bỗng nhiên khóc lên.

Bạch Sầu Phi giọng điệu khàn khàn, âm điệu ai oán, gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, nhưng lại vuốt ve mái tóc của nàng đầy tình cảm.

Hà hà, thật không ngờ, không cần kê đơn, chẳng cần uống rượu, cô gái nhỏ này đã sụp đổ, bảo đảm hoàn toàn dâng hiến.

Hắn cười thầm, giống như vốn chỉ muốn đi vào lịch sử, lại còn tình cờ đi vào thần thoại, càng lớn, càng uy phong.

- Ai!

Hắn khống chế âm điệu của mình, khiến ý cười không thể kìm nén biến thành vẻ thê lương lộ ra ngoài:

- Có điều, cô độc, tịch mịch, cũng không cần phải thổ lộ hết với người khác. Ta đã quen với thế gian khinh bỉ, mọi người quay lưng, thiên hạ hiểu lầm.

- Không, không!

Ôn Nhu mặc kệ nước mắt làm cho nàng giống như một con gấu trúc, nắm lấy tay áo Bạch Sầu Phi, dựa vào bên hông hắn khóc lóc:

https://thuviensach.vn

- Rau cải trắng, huynh đừng thương tâm, ta ủng hộ huynh, Nhu nhi vĩnh viễn không rời khỏi huynh…

Nàng cạ vào bên hông hắn.

Thân thể Bạch Sầu Phi bỗng giống như cứng đờ.

Nàng cũng cảm giác được một loại nóng bức đặc biệt tự đầu bả vai truyền tới.

Hô hấp của Bạch Sầu Phi cũng dồn dập. Hắn nâng mặt nàng lên, hơn nữa còn thâm tình chân thật nhìn nàng chăm chú.

Nàng chỉ cảm thấy ý loạn thần mê.

Hắn từ từ đưa mặt đến gần, tiếp cận nàng.

Nàng không tự chủ được co lại phía sau.

Tay của hắn lập tức xiết chặt, khiến cằm của nàng cảm thấy hơi đau.

Kỳ quái là, lúc này trong đầu nàng bỗng lướt qua hình ảnh đêm tối, hẻm dơ, một cuộc cường bạo tại tường đất bên kia, y phục rách nát trên người Lôi Thuần không che giấu được thân thể trắng ngần.

Tại sao lại nghĩ tới những chuyện này?

Nàng cảm thấy sợ hãi, hơn nữa còn rối loạn.

Nhưng ánh mắt Bạch Sầu Phi lại tịch mịch, trong sầu thương còn bốc cháy một sự kiêu ngạo hừng hực, nóng rực và lẫm liệt.

Trời ạ!

Nàng không thể kháng cự, không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “cộc, cộc, cộc cộc cộc”.

- Rượu và thức ăn đã đưa tới, thưa lâu chủ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cơ Thương (Kho Cơ Hội)

Hai bóng người vốn dính vào nhau chợt tách ra, chủ yếu là nữ đẩy nam ra.

Cả khuôn mặt Ôn Nhu đều đỏ lên hừng hực. Nàng nhìn móng tay, lập tức phát giác nước mắt nước mũi của mình dính đầy mặt, liền dùng tay áo của Bạch Sầu Phi lau đi, giống như là một tấm khăn trải bàn tiện tay nhặt tới vậy.

Bởi vì thân thiết.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại cảm thấy hít thông không thông.

Hắn đương nhiên không phải tiếc bộ áo trắng trên người, mà là vào lúc này lại có người đưa rượu lên, hơn nữa còn là do hắn đã sớm an bài.

Còn không cần dùng đến thuốc, cô gái này đã mặc cho hắn ức hiếp.

Hắn mở cửa ra, trông thấy Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, bọn họ bưng thức ăn và rượu đến.

Rượu có hai bình, món ăn không nhiều lắm, nhưng lại đầy đủ sắc hương.

Lẽ ra, những chuyện như châm trà rót nước nói gì cũng sẽ không đến phiên Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đi làm.

https://thuviensach.vn

Đây đương nhiên là thức ăn đặc biệt, rượu đặc biệt, còn có một chậu nước, không biết là dùng để rửa mặt, rửa tay hay rửa thứ gì.

Hai tên tâm phúc này cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy, bọn họ xử lý giống như đã có hiểu ngầm, thuận buồm xuôi gió.

Bạch Sầu Phi bảo bọn họ bưng rượu và thức ăn vào, đặt lên bàn, sau đó nháy mắt ra hiệu:

- Tốt lắm, ra ngoài đi!

Bọn họ lại không đi, cũng nhìn hắn nháy mắt:

- Lâu chủ, chúng tôi có chuyện muốn bẩm báo!

Bạch Sầu Phi đang hứng thú dâng trào, nhất thời không nhịn được.

Lại nghe Ôn Nhu nói một câu xa xăm:

- Bọn họ… là cương quyết muốn đi cùng với ta… Không phải ta muốn để cho bọn họ tới, mà là bọn họ cứ quấn lấy. Huynh đừng làm khó bọn họ, bọn họ cũng là vì muốn tốt cho ta…

Nàng không nói rằng Vương Tiểu Thạch phái bọn họ tới, để tránh hận ý của Bạch Sầu Phi đối với Vương Tiểu Thạch càng sâu hơn.

Nàng vẫn hi vọng bọn họ có thể bình yên, hai người có thể bình yên ở cùng với nhau, thậm chí bọn họ (cộng thêm cả nàng) cũng có thể chung sống vui vẻ.

Lúc này Bạch Sầu Phi nhất thời nghe không hiểu lời của Ôn Nhu.

Sau đó hắn mới tỉnh táo lại một chút, nghe được dưới lầu truyền đến tiếng tranh chấp. Lúc này hắn mới biết rõ, hóa ra có người muốn xông lên lầu, hóa ra có người tới đây cùng với Ôn Nhu.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn có phần giật mình. Bản thân mình quá say mê, lại không phát hiện ra tiếng tranh cãi kia. Xem ra cô gái nhỏ này tuy ý loạn tình mê, nhưng thính giác vẫn còn rất tốt.

Sau đó hắn lập tức nổi lên ác niệm: "Đã có người theo tới, nhất định là người của Vương Tiểu Thạch, như vậy… tối nay có thể một hòn đá hạ hai con chim, một mũi tên trúng hai con nhạn. Ta trước tiên bắn hạ đích ngắm của hắn, xem tiểu vương bát đản kia còn bắn ra được 'Thương Tâm tiểu tiễn' của hắn hay không."

- Đã là khách của Ôn cô nương, hãy chiêu đãi bọn họ thật tốt!

Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi đều đáp:

- Vâng!

- Không phải có chuyện muốn bẩm báo với ta sao?

Bạch Sầu Phi nhướng mày nói:

- Mấy chuyện vụn vặt phiền phức này, không nên quấy rầy Ôn cô nương, chúng ta ra ngoài nói!

Hắn và hai người đi ra bên ngoài, khép cửa phòng lại, nói:

- Nàng hãy rửa mặt trước, ta đi một chút sẽ trở lại.

Ôn Nhu thản nhiên cười, trên mặt còn ngấn lệ, đó là giọt lệ hạnh phúc.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc là một loại vui vẻ thật sự, có lẽ chỉ là cho rằng mình rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Buổi tối mùa đông tới cũng nhanh, tối nay không có tuyết rơi, cũng không có trăng, nhưng thứ rực rỡ là bầu trời, không phải nhân gian.

Sao lạnh lập lòe, những điểm nhỏ chỉ hiện lên ở một góc bầu trời, giống như những đốm lửa giăng đầy, thanh thế hoành tráng, đủ khiến cho Bạch Sầu Phi giật mình.

Gió rất to, rất lạnh, cũng rất điên cuồng.

Điên cuồng đến mức dám thổi qua tay áo Bạch Sầu Phi, khiến vạt áo bào của hắn lượn lờ tung bay.

Bạch Sầu Phi luôn thích gió, thậm chí còn yêu cuồng phong. Bởi vì gió khiến cho hắn muốn bay, muốn lên trời xanh, xông lên trời cao.

Thật là một cảm giác tuyệt vời.

Uống mãi hát tràn qua suốt buổi, tranh hùng ai nhỉ, bướng cùng ngông! (1) Ta muốn cưỡi gió bay lên vút, lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc, trên cao kia lạnh buốt. (2)

- Người tới là ai?

- Thái Thủy Trạch, Ngô Lượng và Trương Thán.

- Bọn chúng à?

Bạch Sầu Phi trầm ngâm một chút. Đứng trong cuồng phong, hắn có rất nhiều ý niệm, dồn dập kéo đến, linh cảm lóe lên, nhanh chóng lướt qua rồi biến mất:

- Bọn chúng tới thật vừa lúc.

Sau đó hắn cẩn thận dặn dò hai người vài lời.

https://thuviensach.vn

Hai người nghe xong, cũng cảm thấy kích động.

Tường Ca Nhi dĩ nhiên tràn đầy hứng khởi.

Âu Dương Ý Ý luôn bình tĩnh lạnh nhạt, cũng không nhịn được cả người căng thẳng.

- Đây là một cơ hội tuyệt hảo, có thể tương kế tựu kế, chúng ta cứ hành động theo kế hoạch.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi trong đêm tối chiếu rọi bó đuốc trên lầu, sáng như bảo thạch:

- Nhớ kỹ, trước tiên phải ngăn cách ba người bọn chúng.

Khi Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi lui xuống, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng cảm giác được sự khẩn trương không thể kìm nén của bọn họ.

Đại đối quyết sắp đến rồi!

Đồng dạng, bọn họ cũng cảm giác được Bạch lâu chủ đã bị đấu chí tràn ngập. Đó không chỉ là ý chí của một người, mà còn có lực lượng giống như dã thú, thậm chí là dục vọng giống như cầm thú.

Gió thổi càng lúc càng lớn.

Bạch Sầu Phi là một người luôn xem hướng gió, hắn thường ảo tưởng mình là một con diều lớn màu trắng, có gió là có thể bay lượn.

Hắn không sợ gió lớn, không sợ đứt dây, bởi vì đứt dây ngược lại có thể tùy ý bay lượn đến vô tận vô nhai, vô câu vô thúc.

Tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Có gió thì có hi vọng bay.

https://thuviensach.vn

Gió lớn như vậy, rót đầy vạt áo của hắn. Đối với hắn, gió giống như là thời cơ, là thời gian bay lượn..

Vạt áo rót đầy gió, giống như tràn đầy khí lực và cơ hội. Cả người hắn dạo chơi trong đó, ý niệm lóe lên như chớp. Giống như là một cái kho chứa đầy cơ hội, tiềm lực trong đó dùng hoài không hết.

Thế gió mãnh liệt như vậy, xem ra tối nay khó tránh khỏi có một cơn bão.

Hắn đứng ở nơi cao, nhìn ra phía xa, Lục Phân Bán đường nơi đó vẫn yên lặng như trước.

Chỉ có hắn đứng trên Kim Phong Tế Vũ lâu, ngửa đầu nhìn trời, kiêu ngạo đón gió, lòng ôm chí lớn, bá nghiệp vương đồ.

Do đó hắn lại bắt đầu ca hát:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ… Chí của ta rung chuyển trời đất…

- Rồng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối? Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh?

Hắn đang đắc ý, chợt nhìn thấy một ngọn đèn trong lầu, rất ấm cúng.

Nơi ấy có một nữ nhân đang chờ hắn.

Nàng vẫn là xử nữ chứ?

Trước khi quyết một trận tử chiến, tế kiếm cũng là chuyện tốt.

Hắn nghĩ đến làm như vậy có thể đả kích Vương Tiểu Thạch một cách nặng nề sâu sắc, cao hứng đến mức muốn cười như điên.

https://thuviensach.vn

Hắn không tiện cười lớn, cho nên hắn thét to.

Trong tiếng thét, hắn nhìn thấy Lương Hà vội vã chạy đến.

Chính hắn đã gọi Lương Hà tới, an bài tất cả.

Mặc dù không có Tôn Ngư, nhưng hắn vẫn còn Lương Hà. Đây chính là chỗ tuyệt diệu của hắn, không dùng hết thời gian và tâm lực để bồi dưỡng chỉ một người.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ "Tặng Lý Bạch" của Đỗ Phủ:

Thu lai tương cố thượng phiêu bồng

Vị tựu đan sa quý Cát Hồng

Thống ẩm cuồng ca không độ nhật

Phi dương bạt hộ vị thuỳ hùng?

Dịch nghĩa:

Thu tới nhìn nhau còn như cỏ bồng xiêu dạt

Chưa luyện xong đan thẹn với Cát Hồng

Uống say khướt hát lung tung cho hết ngày

Đã bướng lại ngông, vì ai mà làm anh hùng?

Dịch thơ: (Lê Nguyễn Lưu)

Thu sang thân vẫn tựa phiêu bồng

https://thuviensach.vn

Chửa luyện xong đan, thẹn Cát Hồng

Uống mãi hát tràn qua suốt buổi

Tranh hùng ai nhỉ, bướng cùng ngông!

(2) Trích từ bài thơ Thuỷ Điệu Ca Đầu - Trung Thu.

Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đê ỷ hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

https://thuviensach.vn

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiền quyên

Dịch nghĩa:

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cưỡi gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên múa, bóng trăng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

https://thuviensach.vn

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,

Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)

Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên đây cung khuyết

Đêm đó nhằm năm nao?

Rắp định cưỡi mây lên đến

Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lùng sao?

Đứng múa vời thanh ảnh

Trần thế khác chi đâu.

Xoay gác đỏ

Luồn song lụa

Rọi tìm nhau

Chẳng nên cừu hận

https://thuviensach.vn

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cơ Trí

Đã biết rõ là không thể đến, nhưng bởi vì không có lựa chọn, cũng không thể lựa chọn, đám người Thái Thủy Trạch, Trương Thán và Ngô Lượng cũng đành theo Ôn Nhu tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Không phải bọn họ không khuyên bảo Ôn Nhu, tuy đã kịp thời chặn nàng bên ngoài lâu, nhưng vẫn không khuyên được vị cô nương này.

- Cô ngàn vạn lần không nên đi vào!

- Tại sao?

- Vương lão tam đang đối địch với Bạch Sầu Phi, cô đi vào đây, chẳng phải đưa dê vào miệng cọp sao?

- Dê?

Ôn Nhu dừng bước. Khi mọi người cho rằng nàng đã hồi tâm chuyển ý, lại thấy nàng mắt hạnh trợn tròn, chống nạnh quát lên:

- Các ngươi nhìn ta xem, võ công cao cường, nữ trung hào kiệt, không thua mày râu, cơ trí vô song, ta giống như dê sao?

Thái Thủy Trạch ngẩn người, nhất thời không biết phải nói thế cho tốt. Hắn vừa quýnh lên, khuôn mặt vốn đen kịt lại càng đen hơn, cộng thêm ngũ quan trên mặt hắn méo mó, từ chiến dịch Lão Lâm tự ở Điểm sơn đến nay vẫn chưa khôi phục lại, càng có vẻ quái gở kỳ dị.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe Trương Thán thong thả nói:

- Không giống.

Gần đây Trương Thán không phơi nắng lâu ngày, hiện giờ dáng vẻ lại trắng trẻo mập mạp. Màu da hắn trắng cũng nhanh, đen cũng lẹ, có lúc mặt bên này còn chưa trắng hẳn, mặt bên kia đã bị nắng ăn đen rồi. Thứ duy nhất không thay đổi là những nốt mụn trên mặt hắn, cùng với chòm râu càng dài càng thô, càng lúc càng dày, tại trên khuôn mặt lớn như bánh rán của hắn đối chọi với nhau, mỗi bên bày trận, không nhường một bước, tranh nhau từng tấc. Có điều cho dù mập mạp hơn một chút, mặt trắng mặt đen, dáng vẻ của hắn vẫn có thể nói là anh tuấn dễ nhìn.

Ôn Nhu vừa nghe, khuôn mặt liền giãn ra, cười nói:

- Vẫn là ngươi hiểu rõ ta.

- Là không giống như dê.

Trương Thán bổ sung:

- Nhưng giống như thỏ, thỏ đợi làm thịt. Bạch Sầu Phi chỉ cần ôm cây đợi thỏ mà thôi.

Ôn Nhu vừa nghe, giận đến mức trên mặt hiện lên lúm đồng tiền. Nàng đang muốn phát tác, nhưng suy nghĩ lại một chút, cũng không để ý tới bọn họ nữa, chỉ bước nhanh về phía trước.

- Cũng được.

Nàng nói:

- Thỏ dù sao vẫn đẹp hơn dê.

- Có phải không vậy!

https://thuviensach.vn

Thái Thủy Trạch gấp đến độ giậm chân:

- Ngươi làm cô ấy tức giận đi vào Phong Vũ lâu rồi!

- Vậy cũng đành chịu.

Trương Thán hết cách nói:

- Cô ấy muốn đi, chúng ta cũng không có biện pháp. Đành vậy, cô ấy đi đâu thì chúng ta cũng theo đó. Với giao tình của Bạch Sầu Phi và cô ấy, không đến nỗi muốn lấy mạng cô ấy chứ?

- Ta thấy, cô ấy cũng không giống thỏ.

Ngô Lượng ở bên cạnh chợt nhỏ giọng nói:

- Chỉ là vừa rồi khó nói mà thôi.

Trương Thán cảm thấy hứng thú, liền truy hỏi.

- Giống như heo.

“Tiền Đồ Vô Lượng” Ngô Lượng chỉ vào đầu:

- Ngốc đến mức giống như đầu heo, một con heo ngốc thật sự.

Ôn Nhu thấy ba nam nhân kia châu đầu ghé tai, thì thầm với nhau, lại không nói với nàng, liền vòng lại muốn nghe xem bọn họ nói gì, nhưng chỉ nghe được một chữ.

- Các người nói gì? Cái gì chu?

- Không có gì.

Ngô Lượng vội vàng tràn đầy tình cảm nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta nói, dưới ánh tà dương chiếu rọi, cô thật giống như một viên dạ minh châu thật sự. *

* Chữ "trư" (heo), chu (chu sa) và châu (minh châu) đều đọc giống nhau.

Nghe được những lời này, Ôn Nhu cảm thấy rất hài lòng. Thế là trong tiếng dạ minh châu, nàng tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lợi Tiểu Cát canh giữ cửa vào Phong Vũ lâu vội đi thông báo, để lại đám người Mao Lạp Lạp, Mã Khắc Bạch và Chu Như Thị bày trận chờ địch.

- Tốt nhất.

Thái Thủy Trạch tràn đầy khát khao:

- Bạch Vô Thường kia sẽ không để chúng ta đi vào.

- Đúng là đồ nhát gan.

Trương Thán dùng một tinh thần không biết sợ nói:

- Không dám xông vào đầm rồng hang hổ, cả đời cũng chỉ trốn trong hang chuột mà thôi.

- Nhỡ ra có gió thổi cỏ lay.

Ngô Lượng lại lo xa nghĩ rộng:

- Trước tiên một người trong chúng ta hãy trở về thông báo cho Tiểu Thạch Đầu.

- Đừng sợ, có ta ở đây.

Ôn Nhu ung dung nói:

https://thuviensach.vn

- Với cơ trí của bản cô nương, lần này khởi binh hỏi tội, xem A Phi chết tiệt kia còn có thể bay vào trong đĩa rau, chén cơm và ly rượu hay không.

Cơ trí là thứ gì?

Có lẽ, cơ trí chẳng qua là đồ chơi của người thông minh, lại là nan đề của người trung thực, một nan đề lớn.

Thế là đám người Ôn Nhu, Trương Thán, Ngô Lượng và Thái Thủy Trạch tiến vào Phong Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chỉ tiếp kiến Ôn Nhu.

Ôn Nhu cũng muốn một mình gặp Bạch Sầu Phi.

Đám người Lương Hà muốn giữ ba người Trương Thán tại tầng dưới chót Bạch lâu, đó vốn là nơi tiếp đãi khách khứa, lại mời Ôn Nhu lên tầng cao nhất Bạch lâu.

Mọi người đều bảo Ôn Nhu không nên đi.

- Hắn có thể ăn thịt ta sao? Ta sợ hắn à?

Ôn Nhu khăng khăng muốn đi, mọi người đều không lay chuyển được nàng.

Dù sao không muốn đến thì cũng đã đến, không muốn mạo hiểm thì cũng đã vào vòng nguy hiểm, không muốn gánh thì cũng đã vác lên lưng, Trương Thán đành phải nói:

- Được, sau một khắc nếu như cô không có tin tức, chúng ta sẽ đánh vào rồi đánh ra.

Chu Như Thị hừ lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Ý Ý nói:

- Chỉ sợ là thằng người đi vào, lại nằm đi ra.

- Được rồi, được rồi!

Ôn Nhu ôn nhu nói:

- Ta không có chuyện gì đâu, các người hãy yên tâm!

- Vậy thì tốt.

Ngô Lượng đành phải "phó thác trọng trách":

- Vậy tất cả đều phải dựa vào cơ trí hơn người của Ôn nữ hiệp rồi.

- Chuyện này đương nhiên.

Ôn Nhu cảm thấy câu này xuôi tai nhất:

- Bản cô nương sẽ không quên các người, nhất định sẽ chiếu cố các người.

Ba người Trương Thán, Ngô Lượng và Thái Thủy Trạch được sủng ái mà kinh sợ, cũng kinh sợ giống như được sủng ái, cảm động khó tả, cảm kích rơi lệ, cùng kêu lên:

- Đa tạ chiếu cố!

Nhưng mà không chỉ một khắc, đến cả ba khắc Ôn Nhu vẫn không có động tĩnh gì, chẳng hề đi xuống.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cơ Phiếu (Phiếu Cơ Hội)

Ba người quả thật có bình tĩnh đến mấy cũng không thể nhịn được nữa. Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ được. Cứu người cũng giống như chết đuối, để chìm xuống thì có cứu lên cũng chẳng còn hơi.

Trương Thán đang muốn phát tác, Thái Thủy Trạch lại lặng lẽ kéo hắn.

- Làm gì vậy?

Trương Thán vốn không phải là người nóng tính, nhưng không biết vì sao, hắn vừa thấy Thái Thủy Trạch thì lại nổi giận.

Có lẽ vì năm đó khi Cửu liên minh muốn thôn tính Thích Hoa Văn đường, toàn thể Đào Hoa xã đều vì ủng hộ phe chính nghĩa mà dốc sức chiến đấu. Nhưng trong Thất Đạo Toàn Phong, Thái Thủy Trạch lại mượn cớ Thiên Hỏa thần đao chưa luyện thành, không tham gia vào chiến dịch này. Đến lúc Đào Hoa xã gặp khó khăn, Thái Thủy Trạch lại dùng môn quy nghiêm ngặt của Hắc Diện Thái gia, cự tuyệt yêu cầu của Trương Thán muốn lánh nạn một thời gian tại đại vương binh khí Thái gia. Trong khi đó Thái Thủy Trạch lại lén lút đi nương nhờ Thiên Y Cư Sĩ, một mặt chuyên tâm học nghề, một mặt dương danh trên giang hồ.

Vì vậy Trương Thán căm hận Thái Thủy Trạch hèn nhát vô năng. Hắn nhớ lời của tiền bối "sống chết không quản, uổng làm huynh đệ", từ chối qua lại với Thái Thủy Trạch, khinh thường kết giao với đối phương.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Thiên Y Cư Sĩ xét thấy hai người vốn là huynh đệ tốt, lại trở nên như nước với lửa, cho nên trong lần bày trận tại Điềm sơn, cố ý để hai người bọn họ ở lại Lão Lâm tự. Vì vậy khiến cho hai người liên thủ, cộng thêm Vô Mộng Nữ, huyết chiến với Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ, đánh đến kinh tâm động phách, không màng sống chết. Trương Thán và Vô Mộng Nữ bị võ công kỳ dị của mỗi người quấn lấy, Thái Thủy Trạch vì cứu hai người nên một mình đối mặt với Triệu Họa Tứ, gian khổ chiến đấu, đến nỗi mặt bị đá nát, thân bị trọng thương vẫn không lùi bước, khiến cho Trương Thán cũng thay đổi cách nhìn với hắn.

Có điều, đổi cách nhìn chỉ là cách nhìn, Trương Thán vẫn xem thường Thái Thủy Trạch như trước.

(Lúc huynh đệ chúng ta tại gặp nạn khó khăn, ngươi đang làm gì?)

(Uổng công Lại đại tỷ kết nghĩa với ngươi. Lúc chúng ta đang sa sút trốn chạy, ngươi chế tạo Thiên Hỏa thần đao thành công, dương oai võ lâm, đắc ý ở chỗ Thiên Y Cư Sĩ, nghiễm nhiên trở thành nhân vật đại biểu của Hắc Diện Thái gia, người nổi bật trong trong thế hệ mới, còn hiệu triệu bộ hạ cũ của Đào Hoa xã năm đó làm thành viên nòng cốt, đắc ý một thời. Chúng ta thì sao? Đều vẫn đang chịu khổ, ngày ngày không được để ý, người người không ai đến cứu.)

(Lúc chúng ta cần bằng hữu nhất, ngươi lại vứt tình bằng hữu sang một bên. Lúc ngươi cần bằng hữu nhất, chúng ta đã đưa ra bàn tay hữu nghị, cuối cùng lại bị ngươi một đao chặt đứt.)

(Bây giờ ngươi cùng mọi người liều mạng như vậy thì có thể bù đắp được sao? Ở nơi này có ai không liều mạng.)

(Sống chết không quản, uổng làm huynh đệ.)

(“Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ”, một vị cao nhân từng nói như vậy. Ai bảo ngươi trước tiên không xem huynh đệ là huynh đệ.)

https://thuviensach.vn

Trương Thán vẫn không yên tâm về Thái Thủy Trạch, không chịu tha thứ. Cũng bởi vì hắn xem Thái Thủy Trạch là huynh đệ, cho nên càng không thể tha thứ. Loại tình cảm này hoàn toàn khác biệt.

Máu đậm hơn nước, rượu thuần hơn trà. Nếu chỉ là bằng hữu với nhau, sẽ không yêu cầu như vậy, cũng sẽ không trách móc như vậy, thậm chí sẽ không trách móc một câu nào. Đó là chuyện bình thường, chỉ cảm thấy xa cách mà thôi.

Huynh đệ và bằng hữu hoàn toàn khác biệt.

Thần Châu đại hiệp đã từng nói một câu: "Ngươi sẽ giúp bằng hữu giải quyết vấn đề, nhưng sẽ bán mạng vì huynh đệ."

(Thái Thủy Trạch, chúng ta nguyện liều chết vì ngươi, còn ngươi đã từng bán mạng hay sao?)

(Lần đó tại Lão Lâm tự, ngươi chiến đấu chỉ vì muốn giữ mạng cho mình. Lại nói, đó nhiều nhất chỉ là tìm kiếm sự đền bù trong chiến đấu mà thôi.)

Do đó, Trương Thán không muốn nghe hầu hết những gì Thái Thủy Trạch nói, có nghe cũng chưa chắc đã làm theo.

- Chúng ta đang ở trong trận doanh quân địch, đừng nên nóng nảy. Một khi làm loạn, e rằng sẽ không lợi ích gì.

- Nếu có lợi ích thì cũng không cần theo tới đây, nếu đã theo tới thì đương nhiên không cần lợi ích.

- Cũng không phải như vậy. Ôn Nhu đang ở phía trên, nếu như làm loạn, chỉ sợ cô ấy là người đầu tiên không ra được.

- Bây giờ cô ấy cũng còn chưa ra.

https://thuviensach.vn

- Ta sợ làm lớn lên, đối phương ngược lại có cớ để bắt giữ cô ấy.

- Vậy chúng ta cứ để mặc cho bọn chúng ức hiếp à? Nói không chừng Ôn Nhu đã gặp nạn, đang chờ chúng ta tới cứu thì sao?

- Chúng ta không nghe được chuyện gì khác thường, đúng không? Cứ nhịn một lát nữa rồi hãy phát tác, được chứ?

Thái Thủy Trạch dùng một giọng điệu chu toàn đại cục, đưa ra yêu cầu.

Trương Thán chỉ hừ lạnh.

Hắn hỏi người canh giữ:

- Lão huynh, xin thông báo một tiếng, mời Ôn cô nương xuống đây, được chứ?

Người canh giữ chính là Mao Lạp Lạp, hắn tức giận trả lời:

- Là chính cô ta muốn đi lên, khi nào cô ta muốn xuống tự nhiên sẽ xuống.

Trương Thán vốn không phải là người nóng tính, nhưng nhìn thấy Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều giống như không muốn lên tiếng, cơn giận lại bốc lên:

- Như vậy chúng ta cũng đi lên xem thử, thế nào?

Mã Khắc Bạch ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Xin hỏi vị này!

- Mời!

- Ngươi đã từng xem kịch hay chưa?

https://thuviensach.vn

- Kịch? Ca hát, tạp kỹ, diễn kịch, đương nhiên đã từng xem qua.

- Có đẹp không?

Trương Thán ngẩn ra.

- Có cái đẹp, cũng có cái xấu.

- Có phải trả tiền không?

- Có cái cần, cũng có cái không thu tiền. Ngươi hỏi chuyện này làm gì?

- Không làm gì cả.

Mã Khắc Bạch âm trầm nói:

- Chỉ có điều, nếu là kịch chính thống, phần lớn đều phải thu tiền mua phiếu. Muốn lên lầu yết kiến Bạch lâu chủ, cũng không phải là không thể được, nhưng mà phiếu chưa phát phát ra, cơ hội chỉ có chờ, còn chưa tới. Cơ hội cần phải có phiếu, bất kể là phiếu kịch hay ngân phiếu đều như nhau, ngươi không thể cậy mạnh xông lên. Nếu như muốn cưỡng chiếm vị trí, cậy sức lên đài, ngươi cho rằng ngươi là ai? Hậu quả nếu xảy ra chuyện gì, cần phải tự mình gánh vác.

Hắn lạnh lùng hỏi lại:

- Người trẻ tuổi, mặt ngươi còn đang mọc mụn, có gánh vác được không?

Trương Thán đột nhiên đứng lên, đối diện với Mã Khắc Bạch, đứng song song.

Thái Thủy Trạch giật mình, vội vàng kéo hắn ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Trương Thán lại không ngồi.

Thái Thủy Trạch đành phải khép nép yêu cầu:

- Coi như là vì Ôn cô nương, nhịn một chút, được không?

Lúc này Trương Thán mới ngồi xuống, nhưng vẫn hậm hực, lại giận lây sang cả Thái Thủy Trạch.

Mã Khắc Bạch hừ một tiếng, đi sang một bên, âm thầm dùng thính giác giám thị ba người. Ánh mắt của hắn đã gần như không thể phân biệt được sự vật, ngược lại lúc nói chuyện cố ý nhắc đến một số thứ cần phải nhìn bằng mắt, để chứng minh mình không có gì khác so với người thường. Hắn và Trương Thán nói đến chuyện xem kịch mua phiếu chính là như vậy.

Hắn cũng đang chờ, bởi vì hắn không biết trên lầu đang xảy ra chuyện gì, Bạch lâu chủ đang có chủ ý gì.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cơ Duyên

Sau khi dặn dò Lương Hà nhanh chóng đi an bài mọi chuyện, Bạch Sầu Phi đang thoả thuê mãn nguyện lại cảnh giác với hai chuyện.

Mệnh lệnh do hắn ban ra, Lương Hà nhanh chóng hiểu được rõ ràng, điều này nói lên khả năng lĩnh ngộ của hắn càng ngày càng cao, mà trình độ làm việc cũng càng ngày càng đến gần mình. Hắn đã thật sự là một trợ thủ đắc lực của mình.

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một hướng phát triển khác là giống như mình, từ trợ thủ đắc lực của Tô Mộng Chẩm dần dần trở thành họa ngầm của y; hoặc giống như Tôn Ngư do mình một tay bồi dưỡng, nhưng hành vi và việc làm của hắn lại bán đứng mình.

(Ai, Lương Hà là một nhân tài. Nhân tài là để sử dụng, nếu không thì phải giết chết. Nếu mình giống như Tô Mộng Chẩm, vậy Lương Hà sẽ là Vương Tiểu Thạch hay là Bạch Sầu Phi?)

Trong thoáng chốc này, hắn lại cảm thấy hâm mộ Tô Mộng Chẩm, ít nhất Tô Mộng Chẩm còn có một Vương Tiểu Thạch trung thành (hoặc là không chỉ một).

Trở lại Lưu Bạch hiên, bước về ánh đèn càng lúc càng gần, hắn lại dâng lên "cảm giác về nhà", một loại cảm giác rất hiếm thấy đối với một kẻ lưu lạc giang hồ.

https://thuviensach.vn

Theo ánh đèn càng lúc càng sáng, lửa dục của hắn cũng lúc càng cao.

Lúc này hắn vẫn chưa tiến vào Lưu Bạch hiên, vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì đối với Ôn Nhu. Hắn chỉ đứng cách một cánh cửa, nhìn ngọn đèn chập chờn. Nghĩ đến cô gái Ôn Nhu này, trong lòng hắn chợt sinh ra một cảm giác ôn nhu thật sự.

Dường như hắn có phần thật lòng yêu thích cô gái này.

Nhưng hắn lại đột nhiên nghĩ đến Vương Tiểu Thạch.

Tiểu vương bát này cho dù đi đến đâu, suy sụp thế nào, vẫn có những mối quan hệ rất tốt. Đáng tiếc người mà hắn yêu thích lại thích ta, hơn nữa còn đang ở trong phòng ta.

Chỉ cần ta có được nàng, nàng chính là người của ta. Không có bất cứ chuyện nào có thể làm tổn thương Vương Tiểu Thạch hơn so với chuyện này.

Chỉ cần nghĩ đến việc có thể gây tổn thương cho Vương Tiểu Thạch, đó chính là chuyện đáng làm.

Bạch Sầu Phi bắt đầu kích động, hắn cảm thấy lúc này mình không thể chùn bước được.

Trước kia khi hắn vừa ra giang hồ, gặp được cô gái mà hắn thật sự yêu thích cũng luống cuống tay chân, không biết nên bày tỏ như thế nào, cũng không biết cách theo đuổi.

Thế là từng người bọn họ lần lượt biến mất trước mặt hắn, có người lập gia đình, có người đi xa, có người thậm chí chưa bị nam nhân chạm vào đã héo tàn, có người lại chung chạ với nam nhân còn kém xa hắn… lại không ai nhìn hắn lâu, thậm chí cũng không thèm nhìn hắn một lần. Đến khi hắn thăng quan tiến chức, bỗng gặp lại vài người trong số đó, các nàng

https://thuviensach.vn

lại hết sức chung tình và ngưỡng mộ hắn, cho rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Sau đó, hắn cuối cùng đã hiểu.

Thích nữ nhân, thủ đoạn xứng đáng nhất là đưa các nàng lên giường, sau đó dùng phương thức có lỗi nhất vứt bỏ các nàng, như vậy các nàng mới nhớ hắn cả đời, vĩnh viễn cũng không quên được.

Do đó, Bạch Sầu Phi đã thay đổi.

Hắn không nên yêu, bởi vì yêu là một loại độc dược.

Hắn chỉ cần bước lên, lên giường của các nàng, hoặc cùng các nàng lên giường, hay là bước lên người các nàng.

Không ngại dùng những bộ mặt khác nhau, dùng tất cả biện pháp, mặc dù không có ái tình thật sự, nhưng thế thì đã sao? Nhất là sau khi ngươi đã hưởng thụ đầy đủ.

Đại nhân vật không cần yêu người khác, chỉ cần làm cho người khác yêu mình.

Bạch Sầu Phi cảm thấy mình là một đại nhân vật.

Hắn vốn định trực tiếp tiến vào, bởi vì đó là phòng của hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn gõ cửa trước, lại không chờ Ôn Nhu ra mở cửa thì đã đi vào.

Hắn nhìn thấy hai hàng lông mi đen nhánh cong cong của Ôn Nhu đang run rẩy, có phần khẩn trương. Cô gái này mang theo chút hoảng hốt lại đẹp đến mức khiến người khác tim đập mạnh.

Trong phòng thật vàng, màu vàng do ánh nến nhuộm lên, ngọn lửa chập chờn.

https://thuviensach.vn

Hắn bước tới. Ôn Nhu giống như lấy hết can đảm mới ngước mắt lên, khuôn mặt giãn ra, lúm đồng tiền hiện rõ rồi lại mờ đi, hỏi:

- Bọn họ gây chuyện dưới lầu à?

Bởi vì đứng gần, Bạch Sầu Phi có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc cổ mềm trắng xinh đẹp khi nàng ngẩng mặt lên, hắn thật sự muốn hôn lên đó.

Ánh nến trong phòng còn gợi tình hơn cả rượu.

- Không có chuyện gì, ta đã bảo bọn họ chờ một chút.

Bạch Sầu Phi chỉ vào thức ăn, dịu dàng hỏi:

- Đồ ăn nguội cả rồi, không ăn chút gì sao?

- Huynh không ăn sao?

Ôn Nhu rất ôn nhu.

- Ta à? Ta không đói bụng.

- Huynh không ăn, ta cũng sẽ không ăn.

- Được, ta sẽ ăn với muội một chút.

- Huynh ăn thì ta sẽ ăn.

Ôn Nhu xinh đẹp thẹn thùng trả lời.

Bạch Sầu Phi thấy Ôn Nhu không gắp thức ăn, liền gắp một miếng thịt dê cho nàng.

- Ta không thích ăn thịt lắm.

Ôn Nhu bỏ miếng thịt trở về:

https://thuviensach.vn

- Huynh ăn đi!

Bạch Sầu Phi cũng không mời rượu, bởi vì có vẻ đã không cần.

Đối với cô gái này, hắn cho rằng đã nắm chắc trong tay, không cần dùng thuốc nữa. Xem ra, cô gái nhỏ này vẫn còn là xử nử, không dùng thuốc còn có tư vị, kích thích và thống khoái hơn.

Hắn say mê nghĩ đến những chuyện này, bất giác tự rót rồi tự uống. Bọn họ bưng lên hai bầu rượu, hắn đương nhiên chọn bầu rượu không có Yên Chi Lệ.

Ôn Nhu chỉ khẽ cười ngọt ngào.

- Cười cái gì?

- Cười huynh.

- Cười ta?

- Cười huynh ăn thịt dê từng ngụm, giống như con cọp vậy.

- Ăn thịt bò không? Ta gắp cho muội.

- Thịt bò à? Không ăn đâu.

- Tại sao? Đầu bếp xào rất tươi non mà.

- Bò là con vật đáng thương nhất. Nó chịu đựng cả đời vì chủ nhân, không biết đã ăn bao nhiêu roi, gió thổi nắng phơi, cày hết bao nhiêu đồng ruộng, làm ra lúa gạo nuôi sống biết bao nhiêu người. Với thân hình của nó, muốn phản kháng chủ nhân cũng không phải chuyện khó, nhưng cả đời nó đều trung thành với chủ. Có điều đến lúc nó già nua vô dụng, chủ nhân lại bán nó vào lò mổ, làm thịt nó, từ da đến xương đều tan nát, ngay cả cái đuôi cũng bị đem đi nấu canh, xẻ thịt, rút gân, đập xương, hút tủy, không

https://thuviensach.vn

bỏ qua một thứ nào. Huynh chưa từng nghe nói sao? Lúc con bò tiến vào lò mổ sẽ rơi lệ… mặc dù nó không phản kháng, nhưng trong lòng nhất định đang suy nghĩ, chủ nhân ơi chủ nhân, ta vì ngươi chịu đựng cả đời, ăn cỏ trồng lúa, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, không niệm tình nhiều năm trung thành khổ cực…

Xem ra, mấy năm nay đi lại trong kinh thành, tiếp xúc với nhiều người bần cùng khổ cực, Ôn Nhu vẫn là một đại cô nương, đại tiểu thư, nhưng kiến thức đã không giống như trước.

Bạch Sầu Phi đang nhai thịt bò, bất chợt cảm thấy có phần vô vị, vội gắp một miếng thịt gà cho nàng, thúc giục:

- Vậy thì ăn gà đi!

- Gà à? Ta cũng không ăn.

- Gà cũng không ăn? Gà thì có cái gì? Nó cũng không làm ruộng cày đất, rơi lệ ăn cỏ.

- Hiện giờ gà trong kinh thành đều là nuôi để ăn. Cả đời nó bị nhốt trong lồng, chen chen chúc chúc, chưa từng được tự do tự tại. Cả đám co cụm trong một nơi chật hẹp, u ám và ẩm ướt, ngươi chèn ép ta, ta chèn ép ngươi để sống, chỉ chờ một ngày đủ lớn bị bắt đi làm thịt. Huynh nghĩ xem, bọn chúng tội nghiệp biết bao? Cả đời cũng chỉ ngồi chờ chết, chờ làm thức ăn cho con người. Bọn chúng giống như những tử tù, sống chỉ để chờ chết đền bù tội nghiệt, không có hi vọng gì, cũng không có bất kỳ niềm vui nào. Huynh ăn nó vào bụng như vậy, dĩ nhiên cũng ăn vào dạ dày tất cả áp bức, hoảng loạn, sợ hãi và độc chất của nó trước khi chết. Chủ nhân của bọn chúng cho bọn chúng ăn những thức ăn dơ bẩn, huynh cũng chẳng khác nào gián tiếp hấp thụ thức ăn của bọn chúng…

Bạch Sầu Phi vừa nghe, lại cảm thấy ăn không trôi, đành phải dời đến đĩa cá hấp:

https://thuviensach.vn

- Cá thì sao? Cá không việc gì chứ? Cá mà cũng không ăn, vậy thì ăn chay cho rồi.

Ôn Nhu hỏi ngược lại:

- Con cá này được đánh bắt lên từ đâu?

- Ta làm sao biết? Ta cứ ăn.

- Nhưng mà nó được đánh bắt ở đâu lại có ảnh hưởng rất lớn.

- Chuyện đó thì có quan hệ gì? Ta thật không hiểu.

- Bây giờ có rất nhiều hồ nước và bờ biển bị ô nhiễm, mọi người đổ phân, đi tiểu, giặt quần áo, nhuộm vải, xay đậu trong nước, thậm chí còn có kho hỏa dược của Lôi gia bảo, độc dược của "Lão Tự Hiệu" Ôn gia, hoàn toàn đổ vào trong sông biển. Những độc vật này bị cá ăn vào, huynh nói xem, không phải cả người bọn chúng đều là độc sao? Cho dù không đánh bắt tại thủy vực ô nhiễm, huynh làm sao biết bọn chúng không phải từ bên khe suối của Thục Trung Đường gia bơi đến, trên người mang theo gai độc của Đường môn, huynh lại cho rằng chỉ là một cái xương cá, ăn vào trong bụng. Huống hồ cá vốn ở trong nước, bơi qua bơi lại, tự do tự tại. Bởi vì dục vọng ăn uống, bỗng nhiên bắt bọn chúng lên, cổ họng của bọn chúng bị lưỡi câu đâm thủng, giãy giụa trong lưới, rời khỏi mặt nước. Thứ huynh ăn vào là sự kinh hãi của bọn chúng trước khi chết. Huynh nghĩ xem, một người bị kinh sợ quá nhiều cũng sẽ mắc đủ loại bệnh, huống hồ là cá. Bọn chúng chưa từng chọc giận huynh, chưa từng hại huynh, cũng chưa từng gặp huynh. Bọn chúng cũng có thân nhân, cha mẹ, vợ con, nhưng bởi vì huynh muốn ăn, khiến cho bọn chúng vốn đang sống sờ sờ lại bị hại chết. Huynh thử suy nghĩ một chút xem, thứ huynh ăn vào là một thân thể cả đời chịu khổ, không thể giãy giụa, mặc cho người ta xâu xé, chịu đựng sự sợ hãi và đau khổ rất lớn. Huynh ăn vào trong bụng cả sự khuất nhục và bất bình, còn có linh hồn yếu ớt đáng thương kia của nó, chẳng lẽ chuyện này

https://thuviensach.vn

không có chút ảnh hưởng nào đến huynh sao? Nói thật, ta không thể nào nuốt trôi được.

Bạch Sầu Phi lầu bầu:

- Có thể được ta ăn, xem như là cơ duyên may mắn của nó.

- Nếu như kiếp này huynh bất hạnh là một con bò, một con gà, một con cá, sẽ không nói như vậy.

- Đúng, bọn chúng vốn không suy nghĩ, cũng không nói chuyện. Cho nên ta có thể suy nghĩ, có thể nói chuyện, sao ta lại không ăn. Được một đại nhân vật khiến trời đất biến sắc như ta ăn vào trong bụng, không chỉ là cơ duyên của bọn chúng, còn là phúc khí của bọn chúng.

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Cái này cũng không ăn, cái kia cũng không ăn, vậy muội ăn gì?

- Ta à? Ta ăn rau, ăn trái cây, cũng không phải hoàn toàn không ăn thịt, thỉnh thoảng cũng ăn một chút.

Ôn Nhu thản nhiên nói:

- Huynh xem da của ta tuyết trắng tuyết, trơn nhẵn, chính là nhờ ăn những thứ này đó.

- Không ngờ phật tâm của muội nặng như vậy, không phải một ngày nào đó sẽ làm ni cô chứ? Có điều nếu như xuất gia không thành, xem muội cầm đũa gắp thức ăn sát như vậy.

Bạch Sầu Phi thuận miệng bắt chuyện, lại thừa dịp này chuyển đề tài:

- Tương lai nhất định sẽ gả cho một trượng phu ở gần bên cạnh.

https://thuviensach.vn

- Ơ!

Ôn Nhu nghi hoặc hỏi:

- Làm sao biết được chuyện này?

- Chuyện này còn không đơn giản sao?

Bạch Sầu Phi vươn người giải thích:

- Đây là đầu đũa, đó là đuôi đũa, ngón cái và ngón trỏ của muội cầm gần đầu đũa hơn, lấy chồng nhất định là gần gũi, ngược lại thì sẽ là nhân duyên ở xa.

Bởi vì dựa vào gần, trong mũi ngửi được từng làn hương thơm xử nữ, tâm tình của hắn bất giác dao động.

Lúc này chợt nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi.

- Chúng ta muốn đi vào!

- Không ai được vào bên trong!

- Chúng ta vẫn muốn vào!

- Các ngươi dám!

- Không có gì không dám, trừ khi là các ngươi thả người.

- Thả người cái gì? Là chính các ngươi tự đi đến cửa.

Tiếp theo là một trận tiếng đánh nhau “binh binh bang bang”.

Ôn Nhu vừa nghe, nửa giận nửa vui, nhướng mày gọi:

- Để bọn họ đi lên!

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi đang muốn phát lệnh ngăn cản, đột nhiên cảm thấy khó chịu ở ngực, tứ chi vô lực, chân khí đứt quãng, lời đã lên đến cổ họng lại không thể thốt ra khỏi miệng.

Hắn lập tức kinh hãi, không dám xem thường.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cơ Vị (Vị Trí Cơ Hội)

Bởi vì mệnh lệnh từ trong Lưu Bạch hiên truyền ra, cũng không thấy Bạch Sầu Phi lên tiếng phản đối, những người ngăn cản Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều không dám lỗ mãng, đành phải để bọn họ lên lầu.

Vừa nhìn thấy Ôn Nhu và Bạch Sầu Phi đốt nến bữa tối, Trương Thán liền tức giận, nhưng cũng cảm thấy an tâm hơn.

- Ôn cô nương, đi thôi, nơi này không nên ở lâu!

- Các người ăn cơm chưa? Ăn cơm xong rồi hãy đi!

Ôn Nhu kiên định lắc đầu, liếc nhìn Bạch Sầu Phi, như cười mà không cười.

Bạch Sầu Phi mấy lần vận khí, đều cảm thấy bụng đau như xoắn, bề ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rất kinh hãi.

Uổng công hắn tung hoành một đời, lại thất bại trong tay một cô gái như vậy.

- Bà cô của tôi ơi!

Trương Thán kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Còn ăn cơm nữa à, chắc lúc này Vương lão tam đã lo lắng đến chết rồi!

- Để hắn lo lắng cho ta cũng tốt.

Ôn Nhu cười, giống như có hai vòng xoáy nhỏ hiện lên trên lúm đồng tiền:

- Đừng tưởng rằng bản cô nương kêu là đến, gọi là đi, đâu có dễ ức hiếp như vậy.

Bạch Sầu Phi nghe vậy, đúng là có tật giật mình, đành nói:

- Ta cũng không ức hiếp muội.

- Huynh không ức hiếp ta, cho nên không phải ta đã ở lại sao?

Ôn Nhu nói với đám người Trương Thán:

- Các người về trước đi, ăn cơm xong ta sẽ xuống lầu.

Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng nhìn nhau, đành thở dài tuyệt vọng, nói:

- Được rồi, bà cô, chúng ta chờ!

Nói xong lại muốn ngồi xuống.

- Các người chờ ở đây à?

Ôn Nhu giống như không thể tin.

- Các người ăn thì kệ các người.

- Không chờ ở đây, vậy đi đâu chờ?

https://thuviensach.vn

- Chúng ta chờ ở đây là an toàn nhất cho cô.

- Ta làm sao có chuyện gì được.

Ôn Nhu xì một tiếng:

- Các người ở đây có chuyện hết còn chưa tới phiên ta đâu. Nhanh, nghe lời bà cô ta, xuống lầu chờ đi!

- Phải cẩn thận đấy, bà cô!

Thái Thủy Trạch vẫn tận tình khuyên bảo:

- Trong rượu và thức ăn này, hắn có thể hạ độc.

- Hạ độc?

Ôn Nhu hỏi ngược lại:

- Tại sao hắn muốn hạ độc với ta?

Thái Thủy Trạch cứng lưỡi, gãi gãi đầu đến khi hai vai đầy tuyết, cũng không trả lời được câu hỏi vĩ đại này.

- Cho dù không hạ độc

Trương Thán đành phải "tiếp viện" Thái Thủy Trạch, dù sao bọn họ cũng thuộc một phe:

- Cũng có thể sẽ đánh thuốc.

- Đánh thuốc?

Ôn Nhu rất cảm thấy hứng thú:

- Thuốc gì?

https://thuviensach.vn

- Chuyện này…

Trương Thán lại nặn mụn trên mặt:

- Ví dụ như… thuốc mê.

- Hắn đánh thuốc mê với ta làm gì?

- Làm gì à?

Trương Thán trợn mắt.

- Bà cô, không phải cả chuyện này cô cũng không tưởng tượng được chứ?

Ngô Lượng cười gian trá, nói:

- Bà cô của tôi, chuyện này mà không làm được thì không phải là nam nhân, chuyện này mà không nghĩ ra được thì không phải là nữ nhân…

“Bốp!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt hắn đã ăn một bạt tai, là cái tát của Ôn Nhu.

- Các ngươi nghĩ bậy!

- Bản cô nương hạ độc với hắn dễ như trở bàn tay. Còn hắn muốn dùng thuốc với bà cô ta? Không có cửa đâu!

Sau đó nàng hạ lệnh:

- Nhanh đi xuống lầu, một lát nữa ta sẽ xuống cùng!

Bọn họ đành phải không tình nguyện, không cam tâm, không vui vẻ, chầm chậm đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý đều cảm thấy Bạch Sầu Phi đúng là có bản lĩnh, bèn lén lút trao đổi cách nhìn.

- Bạch lâu chủ đúng là lợi hại, không chỉ có võ công cao cường, ngay cả đối với nữ nhân cũng có thủ đoạn.

- Đúng vậy, ngài chẳng cần phải nói gì, đã khiến cho cô ả kia tự đuổi người ra ngoài, như vậy mới cao minh.

- Cũng không biết ngài dùng phương pháp gì…

- Bất kể là biện pháp gì, nữ nhân mà, chỉ cần ngươi và các nàng có một chân, các nàng sẽ quyết một lòng theo ngươi… Dù sao cũng đừng đắc tội với nữ nhân, nói không chừng trong một đêm nàng đã thành lâu chủ phu nhân của ngươi rồi.

- Đúng là khoác lác, năm đó không phải ngươi và các đại tỷ của Lưu Hương viên, Khổng Tước lâu, Tiêu Tương các, Như Ý quán có đến ba chân bốn cẳng sao, cũng không thấy có nữ nhân nào chết nửa trái tim, sụp nửa bức tường vì ngươi. Đúng là cùng nghề nhưng không cùng số mạng.

- Xì, đi chết…

Đương nhiên không ai tin Bạch Sầu Phi thật sự trúng độc, đáng tiếc lúc này tư vị trong lòng hắn cũng không dễ chịu như bọn họ suy đoán.

Không ngờ, quanh năm bắn nhạn, hôm nay lại bị nhạn mổ mù mắt.

Mình quả thật là "bị mù mắt", lại quên mất Ôn Nhu cũng họ "Ôn", "Ôn" trong "Lão Tự Hiệu" Ôn gia. Cha nàng Lạc Dương Ôn Vãn chính là một trong số cao thủ đứng đầu Hoạt Tự Hiệu.

Có điều hắn vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Ít nhất vừa rồi ở trước mặt đám người Thái Thủy Trạch, Ôn Nhu cũng không nói rõ chuyện khống chế hắn, như vậy xem ra, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Hắn chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hóa ra Ôn Nhu tự đi đến cửa, hắn định lợi dụng cơ hội này dùng thuốc mệ hoặc cường bạo nàng, nhưng kết quả là cơ hội này lại đổi chủ, đổi vị trí, biến thành hắn nhất thời sơ ý không đề phòng, lại bị nàng hạ độc, rơi vào trong tay nàng.

Thuốc của "Lão Tự Hiệu" Ôn gia đương nhiên rất lợi hại, chỉ bằng nội lực của hắn vẫn không thể bức ra, cũng không áp chế được.

Vừa rồi thủ hạ đi lên Lưu Bạch hiên, hắn cũng không lập tức cầu cứu.

Một là hắn gần như nói không ra lời. Hai là Ôn Nhu đang ở ngay bên cạnh, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hai là Lương Hà đang bận sắp xếp mọi chuyện, không cùng đi lên. Hắn không cho rằng Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi phản ứng đủ nhanh, mà bên cạnh hắn cũng không có những nhân vật như Tô Mộng Chẩm hay Vương Tiểu Thạch.

Ba là cho dù cứu được hắn thì đã sao? Thuốc giải của Lão Tự Hiệu chỉ có người Ôn gia biết được, lỡ may xảy ra xung đột, không cứu được hắn thì lại biến thành trò cười.

Hắn cũng không biết dụng ý của Ôn Nhu khi đánh thuốc hắn, hắn cảm thấy vẫn có thể "đánh cuộc một phen".

Nói không chừng đúng như hắn suy nghĩ, Ôn Nhu không có ác ý gì với hắn, cho nên hắn mới trúng thuốc của nàng. Nếu như nàng không có địch ý, như vậy chuyện này chưa chắc không thể giải quyết. Dù sao cũng

https://thuviensach.vn

tốt hơn làm ầm lên, người trên giang hồ sẽ nhạo báng, nói rằng đường đường là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu mà ngay cả một cô gái cũng không giải quyết được, còn bị người ta khống chế.

Mặt mũi này không thể vứt đi. Người hành tẩu trong võ lâm, đầu có thể ném, máu có thể chảy, nhưng mặt mũi không thể muốn vứt là vứt.

Hắn là người đứng đầu đệ nhất bang phái hô mưa gọi gió trong kinh thành, lần này hắn không được phép thua.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cơ Hoàng (Công Tắc)

Trong ánh nến lờ mờ, Ôn Nhu cười khúc khích, giống như một con gà mái nhỏ đang đắc ý.

- Ta có uy phong không?

Nàng dương dương tự đắc hỏi Bạch Sầu Phi.

- Uy phong.

- Ta có lợi hại không?

- Lợi hại.

Bạch Sầu Phi vẫn nhẫn nhịn.

- Huynh có bất phục không?

- Không có.

Sau đó hắn lại nói:

- Ta hoàn toàn không có ác ý với muội, vậy mà muội lại ám toán ta.

- Ta ám toán huynh?

Ôn Nhu cười một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Là chính các người xem thường thực lực của bản cô nương.

Bạch Sầu Phi đương nhiên thừa nhận điểm này. Hắn càng thừa nhận, thủ đoạn giết người không thấy máu của các cô gái xinh đẹp chính là sự ôn nhu.

Sự ôn nhu của nữ nhân có thể làm cho người khác không đề phòng. Cao thủ không đề phòng cũng chẳng khác gì người thường, chỉ sợ còn dễ chết oan hơn.

Cho nên hắn chỉ đành cười khổ.

- Huynh cũng đã quên ta là một thành viên của "Lão Tự Hiệu" Ôn gia.

Ôn Nhu cười đến mí mắt, khóe mắt và lông mày đều rạo rực:

- Ta vừa ngửi đã biết trong rượu có bỏ Yên Chi Lệ. Tất cả mọi người đều không biết, cũng đã quên bản cô nương trời sinh có bản lĩnh này, có thể thấy các người vốn xem thường người khác.

Bạch Sầu Phi kháng nghị:

- Nhưng ta cũng không rót rượu này cho muội.

- Cho nên bản cô nương mới bỏ Ly Nhân Túy vào trong rượu của huynh, dạy cho huynh một bài học.

Bạch Sầu Phi cười thảm nói:

- Bây giờ ta đã bị giáo huấn rồi. Tại sao muội lại làm như vậy?

- Ta là một cô gái, thứ ta muốn là cùng nhau sống vui vẻ yên bình, chứ không phải khổ cực đi làm những chuyện lớn oanh oanh liệt liệt. Oanh liệt là chuyện của đàn ông các người.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhu nói một cách xa xăm:

- Bất kể tại Kim Phong Tế Vũ lâu hay Tượng Tị tháp, ta và Chu Tiểu Yêu, Hà Tiểu Hà đều nghĩ như vậy, cũng thường nói như vậy. Chỉ có điều, các người bận chuyện của các người, không hề để mắt đến những cân quắc anh thư còn xuất sắc hơn cả nam nhi chúng ta.

- Các người cao hứng nghĩ như vậy, đâu có ai ngăn cản?

Bạch Sầu Phi càng cảm thấy khó hiểu:

- Vậy cũng không cần phải hạ độc ta.

- Ta hạ độc huynh, là vì muốn chứng minh bản cô nương còn giỏi hơn huynh.

- Muội giỏi, muội giỏi!

Bạch Sầu Phi nói:

- Muội giỏi rồi, giải độc cho ta đi!

- Chân khí của huynh không đủ, nói chuyện cũng khó khăn, đúng không?

- Muội nghe được rồi, không cần phải hỏi thêm câu này chứ.

- Tay của huynh không thể cử động sao?

- Có thể, nhưng lại không dùng sức được.

- Không phải ở đó có rượu sao?

- Lúc này mà còn uống rượu?

- Uống chứ, huynh uống bầu này!

https://thuviensach.vn

- Bầu rượu này không phải có Yên Chi Lệ sao?

- Đúng vậy.

- Muội có ý gì?

- Nói cho huynh biết, không hại huynh đâu, huynh đúng là chuyên nghi thần nghi quỷ.

Ôn Nhu vui vẻ nói:

- Dược lực của Yên Chi Lệ vừa lúc có thể khắc chế Ly Nhân Túy, huynh uống vào, không tới nửa khắc sau sẽ có thể khôi phục như thường.

- Thật sao?

- Lừa huynh làm gì?

Sóng mắt Ôn Nhu lưu chuyển, nhí nhảnh nói:

- Có biết tại sao bản cô nương không làm khó huynh không?

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy giống như thịt nằm trên thớt, trong lòng suy tính, ngoài miệng lại hỏi:

- Tại sao?

Ôn Nhu cười cười, nhẹ nhàng thở vài hơi bên tai Bạch Sầu Phi, nói:

- Bởi vì vừa rồi huynh cũng không đưa rượu có Yên Chi Lệ cho ta uống, nếu không…

Gò má ngọc của nàng giống như hai cái bánh bao nhỏ, hơn nữa còn nhuộm màu hồng phấn.

- Nếu huynh làm như vậy, ta sẽ không để ý tới huynh.

https://thuviensach.vn

Sau đó nàng xoay người, nhặt bầu rượu kia lên, đưa miệng bình cho Bạch Sầu Phi hớp vài ngụm.

Nói ra cũng kỳ quái, trong gian phòng ánh nến chập chờn này, Bạch Sầu Phi lại có cảm giác ấm áp, giống như một dòng nước ấm từ trong lòng lan ra bên ngoài, chảy khắp gian phòng cô độc của con người luôn luôn cô độc này.

Lần này, Ngô Lượng, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều chờ ở tầng dưới chót Bạch lâu. Bởi vì vừa rồi trên Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi cũng không ra hiệu, do đó Âu Dương Ý Ý, Lợi Tiểu Cát, Tường Ca Nhi và Chu Như Thị cũng không tiện đuổi bọn họ đi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm giám thị bọn họ.

Ba người Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch và Trương Thán cũng nhỏ giọng thầm thì, thương lượng đối sách.

- Xem ra, Ôn Nhu ở trên hình như không có gì nguy hiểm, chúng ta đã phí công chuyến này, cũng uổng công lo lắng.

Ngô Lượng khá lạc quan.

- Ta thấy nói như vậy còn quá sớm. Tên Bạch Sầu Phi này phân phúc vô thường, Ôn Nhu muốn đối phó với hắn, e rằng chưa đủ tư cách.

Trương Thán lại khá bi quan.

- Ai.

Thái Thủy Trạch lại chỉ thở dài một tiếng.

Trương Thán trợn mắt nhìn hắn.

- Sao thế?

https://thuviensach.vn

Ngô Lượng hỏi:

- Có gì thì hãy nói đi!

- Ta thấy vấn đề không nằm ở Bạch Sầu Phi.

- Vậy ai có vấn đề?

Ngô Lượng không hiểu:

- Ngươi à?

- Không.

Thái Thủy Trạch bất an xoa xoa đầu ngón tay, nói:

- Ôn Nhu.

Trương Thán lại hung hăng liếc hắn một cái.

Một vật trị một vật, chẳng hạn như con voi sợ con chuột, gạo nếp sợ con mối.

Bạch Sầu Phi đã trúng thuốc mê, toàn thân rã rời vô lực, giống như một cỗ máy, công tắc còn chưa khởi động thì đã vô dụng.

Nhưng lúc này Ôn Nhu lại thay hắn nhấn công tắc, đó là cho hắn uống Yên Chi Lệ. Dược lực của Yên Chi Lệ vừa lúc có thể khắc chế Ly Nhân Túy. Thể lực của Bạch Sầu Phi đang khôi phục, hắn cũng cảm giác được bản thân đang phục hồi.

Ôn Nhu cười duyên nhìn hắn, giống như rất hài lòng về những chuyện do mình một tay tạo thành.

Bạch Sầu Phi yên lặng vận công, hơi thở dốc. Hiện giờ hắn lại đối mặt với vài lựa chọn.

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, vẫn tiến hành theo kế hoạch. Chim bồ câu tự bay đến, nếu không nướng chín ăn vào trong bụng, quả thật có lỗi với mình.

Thứ hai, tha cho nàng một lần, giữ tình cảm tốt, biết đâu sau này sẽ có tác dụng. Giống như ngày đó hắn dùng lễ đối đãi với Lôi Mị, đến một ngày thực lực ngang hàng với Tô Mộng Chẩm, tự nhiên chiếm được ưu thế rất lớn. Hơn nữa nàng đối xử với mình tốt như vậy, mình cũng không ngại đối xử tử tế với nàng, xem như là báo đáp.

Thứ ba, giữ nàng lại, không để cho nàng đi, nhưng có thể tạm hoãn chuyện hưởng thụ thân thể trong trắng tuyệt vời của nàng. Dù sao tương lai còn dài, phượng hoàng gãy cánh thì không sợ bay đi đâu mất.

Bạch Sầu Phi đang bức dược lực còn sót lại trong cơ thể ra ngoài, chỉ cảm thấy lúc lạnh lúc nóng.

Ôn Nhu chợt nghiêng đầu lên bàn, tiến đến gần, dịu dàng nói:

- Phi ca…

Một tiếng gọi này rung động đến tâm can, Bạch Sầu Phi chỉ thấy Ôn Nhu dịu dàng thành khẩn, đôi môi đỏ mọng mấp máy, cặp mắt sáng như sao khép hờ, đẹp không sao tả xiết, trong lòng cũng thật sự rung động.

- Huynh có thể đáp ứng với ta một chuyện hay không…

- Chuyện gì? Muội nói đi, nếu có thể thì ta nhất định sẽ đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Bạch Sầu Phi nói về việc công với giọng điệu dịu dàng như vậy.

Ôn Nhu vui mừng ra mặt.

- Đừng thương tổn Tiểu Thạch Đầu có được không? Những huynh đệ kia vốn là người một nhà, huynh không nên tàn nhẫn đối phó với bọn họ

https://thuviensach.vn

như vậy, được không? Ta biết con người của Tiểu Thạch Đầu, hắn nhất định sẽ không vô cớ làm tổn thương người khác. Huynh cũng không cần đối phó với Tiểu Thạch Đầu, được không?

Bạch Sầu Phi trong lòng lạnh đi, vẻ mặt lạnh, ánh mắt càng lạnh hơn. Nhưng hắn lại cười, ít nhất lông mày, khuôn mặt, khóe môi đều nở một nụ cười hoàn chỉnh.

- Hôm nay muội đến đây… là vì chuyện này?

Ôn Nhu vui không tả xiết:

- Có đúng không! Ta đã nói các người vốn là huynh đệ, không có thù oán nào không hóa giải được. Chỉ cần ta nói ra, huynh nhất định sẽ đồng ý với ta.

- Phải không?

Nàng lại ghé khuôn mặt xinh đẹp tới, hơi thở như hoa lan, nói:

- Huynh có đáp ứng không? Ta muốn chính miệng huynh đồng ý một tiếng.

- Đáp ứng muội cũng không khó, nhưng trước tiên muội hãy làm giúp ta một chuyện.

- Được thôi, chuyện gì huynh cứ nói đi, không có chuyện gì mà ta giải quyết không được.

- Trước tiên muội hãy giúp ta giết mấy người.

- Giết người?

Miệng của Ôn Nhu mở thành hình chữ “O”, không khép lại được:

https://thuviensach.vn

- Người nào?

- Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch, sư phụ của muội, còn có cha muội đã lẻn vào trong kinh, được chứ?

Ôn Nhu mở to mắt, sau đó bật cười.

- Huynh thật biết nói đùa, làm ta giật cả mình. Nếu như cha ta thật sự đã đến, vậy thì hỏng rồi.

Ôn Nhu vỗ vỗ ngực. Ngực của nàng nhỏ nhắn, nhưng xinh xắn, vươn rất thẳng.

Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy trong lòng nóng bức. Dược lực của Yên Chi Lệ vốn có dâm tính khá mạnh, tuy đã trung hòa với mê tính của Ly Nhân Túy, nhưng vẫn còn lưu lại không ít dược lực kích tình.

- Đúng, ta chỉ nói đùa.

Hắn thở ra một hơi, bởi vì trong đũng quần rất nóng, cực kỳ khó chịu.

Nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười.

- Ta cũng biết huynh đang nói đùa.

Hai người đều cười.

Ánh nến khẽ lung lay, tạo nên một vệt sáp chảy.

Ôn Nhu không ngừng thở gấp.

Bạch Sầu Phi từ từ đứng lên, khẽ ho.

- Sao vậy?

Ôn Nhu quan tâm hỏi.

https://thuviensach.vn

- Không sao, gần đây thường có chút bệnh vặt.

Bạch Sầu Phi khẽ ôm ngực, tay còn lại chống lên mặt bàn.

Ôn Nhu rất lo lắng, mặt mày thất sắc, vội vàng đi qua đỡ hắn, trên mặt hiện lên vẻ ân cần.

- Huynh biết không?

- Biết cái gì?

- Huynh càng ngày càng giống như.

- Giống như cái gì?

- Giống như y.

- Y?

- Sư ca của ta.

- Tô Mộng Chẩm?

- Huynh gầy, càng ngày càng có quyền, hơn nữa còn lãnh khốc, sao lại không giống như y? Nhưng ta biết huynh và y là cùng một dạng, bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng rất thiện lương.

- Phải không?

- Không phải sao?

- Đúng.

Chữ "đúng" vừa thốt ra, Bạch Sầu Phi liền vận chỉ như gió, phong tỏa năm yếu huyệt trên người Ôn Nhu.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cơ Quát (Mất Chốt)

Đầu lớn bao nhiêu?

Điều này không thể nói chính xác, bởi vì có người đầu hơi lớn, có người đầu hơi nhỏ, nhưng chênh lệch giữa lớn và nhỏ sẽ không quá khác xa chuẩn mực.

Cũng không hẳn người đầu lớn nhất định sẽ thông minh, người đầu nhỏ thì sẽ ngu ngốc, đương nhiên cũng có người đầu to không não. Có điều xét về tỷ lệ, người thường dùng đầu óc dĩ nhiên đầu sẽ lớn hơn một chút, chủ yếu là vì tứ chi thường không phát triển lắm; còn những người lao lực nhiều, tứ chi đương nhiên sẽ phát triển hơn, ngược lại đầu óc thường không được sử dụng nhiều.

Đầu lớn cũng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là não, bởi vì não khống chế tất cả tư tưởng và hành động. Có điều đến tận bây giờ, loài người nhiều nhất chỉ sự dụng năm phần trăm chức năng của bộ não, còn lại vẫn chưa được khai phá, giống như vũ trụ mênh mông và thần bí, không thể đo lường được.

Nhưng hiện giờ, không ai có thể đau đầu bằng Vương Tiểu Thạch. Hôm nay gần như là ngày hắn đau đầu nhất trong cuộc đời, cũng là người đau đầu nhất trong kinh thành.

Từ khi tại phủ thần hầu nghe được tin tức kia, đầu của hắn giống như lớn ra gấp ba trăm lần. *

https://thuviensach.vn

* Ở đây tác giả chơi chữ, chữ 头大 vừa có nghĩa là “đầu lớn”, vừa có nghĩa là “phiền não”.

Sỡ dĩ Vương Tiểu Thạch chần chừ không trở về Tượng Tị tháp, đến nỗi vẫn chưa biết chuyện Ôn Nhu đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu, là vì hắn khăng khăng ở lại phủ thần hầu chờ tin tức.

Tin tức cuối cùng đã đến, Tam Kiếm Đồng cùng với Nhất Đao Đồng mới trở thành môn hạ của Vô Tình cuối cùng đã trở lại.

Thần sắc Vô Tình mệt mỏi, tinh thần chán nản, giống như vừa đánh một trận lớn (hơn nữa nhất định không phải là người thắng trận). Từ trước đến giờ Vương Tiểu Thạch chưa từng thấy người tàn phế này chán chường như vậy.

Nhưng Vô Tình vừa mở miệng đã an ủi Vương Tiểu Thạch.

- Ngươi không nên lo lắng, cũng không có chuyện gì ghê gớm, chỉ là…

Trong lòng Vương Tiểu Thạch lập tức trầm xuống, bởi vì tuy hắn còn trẻ tuổi, nhưng đã trải qua nhân tình thế sự. Hắn biết rõ, một người có thể an ủi người khác, điều kiện trước tiên là tình hình của người đó phải tốt hơn người được an ủi, mới có thể an ủi “được”.

Nói cách khác, tuy Vô Tình đang gặp không ít vấn đề, nhưng vấn đề mà Vương Tiểu Thạch phải đối mặt nhất định càng lớn hơn, càng gian khổ hơn.

Cho nên hắn hỏi thẳng:

- Rốt cuộc Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã gây ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Vô Tình biết không gạt được người sáng suốt, cũng đi thẳng vào vấn đề:

- Bọn họ xông vào Bát gia trang.

Vương Tiểu Thạch kinh hãi:

- Bọn họ ám sát Long Bát sao?

Vô Tình thở dài một tiếng:

- Nếu là Long Bát thì dễ xử lý rồi.

- Không phải Long Bát à?

- Không chỉ Long Bát, tối nay trong Bát gia trang còn có cả Đồng Quán và Vương Phủ.

- Trường diện lớn như vậy, e rằng Mễ Thương Khung cũng sẽ đến đó áp trận.

Vô Tình lại gật đầu:

- Hắn thật sự ở đó.

- Cái gì?

Vương Tiểu Thạch giậm chân nói:

- Bọn họ lại dám ám sát Mễ Hữu Kiều?

Vô Tình lại thở dài một tiếng, lần này càng dài hơn.

- Nếu chỉ là Mễ công công, vậy thì cũng không quá khó giải quyết.

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch trợn mắt há mồm:

- Chẳng lẽ… bọn họ… lại…

Vô Tình gật đầu.

Lúc này, ngay cả Truy Mệnh, Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng đồng thời thở dài một tiếng.

- Chuyện này…

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc:

- Chẳng lẽ bọn họ lại dám…

Trên thế giới này vốn không có chuyện gì mà bọn họ không dám làm.

Rất nhiều người đều nói bọn họ không hối hận, không sợ hãi, không hổ thẹn, cho rằng đó là dũng cảm, là khí khái của đại trượng phu. Thực ra lại không phải, một người không sợ thứ gì, không hề hổ thẹn, làm sai cũng không biết kiểm điểm hối hận, đó chỉ là một kẻ không biết xấu hổ, không chịu trách nhiệm, không dám đối mặt với hiện thực. Loại người này vốn chẳng liên quan gì đến dũng cảm.

Rất nhiều người cho rằng tinh thần nghĩa hiệp là biết không thể làm nhưng vẫn làm, thực ra điểm này cũng chẳng có gì ghê gớm. Biết không thể làm nhưng vẫn làm, đạo tặc trộm cướp hái hoa đều làm như vậy. Dùng võ để phạm tội, có ai không biết? Chỉ có điều, nếu đã biết không thể làm nhưng vẫn làm vì nghĩa, chuyện này lại không dễ dàng.

Cũng là nói, mặc dù biết không thể làm, nhưng vì nghĩa khí đạo lý nên bắt buộc phải làm, không sợ hi sinh, như vậy mới hiếm có.

Còn nếu là chuyện bất nhân bất nghĩa, những người có thể khước từ, sau này nhất định sẽ có triển vọng. Có can đảm từ chối những chuyện hại

https://thuviensach.vn

người lợi mình, mới có thể làm nên sự nghiệp vĩ đại. Đây mới đúng là tinh thần hiệp nghĩa.

Như vậy lần này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu làm gì?

Bọn họ đã làm chuyện gì?

Thành thật mà nói, chính bọn họ cũng không biết rõ lắm. Có lẽ nếu bọn họ thật sự biết mình đang làm gì, nhất định sẽ không dám làm.

Sau khi Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đánh ngã Vạn Lý Vọng và Trần Bì, khí thế đang hừng hực. Phương Hận Thiếu chợt hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Ngươi có muốn làm đại sự hay không?

Đường Bảo Ngưu trả lời dứt khoát:

- Muốn. Nhưng mà chỉ muốn không cũng vô dụng.

- Muốn thì đi làm thôi, làm thì sẽ hữu dụng. Chưa nghe không bằng đã nghe, đã nghe không bằng mắt thấy, mắt thấy không bằng hiểu rõ, hiểu rõ không bằng đi làm.

- Ngươi nói gì vậy?

- Đây là lời của Tuân Tử, ngươi chưa từng nghe sao?

- Tuân Tử là ai? Hắn bán trúc tuân sao? Lời nói thâm ảo như vậy, đúng là có tư chất thương nhân.

- Tuân Tử mà ngươi cũng không biết. Y nổi danh cùng với Mạnh Tử, từng tại nước Tề ba lần đảm nhiệm tế rượu, có công lớn đối với việc chỉnh lý Lục Kinh…

https://thuviensach.vn

- Lục Kinh? Chúng ta làm đại sự, ngươi lại nói tới kinh phật làm gì? Hay là bị thần kinh rồi?

- Ai da, bây giờ ta rốt cuộc đã hiểu.

- Hiểu cái gì?

- Ba đời không đọc sách, không bằng một lứa heo.

- Ngươi mắng người à?

- Ta mắng những kẻ ngốc.

- Ngươi đừng cho rằng ta không biết. Cái tên kia nói là, chỉ hiểu biết không thì vô dụng, còn phải thực hiện nó, tốt nhất là học đi đôi với hành.

- Hóa ra ngươi cũng hiểu được… hà hà, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

- Nói một hồi quanh co lung tung, sao không nói thẳng là thực hành còn quan trọng hơn kiến thức? Gọn gàng lưu loát, không cần nói đến cái gì heo, chó, dê, gà, Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, ngón tay, ngón chân, giấy rác.

- Được, nói chuyện với đồ bị thịt như ngươi, đành phải vứt hết sách vở, nói thẳng nói thật, nói cho trực nương tặc * nghe.

* Câu chửi của Lỗ Trí Thâm trong Thủy Hử, có nghĩa là “đồ không biết liêm sỉ, bán cả mẹ mình”.

- Được lắm, ngươi đúng là đang mắng người.

- Đừng nổi giận! Chúng ta nên liên hợp lại, làm một vài đại sự, để cho Tứ Đại Ngu Bổ và Tiểu Thạch Đầu vốn xem thường chúng ta nhìn thấy, như vậy mới là chuyện đứng đắn.

https://thuviensach.vn

- Làm thế nào? Bọn họ cũng không mời chúng ta đi chung.

- Bọn họ không muốn đi cùng chúng ta, vậy thì chúng ta không làm gì được sao? Con trâu lớn, không, Đường cự hiệp, vậy thì ngươi đã quá xem thường chính mình rồi, đúng không?

- Ta sợ à? Con sò trắng biến thành núi lớn như vậy ta cũng không sợ. Mãnh hổ không nằm xin giữa lối, rồng khốn cũng có lúc lên trời. Nghĩ lại lúc trước khi Tiểu Thạch Đầu còn chưa trở về kinh thành, chẳng có ai nói tốt cho hắn, chỉ có Đường cự hiệp ta, gặp người nào mắng hắn liền đánh người đó, có chết cũng xem như kết giao được một bằng hữu tri âm. Hừ, nhưng hắn làm đại sự gì cũng chẳng thèm nhớ đến Đường đại cự hiệp ta.

- Ai mà không như vậy. Khi hắn còn là tội phạm bị truy nã, đầu đen mặt đen *, người ta chê bai hắn một câu, không phải bổn công tử mồm năm miệng mười ca ngợi hắn sao? Cho nên chúng ta là anh hùng đi mạo hiểm, phú quý tựa nhành hoa; muốn có tài hơn người, khổ cực luyện công phu; đánh chết được hổ dữ, mọi người có thịt ăn…

* Ám chỉ vai phản diện trong các vở kịch.

- Này, ngươi rốt cuộc muốn nói gì?

- Nói một câu, chúng ta đi làm đại sự.

- Đại sự gì?

- Chúng ta trước tiên giết chết một nhân vật quan trọng, để cho bọn họ phải giật mình.

- Giết người? Là ai có thù sâu hận lớn như vậy?

- Hà hà… Long Bát.

https://thuviensach.vn

- Long Bát? Hắn đúng là không làm chuyện tốt gì, chỉ biết cáo mượn oai hùm, đáng giết.

- Giết thì không hẳn, dù sao hắn cũng là mệnh quan triều đình, giết chết rất phiền toái, cứ đánh một trận để trút cơn giận trong lòng là đủ.

- Được!

- Vậy thì đi thôi!

- Không được!

- Lại sao nữa?

- Làm sao tìm được Long Bát? Tên này có nhiều kẻ thù, gian xảo như cáo, luôn luôn trốn đông trốn tây, không dễ tìm hắn.

- Đến nhà hắn đi. Người có nhà lại làm quan, còn sợ khó tìm sao?

- Giết thẳng vào nhà sao? Chỉ sợ đả thương nhiều người, còn hắn vừa nghe tiếng đã chuồn mất rồi.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại khá cẩn thận.

- Chuyện này không phiền ngươi đánh mười tên tám tên chó săn ưng trảo, ta có biện pháp ra vào tự do, đến bên cạnh hắn, một quyền đánh cho cái lỗ mũi hắn chỉ còn một đoạn, thế nào?

- Ra vào tự do? Bát gia trang không làm khó được Đường đại cự hiệp ta, nhưng bên cạnh hắn có vài tên chó săn kiếm cơm cũng xem như tạm được.

- Ngươi không cần lo lắng. Ổ chó hang cáo kia của hắn đương nhiên là có mai phục, nhưng mấu chốt điều khiển cơ quan lại nằm trong tay chúng ta. Có chìa khóa còn sợ không mở cửa được sao? Ngươi đừng lo lắng nữa!

https://thuviensach.vn

- Cơ quan?

- Nói cho ngươi biết.

Phương Hận Thiếu dương dương đắc ý, từ trong vạt áo lấy ra hai tấm kim bài:

- Vừa rồi ta lục soát trên người hai tên chó không đẻ trứng kia, đã tìm được hai tấm lệnh bài thông hành này, có thể tự do ra vào Bát gia trang.

Chuyện này thì đúng. Mấu chốt của cơ quan đang ở trong tay bọn họ, có thể đi lại thông suốt, giống như vào chỗ không người, còn sợ gì nữa?

Chuyện này cũng là sai. Mấu chốt mặc dù nằm trong tay bọn họ, nhưng một khi cơ quan phát động, bọn họ thân ở trong đó, liệu có khống chế được hay không? Ngay cả công tắc cũng không ứng phó được, nào có thời gian quan tâm đến bánh răng hay đinh ốc.

Huống hồ, được mất trong đời có lúc rất khó nói.

Phương Hận Thiếu vừa khéo trộm được hai tấm lệnh bài này, cho nên đã làm được một đại sự, một đại sự chấn động kinh thành.

Có điều, nếu bọn họ sớm nghĩ đến hậu quả và ảnh hưởng của chuyện này, liệu bọn họ có xem hai tấm lệnh bài này như chí bảo, hay là sợ như rắn rết?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cơ Xảo (Cơ Duyên Xảo Hợp)

Bát gia trang phòng thủ chặt chẽ, hơn nữa vào đêm đó còn phòng thủ rất nghiêm ngặt, không phải có lệnh bài thì muốn vào là vào, muốn ra là ra.

Nếu nghênh ngang đánh thẳng vào, bọn họ lại cảm thấy khó khăn, bởi vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, người bọn họ muốn đánh là Long Bát thái gia, một đại tâm phúc trong tay Thái Kinh, cũng là một tên vô sỉ nổi danh trong võ lâm, triều đình và dân gian, chứ không phải đánh đám lâu la tiểu tốt của hắn.

Thứ hai, nếu như từ bên ngoài đánh vào, cho dù xông vào được, Long Bát cũng đã sớm nghe tiếng chuồn mất, rút dây động rừng, ngược lại kéo ra một đám ruồi muỗi.

Thứ ba, bọn họ tự phụ thân phận của mình, không muốn dây dưa với đám thủ hạ của Long Bát. Muốn đánh thì phải đánh đầu lĩnh, như vậy mới xem là một đại sự.

Muốn lặng lẽ tiến vào Bát gia trang, nhưng lại không thể xông qua trùng trùng phòng vệ, nên làm thế nào cho phải?

- Không thành vấn đề.

Chân mày, đuôi mắt, khóe môi, chóp mũi của Phương Hận Thiếu đều hiện lên vẻ dương dương đắc ý:

https://thuviensach.vn

- May là ngươi gặp được ta.

Cho nên bọn họ bắt đầu dịch dung trang điểm, cải trang thành một mụ già và một tiểu cung nữ. Tiểu cung nữ đương nhiên là Phương Hận Thiếu, còn mụ già là Đường Bảo Ngưu.

Tối nay Bát gia trang cũng thật kỳ quái, chẳng những có rất nhiều đại nội thị vệ, cấm quân cao thủ, võ lâm hảo thủ đi tuần tra, còn có không ít thái giám và cung nữ lui lui tới tới, nhìn dáng vẻ giống như đều có bản lĩnh.

Phương Hận Thiếu tinh mắt, tìm một mụ già nấu ăn và một tiểu cung nữ hầu hạ vương hầu, điểm huyệt bọn họ, sau đó tại góc khuất mô phỏng nguyên dạng, đổi đầu đổi mặt của mình, lại cùng Đường Bảo Ngưu hoá trang.

Sau khi hóa trang cả buổi, Phương Hận Thiếu mới nói:

- Được rồi.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy Phương Hận Thiếu mày mang xuân ý, mắt chứa nụ cười, dáng vẻ yêu kiều, đúng là còn đẹp hơn cả nữ nhân, không khỏi lắc đầu thở dài, nói:

- Xem ra, ngươi đi làm nữ nhân thật là tiện lợi, chẳng trách ngày thường đều õng à õng ẹo.

Phương Hận Thiếu còn che đôi môi đỏ mọng, thẹn thùng cười:

- Không dám, không dám, đâu giống như ngươi uy vũ hơn người.

Nghe được câu này, Đường Bảo Ngưu cảm thấy rất hợp ý.

Mặc dù Phương Hận Thiếu bảo hắn mặc vào một đống y phục rườm rà, lại tô tô vẽ vẽ lên mặt hắn, nhưng hắn vẫn khá tin tưởng vào phương

https://thuviensach.vn

pháp hóa trang của Phương Hận Thiếu, chủ yếu bởi vì Phương Hận Thiếu vốn là tiểu đệ của “Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia.

“Kim Tự Chiêu Bài” Phương gia vốn có ba đại tuyệt học, bao gồm thủ pháp điểm huyệt, khí công và thuật dịch dung.

Thuật dịch dung của gia tộc họ Phương đã gần như sánh ngang với Mộ Dung thế gia vốn lập nghiệp bằng dịch dung, hơn nữa còn dần dần thay thế địa vị.

Mặc dù Phương Hận Thiếu chẳng ra gì, không cố gắng học tốt khí công, thủ pháp điểm huyệt chỉ bình thường, thuật dịch dung cũng không phải nổi bật nhất trong số đệ tử Phương gia (ngược lại tu vi về khinh công của hắn thì bất kỳ cao thủ nào của Phương gia cũng khó sánh bằng. Hắn là người của Phương gia, nhưng lại am hiểu khinh công của “Thái Bình môn” họ Lương. Giống như như Lương A Ngưu là người của Thái Bình môn, nhưng lại tinh thông khí công nội lực của “Kim Tự Chiêu Bài” họ Phương), nhưng cũng đã dư sức đối phó với “tình huống nhỏ nhặt” này.

Bọn họ hóa trang thành mụ già và tiểu cung nữ, theo đại đội trà trộn vào.

Thực ra, Bát gia trang phòng thủ nghiêm ngặt, muốn xâm nhập thật không dễ dàng, nhưng Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đều may mắn làm được, chủ yếu vì một nguyên do, đó là cơ xảo.

Trong cuộc đời có rất nhiều chuyện, chỉ cần đúng lúc “cơ xảo”, tức là cơ duyên xảo hợp, vậy thì khó khăn bằng trời cũng có thể dễ dàng làm được; còn nếu như không, cho dù là chuyện dễ dàng cũng khó khăn bằng trời.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu có thể trà trộn vào được là nhờ rất nhiều kỳ ngộ, dịp tốt, may mắn, thời cơ. Chẳng hạn như bên trong đang bận chuẩn bị thức ăn, vì vậy bèn gọi đám mụ già qua giúp đỡ, Đường

https://thuviensach.vn

Bảo Ngưu nhờ vậy mà qua cửa; một thị vệ thống lĩnh phụ trách kiểm tra những người tiến vào trong trang, vì say mê sắc đẹp của Phương Hận Thiếu nên lúng ta lúng túng, để hắn đi qua; một thái giám đầu lĩnh khác đang canh gác, vốn định kiểm tra Đường Bảo Ngưu, nhưng vừa thấy hắn liền nôn mửa liên tục, khiến Đường Bảo Ngưu cũng không hiểu chuyện gì; còn một lần, rõ ràng có một cung nữ cao thủ hoài nghi thân phận của Phương Hận Thiếu, nhưng đúng lúc đó có người hét lên:

- Thái sư phụ muốn chơi cầu, còn không đi lo liệu!

Cung nữ này vừa nghe, cũng không kịp cẩn thận quan sát Phương Hận Thiếu, vội vàng chạy vào trong thu xếp.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu nửa may mắn, nửa trùng hợp, bảy phần ý trời, ba phần ý người, cuối cùng đã lẻn vào được vườn sau của Bát gia trang.

Ở đây có ba chuyện cần phải hiểu rõ.

Thứ nhất, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu cuối cùng có thể vượt qua tần tầng phòng vệ, tiến vào vườn sau của Bát gia trang, dĩ nhiên là hết sức may mắn, mỗi lần gặp chướng ngại đều có thể biến nguy thành an, nhưng trong đó quả thật khó khăn trùng trùng, từng bước kinh tâm. Trong đó cũng có không ít chuyện lý thú và hiểm cảnh, nhưng vì đây không phải là mấu chốt, cũng không phải là trọng điểm, cho nên đều lướt qua không đề cập tới.

Thứ hai, bởi vì phòng thủ nghiêm ngặt, đúng là ba bước một đồn, sáu bước một chốt, chuyện này dĩ nhiên khiến cho hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu cảm thấy khác thường, vì vậy càng muốn tiến vào hang hổ điều tra. Con người gặp hiểm trở có ba loại phản ứng, một là sợ hãi rút lui, hai là nghi ngờ do dự, ba là hăng hái xông vào, hai người Phương, Đường hiển nhiên chính là loại cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Thứ ba, bọn họ cuối cùng đã tiến vào vườn sau của Bát gia trang, chứ không phải sân sau. Bát gia trang rất lớn, hoa thơm cỏ lạ, chim quý linh vật đều tập trung ở vườn sau bên trái, còn nơi nhốt tù phạm chính trị lại nằm ở sân sau bên phải. Nơi nhốt người được gọi là hang động Thâm Ký, ngày hôm nay đã từng bị đám người Vương Tiểu Thạch xông vào. Vườn sau bên trái được gọi là vườn Tầm Mộng, bọn họ đã tiến vào nơi này.

Vườn Tầm Mộng là nơi như thế nào?

Đó chính là nơi để ngươi tìm kiếm giấc mộng của mình.

Trong lòng mỗi người đều có một vườn Tầm Mộng của chính hắn, mỗi người đều có vườn Tầm Mộng riêng của bọn họ. Chỉ có điều, vườn hoa này lớn như vậy, gần như tất cả danh hoa đều nở rộ ở đây, gần như tất cả đá quý đều trở thành những vật trang trí hoặc ngồi hoặc nằm, gần như tất cả thú vật hiếm thấy đều đi lại vui đùa, còn có bãi cỏ bao la như đệm, bên cạnh là dòng chảy róc rách, đó là nơi tìm mộng của ai?

Long Bát?

Tên phàm tục kia có nhã hứng như vậy sao?

Đồng Quán?

Vị đại tướng quân này, dục vọng cưỡng chiếm dân nữ còn hơn xa nhìn hoa, nhìn đá, nhìn nước chảy.

Vương Phủ?

Hắn đương nhiên chỉ thích nhìn vàng thật bạc trắng, phỉ thúy bảo ngọc.

Như vậy, trong Bát gia trang xây dựng một vườn Tầm Mộng mỹ lệ trang nhã như vậy, để cho người nào rãnh rỗi đi dạo thưởng thức?

https://thuviensach.vn

Ngươi nói sao?

Chẳng có gì đáng nói.

Đối với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, càng phòng thủ nghiêm ngặt, càng khó khăn trùng trùng, bọn họ càng phải đi vào điều tra.

Sau khi vào trong vườn, chợt nghe tiếng người huyên náo, ánh mặt trời buổi chiều nhá nhem chiếu vào trước mặt, khiến cho hai người cũng có phần mơ màng. Chỉ thấy trong vườn có khoảng hai ba trăm người, nữ thì ăn mặc theo kiểu cung nữ, muôn hình muôn vẻ, ngọc bội trâm vàng, đẹp không tả xiết. Nam thì có một số mặc đồ thái giám, mặt mày bóng bẩy, nhưng cử chỉ lại rất lễ độ; có một số mặc y phục cấm quân, lưng hùm vai gấu, tinh nhuệ dũng mãnh, san sát hai bên, khí thế nhiếp người.

Hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu liếc nhìn nhau, thầm nghĩ: “Đây là cảnh tượng gì?”

Hai người càng tò mò, càng không lùi bước, cùng nhau tiến lên phía trước. Thấp thoáng có thể nhìn thấy, trên bãi cỏ có bảy tám người đang đuổi theo một trái cầu mây, xem ai có thể đá nó vào trong lồng thì coi như thắng.

Đường Bảo Ngưu không nhịn được hỏi:

- Đuổi theo một trái cầu, phải điều động binh lực như vậy sao?

Phương Hận Thiếu vội “kịp thời dạy bảo”:

- Hà, ngươi đúng là không biết, nhân sinh trên đời, có ai không phải đang đuổi theo một trái cầu ở trong sân.

Đường Bảo Ngưu vẻ mặt đau khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà… mấy trăm người, cả ngàn người nhìn mấy người đuổi theo một trái cầu, quá nhàm chán đúng không?

Khi hắn nói những lời này, đương nhiên không biết trăm ngàn năm sau, còn có mấy chục ngàn người, mấy trăm ngàn người, thậm chí mấy triệu người quên ăn quên ngủ, theo dõi mấy người đuổi theo một trái cầu.

- Có điểm không phù hợp…

Phương Hận Thiếu nghĩ lâu vẫn không hiểu, đành nói:

- Ta đến gần xem cẩn thận một chút.

Nhưng bọn họ lập tức bị người ta chặn lại.

Những người chặn bọn họ có cả nam lẫn nữ, dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, có già có trẻ, có xấu có đẹp, ăn mặc cũng khác với nội giám thị vệ bình thường, nhưng lại có một điểm chung, đó là đao.

Trên người bọn họ đều có đao.

Đao mà bọn họ mang theo, có cái được cất giấu, có cái giống như một thanh sắt vụn, rỉ sét loang lổ, có cái cầm trong tay, chỉ là một thanh đao nho nhỏ.

Chỉ với điểm này, bọn họ đã hoàn toàn khác biệt với những người ở đây. Bởi vì những người khác, bất kể thái giám hay thị vệ, trên người và trên tay đều không có binh khí, không mang theo một thanh binh khí nào.

Chỉ bảy tám người này là có thể mang theo binh khí. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, giống như muốn chặn Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu lại tra hỏi.

Hai người Phương, Đường nhất thời cũng không biết nên ứng phó thế nào.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này lại vừa khéo có người đi tới.

Hai người này, một người râu ria đầy mặt, còn cao lớn hùng tráng hơn cả Đường Bảo Ngưu (đương nhiên không phải lúc giả trang thành nữ), một người khác cười híp mắt giống như một vị phật, lông mày giống như cái chổi, phần đuôi lại chĩa ra như bị cháy, nhưng cử chỉ nói năng lại nhã nhặn ôn hòa.

Hai người bọn họ đang từ trong bãi cỏ nô đùa đi tới, hơi thở dốc, giống như muốn nghỉ ngơi một chút. Vừa nhìn thấy hai người Phương, Đường, tên quan văn kia liền thuận miệng phân phó một câu:

- Thái sư phụ đổ mồ hôi, mau chuẩn bị thứ gì đó thông cổ mát họng cho ngài, tùy thời sử dụng.

Đường Bảo Ngưu nghe được liền chớp mắt. Phương Hận Thiếu lập tức ẻo lả đáp:

- Vâng…

Tên võ quan kia nhìn hắn một cái, lúc đi ngang qua còn dùng tay bóp vào mông hắn, khiến cho Phương Hận Thiếu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chỉ nghe hai người cười hô hố.

- Con thỏ này sao nhìn lạ quá, hình như chưa từng thấy qua?

- Mỹ nhân trong cung còn nhiều hơn cả cá trong ao, làm sao biết hết được. Chỉ cần Đồng tướng quân thích, vậy thì đơn giản thôi.

- Cũng thật tươi non, còn đàn hồi nữa. Nhưng mà Vương đại nhân, nhất định đừng nên để ý đến tam cung lục viện của vạn tuế gia mới phải…

- Khỏi lo. Dù là như vậy, Thái sư phụ đang bận chơi cầu, đâu có thời giờ quan tâm đến đám thỏ con này. Cô ta còn bay được lên trời sao…

https://thuviensach.vn

Hai người lại cười cợt gian xảo.

Phương Hận Thiếu nghe vậy liền không nhịn được, muốn quay lại đánh cho đại tướng quân kia một trận.

Hắn quả thật không ngờ, ở một nơi cao quý khí phái như vậy, nhưng lời nói ra còn dâm đãng bỉ ổi hơn so với phố phường hắc đạo.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại nắm lấy hắn.

Hóa ra, bởi vì hai người kia nói với bọn họ mấy câu, mấy người cầm đao giấu đao kia liền ngượng ngùng lui lại. Đây chính là thời cơ tốt nhất để đi vào bên sân.

Lúc này lại có một người phát hiện ra hai người bọn họ đang tiến gần đến sân. Ánh mắt người này chợt lóe lên hai vệt sáng lạnh như kim châm, nhưng cũng không làm ầm lên.

Hắn vuốt chòm râu nhọn màu trắng uốn ngược, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hai người, chợt nhớ tới hạt đậu phộng mà hắn thích nhai.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Cơ Khí

Thời cơ tốt nhất thông thường cũng là thời cơ xấu nhất.

Hoặc có thể nói, thời cơ tốt nhất của mình thông thường cũng là thời cơ xấu nhất của kẻ địch.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhìn thấy cảnh tượng lớn như vậy, lại càng muốn biết người đuổi cầu, đá cầu trong sân rốt cuộc là đại nhân vật nào.

Sau khi Đồng tướng quân và Vương đại nhân cười cợt nói mấy câu với hai người bọn họ, cũng không ai dám đến tra hỏi hay giám thị bọn họ nữa.

Bọn họ đang định ngưng mắt nhìn rõ, xem thử những người nào đang chơi đùa trong sân, đột nhiên lại nghe một tiếng hét.

Mấy trăm người cùng hét lên, giống như tiếng sấm giữa trời quang, khiến cho Đường Bảo Ngưu tâm thần chấn động, lòng bàn tay Phương Hận Thiếu cũng chợt lạnh đi. Hai người đều ngơ ngẩn, một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Trong sân có một người áo vàng đá cầu vào, giành được một điểm, mọi người lập tức hò hét trợ uy.

Đây là người nào mà phô trương như vậy?

https://thuviensach.vn

Hai người Đường, Phương ổn định tâm thần, đưa mắt nhìn lại, nhưng lại không nhận ra người này.

Hán tử áo vàng này rất ốm yếu, bụng không tới bốn lạng thịt, dáng vẻ giống như không chịu nổi gió, vai cổ hết sức gầy gò, nhưng lại chơi rất hăng hái, đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở dốc. Thỉnh thoảng lại có một tên mặt trắng không râu tiến đến lau mồ hôi cho hắn, sau đó nhanh chóng lui xuống phục mệnh, giống như sợ chỉ cần thất thố một chút, lập tức sẽ bị diệt tộc tịch biên gia sản.

Mỗi khi hán tử áo vàng đá vào một trái, những người ở đó đều ào ào khen ngợi, thị uy trợ trận cho hắn.

Nhưng Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu chỉ cần nhìn vài lần đã nhận ra, mặc dù những người trong sân giống như đang cố gắng đuổi theo trái cầu, nhưng mỗi lần đến thời điểm mấu chốt, đều nhường cơ hội đá cầu cho người này.

Thật không công bằng!

Đường Bảo Ngưu vừa nhìn đã nổi nóng.

Phương Hận Thiếu cũng kìm nén cơn giận trong lòng.

Bình sinh bọn họ căm ghét nhất chính là những chuyện bất công. Gặp phải chuyện không công đạo, bọn họ luôn luôn nhúng tay can thiệp vào.

Gần ngay trước mắt, hiển nhiên chính là một chuyện rất không công bằng, một người rất không công đạo. Bọn họ nhìn thấy thì lại muốn giáo huấn người này một phen.

Nhưng khi một người khác xuất hiện trong tầm mắt, đã khiến cho bọn họ hoàn toàn quên mất người này và chuyện này.

https://thuviensach.vn

“Một người khác” kia có khí chất cao quý, năm chòm râu dài, khí vũ hiên ngang, xem ra nhất định là thủ lĩnh đội cầu dưới sân. Hắn đang dẫn người đối chọi giành cầu với người áo vàng (phải là người gầy ốm vén áo chơi cầu), nhưng ai cũng thấy được, hắn đặc biệt ra sức “nhường nhịn” người áo vàng kia. Thậm chí có thể nói, hắn đang dùng trăm phương ngàn kế tạo ra cơ hội, để cho người áo vàng kia có thể giành thắng lợi.

Do đó, những người khác đều đã trở thành “cỗ máy”, chỉ có người áo vàng kia mới là “người” thật sự. Những người khác đều bị hắn điều khiển, vì hắn mà sống. Mà người giúp hắn “điều khiển” toàn cục, hiển nhiên chính là người khí chất cao quý có năm chòm râu dài.

Cả sân chỉ có hai người bọn họ là đang thật sự và thoải mái chơi đùa.

Nhưng sau khi Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhìn thấy người có năm chòm râu, khí chất cao quý kia, biểu hiện của bọn họ lại không cao quý nổi.

Hai người lập tức liếc nhìn nhau, sau đó trao đổi một câu.

- Đánh!

- Đánh!

Không đánh không được.

Tại sao?

Bởi vì bọn họ nhận ra người “khí chất cao nhã” này, bọn họ đã từng gặp hắn.

Bốn năm trước, ở trước Sầu Thạch trai, người này đã dẫn theo Bát Đại Đao Vương đến ép bức Vương Tiểu Thạch, muốn Vương Tiểu Thạch giúp hắn ám sát Gia Cát tiên sinh.

https://thuviensach.vn

Bọn họ từng gặp người đó, cũng nhớ kỹ người đó, có hóa thành tro cũng không quên được, còn ước gì khiến cho hắn hóa thành tro bụi.

Người nọ đương nhiên chính là…

- Thái Kinh!

Đường Bảo Ngưu gầm lên một tiếng:

- Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi!

Hắn phát ra một tiếng hổ gầm, sau đó lao tới còn dũng mãnh hơn cả báo.

Trong chớp nhoáng này, người người đều kinh hãi, ngây dại và sững sốt.

Không ai ngờ được, tại nơi này lại xuất hiện một người như vậy, đột ngột đánh lén Thái Kinh.

Lúc này Đường Bảo Ngưu vẫn mặc đồ nữ nhân, hắn vừa lao tới, núi rung đất chuyển, khiến cho tất cả người có mặt nhất thời bị chấn nhiếp. Có lẽ vì mặt trời lặn màu vàng nhạt quá lờ mờ, những người trong sân cũng không kịp phản ứng.

Những người phản ứng lại sợ hãi kêu lên, nổi giận hét lớn:

- Mau bảo giá!

Bảo giá?

Bảo giá cái gì? Người nào có cái giá lớn như vậy?

Trong nháy mắt này, Đường Bảo Ngưu đã nắm được Thái Kinh. Thái Kinh lập tức xoay người bỏ chạy, Đường Bảo Ngưu kéo lấy y phục của

https://thuviensach.vn

hắn, xé ra một mảng lớn.

Thái Kinh nhân cơ hội dùng ve sầu thoát xác, lại quay đầu bỏ chạy.

Đường Bảo Ngưu lập tức đuổi theo. Lúc này lại có hai ba người nhanh chóng lao tới. Hắn cũng mặc kệ, liên tục gầm lên, mặc dù bị trúng mấy đòn nặng, nhưng cũng đã đánh ngã, đập ngã, đụng ngã những người lao đến tập kích, cuối cùng chồm đến quắp lấy Thái Kinh.

Hai người đều ngã xuống đất. Đường Bảo Ngưu trong lòng hớn hở, phấn chấn vô cùng:

- Ha, cuối cùng ngươi vẫn bị ta bắt được!

Trong lòng hắn lại nghĩ: "Đợi sau khi trở lại Tượng Tị tháp, nhất định sẽ rất uy phong!"

Không ngờ bên hông bỗng cảm thấy đau nhói, Thái Kinh đã dùng song chỉ đâm vào sườn trái của hắn. May mà hắn có luyện qua "Thiết Bố Sam", miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng cũng cảm thấy đau thấy tâm can. Dưới cơn giận dữ, hắn cũng chẳng thèm để ý đến cái gì tể tướng, thừa tướng, trung tướng, gian tướng, xem tướng, liền đánh một quyền.

Một tiếng "bốp" vang lên, một quyền này đã đánh cho Thái Kinh chảy cả máu mũi.

Nguyên bản, với thực lực của Thái Kinh thì có rất nhiều cơ hội đánh trả. Nhưng Đường Bảo Ngưu quả thật thanh thế hơn người, lớn tiếng đe dọa, khiến cho Thái Kinh nhất thời luống cuống tay chân. Mà Đường Bảo Ngưu lại dùng khí thế "đá lớn đè chết cua", cường hành đè hắn xuống không thả, hắn đã sợ đến xanh cả mặt mày. Ngày thường hắn luôn vênh mặt hất hàm với người khác, kể cả trăm vạn hùng binh cũng phải nghe hắn điều động, lúc này lại bị người ta đè ngã, vùng vẫy không được, trong lòng

https://thuviensach.vn

hoảng hốt, cũng quên mất thân phận của mình, vừa ra sức giãy giụa vừa kêu lên cứu mạng.

Đường Bảo Ngưu cũng mặc kệ chuyện này, tiếp tục đánh một quyền.

“Bốp”, trúng rồi.

Hắn cảm thấy vẫn chưa đủ, lại đánh thêm một quyền.

“Bốp”, trúng rồi.

Vẫn chưa đủ, hắn lại đá một cước.

Thái Kinh đau đớn nằm trên đất.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy cơn giận vẫn còn chưa tiêu, liền dứt khoát đè hắn xuống, vùi vào trong đất, cho hắn ăn bùn.

Cùng lúc đó, Phương Hận Thiếu vốn định yểm hộ Đường Bảo Ngưu. Lần này hắn và Đường Bảo Ngưu đồng tâm đồng chí, bất kể như thế nào cũng phải giáo huấn tên gian tướng hại nước hại dân này một phen.

Không ngờ, chợt thấy bóng người lóe lên, mọi người vội vàng bảo vệ người áo vàng kia nhanh chóng rút lui.

Phương Hận Thiếu vốn đã phản cảm với người áo vàng kia, hiện giờ lại thấy mọi người đều bảo vệ người này, trong lòng thầm nghĩ: “Người này lại còn quan trọng hơn cả Thái Kinh, chẳng lẽ là trưởng bối của Thái Kinh sao?”

Hắn thấy Đường Bảo Ngưu đã đánh ngã Thái Kinh, tâm niệm lại động: “Tên tiểu tử này đã đánh ngã đương kim quyền tướng Thái Kinh, khi trở lại hai đảng Phát và Mộng, không phải sẽ nổ đến tung trời sao. Nếu như mình không đánh ngã một nhân vật còn lớn hơn, sau này chẳng phải sẽ bị tên đầu bò này xem thường?”

https://thuviensach.vn

Cho nên hắn mặc kệ tất cả, tung người nhảy lên.

Đám cao thủ kia đang bảo vệ người áo vàng rút lui.

Người áo vàng đã bị dọa đến sợ hãi, không ngừng thở gấp.

Phương Hận Thiếu khinh công hơn người, giống như bóng ngựa qua khe cửa, lập tức đột phá ba bốn vòng ngăn trở, tiếp cận người nọ, gần như mặt mũi áp sát vào nhau. Hắn dùng quạt xếp gõ lên chiếc mũi gầy trơ xương của đối phương, nói:

- Đồ không bằng heo chó, xem bản công tử đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ!

Hắn không chỉ nói mà còn thật sự làm, lập tức gạt ngã đối phương.

Người nọ thở dốc kêu lên:

- Ngươi… ngươi… ngươi dám…

Phương Hận Thiếu vung quạt xếp lên, hóa giải thế công của hai người khác, sau đó tát cho người nọ một cái, phát ra tiếng kêu giòn giã.

Người nọ lại ôm mặt khóc.

Phương Hận Thiếu ngẩn ra, mắng:

- Đại trượng phu khóc cái gì!

Hắn lại đạp đối phương một cái.

Người nọ sợ đến mức ướt cả đũng quần. Phương Hận Thiếu không ngờ đối phương lại vô tích sự như vậy, không nỡ đánh tiếp, chỉ phun một ngụm nước miếng, mắng:

https://thuviensach.vn

- Nam tử hán đổ máu chứ không đổ lệ, ngươi đúng là không bằng cả cái rắm!

Người nọ lại run giọng khóc ròng nói:

- Trẫm… trẫm không phải đại trượng phu… nam tử hán… trẫm là… cửu… ngũ… chi… tôn…

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cơ Ngộ (Cơ Hội Gặp Gỡ)

Trên đời này, người khác nhau sẽ có cơ hội khác nhau.

Có người là nhặt được một thỏi bạc, có người chỉ đạp trúng một đống phân, có người tương ngộ mỹ nhân, có người gặp được thủ lĩnh đệ nhất đại bang, có người lại gặp được hoàng đế.

Người khác thì không biết, ít nhất hiện giờ Phương Hận Thiếu chính là như vậy.

Phương Hận Thiếu cả đời nằm mộng. Hắn mơ gặp được một hồng phấn tri âm (nhiều hơn một hắn cũng không ngại) xinh đẹp và hiểu rõ hắn, yêu quý và sùng bái tài học của hắn, muốn dùng thân báo đáp hắn; hắn mơ thấy mình đoạt giải trạng nguyên, áo gấm về làng (hắn còn nghĩ đến khi mình trở lại "Kim Tự Chiêu Bài" Phương gia, dương dương tự đắc nói: "Hà, có đúng không, các ngươi đều nói ta chẳng ra tích sự gì, nửa đường bỏ ngang, hiện giờ ta lại đề danh kim bảng, nở mày nở mặt, các ngươi đều nhìn lầm rồi."); còn mơ thấy mình cứu mạng lão đại Thẩm Hổ Thiền mười ba lần, công đức viên mãn (chủ yếu là vì trên thực tế, lão đại Thẩm Hổ Thiền của Thất Đại Khấu đã từng cứu mạng hắn mười hai lần); cũng từng mơ thấy mình luyện thành tuyệt thế võ công, không chỉ một bộ khinh công "Bạch Câu Quá Khích" này có thể độc bá giang hồ; còn mơ thấy mình cuối cùng đã được sư phụ Phương Thí Trang khen ngợi, cho phép hắn hầu hạ bà đến cuối đời, không để hắn ở trong giang hồ, còn bà lại một mình nơi núi sâu, hai người lênh đênh bơ vơ không nơi nương tựa…

https://thuviensach.vn

Tóm lại, giấc mộng gì hắn cũng có, chỉ là không mơ thấy tiền, bởi vì hắn vốn không coi trọng tiền tài.

Hắn cũng chưa bao giờ mơ thấy cung đình (hắn mơ làm trạng nguyên chứ không phải làm quan, đây là sự công nhận đối với một người "tài học đầy bụng nhưng không gặp thời" như hắn), càng không cần nói đến mơ thấy hoàng đế lão ca gì đó.

Nhưng hôm nay, hắn lại gặp được hoàng đế.

Hơn nữa, "cái tên" bị hắn cưỡi lên người đánh lại xưng mình là vua của một nước, cửu ngũ chi tôn, thiên tử.

Thiên tử à? Ta khinh! Hắn xứng sao?

Phương Hận Thiếu nhất thời không tin, còn tặng cho đối phương một cái bạt tai.

- Cái gì cửu ngũ chi tôn… cửu ngũ chi tôn là thiên tử… ngươi như vậy xứng làm thiên tử sao… làm con rùa con dê thì lại giống mấy phần.

Ngay lúc này, mấy trăm người kia gần như đồng loạt lao về phía hắn, tiếng người hỗn loạn, liên tục hò hét, giống như thiên kiếp tận thế ở ngay trước mắt.

- Mau cứu vạn tuế gia!

- Điêu dân to gan, lại dám hành thích hoàng thượng!

Phương Hận Thiếu trợn tròn mắt, quên lui quên tránh, chỉ kịp hỏi một câu:

- Ngươi… thật sự là hoàng thượng sao?

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt người nọ như đưa đám, mếu máo ủy khuất gật đầu một cái, còn lắp bắp nói:

- Xin lỗi, tráng sĩ, trẫm biết tướng mạo của trẫm không giống… đại cái gì đó… nhưng trẫm là… là một vị hoàng đế tốt.

Mọi người xông đến, nhưng lại là không dám hành động. Bởi vì Phương Hận Thiếu đang đặt mông cưỡi lên người được gọi là "Thái sư phụ" kia, bọn họ "sợ ném chuột vỡ bình", không dám làm càn khiến cho người này bị thương.

Sau khi Phương Hận Thiếu nghe được, cặp mắt chớp chớp, ngơ ngác hỏi:

- Ngươi nói… ngươi là… vạn tuế gia?

Người gầy như cây trúc, nhẹ như bông tơ kia lại gật đầu một cái. Phương Hận Thiếu cuối cùng không nhịn được, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Vạn tuế? Vạn tuế, vạn vạn tuế… ha ha ha ha… hôm nay lại bị Phương tài tử ta...

Hắn vừa cười thì đã phân tâm.

Hắn còn chưa cười xong, một lão thái giám râu vểnh cao hơn mũi đã từ trong tay (dưới khố) hắn cứu đi người áo vàng kia, còn có tám người khác liều mạng tấn công hắn.

Lại nghe có người trầm giọng quát lên:

- Phải để lại người sống!

Những người phát động tấn công kia võ công rất cao, đao pháp cũng nhanh nhẹn, tàn nhẫn, đoạn tuyệt, đặc sắc, hiếm thấy, kỳ dị, tuyệt diệu,

https://thuviensach.vn

hiểm độc. Phương Hận Thiếu một mặt quá kinh ngạc, không có lòng tiếp chiêu, mặt khác cũng thật sự không tránh được tám thanh đao này liên thủ. Nếu không phải có người dùng tám ngón tay (người này bị đứt hai ngón tay) lần lượt hóa giải công kích, hắn thật sự khó qua khỏi kiếp này.

Người giúp hắn hóa giải công kích cũng đồng thời khống chế chín yếu huyệt trên người hắn.

Chỉ nghe tám người dùng đao kia nói:

- Đại sư, sao ngài lại che chở cho hắn?

- Kẻ này giết vua phạm thượng, đại nghịch bất đạo, đại sư, sao ngài không lập tức giết chết tên phản nghịch này?

Tên đầu đà kia lại thong thả nói:

- A di đà phật, hắn cả gan hành thích hoàng thượng, chắc chắn là có mưu đồ, nhất định có người đứng sau màn sai khiến. Phải giữ lại người sống để điều tra rõ ràng, truy cứu đến cùng, một lưới bắt hết, diệt cỏ tận gốc.

Sau đó hắn lập tức quỳ xuống đất. Mọi người thấy vậy cũng vội vàng quỳ theo. Tên đầu đà kia nhìn về hướng người áo vàng đang chật vật nhếch nhác, dập đầu cung kính nói:

- Đám tiểu nhân cứu giá chậm trễ, khiến hoàng thượng kinh sợ, thật là tội đáng muôn chết, xin hoàng thượng giáng tội!

Lúc này huyệt đạo toàn thân Phương Hận Thiếu đã bị khống chế, không thể cử động được, ánh mắt hiện lên vẻ ngơ ngác. Ánh tà dương mờ mịt chìm phía tây, nhưng Phương Hận Thiếu vẫn đang cười ngây ngô, bởi vì hắn biết, người vừa rồi mà hắn đánh, nhổ nước bọt, cười lên người, lại chính là thiên tử.

https://thuviensach.vn

Trời ạ!

(Ta đánh y giống như đánh thỏ vậy!)

Phía bên kia, Đường Bảo Ngưu một hơi đấm đá Thái Kinh mấy cái, đang đắc ý dương dương, quay đầu thấy Phương Hận Thiếu đang cười lên một người khác, lúc này lại muốn chế nhạo mấy câu: "Ta đánh đương kim thái sư, còn ngươi đánh thứ vô tích sự gì thế?"

Lời còn chưa ra khỏi miệng, lại thấy Phương Hận Thiếu đã bị người ta bắt được, cả đám người còn dập đầu hô vang với người áo vàng kia:

- Vạn tuế!

Vạn tuế?

Chẳng lẽ là người kia họ "Vạn" tên "Tuế"?

Lúc này bóng người chợt lóe lên, có hai người đã tiến đến trước mặt hắn.

Một người giống như cái bóng, sau lưng hắn có một bọc vải thật dài.

Hắn vừa đến gần, Đường Bảo Ngưu lập tức ngửi thấy một loại mùi vị, đó là cái chết.

Cũng không thấy người này hành động gì, chỉ đột nhiên lao đến, khí thế đã khiến cho Đường Bảo Ngưu bị dọa lui về phía sau nửa bước, thất thanh kêu lên:

- Thiên Hạ Đệ Thất?

Nửa bước lùi này, người nọ đã đoạt lấy Thái Kinh. Đường Bảo Ngưu đang muốn ra tay, trước mắt bỗng hoa lên, một lão thái giám râu bạc, híp mắt, nụ cười như biển rộng đã chắn giữa hắn và Thiên Hạ Đệ Thất.

https://thuviensach.vn

Đường Bảo Ngưu đánh ra một quyền.

Thái giám kia lại không né không tránh.

Đường Bảo Ngưu rõ ràng đã đánh trúng, nhưng một quyền này lại đánh vào khoảng không, giống như lão thái giám kia là một vật thể trong suốt vậy.

Lão thái giám quay đầu nói với Thái Kinh:

- Thái sư, ngài muốn xử trí thế nào?

Hắn nhìn về phía Thái Kinh, Thiên Hạ Đệ Thất lại bảo vệ trước người Thái Kinh. Vị thái giám này khoảng chừng hơn bảy mươi tuổi, tuy đang phân tâm nói chuyện, nhưng tay trái đã bắt được hai tay hai chân của Đường Bảo Ngưu.

Là bắt được, giống như bắt con nhện, con cua, con mèo nhỏ hay con sâu nhỏ. Hắn dùng một tay đồng loạt tóm lấy cổ tay trái, cổ tay phải, mắt cá trái, mắt cá phải của Đường Bảo Ngưu kéo ra sau người, giống như ngoài chợ nắm lấy cánh của gà vịt trong lồng xách lên, không hề tốn sức chút nào.

Hơn nữa còn là một Đường Bảo Ngưu lớn như vậy, mà Đường Bảo Ngưu lại không thể giãy giụa được.

Trong tình cảnh vừa chịu nhục vừa kinh hãi, nhưng Thái Kinh vẫn nhanh chóng trả lời:

- Mễ công công, làm phiền rồi! Có điều không nên giết hắn, phải giữ lại người sống!

- Được.

Mễ công công Mễ Thương Khung cung kính đáp:

https://thuviensach.vn

- Tuân lệnh, thái sư!

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu vừa đánh "Thái sư phụ" hoàng đế Triệu Cát và thái sư tể tướng Thái Kinh, lúc này đã đồng loạt sa lưới.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Cơ Yếu (Cơ Mật)

Trong sân hỗn loạn, nhưng trật tự ngăn nắp.

Hai tình huống kể trên có vẻ như mâu thuẫn, nhưng thật ra lại không phải.

Bởi vì Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vừa xuất hiện đã đánh hoàng đế và làm nhục tể tướng, khiến cho cả sân hỗn loạn, người người sợ hãi. Nếu thiên tử nổi giận giáng tội xuống, chỉ sợ tất cả mọi người đều phải gánh tội danh "hộ giá bất lực", nhẹ thì trừng phạt, nặng thì có thể chém đầu tịch biên gia sản, dĩ nhiên là lòng người hoảng hốt.

Nhưng hôm nay, những người phục vụ trong Bát gia trang đều là hảo thủ đại nội, cao thủ trong cung. Gặp phải tình cảnh hỗn loạn như vậy, bọn họ vẫn có thể nhanh chóng bắt lấy thích khách, ổn định tình hình, sau đó hộ tống hoàng thượng và thái sư đến biệt thự Biệt Dã, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong Bát gia trang.

Chờ sau khi Triệu Cát ổn định tâm thần, bôi thuốc trị thương, đám người mới nhao nhao như chó nhà có tang, quỳ trước viện không ngừng xin tội. Nhưng điều khiến Triệu Cát tức giận nhất, đó là không thể gọi được Thụ đại phu đến chữa trị cho y. Nếu như có Thụ đại phu ở đây, nhiều nhất chỉ cần bắt mạch, ăn một viên thuốc, uống một thang thuốc bổ, vết thương sẽ không đau nữa, tim cũng không đập mạnh đến mức giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

https://thuviensach.vn

Vì vậy y hạ lệnh, nhất định phải tìm ra tung tích của Thụ đại phu, sống chết đều phải có bàn giao.

Y còn hạ thánh chỉ, nếu Thụ đại phu bị người ta giết chết, y muốn chém đầu xử tử kẻ đã giết Thụ đại phu.

Y làm như vậy, đương nhiên không phải vì muốn trả thù cho Thụ đại phu (nếu là vì chuyện này, y đã sớm hạ chỉ truy tìm hung thủ rồi), mà là muốn trút giận cho mình.

Trong số những người quỳ xin tha tội, người lo sợ nhất, kinh tâm động phách nhất đương nhiên chính là Long Bát và "Bát Đại Đao Vương".

Chuyện phạm thượng hành thích vua này xảy ra ở Bát gia trang, Long Bát dĩ nhiên không thể đổ trách nhiệm cho người khác, sợ đến mức tiểu cả ra quần.

Chuyện này có thể nói là Long Bát tự "rước họa vào thân".

Hoàng đế Triệu Cát vốn không quan tâm đến triều chính, chỉ thích nô đùa, thường vui chơi cùng với tể tướng Thái Kinh.

Triệu Cát rất tin tưởng và coi trọng Thái Kinh, đến mức không tiếc hạ thấp thân phận, chạy đến nhà Thái Kinh để chơi, lưu luyến không về. Nhưng như đã nói, một là bởi vì Thái Kinh tiền nhiều thế mạnh, trong tướng phủ có rất nhiều thứ để chơi đùa; hai là Thái Kinh cố ý dụ dỗ hoàng đế đến nhà hắn nhiều hơn, như vậy thì hắn càng thêm uy phong. Hoàng đế cũng tới nhà ta, vậy thì vạn dân trong thiên hạ ai dám chọc ta?

Triệu Cát và Thái Kinh đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, vì việc tư mà quên việc công. Nhưng vì muốn dẹp yên sự oán giận của dân chúng, Triệu Cát cũng từng một lần giáng chức thừa tướng của Thái Kinh, dùng người khác thay thế. Tuy rằng người khác lên nhậm chức, cũng là do Thái Kinh đứng sau màn điều khiển, nhưng Thái Kinh cũng biết tiến biết lùi, cố

https://thuviensach.vn

ý xin từ chức quan, lại giả tạo ý dân, nói rằng hắn phải trở lại chức vị thừa tướng, mới có thể trừ giặc biên cương bên ngoài, dẹp yên loạn tặc bên trong. Đang lúc cấp bách, Triệu Cát lại phải trọng dụng người này lần nữa.

Lúc Thái Kinh bị cách chức từng đảm nhận vị trí "thái sư", bởi vì đây là một chức quan thanh nhã trí thức, Thái Kinh cũng thích người khác xưng hô hắn như thế.

Triệu Cát ngoại trừ làm hoàng đế không xứng đáng với chức vụ, lại có rất nhiều thú vui, hơn nữa còn nghiện nặng. Từ cầm kỳ thư họa, thậm chí trồng hoa khắc đá, y đều rất có hứng thú, cố gắng sưu tầm. Vì chuyện này nên lại làm khổ dân chúng, bị đám quan liêu mua hoa và đá mượn cớ hành hung, cưỡng ép thu thuế, thảm không tả xiết.

Triệu Cát còn thích chơi đá cầu. Thư pháp của y rất đặc sắc, tài đá cầu cũng không tệ. Thái Kinh nhân cơ hội vỗ mông ngựa, hết lời ca tụng, nói rằng đương kim thiên tử văn võ đều có một không hai trong thiên hạ, lãnh tụ quần hùng… Thái Kinh nói như vậy, lại có nhiều người phụ họa, không ngừng nịnh hót. Nghe nhiều những lời như vậy, Triệu Cát đương nhiên cũng cho là đúng, tin là sự thật, dương dương tự đắc, vui vẻ sảng khoái.

Mỗi khi có thời gian Triệu Cát đều chạy đến tướng phủ. Trong nhà Thái Kinh mặc dù có rất nhiều thứ vui, chơi hoài không hết, nhưng vị hoàng đế có mới nới cũ này cũng rất nhanh chán. Long Bát thái gia vốn là thân tín của Thái Kinh, bèn nhân cơ hội này đề nghị, không bằng sắp xếp cho thiên tử đến vườn Tầm Mộng để chơi đùa.

Thái Kinh dốc sức ủng hộ Long Bát xây dựng Bát gia trang, hang động Thâm Ký và vườn Tầm Mộng. Hắn là một con cáo già, là một chính khách rất am hiểu thuật đấu tranh, đương nhiên biết làm cách nào để phân tán cơ sở và tiền bạc tư nguyên của mình, để ngày khác khi "xảy ra chuyện" thì có thể lợi dụng được.

https://thuviensach.vn

Hắn giúp đỡ Long Bát xây dựng Bát gia trang, muốn dùng nơi này làm căn cứ, tập hợp thế lực võ lâm, đồng thời cũng khiến cho Long Bát cảm tạ trung thành với hắn. Hắn xây dựng hang động Thâm Ký, mượn nơi này giam giữ kẻ thù chính trị, lại bỏ nhiều vốn tạo nên vườn Tầm Mộng. Lỡ một ngày nào đó tướng gia phủ mất đi quyền hành, ít nhất vẫn còn một đường lui để hắn tiếp tục "tìm mộng". Đương nhiên, "đường lui" của hắn cũng không chỉ có nơi này.

Do đó hắn đồng ý với đề nghị của Long Bát.

Long Bát dĩ nhiên cao hứng đến mức cười híp mắt, khuôn mặt không giận mà uy biến thành một quả trứng gà đỏ không cười mà vui, vội vàng lo liệu thu xếp, bố trí an bài, muốn nhân cơ hội tốt này dốc hết bản lĩnh, làm cho hoàng thượng vui vẻ.

Ngay cả đương kim thánh thượng cũng tới nhà hắn làm khách, mặt mũi này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Tương tự, sau này hắn muốn gió thì có gió, muốn mưa thì đúng là tuyết không dám rơi.

Hắn đã sớm an bài tất cả, bao gồm tuần tra, cảnh vệ, thức ăn, mỹ nữ… đủ các loại, còn chú tâm sắp đặt một trận đá cầu, mọi người giả vờ cố gắng đá cầu giành cầu, nhưng đến bước cuối cùng nhất định phải để cho hoàng đế thắng.

Thực ra những chuyện này hắn cũng không cần phí tâm quá nhiều.

Về phương diện bảo giá, bên cạnh hoàng đế vốn đã có người. Triệu Cát biết rõ, muốn Gia Cát tiên sinh làm chính sự thì được, chứ lúc chơi đùa lại muốn vị lão tiên sinh này phái người hầu hạ, e rằng chỉ tổ mất hứng, không thích hợp. Còn Nhất Gia lại vì có chuyện nên được phái ra ngoài cung làm việc. Do đó y bèn mời Mễ công công Mễ Thương Khung, còn có Phương Ứng Khán con nuôi của Phương Cự Hiệp - ngự tiền đệ nhất cao thủ năm xưa (chỉ tiếc y vừa phong tặng chức quan này, Phương Cự Hiệp

https://thuviensach.vn

lập tức để thư từ quan thoái ẩn, không vào kinh nữa) - đến phụ trách bảo giá. Có những cao thủ này bên cạnh, Triệu Cát càng có thể yên tâm chơi đùa.

Không đúng sao? Nếu không thì làm hoàng đế làm gì? Đã làm hoàng đế thì phải có thể chơi nhiều, vui nhiều hơn so với người khác, nếu không thì làm hoàng đế làm gì?

Y là người trời sinh đã có phúc phận này.

Thái Kinh dĩ nhiên cũng có cao thủ thuộc hạ của hắn hộ vệ.

Trong những người này, có một số cao thủ tuyệt thế như Thiên Hạ Đệ Thất, "Bát Đại Đao Vương", còn có bốn người tóc trắng mặt đen thường ở bên cạnh bảo vệ hắn, bao gồm một lão nhân, một lão phụ, một thiếu nam và một thiếu nữ. Đội ngũ này rất hùng hậu, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt. Hoàng đế tới Bát gia trang một chuyến, chưa tính đến chuyện ăn chơi, chỉ riêng chi phí về nhân lực cũng đã đủ cho người trong một tòa thành ăn hơn nửa năm.

Dù sao Triệu Cát cũng không quan tâm, bởi vì người chịu khổ không phải là y.

Còn về Đa Chỉ Đầu Đà, bởi vì nghe thấy thiên tử muốn đến làm khách tại Bát gia trang, cho nên đặc biệt chạy tới góp sức, huống hồ "ân tướng" Thái Kinh của hắn cũng tới nơi này.

Đương nhiên, ban ngày đã xảy ra chuyện Vương Tiểu Thạch tới làm loạn, hơn nữa còn đả thương Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà, khiến cho hai người rất mất hứng, nhưng cũng giả tăng cảnh giác gấp bội. Vương Tiểu Thạch cứu Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình đi, bọn họ không hề truy kích, cũng chỉ hơi cảnh giác với Vạn Lý Vọng và Trần Bì, còn trọng điểm và sự chú ý hoàn toàn tập trung vào trận đá cầu diễn ra từ hoàng hôn đến gần tối, dùng để cung nghênh hoàng đế ngự giá "thân chinh".

https://thuviensach.vn

Có điều Long Bát ngầm tính toán, cho rằng Vương Tiểu Thạch đã cứu người nhà của hắn đi, vậy thì có thể ngủ yên không lo. Cho dù khiến Bạch Sầu Phi không vui, nhưng chỉ cần lấy lòng được thánh thượng, mặt rồng vui vẻ, vậy thì cần gì quan tâm trong thiên hạ có kẻ rảnh rỗi nào cao hứng hay không.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Vương Tiểu Thạch bên kia vừa mới đi, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bên này lại lẻn vào. Luận về võ công thì hai người này kém xa Vương Tiểu Thạch, nhưng nếu luận về bản lĩnh gây họa, một tá Vương Tiểu Thạch cũng không thể so được với hai người bọn họ.

Hoàng đế lại "xảy ra chuyện" ngay trong nhà mình, còn có cả thái sư, chẳng những bị kinh hãi mà còn bị đánh, lần này thì xong rồi.

Chuyện này khiến Long Bát vô cùng lo lắng.

Còn "Bát Đại Đao Vương" thì phụ trách phòng thủ bên người, nhưng hiện giờ không chỉ thái sư mà cả hoàng thượng cũng bị đánh, không bị tội chém đầu đã xem như may mắn lắm rồi.

Thế nhưng, bọn họ lại có một lý do để đùn đẩy trách nhiệm.

Bọn họ vốn đã phát hiện ra hai người "lạ mặt" này, hơn nữa còn sinh nghi, nhưng vì thấy Đồng Quán đại tướng quân và Vương Phủ đại nhân nói chuyện với hai người kia mấy câu, cho rằng là người quen, không dám tiến đến tra hỏi thân phận của hai người, do đó mới xảy ra chuyện.

Vương Phủ và Đồng Quán đều là đồng đảng tâm phúc của Thái Kinh, cũng là ái tướng và sủng thần của Triệu Cát, trong triều trên dưới ai dám trêu chọc?

Đến lúc này, ngay cả Vương Phủ và Đồng Quán cũng thấp thỏm bất an. Mặc dù ngày thường bọn họ được sủng ái nên kiêu ngạo, lúc này cũng

https://thuviensach.vn

sợ hoàng đế trách tội xuống, đây đúng là một chuyện đau đầu. Bọn họ đương nhiên không biết hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, nhưng vì háo sắc nên mới cười cợt mấy câu, không ngờ lại rước lấy tai họa này. Cho nên bọn họ cũng vội vàng quỳ gối bên ngoài biệt thự Biệt Dã, cúi đầu xin tội.

Không chỉ mấy người bọn họ lo lắng, trong Bát gia trang từ trên xuống dưới, còn có những nội giám cung nữ phụ trách trận đá cầu này, tất cà đều sợ bị liên lụy. Chỉ có Đa Chỉ Đầu Đà tự cảm thấy mình "hộ giá" có công, luận công ban thưởng nhất định sẽ có thu hoạch, tuy rằng có mất một ngón tay cũng chẳng oan chút nào.

Trong đó lại có một người mặt trầm mắt lạnh, cũng không biết hắn đang đắc ý hay là thất vọng.

Người này chính là "Thiên Hạ Đệ Thất".

Theo đạo lý, hắn đứng ra cứu Thái Kinh, đã lập được công lớn, nhưng hắn xuất thủ chậm trễ, khiến Thái Kinh chịu nhục, nếu như trách phạt e rằng hắn cũng có tội.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn lại không vui không buồn, lạnh lẽo vô tình, không biết hắn đang nghĩ gì, lại giống như đang dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn thấu tất cả.

Còn có một người vẫn luôn cười híp mắt, nhưng dáng vẻ lại rất nghiêm túc, có lúc còn ho giống như có một hạt đậu phộng mắc ngẹn trong cổ họng hắn. Lông mày, râu mép và râu cằm của hắn đều giống như một ngọn lửa màu trắng, thiêu đốt khuôn mặt đỏ như chín. Y phục của hắn hào hoa quý phải, nhưng lại có cảm giác như một người đang bị hành hình trên cột lửa.

Hắn đương nhiên chính là Mễ Thương Khung.

https://thuviensach.vn

Phương Ứng Khán nhìn thấy liền khẽ cười, thừa dịp đông người, đột nhiên hỏi Mễ Thương Khung:

- Công công không sợ hoàng thượng giáng tội sao?

- Ta à? Ta có công mà, là do một tay ta cứu hoàng thượng về.

- Nhưng mà… theo ta thấy, công công đã sớm phát hiện ra hai người này lai lịch không rõ, nhưng trước đó lại không tra hỏi…

- Vậy sao?

- Không phải sao?

- Lúc ấy tiểu hầu gia ngươi cũng có mặt ở hiện trường, không phải cũng đã phát hiện ra hai người này lai lịch bất chính sao? Hình như cũng đâu có cảnh báo… đúng không? Hà hà hà!

- À, ha ha!

- Ta vốn cho rằng bọn họ chỉ ra tay với thái sư, không ngờ…

- Đúng đúng đúng, ta cũng vậy. Lại nói, cứu người cũng nên chờ lúc hắn gặp nạn mới ra tay cứu giúp… như vậy chiến công mới nổi bật hơn, công lao cũng tương đối rõ ràng…

- Đúng là hiếm có, tuổi còn trẻ mà đã suy nghĩ như người từng trải rồi…

- Đều là do công công dạy bảo.

- Không dám, tiểu hầu gia đã trò giỏi hơn thầy rồi.

- Đâu có, công công thần cơ, cao thâm khó lường, ta còn khó theo kịp bóng lưng.

https://thuviensach.vn

- Buồn cười là hôm nay Thái Kinh cũng phải chịu nhục trước mặt mọi người.

- Ta thấy…

Phương Ứng Khán như có điều khó nói.

- Thế nào?

Mễ Hữu Kiều lại không hiểu hắn đang hoài nghi chuyện gì.

- Ta lại nghĩ…

Phương Ứng Khán cười cười như trẻ con, lộ ra hàm răng trắng như vỏ sò:

- Hắn mới là người được lợi nhiều nhất trong chuyện này.

- Hả?

Mễ công công cảm thấy kinh ngạc:

- Sao lại như thế?

Hắn quả thật không dám tin.

- Sao lại như thế?

- Thái sư từng bị người ta tập kích trong miếu Thánh Hiền thờ phụng hắn, khi đó hắn đã dùng ngón cái và ngón út kẹp lấy một mũi tên. Võ công của hắn tuyệt đối không tệ, chỉ là ít có cơ hội thi triển. Hôm nay đột nhiên lại bị Đường Bảo Ngưu khí thế hơn người tập kích, bị thua thiệt cũng là hợp lý.

Khi Phương Ứng Khán phân tích điều này, trên mặt lại có vẻ chất phác ngọt ngào, giống như một đứa trẻ lớn đang nhớ lại mùi vị của những viên

https://thuviensach.vn

kẹo.

- Nhưng mà với thân thủ của Đường Bảo Ngưu, muốn đè thái sư xuống đánh như vậy, chuyện này lại không hợp lý…

- Ngươi nói là, hắn cố ý để cho người ta đánh?

- Còn cố ý chịu nhục trước mặt mọi người.

- Cái gì! Chuyện này… đầu óc hắn có vấn đề sao? Chuyện này thì có lợi gì với hắn?

- Ngài nói đúng.

Phương Ứng Khán rất khiêm tốn, thậm chí nở một nụ cười có phần hèn mọn, giống như một đứa trẻ thông minh và biết nghe lời.

- Loại người giống như Thái Kinh, nếu không có lợi ích thật lớn, hắn tuyệt đối sẽ không phí công tốn sức… huống hồ là để bị đánh tơi tả trước mặt nhiều người như vậy.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cơ Phòng

Cha con Thái Kinh đều ở trong biệt thự Biệt Dã, con trai đang nhìn Thụ Đại Phong chữa thương cho phụ thân.

Thụ Đại Phong là em trai của Thụ đại phu.

Bạch Sầu Phi đã "mua" mạng của anh trai hắn, cũng "mua" luôn con người của em trai.

Thụ Đại Phong đã đứng về phía Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên cũng phải phục vụ cho nghĩa phụ của Bạch Sầu Phi là Thái Kinh.

Y thuật của Thụ Đại Phong chỉ bằng một nửa anh trai hắn, nhưng như vậy cũng đã rất cao rồi. Những vết thương ngoài da trên người Thái Kinh, đối với Thụ Đại Phong quả thật chẳng thấm vào đâu.

Nhưng Thái Du lại tức giận bất bình nói:

- Đây là sao? Với công lực của phụ thân, tại sao lại bị một tên chó chết sỉ nhục như thế? Vậy là sao!

Thái Kinh lại không tức giận, chỉ cười một tiếng nói:

- Không phải long thể của thánh thượng cũng bị thương sao? Cha ngươi cùng chịu nạn với ngài, đó là vinh quang vô thượng.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Thái Kinh lệnh cho con trai Thái Du đi vấn an thánh thượng. Mấy người con trai khác của hắn như Thái Thúc, Thái Thao đều chờ ở cửa, nóng lòng muốn biết phụ thân bọn họ có chuyện gì hay không. Thái Du chỉ nói:

- Rất tốt, lão nhân gia không sao cả.

Cho đến khi gặp Thái Tiêu, người mà Thái Du luôn xem là tâm phúc, hắn mới chịu nói:

- Ta thấy phụ thân bị thương không nặng, được còn nhiều hơn là mất.

Tư chất của Thái Tiêu hơi thấp, nghe lại không hiểu.

- Ngươi đúng là ngốc. Lần này phụ thân là người duy nhất ở đó cùng chịu nạn với thánh thượng, đây gọi là "đồng cam cộng khổ". Ngày sau khi thánh thượng nhớ lại chuyện này, tuy hơi mất mặt, nhưng có phụ thân cùng chịu nhục, cũng xem như là có bạn. Lại nói, phụ thân và thánh thượng trải qua chuyện này, ngày khác nếu có người vu cáo, bẩm tấu phụ thân làm chuyện gì không đúng, ngươi nghĩ xem, thánh thượng niệm tình cùng nhau chịu nạn, còn không đứng về phía phụ thân sao?

Thái Tiêu nghe được như hiểu mà không hiểu, chỗ hiểu chỗ không. Thái Du chỉ đành cười trừ.

Không lâu sau, Thái Tiêu gặp được huynh đệ Thái Vĩ. Thái Vĩ hỏi thăm tình hình của phụ thân, Thái Tiêu vì muốn chứng tỏ, liền nói với hắn những lời của Thái Du. Thái Vĩ lại đem những lời này nói cho thúc phụ Thái Biện của hắn biết.

Thái Biện rất khôn khéo, nghe xong liền nhớ kỹ trong lòng, sau đó hỏi anh trai của hắn chuyện này. Thái Kinh dĩ nhiên là giật mình, vội vàng truy xét ngọn nguồn, mới biết là do Thái Du nói. Sắc mặt của hắn lập tức trầm xuống, nói:

https://thuviensach.vn

- Du nhi quá tâm cơ, cần phải đề phòng.

Chờ sau khi Thái Biện rời đi, Thái Kinh lại nhỏ giọng nói với phu nhân:

- Biện đệ cũng không có lòng tốt, biết rõ một khi nói ra chuyện này, ta sẽ cẩn thận đề phòng Du nhi. Hắn cũng cố ý tỏ vẻ trung thành, nhưng thật ra lại đang ly gián. Chúng ta cũng phải coi chừng hắn.

Khi đó, hắn bị Đường Bảo Ngưu đánh một trận tại Bát gia trang, nhưng lại tăng quan, tăng bổng lộc, càng được sủng ái, oai phong một thời trong triều, không ai sánh được.

Ngày đó, khi hoàng đế còn đang dưỡng thương tại biệt thự Biệt Dã. Người giám sát tạm thời Tô Hàng là Chu Miễn, con trai của đại phú hào Tô Châu Chu Trùng, bởi vì luôn thuận theo ý vua, lại giỏi tâng bốc nịnh hót, nhờ đó được Triệu Cát tán thưởng yêu thích, thường được gọi theo bên cạnh dự tiệc, từng nghe hoàng đế nhắc tới chuyện này, đã nói như sau:

- Trong nhiều người như vậy, chỉ có Thái khanh là trung thành nhất, vì cứu trẫm mà cùng bị thương. Trẫm tuy nhất thời sơ ý, nhưng nhân vật nhạy bén như Thái khanh cũng bị phục kích như vậy, hiển nhiên trẫm bị thương cũng không oan. Ha ha, hắn còn bị thương nặng hơn trẫm nhiều. Có thể thấy được lòng trung thành của hắn, đúng là đáng quý, nên khen thưởng nhiều hơn.

Chu Miễn rất biết nắm bắt thời cơ, liền kể lại chuyện này với Thái Kinh.

Trước đó, Thái Kinh đã cầu xin cho đám người Long Bát và Bát Đại Đao Vương. Triệu Cát nể mặt Thái Kinh cầu tình, vì vậy cũng đồng ý. Sau đó Thái Kinh lại xin ban thưởng cho đám người Đa Chỉ Đầu Đà và Thiên Hạ Đệ Thất, Triệu Cát cũng nhận lời tất cả.

https://thuviensach.vn

Đến lúc này, người người đều cảm kích Thái Kinh vạn phần, nguyện vì hắn hi sinh quên mình. Thái Kinh chẳng cần bỏ ra chút bạc nào, đã có thể khiến những nhân vật nổi danh trong triều đình và võ lâm này bán mạng cho hắn.

Hắn lại thỉnh cầu hoàng đế, giao hai tên thích khách kia cho hắn xử trí.

Triệu Cát vốn không có thời gian xử lý những "việc vặt" này, y rất bận, là bận chơi.

Y chỉ (tùy ý) hỏi một câu (chủ yếu là vì bị nhục bị đánh, cho nên mới nhớ tới chuyện này, nếu không, giống như những trung thần tướng hiền khác, sau khi giao toàn bộ cho Thái Kinh "xử trí", y cũng không nhớ là có người như vậy, có chuyện như vậy): - Khanh muốn xử trí bọn chúng thế nào?

- Bẩm cáo bệ hạ!

Thái Kinh lễ độ cung kính nói:

- Đương nhiên là bêu đầu trước mặt mọi người để răn đe. Thần đang muốn xin hoàng thượng phê chuẩn, để cho Mễ công công tự mình giám sát việc xử trảm, có thể bảo đảm đồng đảng của phạm nhân không thể đến cứu, không xảy ra sơ xuất.

Triệu Cát đương nhiên không từ chối.

Y cho rằng người sống trên đời, thích chơi là chơi, muốn vui là vui, quan tâm đến mấy chuyện lặt vặt này đúng là chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lúc này, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị giải đến cơ phòng của Bát gia trang (nơi đó vốn gọi là thần cơ phòng, được bảo vệ nghiêm ngặt và bí mật hơn cả hang động Thâm Ký, vốn là nơi đám người Thái Kinh và Long Bát bí mật thương nghị). Canh chừng hai người bọn họ là

https://thuviensach.vn

“Thất Tuyệt Thần Kiếm”, bao gồm bảy đại cao thủ Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, Kiếm Ma và Kiếm, cho nên Thái Kinh rất yên tâm.

Thẳng thắn mà nói, với hắn hiện giờ cũng chẳng có gì phải lo lắng.

“Kỳ quái” là, Thái Kinh cũng không đặc biệt sai người làm khó hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu. Hắn chỉ hạ lệnh làm cho bọn họ “không thể động đậy”, bao gồm không thể tổn thương người khác hoặc tổn thương chính mình, còn lại cứ để cho bọn họ ăn no, ngủ ngon, tất cả đều hầu hạ thật tốt.

Cứ như vậy trôi qua ba ngày.

Cái gọi là “đặc biệt”, đó là với tính cách và thông lệ của Thái Kinh, hắn lại “lễ nghĩa” với kẻ thù chính trị và cừu nhân của mình như vậy, đúng là không hợp với lẽ thường. Hắn đối xử với hai người Đường, Phương nhân từ như vậy, nói ra thật sự khiến người ta lạnh gáy.

Cùng lúc đó, hắn lại ra lệnh cho các đại tướng thủ hạ thăm dò động tĩnh của đám người Bạch Sầu Phi trong Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có tung tích của Tô Mộng Chẩm, hành tung của đám người Địch Phi Kinh và Lôi Thuần trong Lục Phân Bán đường, còn cả Vương Tiểu Thạch của Tượng Tị tháp, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát của hai đảng Phát và Mộng.

Trong khoảng thời gian này, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu ngoại trừ không được tự do tự chủ, vẫn được ăn no, mặc đẹp, ngủ ngon…

Đường Bảo Ngưu lại không cảm thấy có gì phải lạnh gáy, hơn nữa cũng chẳng có gì phải đề phòng.

Nếu đã đến thì cứ an tâm ở lại nơi này.

https://thuviensach.vn

Dù sao đã rơi vào trong tay người khác, chẳng qua chỉ mất một cái mạng, hắn chẳng quan tâm.

Hắn lại thường tranh luận với Phương Hận Thiếu:

- Con chó mà ta đánh còn khó chơi hơn con thỏ mà ngươi đánh. Hoàng đế cái gì? Gà cũng không bắt được một con. Con rùa Thái Kinh kia thì khác, hắn còn xảo quyệt hơn cáo, độc ác hơn sói, tàn nhẫn hơn cá sấu, chay nhạnh hơn cả chuột. Ngươi xem, những năm gần đây, bao nhiêu chí sĩ thương dân yêu nước muốn giết hắn, nhưng đều sắp thành lại bại. Ngươi thấy ta đè hắn xuống, binh binh bốp bốp, liên tục đánh mười bảy mười tám quyền…

Bình thường Phương Hận Thiếu vẫn luôn tranh luận. Người hắn đánh là hoàng đế, mà hoàng đế thì lớn hơn trời. Ngày đó hoàng đế cũng phải ăn nước bọt của hắn (hắn nhổ một bãi nước bọt vào Triệu Cát), Thái Kinh thì đã là gì.

Chỉ có điều, lần này hắn lại yên lặng như đang suy nghĩ gì đó.

Không ai tranh luận, Đường Bảo Ngưu lại cảm thấy không quen.

- Sao thế?

- Bọn chúng đối xử với chúng ta tốt như vậy…

Phương Hận Thiếu suy nghĩ nói:

- Ngươi không cảm thấy có điểm không ổn sao?

- Chẳng qua là chết thôi.

Đường Bảo Ngưu hào sảng nói:

https://thuviensach.vn

- Trừ chết ra thì chẳng có gì đáng ngại, mặc kệ hắn có âm mưu gì, ta chỉ cần đi thẳng về thẳng, bất khuất không hàng.

- Chúng ta chết, dĩ nhiên là khó tránh khỏi…

Phương Hận Thiếu lo lắng không yên nói

- Nhưng nếu làm liên lụy đến người khác, vậy thì…

Đường Bảo Ngưu chợt hiểu ý của hắn.

Hắn nhìn bờ vai gầy gò như con gái của vị huynh đệ kiêm chiến hữu này, trong lòng không khỏi đau xót, tiếp đó là sợ hãi.

Bọn họ đã làm liên lụy tới người khác… nhất là liên lụy đến các huynh đệ.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cơ Thương (Thương Gắn Cơ Quan)

- Bọn họ lại dám đánh lén Thái Kinh!

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc. Chính hắn cũng từng có ý định giết chết Thái Kinh, sự kinh ngạc của hắn là lo lắng nhiều hơn sợ hãi.

Bởi vì hắn biết, chỉ với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, tuyệt đối không chọc nổi đám nhân vật Thái Kinh.

Hắn không hi vọng bọn họ "gặp chuyện không may", bởi vì bọn họ là huynh đệ của hắn.

Huynh đệ là gì?

Huynh đệ chân chính vĩnh viễn sẽ đứng cùng một phía, ngày thường có thể trách mắng nhau, nhưng một khi gặp chuyện sẽ kề vai chiến đấu, cùng tiến cùng lui, sinh tử đồng lòng.

So với bằng hữu, giữa huynh đệ còn có hiểu ngầm, thậm chí còn nhiều hơn là trò chuyện.

Hắn từng cười nói với "các huynh đệ" này, so xem râu của ai nhiều hơn, tai người nào dài nhất, cũng đánh cuộc xem người nào kiếm được vợ trước tiên.

Lần đó, Đường Bảo Ngưu tự cho mình phong lưu nhất, mọi người đều đánh cuộc hắn sẽ không chiếm được trái tim của Chu Tiểu Yêu.

https://thuviensach.vn

Chuyện này lại khiến Đường Bảo Ngưu tức giận.

- Ta thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất kiếm khí trường giang lưỡng quảng hào kiệt giang sơn như họa anh hùng hảo hán sấm đãng giang hồ thần châu vô địch tịch mịch cao thủ thiên hạ hữu tuyết tuyệt đại đan kiêu đao thương bất nhập ỷ thiên đồ long đại hiệp truyền kỳ thập chỉ cầm tiên duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân… (quá dài, không thể chép hết được nên lược bớt) Đường tiền bối Bảo Ngưu cự hiệp.

Hắn hét lên, là một lần "hét" rất dài hơi:

- Lại không thể khiến Chu Tiểu Yêu xem trọng ta sao? Hừ, luận về mị lực thì ta có mị lực, luận về tướng mạo thì ta có tướng mạo, luận về anh hùng thì ta là anh hùng…

Lúc ấy Phương Hận Thiếu thong thả tiếp một câu:

- Ngươi mà cũng xem là anh hùng, vậy thì mọi người đều là cẩu hùng rồi.

Câu này thiếu chút nữa khiến cho Đường Bảo Ngưu nổi khùng.

Thực ra, các huynh đệ cũng muốn làm hắn nổi khùng. Có lẽ chỉ khi nổi khùng, hắn mới có can đảm theo đuổi Chu Tiểu Yêu, không còn xấu hổ, không còn lùi bước, không còn vừa thấy giai nhân đã đỏ mặt, không làm anh hùng nổi.

Bọn họ còn so tài uống rượu.

Không phải so xem người nào tửu lượng cao hơn, người nào uống nhiều nhất thì người đó là anh hùng, như vậy thì chỉ làm nhục hai chữ "anh hùng" mà thôi. Trong những người tửu lượng tốt cũng có kẻ nhát gan. Phải dựa vào mùi rượu mới thấy được dũng khí, đó chỉ là anh hùng hữu hạn;

https://thuviensach.vn

không uống rượu không thể làm hán tử, chỉ có thể xem là tửu quỷ, chẳng liên quan gì đến anh hùng.

Bọn họ đánh cuộc xem tửu lượng người nào kém nhất.

Quả nhiên lại là Đường Bảo Ngưu, hắn cao lớn nhất, nhưng tửu lượng lại bé như con muỗi.

So tài ăn cơm, không ai có thể hơn được Trương Thán.

So tài đọc sách, đương nhiên Phương Hận Thiếu là đệ nhất. Mặc dù hắn "trích dẫn kinh điển" thường trích sai kinh, dẫn sai điển, nhưng dù sao cũng không nhiều người nghe hiểu được, càng không nói đến chuyện chỉ giáo hắn.

Có điều hắn cũng nghèo nhất, hắn tự hình dung nghèo đến mức đã bắt đầu nhai lưỡi lót dạ, còn tự xưng là "Tiền Đáo Dụng Thời Phương Hận Thiếu" (tiền đến lúc cần dùng mới hận vì thiếu thốn).

Nếu so tài ăn cơm không hơn được Trương Thán, so ai say trước không nhanh bằng Đường Bảo Ngưu, so tài ngủ thì ngủ không qua được Chu Đại Khối Nhi, Thái Thủy Trạch lại so tài húp "cháo".

Hắn húp cháo nhanh hơn tất cả, còn có thể trộn thêm mấy miếng dưa đồng thời nuốt vào cổ họng. Ngay cả Trương Thán ăn cơm đến mức chặt dưa cắt rau, cũng bội phục hắn từ đáy lòng, thở dài cảm thán.

Những huynh đệ này, ở cùng với bọn họ đúng là không lo tịch mịch, cũng không lo buồn tẻ.

Bọn họ tranh cãi bất cứ chuyện gì, so sánh bất cứ thứ gì, so xem móng chân ai dài, thậm chí là… lông mũi người nào dài hơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng một khi gặp chuyện, bọn họ lại đồng lòng đoàn kết hơn bất cứ ai. Giống như một thanh trường thương có gắn cơ quan, ngày thường chỉ thi triển thương pháp, nhưng một khi phát động cơ quan, lại là tên thương bắn ra khỏi chuôi, một kích tất sát.

Tình cảm của bọn họ tốt như vậy, đến nỗi hoàn toàn không ghen ghét, cho nên thứ gì cũng có thể đem ra so sánh.

Giữa bằng hữu sẽ có rất nhiều "cấm kỵ", chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể hỏi; nhưng huynh đệ thì đã sớm biết chuyện gì nên nói, chuyện gì nên hỏi, cho dù chọc giận đối phương, cũng có thể biết đối phương chỉ tức giận đến mức độ nào.

Nhưng hôm nay bọn họ lại chọc phải họa lớn bằng trời.

Bọn họ không chỉ xông vào nhà Long Bát…

(Nếu chỉ là chọc giận Long Bát, còn có thể hóa giải được.)

Bọn họ không chỉ đánh Thái Kinh…

(Chọc phải Thái Kinh, e rằng đã rất khó dẹp yên xung đột.)

Bọn họ lại còn đánh người không thể đánh nhất trên đời này, chọc người không thể chọc nhất trong thiên hạ…

Hoàng đế!

Đến nước này, Vương Tiểu Thạch cũng phải run giọng hỏi:

- Lão Đường và Đại Phương, bọn họ… thế nào rồi?

Vô Tình đáp:

- Bị bắt giữ, vẫn chưa chết.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch tâm thần hoảng hốt:

- Như vậy… hoàng đế có bị kinh sợ không?

- Không chỉ kinh sợ.

Vô Tình lạnh lùng thốt:

- Vạn tuế gia còn bị hai vị Phương, Đường đè xuống đất đánh một trận.

Chợt nghe một tiếng cười ha ha, hóa ra là Vương Tử Bình nghe được liền hí hửng nói:

- Ta nghe nói hoàng đế này vốn hoang dâm vô đạo, mở một địa đạo từ trong hoàng cung dẫn đến kỹ viện, ăn chơi sa đọa, lại niêm phong tất cả kỳ trân dị bảo của dân gian, nói là của hắn. Đúng là đáng bị người ta đánh!

Vương Tiểu Thạch vội vàng ngăn lại, nhưng chợt nghĩ đến những lời tỷ tỷ hắn nói cũng không sai, nếu đã không sai cũng không thể ngăn cản được.

Lại nghe có tiếng vỗ tay hoan hô, hóa ra là Hà Tiểu Hà:

- Không ngờ đường đường là cửu ngũ chi tôn, lại bị hai vị huynh đệ của chúng ta đánh đến sấp mặt, hì hì, bọn họ đúng là uy phong thật!

Vào thời điểm này, nói những lời như vậy, đúng là không chỉ mắc tội chém đầu mà còn phải tru di cửu tộc.

Vô Tình nói:

- Bọn họ không chỉ đánh hoàng đế, còn đánh Thái Kinh một trận.

https://thuviensach.vn

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn nhau một cái. Thiết Thủ trầm giọng nói:

- Từ xưa tới nay, khi hoàng đế và tể tướng đang đắc thế cầm quyền, lại bị người trong nước đánh như vậy, có lẽ vẫn là lần đầu tiên.

Lãnh Huyết chỉ nói ba chữ:

- Hảo hán tử.

Truy Mệnh thở ra một hơi dài:

- Bọn họ thật sự làm được.

Bọn họ nói ra những lời này, đương nhiên cũng không chỉ mắc tội chém đầu, nhưng bọn họ đều nói.

Bởi vì Vương Tử Bình đã nói, Hà Tiểu Hà đã nói, Vương Tiểu Thạch lại không ngăn cản, cho nên bọn họ cũng lập tức bày tỏ thái độ, nói những lời tương tự.

Như vậy chẳng khác nào bày tỏ "đứng cùng một phía".

Bọn họ là hảo hán trên giang hồ, bọn họ vĩnh viễn sẽ không để bằng hữu của mình khó xử.

Bọn họ không sợ chuyện, bọn họ cam tâm bất chấp dư luận, cho nên bọn họ không tiếc nói những lời không nên nói, bởi vì bọn họ xem những người này là bằng hữu.

Bằng hữu.

Ngoại trừ huynh đệ, hai chữ này có thể khiến cho giang hồ hảo hán, nhi nữ cân quắc nhiệt huyết dâng trào, không sợ sinh tử.

https://thuviensach.vn

Kết quả của không sợ sinh tử, thông thường chính là cái chết.

Mạng chỉ có một cái, ai cũng như nhau, hết sức công bằng, chết rồi sẽ không còn nữa.

Chỗ đáng sợ nhất của chiến tranh, đó là vì ham muốn cá nhân của vài kẻ có dã tâm, mà hi sinh tính mạng của ngàn ngàn vạn vạn người khác.

Có điều đối với hiệp khách, sinh mệnh dĩ nhiên là quý giá, nhưng giống như hoa chỉ nở một lần, trăm năm như một giấc mộng, nếu tham sống sợ chết, kéo dài hơi tàn, không bằng vì chuyện đáng giá mà chết một cách oanh oanh liệt liệt, còn hơn ép dạ cầu toàn.

Những người không hiểu suy nghĩ của bọn họ, lại cho rằng bọn họ ngu ngốc.

Bọn họ ngu ngốc, nhưng nếu không có những kẻ ngu ngốc và chuyện ngu ngốc như vậy, thế giới này đã xấu xa kinh tởm đến mức khiến mọi người đâm đầu vào tường chết đi rồi.

Vương Tiểu Thạch đã biết xảy ra chuyện gì. Sau khi biết rõ, hắn lại trở nên trầm tĩnh, một lúc sau mới hỏi:

- Bọn họ… đang ở đâu?

Hàng mi dài của Vô Tình chớp vài cái:

- Trong Bát gia trang, nhưng ngươi không thể đi.

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng, lộ ra hàm răng cửa trắng như đá cuội bên bờ sông.

- Ta mới từ nơi đó trở về.

https://thuviensach.vn

Vô Tình đương nhiên hiểu ý của Vương Tiểu Thạch, nhưng y lại lắc đầu, kiên định lắc đầu.

Bởi vì tướng mạo của y còn đẹp hơn những cô gái mỹ lệ, ngũ quan còn thanh tú hơn những nữ nhân xinh đẹp, lúc y kiên định, kiên quyết và kiên nghị lắc đầu như vậy, lại có một loại khí khái nam tử đoạn tuyệt, cô tuyệt và trác tuyệt.

- Đó là vừa rồi.

Y nói:

- Bây giờ thì không được.

- Tại sao?

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không phải không hiểu, chỉ là hắn vẫn chưa hết hi vọng.

- Bởi vì ban ngày bọn họ không phòng bị.

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Bây giờ bọn họ đang chờ ngươi.

Y bổ sung:

- Ngươi không có cơ hội.

Vương Tiểu Thạch nhíu mày.

Con người hắn tuy đã trải qua sương gió, nhưng vẫn không thay đổi vẻ ngây thơ chất phác. Dáng vẻ của hắn rất trẻ con, nhưng chân mày lại không che giấu được bản sắc anh hùng. Khi đôi mày rậm của hắn nhíu lại, lại hiện lên một loại biểu tình khổ cực kiên nghị.

https://thuviensach.vn

Vô Tình lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy sự "bất phục" của hắn:

- Chuyện này quá khó, cho dù ngươi có thi triển được "Kinh Diễm nhất thương", cũng không thể xông vào "cơ phòng", đánh không lại "Thất Tuyệt Thần Kiếm"… huống hồ nơi ấy không chỉ có bảy tên tuyệt thế thần kiếm thủ kia.

- Đao phải mài mới sắc bén, chuyện phải khó mới vĩ đại, bằng hữu phải trải qua gian nan mới thấy tình nghĩa.

Vương Tiểu Thạch nói, mang theo vẻ cười khổ và tự giễu:

- Có lẽ đây chính là thời khắc khảo nghiệm.

Vô Tình trầm mặt nói:

- Bây giờ ngươi đi chỉ là chịu chết.

Vương Tiểu Thạch cười, hỏi ngược lại:

- Nếu bây giờ Lão Đường và Đại Phương đổi thành Thiết Thủ và Truy Mệnh, Thịnh sư huynh vẫn nói như vậy sao?

Ánh mắt Vô Tình hiện lên ý cười lạnh lùng, giống như tảng băng nói:

- Ta tuyệt đối sẽ không đi Bát gia trang cứu bọn họ. Trưa hôm nay các ngươi có thể xông vào, đó là vì bọn họ không đề phòng. Hai tên hoang đường kia có thể xâm nhập, đó là thừa nước đục thả câu. Bây giờ, có ít nhất bảy trăm tên cao thủ hạng nhất mai phục ở đó, ngươi đi chỉ khiến cho nhiều huynh đệ vô tội khác vì cứu ngươi mà chết.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc:

- Ngài thật sự thấy chết mà không cứu sao?

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như có chặt đầu hắn cũng không tin.

- Ta chỉ là không đi, chứ không phải không cứu.

Vô Tình thong thả nói:

- Ngày kia, bọn họ sẽ áp giải Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ra chém đầu trên đường.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Địch Cơ (Hành Động Của Địch)

Vương Tiểu Thạch đã nghe rõ, cũng đã hiểu rõ.

- Có điều, bọn họ cũng sẽ bày thiên la địa võng, chờ các người đến cướp pháp trường.

Vô Tình lãnh khốc nói:

- Giết người thì dễ cứu người khó, từ xưa đến nay đều như thế. Võ học vốn coi trọng phán đoán hành động của địch, nhưng hiện nay ngươi đã mất hết tiên cơ, lại kích động muốn ra tay, chỉ vì hai tên dở hơi kia mà đánh đổi tính mạng của tất cả hảo hán, hi sinh mà không thu hoạch được gì, chỉ có kẻ điên mới làm như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Muốn cứu người, cũng chỉ là chuyện của một mình ta.

Vô Tình nói:

- Nhưng ai cũng biết ngươi là lãnh tụ của Tượng Tị tháp.

Vương Tiểu Thạch:

- Hôm nay thì phải, có lẽ ngày mai lại không phải.

https://thuviensach.vn

Lương A Ngưu nghe hiểu được một chút ý tứ trong lời nói của Vương Tiểu Thạch, liền lớn tiếng nói:

- Chuyện của Tiểu Thạch Đầu cũng là chuyện của chúng ta. Cho dù ngươi không nhận chúng ta, chúng ta cũng đã quyết định, có họa mọi người cùng gánh, có phúc cũng không để cho ngươi hưởng một mình.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện này dù sao cũng là của cá nhân ta…

Hà Tiểu Hà trề đôi môi mỏng:

- Cũng không phải một mình ngươi quen biết Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, ngươi cứu được, tại sao chúng ta lại không cứu được?

Vương Tiểu Thạch chợt quay sang Thái Truy Miêu và Lương Sắc vái một cái, nói:

- Có một việc, ta muốn nhờ hai vị giúp đỡ!

Lương Sắc thấy thần sắc của Vương Tiểu Thạch nghiêm trọng, biết đây là chuyện không thể xem thường, liền nói:

- Xin phân phó!

Cặp mắt lớn của Thái Truy Miêu chớp chớp, run giọng nói:

- Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ tuân lệnh.

Hắn lại giải thích:

- Ta run giọng không phải vì sợ, chỉ là vì khẩn trương.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch khẽ đảo qua Vương Thiên Lục và Vương Tử Bình, nói:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi cước trình nhanh, tối nay hãy nhanh chóng đưa cha ta và Bình tỷ rời khỏi cửa đông, đến Hồ Bắc nương nhờ vị Lệ Tiêu Hồng Lệ nhị nương làm nghề tạp kỹ trong Bài giáo, bà ấy sẽ giúp ta tìm một nơi ổn định cho bọn họ. Cho dù kiếp này có thể gặp lại hay không, Tiểu Thạch sẽ không quên đại đức của hai vị.

Cặp mắt to của Thái Truy Miêu lại chớp chớp, nghe không hiểu:

- Ngươi…

Hắn muốn hỏi lại thôi.

Lương Sắc lại nói:

- Được, ngươi yên tâm đi, họ Lương hay họ Thái, chỉ cần còn mạng nhất định sẽ hoàn thành chuyện này.

Vương Tiểu Thạch nhìn Thái Truy Miêu và Lương Sắc một hồi lâu, trong mắt đầy vẻ biết ơn, nhưng lại không nói ra một chữ "tạ".

Hắn chỉ đưa ra một yêu cầu với Tứ Đại Danh Bổ:

- Đợi lát nữa, làm phiền hai trong số các vị theo ta đến đường lớn Hoàng Khố một chuyến, được không?

- Được.

Vô Tình trả lời không do dự:

- Ngươi chọn ai?

- Thiết nhị huynh.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có Thôi tam ca.

https://thuviensach.vn

Thiết Thủ lập tức đáp:

- D(ược.

Truy Mệnh gật đầu.

Bọn họ đều không hỏi tại sao.

Nhưng Vương Tử Bình lại không nhịn được, trừng đôi mắt to, nghi vấn hiện lên trong mắt còn rõ hơn trong miệng thốt ra:

- Người nào phải đi?

- Tỷ và phụ thân.

Vương Tiểu Thạch đáp.

- Ngươi không giữ chúng ta sao? Chúng ta vừa mới gặp lại mà!

- Nhưng mà ở lại trong kinh không an toàn, nên đi thì tốt hơn.

- Ngươi không đi với chúng ta sao?

- Không.

- Tại sao?

- Ta phải ở lại đây, còn một số chuyện phải làm.

- Ngươi muốn hai người này đưa chúng ta đi?

- Đúng.

- Bọn họ à? Có được không?

- Được, bọn họ là huynh đệ của ta.

https://thuviensach.vn

- Chúng ta không thể không đi sao?

Vương Tiểu Thạch mệt mỏi nhưng vẫn cố sức gật đầu.

- Bởi vì nếu chúng ta không đi, Thạch Đầu nhi sẽ rơi vào mưu kế của kẻ địch. Chúng ta là sơ hở của nó, cũng là tử huyệt của nó.

Vương Thiên Lục chợt run rẩy, dùng tay trái đặt lên cánh tay Vương Tiểu Thạch, tay phải gắng sức cầm tay Vương Tử Bình, buồn bã nói:

- Chúng ta nên đi thôi.

Vương Tử Bình cũng đã hiểu, Vương Tiểu Thạch làm như vậy hoàn toàn là do tình thế bất đắc dĩ, còn bất đắc dĩ hơn so với "thân không do mình".

Vừa gặp mặt đã phải chia ly, chưa nói thân tình đã phải đi.

Thiết Thủ, Truy Mệnh và Vương Tiểu Thạch đi đến đường lớn Hoàng Khố.

Đường lớn đang vào đêm, người đi đường nhộn nhịp, trải hàng bày bán, vô cùng náo nhiệt.

Ba người đi đến trung tâm đường, Vương Tiểu Thạch chợt ngừng lại.

Thiết Thủ và Truy Mệnh đi phía sau hắn cũng dừng bước.

Ba người cách nhau khoảng chừng bảy thước.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên xoay người lại, dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào đối phương, chống nạnh chửi như tát nước, âm thanh từ đan điền bức ra, vang vọng như sấm:

https://thuviensach.vn

- Tứ Đại Danh Bổ Các ngươi là thứ gì, lại không cho người khác chút mặt mũi nào, ngay cả huynh đệ của ta cũng dám lùng bắt. Ngươi đã mùng một, ta sẽ mười lăm, được, từ nay về sau, họ Vương ta cắt đứt quan hệ với các ngươi, là địch chứ không phải bạn…

Trong phút chốc, những người đi đường đều dừng lại, yên tĩnh lắng nghe Vương Tiểu Thạch lớn tiếng giận dữ mắng hai vị danh bộ danh chấn thiên hạ.

- Bốn tên chó săn các ngươi, chống lưng cho quan, nối giáo cho giặc, phục vụ cho vương đình, loại giang hồ bại hoại này đâu phải sư huynh đệ của Vương Tiểu Thạch ta, ngay cả làm bằng hữu cũng không xứng…

Nói xong, hắn vận chưởng như đao, "cắt" tay áo bên phái của mình ném xuống đất, còn ra sức giẫm đạp mấy cái trước mặt mọi người, sau đó nghênh ngang rời đi.

Mọi người đều xôn xao.

Tứ Đại Danh Bổ danh chấn giang hồ lại bị sỉ nhục trước mặt mọi người, bị người khác chửi mắng như vậy, khiến mọi người đều thấp giọng bàn tán, nghị luận sôi nổi.

Thiết Thủ và Truy Mệnh đứng trong đám người, không trả lời, cũng không mắng lại.

Vẻ mặt Thiết Thủ thẫn thờ, vẻ tang thương trong mắt Truy Mệnh càng đậm hơn.

Tại đường Thống Khổ, Lãnh Huyết như ngọn lao đứng thẳng sau lưng Vô Tình, hỏi:

- Hắn gọi nhị ca và tam ca đi làm gì?

https://thuviensach.vn

- Đại khái là đi nói mấy câu.

- Mấy câu? Nói gì?

- Mấy câu bày tỏ thái độ.

Vô Tình lạnh nhạt nói, trong thanh âm đã có vẻ mỏi mệt, hoá ra vừa rồi dò la tin tức đã khiến y hao tổn không ít tâm lực.

Nhưng y thủy chung vẫn không quay đầu.

- Bày tỏ thái độ? Thái độ gì?

- Biểu thị hắn là hắn, còn chúng là của chúng ta.

Âm điệu của Vô Tình không biết là ưu thương hay thong thả:

- Từ nay về sau, hắn làm gì cũng không liên quan đến chúng ta.

Lãnh Huyết chợt hiểu.

Bởi vì hiểu cũng không có nghĩa là đồng ý, cho nên hắn nói một câu, không biết là cho đại sư huynh nghe hay là cho chính hắn nghe:

- Chuyện trên đời, há có thể nói không liên quan là không liên quan…

Lời còn chưa dứt, bỗng có người hổn hển chạy đến, nói rằng muốn tìm Vương Tiểu Thạch có chuyện khẩn cấp.

Người tới là hán tử của Tượng Tị tháp, hơn nữa dáng vẻ lúc đến đã vô cùng cấp bách.

Đáng tiếc Vương Tiểu Thạch lại mới vừa đi.

Vô Tình lập tức bảo Lãnh Huyết dẫn người này đến đường lớn Hoàng Khố tìm Vương Tiểu Thạch. Nhưng bọn họ chỉ thấy Truy Mệnh thần sắc cô

https://thuviensach.vn

đơn, còn Vương Tiểu Thạch đã đi rồi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thân Thể Trong Trắng

Ánh nến lập lòe.

Ôn Nhu nằm gục trên bàn, giống như bất chợt thiếp đi, khuôn mặt còn hồn nhiên hơn đứa trẻ, lại có một nét đẹp đặc trưng của thiếu nữ khiến người khác động tâm.

Bóng đêm ngoài cửa sổ đang gào thét.

Bạch Sầu Phi nhìn khuôn mặt xinh đẹp này một hồi lâu, trong lòng hắn cũng đang có một cuộc chiến căng thẳng. Nàng thuần khiết như vậy, mình có nên vấy bẩn nàng hay không? Nàng và mình vốn là thanh bạch, có nên vì dục vọng nhất thời mà phá hư quan hệ hài hòa này? Nàng vốn khá thích mình, có nên vì một lúc xung động mà mất đi một người bạn, tăng thêm một kẻ địch?

Nhưng hắn chợt nhớ tới Vương Tiểu Thạch.

Nghĩ đến Vương Tiểu Thạch, hắn lại cười dữ tợn.

Vương Tiểu Thạch quả thật có nhiều bằng hữu, huynh đệ, quý nhân, hồng phấn trợ giúp. Nhưng chỉ cần chiếm được liễu Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch chẳng khác nào ngã lộn nhào trên tay hắn.

Đó thật sự là một chuyện rất thống khoái.

Hắn lại nhớ đến Tô Mộng Chẩm.

https://thuviensach.vn

Nhớ đến Tô Mộng Chẩm, hắn càng nở nụ cười đắc ý.

Tô Mộng Chẩm rốt cuộc đã chết hay chưa? Không ai biết. Hắn hoài nghi, con người bệnh tật lẽ ra phải chết sớm hai mươi hai năm này vẫn còn sống, đang ở trong bóng tối chờ cơ hội phục thù hắn. Hắn cảm thấy đó là sự thật chứ không phải chỉ đa nghi. Hắn vẫn không tin Tô Mộng Chẩm thật sự lại chết không còn hài cốt, không thể yên lòng được. Nhưng hắn cũng hoài nghi, Tô Mộng Chẩm dù có chết cũng sẽ cố ý hủy diệt thi thể, khiến hắn cả đời không thể an tâm, bởi vì hắn không tìm được bất cứ cơ hội nào để Tô Mộng Chẩm chạy thoát. Trong sự băn khoăn lo lắng như vậy, nếu cưỡng chiếm tiểu sư muội duy nhất của Tô Mộng Chẩm, đúng là một thắng lợi cực lớn và sự trả thù vô cùng vui sướng.

Đó cũng là một chuyện rất sảng khoái.

Quan trọng hơn vẫn là, hắn muốn nàng.

Nàng đẹp như vậy, bộ ngực hơi nhô lên, lúm đồng tiền phớt màu hồng phấn, làn da mềm mại nhẵn bóng, mùi thơm xử nữ… hắn muốn có nàng.

Vì vậy hắn bắt đầu ra tay, cưỡng chiếm một cô gái thuần khiết, một thân thể trong trắng.

Trương Thán đột nhiên tỉnh giấc.

Mơ mơ màng màng ngồi đợi một hồi, Trương Thán bất chợt thiếp đi, sau đó giống như gặp phải ác mộng (nhưng hắn lại hoàn toàn không nhớ được cơn ác mộng kia, gần như khi vừa tỉnh lại thì đã quên hết tất cả), hay là vì cảnh giác được chuyện gì đáng sợ nên tỉnh lại.

Hắn vừa tỉnh lại, trông thấy Thái Thủy Trạch đang nhìn mình, như cười mà không cười.

Hắn lập tức nổi nóng.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn là một người quý trọng sinh mạng, không dễ ngủ gật. Thẩm Hổ Thiền Thẩm lão đại từng nói với hắn, ngủ quá nhiều là một sự sa đoạ, càng ngủ thì càng sa đoạ. Thời gian ngủ của một người càng nhiều, thời gian sống sẽ càng ít đi. Giấc ngủ cần thiết mà con người dự tính vốn dài hơn nhiều so với thực tế, mà lại sai sầm cho rằng ngủ càng nhiều thì càng sống lâu, sống tốt hơn, thân thể khỏe mạnh. Thực ra điều này không hề có căn cứ. Có người một ngày ngủ hai ba giờ đã đủ, có người hai ba ngày ngủ một giấc đã quá nhiều. Những người thích ngủ thông thường đều không phải là người chăm chỉ, ngay cả lúc tỉnh táo bọn họ cũng chưa chắc đã chuyên tâm làm việc, mà thời gian duy nhất bọn họ không ngủ là dùng để chơi đùa.

Một người trong lòng không có chí lớn, lúc thất vọng khó khăn sẽ dễ béo lên. Bởi vì tâm lý muốn chiếu cố bản thân nhiều một chút, xem như là bù đắp, cho nên nhất định sẽ ăn nhiều ngủ nhiều.

Do đó béo phì cũng là một loại bệnh.

Trương Thán thích ăn cơm. Hắn đặc biệt thích cơm, giống như kiếp trước hắn từng phóng hỏa thiêu cháy ruộng lúa của tất cả mọi người trong thôn, hay là kho gạo ở nơi nào đó, kiếp này phải mò từng hạt, vét từng chén, nhai kỹ nuốt vào, nhằm để bù đắp, xem như báo ứng. Hắn ăn nhiều cơm thì lại buồn ngủ, dĩ nhiên là rất dễ béo phì.

Cho nên hắn cố gắng ngủ ít đi một chút, làm việc nhiều một chút. Hắn dùng thước dây đo vòng eo của mình, trông thấy mới hơn hai mươi tuổi đã hơn ba mươi sáu tấc, khiến cho hắn cũng không dám tự tâng bốc mình.

May mắn hắn cũng là một người thích làm việc, xem công việc giống như giải trí. Hắn tin vào sự “cố gắng” và “chịu đựng”, mà muốn thành công thì phải “cố gắng”, muốn nở mày nở mặt thì phải biết “chịu đựng”.

https://thuviensach.vn

Trước mặt Thái Thủy Trạch, hắn càng không muốn ngủ gật, bởi vì như vậy chẳng khác nào tỏ ra yếu kém.

Hắn quả thật không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt một kẻ mà hắn cho là "hèn nhát".

Nhưng không biết tại sao, từ sau khi hắn và Thái Thủy Trạch trải qua chiến dịch chùa Lão Lâm, trong đầu luôn hỗn loạn, trong lòng hay ngơ ngác, mệt mỏi, rất thích ngủ. Có điều khi vừa khép mắt lại, hắn sẽ nằm mơ (hay là nhìn thấy) một cô gái ngọt ngào trên mặt có vết sẹo.

Chẳng lẽ là vì trong trận chiến đó, huyệt đạo của hắn bị Vô Mộng Nữ khống chế, vì phản kháng nên đã phát động "Phản Phản thần công", khiến cho hai người dính vào với nhau, không thể phân chia. Mặc dù cuối cùng đã tách ra, nhưng rốt cuộc có phải trên người nàng (trong lòng) có chút gì đó vẫn ở lại trong cơ thể mình, mà mình cũng có chút gì đó ở lại chỗ nàng hay không?

Bản thân hắn cũng không biết rõ, nhưng hắn thường buồn ngủ, thường nhớ đến nàng, thường mơ thấy nàng… Đến nỗi chính hắn cũng không phân biệt được, rốt cuộc là vì thường ngủ nên thường gặp nàng, hay là vì muốn gặp nàng nên thường ngủ.

Nhưng hắn lại căm ghét bản thân, tại sao vào thời điểm trọng yếu và trọng đại này lại ngủ thiếp đi.

Mặc dù chỉ cần có gió thổi cỏ lay, hắn sẽ lập tức tỉnh dậy, nhưng vào giờ phút quan trọng này lại có hiện tượng thất thần, hắn cảm thấy rất nhục nhã.

Có điều lần này hắn lại gặp ác mộng, chứ không phải nằm mơ thấy nàng, vì vậy càng khiến hắn bực bội.

Vì vậy hắn hung hăng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nhìn cái gì?

Hắn ghét nhất người khác nhìn khi hắn đang mệt mỏi và ngủ.

Từ sau chiến dịch chùa Lão Lâm, Thái Thủy Trạch bị Triệu Họa Tứ đá vào trán, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, có thể sống được đã xem như kỳ tích. Khuôn mặt hắn không biết sợi gân nào bị đá hư, đến nỗi mặt méo mó, miệng nghiêng nghiêng, thân thể vẫn thường phát ra mùi hôi, tóc cũng càng ngày càng khô vàng thưa thớt, suốt ngày vẻ mặt luôn cười cười, ngay cả lúc không nên cười cũng vậy. Trương Thán cũng hoài nghi, lúc hắn đang cười có phải là cười thật hay không, lúc nhìn đông nhìn tây có phải là đang nhìn thật hay không.

Thái Thủy Trạch dường như vẫn đang đợi Trương Thán tỉnh dậy, nhưng lại không dám quấy nhiễu đối phương… Hắn biết Trương Thán xem thường hắn, cũng căm ghét hắn, càng không chịu tha thứ cho hắn.

- Ta cảm thấy có điểm không đúng.

Thái Thủy Trạch đè giọng nói xuống rất thấp.

- Thế nào?

Trương Thán giả vờ như không hề chú tâm.

- Nơi này giống như không có chuyện gì, nhưng bên ngoài lại điều động rất nhiều người. Nếu như ta không đoán sai, bọn họ là đang bày trận.

- Bày trận? Đối phó với chúng ta mà phải dùng đến trận thế lớn như vậy sao?

- Không cần.

Sự nghi ngờ của Trương Thán là xuất phát từ “lượng sức”.

https://thuviensach.vn

Cậu trả lời của Thái Thủy Trạch lại là “thực tế”.

Như vậy, lời nói của hai người càng có thể nhanh chóng tiếp cận chủ đề:

- Ngươi nói là… bên ngoài trong lâu điều động nhân thủ, không phải là vì chúng ta?

Thái Thủy Trạch thần sắc ngưng trọng gật đầu, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười kì dị kia.

Trong đại sảnh, mấy ngọn đuốc lay động phần phật, khiến cho bóng mờ chiếu lên mặt hai người không ngừng lắc lư, nhìn càng giống như quỷ ma yêu dị.

Trương Thán hít sâu một hơi.

- Ý của ngươi là, muốn đối phó với chúng ta, chỉ cần Bạch Sầu Phi ra tay là được, không cần phải điều động binh lực như vậy?

- Cho dù Quỷ Kiến Sầu không ra tay, chỉ với đám thủ hạ của hắn, bất kể Lôi Mị hay là Cát Tường Như Ý, muốn đối phó với chúng ta cũng dư sức rồi.

- Như vậy, bọn chúng không phải nhằm vào chúng ta, nhưng lại chờ sau khi chúng ta vào trong lâu mới điều động binh lực, chẳng lẽ là…

Nói tới đây hắn bỗng dừng lại, nhất thời không nói được nữa.

Nếu không phải vì bọn họ, vậy thì vì ai?

- Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì.

Trương Thán lập tức đưa ra phản ứng và suy luận:

https://thuviensach.vn

- Cũng không nên kinh động Tiểu Thạch Đầu.

Lần này Thái Thủy Trạch lại lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười giả tạo kia.

Sắc mặt Trương Thán lại không cao hứng:

- Tại sao, chẳng lẽ muốn Vương tam ca đi tìm chết?

- Ngươi đừng quên tại sao chúng ta lại tiến vào đây.

- Ôn cô nương?

- Đúng.

Thái Thủy Trạch cười thảm nói:

- Chúng ta có thể vì cô ấy mà tự nguyện đưa dê vào miệng cọp, nếu như cô ấy gặp nạn, Vương lão tam dĩ nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Huống hồ Ôn cô nương có phân lượng rất lớn trong lòng hắn, hơn nữa cô ấy còn là sư muội của Tô lâu chủ…

Trương Thán giật mình, chuyện này thật sự không thể xem thường.

- Nói như vậy, Ôn Nhu chẳng phải là…

Hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Trên Lưu Bạch hiên ở tầng cao nhất Bạch lâu, đèn đuốc vẫn ấm áp như trước, nhưng Ôn Nhu có phải đã lâm vào hiểm cảnh hay không?

Hắn lại xoay đầu nhìn Thái Thủy Trạch.

Nụ cười của Thái Thủy Trạch càng kì dị, trong mắt ẩn giấu sự lo lắng còn sâu, còn nặng, còn tối hơn so với bóng đêm.

https://thuviensach.vn

Lúc này trong Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi đã quyết nhất định phải tận tình giày xéo đóa hoa tươi kiều diễm này. Nhưng hắn nhất thời vẫn chưa quyết định, rốt cuộc nên tắt đèn thống khoái chơi đùa với nàng một phen, hay là để đèn sáng tử tế hưởng thụ nữ nhân này, sau này có thể nhớ được mỗi chi tiết lúc cưỡng chiếm một cô gái xinh đẹp thuần khiết.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tấm Thân Xử Nữ

Tại Tượng Tị tháp cách Kim Phong Tế Vũ lâu năm dặm, "Tỏa Cốt Dương Hôi" Hà Trạch Chung còn đang ngây ngô coi chừng lối ra vào.

Bởi vì quá nhàm chán, hắn đành phải nhìn chỉ tay của mình, lật qua lật lại, lông mày nhíu rồi lại giãn, cau rồi lại mở, nhưng vẫn không nhìn ra nguyên cớ gì.

Lúc này, người của Tượng Tị tháp ra ngoài đã lục tục trở về. Tượng Tị tháp giống như một đại gia đình thân thiết, những đứa trẻ lang thang bên ngoài đã chán lại muốn trở về nhà.

Lần này, ba người trở về đều là phần tử tinh anh của Tượng Tị tháp. Ban ngày bọn họ phân biệt được phái ra ngoài, chấp hành công việc được Vương Tiểu Thạch giao cho. Bọn họ là "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội, Chu Tiểu Yêu và "Độc Bồ Tát" Ôn Bảo.

Bọn họ đang cười cười nói nói, tán gẫu với đám người Thương Sinh Thạch, Tần Tống Thạch và Hạ Tầm Thạch. Lúc đi qua bên cạnh Hà Trạch Chung, thấy hắn đang nhìn đường chỉ tay của mình, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chu Tiểu Yêu cố ý lật bàn tay dày nặng của hắn lên, cười nói:

- Tới tới tới, để ta với ngươi xem một chút…

https://thuviensach.vn

Nàng vốn từng rơi vào lầu xanh, gặp nhiều loại khách, dĩ nhiên hiểu một chút về cách nhìn người, cũng biết sơ về thuật xem tay xem mặt. Nàng thấy Hà Trạch Chung ngốc nghếch đến khả ái, muốn tặng cho hắn mấy câu. Nhưng nàng vừa nhìn, trông thấy lòng bàn tay dày của người này chỉ có ba đường kẻ thật sâu như đao khắc, ngoài ra không còn gì nữa, cũng không có cơ hội phát huy sở trường. Nàng biết người trước mắt này là một tên ăn no không biết làm gì, nhiều nhất chỉ cố gắng ngủ, đừng nói là đại thành đại bại, ngay cả suy nghĩ vớ vẩn cũng chẳng có, đành phải xì một tiếng nói:

- Ha, thật đơn giản. Mặt trời mọc, mặt trời lặn, ăn cơm, lên giường, đắp chăn, còn nhìn chỉ tay cái gì!

Hà Trạch Chung cũng không để ý, chỉ lầu bầu:

- Cuộc đời vốn chỉ đơn giản, sinh lão bệnh tử, đứng lên, nằm xuống, đi lại, phức tạp như vậy để làm gì?

Chu Tiểu Yêu chỉ cười một tiếng, tùy ý hỏi một câu:

- Tiểu Lão Đường và Hắc Thán Đầu đâu rồi? Không phải đến phiên bọn họ đổi ca sao?

Hà Trạch Chung đang muốn trả lời, Ôn Bảo lại nở nụ cười:

- Ô hay, hôm nay Chu thánh chủ lại nhớ đến Đường cự hiệp của chúng ta. Xem ra, Đường đại cự hiệp tốn công chuyến này và khổ tâm phen này quả thật không uổng phí.

Chu Tiểu Yêu liếc Ôn Bảo một cái:

- Ngươi đúng là miệng lưỡi bôi dầu, chắc ta phải thay ngươi đổi tên lại một chút.

- Đổi tên? Căn cứ vào Hà Lạc Lý Số * sao?

https://thuviensach.vn

Hạ Tầm Thạch nghe được cũng tới tham gia náo nhiệt:

- Là căn cứ vào Hà Lạc Lý Số đổi tên sao? Ta cũng biết một chút.

* Hà Lạc Lý Số là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành… bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

Vẻ mặt Chu Tiểu Yêu nghiêm trang, đôi mắt đẹp mang sát ý:

- Ta chỉ đổi một chữ của hắn.

Ôn Bảo cười ha hả nói:

- Đương nhiên là chữ "Bảo" rồi, chẳng lẽ đổi họ của ta sao?

- Ngươi là người của Hoạt Tự Hiệu đúng không?

Chu Tiểu Yêu chợt hỏi câu này.

- Đúng…

Ôn Bảo còn chưa trả lời xong, Chu Tiểu Yêu đã nói:

- Ta giúp ngươi đổi "Hoạt" (sống) thành "Tử" (chết).

Ôn Bảo bị dọa đến le lưỡi:

- Này, này, này, Chu thánh chủ, ta chỉ nói giỡn thôi mà, cô không cần phải thật tình như vậy chứ?

Dáng vẻ Ôn Bảo như một cục nguyên bảo, tính tình vui vẻ, quen đùa giỡn với người khác, giống như một ngày không trêu đùa người khác thì không có cá tính. Chu Tiểu Yêu cũng quen đùa giỡn với hắn, biết không thể

https://thuviensach.vn

vừa bắt đầu đã bị loại người này chiếm tiện nghi, cho nên mới hùng hổ dọa người, có lý thì không cần nhượng bộ.

Chợt nghe Đường Thất Muội thấp giọng nói:

- Ai, ngươi xem kìa!

Mọi người nhìn theo, trông thấy một con cáo giống như người, vô cùng nhanh nhạy, đang ở góc tối của con đường phía xa nhìn về phía này, đôi mắt sâu mang theo chút màu lam sầu muộn.

Chu Tiểu Yêu nhận ra, đây là con cáo đỏ lần trước nàng phóng sinh trong tiệm Tiểu Tác Vi Phường.

Con cáo kia cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt dường như lộ ra một loại tình cảm của con người, lưu luyến không thôi.

Chu Tiểu Yêu thường không thân thiện với người khác. Cho dù nàng có một loại cảm giác quyến luyến khó tả đối với Nhan Hạc Phát, nhưng cũng chỉ dừng ở chôn sâu trong lòng. Hiện giờ nhìn thấy con cáo đỏ này, nàng lại nảy sinh một cảm giác rất thân thiết, giống như nàng là kiếp trước của nó, còn nó thì đang đến nhìn kiếp này của mình.

Người và cáo nhìn nau một cái, người có vẻ ngơ ngẩn, cáo có phần sợ hãi rụt rè.

Sau đó con cáo đỏ này liền chui vào góc đường, biến mất không còn thấy. Cũng không biết nó làm cách nào tiến vào nơi mọi người đi lại lộn xộn này.

Nó vẫn luôn trốn ở nơi này? Hay là vừa mới tới đây?

Không biết vì sao, Chu Tiểu Yêu lại chợt nhớ tới Đường Bảo Ngưu… tâm tình này giống như một tiếng gọi khe khẽ vậy.

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi khe khẽ và khắc sâu.

(Có lẽ vì ngày đó khi nàng gặp phục kích tại Tiểu Tác Vi Phường, Đường Bảo Ngưu đã dốc sức cứu nàng và con cáo kia? Hắn còn bị thương vì nàng.)

Cho nên nàng lại nhớ lại vấn đề vừa rồi còn chưa nhận được câu trả lời:

- Đại Phương, Tiểu Đường, Hắc Thán, Phong Hỏa Luân bọn họ đi đâu rồi?

Nàng hỏi lại Hà Trạch Chung.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngọc Khiết Băng Thanh

Sau khi Chu Tiểu Yêu nghe Hà Trạch Chung kể lại, biết Ôn Nhu đã rời khỏi Tượng Tị tháp, ba người Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng đều đi theo. Đám Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu thì đã theo Vương Tiểu Thạch ra ngoài từ sớm. Ngoại trừ Bạch Sầu Phi đến hẻm Ngõa Tử náo loạn một phen, xem ra cũng không có chuyện gì nguy hiểm.

Chỉ có điều, nàng vẫn cảm thấy lo lắng không yên.

Nàng chợt hỏi một câu:

- Lúc Ôn Nhu rời khỏi đây, cô ấy mặc trang phục gì?

Hà Trạch Chung lại không trả lời được câu này, bởi vì hắn thường không để ý đến cách ăn mặc của nữ nhân.

Còn Hạ Tầm Thạch mặc dù không nghe thấy Ôn Nhu và đám người Trương Thán nói chuyện, nhưng lại để ý đến cách ăn mặc của nàng, vì vậy bèn nói rõ.

- Nói cách khác, Ôn Nhu thật sự có chú tâm trang điểm?

Chu Tiểu Yêu nhíu đôi mày thanh tú, ngẫm nghĩ, đồng thời nói:

- Cô ấy sẽ đi đâu?

https://thuviensach.vn

Sau đó nàng xoay người nhìn về Ôn Bảo và Đường Thất Muội, phát hiện Ôn Bảo ngày thường hay đùa giỡn, lúc này thần sắc cũng trở nên nghiêm túc; Đường Thất Muội bình thường lạnh nhạt, lúc này vẻ mặt cũng rất căng thẳng.

Có phải ba người đều lo lắng giống nhau, hoặc là tương tự hay không?

Lo lắng là gì?

Đó là một sự băn khoăn đối với những chuyện chưa xảy ra và sắp đến.

Thế nhưng, phần lớn lo lắng thực chất lại không xảy ra. Nếu như làm một bảng thống kê về những chuyện ngươi lo lắng sẽ xảy ra trước đây, có chín phần đều là lo bò trắng răng, lo lắng uổng công.

Chỉ có điều, người không lo gần nhất định sẽ lo xa, nếu không lo xa thì nhất định cũng lo gần.

Như vậy, đám người Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu "không biết tung tích", là bọn họ đang lo xa hay lo gần?

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thân Thể Máu Thịt

Ba người Chu Tiểu Yêu, Đường Thất Muội và Ôn Bảo đều cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức phái người cưỡi ngựa liên lạc với nhân thủ ba phía, bao gồm người phụ trách giám sát nhất cử nhất động của Kim Phong Tế Vũ lâu tại Thiên Tuyền sơn là "Tảo Mi Tài Tử" Tống Triển Mi, người phụ trách giám sát hành động của Lục Phân Bán đường là "Phá Sơn Đao Khách" Ngân Thịnh Tuyết, cùng với người phụ trách bên phía triều đình, cấm quân và thế lực của Thái Kinh là "Kim Tiêu Đa Trân Trọng" Thích Luyến Hà, hỏi thăm xem có biết hành tung của đám người Ôn Nhu, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu hay không.

Lúc này dĩ nhiên Ôn Nhu đang lâm vào hiểm cảnh, "hiểm" của nàng là hiểm họa "thất thân".

Trương Thán cũng đang gặp nguy cơ, "nguy" của hắn là rơi vào vòng vây của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu cũng đang gặp tuyệt cảnh, "tuyệt" của bọn họ không phải là sợ bằng hữu huynh đệ không đến cứu, mà là sợ huynh đệ bằng hữu vì đến cứu bọn họ nên bị liên lụy.

- Lão Đường.

- Hả?

- Đời này của chúng ta, cũng xem như sống được vui vẻ, đúng không?

https://thuviensach.vn

- Tể tướng và hoàng đế đều phải chịu khổ dưới tay chúng ta. Hai nắm tay này của chúng ta đã từng đánh kẻ ác nhất thiên hạ, cũng đã cứu người tốt nhất, chúng ta sống không uổng phí, cũng xem như sống được thoải mái.

- Đúng, thật giống như một câu nói.

- Nói gì?

- Chết cũng không hối tiếc.

- Đúng, chỉ cần sống có thể vui vẻ, chết sẽ không hối tiếc.

- Nếu như vậy.

Phương Hận Thiếu cười cười:

- Không bằng chúng ta tìm chết đi!

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, sờ sờ chiếc đầu lớn của hắn, cười thảm nói:

- Chết sao?

Hắn luôn luôn cho rằng, so với tên thư sinh Phương Hận Thiếu ốm yếu này, mình càng cao lớn, hùng tráng, ngoan cường, dũng cảm, coi thường cái chết hơn. Chuyện này đúng ra là bổn phận của hắn, không ngờ hôm nay Phương Hận Thiếu lại là người đề xuất trước.

Hắn cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng có phần "mất thể diện".

- Ngươi cảm thấy tình hình của chúng ta hiện giờ thế nào?

- Bị người ta bắt, giống như hai con heo đợi làm thịt… chỉ là da của ngươi mỏng một chút, thịt của ta dày một chút.

https://thuviensach.vn

- Có điều, nói thật ra, hai anh em ta tuy bị người ta bắt, nhưng đãi ngộ như thế nào?

- Đãi ngộ à? Hà, nói đúng lương tâm, ngoại trừ không thể động đậy thì chúng ta được hầu hạ giống như đại gia vậy. Những năm qua lưu lạc trên giang hồ, ta chưa từng được hưởng phúc phận như vậy.

- Thử nghĩ xem, người mà chúng ta đánh là ai?

- Hoàng đế lão tử và con rùa họ Thái.

- Đánh hai kẻ số một số hai trên đời này, anh em ta còn có thể sống thoải mái, trong thiên hạ có chuyện tiện nghi như vậy sao?

- Ý của ngươi là?

- Ý của ta mà ngươi còn không hiểu sao?

- Ngươi ấp a ấp úng làm gì, phiền toái chết được! Có lời mau nói, có rắm mau đánh!

- Lễ nghĩa với người khác, nhất định có yêu cầu, huống hồ là lễ nghĩa với tù nhân, mà phần lễ này lại là do lão cẩu Thái Kinh đưa đến. Ngươi nghĩ xem, nếu ngươi là thiên tử, hoặc ta là thiên tử, ta và ngươi sẽ để mặc cho người ta đánh một trận mà không trừng trị sao?

- Ngươi muốn nói bọn họ có mưu đồ khác? Chúng ta có thể giúp hắn mưu đồ chuyện gì? Muốn tiền thì không có tiền, muốn quyền thì không có quyền, muốn mạng thì lại có một cái…

- Chỉ sợ người ta không chỉ muốn mạng của chúng ta.

- Chẳng lẽ…

https://thuviensach.vn

- Chúng ta là mồi, bọn họ đối xử tử tế với chúng ta, nhất định là muốn thả dây dài, câu cá lớn.

- Như vậy, cá lớn là…

Lần này Phương Hận Thiếu không nói gì, chỉ yên lặng gật đầu.

Đường Bảo Ngưu cũng yên tĩnh lại, một lúc sau mới cười gượng gạo nói:

- Đại Phương, ngươi nói đúng, đời này của chúng ta đã sống vui vẻ, không nên lúc cần chết thì không chết, làm liên lụy đến huynh đệ, ngươi nói đúng không?

- Đúng.

Giọng nói của Phương Hận Thiếu nhỏ như con muỗi.

- Thế nào?

Đường Bảo Ngưu hỏi ngược lại:

- Ngươi lại sợ chết sao?

Phương Hận Thiếu đáp:

- Nói thẳng ra, ta muốn sống.

- Ngươi…

- Còn sống thì tốt. Còn sống thì có thể trải qua nhiều chuyện vui, có thật nhiều cảm giác, có bằng hữu tốt như ngươi, có… Nếu chưa đến mức không thể không chết, ta nhất định sẽ không nguyện chết. Người ta coi thường cái chết, còn ta thà rằng biến thành con rùa cũng không muốn chết.

- Vậy ngươi thà làm con rùa rút đầu sao?

https://thuviensach.vn

- Làm rùa cũng không sao, ít nhất vẫn có thể sống, còn sống là tốt rồi. Nhưng đọc sách thánh hiền khiến ta hiểu được, giữa bằng hữu phải nói đến "nghĩa khí". Hành tẩu giang hồ nhiều năm, ta cũng học được một câu, đó là phải trọng nghĩa khí. Nghĩa khí là gì? Ta nghĩ đó là phải làm những chuyện đúng đắn đối với bằng hữu, không được bán rẻ bằng hữu, vào lúc thích hợp phải trợ giúp bằng hữu. Nếu như hại chết hay làm liên lụy đến bằng hữu, mà hoàn toàn không có lợi ích gì đối với mình, ta thà rằng chết một cách thống khoái còn hơn.

Đường Bảo Ngưu nghe Phương Hận Thiếu nói những lời này, không khỏi cúi thấp đầu xuống, nắm chặt bàn tay.

- Không sai, ta rất muốn sống.

Phương Hận Thiếu lẩm bẩm:

- Nhưng nếu như sống mà phải tổn thương nhiều bằng hữu, vậy thì ta không muốn sống nữa, cứ chết là xong.

Đường Bảo Ngưu yên lặng.

- Ngươi thì sao?

Phương Hận Thiếu hỏi một cách xa xăm, còn mang theo vẻ chán nản.

Nhưng không có câu trả lời.

- Ngươi làm sao vậy?

Hắn phát hiện Đường Bảo Ngưu đang nước mắt ròng ròng.

- Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, không rồng ngâm hổ gầm cũng phải chó sủa sói tru, sao lại giống như mèo khóc chuột khóc vậy? Ngươi còn là nam nhân sao?

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói như vậy, Đường Bảo Ngưu lại gào khóc lên, oa oa gào lớn, hu hu khóc lớn, giống như xé nát ruột gan, đấm tim đạp phổi, còn cầm tay áo sạch sẽ của Phương Hận Thiếu lau nước mắt nước mũi trên mặt hắn, khóc đến ướt dẫm nước mắt.

Phương Hận Thiếu bực bội, chỉ muốn kéo hắn ra:

- Ngươi là nam hay nữ thế? Khóc cha khóc mẹ, không dám chết thì thôi, một mình ta chết cũng được…

- Ta thật sự rất không muốn chết…

Đường Bảo Ngưu vẫn còn khóc.

- Hàng ngày lúc ta ăn cơm, vẫn thường thoáng qua ý niệm, có cơm ăn đúng là tốt. Lúc ta nhìn thấy mỹ nữ, cũng thường suy nghĩ, có mỹ nhân để ngắm thật là tốt. Lúc ta đánh nhau với người ta, đánh ngã bọn họ, đều tỉnh ngộ, ta còn sống thật tốt biết bao. Nhưng bây giờ lại muốn ta chết… còn muốn ta giết chết chính mình… ta không muốn chết… chết rồi thì tất cả những thứ tốt đẹp này sẽ không còn nữa…

- Chuyện này cũng khó trách, con kiến còn tham sống…

Phương Hận Thiếu thổn thức không thôi:

- Nếu như ngươi không muốn chết, vậy không cần chết là được.

- Ta không muốn chết.

Đường Bảo Ngưu bi thương nói:

- Nhưng mà ta không chết không được.

Phương Hận Thiếu nghe được liền giật mình:

https://thuviensach.vn

- Ngươi… chết?

Đường Bảo Ngưu nặng trĩu nói:

- Ngay cả ngươi cũng thà chết chứ không bán rẻ bằng hữu, còn ta lại không dám chết vì bằng hữu, trong thiên hạ nào có đạo lý như vậy?

- Ngươi…

- Thế nào? Ngươi xem thường ta, cho rằng ta thật sự không dám chết sao? Trong thiên hạ rất nhiều người sợ chết, Đường Bảo Ngưu ta cũng là một trong số đó. Từ xưa đến nay khó khăn nhất là chết, ngay cả cái chết ta cũng bỏ sang một bên rồi, vậy thì chẳng có gì đáng sợ nữa.

- Ta…

- Ngươi ngươi ta ta cái gì, ta cho rằng mình đã nhu nhược lắm rồi, xem ra ngươi còn đàn bà hơn ta nhiều.

- Ta đã khinh thường ngươi, còn tưởng rằng ngươi tham sống sợ chết, lâm trận lùi bước.

- Ta rất sợ chết, cũng rất muốn sống. Nhưng nếu như phụ nghĩa khí, tham sống sợ chết, Đường cự hiệp ta có sống cũng còn bằng hữu nào nữa? Không có bằng hữu huynh đệ xem trọng, ta sống tiếp thì có ý nghĩa gì? Không bằng sớm chết sớm tốt hơn, thống khoái làm một hán tử, không phụ nghĩa, không hổ thẹn, vui vẻ hơn thần tiên.

Phương Hận Thiếu nói:

- Vừa rồi ta thấy ngươi khóc đến kêu trời kêu đời, còn tưởng rằng ngươi…

- Ta khóc là học theo Trương Thán. Hắn nói thà rằng đổ lệ chứ không đổ máu. Hắn bị hai tên Nhậm Lao và Nhậm Oán lòng lang dạ sói kia hành

https://thuviensach.vn

hạ đến kêu cha gọi mẹ, nhưng lại không khuất phục, vẫn là một hảo hán. Những năm gần đây ta học hắn điều này, lúc có chuyện thì cứ kêu lớn một phen, lúc thương tâm thì khóc lớn một trận, trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Biện pháp của hắn thật công hiệu. Ta khóc trận này, trong lòng lại cảm thấy sảng khoái hơn.

Phương Hận Thiếu sững sốt hồi lâu, sau đó nói:

- Không biết bọn Hắc Thán Đầu và Tiểu Thạch Đầu thế nào rồi.

Đường Bảo Ngưu cũng hiểu ý, nói:

- Tiểu Thạch Đầu nhất định là có tên trên bảng, Thái Kinh có lẽ cũng muốn đối phó với Hắc Thán Đầu.

- Nếu đã như vậy, bọn họ lại là bạn tốt của chúng ta…

Ánh mắt Phương Hận Thiếu sáng lên, đó không phải là ánh sáng hi vọng, mà là một tâm tình vĩ đại coi thường cái chết:

- Chúng ta còn chờ gì nữa?

- Đúng, chúng ta còn chờ gì nữa?

Đường Bảo Ngưu dứt khoát nói.

- Thừa dịp chúng ta vẫn có thể chết, hãy chết đi!

Mặc dù bọn họ không thể nhúc nhích, cũng không thể đả thương người khác, thậm chí muốn thương tổn chính mình cũng không dễ dàng,

https://thuviensach.vn

nhưng bọn họ còn có thể nói chuyện, còn có thể khóc, cũng tức là ít nhất bọn họ có thể cắn đứt đầu lưỡi của mình tự sát.

Bọn họ ý chí đã kiên, tử chí đã quyết.

Không ngờ, một tiếng "rầm" vang lên, tấm lưới ở cửa thông gió bị đánh bay lên, có hai người đột ngột tiến vào trong "cơ phòng".

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu còn tưởng rằng cứu binh đã tới, sau đó mới biết người đột ngột xông vào là Nhậm Lao và Nhậm Oán, hai kẻ mà bọn họ mới gọi là "thứ lòng lang dạ sói".

Hai người này vừa tiến vào, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu có muốn chết cũng không được.

Bởi vì hai người này đã vận chỉ như gió, phong tỏa mấy huyệt đạo của Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, khiến bọn họ không nói chuyện được, hơn nữa còn nhét vải mềm vào mồm bọn họ, khiến hàm răng bọn họ không thể cắn được lưỡi. Lúc này hai người mới hài lòng, cười gằn nói với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đã hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, nhúc nhích và giãy giụa:

- Các ngươi bây giờ đã chết không được rồi, đúng không?

- Nhưng lời các ngươi nói, chúng ta hoàn toàn nghe hết. Cửa thông gió này cũng chính là cửa truyền tin, các ngươi nói gì chúng ta cũng nghe được.

- Các ngươi đã đoán đúng. Chúng ta không giết các ngươi, không trừng trị các ngươi, đó là vì muốn các ngươi hoàn chỉnh, để cho đám huynh đệ, bằng hữu, tay chân chuyên nói nghĩa khí với các ngươi tới cứu giúp, còn chúng ta chỉ chờ một lưới bắt hết.

https://thuviensach.vn

- Còn về vị Đường Tam Tạng này, lần trước trong tù đã không chỉnh lý ngươi và Trương Thán. Lần này, ta muốn ngươi tận mắt nhìn thấy Hắc Thán Đầu, còn có những tên khác lần lượt bỏ mạng vì ngươi, khi đó mới để cho ngươi chết, thú vị chứ?

- Nếu các ngươi không muốn chết, chỉ có một biện pháp.

- Một con đường.

- Ở đây có một tờ khai, các ngươi ký tên điểm chỉ, vậy thì có thể giữ gìn mạng chó.

- Còn về nội dung viết trong đó, dù sao cũng là sự thật, nói ra cũng không việc gì. Đó là khai rõ người sai khiến các ngươi hành thích hoàng thượng và tướng gia chính là Vương Tiểu Thạch, toàn bộ người trong Tượng Tị tháp đều là đồng đảng, chỉ như vậy mà thôi.

- Nếu các ngươi không muốn ngày kia đầu rơi xuống đất, vậy thì phải ký tên vào tờ khai này.

- Các ngươi không ký cũng vô dụng, dù sao khi các ngươi bị áp giải đến pháp trường, đám người Vương Tiểu Thạch vốn dễ kích động, thiếu suy nghĩ kia nhất định sẽ tới cứu các ngươi. Bọn chúng vừa xuất hiện, nhất định sẽ phải chết. Cho dù bọn chúng không tới cứu hai tên hề các ngươi, vậy thì cũng không sao, chúng ta sẽ thay ngươi ký tên đóng dấu. Sau khi cái đầu của các ngươi rơi xuống đất, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại đám lưu vong phản nghịch trong Tượng Tị tháp kia.

- Các ngươi có cứng đầu đến đâu, rốt cuộc vẫn là thân thể máu thịt, không chịu nổi đau đớn. Hay là nên sớm nghe lệnh, nhận lời đi. Như vậy chúng ta sẽ tiện lợi hơn, các ngươi cũng bớt chịu khổ hơn.

- Thế nào? Các ngươi không còn lựa chọn nào tốt hơn đâu.

https://thuviensach.vn

Nhậm Lao, Nhậm Oán nhìn hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu đã vô phương phản kháng, giống như hai kẻ đói lâu ngày nhìn thấy hai đĩa gà nướng, hưng phấn đến mức không che giấu được vẻ độc ác trong mắt.

- Các ngươi không nói được à? Vậy cũng không cần vội. Các ngươi chớp mắt một cái tức là không đồng ý, chớp mắt hai cái là đồng ý. Nhớ kỹ, người không vì mình, trời tru đất diệt, hi vọng các ngươi đừng chớp mắt sai, cũng đừng mù mắt mê muội.

- Cẩn thận, các ngươi chỉ có một đôi mắt thôi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ta Yêu Ngươi

Rất nhanh, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đều có phản ứng.

Phương Hận Thiếu lập tức chớp mắt, chớp một lần.

Đường Bảo Ngưu thì khác, hắn chớp hai lần.

Lúc này ngay cả Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng cảm thấy kinh ngạc. Vì vậy bọn họ nhìn chăm chú vào Đường Bảo Ngưu, muốn hắn "biểu diễn" lại một lần.

Đường Bảo Ngưu quả nhiên lại chớp mắt, một lần, dừng, lại một lần.

Tổng cộng hai lần.

Đúng, không nhìn lầm.

"Hai Nhậm" nhìn nhau một cái.

Lúc này ngay cả Phương Hận Thiếu cũng cảm thấy nghi hoặc không tin, sau đó lại giận dữ.

Nhậm Lao hắng giọng một tiếng, nói:

- Ngươi chịu ký tên à?

Đường Bảo Ngưu chớp mắt, cũng là hai lần.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn lại chớp mắt, lần này là đến ba lần.

Nhậm Lao ngẩn ra:

- Có ý gì?

Đường Bảo Ngưu lại chớp mắt, lần này liên tục chớp bốn lần.

Nhậm Lao nhìn sang Nhậm Oán.

Nhậm Oán nói:

- Ngươi muốn nói chuyện sao? Ngươi có lời muốn nói à? Nếu đúng thì chớp mắt hai cái, nếu không thì chớp một cái.

Đường Bảo Ngưu chớp hai cái.

- Được, ngươi có lời thì cứ nói, nhưng đừng có giở trò, nếu không ta bảo đảm sẽ móc hai mắt của ngươi ra.

Hắn giải "huyệt câm" của Đường Bảo Ngưu, lại để cho một tay (đương nhiên chỉ là ngón tay) của Đường Bảo Ngưu có thể cử động.

- Ngươi cũng đừng tự giết mình…

Nhậm Oán nhìn chằm chằm vào miệng và năm ngón tay của Đường Bảo Ngưu, lại đưa ra cảnh cáo:

- Ngươi vừa cắn lưỡi, ta sẽ đập rớt cả hàm răng của ngươi. Ngươi vừa động thủ thương tổn mình, ta sẽ chặt đứt ngón tay của ngươi.

Đường Bảo Ngưu lại rất nghe lời.

Hắn nhìn "tờ thú tội" kia, xem xong cũng không lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn ký tên. Sau đó hắn lại ngoan ngoãn để bút xuống, ngoan ngoãn nhìn Nhậm Lao Nhậm Oán giống như đang gặp đại địch.

https://thuviensach.vn

Hắn ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, ngược lại khiến cho Nhậm Lao và Nhậm Oán đều có phần ngại ngùng.

- Thế nào?

Nhậm Lao hỏi:

- Không phải ngươi có lời muốn nói sao?

- Đúng.

Đường Bảo Ngưu bình tĩnh nói.

- Vậy ngươi nói đi!

Nhậm Lao vẫn nhìn chăm chú vào miệng hắn, phòng ngừa hắn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

- Thật phải nói sao?

Đường Bảo Ngưu thoáng nhìn Phương Hận Thiếu.

- Nói thì nói…

Nhậm Lao liếc ngang Phương Hận Thiếu:

- Ngươi sợ hắn làm gì ngươi à?

- Được, ta nói…

Đường Bảo Ngưu vẫn ấp a ấp úng.

Hắn nói với giọng rất thấp, Nhậm Lao Nhậm Oán đều nghe không rõ, vì vậy bèn ghé đầu lại gần… nhưng vẫn là hết sức đề phòng, vô cùng cẩn thận.

https://thuviensach.vn

- Ta…

- Cái gì?

- Ta… yêu… ngươi…

- Ngươi cứ mạnh dạn nói đi, giọng lớn lên một chút!

Đường Bảo Ngưu chợt rống lên một tiếng, giống như tiếng sấm giữa trời quang:

- Ta… yêu… ngươi…

Hai người đều bị giật mình, Nhậm Lao lập tức biến sắc, còn Đường Bảo Ngưu lại cười ha hả không ngừng. Phương Hận Thiếu nghe được, khuôn mặt vốn cười không thành dung mạo, cũng cười đến mức lộ ra trong mắt. Nhậm Lao dùng một tay cầm "tờ thú tội" kia lên, trông thấy nơi ký tên lại được Đường Bảo Ngưu viết vài chữ vừa thô, vừa lớn, vừa loạn.

"Ta yêu tổ tông hai mươi tám đời nhà ngươi!"

Nhậm Lao đưa tay ra, lại điểm huyệt câm của Đường Bảo Ngưu. Nhậm Oán cũng xuất thủ, khống chế bàn tay duy nhất còn cử động được của Đường Bảo Ngưu. Nhậm Lao đã nổi giận, muốn trừng trị Đường Bảo Ngưu một phen, nhưng lại bị Nhậm Oán ngăn cản:

- Đừng trúng kế của hắn!

- Dạy dỗ hắn một chút.

Nhậm Lao lại không đồng ý:

- Đánh rụng mấy cái răng của hắn, chặt đứt hai ba ngón tay của hắn, vậy được chứ?

https://thuviensach.vn

- Không, tướng gia muốn hắn phải hoàn chỉnh, hắn càng hoàn chỉnh thì càng có lợi đối với chúng ta.

Nhậm Oán nói:

- Ngươi còn nhớ không, năm đó Thê Lương Vương chọc giận chúng ta, bị chúng ta dạy dỗ một chút. Kết quả Gia Cát lão nhi mượn cớ chúng ta lạm dụng tư hình, chuyển Thê Lương Vương vào trong Hình bộ, lại thừa dịp này bảo vệ hắn, khiến cho chúng ta không tiện ra tay lần nữa, tiện nghi cho hắn. Lần này sự tình trọng đại, chúng ta không thể tiếp tục phạm sai lầm.

- Đúng, ngươi nói đúng.

Nhậm Lao mặc dù lớn hơn Nhậm Oán ít nhất bốn mươi tuổi, nhưng lại luôn lễ độ cung kính với người trẻ tuổi này, nói gì nghe nấy:

- Oán khí này đành phải tạm thời nhẫn nhịn. Ta sẽ bảo đao phủ hạ đao lưu tình một chút, chừa lực một chút, để cho bọn chúng không được chết tử tế.

Nên biết, đao phủ khi giết người vung đao luôn coi trọng nhanh và bén, đầu đứt người chết, còn phải dính lại một lớp da, để lúc mai táng không đến nỗi hoàn toàn "đầu người hai nơi". Tối kị nhất chính là "lưu tình", "chừa lực", làm như vậy người bị hành hình liền sẽ chịu đau đớn thê thảm, không tắt thở được, tàn nhẫn vô cùng. Nhậm Lao muốn lúc chém đầu đao phủ chừa lực lưu tình, đó là cách làm vô cùng độc ác, khiến người ta "không được chết tử tế", "muốn chết cũng không xong".

Nhậm Oán cười nhạt, nụ cười giống như khẽ thoáng qua.

Người khác lại không nhìn thấy nụ cười của hắn, bởi vì trong mắt hắn không cười, môi của hắn không hé ra, thậm chí cả khuôn mặt cũng không thấy nụ cười. Nhưng trong chớp nhoáng này, trên khuôn mặt trơn nhẵn của

https://thuviensach.vn

hắn lại thoáng hiện lên những nếp nhăn, khiến người ta phát giác vừa rồi hắn đã cười, hơn nữa còn mang vẻ nham hiểm.

- Muốn đối phó với bọn chúng, cũng không cần phải chờ đến khi đó.

Nhậm Oán nhã nhặn khảy đầu ngón tay, giống như mười ngón tay không dính dương xuân thủy * của hắn, khảy một lần là khiến người ta tương tư một lần:

- Ngươi còn nhớ không, ngày đó tại Phát đảng Hoa phủ, chúng ta đã dùng một loại công lực, khiến bọn chúng mở miệng nói ra những lời mà chúng ta muốn, đến nỗi bọn chúng nghi thần nghi quỷ, nghi ngờ lẫn nhau, suyết nữa đã xảy ra nội chiến.

* Mười ngón tay không dính dương xuân thủy, chỉ mùa xuân tháng ba khí trời rất lạnh, có thể không cần tự mình giặt y phục. Ví dụ một gia đình có điều kiện tốt, có thể không cần tự mình giặt y phục, không cần làm việc nhà, sống trong sung sướng, chủ yếu dùng để hình dung phụ nữ.

- Đó là kỳ công "Thập Ngũ Cỗ", trong thiên hạ chỉ có Oán sư đệ là giỏi nhất.

Nhậm Lao nịnh hót:

- Lúc ấy nếu không phải Vương Tiểu Thạch may mắn, hắn cũng sẽ thất bại dưới quân bài sát thủ này của sư đệ.

- Quân bài sát thủ của ta không chỉ có một chiêu này.

Nhậm Oán hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta còn có "Thập Lục Cái".

- Thập Lục Cái!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nhậm Lao lập tức sáng lên:

- Đó là tuyệt môn kỳ công có thể khiến lục phủ ngũ tạng của người khác bị thương nặng, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu chữa, nhưng bề ngoài lại không nhìn ra chút gì.

- Đúng.

Nhậm Oán âm hiểm cười một tiếng.

Nhậm Lao lập tức hiểu được.

Ngày đó, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vì muốn lấy được loại thuốc hiếm có thể phá hủy bên trong, nhưng bên ngoài lại bình thường, mới dẫn đến kết oán với Thiên Y Cư Sĩ. Không ngờ hôm nay Nhậm Oán lại luyện thành một loại kỳ công, mặc dù tính chất không giống nhưng càng hiệu quả hơn.

Gương mặt hắn đỏ bừng vì hưng phấn, khiến cho mày râu càng bạc càng trắng, giống như một vị Nam Cực tiên ông, hiền hoà khoan dung nhìn Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, ánh mắt tựa như nhìn thấy bằng hữu tốt nhất, khách nhân tốt nhất của hắn.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Sự Ôn Nhu Của Tiểu Yêu

Âu Dương Ý Ý từ Lưu Bạch hiên đi xuống, trên mặt nở một nụ cười "ít ỏi", dáng vẻ giống như lười biếng tản mạn, nhưng thực ra lại rất để ý lưu tâm, nói với "khách" của hắn:

- Hiện giờ Ôn cô nương không muốn các ngươi đi lên.

Thái Thủy Trạch nóng nảy, lập tức hỏi:

- Tại sao?

- Cô ấy không nói.

Âu Dương Ý Ý vuốt tay, lại chỉ chỉ lên lầu, cố làm ra vẻ thần bí nói:

- Tình đến lúc nồng, vừa rồi ta đi lên, cũng bị Ôn cô nương trách mắng vì đã quấy rầy.

Trương Thán hỏi về thỉnh cầu trước đó:

- Như vậy, có cần ta đưa Thôn Ngư Tập lên không?

- Không vội, không vội.

Âu Dương Ý Ý tùy tiện nói:

- Ôn nữ hiệp nói chuyện này không vội, chờ lát nữa đến chỗ ngươi lấy cũng được.

https://thuviensach.vn

Trương Thán và Thái Thủy Trạch nhìn nhau một cái, ánh mắt trầm xuống giống như chì sắp đông lại.

Sau đó Thái Thủy Trạch từ từ đeo găng tay lên, găng tay màu đen.

Có lẽ bởi vì găng tay cũng có màu đen, hắn vừa đeo lên, khuôn mặt lại càng trở nên đen kịt. Ngày đó hắn bị Triệu Họa Tứ đá rách mặt, vết rách bị ánh sáng chiếu vào càng khắc sâu rõ ràng. Mà lúc này, trên mặt hắn còn nở một nụ cười kì dị, khiến cho khuôn mặt đen rách nát kia càng giống như một hạt đậu tằm lên men.

Hắn vừa cười giả tạo vừa nói:

- Bên trong Thôn Ngư Tập có chép một ca khúc, không biết ngươi có nhớ hay không?

Hắn cũng không đợi Trương Thán trả lời, đã thuận miệng lấy hơi, ngâm nga hát lên:

- Tra ba bà, gia phá bà, như ba ba, tra bà bà...

Trương Thán nghe được, chỉ trầm trọng lắc đầu, nói:

- Ngươi vốn đang có chuyện, hãy về trước đi! Chuyện của Ôn Nhu, có ta ở đây là được rồi.

Sau đó hắn lại nói với đám người Âu Dương Ý Ý:

- Vị Thái huynh đệ này có việc trên người, không thể chờ lâu, muốn đi về trước. Xin các ngươi hãy rộng lượng, để cho hắn đi!

Âu Dương Ý Ý ngẩn ra, nhất thời không biết mình đã lộ sơ hở gì, xảy ra vấn đề gì, cũng không biết nên ứng phó như thế nào cho tốt.

https://thuviensach.vn

Hắn không ngờ đối phương lại có một chiêu này. Người tới không đợi đến khi Ôn Nhu ra ngoài đã muốn rời đi, hơn nữa không phải ba người đều đi mà chỉ một người.

Vậy phải làm sao? Không cho đi thì sẽ lập tức trở thành kẻ địch, còn nếu cho đi, chẳng phải sẽ thả hổ về rừng hay sao?

Thấy Âu Dương Ý Ý nhất thời không lên tiếng, cũng không phản đối, Lợi Tiểu Cát liền tiếp lời:

- Các ngươi phải đi sao?

- Không.

Trương Thán nói:

- Không phải chúng ta, chỉ một mình hắn thôi.

- Ta không đi.

Thái Thủy Trạch đính chính:

- Là hắn đi trước.

- Ngươi đi.

Khuôn mặt mập mạp nửa trắng nửa đen của Trương Thán hiện lên vẻ kiên quyết:

- Ta ở lại.

- Là ngươi đi, ngươi còn có chuyện quan trọng phải làm.

Khuôn mặt đen kịt của Thái Thủy Trạch đã căng đến đỏ bừng:

https://thuviensach.vn

- Ngươi còn có trọng trách trong Thất Đại Khấu, Đào Hoa xã và Thiên Cơ, ta thì không. Cho nên, ta ở lại, ngươi đi.

- Nào có chuyện như vậy!

Trương Thán tiếp tục giằng co đến cùng:

- Ngươi là một người có gia thất, lá gan của ngươi lớn bao nhiêu? Ở lại, ở đến cùng, đó là chuyện của ta.

- Bây giờ không giống…

Thái Thủy Trạch phản đối:

- Tóm lại là, ngươi đi, ta ở lại…

Trương Thán cười lạnh lùng, cười giận dữ.

Tường Ca Nhi cảnh giác hỏi:

- Gì đây! Các ngươi đang diễn trò gì thế?

Chu Như Thị híp mắt, từ trong kẽ răng trắng tinh cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là người nào đi? Người nào ở lại?

- Đã đến nơi này.

Chợt nghe một người nói:

- Người nào cũng không được đi.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sự Ôn Nhu Chết Người

Ôn Nhu không chết, chỉ hoàn toàn mất đi tri giác.

Nhưng khi nàng mất đi tri giác vẫn có thể "giết người".

Phương pháp giết người của nàng là dùng vẻ đẹp, nàng đẹp đến mức có thể khiến người ta nghẹt thở, có thể khiến người khác chết đi.

Nhất là khi nàng đã cởi y phục, mềm mại như vậy, quyến rũ như vậy, xinh đẹp như vậy…

Tại sao ngay cả đồ lót của nàng cũng đẹp như vậy, chẳng lẽ nàng đã chuẩn bị để người ta nhìn thấy những thứ này?

Khi Bạch Sầu Phi lần lượt cởi từng mảnh áo lót của nàng, vẻ đẹp thấp thoáng dưới ánh đèn vàng lờ mờ, càng gây nên một sự kích tình không thể kiềm chế.

Nếu Ôn Nhu có thể ăn được, hắn thật sự không thể chờ đợi muốn nuốt chửng nàng.

Trông thấy Lương Hà, Thái Thủy Trạch và Trương Thán cũng gần như không nhịn được muốn cắn nuốt hắn.

Lúc Bạch Sầu Phi không có ở đây, Lương Hà đã nghiễm nhiên trở thành lâu chủ thay mặt, trước sau trái phải luôn có mười mấy người, thậm chí là mấy chục người bảo vệ hắn, người bình thường không thể tiếp cận.

https://thuviensach.vn

Cho dù là cao thủ không tầm thường, cũng đừng mơ tưởng đến gần được hắn.

- Các ngươi tới được, nhưng không đi được.

Lương Hà giễu cợt nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu, đâu phải là nơi để các ngươi ra vào tự nhiên, như vậy thì khác nào trong lâu không người.

Thái Thủy Trạch kìm nén cơn giận:

- Chúng ta không phải tùy tiện xông vào, là các ngươi mở cửa lớn nghênh đón chúng ta vào, nói thế nào cũng là khách của quý lâu.

- Các ngươi không phải khách.

Lương Hà nói:

- Ôn nữ hiệp mới phải.

- Nhưng chúng ta theo Ôn cô nương vào đây.

Trương Thán phản đối.

- Ôn cô nương thì sao? Cô ấy cũng không muốn xuống gặp các ngươi, có thể thấy các ngươi chẳng những là đồ khốn, hơn nữa còn vô vị.

Lương Hà dứt khoát nói:

- Nếu các ngươi là người thông minh thì cứ đợi ở đây, chờ lâu chủ ra lệnh tiếp theo. Còn nếu không muốn, cho rằng đây là nơi có thể tự vào tự ra, chỉ sợ khi vào đi thẳng nhưng khi ra phải nằm. Nếu biết tốt xấu thì hãy chờ ở đây, đừng nên làm càn!

https://thuviensach.vn

Thái Thủy Trạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Sắc mặt Ngô Lượng lúc sáng lúc tối. Trương Thán ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên tầng cao nhất Bạch lâu, ngơ ngẩn xuất thần. Cuối cùng vẫn là Thái Thủy Trạch lên tiếng:

- Được, ta không làm càn.. được chứ?

Hắn đột nhiên xé áo ra, mọi người lập tức kinh hô, đồng loạt tránh né.

Trên người hắn lại trải đầy sâu, những con sâu màu đỏ nhúc nhích.

Hắn rút đao ra.

Đao rời vỏ, không có lưỡi đao.

Không có đao, chỉ có chuôi đao.

Chuôi đao màu xanh lá, lại có một lực hút mạnh mẽ và kì dị, ánh sáng xanh lúc sáng lúc tối, lúc mạnh lúc yếu, lúc ẩn lúc hiện.

Trong ánh sáng lúc hiện lúc tắt như vậy, những con sâu trên người Thái Thủy Trạch bỗng đồng loạt bay (bị hút) về phía đao của hắn. Giống như ong mật tạo thành tổ ong, những con sâu đỏ kia trong nháy mắt hợp thành một thanh đao (hoặc là nói, hợp thành hình dáng của một thanh đao).

Một thanh đao nhúc nhích do sâu tạo thành.

Hắn vung vẩy thanh đao này, cũng chính là vung vẩy những con sâu khiến người ta chỉ nhìn cũng cảm thấy da đầu tê dại, vừa chém về phía kẻ địch, vừa hét lớn:

- Nhanh! Nơi này để ta xử lý, các người mau đi cứu Ôn Nhu!

Mọi người không chỉ sợ hắn, còn sợ đao trên tay hắn, ào ào tránh lui.

https://thuviensach.vn

Muốn tránh lui cũng tránh không được, bởi vì khi vung vẩy kịch liệt, những con sâu trên đao đã bay vút ra ngoài, có con dính vào trên người, trên mặt, trên tay kẻ địch. Những người bị sâu cắn một ngụm hoặc mấy ngụm, lập tức tất cả mạch máu ở chỗ bị cắn đều phồng lên, giống như dưới bề mặt nối tiếp với da bốc lên một ngọn lửa đỏ hình rắn.

Người trong lâu ào ào tránh lui. Thái Thủy Trạch không ngừng gào thét, muốn mở ra một con đường máu.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đao Trùng

Thái Thủy Trạch xuất thân từ Hắc Diện Thái gia, gia tộc này xưa nay vốn được ca ngợi nhờ tài chế tạo kỳ môn binh khí, có thể nói là danh chấn thiên hạ, những nhân vật võ lâm bỉnh thường nghe danh đã mất mật.

Thái Thủy Trạch vốn tu luyện "Thiên Hỏa thần đao", sau đó bị hủy trong chiến dịch chùa Lão Lâm, hắn cũng bị trọng thương rách mặt. Nhưng hắn không hề chán nản, lại tu luyện đao kiếm khác, đó là "Đao Trùng", "Tạc Kiếm" và "Bạo Đao".

Hiện giờ hắn sử sụng chính là "Đao Trùng", một loại "đao" do "trùng" hợp thành.

Một loại đao chuyển động, có sinh mạng, có thể đoạt đi bất kỳ tính mạng nào.

Đao và sâu của hắn đồng loạt tấn công, không gì cản nổi. Cùng lúc đó, Trương Thán bỗng giống như phát điên xông tới, vọt lên, những người tiếp cận đều bị hắn quăng ra ngoài, ném ra ngoài, đánh ra ngoài, đá ra ngoài; bất kể là đao thương kiếm kích, binh khí nào đến gần người đều bị hắn đánh gãy rơi xuống đất.

Trương Thán thi triển chính là "Mạc Giải thần công" (bắt tôm) và "Tróc Hà đại pháp" (mò cua), võ công của gia tộc ẩm thực đông bắc là Đại Khẩu Tôn gia.

https://thuviensach.vn

Đừng xem thường loại võ công tôm cua này, đó chính là cực hạn của Cầm Nã thủ. Người truyền thụ hai môn tuyệt kỹ này là Tôn Tam thúc công, một nhân vật nổi danh trong Đại Khẩu Tôn gia. Lần này Trương Thán đã thi triển toàn lực, giống như bẻ cành khô, nhanh như sao băng, một mạch giết thẳng lên lầu hai.

Thực ra Trương Thán đã thủ thế chờ phát, sớm có mưu tính.

Nguyên nhân là do Thôn Ngư Tập vốn không phải là vật của Trương Thán, cũng không phải là vật của Thái Thủy Trạch, càng không phải là vật của Ôn Nhu, thậm chí Ôn Nhu còn chưa từng chạm vào quyển sách này.

Quyển sách này vốn là của Thiết Thủ và Truy Mệnh, năm đó ở trước Sầu Thạch trai bị Trương Thán trộm đi, nội dung ghi lại một vài thuật số thần kỳ, tinh ảo huyền học, có thể nói là chẳng liên quan gì đến Ôn Nhu. Hơn nữa, quyển sách này sau đó đã bị Tứ Đại Danh Bổ đem đi, cũng không liên quan gì đến Trương Thán.

Vì vậy, Trương Thán đề nghị đưa Thôn Ngư Tập cho Ôn Nhu, chẳng qua là một cái cớ. Hắn muốn thử một lần, nếu như Ôn Nhu nghe được câu hỏi này, nhất định sẽ ngạc nhiên hỏi lại, vậy thì chứng tỏ Ôn Nhu ít nhất vẫn có thể suy nghĩ, có thể nói chuyện, không có gì đáng ngại.

Nhưng câu trả lời của Âu Dương Ý Ý lại là “lúc này không vội, để sau hãy lấy”.

Điều này chứng tỏ một chuyện, Ôn Nhu đã gặp nạn.

Thái Thủy Trạch lập tức cất lời ca, thực ra là dùng ám hiệu của Đào Hoa xã trao đổi với Trương Thán. Hắn muốn đánh lên Lưu Bạch hiên giải cứu Ôn Nhu, còn Trương Thán đi trước tìm cứu binh.

Nhưng Trương Thán lại khăng khăng không chịu.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Trương Thán, Thái Thủy Trạch là một kẻ hèn nhát, hắn làm sao có thể tham sống sợ chết, để một tên hèn nhát cứu mạng.

Huống hồ hắn quan tâm đến Ôn Nhu.

Hắn là loại người luôn chôn giấu sự quan tâm vào tận đáy lòng. Hắn lo lắng cho Ôn Nhu rất nhiều, giống như hắn có tình cảm sâu đậm đối với Lại Tiếu Nga vậy. Nhưng hắn lại chôn giấu những tình cảm này sâu trong lòng, không tùy tiện nói ra, cũng không dễ dàng lộ ra.

Cho nên hắn phải cứu Ôn Nhu, hắn muốn đích thân cứu Ôn Nhu.

Hai người đột nhiên làm loạn, đám người Mã Khắc Bạch, Mao Lạp Lạp, Chu Như Thị, Tường Ca Nhi, Âu Dương Ý Ý và Lợi Tiểu Cát dường như cũng chưa kịp chuẩn bị. Thái Thủy Trạch dùng "Đao Trùng" khí thế mãnh liệt bức lui mọi người, còn Trương Thán lập tức giết lên lầu hai.

Bất ngờ là Lương Hà chỉ tập trung binh lực canh phòng tầng dưới chót Bạch lâu, có lẽ hắn nghĩ với sức của vài người cũng không thể đột phá được phòng tuyến này. Do đó một khi Trương Thán xông lên lầu hai, mà cửa thang lầu lại bị Thái Thủy Trạch một mình phong tỏa, nhất thời những cao thủ trong lâu đều không thể xông lên được.

"Tiền Đồ Vô Lượng" Ngô Lượng thấy hai người Trương, Thái bất ngờ làm loạn, hắn cũng rút ra một thanh đao, gia nhập vào trận chiến.

Đao của hắn cũng rất đặc biệt, đao có màu đen.

Hắn vừa vung vẩy đao đen, bức lui kẻ địch, vừa hét lớn với Thái Thủy Trạch:

- Ta nên làm gì đây?

https://thuviensach.vn

“Đao Trùng” của Thái Thủy Trạch đã đánh ngã không ít kẻ địch, đáng tiếc “sâu” trên đao dùng một con thì ít đi một con, “đao” của hắn đã càng lúc càng ngắn, mà kẻ địch lại càng lúc càng nhiều.

Nhưng hắn cũng càng chiến càng mạnh, đồng thời hô lớn:

- Mau giết ra ngoài, thông báo cho mọi người!

Ngô Lượng lớn tiếng đáp “rõ”, vừa dứt lời, hắn đã bị kẻ địch bao vây trùng trùng, nhất thời không thể nhìn thấy bóng dáng.

Thái Thủy Trạch canh giữ ở cửa thang lầu, đang khổ cực chống đỡ, gắng sức đến cùng. Trương Thán lại đặt cược tính mạng, giết lên lầu ba. Bọn họ tuy ít người, kẻ địch lại đông gấp nhiều lần, nhưng hai người vẫn đấu chí như cầu vồng, sĩ khí hừng hực. Có điều Trương Thán vẫn không yên tâm một chuyện.

“Hỏa Hài Nhi” không thể phòng thủ được.

Một kẻ hèn nhát, từng lâm trận lùi bước, sớm muộn gì vào thời điểm mấu chốt, giây phút quan trọng cũng sẽ bỏ của chạy lấy người.

Hắn chỉ mong có thể nhanh chóng giết lên Lưu Bạch hiên, cứu Ôn Nhu ra rồi hãy tính.

Không thể dựa vào Hỏa Hài Nhi, tên này không thể tin tưởng được.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nam Nhân Trong Tháp

Thương Sinh Thạch, Hạ Tầm Thạch và Tần Tống Thạch cuối cùng đã tìm được Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đang cùng với Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu thăm dò địa hình của pháp trường, vừa nghe Ôn Nhu rơi vào tay Kim Phong Tế Vũ lâu, kể cả Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Ngô Lượng cũng gặp nạn tại Thiên Tuyền sơn, sắc mặt liền biến đổi, lập tức trở về Tượng Tị tháp.

Hắn vừa về Tượng Tị tháp, đám người Chu Tiểu Yêu và Đường Thất Muội đã dẫn đại đội chuẩn bị xong xuôi, hết sức căng thẳng, chỉ chờ một hiệu lệnh của hắn.

Vương Tiểu Thạch vừa gặp liền hỏi:

- Bọn họ ở Kim Phong Tế Vũ lâu thế nào rồi?

- Hình như đã đánh nhau.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Đám Lạc Ngũ Hà nghe được bên trong có tiếng giao đấu.

- Bọn họ không người nào trở ra sao?

- Không có ai đi ra cả.

https://thuviensach.vn

- Được.

Vương Tiểu Thạch quyết tâm, giậm chân một cái:

- Ta đi!

- Ngươi đi?

Chu Tiểu Yêu vội trừng mắt hỏi:

- Đi đâu?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta phải cứu bọn Ôn Nhu.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Xin hãy suy nghĩ cho kỹ đã!

- Suy nghĩ cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Huynh đệ bằng hữu của ta bị vậy ở bên trong, nào có đạo lý khoanh tay đứng nhìn.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Ngươi đi như vậy, chính là điều Kim Phong Tế Vũ lâu đang mong chờ. Ngươi là chủ nhân của tháp, nếu như xảy ra chuyện, ai sẽ chỉ trì Tượng Tị tháp?

Vương Tiểu Thạch nói:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng là nam nhân trong tháp, có anh em xảy ra chuyện, chẳng lẽ vẫn trốn ở trong tháp không ra ngoài sao? Cho dù Kim Phong Tế Vũ lâu đang chờ, ta cũng phải đi.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Bạch Sầu Phi đang chờ câu này của ngươi.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhưng mà người chỉ có một mạng, có một số chuyện không thể không làm.

Chu Tiểu Yêu nói:

- Nếu như tối nay ngươi xảy ra chuyện, ai sẽ đi cứu Lão Đường, Đại Phương?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đại Phương, Lão Đường phải cứu, Trương Thán, Hỏa Hài Nhi, Tiền Đồ Vô Lượng cũng phải cứu, thấy một người thì cứu một người, cứu được người nào hay người đó. Người sống trên đời không thể băn khoăn nhiều như vậy, chỉ cần cảm thấy nên làm thì hãy làm.

Hắn nhìn Chu Tiểu Yêu, nói nhanh:

- Nếu như tối nay ta xảy ra chuyện, Lão Đường và Đại Phương sẽ do cô lãnh đạo mọi người đi cứu. Nếu như cô không được, vậy thì do Thất ca chủ trì đại cục. Cứu người như cứu hỏa, ta không có thời gian dây dưa với cô.

Dứt lời lập tức muốn lên đường.

Chu Tiểu Yêu trợn mắt nhìn Đường Thất Muội:

https://thuviensach.vn

- Không phải ngươi cũng phản đối hắn đi sao? Tại sao lại không nói lời nào?

Dáng vẻ Đường Thất Muội lại khác với thần thái trầm tĩnh thường ngày, ánh mắt lóe sáng, khuôn mặt nóng lên, giống như cả hàm răng cũng phản chiếu ánh sáng, nói:

- Tốt, chúng ta có lãnh tụ như vậy, còn lo cái gì! Tất nhiên là đi cùng hắn, trong nước thì vào nước, trong lửa thì vào lửa.

Chợt nghe Lương A Ngưu lớn tiếng ngăn cản Vương Tiểu Thạch:

- Vương tháp chủ, ngài không dẫn mọi người cùng đi sao?

Vương Tiểu Thạch đã lên ngựa, chỉ để lại một câu:

- Một mình ta là được, mọi người phải bảo tồn thực lực.

Dứt lời lại lộn hai cái trên lưng ngựa, tiếp đó trồng cây chuối, giả làm mặt quỷ, chậm rãi hát:

- Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tằng thí, kim nhật bả kỳ quân, khả hữu bất bình sự… *

Trong tiếng ca đánh ngựa rời đi.

Lương A Ngưu khinh công trác tuyệt, nhún người muốn ngăn cản, lại bị Hà Tiểu Hà ra tay trước kéo xuống.

Lương A Ngưu tính tình chất phác, liền cả giận nói:

- Tại sao… ngươi nhẫn tâm để một mình Tiểu Thạch Đầu đi chịu chết à?

https://thuviensach.vn

- Bây giờ tranh cãi với làm gì. Lỡ may hắn hạ lệnh không cho bất cứ người nào đi theo, chống lệnh của hắn chẳng phải khiến cho mọi người khó xử sao?

Hà Tiểu Hà ẩn sĩ tự có diệu kế, thong thả nói:

- Bây giờ chúng ta để hắn tự đi, một lát nữa tự mình dẫn đội phát binh đi theo là được. Tất cả anh em đều xông lên Kim Phong Tế Vũ lâu, xem thử hắn có thể phất tay một cái là khiến chúng ta lui về trong tháp hay không.

Lúc này Lương A Ngưu mới hiểu ý, lập tức dừng tiếng, ngập ngừng nói:

- Cô đây… đây đúng là có biện pháp.

- Không phải sao?

Hà Tiểu Hà dương dương tự đắc nói:

- Bản cô nương Hà Tiểu Hà đã từng làm gì chứ? Trong Lưu hương viên, Khổng Tước lâu, Tiêu Tương các, Như Ý quán có biệt danh là “Lão Thiên Gia”, có nhà ai không biết. Ta hiểu rõ nam nhân, tự có phương pháp đối phó.

- Huống hồ.

Sắc mặt nàng bỗng trở nên lúc sáng lúc tối, nói:

- Ta chờ ngày này đã lâu, chuyện ta cần làm cũng đã dây dưa quá nhiều. Cuối cùng ta đã chờ được đến hôm nay, có thể một lần hoàn thành nó.

Lương A Ngưu ngẩn ra. Long Thổ Châu lại nhỏ giọng nói với Chu Đại Khối Nhi:

https://thuviensach.vn

- Ta thấy, “Lão Thiên Gia” hiện giờ đúng là học hư rồi.

Chu Đại Khối Nhi là một hán tử thẳng tính, đương nhiên không hiểu ý hắn:

- Cái gì học hư?

- Hoá ra nàng tiếp cận với Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiên sinh của chúng ta quá nhiều.

Long Thổ Châu cười nói:

- Nàng cùng giống như hắn thổi bò đến tận trời.

Những người nghe được đều không thể nhịn cười.

Giữ tâm tình thoải mái trước khi làm chuyện lớn, đây là phong cách của Tiểu Thạch Đầu, cũng là ảnh hưởng của Vương Tiểu Thạch đối với đám anh em Tượng Tị tháp. Lúc có thể cười, mọi người không ngại cười nhiều một chút; cho dù là lúc không thể cười, cũng cố gắng cười thêm một cái.

Chỉ có Chu Tiểu Yêu là gương mặt vẫn ôn nhu như trước, không hề có ý cười. Hiển nhiên nàng cũng nghe được những lời này.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Giết Vào Trùng Vây

Trương Thán giết vào trùng vây, giết vào kho tư liệu ở tầng lầu thứ tư.

Mọi người chỉ ngăn chặn đường tiến và đường lui của hắn, không ngờ hắn lại có một chiêu này, không sợ người khác bắt rùa trong hũ, ngược lại xông vào trong hũ, muốn phá hũ đi ra.

Hắn nhìn thấy văn kiện là phá, là hủy.

Thực ra là hắn thấy cái gì cũng đều đập phá.

Kẻ địch vội vàng ngăn cản hắn, bảo vệ văn kiện, như vậy lực lượng đã giảm đi nhiều.

Trương Thán một hơi xông đến bên cửa sổ. Lúc này hắn có thể từ cửa sổ nhảy xuống, thừa dịp đối phương chưa kịp chuẩn bị, không ngờ đến chuyện hắn từ trên cao nhảy xuống, nói không chừng có thể thừa cơ giết ra khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhưng hắn lại không làm như vậy, bởi vì hắn còn có huynh đệ ở đây. Tuy hắn xem thường "Hỏa Hài Nhi", nhưng Thái Thủy Trạch vẫn là huynh đệ của hắn.

Hắn cũng muốn cứu Ôn Nhu, Ôn Nhu vẫn còn ở trên lầu.

Hắn chỉ giết đến bên cảnh cửa sổ, nhìn xuống, trông thấy dưới lầu bóng người đen kịt, đều là kẻ địch.

https://thuviensach.vn

Cảm giác này thật không dễ chịu.

Hắn nhìn một cái, lại phát hiện hai chuyện bất ngờ. Một trong số đó lại là…

Thái Thủy Trạch lại xông ra ngoài tháp, cả người hắn đầy vết máu, tóc tai bù xù, xem ra đã bị thương rất nặng.

Trương Thán từ trên cao nhìn xuống. Thái Thủy Trạch đang đối phó với địch, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc đối mặt với nhau.

Hiện giờ, "Đao Trùng" trên tay Thái Thủy Trạch chỉ còn lại một đoạn không tới năm tấc, thanh thế đã giảm đi nhiều.

Nhưng ngay lúc này, hắn lại đột nhiên rút ra một thanh đao khác.

Đao vừa xuất hiện, không phát ra ánh sáng, cũng không phát ra vệt sáng. Không phải là không có ánh sáng, mà là đao vừa rút ra lập tức nổ tung, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất.

Bạch Sầu Phi vừa thưởng thức thân thể sáng bóng nhẵn nhụi của Ôn Nhu, vừa đưa tay cởi bỏ y phục của mình.

Thực ra trên người hắn cũng chẳng có nhiều y phục để cởi, hắn chỉ mặc một bộ áo khoác ở bên ngoài, còn bên trong chẳng có gì cả.

Áo khoác của hắn vừa rơi xuống, liền lộ ra thân thể cường hãn như báo.

Nếu như nói hắn là báo, vậy thì lúc này hắn nhất định là một con báo giận dữ. Hắn không phải báo đen, mà là báo trắng như tuyết ngọc.

Thân thể của hắn đặc biệt nổi bật, vầng trán nhô cao, hùng cứ nhất phương, sắc mặt dữ tợn.

https://thuviensach.vn

Lúc này, hắn đã nghe được tiếng đánh nhau dưới lầu, nhưng hắn không để ý, cũng không quan tâm. Hắn biết thủ hạ của hắn sẽ giải quyết những chuyện vặt vãnh này, còn hắn thì lại muốn giải quyết tình dục của mình.

Hắn đi đến gần Ôn Nhu, đưa tay nắm chiếc eo nhỏ nhắn.

Bộ ngực nhỏ như chim bồ câu, mềm mại như bông.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy cổ họng vang lên tiếng nuốt nước bọt, tâm huyết dâng trào, gần như muốn phun ra máu.

Nhưng hắn biết đây không phải là lúc phun máu, mà là phun thứ khác.

Hắn không muốn huyết chiến, mà là vật lộn.

Hiện giờ hắn không nên giao thủ, chỉ muốn giao cấu.

Hắn trườn người lên, tìm kiếm ôn hương xử nữ, vùi mặt vào giữa hai ngọn đồi bé nhỏ, cảm nhận khí tức đặc biệt của cô gái kia, giống như muốn siết chết kẻ địch trong ngực mình.

Chỉ lo hưởng thụ, không cần thương tiếc.

Sự ấm áp đó khiến cho hắn không tiếc máu chảy đầu rơi, thịt nát xương tan, cũng muốn liều chết quên mình, giết vào trùng vây.

Ôn Nhu đã bị điểm hôn mê, hoàn toàn hôn mê, lúc này bỗng kêu lên một tiếng. Có lẽ là trong lúc hoàn toàn mất đi tri giác, quân vây bốn mặt, trinh tiết khó bảo toàn, nàng cũng có một chút cảm giác và cảm nhận.

Đó là đau đớn? Khuất nhục? Hay là hưởng thụ?

Bạch Sầu Phi đang cảm thấy hứng thú bừng bừng, vô cùng khoái lạc, ngay lúc này…

https://thuviensach.vn

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, đèn đuốc sáng ngời. Bắt đầu là một luồng sáng màu vàng từ trên nóc nhà xuyên ngói chiếu xuống, lập lòe trong phòng không ngừng chao đảo. Những tiếng nổ liên tục nhanh và dày đặc, hóa thành mấy chục luồng ánh sáng lửa nóng, bắn tung tóe trong hiên, khiến cho cả phòng sáng ngời như đang bốc cháy.

Quả thật sau khi nổ tung tóe, Lưu Bạch hiên cũng bốc cháy lên.

Trương Thán đối mặt với Thái Thủy Trạch đang lâm vào tuyệt cảnh dưới lầu, sắp chống đỡ không nổi, đang ở trong vòng vây trùng trùng, Thái Thủy Trạch chợt rút đao của hắn ra.

Đao của hắn đột nhiên nổ tung, lập tức những người bao vây chung quanh đều tản ra, máu thịt văng tung tóe, ôm mặt kêu gào, nhảy ngược lui nhanh, giẫm đạp lẫn nhau.

Bản thân Thái Thủy Trạch lại không có chuyện gì.

Hắn là hảo thủ của Hắc Diện Thái gia, nhà hắn là nhân tài kiệt xuất chuyên chế tạo kỳ môn binh khí trong trong võ lâm. Đây chính là binh khí những năm gần đây hắn khổ công chế tạo, “Bạo Đao”.

Binh khí của hắn dùng hỏa khí làm chủ, đừng quên ngoại hiệu của hắn là “Hỏa Hài Nhi”.

Hắn dùng “Bạo Đao” bức lui kẻ địch đang bao vây, sau đó lại rút ra “Tạc Kiếm”.

“Kiếm” của hắn giống như tên lửa, nơi nối liền với lưỡi kiếm chợt bắn ra ánh lửa lóa mắt, thoát khỏi chuôi kiếm, bay thẳng lên trời, bắn vào Lưu Bạch hiên ở tầng thứ bảy.

Lưu Bạch hiên lập tức nổ tung, ánh lửa ngập trời, sau đó liền bốc cháy.

https://thuviensach.vn

Lưu Bạch hiên cháy rồi!

Kẻ địch lập tức rối loạn đội hình, Thái Thủy Trạch lại thừa cơ lao nhanh vào trong lầu.

Trương Thán cũng giết xuống tiếp ứng cho hắn, hai người gặp nhau tại thang lầu giữa tầng thứ hai và thứ ba.

Thái Thủy Trạch đã bị thương nặng, đấu chí lại hừng hực:

- Binh khí của ta đã sắp dùng hết, ngươi đi mau, để ta giết lên Lưu Bạch hiên!

Trương Thán cả giận nói:

- Muốn lên thì chúng ta cùng lên, Trương Thán ta không có chuyện sống sót một mình!

Thái Thủy Trạch và Trương Thán nhân lúc hỗn loạn cùng nhau giết lên tầng thứ tư, trông thấy có không ít người đang hoảng sợ chen nhau chạy xuống. Thái Thủy Trạch khàn giọng nói:

- Cần gì phải cùng chết, có người sống luôn tốt hơn.

Trương Thán vừa thi triển Cầm Nã thủ, vừa ra sức phá hoại văn kiện trong các tầng lầu, khiến cho những người canh giữ kinh hoàng lúng túng, lo cái này thì mất cái kia, vừa hét lớn:

- Nói nhảm! Ôn Nhu còn đang ở phía trên, ngươi phòng hỏa cái gì thế!

Hai người cùng nhau giết lên tầng thứ năm, bất ngờ là nơi ấy lại không có ai canh giữ.

Hai người Trương, Thái trao đổi ánh mắt, lập tức xông lên tầng thứ sáu.

https://thuviensach.vn

Tầng lầu thứ sáu quảc nhiên có người, nhưng tất cả đều hoảng hốt chạy lên Lưu Bạch hiên ở tầng thứ bảy để cứu hỏa.

Trong nháy mắt này, trên người cả hai đều nhuộm máu, chảy máu, đổ mồ hôi, văng mồ hôi, nhưng trong lòng bọn họ đồng thời hiểu được mấy chuyện.

Càng đi lên tầng cao thì người lại càng ít.

Những người ở tầng thứ năm và thứ sáu, thấy tầng cao nhất bốc cháy đều không có lòng ham chiến, có người chạy trốn xuống lầu, còn những người không trốn lại vội vàng chạy lên lầu cứu người cứu hỏa.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch thừa dịp này tấn công lên tầng thứ bảy Bạch lâu, cũng là Lưu Bạch hiên.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Thân Thể Xác Thịt

Kim quang rực rỡ, đốm lửa tung tóe.

Kim quang và đốn lửa va chạm vào nhau, biến thành ánh lửa.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, đang muốn đứng dậy đi dập tắt lửa. Nhưng trong khói lửa bốc cháy này, hắn lại đột nhiên cảm giác được một ngọn lửa dục bình sinh chưa từng thấy, giống như có một con mãnh thú hồng hoang bị nhốt trong cơ thể, dùng khí thế khai trời mở đất, diệt tuyệt thế gian xông ra bên ngoài, không thể ngăn cản. Khiến cho Bạch Sầu Phi không tiếc đốt cháy thân thể trong đó, tan xương nát thịt cũng không uổng phí.

Khi dục niệm dâng trào như cuồng phong bão tố, sóng lớn vỗ bờ, hắn đã hạ quyết tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng phải trước tiên hưởng thụ thân thể nhẵn nhụi nóng bỏng này, chiếm được rồi hãy nói.

Bạch Sầu Phi cho rằng, muốn chiếm được trái tim của một nữ nhân thì trước tiên phải chiếm được thân thể của nàng. Bất kể nàng có yêu ngươi hay không, ngươi đã chiếm được cả thân thể của nàng, còn quan tâm làm gì đến tình yêu trên tinh thần.

Giống như muốn đối phó với một người, giết hắn rồi thì sẽ không sợ hắn báo thù, đánh trả. Đối với một cô gái cũng vậy, chiếm hữu nàng rồi thì không ai có thể vãn hồi, thay đổi, bù đắp được sự thật này. Cho dù sau này nàng có thể thay lòng, nhưng nàng cũng đã từng thuộc về mình.

https://thuviensach.vn

Trong ánh lửa xâm chiếm một cô gái xinh đẹp, thuần khiết và hôn mê, cảm giác này càng khiến cho hắn máu nóng dâng trào, thú tính bốc lên.

Cho dù hắn phải dập lửa, cũng có thể làm sau khi đã xâm chiếm xong. Huống hồ nhìn ánh lửa kia, nhất thời còn chưa thể cháy đến bên người.

Lửa bên ngoài giường, còn thân thể đang ở trên giường.

Hắn có thân thể, dùng thân thể cường tráng của hắn để xâm chiếm một thân thể mềm mại xinh đẹp khác, hắn cho rằng đó là một loại hưởng thụ chí cao vô thượng, cũng là một chuyện thần thánh vô cùng.

Vì chuyện này, đáng để cho hắn đùa với lửa.

Hắn muốn dập tắt ngọn lửa trong cơ thể trước, sau đó mới lo lắng đến ánh lửa bên ngoài.

Chết có gì đáng sợ? Sống thì phải vui vẻ.

Chỉ có điều, nếu sự vui vẻ này được xây dựng trên sự đau đớn của người khác thì sao?

Một tiếng “rầm” vang lên, cửa bị phá tan.

Bạch Sầu Phi đột nhiên đứng lên, hắn vẫn đang trần truồng.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đối Diện Với Người Tới

Người tới không phải ai khác, cũng không phải kẻ địch, mà là người mình.

Những người này vốn canh giữ ở tầng thứ sáu, trông thấy Lưu Bạch hiên bốc cháy, lại không thấy lâu chủ ở bên trong có động tĩnh gì, cho rằng Bạch Sầu Phi đã xảy ra chuyện, vì vậy mới phá cửa xông vào.

Những người xông vào, tất cả đều ngẩn ra.

Bọn họ nhìn thấy Bạch Sầu Phi đang đứng thẳng, hoàn toàn trần truồng, còn có Ôn Nhu áo quần tơi tả.

Ngoại trừ kinh hãi, bọn họ cũng hiểu được mình đã lỗ mãng xông vào…

- Lâu chủ, xin lỗi…

- Bởi vì lửa cháy, chúng tôi sợ ngài…

- Chúng tôi chỉ lo lâu chủ đã xảy ra chuyện, cho nên mới…

Tổng cộng có bốn người xông vào, do Vạn Lý Vọng chỉ huy.

Nguyên danh và ngoại hiệu của hắn đều là Vạn Lý Vọng. Lúc trước hắn bị thua dưới tay Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, ngay cả lệnh bài cũng bị Phương Hận Thiếu lấy đi, mới khiến cho thái sư và "Thái sư

https://thuviensach.vn

phụ” chịu nhục. Nhưng trong chuyện này, hắn hoàn toàn đẩy trách nhiệm lên người Tôn Ngư, vì vậy không bị phạt nặng, cũng xem như là kỳ tích.

Bởi vì hắn cảnh giác và phản ứng nhanh, cho nên trong lửa nóng không lùi mà lại tiến tới, không xuống mà lại đi lên, muốn xông vào trong Lưu Bạch hiên cứu chủ lĩnh công.

Không ngờ, lần này có vẻ như không phải công, mà là “lầm lẫn xông vào”, lầm lẫn phá hư “chuyện tốt”.

Trong số bốn người tiến vào, có ba người đồng loạt lên tiếng giải thích, chỉ một Vạn Lý Vọng không nói lời nào, lập tức quỳ xuống khấu đầu.

Trong ba người lên tiếng, không người nào có thể nói xong, bởi vì lúc này Bạch Sầu Phi đã ra tay.

Khi hắn đang thú tính dâng trào, xuân tình lai láng, hắn ghét nhất có người tùy tiện xông vào, vừa lên tiếng lại không xin lỗi, mà là viện đủ lý do để gỡ tội cho mình. Hắn rất ghét loại thuộc hạ này. Đúng chính là đúng, sai chính là sai, chứ không phải đùn đẩy trách nhiệm.

Do đó hắn dùng tất cả tinh khí và tinh lực, phát ra một chỉ.

Một tiếng “bùng” vang lên, một người trong số đó đã bị chỉ kình đánh thành một đống máu thịt vỡ nát.

Một người khác lại sợ hãi kêu lên:

- Lâu chủ, không, không…

Lại thêm một tiếng “bùng”, Bạch Sầu Phi phát ra một chỉ về phía hắn, khiến cho lồng ngực của hắn thủng một lỗ lớn.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực của hắn hiện lên một lỗ máu lớn bằng đầu người, cũng không lập tức chết đi, lại cúi đầu nhìn vào ngực mìn, không ngừng gào thét.

Người thứ ba nhấc chân bỏ chạy, Bạch Sầu Phi lại bắn ra một chỉ.

Sau một tiếng "bụp", sau ót của hắn đã có thêm một lỗ máu xuyên qua đầu. Thân hình hắn còn đang chạy thẳng về phía trước, sau đó lăn xuống thang lầu.

Trong nháy mắt Bạch Sầu Phi đã liên tục giết chết ba người, lửa dục hơi dịu xuống, tinh khí cũng giảm đi. Ngay lúc này lại có hai người xông vào.

Hai người này cả người đầy vết máu.

Một người có khuôn mặt màu đen bị rách, trong tay hắn có một thanh đao rất ngắn, trên đao đầy những còn sâu màu đỏ.

Một người khác khuôn mặt vừa trắng vừa đen, trên khuôn mặt anh tuấn mọc đầy mụn, đang kêu lớn:

- Ôn Nhu! Ôn Nhu!

Con ngươi Bạch Sầu Phi co lại, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng liếc nhìn hai người.

Hai người vừa vào hiên, trông thấy tình hình như vậy lập tức giận dữ. Trương Thán muốn lao đến che chở Ôn Nhu, Thái Thủy Trạch lại kéo lấy hắn:

- Hắn là Bạch Sầu Phi, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

- Hắn làm Ôn Nhu như vậy… ta giết hắn!

https://thuviensach.vn

- Ngươi kích động như vậy, chỉ sợ không giết được hắn, còn không thể cứu được Ôn Nhu.

- Ngươi còn không mau dập tắt lửa, lỡ cháy đến chỗ Ôn Nhu thì sao!

- Không đâu. Lửa "Tạc Kiếm" của ta là lửa giả, có sáng nhưng không nóng, đốt người không chết đâu.

Lúc này Trương Thán mới hiểu được vì sao Thái Thủy Trạch có thể bình tĩnh như vậy, cũng chú ý đến nhắc nhở của Thái Thủy Trạch, liền nói:

- Ta cầm chân hắn, ngươi đi cứu Ôn Nhu!

- Không.

Thái Thủy Trạch kiên định lắc đầu. Hắn vừa lắc đầu, máu cũng không kìm được chảy xuống:

- Hắn chỉ muốn thân thể Ôn Nhu, không giống như muốn giết cô ấy, xem ra nhất thời cũng không cần lo lắng đến tính mạng cô ấy…

- Ngươi điên rồi!

Trương Thán thấp giọng quát:

- Chẳng lẽ ngươi bỏ mặc cô ấy không quan tâm?

- Không phải không quan tâm, mà là không cần phân tâm đi cứu Ôn cô nương.

Thái Thủy Trạch bình tĩnh nói:

- Dù sao đã không thể đánh ra ngoài được, chúng ta hãy hợp sức tấn công tên Bạch Vô Thường này, đuổi hắn ra khỏi phòng, sau đó chúng ta cố thủ ở đây, cầm cự được đến lúc nào thì hay lúc nấy…

https://thuviensach.vn

Đây là kế sách của Thái Thủy Trạch.

Nhưng phải đuổi Bạch Sầu Phi ra khỏi Lưu Bạch hiên, làm được sao?

Có thể sao?

Lúc này, nơi thang lầu vang lên tiếng bước chân nườm nượp, không ít đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu đang xông lên Lưu Bạch hiên.

Ngoài ra, bên ngoài Kim Phong Tế Vũ lâu cũng vang lên tiếng gào thét, la giết ngập trời. Đám người Tống Triển Mi, Lạc Ngũ Hà ở ngoài lâu cao giọng chửi mắng, đòi đám người Ôn Nhu và Trương Thán, thu hút chủ lực của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, đám người Lương Hà, Chu Như Thị, Tường Ca Nhi dĩ nhiên cũng phải ra ngoài ứng phó.

Trong Lưu Bạch hiên, Bạch Sầu Phi trần truồng đang đứng hiên ngang bên cạnh ngọc thể sáng ngời không mảnh vải của Ôn Nhu, đối diện với hai tên người máu đang suy nghĩ đối sách trước hiên, “Hỏa Hài Nhi” Thái Thủy Trạch và “Thần Thâu Đắc Pháp” Trương Thán.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu đang cuồng phong nổi dậy, mưa gió bão bùng, giống như điềm báo trước cơn bão.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tình Cảm Hữu Tình

Đêm nay có gió, nàng đi ra Lâm Âm, khi băng qua Trường Đình, chợt nhìn thấy một góc lầu cao ngũ sắc dưới bầu trời đầy sao. Trên đỉnh lầu đèn đuốc sáng trưng, ánh lửa lập lòe, giống như dưới bầu trời đêm mây gió cuộn trào vẫn còn lại một phương trống rỗng. Ngước lên bầu trời, nhìn xuống sóng biếc, một góc mái lầu này rất có khí phái độc bá thiên hạ, phong lưu khắp chốn. Nàng biết hiện giờ người nào đang ở trong đó. Nàng muốn báo thù, nàng vẫn đang chờ. Nàng chờ chủ nhân trong lầu này quật khởi, đứng lên, hưng thịnh, cũng chờ tòa lầu khí vũ phi phàm này dần dần suy sụp, thất bại, thậm chí hoàn toàn hủy diệt. Nàng chờ để thấy những chuyện này, cũng không tiếc âm thầm ra tay biến những chuyện này thành sự thật.

Sau đó nàng đi đến bên cạnh gốc cây mai già kia.

Hoa mai thơm dịu, như nhạt mà lại sâu.

Mai hồng nở rộ.

Nàng hít một hơi thật sâu, hương mai thấm vào người, sau đó ngắt một cành mai, cắm nghiêng trên mặt đất ướt đẫm sau khi sương xuống.

Chẳng lẽ nàng muốn dùng cành mai làm bia, dùng hoa mai để thờ, dùng hương mai để tế?

Trong buổi tối đang lên này, nàng đang tưởng niệm người nào?

https://thuviensach.vn

Không phải.

Sau khi nàng dùng tư thái xinh đẹp cắm nhành mai xuống, trong đất chợt vang lên tiếng lạch cạch, sau đó mặt đất nơi nàng đứng từ từ nứt ra…

Giống như một chiếc quạt đang từ từ mở ra, phía trên vẽ núi vẽ nước, viết những lời lưu niệm, đều sẽ lần lượt nhìn thấy sau khi mặt quạt hoàn toàn mở rộng.

Dung mạo của nàng gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp.

Năm đó nàng gảy đàn trên sông, hôm nay trong lòng nàng đã không códây đàn.

Nàng chính là Lôi Thuần, đương kim tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Ngươi có thể nghe được tiếng đàn, là bởi vì đàn có dây.

Một người có cảm tình, là bởi vì hắn hữu tình.

Lôi Thuần thì sao?

Tại sao vẻ u buồn lộ ra trong đôi mắt tịch mịch của nàng, lại khiến người ta cảm thấy đó không phải là tình, mà là vô tình.

Vô tình, rốt cuộc là vì tình đến lúc nồng tình chuyển nhạt, hay là tình đến nơi sâu không oán trách?

Ngươi nói sao?

Ai mà biết.

Nếu đạo vô tình lại hữu tình, vậy trời hữu tình thì trời cũng già. Nếu nói đến vô tình, không bằng cứ đi hỏi Vô Tình.

https://thuviensach.vn

“Vô Tình” này đương nhiên là Vô Tình trong “Tứ Đại Danh Bổ”.

Nhưng mà ngay cả Vô Tình cũng không phải hoàn toàn vô tình, chẳng qua là tình cảm của y quá yếu ớt, sợ bản thân trên tình cảm dễ bị tổn thương, tổn thương nặng nề, cho nên dùng “vô tình” để làm lá chắn, phòng ngừa hậu hoạn. Ai có thể tuyệt đối vô tình?

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hắc Đao

Máu vốn có màu gì?

Là màu đỏ.

Hiện giờ máu của hắn chảy xuống lại là màu đen.

Bởi vì đao quá độc, khiến cho máu của hắn lập tức đổi màu? Hay là người ra tay quá hèn hạ, đến nỗi người bị ám toán không muốn chảy ra máu đỏ?

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hắc Đạo

Nếu như một đao kia của hắn chém về phía Bạch Sầu Phi, khả năng thành công gần như hoàn toàn không có.

Nhưng bây giờ hắn lại chém vào Ôn Nhu, như vậy rất có hi vọng thành công, bởi vì Bạch Sầu Phi không ngờ được.

Chẳng những Bạch Sầu Phi không ngờ được, ngay cả Trương Thán cũng cảm thấy bất ngờ, cho nên hắn kêu lớn:

- Thái Hắc Diện, ngươi điên rồi à?

Một chỉ của Bạch Sầu Phi đâm về phía Thái Thủy Trạch, ngay vào giữa trán.

Đao có màu đen.

Thân thể trắng nõn.

Đao gác lên vòng eo của Ôn Nhu.

Làn da trên người nàng mịn màng trắng nõn, cùng với lưỡi đao phản chiếu tạo nên một sự quyến rũ mê người.

Đao chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, Ôn Nhu sẽ bị chém thành hai khúc.

Ngón tay ấn vào trên trán Thái Thủy Trạch, nhưng vẫn chưa phát lực.

https://thuviensach.vn

Tình huống rất rõ ràng.

Ánh mắt Thái Thủy Trạch nói cho Bạch Sầu Phi biết một chuyện, chỉ cần Bạch Sầu Phi vừa phát ra chỉ kình, hắn cũng sẽ một đao cắt Ôn Nhu vô tội ra thành hai đoạn.

Ôn Nhu có lẽ còn đang hôn mê, nhưng dưới lưỡi đao màu đen, làn da trắng đến mức khiến người khác lóa mắt cũng nổi lên một trận run rẩy.

Trên người Thái Thủy Trạch vẫn đang chảy máu, tay của hắn vẫn run rẩy, người cũng thở hổn hển.

Trên lưỡi đao vẫn còn chảy máu của hắn, là máu đỏ.

Thân thể cô gái trắng như tuyết.

Giọt máu nhỏ lên làn da mềm trắng trẻo của Ôn Nhu, vô cùng nổi bật, hết sức rõ ràng.

Ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn ấn lên trán Thái Thủy Trạch.

- Đầu ngón tay của ngươi vừa phát lực, ta sẽ chém xuống.

Thái Thủy Trạch phải thở hổn hển bảy tám hơi, mới có thể nói xong câu này. Mặc dù khi nói một chữ hắn đều dừng lại một lúc, ngừng lại một hồi, nhưng mỗi chữ vẫn hết sức rõ ràng.

- Ngươi sẽ không chém xuống.

- Tại sao?

- Bởi vì ngươi không có lý do gì giết cô ấy, người mà ngươi muốn giết là ta.

- Ngươi có thể thử một chút.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi yên tĩnh lại.

Loại yên tĩnh kia rất điềm đạm nho nhã, giống như một con hạc trắng thu cánh. Lúc hắn đối địch nhưng vẫn chưa ra tay, dáng vẻ lại rất đẹp mắt.

Có lẽ câu nói "tĩnh như xử nữ" chính là chỉ loại người như hắn.

Hắn nhìn bên trái, nhìn bên phải, cẩn thận quan sát thân thể ngọc khiết băng thanh mà thiếu chút nữa hắn đã chiếm hữu được, nhất thời cũng không tỏ thái độ gì.

- Cho dù ta nghĩ thế nào…

Bạch Sầu Phi vẫn ung dung. Trên thực tế, thời gian quả thật hoàn toàn có lợi cho hắn. Cho nên hắn thăm dò nói:

- Ngươi hình như không có lý do gì để giết Ôn Nhu.

- Ngươi không nhìn ra sao? Ta đã là một người sắp chết.

- Đúng, ngươi đã là một người sắp chết, còn hại thêm một tính mạng vô tội làm gì?

- Nhưng mạng của ta là do ngươi hại.

- Đáng tiếc ngươi không giết được ta.

- Nhưng mà ngươi thích cô ấy, hơn nữa hiển nhiên ngươi còn chưa chiếm được cô ấy.

- Cho nên ngươi chỉ cần giết cô ấy, ít nhất cũng có thể đả kích ta, khiến ta vĩnh viễn không chiếm được?

- Đúng vậy.

https://thuviensach.vn

- Chậc chậc chậc, đây là hành vi hiệp nghĩa của hán tử Tượng Tị tháp sao?

- Không sai, ta là đệ tử trong Tượng Tị tháp. Nhưng ngươi cũng đừng quên, trước khi gia nhập Tượng Tị tháp thì ta là ai?

- Ngươi họ Thái, ta vẫn chưa quên.

- Hắc Diện Thái gia chúng ta quen trở mặt không nhận người. Lại nói, binh khí đại vương Thái Hắc Diện chúng ta cũng không xem là người võ lâm chính quy, nếu tính cũng chỉ có thể xem là người trong hắc đạo. Hành vi của hắc đạo, coi trọng miệng đen, mặt đen, tay đen, lòng đen, không cần coi trọng cái đống nguyên tắc và quy củ nhàm chán. Chỉ cần ta giết cô ấy, có thể đả kích được ngươi, vậy thì ta nhất định sẽ làm. Cô ấy không phải thê tử của ta. Chỉ cần cô ấy chết ở đây, ngươi sẽ trở thành thù địch với Lão Tự Hiệu, Lạc Dương Ôn gia và huynh đệ trong Tượng Tị tháp, cả đời này cũng không hóa giải được.

Con ngươi Bạch Sầu Phi bắt đầu co lại, nhíu mày hơi có vẻ đau đớn, liếc nhìn Trương Thán đang từ sau lưng lẻn tới, nói:

- Nhưng chuyện hôm nay, có hắn tận mắt nhìn thấy.

- Đúng vậy.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cho nên chỉ cần ta giết chết cô ấy, ngươi phải giữ lại tính mạng của hắn.

Nói xong lại muốn hạ lưỡi đao xuống.

- Chờ đã… có gì từ từ nói!

Lần này Bạch Sầu Phi có vẻ cấp bách:

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn thế nào?

- Ta chẳng muốn thế nào cả.

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta chỉ cần ngươi cút ra ngoài.

Bạch Sầu Phi lại nhíu mày một cái, sau đó cười nói:

- Ta ra ngoài, ngươi cho rằng các ngươi có thể trốn được sao?

- Trốn không được.

Thái Thủy Trạch nói:

- Nhưng chỉ cần các ngươi dám xông vào, chúng ta sẽ giết Ôn Nhu trước. Chúng ta không còn mạng, ngươi cũng mất đi thức ăn ngon đã đến miệng.

- Ngươi biết không?

Bạch Sầu Phi chắp tay cười lạnh nói:

- Ngươi uy hiếp rất hoang đường, dùng chính mạng sống của người bên phía các ngươi để uy hiếp, đúng là rắm chó không kêu.

- Ngươi biết không?

Trên khuôn mặt đầy máu của Thái Thủy Trạch lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết:

- Bất kể có biết hay không, chỉ cần ngươi còn do dự, ta sẽ một đao chém xuống.

Nói xong, hắn lại muốn hạ đao xuống.

https://thuviensach.vn

- Chờ đã!

Bạch Sầu Phi cuối cùng cũng kêu lên, giậm giậm chân, thu chỉ rời đi. Trước khi đi hắn còn oán hận, hung hăng để lại một câu:

- Cứ để cho các ngươi ở lại Lưu Bạch hiên, xem thử có thể cầm cự đến khi nào.

Lúc rời đi, ngón tay của hắn lại phất một cái về phía Ôn Nhu ở xa. Chiêu này lại nằm ngoài dự liệu của hai người Thái, Trương. Có điều Ôn Nhu chỉ "ừm" một tiếng, cũng không có gì khác thường. Lúc này Bạch Sầu Phi đã dẫn theo Vạn Lý Vọng bước nhanh ra ngoài.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bạch Đạo

Bạch Sầu Phi hậm hực rời khỏi Lưu Bạch hiên, bên ngoài đã có một đám đệ tử đứng chờ.

Lúc Bạch Sầu Phi đi qua bên cạnh, Vạn Lý Vọng lập tức cởi áo khoác lông xuống, khoác lên người Bạch Sầu Phi, sau đó vội vàng nói một câu:

- Lâu chủ, tôi thấy hắn chỉ muốn phô trương thanh thế mà thôi. Chúng ta phối hợp bất ngờ tấn công, nhất định có thể giết chết tên quỷ rách mặt chỉ còn lại nửa cái mạng này.

Bạch Sầu Phi lại lạnh lùng liếc hắn một cái:

- Ta làm sao có thể bị bọn chúng ép ra ngoài? Để cho bọn chúng cố thủ Lưu Bạch hiên, chúng ta mới có thể thả dây dài, câu cá lớn. Lại nói, với vết thương trên người của tên quỷ mặt đen kia, có thể cầm cự được đến khi nào? Một khi hắn ngã xuống, chỉ còn lại một cái thùng cơm, có thể làm được gì?

Vạn Lý Vọng lập tức tỏ vẻ bội phục và tỉnh ngộ.

Hắn lại không chú ý tới, khi Bạch Sầu Phi nói những lời này, lại liên tục nhíu mày mấy lần.

Có lẽ, cho dù hắn chú ý tới, cũng sẽ giả vờ như không nhìn thấy. Một lãnh tụ sẽ không muốn để người khác biết nhược điểm của hắn, cho dù đó

https://thuviensach.vn

là thủ hạ tâm phúc.

Nguyên nhân Bạch Sầu Phi nhíu mày, cũng là nỗi khổ âm thầm khiến hắn phải rời khỏi Lưu Bạch hiên.

Tuy hắn tinh khôn như quỷ, nhưng vẫn bị "Đao Trùng" tập kích. Hắn nhất thời có thể đè nén độc lực của "sâu trên đao", nhưng nhất định phải tốn một ít thời gian, tìm một nơi vận công, mới có thể bức "Đao Trùng" dính vào trên yếu huyệt ra ngoài.

Hiện giờ hắn không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, hắn phải nhanh chóng đi giải quyết hai chuyện.

Một là bức độc lực của "Đao Trùng" trong cơ thể ra ngoài.

Hai là hội hợp với chủ lực đã được Lương Hà bố trí, chỉ chờ đám người Vương Tiểu Thạch vào lâu, hắn sẽ vận dụng tất cả những gì có thể, giết sạch đối phương.

Muốn làm tốt chuyện thứ hai, hắn phải làm xong chuyện thứ nhất trước.

Đương nhiên hắn cũng có phần tiếc nuối, trước sau vẫn không thể thỏa mãn tâm nguyện, tiêu hồn một phen với Ôn Nhu.

Lúc rời khỏi Lưu Bạch hiên, hắn lại làm một chuyện, đó là bắn ra một chỉ. Một chỉ này đã giải khai huyệt đạo bị khống chế của Ôn Nhu.

Thứ hắn không ăn được, cũng quyết không để cho người khác chiếm tiện nghi. Huống hồ cho dù được giải huyệt đạo, Ôn Nhu vẫn còn ở trong Lưu Bạch hiên, bay không được, trốn không xong.

(Ôn Nhu, chà, Ôn Nhu.)

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới thân hình trắng trẻo, mềm mại và xinh xắn của cô gái này, thân thể của hắn trong áo lông chợt nóng lên.

Ngay lúc này, Lương Hà lại khẩn cấp báo tin, mang đến hai tin tức.

Thứ nhất, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng. “Thất Tuyệt Thần Kiếm” đã đến sáu người, còn có “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt, một trong sáu đại cao thủ đương thời cũng đã đến, chỉ chờ Vương Tiểu Thạch xuất hiện.

Thứ hai, Tôn Ngư đã trở lại.

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chủ Nhân Trong Lâu

Kiệu đỏ thẫm, rèm đỏ tươi.

Đỏ rực hơn cả nhụy mai nở rộ.

(Nhưng bên trong thật sự là y sao?)

(Y thật sự chưa chết sao?)

(Y thật sự ở trong đó sao?)

(Y vẫn còn bệnh nặng sao?)

Mặc dù Địch Phi Kinh vẫn chưa nhìn thấy nhân vật truyền kỳ đã trở thành thần thoại kia, nhưng trông thấy chiếc kiệu này và màu sắc của nó, đã gợi nên tưởng tượng vô hạn, truyền kỳ vô biên, ảo mộng vô tận.

Y nhìn thấy chiếc kiệu này, ngoại trừ thở dài một tiếng, còn đột nhiên sinh ra một loại xung động khát máu hiếu sát, hận không thể lập tức đánh nát chiếc kiệu này mới có thể cam lòng, lại bất chợt sinh ra một sự sùng kính chí cao, giống như muốn quỳ xuống bái lạy.

Người trong kiệu này, cả đời chưa từng biết đến cảm giác khỏe mạnh, thân thể của y giống như sinh ra để chịu khổ, ý chí cũng như vậy. Càng chịu khổ, y dường như càng kiên cường hơn, càng kiên định hơn. Lúc còn tại vị, không ai có thể thể đánh bại y, cho dù là lúc suy sụp, vẫn không ai có thể thay thế được y.

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần vẫn mang theo vẻ ngạc nhiên, vừa khâm phục vừa nghi hoặc hỏi:

- Lại bị huynh đoán trúng rồi. Huynh làm sao biết được?

Địch Phi Kinh lại giống như sóng lớn không kinh, đáp:

- Ta đoán.

Lôi Thuần vừa kính phục vừa hâm mộ, hé miệng cười nói:

- Muốn đoán cũng phải có cơ sở chứ.

Địch Phi Kinh lại cúi đầu xuống, chỉ lạnh nhạt nói:

- Không sai, có hai cơ sở để suy đoán, một là lý luận, hai là trực giác.

Lôi Thuần cảm thấy hứng thú hỏi:

- Trực giác? Ngươi chỉ dựa vào cảm giác?

Địch Phi Kinh lại nhìn viên pha lê treo trước ngực mình:

- Ta nghĩ, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu danh chấn bốn phương, Tô Mộng Chẩm Tô công tử đứng đầu quần hùng, tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng, chết một cách im hơi lặng tiếng như vậy. Ta luôn cho rằng, loại người giống như Tô Mộng Chẩm, trừ khi là chính y muốn chết, nếu không thì không ai có thể giết được y.

Lôi Thuần vẫn chưa muốn dừng:

- Nhưng mà đạo lý này, huynh làm sao nghĩ ra được?

Lúc này Địch Phi Kinh không nhìn viên pha lê treo trên ngực mình, mà lại nhìn mũi chân của mình, chỉ từ tốn nói một câu:

https://thuviensach.vn

- Lôi Mãn Đường.

Đôi mi thanh tú của Lôi Thuần nhíu lại:

- Lôi Mãn Đường?

- Không phải sao?

Địch Phi Kinh nhàn nhã nói:

- Người sáng lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc, y có bốn người bạn chí cốt, đó là "Tung Dương Đại Cửu Thủ" Ôn Vãn, Hồng Tụ nữ ni chủ trì chùa Báo Địa Ngục, Ban Ban Biện trong Diệu Thủ Ban môn, còn có "Phong Đao Quải Kiếm Phích Lịch đường" Lôi Mãn Đường. Bốn người bọn họ quả thật đều có sâu sắc với Tô gia, ngay cả Tô Mộng Chẩm sau khi cầm quyền, cũng không vứt bỏ tình duyên của bốn nhà. Tô Mộng Chẩm tự mình bái Hồng Tụ thần ni của Tiểu Hàn sơn làm sư phụ, Hồng Tụ đao chính là do thần ni ban tặng. Ban Ban Biện giúp cha con họ Tô xây dựng Kim Phong Tế Vũ lâu bốn lầu một tháp trên Thiên Tuyền sơn. Khi thế lực của Tô công tử gặp nguy hiểm, Ôn Vãn đã phái đệ tử đắc ý của y, cũng là con của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng đến trợ giúp. Lôi Mãn Đường tuy ngại quan hệ đối địch giữa ngoại hệ của Lôi gia là Lôi tổng đường chủ với Tô Mộng Chẩm, không thể thiên vị giúp Kim Phong Tế Vũ lâu của họ Tô, nhưng Lôi Mãn Đường từng đảm nhiệm chức chưởng môn nhân thay mặt của Giang Nam Phích Lịch đường, nếu như không phải y âm thầm ngăn chặn, khi thế lực của Lôi lão tổng trong kinh không thể đánh hạ Kim Phong Tế Vũ lâu, Phích Lịch đường đã sớm phái đại tướng đến cứu viện rồi. Lôi gia chậm chạp không có hành động, đến nỗi Lôi tổng một cây làm chẳng nên non, nóng lòng cầu thắng, mới bị nghịch tặc Lôi Mị ám toán, chí lớn không thành. Nói như vậy, Lôi Mãn Đường vẫn còn tình nghĩa…

Đôi mi thanh tú của Lôi Thuần nhướng lên:

https://thuviensach.vn

- Những điều này có liên quan gì đến chuyện huynh đoán ra Tô công tử đang ẩn nấp ở chỗ ta?

- Quan hệ rất lớn. Thứ nhất, đừng quên xét về phe phái tại kinh, thế lực do Quan Thất thành lập đầu tiên là lớn nhất, tiếp đó mới là đường chúng ta. Sau khi thực lực của đường chúng ta lớn mạnh, Kim Phong Tế Vũ lâu mới xuất hiện...

Lôi Thuần đồng ý:

- Cho nên Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập sau Lục Phân Bán đường.

- Đúng vậy. Kim Phong Tế Vũ lâu bốn lầu một tháp do Ban Ban Biện của Diệu Thủ Ban môn xây dựng, mà khi đó Lôi Mãn Đường đại biểu cho tổng đường Giang Nam trấn giữ nơi này, khó đảm bảo sẽ không có một "thông đạo đặc biệt", từ Kim Phong Tế Vũ lâu ở Thiên Tuyền sơn nối thẳng đến đường chúng ta.

Địch Phi Kinh phân tích cặn kẽ:

- Đúng không?

Lôi Thuần khẽ thở dài một tiếng:

- Đúng.

- Thứ hai, nếu Bạch Sầu Phi trăm phương ngàn kế muốn phản bội giết chủ, hắn nhất định đã bố trí cẩn thận, không để cho Tô công tử có bất kỳ đường sống nào. Cho dù Tô công tử thoát được nhất thời, tránh được một trận, cũng nhất định sẽ bị hắn lùng ra. Nhưng mà, hiển nhiên hắn lại chẳng có thu hoạch gì. Tất cả đường sống đều bị phong tỏa, nếu Tô công tử vẫn còn ở lại trong lâu, nhất định không thể đảm bảo tính mạng. Khả năng duy nhất, chính là không có khả năng. Lục Phân Bán đường tiếp giáp với Kim

https://thuviensach.vn

Phong Tế Vũ lâu, đây vốn là một đường chết, nhưng lại là con đường để Tô công tử tìm sống trong cái chết.

Lôi Thuần khẽ thở dài nói:

- Phía sau đường chết vốn là đường sống, phía sau dốc cụt nhất định có kỳ quan, hoa lúc càng lạnh thì lại càng đẹp.

- Thứ ba, cũng chỉ có con đường này là Bạch Sầu Phi không phong tỏa được, cũng là con đường duy nhất mà Tô Mộng Chẩm có thể ung dung xóa sạch dấu vết. Huống hồ Bạch Sầu Phi đã từng dùng thuốc nổ. Loại kiêu hùng giống như Tô Mộng Chẩm, vào lúc này cảnh này, cũng chỉ có con đường này để đi. Hơn nữa đây là con đường mà Bạch Sầu Phi cho là đường cùng, y chỉ có thể đi lên đường chết để tìm đường sống.

- Huynh nói không sai chút nào.

Lúc này Lôi Thuần lại nhìn ngón tay của nàng:

- Nếu như biết cách đi đường chết, sẽ có thể trở thành đường sống.

Ngón tay của nàng rất nhọn, rất xinh xắn, trên ngón cái còn đeo một chiếc nhẫn màu xanh có hình con mắt.

Địch Phi Kinh nhận ra chiếc nhẫn này, đó là chiếc nhẫn mà Lôi Tổn đeo trên tay trước khi chết, gần đây Lôi Thuần mới đeo nó lên.

- Thứ tư, ta gia nhập Lục Phân Bán đường đã hai mươi năm, nếu như có thông đạo dẫn đến Lục Phân Bán đường, ta nhất định sẽ biết.

Địch Phi Kinh nếu như đã nói, vậy thì sẽ nói hết:

- Trừ khi là thông đạo đó ở trong trong Đạp Mai Tầm Tuyết các của tiểu thư cô.

https://thuviensach.vn

- Đúng.

Trong mắt Lôi Thuần đầy vẻ khâm phục:

- Lối ra của địa đạo quả thật ở trong rừng mai của Tầm Tuyết các.

- Nghĩ cũng phải.

Địch Phi Kinh nhớ lại, nói:

- Khi Lôi tổng đường còn tại thế, luôn phái một đám cao thủ hạng nhất đến nơi đó coi chừng. Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp đều canh giữ ở đó, khi đó cô vẫn còn chưa trở lại trong kinh.

- Ta vốn cũng không biết, nhưng trước khi cha chết thảm tại thọ yến của Tô công tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu, đã nói hai chuyện với ta.

Địch Phi Kinh cũng nhớ được, những người tham dự chiến dịch đó đều kể lại với hắn chuyện này:

- Lôi tổng nói cho cô bí mật của thông đạo?

- Khi đó, cha ta đã bày thiên la địa võng tại lối ra thông đạo này, những cao thủ đánh lén đều mai phục ở đó, chỉ chờ Tô công tử lợi dụng đường hầm này tập kích Lục Phân Bán đường, sẽ có thể một lần tiêu diệt đối phương.

Lôi Thuần hé miệng cười, lúm đồng tiền hiện lên thật sâu:

- Nhưng Tô công tử vẫn không lợi dụng con đường này.

Địch Phi Kinh gật đầu nói:

- Theo ta thấy, Tô công tử nhất định đã nghĩ đến quan hệ giữa đời trước của y và Lôi Mãn Đường năm đó, nếu như y biết bí mật của đường

https://thuviensach.vn

hầm, Lôi tổng rất có thể cũng biết được. Nếu như Lôi lão tổng đã biết, nhất định sẽ tụ tập trọng binh chờ đợi. Tô công tử là người thông minh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên sẽ không làm chuyện tự chuốc lấy thất bại.

Lôi Thuần cười nói:

- Kết quả, nó lại thành đường sống của y ngày sau.

Nàng xinh đẹp đến phong tình, nói:

- May mắn, huynh là người bên phe ta, chứ không phải là kẻ địch của ta.

Địch Phi Kinh nghe vậy, trong lòng giật mình.

Sau đó nàng lại cười dịu dàng, liếc nhìn ngón tay của mình, còn có chiếc nhẫn xanh hình con mắt trên ngón tay:

- Cha ta trước khi chết, không chỉ nói với ta những lời này.

- Ồ?

Địch Phi Kinh không chính thức hỏi, nhưng ngữ khí của y lại là đang hỏi.

Loại giọng điệu này có thể khiến người ta không trả lời câu hỏi của y. Dù sao cũng không hỏi ra, cho dù không trả lời cũng không xem là làm mất mặt.

Địch Phi Kinh làm việc luôn chừa lại đường lui. Chừa lại đường lui cho người khác, cũng chính là chừa lại đường lui cho mình.

- Người còn nói cho ta biết phương pháp, lúc cần thiết có thể triệu tập cao thủ của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia đến cứu viện.

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần chớp đôi mắt như u mộng:

- Trừ điều này ra, còn có một câu.

Lần này Địch Phi Kinh hoàn toàn không hỏi, từ trước đến nay hắn luôn không hỏi những vấn đề không nên hỏi.

Nhưng Lôi Thuần lại chủ động nói ra:

- Mặc dù có thể nói, người đã gián tiếp chết trong tay Tô Mộng Chẩm, nhưng trước khi lâm chung người lại nói cho ta biết "nếu ta chết thì cũng đã chết rồi, con phải sống vì đại nghiệp mà ta gây dựng, chứ không phải vì báo thù cho ta mà chết, vậy thì tuy ta chết nhưng vẫn như sống. Báo thù thật sự không phải là dùng lực lượng của mình để giết chết kẻ địch, mà là dùng lực lượng của kẻ địch để khiến cho mình lớn mạnh.

Sau khi Địch Phi Kinh nghe xong, chỉ thở dài nói:

- Tổng đường chủ quả thật là nhân vật phi phàm, kiến thức người thường không thể sánh bằng.

Lôi Thuần cười, cười rất đơn thuần, nhưng có lẽ vì ánh mắt của nàng vẫn không thay đổi vẻ ưu ấp, khiến người ta cảm thấy nàng vẫn mang chút âu sầu:

- Cho nên, vị khách trong kiệu của chúng ta tối nay mới có thể sống đến bây giờ.

Nàng chỉ vào chiếc kiệu rực rỡ kia, thân thiết nói:

- Cho nên, chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu mới có thể sống đến bây giờ. Hơn nữa…

Nàng vốn nhu nhược, lúc này lại tỏ ra rất kiên quyết:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta còn chờ thời cơ, để Tô công tử một lần nữa trở thành chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu, chủ nhân duy nhất trong lâu.

Sau đó nàng chợt đổi đề tài, áy náy hỏi Địch Phi Kinh:

- Nhiều chuyện quan trọng như vậy, nhưng ta lại không nói cho huynh biết trước.

Nàng ngập ngừng hỏi:

- Huynh không cảm thấy tức giận sao?

- Những gì cô làm đều đúng.

Địch Phi Kinh giống như không cần suy nghĩ, nói:

- Cô mới là tổng đường chủ, nhất là chuyện quan trọng như vậy, cô không cần phải nói trước với ta.

Lôi Thuần nhìn Địch Phi Kinh, dịu dàng cười một tiếng, dáng vẻ vô cùng cảm kích.

Lúc này, người trong chiếc kiệu rực rỡ kia đột nhiên ho lên một trận, khiến người ta kinh hãi, hơn nữa còn giống như một người bệnh nặng sắp chết, thở ra tất cả hơi còn lại trong người, sau đó mới nói một câu:

- Lời các người nói chưa chắc đã hoàn toàn đứng.

Địch Phi Kinh hơi ngạc nhiên.

Lôi Thuần chớp cặp mắt nghi vấn. Ngay cả lúc bi thiết, thê lương, ánh mắt của nàng vẫn đầy vẻ ưu sầu.

- Ít nhất các người đã nói sai một chuyện.

Người kỳ dị bên trong chiếc kiệu kỳ dị, dùng âm điệu kỳ dị nói:

https://thuviensach.vn

- Ta là một kẻ tự chuốc lấy thất bại. Ít nhất, ta đã trọng dụng Bạch Sầu Phi, đó là bằng chứng rõ ràng của việc tự chuốc lấy thất bại.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ôn Nhu Tin Tưởng Hay Là

Ôn Nhu đã tỉnh dậy.

Trước khi Bạch Sầu Phi rời đi, bởi vì sợ hai hán tử này "chiếm tiện nghi", cho nên đã tiện tay giải khai huyệt đạo của Ôn Nhu.

Vì vậy Ôn Nhu đã nhẹ nhàng tỉnh giấc.

Chuyện thứ nhất, chính là nàng phát hiện mình đang trần truồng.

Nàng kinh hãi, đỏ mặt.

- Đây là chuyện gì?

Nàng xấu hổ kêu lên, nắm lấy khăn trải giường che đậy thân thể, sau đó nhìn thấy Trương Thán cũng có mặt ở đây, liền tức giận nói:

- Ngươi làm gì thế?

Trương Thán lúng ta lúng túng, xoay người đi, sau đó lại xoay về, muốn giải thích với Ôn Nhu.

Đúng lúc Ôn Nhu đang nghĩ cách nhanh nhất mặc áo lót vào, vừa thấy Trương Thán quay đầu lại, liền hô lớn:

- Đừng đừng đừng quay đầu lại! Ngươi mà dám nhìn, ta sẽ móc mắt của ngươi đem cho chim ưng ăn! Hắc Thán Đầu đáng chết, làm gì thế, bản

https://thuviensach.vn

cô nương không giết ngươi...

Lúc này nàng lại cảm thấy vùng ngực hơi đau, giống như từng bị người khác chạm vào, phần da nơi đó cũng đỏ lên.

Nhưng bên dưới… bên dưới hình như không có gì khác thường…

(Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?)

(Bạch Sầu Phi thì sao? Tên rau cải trắng chết tiệt kia đi đâu rồi?)

Cho nên nàng thấy Trương Thán nhanh chóng quay đầu đi giống như nhìn thấy quỷ, nàng vừa nhanh chóng mặc quần áo vào (lạnh quá, lạnh đến tay cũng đông cứng rồi. Thật xấu hổ! Gần đây bởi vì trời quá lạnh, cho nên hôm nay cũng không tắm, bị người khác nhìn thấy như vậy thật là… hiện giờ mà nàng vẫn có tâm tình nghĩ đến những chuyện này), vừa nghiêm nghị hỏi:

- Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Lời còn chưa hỏi xong, nàng đã phát hiện trên đất có năm cỗ thi thể, trong đó nàng nhận ra được hai cỗ, một người trong số đó còn là hảo hữu của nàng.

Thái Thủy Trạch (còn có Ngô Lượng)!

- Trời ạ!

Nàng kêu lên:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Thán đang định giải thích, chợt nghe tiếng kêu gào la hét bên ngoài đột nhiên ngừng lại, hoàn toàn yên tĩnh. Trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng bước chân người ngựa đi lại, tiến lui chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

Trương Thán vội vàng từ cửa sổ nhìn xuống, trông thấy dưới lầu ánh lửa phần phật, chiếu rọi sáng người. Người trong Kim Phong Tế Vũ lâu đều đang bày trận chờ địch. Lúc này cổng lớn bỗng từ từ mở ra hai bên, một đội nhân mã chậm rãi đi vào, ngay ngắn trật tự. Cầm đầu là một người mặc áo bào lông ngỗng màu vàng, từ xa nhìn lại vẫn có thể thấy màu da trắng trẻo, khí khái rạng ngời, giống như chỉ tới để dự một bữa tiệc ăn chơi vui vẻ, hơn nữa còn muốn ăn hết tất cả món ngon.

Đây là lần thứ hai Trương Thán từ lan can Bạch lâu nhìn xuống. Trước kia khi hắn và Vương Tiểu Thạch kết làm huynh đệ, thường đi lại ở bốn lầu Hồng, Thanh, Bạch, Hoàng (tháp ngọc là "trọng địa" của Tô Mộng Chẩm, đừng nói là Trương Thán, ngay cả Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng ít khi lên đó), nhưng lại không có cảm giác như hiện giờ.

Ban nãy hắn từ trên cao nhìn xuống, chợt thấy "chiến hữu" Ngô Lượng của mình và kẻ địch đang châu đầu ghé tai. Dưới tình thế bốn bề thụ địch này, ngay cả hai tên "đồng liêu" ít ỏi cũng trở nên khó lường như vậy, khiến cho hắn nảy sinh một cảm giác bi thương và bơ vơ. Hiện giờ lại thấy Vương Tiểu Thạch lắc lư đi vào, giống như dự tiệc, xem chết như trò vui; phàm là nơi hắn đi qua, kẻ địch đều nhường ra một con đường, để cho hắn đi thẳng vào Bạch lâu. Trong lòng Trương Thán không nhịn được kêu lên một tiếng.

Đại trượng phu, chính là như vậy!

Biết rõ núi có hổ, vẫn đi vào núi hổ.

Sinh tử như chuyện thường, ôm kiếm đối diện ngàn quân.

Dưỡng khí bất động chân hào kiệt, cư tâm vô động chuyển quang minh.

(Đúng, chỉ bốn chữ "quang minh lỗi lạc" này mà thôi!)

https://thuviensach.vn

Hắn chợt thấy bên tóc mai nóng lên.

Hóa ra Ôn Nhu đang từ bên trái phía sau nhích tới gần hắn, theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, trông thấy Vương Tiểu Thạch và các huynh đệ của hắn đang thản nhiên băng qua dòng người đi vào.

- Trời!

Ôn Nhu thở nhẹ. Nàng nhìn thấy Vương Tiểu Thạch ở xa đang mỉm cười vẫy tay với nàng:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Vương Tiểu Thạch có thể vào thẳng Kim Phong Tế Vũ lâu…

Ôn Nhu vừa mới mặc y phục vào, kêu lên như vậy, chỉ cảm thấy mùi thơm cơ thể xử nữ vừa mới thành thục bị che giấu đi, khiến người ta muốn say.

Trương Thán không chỉ cảm thấy nóng bên tóc mai, trong mắt nhìn thấy làn tóc mây rối loạn của nàng, ánh mắt quyến rũ, trong lòng nghĩ đến thân thể ngọc nhuyễn ôn hương nóng bỏng của nàng, nhất thời cả gương mặt đều nóng lên…

(Nên làm sao nói cho nàng biết?)

(Nên nói cho nàng biết chuyện gì?)

(Nói cho nàng biết, hắn vì nàng mà bị vây tại Lưu Bạch hiên sao?)

(Hay là nói cho nàng biết, Thái Thủy Trạch là vì nàng mà chết, Ngô Lượng cũng vì nàng mà phản bội?)

(Chẳng lẽ lại nói cho nàng biết, đám người Tiểu Thạch Đầu cũng vì cứu nàng nên mới lâm vào trùng vây?)

https://thuviensach.vn

(Hay là nói cho nàng biết, Bạch Sầu Phi là một kẻ mặt người dạ thú, muốn cưỡng chiếm nàng?)

Nàng sẽ tin tưởng, hay là?

Hắn không biết.

Hắn có lẽ không biết, có nên nói cho nàng biết là hắn yêu nàng hay không…

Hắn thậm chí không biết.

Thái Thủy Trạch có phải cũng thầm yêu Ôn Nhu, cho nên mới không tiếc tính mạng đến cứu nàng…

Tiểu Thạch Đầu có phải cũng ái mộ Ôn Nhu, vì vậy mới không để ý tất cả đến cứu nàng…

Nếu không phải vì yêu, vậy thì vì nghĩa không được hay sao? Chẳng lẽ nam nhân chỉ có nghĩa khí nam nhân, đối với nữ nhân lại không thể?

Còn mình thì sao?

(Vì sao lại đặt cược cả tính mạng như vậy, chỉ vì cứu một kẻ hồ đồ như nàng?)

Ngươi nói sao?

Người khi đang yêu, có phải sẽ làm được bất cứ chuyện gì, hoặc là không thể làm được bất cứ chuyện gì? Có phải chuyện không thể lại đột nhiên biến thành có thể, mà chuyện có thể lại hoàn toàn biến thành không thể?

Tình yêu, rốt cuộc là đau khổ hay ngọt ngào?

https://thuviensach.vn

Yêu, rốt cuộc có đúng hay không, có đáng hay không…

Ngươi nói sao?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Giết Ra Trùng Vây

Nàng vẫn đơn thuần như trước, như một ánh chớp, một tia sét.

Đẹp như thế, đẹp đến mức khiến người ta có thể nhẫn nại, có thể chờ đợi, đẹp đến mức mang theo theo một chút ngây thơ, thanh thuần đến mức dường như ngay cả bản thân cái đẹp này cũng trở nên tàn khốc.

Nàng nhìn chiếc kiệu rực rỡ kia, khẽ nở nụ cười đơn thuần và gần gũi, nói:

- Bạch Sầu Phi phản bội ngươi, đây mới thật sự là tự chuốc lấy thất bại.

Người trong kiệu ho lên, ho một lúc lâu, giống như cả tim và phổi đều ho ra ngoài, mới thở hổn hển nói:

- Bạch Sầu Phi xem thường Lục Phân Bán đường không có Lôi Tổn, đây mới là mảnh vẽ thất bại của hắn.

Lôi Thuần cười dịu dàng nói:

- Hắn cũng không nên làm cho Vương Tiểu Thạch phản công quá sớm, đây gọi là sai một li đi một dặm.

Người trong kiệu ho một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Nguyên nhân hắn không nhịn được, đó là sợ nếu chờ đợi tiếp, Vương Tiểu Thạch sẽ ngày càng lớn mạnh. Hắn muốn thừa dịp này giết chết mối họa trong lòng. Đừng quên, Bạch Sầu Phi trên giang hồ đã từng dùng mười mấy tên giả, thất bại mười mấy lần, mới từng bước từng bước, từng bậc từng bậc đi lên, hắn đã không thể thất bại nữa. Hắn đã hơn ba mươi tuổi rồi, nếu thất bại sẽ không đứng dậy được nữa.

Y dừng một chút, giọng nói thê lương:

- Một người đã lớn tuổi, thất bại sẽ không đứng lên được. Ta chính là người như vậy.

Lôi Thuần vui vẻ, hé miệng cười nói:

- Nhưng mà ngươi thất bại, vẫn có có thể đứng lên.

Người trong kiệu khàn giọng nói:

- Đó là bởi vì cô.

Lúm đồng tiền hiện lên thật sâu trên má Lôi Thuần:

- Bởi vì ngươi là Tô Mộng Chẩm.

Nàng dịu dàng và kiên định nói:

- Chỉ có Tô Mộng Chẩm mới là chủ nhân thật sự của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm trong kiệu ảm đạm nói:

- Vậy rốt cuộc là cô đứng dậy? Hay là ta đứng dậy?

Lôi Thuần nói:

https://thuviensach.vn

- Ta chỉ biết, cha ta đã thua, nhưng ngươi cũng thất bại, người thắng là Bạch Sầu Phi. Hắn chờ ngươi giải quyết xong cha ta, lập mưu ép Vương Tiểu Thạch rời đi, sau đó phản bội ngươi, còn lại thì có thể từ từ dọn dẹp chúng ta, thôn tính Lục Phân Bán đường. Nhưng hắn không ngờ được Vương Tiểu Thạch lại trở về sớm hơn sự tính, hơn nữa Tượng Tị tháp lại quật khởi nhanh như vậy. Hắn không thể chờ đợi, cho nên muốn lập tức diệt trừ thế lực của Vương Tiểu Thạch.

- Không.

Tô Mộng Chẩm đính chính:

- Người thắng thật sự là Thái Kinh. Trước kia hắn lung lạc thế lực của Mê Thiên Thất Thánh trong kinh, oai phong một thời. Chỉ tiếc Quan Thất thần trí mê muội, không thể gánh vác trọng trách. Sau đó hắn lôi kéo cha cô, nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện, Lôi tổng đường chủ đã có Giang Nam Phích Lịch đường đứng sau lưng ủng hộ, hơn nữa cũng không hoàn toàn bị hắn dắt mũi dẫn đi. Hiện nay hắn đã biết dã tâm của Bạch Sầu Phi không chỉ dừng ở võ lâm xưng bá, còn muốn nắm quyền trong triều. Hắn đã lợi dụng tâm lý này để thao túng Bạch Sầu Phi, chiếm đoạt Kim Phong Tế Vũ lâu, đối phó với Lục Phân Bán đường, thôn tính những thế lực khác trong kinh. Người thật sự được lợi chính là Thái Kinh.

Lôi Thuần cười một tiếng:

- Nhưng dã tâm Bạch Sầu Phi thật sự quá lớn.

Tô Mộng Chẩm hơi trầm ngâm:

- Ý của cô là…

Lôi Thuần cười một tiếng đơn thuần:

https://thuviensach.vn

- Ta không có ý gì. Ta cảm thấy hiện giờ đã đến lúc rồi. Bạch Sầu Phi đã nhịn không được, muốn điều động tất cả binh lực đánh một trận với Vương Tiểu Thạch, chúng ta vừa lúc có thể đi thu dọn tàn cục.

Tô Mộng Chẩm trầm mặc một lúc.

Kỳ quái là, khi y vừa trầm mặc, dường như ngay cả tiếng bó đuốc phần phật và côn trùng nỉ non cũng yên tĩnh lại.

Trong sân nhất thời vô cùng tĩnh mịch.

Trên đời này, lúc nói chuyện và lúc im lặng lại có thanh thế như vậy, chỉ có một mình họ Tô.

- Ta không hiểu.

- Con người không phải lúc nào cũng làm những chuyện mà hắn hiểu, cũng giống như con người không phải lúc nào cũng làm những chuyện đúng đắn.

- Ta là kẻ thù giết cha của cô, đúng không?

- Có thể nói như vậy.

- Vậy tại sao cô lại muốn giúp ta đối phó với Bạch Sầu Phi, giành lại Kim Phong Tế Vũ lâu?

Lôi Thuần cười một tiếng, cười rất chân thành.

- Vậy tại sao ta lại muốn cứu ngươi, muốn thu nhận và giúp đỡ ngươi, còn mời em trai của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong đến trị bệnh cho ngươi? Còn giúp ngươi bảo vệ tâm phúc trợ thủ?

Lôi Thuần chớp chớp cặp mắt to như mộng ảo, lộ ra hàm răng trắng tinh, khẽ cười nói:

https://thuviensach.vn

- Có lẽ ta vốn là thê tử chưa qua cửa của ngươi, ta vốn đã từng yêu ngươi…

- Có lẽ là quyết tâm anh dũng, đến từ nhu tình như nước. Ngươi mặc dù thất bại, nhưng thất bại cũng chính là bắt đầu của thành công.

Lôi Thuần thông minh và ranh mãnh nói:

- Thế gian này luôn là làm đúng thì không ai biết, làm sai thì lại không ai quên, đây là luật lệ của mọi người. Muốn hạn chế và cân bằng nó, cứ làm những chuyện thật đúng thật sai, đại thành đại bại, khiến mọi người không thể hiểu rõ ai đúng ai sai.

Nàng đơn thuần, duyên dáng cười một tiếng, lại nói:

- Phải trái không rõ, lời đồn bay khắp trời; phải trái rõ ràng, trái lại dễ chỉ hươu bảo ngựa, đen trắng không phân. Tiền lên lùi lại dễ, qua trái qua phải mới khó.

Địch Phi Kinh hắng giọng một tiếng.

Lôi Thuần khẽ liếc nhìn y:

- Huynh cũng có lời muốn sao? Cứ nói đi!

- Đối phó với Kim Phong Tế Vũ lâu là một chuyện rất nguy hiểm, cô có nắm chắc không?

Lôi Thuần duyên dáng cười một tiếng:

- Ta có quân bài sát thủ… Bạch Sầu Phi hoàn toàn không ngờ được.

Địch Phi Kinh nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng ngay cả Lôi lão tổng năm đó, kết quả vẫn là kém một nước cờ.

Lôi Thuần lạnh nhạt nói:

- Khi đó Kim Phong Tế Vũ lâu còn có Tô Mộng Chẩm.

Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng Tô công tử cũng đã không còn là Tô công tử ngày xưa.

Lôi Thuần nói:

- Không sai. Cho nên ta mới phải giúp y hành sự, huynh cũng phải giúp y thành sự. Đừng quên, Tô Mộng Chẩm dù sao cũng là Tô Mộng Chẩm, Tô công tử vĩnh viễn là Tô công tử.

Địch Phi Kinh đồng ý:

- Có một số người, quả thật vĩnh viễn gặp khó không ngã, gặp bi không thương, hơn nữa ngã xuống thì nhất định sẽ đứng lên được, ngã ở đâu thì sẽ đứng lên ở đó, thậm chí khi ngồi còn cao lớn hơn so với người đứng.

Lôi Thuần cười:

- Huống hồ, ta còn tìm được đồng bạn tốt của y, tổng quản năm xưa của lầu bốn màu và Mạc Bắc Thần đều sẽ một lần nữa gia nhập đội ngũ của y. Còn về Giang Nam Phích Lịch đường, bọn họ đã phái bốn người trong "Bát Lôi Tử Đệ" đến đây, bao gồm Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi và Lôi Đồng. Mà chiến sĩ số một của chúng ta cũng đã khôi phục, hôm nay có thể xuất chiến.

Địch Phi Kinh lại hít một hơi lạnh, nhất thời không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tô Mộng Chẩm trong kiệu dường như cũng khẽ giật mình.

Lôi Thuần hỏi ngược lại:

- Huynh còn có ý kiến gì không?

- Không có.

- Ta lại giúp kẻ thù giết cha đi báo thù, huynh không phản đối sao?

- Cô mới là tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, ta đi theo cô, tuyệt đối phục tùng.

- Chuyện này không làm tổn thương đến nguyên tắc trung thành với Lục Phân Bán đường của huynh sao?

- Sau khi Lôi tổng chết, cô đã là người đại biểu cho Lục Phân Bán đường. Huống hồ, không có nguyên tắc mới chính là nguyên tắc của ta.

Lôi Thuần cười, nheo nheo mắt, mí mắt phồng lên, rất yêu kiều cũng rất xinh đẹp.

- Như vậy thì tốt…

Nàng duyên dáng cười:

- Không có nguyên tắc chính là nguyên tắc của huynh…

Sau đó nàng chợt vỗ tay, khẽ cất giọng gọi:

- Dương tổng quản, Dương đường chủ, ngươi còn không ra gặp mặt cố chủ…

Chỉ thấy một người cao gầy, trên trán có nốt ruồi, cử chỉ lịch sự, nho nhã lễ độ, chậm rãi đi về phía trước, nhìn về chiếc kiệu vái thật sâu.

https://thuviensach.vn

- Tô công tử…

Giọng nói của y khẽ run run.

Trong ánh lửa, khuôn mặt của y mới năm trước còn tuấn tú sáng ngời, hiện giờ đã đầy vẻ tang thương, trải đầy nếp nhăn, giống như chỉ trong một năm y đã già đi hai mươi năm.

Người trong kiệu lại khẽ giật mình. Loại rung động này sinh ra vì kinh hãi, mặc dù rất nhẹ, nhưng loại người giống như Địch Phi Kinh nhất định sẽ nghe được.

Chợt nghe người trong kiệu dài thở dài một tiếng, một lúc sau mới tràn đầy tình cảm gọi một tiếng:

- Vô Tà…

Dương Vô Tà vừa nghe giọng nói này, nhất thời lệ nóng doanh tròng, những chuyện trước kia như bay lướt qua, hàng trăm cảm xúc lẫn lộn trong lòng, đủ loại phồn hoa lần lượt hiện lên trước mắt, lập tức quỳ xuống, nghẹn ngào gọi một tiếng:

- Công tử!

oOo

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cơ

Lúc này Vương Tiểu Thạch đang cưỡi ngựa đi tham dự trận chiến kinh sư, khi đi qua sông Biện, chợt thấy cờ quán rượu điêu tàn, đèn lồng tối tăm. Trong cảnh tượng thê lương như vậy, hắn bỗng thấp thoáng ngửi được mùi hoa mai, đột nhiên nhớ lại chuyện xưa. Đây chẳng phải là nơi ngày đó hắn đối mặt với với chiếc kiệu (cho là) của Vô Tình, phân biệt dùng đá, tuyết, mai, cờ, châm, tên kịch chiến một trận hay sao?

Vật vẫn như cũ, nhưng người thì sao?

Tối nay không trăng, ánh sao rực rỡ.

Gió quay cuồng mà đến, gào thét mà đi, thổi rạp lau sậy hai bên bờ sông, chao đảo lắc lư, giống như một đám hải tặc điên cuồng liều lĩnh.

Tuyết ý dày đặc. Tuyết còn chưa rơi, nhưng cái lạnh thấu xương khiến cho tròng trắng mắt như muốn kết thành băng, con ngươi cũng đông thành nghiên mực.

Trên dòng sông có rất nhiều cành khô nhánh gãy.

Vương Tiểu Thạch nhớ tới đêm đó hắn chống địch ở đây, hiện giờ lại đang đi chiến đấu, trong lòng có một sự cảm khái không nói nên lời, lại cất giọng gọi:

- Đừng đi theo nữa, hãy ra đi!

https://thuviensach.vn

Lúc này các huynh đệ của hắn vẫn không đuổi theo, hắn chỉ một mình một người thúc ngựa qua sông.

Người này vẫn luôn đi theo phía sau hắn, khinh công của y thật sự có thể gọi là "thần không biết, quỷ không hay", nhưng một khi lội nước, Vương Tiểu Thạch liền từ hướng chảy của gợn nước biết được phía sau còn có người.

Người phía sau không lên tiếng.

Con ngựa dưới chân Vương Tiểu Thạch bất an đạp vó, có lẽ là vì nước sông chưa kết băng quá lạnh.

- Là cô.

Vương Tiểu Thạch ung dung cười nói, dáng vẻ không hề giống như đang có việc trên người:

- Ta nghe được là cô. Gió thổi qua ống tiêu cột bên hông cô, lỗ tiêu phát ra tiếng vang khẽ. Ta đã từng nghe tiếng tiêu của cô, cho nên nhận ra được.

Đối phương vẫn im lặng.

Sau đó tiếng tiêu vang lên, trong u oán mang theo kiếm khí, trong kiếm khí lại ẩn chứa sát khí.

Tiếng tiêu kia giống như khúc ca đưa tiễn tráng sĩ hồng phấn, thương cảm và hào hùng, khiến cho Vương Tiểu Thạch lại sinh ra loại cảm giác đó.

Trăm năm như một mũi tên, hơn nữa còn mang theo kinh diễm.

Giống như tiếng tiêu kia đã là thiên lại (âm thanh thiên nhiên), cũng là thiên cơ.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào tối nay hiện giờ, lại gặp được người này, đây có phải thiên ý hay không? Nếu phải, vậy thiên ý này lại ẩn chứa thiên cơ gì?

Có lẽ, đời người đến cuối cùng, một nửa phải tùy cơ, một nửa phải tùy duyên.

Nghe xong tiếng tiêu của cô gái phía sau, một hồi lâu Vương Tiểu Thạch mới nói:

- Khinh công của cô tiến bộ rồi.

- Hử?

- Nội công của cô cũng tiến bộ.

- Làm sao ngươi biết?

- Cô đi theo phía sau ta, nhưng ta nhất thời không nhận ra, cũng từ trong tiếng tiêu của cô mà biết được.

Cô gái mỉm cười:

- Ta đã luyện thành Nhẫn Nhục thần công, bây giờ chỉ chờ Sơn Tự kinh.

Vương Tiểu Thạch yên lặng một lúc, sau đó hỏi:

- Nếu như ta không đưa cho cô thì sao?

Vô Mộng Nữ cũng yên tĩnh một lúc, sau đó nói:

- Vậy ta sẽ đoạt.

Nàng nói rất kiên quyết.

Vương Tiểu Thạch nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ ta có việc trong người, không phải lúc nói chuyện này.

Vô Mộng Nữ cười lạnh nói:

- Ta thừa dịp này đến đòi ngươi, ngươi chỉ có hai con đường, đưa cho ta hoặc là giết ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không muốn giết cô, cũng không muốn đưa Sơn Tự kinh cho cô bây giờ.

Vô Mộng Nữ chợt yên tĩnh lại.

Sau đó là sát khí.

Vương Tiểu Thạch chợt cảm nhận được sát ý đến từ phía sau.

Nước sông nhanh chóng kết băng, ngựa lạnh đến mức không kìm được hà hơi đạp vó.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên xoay người lại.

Hắn vừa xoay người, khuôn mặt đón gió, nhất thời gần như không mở mắt ra được. Vô Mộng Nữ lại nhảy vọt lên, tiện tay nhặt một cành cây gãy, đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch (chỉ kịp?) nghiêng đầu.

Một tiếng "bụp" vang lên, Vương Tiểu Thạch lại không tránh kịp, nhánh cây gãy đâm vào trên vai hắn, là vai trái.

Vô Mộng Nữ chợt cảm thấy một lực phản chấn, nhánh cây gãy rời tay bay đi. Nàng quát lên một tiếng, lộn vài cái giữa không trung, rơi xuống bên ngoài dòng sông.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt, gò má và tai của nàng đều đỏ bừng.

Tay của nàng lại đang run rẩy.

Dưới ánh sao và băng ý, một đoạn cổ tay của nàng lộ ra, trắng ngần như ngọc.

- Tại sao ngươi không tránh?

Nàng nghiêm nghị hỏi, giọng không run.

Có thể nhìn ra nàng là một cô gái rất sợ lạnh.

- Tại sao ngươi không đánh trả?

- Tại sao ta phải đánh trả?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Ta nói rồi, ta không muốn giết cô.

- Nhưng nếu như ngươi không đưa cho ta Sơn Tự kinh, ta nhất định phải giết ngươi.

Cô gái cố chấp nói.

Vương Tiểu Thạch nhìn Vô Mộng Nữ mặc y phục màu đỏ, nói:

- Từ trước đến giờ, ta chưa từng nói là sẽ không đưa Sơn Tự kinh cho cô.

- Đưa đây!

Vô Mộng Nữ quật cường nói.

Vương Tiểu Thạch đưa tay vào trong vạt áo.

https://thuviensach.vn

- Ta vẫn luôn mang theo bên cạnh.

Ánh mắt Vô Mộng Nữ lại hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Đoán thử xem, từ khi lấy được Sơn Tự kinh đến nay, ta đã gặp phải bao nhiêu vụ cướp đoạt và chặn đánh rồi?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

Vô Mộng Nữ chỉ bĩu môi.

- Ba mươi mốt lần.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Dáng vẻ của sư thúc ta trở nên như vậy, có thể nói là do nó làm hại. Ta không biết Nguyên sư thúc giao nó cho ta là có dụng ý gì, nhưng nó đúng là một vật chẳng lành.

Vô Mộng Nữ hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt nàng khi hung ác vẫn rất ngọt ngào.

Gió ở sau lưng nàng, gió khiến cho tay áo nàng nói chuyện, nhưng nàng lại không trả lời.

- Ta muốn nói cho cô biết, nếu chúng ta muốn học võ có thành tựu, vậy thì phải dựa vào thực lực của mình. Nếu như ỷ lại vào bí kíp kỳ công, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng, lợi không bằng hại.

Hắn chân thành nói:

- Chúng ta là người trong võ lâm, luyện võ chính là công việc mà chúng ta dốc sức vào. Nếu như cô nảy sinh chán ghét đối với công việc, cũng đầu cơ trục lợi đối với nghệ thuật của cuộc sống, cô sẽ trở nên chán ghét tất cả, như vậy sẽ không được hưởng thụ những niềm vui lớn nhất

https://thuviensach.vn

trong cuộc đời. Cho nên ta vẫn không luyện Sơn Tự kinh. Ta chỉ sợ cô chưa chưa học thành "Thương Tâm tiểu tiễn", trước hết thương tâm của mình rồi.

- Đó là chuyện của ta.

Vô Mộng Nữ hậm hực nói:

- Ngươi không công đạo.

- Ta không công đạo?

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Cả đời ta đều chiến đấu vì công đạo.

- Trên đời làm gì có chuyện tuyệt đối công đạo. Con người vừa sinh ra, giàu có và nghèo hèn, xinh đẹp và xấu xí, tài trí và ngu dốt, cũng đã không có công đạo rồi.

Vô Mộng Nữ giận dữ nói:

- Ta không thể so được với ngươi. Ngươi là nam, còn ta là nữ. Ngươi vừa vào kinh đã được quý nhân khen ngợi, còn ta thì sao? Đến hôm nay ta vẫn không biết mình là ai. Ngươi có một đống bằng hữu huynh đệ, lại là bá chủ một phương trong Tượng Tị tháp, còn ta chẳng có gì cả. Ta đi theo Nguyên Thập Tam Hạn, cho rằng y có thể trở thành chỗ dựa của ta. Bây giờ y đã chết, ta không dựa vào Sơn Tự kinh và Nhẫn Nhục thần công, luyện thành "Thương Tâm tiểu tiễn", vậy còn dựa vào cái gì? Ta không giống như ngươi, ta cũng không bằng ngươi.

Vương Tiểu Thạch trầm ngâm.

- Ngươi nói là cho ta.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng cách xa mười ba thước, vươn bàn tay nhỏ bé ra:

- Đưa đây!

- Đúng vậy, đây là một thế giới không công bằng, cho dù cố gắng cũng chưa chắc đã được đền đáp; cho dù làm đúng, cũng chưa chắc sẽ có người khen ngợi.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Có điều, may mắn là còn một đạo lý công bằng, đó là nếu không cố gắng thì sẽ không có thu hoạch; thu hoạch nếu không phải do cố gắng lấy được, cũng sẽ không kéo dài lâu.

Sau đó hắn nói:

- Nếu như ta đưa Sơn Tự kinh cho cô, trên người cô mang Nhẫn Nhục thần công và Sơn Tự kinh, như vậy rất nguy hiểm.

Vô Mộng Nữ nghe được hàm ý của đối phương, có phần vui mừng nói:

- Ngươi yên tâm. Ta có bí kíp Nhẫn Nhục thần công, cũng đã gặp phải bảy tám lần cướp đoạt, nhưng đều không uy hiếp được ta. Huống hồ ta cũng có quý nhân của ta, có y bảo vệ, ta không sợ bất cứ kẻ nào. Cho dù là ngươi cũng không chọc nổi y.

- Như vậy thì tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng ta luôn cho rằng, tu luyện “Thương Tâm tiểu tiễn” chính là thương người thương mình, là thứ chẳng lành, không luyện thì vẫn tốt hơn.

https://thuviensach.vn

- Ngươi không cho, ta sẽ quấn lấy ngươi. Nghe nói ngươi đang vội đi cứu bằng hữu của ngươi, ta muốn xem ngươi có dám giết ta hay không, xem ngươi làm sao tìm được một lý do đường hoàng để độc chiếm tiễn quyết này.

Vô Mộng Nữ từ sau người rút ra một mũi tên màu xanh đen, giơ lên trời:

- Bí quyết của "Nhẫn Nhục thần công" đã được khắc vào trên thân tên, ngươi cứ việc tìm cớ giết người đoạt bảo, bớt giả vờ làm người tốt đi!

Vương Tiểu Thạch lắc đầu, siết cương, cười nói:

- Miệng lưỡi của cô nương thật lợi hại. Ta khuyên cũng chỉ là khuyên, cô không nghe thì ta cũng chẳng có cách nào. Nguyên sư thúc có thể nói là chết bởi tay ta, không có lý nào tuyệt kỹ của y lại do ta kế thừa, ta cũng thẹn không dám nhận. Những ngày trước khi y lâm chung đã có cô làm bạn. Tuy cô nói chỉ xem y như chỗ dựa, nhưng ta nhìn ra được, nếu nói hoàn toàn không có tình cảm thì là nói dối. "Thương Tâm tiểu tiễn" này để cho cô luyện cũng xem như danh chính ngôn thuận, chỉ mong cô không dùng tuyệt thế kỳ công này tạo nhiều sát nghiệt, có thể từ bi, tha địch giúp người, vậy thì công đức vô lượng, vô cùng cảm kích.

Vô Mộng Nữ nghe khẩu khí của hắn, cảm thấy rất kinh ngạc:

- Ngươi thật muốn đưa nó… cho ta? Vậy còn ngươi thì sao? Chúng ta trao đổi… được không?

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng:

- Nam tử hán chúng ta nếu muốn dương danh bốn phương, xông pha thiên hạ, dựng bang lập đạo, vậy thì phải dựa vào chính mình, chứ không phải dựa vào sao chép mô phỏng, chỗ dựa bảo tàng, linh dược bí kíp.

https://thuviensach.vn

Vô Mộng Nữ nghe được ngữ khí của hắn không ổn định, cố ý kích động:

- Là ngươi giết chết y, lại dám đưa Sơn Tự kinh cho ta, không sợ một khi ta học thành sẽ giết ngươi đầu tiên sao?

- Nếu như cô có thể giết được ta

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Vậy thì xin mời.

Sau đó hắn lấy ra một vật, đó là một chiếc bình, trong bình có một tờ giấy.

- Ta đang có chuyện gấp, không có thời gian nói chuyện.

Vương Tiểu Thạch ném chiếc bình cho Vô Mộng Nữ:

- Tóm lại, vật trở về với chủ, tất cả phải cẩn thận, xin hãy bảo trọng!

Vô Mộng Nữ chụp lấy chiếc bình, vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh đến thấm người.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tùy Cơ

Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn thật sâu về góc tối của trụ cầu bên kia (nơi bốn năm trước vào một đêm giá rét, có một hán tử thương tâm say rượu phi châm xé gió), không nói lời nào, đánh ngựa rời đi.

Sau khi tiếng vó ngựa đi xa, Vô Mộng Nữ vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Một lúc sau, nàng cảm giác được y đã đến (nhờ vào loại khí chất ôn nhu mà tôn quý kia), xuất hiện phía sau nàng.

- Ta đã lấy được rồi.

Vô Mộng Nữ vui mừng nói:

- Suy đoán của chàng không sai. Ta phải đưa cho hắn khẩu quyết của Nhẫn Nhục thần công, hắn mới đưa cho ta kinh văn của Sơn Tự kinh. Hắn quả nhiên không chịu nổi chiêu này.

Sau lưng nàng quả thật nhẹ nhàng vang lên giọng nói ôn nhu và cao quý (như một đám mây tôn quý hài hòa):

- Đúng vậy, nàng đã lấy được.

Sau đó giọng nói giống như mang theo sự quan tâm và ngây thơ, hỏi nàng:

- Nếu như hắn thật sự muốn lấy khẩu quyết Nhẫn Nhục thần công của nàng, nàng có giao cho hắn hay không?

https://thuviensach.vn

- Chàng còn nói sao!

Vô Mộng Nữ xí một tiếng, nói:

- Không phải ta đã sớm đưa khẩu quyết Nhẫn Nhục thần công cho chàng rồi sao? Đây đâu phải bí quyết gì.

- Đúng, nàng đã đưa cho ta…

Giọng nói kia nhàn nhã cất lên:

- Nói đến chuyện này, ta còn chưa cảm ơn nàng thật tốt.

- Cảm ơn cái gì!

Vô Mộng Nữ quở trách:

- Ta còn không phải là của chàng sao.

- Nhưng mà…

Giọng nói kia rất ôn hòa, hơn nữa còn hiểu ý người khác:

- Ta lại không phải là của ngươi.

Vừa nói xong câu này, Vô Mộng Nữ liền nghe được tiếng kim loại phá không trong gió lạnh.

Nàng đột nhiên xoay người, lập tức trông thấy ánh kiếm.

Không, là ánh máu.

Ánh kiếm như máu.

Nàng vội vã dùng tay ngăn cản. Ánh máu hiện lên, trước mắt nàng là một cơn thủy triều màu đỏ, lại nhìn thấy một cánh tay của mình bay lên

https://thuviensach.vn

trời.

Người trước mắt nàng đã dùng một tay chụp lấy cánh tay bị đứt, vẫn còn cầm chiếc bình của nàng, từ từ thu hồi thanh kiếm màu máu, cười ngây thơ nói với nàng:

- Bây giờ, Sơn Tự kinh và Nhẫn Nhục thần công đều đã có đủ. Ô Nhật thần thương, Huyết Hà thần kiếm, cộng thêm Thương Tâm thần tiễn, đã đủ cho ta vô địch thiên hạ.

Vô Mộng Nữ bi thảm khàn giọng kêu lên:

- Ngươi…

Người nọ ôn hoà cười một tiếng, một tay bắt lấy mũi tên mà tay phải của Vô Mộng Nữ đang nắm chặt.

Vô Mộng Nữ chết cũng không chịu buông. Công tử kia lại ôn hòa thở dài, thương tiếc nói:

- Chuyện đến nước này, ngươi còn chưa tỉnh mộng sao…

Trong tiếng thở dài, hắn tiện tay vỗ một chưởng vào trán Vô Mộng Nữ.

Lúc đưa tay đánh vào trán Vô Mộng Nữ, người này đột nhiên lại cảm thấy một lực phản chấn kỳ lạ.

Lực phản chấn nhẹ này rất kỳ quái, nhưng hắn biết Vô Mộng Nữ (Phao Phao) chưa từng tu luyện loại kỳ công trong truyền thuyết võ lâm này, vì vậy hắn cũng không cho là đúng, không hề để ý.

Bởi vì hắn đã có đủ tất cả điều kiện để tu luyện Thương Tâm tiểu tiễn, chuyện này khiến cho hắn từ trước đến này vốn tĩnh như xử nữ, định như

https://thuviensach.vn

thiền tăng, cũng không nhịn được vui vẻ ra mặt, không giống như trước kia cẩn thận từng li từng tí.

Lúc Vương Tiểu Thạch xoay người đánh ngựa rời đi, trong lòng dường như nghe được một âm thanh kỳ dị đang kêu gọi hắn. Giống như tất cả u hồn trong trận chiến vào đêm tuyết ở nơi này năm xưa, đang gào thét gọi tên của hắn.

Nếu không phải vội vàng đi cứu huynh đệ, hắn nhất định đã sớm dừng lại, quay đầu nhìn Vô Mộng Nữ, bởi vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn vẫn không yên lòng giao cho một cô gái tất cả bí quyết tu luyện "Thương Tâm tiễn".

Thứ hai, không biết vì sao, trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy có điểm bất ổn, mặc dù không biết điểm bất ổn đó là gì, nằm ở đâu.

Thứ ba, hắn cảm thấy ở trụ cầu bên kia có người đang quan sát tất cả.

Hắn vốn nên tìm hiểu hiểu xem rốt cuộc là người nào. Nhưng tối nay kinh thành lại đang có chuyện, hắn phải đi Kim Phong Tế Vũ lâu nhiều gió nhiều mưa, đi cứu huynh đệ của hắn.

Huống hồ lúc này, một bộ phận huynh đệ của hắn dưới sự dẫn dắt của Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu, đã từ một đường khác đi đến đây, hội hợp với hắn, hơn nữa nói gì cũng không chịu đi, muốn cùng hắn lên Thiên Tuyền sơn. Lý do của bọn họ là:

- Huynh đệ trong Tượng Tị tháp đều biết đến nghĩa khí, làm sao có thể để đại ca một mình mạo hiểm?

- Ôn Nhu, Trương Thán, Thái Thủy Trạch, Ngô Lượng là huynh đệ tỷ muội của ngươi, cũng là huynh đệ tỷ muội của chúng ta, nào có đạo lý một mình ngươi cứu được, còn chúng ta thì không được cứu.

https://thuviensach.vn

- Chỉ có huynh đệ họa phúc cùng chia, không có đương gia một mình gánh vác.

Vương Tiểu Thạch chỉ đành thở dài.

Cũng được, sống chết có số, tất cả hãy tùy duyên tùy cơ đi.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Truyền Chân Cơ (Máy Sao Chép)

Sau khi Dương Vô Tà hiện thân, tấm màn của chiếc kiệu rực rỡ kia chậm rãi vén lên.

Địch Phi Kinh cuối cùng lại nhìn thấy Tô Mộng Chẩm.

Lần trước gặp mặt là ở…

Tại đường cái phía nam kinh sư, trong lầu Tam Hợp, lúc đó lâu chủ Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là "thiên hạ đệ nhất lâu", dẫn theo hai huynh đệ mới kết nghĩa của y là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, khí thế bừng bừng đi thẳng lên lầu gặp Địch Phi Kinh, muốn Địch Phi Kinh khuyên Lôi Tổn đầu hàng, muốn Địch Phi Kinh dẫn Lục Phân Bán đường quy phục Kim Phong Tế Vũ lâu…

Khi đó Tô Mộng Chẩm là một bệnh nhân, hơn nữa còn là một bệnh nhân bị thương trúng độc.

Nếu là ai khác bị thương như y, trúng độc như y, mắc bệnh như y, cho dù có mười cái mạng cũng không còn dư lại cái nào. Thế nhưng, y lại muốn một hơi nuốt trọn Lục Phân Bán đường được xưng là "võ lâm đệ nhất đường", ngay cả mắt cũng không chớp.

Lần đó cách biệt, đã gần mười năm.

https://thuviensach.vn

Trong lần đàm phán đó, tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường đang ở trên tầng chót của lầu Tam Hợp.

Hiện giờ Lôi Tổn đã qua đời… chết trong Khóa Hải Phi Thiên đường thuộc Hồng lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hôm nay Hồng lâu vẫn sừng sững ở đó, đứng ở trọng địa của Lục Phân Bán đường cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy mái cong. Nhưng còn tháp ngọc và Thanh lâu, trong vụ nổ lớn vào nửa năm trước đã không còn sót lại chút gì.

Chủ nhân ban đầu của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng như Tượng Nha tháp mà y trấn giữ, dường như đã hóa thành tro bụi trong khói lửa cuồn cuộn.

Còn lại Hồng, Hoàng, Bạch lâu, lầu vẫn như trước, nhưng đã vật còn người mất.

Không ngờ, kẻ địch lớn nhất của Lục Phân Bán đường khi lưu lạc chạy trốn, lại xuất hiện trong Đạp Mai Tầm Tuyết các, trọng địa của đường.

Phía dưới cây “Thương thụ” yêu quý của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Chẩm, lại có một địa đạo nối thẳng đến cứ điểm quan trọng của của tử địch Lục Phân Bán đường.

Cho nên, trong một đêm gió lớn tuyết sắp rơi, có sao không trăng, Tô Mộng Chẩm lại xuất hiện trong chiếc kiệu yêu dị này…

Nghĩ tới đây, nhớ đến những chuyện này, trong lòng Địch Phi Kinh không khỏi ngẩn ngơ…

Dương Vô Tà vừa nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo như đốm lửa kia, trong lòng giống như cháy lên một ngọn lửa bừng bừng. Y luôn luôn vui buồn không đổi sắc (nhiều năm vùi đầu trong các loại cơ mật quan trọng, y đã

https://thuviensach.vn

sớm học được sự thờ ơ), lúc này cũng không khỏi nghẹn ngào, nước mắt lã chã:

- Công tử…

- Dương tổng quản.

Người trong kiệu đưa tay ra, một bàn tay gầy trơ xương, lạnh lẽo.

Nếu không phải bàn tay này có thể cử động được, Dương Vô Tà thật sự cho rằng vừa rồi thứ chạm vào mu bàn tay mình, cầm lấy tay mình, đó là tay của một người đã chết từ lâu.

Dương Vô Tà chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Y luôn luôn cho rằng "nam nhi có lệ không dễ chảy", cho dù đổ lệ, cũng quyết không thể chảy trước mặt người ngoài. Nhưng hôm nay gặp lại cố chủ, y lại hoàn toàn không kìm nén được. Y cắn môi đến mức rỉ máu, nhưng nước mắt lại giống như chuỗi hạt đứt dây, không kìm được rơi xuống.

Vẫn là Tô công tử lên tiếng trước:

- Nhìn thấy ngươi còn sống, thật là tốt.

"……"

- Sao lại bi thương chứ? Trùng phùng là chuyện tốt mà.

- Công tử còn sống, thuộc hạ không dám chết trước. Ta đã chờ nửa năm, nhịn nhục chịu đựng, dò la khắp nơi, chỉ chờ tin tức của công tử, đợi đến ngày hôm nay.

- Tốt, rất tốt.

https://thuviensach.vn

- Đáng tiếc, có rất nhiều huynh đệ bị ép buộc và hại chết.

- Ta biết, ta biết rồi…

- Không sao cả… chỉ cần công tử còn sống là tốt rồi… công tử nhất định có thể báo thù cho bọn họ. Dương Vô Tà ta sống là vì ngày hôm nay, chỉ chờ công tử ra lệnh một tiếng…

- Ngươi có lòng… còn nhớ bài thơ trước kia chúng ta cùng ngâm trên đỉnh Thanh lâu không?

Sắc mặt Dương Vô Tà chợt biến đổi, đỏ mắt, trắng mặt.

Sau đó ánh mắt y ngấn lệ, run giọng ngâm nga:

- Độc lập tam biên tĩnh, khinh sinh nhất kiếm tri *…

Tô Mộng Chẩm gật đầu, ngọn lửa lập lòe chiếu vào trong kiệu, chiếu lên hai mắt y thành màu xanh nhạt. Tóc của y đã rụng đi nhiều, râu bên mép rối tung.

Áo bào rất lam, lam đến rất sáng, sáng đến lóa mắt, hơn nữa còn rất thơm.

Mặc trang phục màu lam sáng (lam hơn cả trời, lam hơn biển xanh, cũng lam hơn cả màu xanh), còn có mùi thơm nồng nặc như vậy, là muốn che giấu điều gì, hay là che lấp thứ gì?

Địch Phi Kinh suy đoán như vậy.

Y cũng nghĩ đến giao tình giữa mình và Lôi Tổn.

Trong Lục Phân Bán đường, y là đại đường chủ, còn Lôi Tổn là tổng đường chủ.

https://thuviensach.vn

Dựa theo lệ thường trên giang hồ, quy luật trong võ lâm, khi lão đại dựng bang lập phái, thường sẽ có một lão nhị tốt ủng hộ trợ giúp. Một khi lão đại giành được thiên hạ, đánh hạ giang sơn, lão đại nhìn thấy thế lực của lão nhị dần dần lớn mạnh, nhất định sẽ xảy đột xung đột. Chỉ cần ghen ghét nhau, thế lực của lão đại và lão nhị khó tránh khỏi sẽ xảy một trận thôn tính, đối đầu.

Lôi Tổn là một người âm hiểm, đa nghi, hơn nữa còn khá tàn bạo. Hắn luôn luôn mưu cầu lợi ích (những chuyện có "lợi" đối với hắn, dĩ nhiên bao gồm "thế", "quyền", "danh" và "tiền").

Địch Phi Kinh lại là một nhân tài. Bởi vì có y, cho nên Lục Phân Bán đường của Lôi Tổn mới có thể nhanh chóng lớn mạnh. Cho dù gặp phải cường địch như Kim Phong Tế Vũ lâu, y vẫn có thể duy trì cục diện giằng co, không suy không sụp.

Không ai biết, nếu Lục Phân Bán đường không có Địch Phi Kinh, liệu còn có thể sừng sững không ngã hay không. Nhưng Lục Phân Bán đường không có tổng đường chủ Lôi Tổn, vẫn có thể hùng bá một phương, bởi vì còn có một đại đường chủ Địch Phi Kinh.

Nhưng điều khiến kẻ địch kinh ngạc nhất (cũng khiến người ta bất ngờ nhất), chính là Lôi Tổn dường như vô cùng tín nhiệm Địch Phi Kinh, không hề áp chế hay nghi ngờ y; mà Địch Phi Kinh cũng giống như rất trung thành với Lôi Tổn, chưa từng bán rẻ hay phản bội hắn.

Điều này khiến cho Lục Phân Bán đường có thể gặp khó không ngã, gặp nạn vẫn tồn tại.

Lôi Tổn cũng đã từng nói trước mặt mọi người: "Lục Phân Bán đường có thể không có ta, nhưng không thể không có Địch Phi Kinh."

Đừng quên, Địch Phi Kinh không phải họ "Lôi". Trong Lục Phân Bán đường, y chẳng qua là một đệ tử khác họ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lôi Tổn cũng thật sự quý trọng Địch Phi Kinh, thậm chí trong chiến dịch tổng tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, hắn đã để Địch Phi Kinh ở lại phố Khổ Thủy trấn thủ hậu phương, không để cho y đi mạo hiểm.

Vì vậy, tuy Lôi Tổn mất mạng trong chiến dịch này, nhưng vì Địch Phi Kinh không chết, cho nên vẫn bảo vệ được nguyên khí của Lục Phân Bán đường.

Vấn đề là ở đây (điều hiếm thấy cũng ở đây).

Lôi Tổn là một kẻ đại gian đại ác, có tình cảnh nào chưa từng thấy qua? Có loại người nào chưa từng đối phó? Có gian kế nào chưa từng sử dụng? Chẳng những hắn đã từng làm, từng nghĩ, từng sắp đặt, mà Địch Phi Kinh làm việc với hắn nhiều năm, vẫn luôn được hắn trọng dụng. Có thể tưởng tượng được, hai người đã từng thương thảo và sắp đặt rất nhiều kế độc, cạm bẫy và sách lược đối phó với kẻ địch.

Nhưng Lôi Tổn vẫn đối đối xử chân thành với Địch Phi Kinh làm, đã không bài xích y, từ trước đến giờ chưa từng căm ghét y, cũng không đề phòng vì y biết được quá nhiều chuyện, ngược lại luôn bảo vệ y, không bao giờ dùng phương pháp đối phó với kẻ địch để đối phó với y.

Đồng dạng, Địch Phi Kinh cũng là một kẻ gian trá. Y và Lôi Tổn vốn không quen không biết, nhưng Lôi Tổn chẳng những trọng dụng y, rất nhiều kế sách trọng đại cũng thương lượng với y rồi mới tiến hành. Theo đạo lý, y đã biết được quá nhiều chuyện của Lôi Tổn, rất có khả năng khiến cho Lôi Tổn muốn diệt trừ mối họa ngầm này, hoặc là y tiên hạ thủ vi cường lật đổ Lôi Tổn.

Nhưng cho đến ngày Lôi Tổn chết đi, hai tình huống này đều không xảy ra. Ngược lại Địch Phi Kinh vẫn xem mình là đại đường chủ, dốc hết sức bảo vệ Lôi Thuần, để cho nàng thừa kế nghiệp cha.

https://thuviensach.vn

Cho nên, hiện giờ trong đêm tối, trông thấy cảnh tượng Dương Vô Tà và Tô Mộng Chẩm chủ tớ tương phùng, Địch Phi Kinh cũng bất giác nhớ đến cố chủ của y…

Lại nghe Lôi Thuần ở bên cạnh nói một cách xa xăm:

- Bọn họ khiến huynh nhớ tới phụ thân, đúng không?

Địch Phi Kinh hơi kinh ngạc.

Thay vì nói là "kinh ngạc", không bằng nói là "kinh hãi".

Cô gái này dường như có thể nhìn thấu nội tâm người khác đang suy nghĩ gì.

- Từ sau khi Bạch Sầu Phi phản bội Tô Mộng Chẩm.

Lôi Thuần nói:

- Ta nghĩ, chuyện quan trọng nhất là lôi kéo một người, đồng thời giữ lại tính mạng một người.

- Người thứ hai mà cô nói là Dương Vô Tà?

Y không hỏi người thứ nhất là ai.

- Đúng.

- Bạch Sầu Phi mặc dù chiếm lĩnh Bạch lâu.

Địch Phi Kinh rất đồng ý:

- Nhưng chỉ cần Dương Vô Tà còn sống, những tư liệu kia hoàn toàn ở trong đầu y, giống như một cỗ máy, có thể sao chép lại toàn bộ nội dung chính. Đây là một tòa Bạch lâu sống, Bạch lâu sống đương nhiên càng hữu dụng hơn Bạch lâu chết.

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần ngưng mắt nhìn y.

- Thế nào?

- Tô Mộng Chẩm không chết, Dương Vô Tà lại ở chỗ ta, những biến hóa này, huynh không cảm thấy hơi kinh ngạc sao?

- Ta đã ở trong võ lâm, cũng đã dự tính mỗi ngày đều có kinh biến. Ta đi theo Lôi tổng đường chủ, cũng đã sớm chuẩn bị, xem kinh biến là chuyện bình thường.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Đối với ta mà nói, ngày nào cũng đều có kinh biến, kinh biến đã trở thành chuyện thường…

Y ngừng lại một chút, mới thành thật nói:

- Ngược lại nhị đường chủ Lôi Động Thiên Lôi vẫn còn sống, chuyện này mới khiến cho ta có phần kinh ngạc.

Chú thích:

* Trích từ bài thơ “Tống Lý trung thừa quy Hán Dương biệt nghiệp” của Lưu Trường Khanh.

Lưu lạc chinh nam tướng,

Tằng khu thập vạn sư.

Bãi quy vô cựu nghiệp,

Lão khứ luyến minh thì.

Độc lập tam biên tĩnh,

https://thuviensach.vn

Khinh sinh nhất kiếm tri.

Mang mang giang hán thượng,

Nhật mộ phục hà chi.

Dịch nghĩa:

Lận đận thay ông tướng chinh nam

Từng cai quản mười vạn quân

Bãi chức về không có cơ nghiệp

Tuổi già rồi còn mến đời thịnh thế

Một mình trấn giữ ba cửa ải yên tĩnh

Khinh sống có một thanh kiếm biết (lòng)

Mông mênh trên sông Giang Hán

Bóng xế chiều rồi, ông còn muốn gì?

Dịch thơ: (Bùi Khánh Đản)

Chinh nam ông tướng gian nan

Đã từng cai quản trăm ngàn binh xưa

Lui về, điền sản xác xơ

Tuổi già còn vẫn ước mơ thịnh thời

Bao năm trấn giữ ải ngoài

Một thanh thần kiếm xét soi tấm lòng

https://thuviensach.vn

Trên dòng Giang Hán mênh mông

Trời chiều nào biết rằng ông muốn gì

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Uổng Phí Tâm Cơ

- Tôn Ngư đã trở về.

Hừ, hắn đã trở về.

Lại trở về vào lúc này.

Hiện giờ là thời điểm quan trọng, Bạch Sầu Phi đang có rất nhiều chuyện lớn phải làm, bỗng nhiên lại nhớ tới gần đây Tôn Ngư đã làm nhiều chuyện khiến hắn bất mãn, trong đó có mấy chuyện ảnh hưởng rất lớn.

Hắn phái Tôn Ngư đi ám sát Chu Tiểu Yêu, Tôn Ngư chẳng những trở về không công, hơn nữa theo báo cáo của Vạn Lý Vọng, Tôn Ngư còn nhân cơ hội ôn lại chuyện cũ với Vương Tiểu Thạch, nói cái gì "Vương tam đương gia", "Tiểu Ngư Nhi" rất là thân thiết.

Tôn Ngư lại dẫn Vương Tiểu Thạch đến hang động Thâm Ký, cướp đi con tin quan trọng tay hắn là Vương Tử Bình và Vương Thiên Lục. Đến nỗi trong trận long tranh hổ đấu giữa hắn và Vương Tiểu Thạch tại kinh thành, hắn đã mất đi một quân bài sát thủ, một lá bùa đòi mạng để khống chế đối phương.

Cách làm của Tôn Ngư cũng gây nên mâu thuẫn giữa hắn và đám người Long Bát thái gia, hơn nữa còn thất tín với cha nuôi Thái Kinh, Trần Bì và Vạn Lý Vọng cũng vì vậy mà bị người của Bát gia trang hung hăng đánh cho một trận. Vương Tiểu Thạch còn cứu Tôn Ngư đi trước mặt mọi

https://thuviensach.vn

người, chuyện này chẳng khác nào Tôn Ngư công khai tuyên bố, hắn và Vương Tiểu Thạch là cùng một bọn với nhau.

Những điều này đều là sai lầm không thể tha thứ, nhưng đối với Bạch Sầu Phi, tội không thể tha thứ lại không phải là hành vi của Tôn Ngư, mà là nụ cười của hắn, nụ cười cực kỳ đáng ghét kia.

Tôn Ngư không giống với Lương Hà.

Lương Hà nghiêm cẩn, nghiêm túc, nghiêm khắc. Nếu như dùng một chữ để hình dung hắn thì đó chính là "nghiêm".

Lương Hà mặc dù uy nghiêm, nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của mình, ở trước mặt mình, chỉ có mình nghiêm chứ không có phần của hắn.

Tôn Ngư thì lại khác.

Lương Hà hiển nhiên là nghiêm túc đối với sinh mệnh (nhất là tất cả chiến đấu trong sinh mệnh). Tôn Ngư thì lại hết sức ung dung, cho nên hắn thường hay cười, ít nhất trên mặt thường nở nụ cười, giống như một con bướm thường trú trên cánh hoa vậy.

Bạch Sầu Phi cảm thấy Tôn Ngư cười rất khó coi, hơn nữa mang theo vẻ khinh miệt.

Ít nhất cái "nghiêm" của Lương Hà không dám nhằm vào mình, nhưng nụ cười của Tôn Ngư thì khác. Nụ cười của hắn giống như không có ý tốt, tự cho là đúng, đối với bất cứ ai (bao gồm cả mình) đều xem như nhau.

Vì thế Bạch Sầu Phi đã căm hận rất lâu.

Có thể ngay cả Tôn Ngư cũng không biết chuyện này, Bạch Sầu Phi Bạch lâu chủ lại vì một lý do như vậy mà ngầm căm ghét hắn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Bạch Sầu Phi nhìn không thuận mắt nụ cười không quan tâm đến bất cứ thứ gì này.

Hắn luôn không thích người khác (nhất là thuộc hạ) lúc đối mặt với mình vẫn có thể ung dung cười. Đây là ý gì? Không nghiêm túc? Không để ở trong lòng? Hay là không để vào mắt?

Hắn không thể bảo Tôn Ngư không được cười, trừ khi hắn dứt khoát giết chết người này.

Hắn không thể truyền đạt mệnh lệnh mà không có lý do, cho dù hắn có quyền làm như vậy. Nhưng mà càng có quyền thì lại càng phải hạn chế loại quyền lực này, nếu không sẽ là cái cớ để người khác phản bội, Bạch Sầu Phi hiểu rất rõ đạo lý này.

Mấy năm ở cùng với Tô Mộng Chẩm, hắn đã học được không ít thứ, nhất là hiểu được nguyên do hắn nhiều lần thất bại trong quá khứ.

Nhưng hắn cũng hiểu được, Tôn Ngư là một người hữu dụng, ít nhất hắn là một thuộc hạ có thể trợ giúp được mình.

Hơn nữa, nhìn vào việc mình phản bội Tô Mộng Chẩm, hắn vẫn muốn dùng Tôn Ngư để kiềm chế Lương Hà, ít nhất cũng muốn để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, mới dễ dàng cho mình thao túng cân bằng.

Có điều nhìn vào tình thế trước mắt, Tôn Ngư có lẽ đã không nhịn được, dường như hắn đã hành động.

Bởi vì Bạch Sầu Phi vừa mới nhận được thêm một tin tức, tin tức từ Lê Tỉnh Đường.

Lê Tỉnh Đường của Thác phái là một tên nanh vuốt mà Thái Kinh (triều đình), Long Bát (“người trung gian” giữa quan và dân), Bạch Sầu Phi (võ lâm) cùng sử dụng. Trên thực tế, hiện nay Thập Lục kiếm phái quật

https://thuviensach.vn

khởi trong phạm vi ngàn dặm quanh kinh sư, đều trở thành thế lực giang hồ do "Thái hệ" một tay bồi dưỡng, âm thầm lớn mạnh.

Từ sau khi hắn và Trí Lợi của Sĩ phái theo dõi Dương Vô Tà vào cửa tiệm Hán Đường Gia Tư, lại bị bao vây bỏ chạy, hắn vẫn luôn được an bài tại khu vực phủ thần hầu, giám thị nhất cử nhất động của đám người Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ. Đừng nói là loại quyền thần đa nghi như Thái Kinh, cho dù là thế lực mới trỗi dậy như Tượng Tị tháp, cũng phải phái người lưu ý động tĩnh của tướng gia phủ, Lục Phân Bán đường, Bát gia trang, Kim Phong Tế Vũ lâu. Loại người giống như Thái Kinh, Bạch Sầu Phi, Địch Phi Kinh, nếu không sớm mở rộng tai mắt giám thị hai đảng Phát và Mộng, theo sát Tượng Tị tháp, thậm chí quan sát phủ thần hầu, đó mới là chuyện lạ.

Lần này Lê Tỉnh Đường tới báo cáo với Bạch Sầu Phi, hắn đã phát hiện Vương Tiểu Thạch cõng Tôn Ngư đến trước phủ thần hầu, Tôn Ngư hình như còn bị thương, Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ đã vận công giúp hắn xoa bóp một lát. Vương Tiểu Thạch hình như còn bốc cho Tôn Ngư vài thang thuốc, sau đó Tôn Ngư mới cảm tạ rối rít rời đi.

Đương nhiên Lê Tỉnh Đường chỉ có thể đứng xa xa theo dõi, không thể đến gần nghe bọn họ nói gì.

Cho nên chuyện này càng làm tăng sự nghi ngờ, Tôn Ngư và Vương Tiểu Thạch, Tứ Đại Danh Bổ rốt cuộc có quan hệ gì?

Theo những gì nhìn thấy, theo lẽ thường mà phán đoán, cho dù quan hệ thật sự giữa bọn họ thế nào, nhất định cũng vô cùng mật thiết.

Bất kể thế nào, chứng cứ này đã đủ để Bạch Sầu Phi diệt trừ Tôn Ngư.

Hắn quyết không để cho một kẻ như vậy ở bên cạnh mình, cho nên hắn hỏi Lê Tỉnh Đường:

https://thuviensach.vn

- Hắn ở đâu?

- Hắn đang ở Hồng lâu chờ ngài.

Lê Tỉnh Đường lại tươi cười, giống như gương mặt của hắn đã cười thành quen. Hắn lại cảm thấy cười quen cũng tốt, bất kể vui hay buồn đều vẫn cười, sau này có thể không cần đổi gương mặt khác:

- Hắn có vẻ vẫn còn bị thương, hình như cũng có chuyện muốn báo cáo với ngài.

Thành thật mà nói, Bạch Sầu Phi cũng ghét nụ cười của Lê Tỉnh Đường. Hắn ghét tất cả những kẻ hở một chút là cười không ngừng. Nhưng nụ cười của Lê Tỉnh Đường vẫn có thể chịu đựng được, bởi vì nụ cười của hắn đầy a dua và nịnh nọt, chẳng qua là một kẻ đáng khinh mà thôi.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch vừa muốn tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu đòi người. Bạch Sầu Phi thầm nghĩ, nên nhân cơ hội này giết chết đối phương trước khi hắn xuất động thành viên Tượng Tị tháp đến đây.

Nếu Vương Tiểu Thạch và Tứ Đại Danh Bổ cho rằng, để một tên Tôn Ngư ở bên cạnh hắn làm nội ứng là có thể giải quyết được hắn, đó chỉ là uổng phí tâm cơ.

Có điều, hắn vốn có ý bồi dưỡng loại người như Tôn Ngư để "thay ca", cũng đúng là "uổng phí tâm cơ".

Bạch Sầu Phi hắn là ai?

Hắn vốn tên là "Bạch Cừu Phi", nhưng vì không muốn người khác có ác cảm, cho nên mới đổi thành "Sầu", cố ý gây cho người ta một loại cảm giác u buồn, như vậy có thể giảm bớt địch ý đối với hắn. Hắn đã đổi hơn mười cái tên để mưu cầu chí lớn, nhưng luôn luôn sắp thành lại bại. Hắn

https://thuviensach.vn

chịu khổ chịu cực nhiều năm, nhịn nhục nhịn tức, cuối cùng mới có ngày hôm nay.

Tôn Ngư là thứ gì?

Hắn cho rằng tươi cười năm, sáu, bảy, tám năm, cộng thêm một thanh bảo đao là có thể biến mình thành "Tô Mộng Chẩm thứ hai", còn hắn trở thành "Bạch Sầu Phi thứ hai", giở mánh khoé cũ để ngồi lên địa vị cao nhất hay sao? Hừ! Đây là chuyện có nằm mơ cũng đừng mơ tưởng.

Hắn quyết không để Tôn Ngư có cơ hội như thế, vì vậy hắn tỏ vẻ thờ ơ phân phó:

- Bảo hắn chờ ta!

Sau đó lại giống như tùy ý nói thêm một câu:

- Bảo Lương Hà dẫn theo "Nhất Linh Bát Công Án" tới đây, nói cho hắn biết, sắc bản năng hùng anh đại duy, lưu phong tự thị danh chân sĩ.

- Sắc bản năng hùng anh đại duy… lưu phong tự thị danh chân sĩ?

Lê Tỉnh Đường lẩm bẩm lặp lại một lần, thiếu chút nữa đã lên tiếng hỏi "đây là cái gì".

Bạch Sầu Phi lại giống như nhìn (nghe) được nghi hoặc của hắn, khẽ mỉm cười, nói thêm một câu:

- Muốn biết là gì? Tới đây đọc đi!

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thái Không Xuyên Toa Cơ (Cỗ Máy Bay Lượn Trên Trời)

Ý nghĩa của những lời này đương nhiên không chỉ là "duy đại anh hùng năng bản sắc, thị chân danh sĩ tự phong lưu." *

* "Chỉ đại anh hùng có bản sắc, là danh sĩ thật tự phong lưu". Ám chỉ nhân vật cao nhã thật sự, không cần dùng bất cứ trang phục điệu bộ nào, mỗi cử động cũng tự nhiên lộ ra phong thái siêu trần thoát tục.

Nó là một câu "ám hiệu".

Chỉ cần Lương Hà nghe được câu này, đó là Bạch Sầu Phi đã ra một "mệnh lệnh". Một trăm lẻ tám tên tử sĩ trong Nhất Linh Bát Công Án do một tay hắn đào tạo ra, lập tức sẽ được điều động, đối phó với nguy cơ.

Bạch Sầu Phi biết hiện giờ đã đến lúc ngửa bài, hắn đã ép Vương Tiểu Thạch phải ra mặt.

Ngoại trừ đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu và một trăm lẻ tám tên tử sĩ, hắn cũng tự đánh giá sơ qua những đại tướng và cao thủ trong tay. Bao gồm "Quỷ Lệ Bát Xích môn" Chu Như Thị, "Tiểu Văn Tử" Tường Ca Nhi, "Nhất Liêm U Mộng" Lợi Tiểu Cát, "Vô Vĩ Phi Tha" Âu Dương Ý Ý, tứ đại hộ pháp này được gọi chung là "Cát Tường Như Ý".

Nguyên bản Lương Hà và Tôn Ngư đều là trợ thủ giỏi của hắn, còn có Mã Khắc Bạch, Vạn Lý Vọng, Trần Bì, Mao Lạp Lạp, sát thủ số bảy Điền

https://thuviensach.vn

Thất, sát thủ số mười một Đỗ Trọng… cộng thêm Khuất Hoàn của Đỉnh phái, Lê Tỉnh Đường của Thác phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, đám người Ba Cáp của Tẩm phái, đều là thủ hạ tâm phúc trực thuộc Bạch Sầu Phi điều hành và quản lý.

Ngoại trừ những người này, trợ thủ bên ngoài của hắn cũng rất mạnh mẽ. Trong đó có "Thất Tuyệt Thần Kiếm", bao gồm "Kiếm Thần" Ôn Hỏa Cổn, "Kiếm Tiên" Ngô Phấn Đấu, "Kiếm Quỷ" Dư Yếm Quyện, "Kiếm Ma" Lương Thương Tâm, "Kiếm Yêu" Tôn Ức Cựu, "Kiếm Quái" Hà Nan Quá và "Kiếm" La Thụy Giác.

Ngoài ra, "Hạc lập sương điền trúc diệp tam" Nhậm Oán và "Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ" Nhậm Lao, cùng với "Bát Đại Đao Vương", "Trận Vũ Nhập Bát" Triệu Lan Dung, "Bát Phương Tàng Đao Thức" Miêu Bát Phương, "Linh Đình Đao" Thái Tiểu Đầu, Tương Dương "Đại Khai Thiên" Tiêu Bạch, Tín Dương "Tiểu Tích Địa" Tiêu Sát, "Ngũ Hổ Đoạn Hồn Đao" Bành Tiêm, "Kinh Hồn Đao" Tập Luyện Thiên, "Tương Kiến Bảo Đao" Mạnh Không Không… Thậm chí còn có đám người Bàng tướng quân, Di ngự sử, Đồng Quán, Vương Phủ, Chu Miễn, tất cả đều là quân tiếp viện của hắn.

"Viện quân" lớn nhất của hắn là "Vân Diệt Quân" Diệp Thần Du (hoặc gọi là "Thần Du Gia Gia" Diệp Vân Diệt), một trong sáu đại cao thủ đương thời "Đa chỉ hoành đao thất phát, tiếu khán đào sinh vân diệt" cũng đã đến đây, hiện đang ở trong lâu, kịp thời tham dự trận phong vân tụ hội này.

Bên cạnh hắn cao thủ như mây, còn bên cạnh Vương Tiểu Thạch phần lớn chỉ là một đám ô hợp máu nóng, trận chiến này hắn có thừa phần thắng.

Chỉ cần đánh bại Vương Tiểu Thạch, giải quyết Tượng Tị tháp, hắn sẽ thừa dịp mượn gió bẻ măng, liên kết với binh lực của Long Bát thái gia, toàn diện phát động công kích Lục Phân Bán đường.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại Lục Phân Bán đường. Ít nhất hắn đã hù dọa Địch Phi Kinh, nếu như Địch Phi Kinh dám có hành động, hắn sẽ hù dọa lần nữa; còn nếu không dọa được, hắn sẽ giết chết cái tên cúi đầu làm người này.

Còn về Lôi Thuần, một đại cô nương thì tài cán bao nhiêu? Có thể làm được gì? Huống hồ hắn còn nắm được tử huyệt của cô gái này, chỉ cần tung ra pháp bảo, có thể khiến cho cô ta mất hết hi vọng và sụp đổ, bảo đi sang đông thì không dám đến tây.

Nếu Lục Phân Bán đường muốn chống cự, bọn chúng dựa vào gì? Chỉ bằng Lâm Ca Ca? Lỗ Tam Tiễn? Phản đồ của Mê Thiên minh là Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần? Hay là Mạc Bắc Thần vốn đã phản bội Kim Phong Tế Vũ lâu?

Đám vô dụng này vốn không chịu nổi một kích, Bạch Sầu Phi cũng không để bọn họ vào mắt.

Một khi giải quyết xong Tượng Tị tháp, thôn tính Lục Phân Bán đường, hắn biết mình sẽ có thể "bay", có đầy đủ phân lượng để "mặc cả" với nghĩa phụ Thái Kinh.

Hắn biết rõ nếu muốn thật sự vượt trội, chỉ trở thành hùng bá một phương, tông chủ một phái trong võ lâm, e rằng vẫn không đủ để lưu danh muôn đời, quyền thế một thời.

Muốn thật sự lập đại công, dựng đại nghiệp, vẫn phải nắm quyền trong hoàng thành, giữ chức trong triều đình. Nhưng một người giang hồ không có bối cảnh như hắn, muốn giữ được chức cao trong triều đình, trước tiên phải đắc thế trong võ lâm, dương danh trên giang hồ, sau đó sẽ dùng những thứ này để giành lấy công danh.

Bạch Sầu Phi mặc kệ tất cả, hắn muốn thành công.

https://thuviensach.vn

Thiên hạ chỉ có một loại thành công, đó là thật sự có được thành tựu mà mình muốn có.

Trên đời cũng chỉ có một loại phương thức thành công, đó là dùng phương thức mà ngươi yêu thích sống qua cuộc đời này.

Bạch Sầu Phi cho rằng mục tiêu của hắn rất hợp lý và khả thi. Một khi hắn đã quyết định theo đuổi mục tiêu thì sẽ vùi đầu làm việc, không ngại liều lĩnh, không nghe lời bất cứ ai, không để ý tới bất cứ người nào ngăn cản, cũng không cho bất cứ người nào cản đường hắn. Hắn tuyệt đối là một người có thể vượt qua tất cả khó khăn để đạt thành mục tiêu của mình.

Khi trở thành phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hắn từng gợi ý với Thái Kinh, người lung lạc hắn sau đó còn nhận hắn làm con nuôi, rằng hắn muốn có quan hàm chức vị. Nhưng Thái Kinh không giống với Tô Mộng Chẩm (năm đó Bạch Sầu Phi vừa vào Kim Phong Tế Vũ lâu, liền cậy công đòi Tô Mộng Chẩm chức phó lâu chủ. Tô Mộng Chẩm lại khen hắn thẳng thắn bộc trực, vui vẻ đồng ý), chỉ hời hợt nói:

- Chờ ngươi làm lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi hãy nói.

Sau đó dường như muốn bổ sung, lại nói thêm một câu:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch cũng gia nhập dưới trướng của ta, quan vị của ngươi sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương Tiểu Thạch!

(Lúc nào cũng là Vương Tiểu Thạch!)

(Hắn là thứ gì?)

Hiện tại, trải qua tranh đấu trong thời gian dài, cuối cùng hắn đã đuổi được Vương Tiểu Thạch đi, lật đổ Tô Mộng Chẩmu. Nhưng khi hắn lại gợi

https://thuviensach.vn

ý với Thái Kinh muốn một "quan hàm", Thái Kinh trầm ngâm một lúc, chỉ nói sẽ để Long Bát lo liệu chuyện này.

Không lâu sau, Long Bát thật sự cho hắn vài cái quan hàm, bảo hắn chọn một trong số đó. Hắn nghe vậy lại cảm thấy không vui, bởi vì tuy đối với người khác, loại quan hàm kia có cầu cũng không được, nhưng đối với hắn mà nói, mấy chức quan này còn chưa bằng tứ phẩm, trên đầu có trăm ngàn người chỉ chỉ điểm điểm, bên dưới lại chưa chắc có mấy người để chỉ huy, không làm còn tốt hơn.

Hắn quả thật không làm những chức quan đó.

Hắn muốn bay, không muốn bò, cũng không muốn đi, thậm chí ngay cả chạy cũng cảm thấy quá chậm.

Tuổi tác của hắn đã không còn trẻ, vừa bắt đầu thì ít nhất phải nhảy.

Đến cuối cùng, mục đích vẫn là bay.

Tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Hắn là Bạch Sầu Phi.

Hiện giờ hắn muốn sống mái với Tượng Tị tháp, đánh hạ Lục Phân Bán đường, trở thành một đảng duy nhất trong kinh thành, đại bang đại phái có một không hai. Khi ấy hắn mới có đủ thế lực và thực lực, giành lấy một chức quan ở chỗ Thái Kinh, dưới vài người mà trên vạn người.

Hắn vẫn chờ đợi ngày này.

Hắn muốn chờ đợi ngày này.

Hắn đang chờ đợi ngày này.

Hắn luôn chờ đợi ngày này.

https://thuviensach.vn

Vì ngày này, vì mục tiêu này, tất cả đều chỉ là “máy móc” của hắn.

“Máy móc” là dùng để khởi động, trợ giúp làm việc.

Hắn muốn “bay”, bay lên trời cao, thẳng đến mây xanh.

Vì vậy, Tô Mộng Chẩm, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Lục Phân Bán đường… tất cả đều trở thành cỗ máy để hắn bay lên, tất cả đều biến thành máy móc để hắn bay lượn trên trời.

Hắn muốn làm anh hùng.

Anh hùng hôm nay, hô mây gọi gió, lật tay làm mưa, có thể tung hoành ngang dọc, có thể kinh thiên động địa, có thể bày mưu lập kế, có thể quyết thắng thiên lý, không ngại độc bộ thiên hạ, độc bá võ lâm. Thắng được cũng thua được, cầm lên được cũng bỏ xuống được. Hắn làm những chuyện mà người khác muốn làm nhưng không dám làm, những chuyện người khác không làm được thì hắn lại làm đến mức thiên kinh địa nghĩa, chưa từng sợ gièm pha đàm tiếu, chỉ chuyên quyền độc đoán.

Cho dù không thể làm anh hùng, hắn cũng muốn làm kiêu hùng.

Kiêu hùng còn cao hơn anh hùng một bậc, có thể không cần để ý tới tất cả tình lý pháp tắc trên thế gian, đi con đường hắn cho là đúng. Mặt mày tươi tắn có thể đón người, trở mặt có thể không nhận người; ôn nhu như gió xuân, nghiêm khắc sẽ giết người.

Hôm nay hắn muốn đại khai sát giới, hơn nữa bắt đầu giết từ bên cạnh.

Trước tiên trừ lo lắng bên trong, sau đó diệt mối họa bên ngoài.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Công Án Không Phải Thiền Cơ

Hắn muốn giết chết Tôn Ngư trước.

Trước khi "ra đón" Vương Tiểu Thạch, hắn trước tiên tới Hồng lâu một chuyến.

Tại Hồng lâu, hắn nhìn thấy Tôn Ngư đang "cung kính chờ đợi" hắn.

Tôn Ngư vừa trông thấy Bạch Sầu Phi, cũng biết đối phương đã động sát cơ với mình.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, chuyến này mình trở về là một sai lầm, sai hoàn toàn.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, một người luôn luôn cảnh giác như Tôn Ngư cũng từng đắn đo suy nghĩ.

(Rốt cuộc có nên trở về Phong Vũ lâu hay không?)

(Bạch lâu chủ liệu có hiểu lầm mình hay không?)

Sau khi suy nghĩ năm lần bảy lượt, hắn vẫn quyết định phải trở về "một chuyến".

Tốt xấu gì cũng phải đi chuyến này, bởi vì mấy nguyên nhân.

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng từng là "chủ tớ". Mặc dù Tôn Ngư hiểu rõ, "gần vua như gần cọp", nhưng hắn lại có một "nguyên tắc" muốn tuân thủ, đó là "trước sau vẹn toàn".

Hắn từng đi theo Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi, thậm chí còn có tài năng trẻ Lương Hà năm đó, thời gian đều không ngắn. Nhờ vậy khiến cho hắn hiểu được đặc tính của những người này và một số "đạo lý" khác, chẳng hạn như cách đối nhân xử thế, sách lược tiến lui của những người hắn từng đi theo đều khai sáng cho hắn rất nhiều.

Một, Tô Mộng Chẩm là một người có tài là dùng. Chỉ cần y tán thưởng, sẽ có thể tùy ý đặc cách thăng chức cho người khác, hơn nữa bất kể người đó có bối cảnh gì hay mưu mô gì. Nếu như có một ngày, y bị chính người mà mình cất nhắc phản bội hay lật đổ, y cũng không xem đó là chuyện đại nghịch. Y coi trọng "ánh mắt" của mình, cho rằng nếu nhân tài mới có thể lật đổ mình, đó cũng là đáng kiếp. Y sẽ không vì vậy mà bóp chết cơ hội của những nhân tài mới xuất hiện.

Người có lòng tin và rộng lượng như y không nhiều lắm.

Tôn Ngư tự đánh giá không làm được điểm này.

(Cho nên trên đời quả thật không có mấy Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm hiện giờ, không phải bệnh thì cũng là chết, cho dù còn sống cũng đã thất thế. Người sống trên đời, cũng không bao nhiêu người có thể gặp được loại "quý nhân" như Tô Mộng Chẩm.)

Hai, Vương Tiểu Thạch là một người "tự hiểu lòng mình". Hắn biết mình không thể cầm quyền, nhưng lại có thể làm đại sự; hắn thích kết giao bằng hữu, hòa đồng với các huynh đệ, sinh hoạt cùng nhau. Bởi vì hắn thường đứng ra giúp đỡ và bảo vệ người khác, cho nên khó tránh phải làm đại ca lão đại, nhưng lại tự biết mình không phải một nhân tài làm bang chủ, giáo chủ hay tông chủ một phái. Hắn có thể xem mình ngang hàng với

https://thuviensach.vn

bất cứ người nào, cũng có thể học tập bất cứ ai (thậm chí là những người kém xa hắn). Hắn không đào tạo người khác mà chỉ kích thích sở trường của đối phương. Hắn không sợ người khác vượt qua mình, bởi vì hắn không có ý muốn so bì với đối phương. Cũng bởi vì hắn không coi trọng, không tính toán, không quan tâm, cho nên quan hệ giữa hắn và người khác phần lớn là "tới lui như một, trước sau vẹn toàn". Trên giang hồ, trong võ lâm đều đánh giá về hắn không tệ, điều này đã giúp hắn rất nhiều mỗi lần bại rồi lại thành, ngã rồi lại dậy.

Cũng bởi vì hắn không so bì, không tính toán, không xảo trá, cho nên người khác đều vui mừng khi thấy hắn thành công. Hắn đứng trên cao hô một tiếng, mọi người đều muốn giúp hắn một tay, hoặc là yên tâm để hắn giúp mình một tay.

Tôn Ngư tự biết không thể nghĩ thoáng và phóng khoáng như Vương Tiểu Thạch.

(Hắn nhớ có lần vào miếu lạy phật, gặp gỡ vị Lão Lâm thiền sư, từng khuyên hắn như sau: "Tô Mộng Chẩm hiện giờ, không phải bệnh thì là chết, nếu không thì cũng là sống không bằng chết. Bạch Sầu Phi bận diệt trừ tinh anh, Thái Kinh bận làm nhân tài mới sa ngã, Phương Ứng Khán bận thu mua mạng người. Ngươi muốn làm đại sự, muốn tìm một người nhìn nhận tài năng, hay là xem thử Vương Tiểu Thạch đi!")

Ba, Bạch Sầu Phi là một người "không đạt được mục đích thì không dừng lại". Người nào ngăn cản hắn, hắn sẽ giết người đó. Hắn là loại người cho dù phải bước qua xác của cha anh, vợ con cũng sẽ tiến tới. Dã tâm của hắn hiện rõ quá nhanh, mũi nhọn quá lộ, rất dễ bị ghen ghét, cũng thường gây cho người ta cảm giác khoe khoang khoác lác. Tôn Ngư cũng là người hi vọng đi qua nhân thế một chuyến, có thể lập một chút công lao sự nghiệp, nhưng lại không có bối cảnh hay chỗ dựa đặc biệt, cho nên hắn hiểu rõ loại tâm thái này. Vì thiếu tự tin nên sợ hãi, muốn tiến lên nhưng trong tay lại không có vốn liếng, do đó hắn không thể thua, muốn người

https://thuviensach.vn

khác chú ý thì chỉ có cách khoe khoang. Đây không phải là khoe khoang khoác lác, mà là sách lược "hư mà như thật, thật mà như hư". Không có hậu phương thì không thể cố thủ, chỉ có thể làm kẻ tiên phong. Tô Mộng Chẩm bởi vì bệnh tật, sợ rằng không chịu nổi lâu, cho nên cố tỏ ra hùng hổ doạ người, ép buộc Lôi Tổn quyết chiến trước thời hạn. Quả nhiên Lôi Tổn cuối cùng không nhịn được, toàn quân bị diệt tại Hồng lâu. Vì vậy Tô Mộng Chẩm hiểu rõ tâm tư của Bạch Sầu Phi, lại cố gắng bồi dưỡng hắn, "buông tay để hắn mặc sức làm việc". Đáng tiếc Bạch Sầu Phi dường như đã quen với việc một cước đạp ân nhân của mình xuống, cho nên không hề "quý trọng" công ơn nâng đỡ của "quý nhân thật tốt" này.

Loại người giống như Bạch Sầu Phi, cho dù ngươi giúp hắn chuyện gì, thậm chí là chuyện rất lớn, hắn đều xem là chuyện đương nhiên, là do (ngươi) trời cao thiếu hắn. Nhiều nhất hắn sẽ chỉ "cảm kích" một chút, sau đó lại tập trung chú ý vào những chuyện chuyện ngươi có lỗi với hắn, hoặc là cản trở hắn.

Tôn Ngư cảm thấy trong tính cách của mình cũng có mặt ích kỷ này, tự đại và không chừa thủ đoạn, nhưng muốn làm đến mức hoàn toàn đoạn tuyệt như Bạch Sầu Phi thì thật không dễ.

(Thấy được đặc tính của Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chẩm, Tôn Ngư cũng biết, muốn thành đại công, lập đại nghiệp thật sự không dễ dàng. Làm theo ý mình như Tô Mộng Chẩm, tùy cảnh tâm an như Vương Tiểu Thạch, không biết từ bi như Bạch Sầu Phi, tất cả đều quá khó làm. Vì vậy, muốn trở thành một nhân vật tuyệt đỉnh quả thật cũng khó khăn tuyệt đỉnh.)

Bốn, Lương Hà gây cho người ta cảm giác cao thâm khó lường. Lúc còn ở Kim Thuộc Phong, là do Lương Hà một tay kéo Tôn Ngư vào bang hội. Lương Hà là một người nghiêm túc, tuyệt đối phục tùng và nghe lệnh. Quy củ trong Kim Thuộc Phong, hắn đều nhất nhất tuân theo. Tôn Ngư vốn rất bội phục sự trung thành của Lương Hà, nhưng sau đó lại phát hiện

https://thuviensach.vn

không phải. Bởi vì Lương Hà chỉ dốc sức bảo tồn thực lực của mình, cho nên đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Địa vị của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu không hề thấp (có thể là vì lúc hắn gia nhập, trong tay có không dưới ba mươi hai tên cao thủ trẻ tuổi, kể cả Tôn Ngư trong đó), nhưng Tô Mộng Chẩm hiển nhiên không quá trọng dụng hắn. Tô công tử đã từng thành thật với Lương Hà "một người quá bảo thủ sẽ uổng phí cả đời, quá cẩn thận thâm trầm sẽ không được vui vẻ." Nhưng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều rất coi trọng người này. Lương Hà cũng hết sức trung thành với Vương Tiểu Thạch, điều này khiến cho Tôn Ngư rất sùng kính. Nhưng sau khi Vương Tiểu Thạch bị Bạch Sầu Phi gạt ra khỏi lâu, Lương Hà lập tức bày tỏ thái độ với Bạch Sầu Phi, hắn có thể giao đội ngũ trực thuộc của hắn (khi đó, đội ngũ trực thuộc của Lương Hà đã tăng lên đến năm mươi bảy người, trong đó đương nhiên bao gồm Tôn Ngư) cho phó lâu chủ điều động. Đến khi Bạch Sầu Phi phản bội (đồng thời cũng lật đổ) Tô Mộng Chẩm, Lương Hà và bảy mươi tám tên thuộc hạ của hắn (lúc này, Tôn Ngư đã được thăng làm thống lĩnh trong đội. Đệ tử tâm phúc của Lương Hà có không dưới một nửa là do một tay Tôn Ngư huấn luyện ra) chẳng những án binh bất động, hơn nữa từ đây chỉ trung thành với một mình Bạch Sầu Phi.

Vì vậy, địa vị của Lương Hà thăng tiến một cách vững vàng, người trong tay hắn cũng không ngừng tăng lên. Hắn là loại người gặp biến không kinh, gặp kinh giỏi biến, nhưng lại có thể thu được lợi ích trong mỗi lần kinh biến. Ai ai cũng cần một người trung thành như vậy, nhưng dường như hắn chỉ trung thành với chính mình.

Tôn Ngư cảm thấy không thể vững vàng được như Lương Hà, nhưng hắn cho rằng mình vui vẻ hơn Lương Hà. Nếu một người cá tính quá thâm trầm, như vậy cho dù có quyền rất lớn, thế rất cao, danh tiếng rất vang dội, hắn vẫn sống không có ý nghĩa, chỉ là sống uổng.

https://thuviensach.vn

(So với Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, Lương Hà cũng không xem là quá thành công, nhưng hắn vẫn luôn giống như đốt trúc, từng bước đi lên, tiền đồ không thể đo lường. So với sự "dũng cảm tiến bước" của Tô Mộng Chẩm, "nôn nóng tiến bước" của Bạch Sầu Phi, "dũng cảm rút lui" của Vương Tiểu Thạch, Lương Hà chỉ là "ngầm tiến", nhưng lại khá coi trọng "tình cảm", hoặc có thể nói đó là công phu tiến lui, thủ đoạn giả vờ.)

Tôn Ngư cũng khá coi trọng "tình cảm".

Hắn cho rằng không tới lúc cần thiết thì không cần đoạn tuyệt với người khác. Người lưu lại một đường, phật thắp một nén nhang.

Hắn cũng hiểu rõ cá tính của Bạch Sầu Phi, chỉ sợ đối phương đã nghi ngờ mình, hơn nữa còn động sát cơ với mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy cần phải đi chuyến này:

Không vì gì cả, mà là "trước sau vẹn toàn, không uổng một phen làm chủ tớ".

Bởi vì muốn hắn phản kháng, đánh trả, hắn làm được điều này; còn nếu muốn hắn chủ động phản nghịch, bán rẻ, hắn lại không làm được.

Mỗi người đều có tài năng và đặc tính của riêng mình, tính tình Tôn Ngư chính là như vậy.

Tính tình này khiến cho hắn đã cảm giác được nguy cơ, nhưng vẫn trở lại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cho nên bây giờ hắn được "mời" đến Hồng lâu.

Vừa trở về Kim Phong Tế Vũ lâu, hắn đã cảm giác được sự im lặng trước cơn bão.

https://thuviensach.vn

Sau đó hắn “cuối cùng” gặp được Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi vừa thấy hắn liền hỏi:

- Tại sao ngươi lại trở về?

Tôn Ngư vừa nghe, trong lòng trầm xuống, nhưng vẫn đáp:

- Ta không thể không về.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Tại sao?

Tôn Ngư đáp:

- Nơi này là nhà của ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nơi này không phải là nhà của ngươi.

Lúc này đến phiên Tôn Ngư hỏi:

- Tại sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì không ai lại bán rẻ nhà của mình.

Trong lòng Tôn Ngư lại trầm xuống, lần này là đến tận đáy.

Tôn Ngư lại hỏi:

- Nếu như đây thật sự là nhà của ta, tại sao ta lại bán rẻ nó?

Bạch Sầu Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ nó đã không còn là nhà của ngươi, mà là phần mộ của ngươi.

Tôn Ngư thở dài:

- Ta không hi vọng nhà của mình lại biến thành phần mộ.

- Bây giờ ngươi đi đến đâu cũng là phần mộ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì ngươi đã là người chết.

Sau đó hắn hỏi:

- Tại sao ngươi lại phản bội ta ta?

Tôn Ngư nói:

- Ta…

Bạch Sầu Phi cắt lời:

- Vô ích thôi, ngươi sẽ không thừa nhận. Nhưng bây giờ ta cũng không dừng tay được, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót. Câu hỏi này của ta là vô ích, câu trả lời của ngươi cũng là vô ích.

- Nếu… ta cũng không phản bội ngươi thì sao?

- Cách nói này của ngươi, quả thật sỉ nhục trí tuệ của ta.

Bạch Sầu Phi không nói nữa, xoay đầu nhìn sang Lương Hà, nói:

- Đến nước này, ta đã không muốn mạo hiểm nữa, cũng không thể tiếp tục tin tưởng hắn. Ta chỉ còn cách giết hắn, nhưng ta lại ra tay không được. Ngươi tới giết đi!

https://thuviensach.vn

Lương Hà chắp tay đáp:

- Rõ!

Hắn không hề do dự.

- Còn có.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn bảo thạch gắn trên vỏ đao và lưỡi đao của Tôn Ngư, hời hợt nói:

- Ta đã điều tra, thanh đao bên cạnh ngươi đây, trước kia vốn thuộc về Phương Ứng Khán. Về phần vì sao bảo đao của hắn lại ở trong tay ngươi, ta cũng không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Lần này, Tôn Ngư cuối cùng biến sắc.

Dứt lời, Bạch Sầu Phi liền muốn rời khỏi Hồng lâu, trước khi đi còn hỏi Lương Hà một câu:

- Nhất Linh Bát Công Án của ngươi thế nào rồi?

- Đã triệu tập đầy đủ.

- Sau khi giết chết Tôn Ngư, hãy tùy thời chờ lệnh. Nuôi binh ngàn ngày, chỉ dùng một ngày.

- Rõ!

Giọng nói của hắn vẫn vô cùng kiên định, tuyệt đối nghe lệnh, tuyệt đối trung thành.

Lúc Bạch Sầu Phi rời khỏi Hồng lâu lại thầm nghĩ, mượn tay Lương Hà trừ khử Tôn Ngư, để bọn chúng tàn sát lẫn nhau, có thể miễn trừ hậu hoạn.

https://thuviensach.vn

Nếu có thể không làm ác nhân, không làm tội nhân, vẫn nên không làm thì tốt hơn.

Đồng dạng, nếu có thể không động thủ, không tự ra tay giết người, nên tìm người khác làm thay là tốt nhất.

Người hắn phải đối phó là cao thủ tuyệt đỉnh. Muốn đối phó với địch thủ tuyệt đỉnh, trước hết phải bảo tồn tinh lực, thực lực và bá lực.

Một người có trạng thái tinh thần tốt, không chỉ hiểu được phải làm thế nào dụng thần, còn phải biết làm cách nào lưu thần (lưu ý).

Hắn là một người giỏi về vận dụng thời gian, tinh lực và khí lực. Cho nên hắn muốn nghỉ ngơi lấy sức, một kích tất sát.

Hắn đã sớm nuôi dưỡng nhân sĩ, là tử sĩ, Nhất Linh Bát Công Án.

“Công án” này không phải thiền cơ, mà là nhân thủ thật sự, giúp hắn hoàn thành chí lớn, đạt thành đại nghiệp, trừ khử nội gian, giết chết ngoại địch, một trăm lẻ tám tên tinh binh chỉ trung thành và phục vụ cho hắn.

Tinh binh là tinh anh thân binh, chỉ được xuất động khi chiến đấu một mất một còn.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cơ Mưu Tính Hết Mất Thiên Cơ

Sau khi Bạch Sầu Phi rời đi, trong Hồng lâu chỉ còn lại hai người, hai người bạn cũ.

Là bạn "cũ", không phải bạn "thân".

Có bằng hữu giao tình rất tốt, nhưng không phải rất "xưa"; cũng có bằng hữu giao tình rất "xưa", nhưng chưa chắc đã rất tốt.

Lương Hà và Tôn Ngư quen nhau mười ba năm, từ thiếu niên đến thanh niên, cả thời kỳ hoàng kim đều cộng sự với nhau, chắc chắn có thể xem là "bạn cũ".

Nhưng giao tình của bọn họ liệu có tốt hay không?

Giao tình xưa hay không, có thể dùng thời gian để đánh giá. Nhưng giao tình tốt hay không, lại phải thử nghiệm thì mới biết được.

Dùng cách nào để thử nghiệm?

Có lẽ, giàu sang, nghèo khó, sống chết, thành bại, quyền lực, danh lợi, nữ nhân… tất cả đều có thể khảo nghiệm. Hữu nghị có thật vĩnh viễn bền vững hay không? Hữu tình có thể đời đời bất diệt hay không?

Tôn Ngư nói:

- Hắn ra lệnh cho ngươi giết ta.

https://thuviensach.vn

Lương Hà nói:

- Ta nghe rồi.

Tôn Ngư hỏi:

- Ngươi muốn giết ta sao?

Lương Hà đáp:

- Ta có thể không giết sao?

Tôn Ngư nói:

- Chúng ta là bạn tốt.

Lương Hà nói:

- Nếu như hắn ra lệnh cho ngươi giết ta, ngươi sẽ vì hai chữ "bạn tốt" mà không ra tay sao?

- Ta không biết.

Tôn Ngư cười khổ:

- Trên thực tế, giữa chúng ta hình như cũng không tốt đến mức này.

- Huống hồ, nếu như không giết ngươi thì ta sẽ phải chết.

Lương Hà cũng cười khổ:

- Hắn sẽ giết ta… Vì không giết ngươi mà hi sinh bản thân, ngươi đáng để ta làm vậy sao?

- Không đáng.

https://thuviensach.vn

Tôn Ngư trả lời không hề do dự:

- Trên thực tế, cho dù vì người nhà, cha mẹ con cái, ngươi cũng sẽ không hi sinh như vậy.

- Đúng, ngươi nói đúng.

Lương Hà cũng lập tức phản ứng:

- Bởi vì ngươi cũng là người như vậy.

Tôn Ngư thở dài:

- Chúng ta đều là người như vậy. Chó săn cuối cùng cũng sẽ chết trong núi, ta cũng khó tránh khỏi có ngày hôm nay. Nhưng mà, ta lại có một câu muốn nói với ngươi.

Lương Hà nói:

- Ngươi nói đi! Lời của một người khi đối mặt với cái chết, ta luôn rất chú ý, cũng rất vui lòng lắng nghe.

Tôn Ngư nói:

- Hôm nay hắn hoài nghi ta, ngày mai cũng có thể hoài nghi ngươi.

Lương Hà nói:

- Ý của ngươi là, hôm nay hắn hạ lệnh giết ngươi, khó đảm bảo ngày mai sẽ không hạ lệnh giết ta?

Tôn Ngư nói:

- Ngươi luôn luôn là một người thông minh, thông minh hơn ta nhiều.

Lương Hà nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói ta thông minh hơn ngươi, chỉ với những lời này, ngươi đã thông minh hơn ta rồi.

Tôn Ngư nói:

- Thẳng thắn mà nói, chúng ta quen nhau mười mấy năm nay, người ở giang hồ, khó tránh khỏi cũng có lúc nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay… chỉ là ngày hôm nay quả thật đến hơi nhanh một chút.

Lương Hà hỏi:

- Cho nên ngươi đã sớm có kế sách ứng phó?

Tôn Ngư nói:

- Ít nhất, ta vẫn luôn lưu ý đến tính tình của ngươi, bởi vì từ đó có thể giúp ta phán đoán xem ngươi có giết ta hay không, khi nào mới ra tay giết ta.

Lương Hà mỉm cười:

- Ngươi làm sao biết, con người mà ta để ngươi thấy là bản thân ta thật sự?

Tôn Ngư cười một tiếng:

- Nói không sai. Con người mà ngươi để ta thấy, chỉ là một mặt mà ngươi muốn ta biết mà thôi.

Lương Hà nói:

- Ngươi cũng như vậy. Ta ở trước mặt ngươi cố gắng giữ nguyên thâm trầm, nhưng thâm trầm và giữ kín mọi chuyện, đó chưa chắc đã là con người của ta. Đồng dạng, ngươi ở trước mặt ta vẫn luôn ra vẻ phóng

https://thuviensach.vn

khoáng, nhưng phóng khoáng đến mức không có tâm tư, chưa chắc đã là bản thân ngươi thật sự.

Tôn Ngư nói:

- Nói đúng, nhưng trải qua nhiều năm kề vai chiến đấu như vậy, ta có thể khẳng định, nếu như trên đời này có người hiểu rõ ta, vậy thì người đó chính là ngươi.

Lương Hà nói:

- Ta cũng đồng ý. Tô công tử cảm thấy ta là một người thâm trầm, ta vui vẻ làm người thâm trầm, bởi vì rất ít nhân vật cao minh sẽ đề phòng một người thâm trầm đến mức chó không đẻ trứng. Tiểu Thạch Đầu cảm thấy ta đáng tin, ta vui vẻ làm người đáng tin, bởi vì rất ít người thông minh sẽ bài xích một thuộc hạ hắn cho rằng đáng tin. Bạch lâu chủ cảm thấy ta biết nghe lời, ta càng vui vẻ làm người nghe lời, bởi vì một lãnh tụ khôn khéo cần nhất chính là thủ hạ nghe theo hiệu lệnh của hắn, không có hai lòng. Bọn họ muốn ta làm người thế nào, ta sẽ làm người thế đó, như vậy có thể bớt phiền, bớt sức, bớt đi không ít nguy cơ. Nhưng những năm gần đây, ngươi vẫn luôn khuất mình dưới ta, cho nên có lúc ta vô ý lộ ra bản tính thật sự, rơi vào trong mắt của ngươi.

Tôn Ngư hỏi:

- Vì vậy đối với ngươi mà nói, ta là một một nhân vật nguy hiểm?

Lương Hà gật đầu.

Tôn Ngư hỏi tiếp:

- Vì vậy ngươi cho rằng có thể thừa dịp này diệt trừ ta, đó là thượng sách?

https://thuviensach.vn

Lương Hà nói:

- Ngươi nói sao? Lúc ta nghĩ như vậy, e rằng ngươi cũng đang nghĩ như vậy.

Tôn Ngư nói:

- Thực ra có ai không nghĩ cho mình như vậy? Thời đại anh hùng đã xa rồi, bây giờ chẳng có ai muốn làm anh hùng nữa, chỉ muốn làm kiêu hùng, nếu không thì làm cẩu hùng, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ bản thân. Khi ngươi nhìn thấy người khác có quyền lực, đắc ý hò hét, ngươi không toan tính giành lấy địa vị của hắn, đó mới là chuyện lạ. Khi ngươi thấy Bạch Sầu Phi phản bội lật đổ Tô Mộng Chẩm, đứng lên làm lâu chủ, nếu ngươi chỉ một mực trung thành với Bạch Sầu Phi, không hề nghĩ một ngày nào đó cũng bắt chước theo hắn, phản bội tự lập, đó mới là gạt người. Nói cho ngươi biết, khi ta nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, cũng muốn cưỡng chiếm, phát tiết dục vọng, nhưng bởi vì lâu quy nghiêm ngặt, cho nên ta chỉ dám nghĩ mà không dám làm… Lúc này, quyền uy đã tiêu tan, quyền lực có thể thay thế, ai cũng muốn nắm quyền. Vấn đề là lúc này không còn ai sợ ai, cũng không biết ai có thể trừng trị được ai.

Lương Hà cũng cảm khái:

- Nói ra thật sảng khoái. Thẳng thắn mà nói, đừng xét đến quyền lực, danh vị và lợi ích thực tế, cho dù ta nhìn thấy Tô công tử muốn cưới Lôi Thuần ôn nhu xinh đẹp làm vợ, ta cũng cảm thấy ghen ghét, chỉ mong sao hắn thất bại thảm hại. Tối nay nhìn thấy Bạch lâu chủ đưa Ôn Nhu yêu kiều động lòng người vào Lưu Bạch hiên, ta cũng cảm thấy trong lòng nóng nảy, hận không thể… Nếu như ta nói tiếp nữa, hôm nay giữa ngươi và ta nhất định phải có một người chết.

Tôn Ngư nói:

- Nhưng ngươi rốt cuộc vẫn không nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Lương Hà nói:

- Đó không có nghĩa là ta sẽ lưu tình với ngươi… cho dù ngươi không nghe thấy gì, ta cũng có đầy đủ lý do để diệt trừ ngươi.

Tôn Ngư nói:

- Nhưng ngươi đã nói quá nhiều. Hóa ra tối nay Ôn Nhu đã lên Bạch lâu, chẳng trách Bạch lâu chủ nhất định phải dồn ta vào chỗ chết. Bạch Sầu Phi là một người không quan tâm đến mọi thứ, không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Hắn vì mục tiêu, vì leo lên trên, vì thỏa chí lớn, cho dù huynh đệ bị giết hắn cũng sẽ tiếp tục tiến lên, hăng hái tiến bước… huống hồ chỉ là những nhân vật thấp kém mà hắn tùy thời có thể bổ sung như ta và ngươi. Hôm nay hắn dùng được ngươi, chưa chắc ngày mai đã khoan dung cho ngươi.

Lương Hà nói:

- Ngươi không cần chia rẽ ly gián.

Tôn Ngư nói:

- Ta không chỉ chia rẽ, ta cũng đang xúi giục.

Lương Hà nói:

- Ngươi đừng đắc ý. Ngươi lưu ý đến ta, nhưng ta cũng luôn chú ý ngươi. Ta có ngày sinh bát tự của ngươi, căn cứ vào mệnh bàn (1), mệnh của ngươi có Thiên Cơ, Thiên Lương, thông minh cơ biến, gặp nạn có thể bình an, nhưng lại kị cung Phúc Đức (2), xem ngươi có thể tránh được kiếp này hay không.

Tôn Ngư nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có ngày sinh bát tự của ta, ta cũng nắm giữ mệnh bàn tinh diệu của ngươi. Mệnh của ngươi giữ Thiên Cơ, Thái Âm, chẳng những thông minh, thích trau dồi, hơn nữa Phúc Đức, Văn Xương gặp phải Văn Khúc, năng lực học tập ứng biến có thể còn giỏi hơn ta.

Lương Hà nói:

- Một người quá thông minh không phải là một nhân vật tuyệt đỉnh, bởi vì người thông minh dễ sinh ra lười biếng, hơn nữa quá tri nan hành dịch (3), không chịu bỏ thời gian. Người quá hiểu cách tránh né cũng sẽ khó có đại thành. Một người nếu luôn nhìn trước ngó sau, có lẽ sẽ không có sơ hở, nhưng nhất định cũng không thể toàn lực tiến lên. Tại lúc quyết chiến thật sự, một chiến sĩ chân chính đều có thể bất chấp thắng bại, không màng sống chết, phó thác thành bại tồn vong cho số trời, vạn kiếm hòa thành một kiếm. Chỉ có thoát ly sống chết vinh nhục như vậy mới là chiến thuật hạng nhất. Ta và ngươi đều quá thông minh, quá yêu quý bản thân, nếu muốn có thành tựu như Tô, Bạch, Vương, e rằng còn phải rèn luyện thật nhiều, thay da đổi thịt mới có thể thành công được. Mệnh bàn tinh diệu của ta và ngươi gần giống nhau như vậy, có thể nói là hữu duyên. Nhưng Xương Khúc của ngươi cũng giống như Phúc Đức, Quan Lộc, ánh sao sáng ngời, thành tựu có lẽ còn vượt trên ta. Cộng thêm đường làm quan của ta Thiên Lương gặp lộc, khó tránh khỏi phiền não; còn ngươi Thiên Cơ biến khoa, Thiên Lương gặp quyền, cơ hội trôi chảy thuận lợi hơn ta nhiều. Hôm nay nếu ta không giết ngươi, e rằng sau này thành tựu của ta sẽ không bằng ngươi. Nếu ngươi không vào võ lâm, chúng ta có thể văn võ hợp nhất; còn nếu ngươi là nữ nhân, chúng ta không ngại âm dương hợp bích. Đáng tiếc, sở trường của ngươi cũng là sở trưởng của ta, mục đích của ngươi cũng chính là dã tâm của ta. Ngươi nói xem, nếu như ta để ngươi sống sót, có phải sẽ có lỗi với bản thân mình hay không?

Tôn Ngư nói:

https://thuviensach.vn

- Đó là cách giải thích miễn cưỡng của ngươi đối với mệnh bàn tinh diệu tổ hợp của chúng ta, nhưng bản thân ta lại không đồng ý. Có điều cho dù ngươi nói thế nào… nếu những gì ngươi nói là đúng, như vậy mệnh của ngươi vốn không bằng ta, làm sao ngươi có thể giết ta được?

Lương Hà nói:

- Mệnh của ta không bằng ngươi, nhưng con đường ta đi là vận.

Tôn Ngư nói:

- Thiên lý tuần hoàn, mệnh lý báo ứng. Chúng ta cùng nhau gây dựng Nhất Linh Bát Công Án, ngươi cho rằng chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ nhất định sẽ giúp ngươi giết ta sao? Nếu như bọn họ chia làm hai phe, đối lập với nhau, vậy thì ngươi sẽ phải tự mình ra tay. Với võ công của ngươi, đối phó với ta liệu có nắm chắc phần thắng hay không? Nếu hai ta thật sự sống mái với nhau, cho dù không chết thì nhất định cũng sẽ lưỡng bại câu thương. Như vậy trong lúc gió mây biến sắc này, người nào sẽ có lợi nhất? Người nào sẽ bất lợi nhất? Xin ngươi hãy suy nghĩ kỹ càng!

Lương Hà trầm ngâm:

- Ta và ngươi đều là người Thiên Cơ chiếu nhân mệnh, khó tránh dùng mưu trí sách lược làm đầu. Nhưng cơ mưu tính hết mất thiên cơ, đến cuối cùng chỉ sợ hai ta vẫn không tránh được giống như Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, kết nghĩa rồi thất nghĩa, tận trung rồi bất trung.

Tôn Ngư nói:

- Cho dù ngày sau khó tránh khỏi như vậy, cũng tốt hơn so với hiện giờ lưỡng bại câu thương. Nhân sinh cả đời chỉ cầu anh hùng có đất dụng võ, còn lại sống chết vinh nhục, thành bại được mất thì có cái gì? Chúng ta đã sở hữu trong khoảnh khắc, vậy cũng xem nắm giữ đến vĩnh hằng. Lôi

https://thuviensach.vn

Tổn kế sách vô song, kết quả vẫn thua Địch Phi Kinh mà hắn sử dụng một phần đức chính. Tô Mộng Chẩm tính toán chuẩn xác, cuối cùng lại một tay bồi dưỡng nên Bạch Sầu Phi hãm hại phản bội y. Nếu như cứ đứng dưới chân tường, khi nào có thể bay lên mây. Nếu như ngươi muốn giết ta, vậy thì hãy rút kiếm đi. Ta đã từng thấy ngươi sử sụng kiếm pháp "Đồ Cẩu kiếm" của "Phong Đao Quải Kiếm" Lôi gia. Ngươi cho rằng những người nhìn thấy kiếm chiêu đó đều đã chết dưới kiếm, không thể nói ra được, đúng không? Nhưng vẫn còn một khắc tinh trong số mệnh của ngươi là ta đây.

Lương Hà giật mình, lập tức nói:

- Nhưng ta cũng là sát tinh trong sinh mệnh của ngươi. Thanh Kim Lũ ngọc đao bên hông ngươi, chính là do ta điều tra được, tố cáo với Bạch lâu chủ.

Tôn Ngư thở dài nói:

- Đương nhiên là ngươi điều tra, người khác quả thật không có biện pháp này… Đáng tiếc chúng ta đều tốn quá nhiều thời gian và tinh lực đấu đá với nhau.

Lương Hà cũng thở dài:

- Có lúc ta thật sự hoài nghi, đặc tính cao minh nhất của dân tộc chúng ta chính là giỏi về nội đấu.

Tôn Ngư cười.

- Không, còn thích lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, lãng phí nhân tài.

Hắn bổ sung:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta hiện giờ chính là như vậy. Ngươi nghe xem, bên ngoài đã hô hào la hét, đánh sống đánh chết, còn chúng ta vẫn băn khoăn chưa quyết, rốt cuộc là ngươi chết hay là ta chết? Nên đánh hay là không đánh?

Lương Hà từ từ đặt tay lên chuôi kiếm:

- Ngươi nói sao?

Chú thích:

(1) Một môn học kết hợp giữa số học và thiên văn học thời xưa. Căn cứ vào vị trí của sao trời và hoàn cảnh địa lý tương ứng, tính toán số mạng của một người khi sinh ra. Thực ra mệnh bàn chỉ đại biểu cho điều kiện thiên văn địa lý khi một người sinh ra, không liên quan trực tiếp đến vận mệnh.

(2) Một trong mười hai cung, phân biệt là mệnh cung, tài bạch cung, huynh đệ cung, điền trạch cung, nam nữ cung, nô phó cung, thê thiếp cung, tật ách cung, thiên di cung, quan lộc cung, phúc đức cung, tướng mạo cung.

(3) Hiểu được đạo lý của sự việc khó, còn thực hành thì lại dễ. Câu này muốn nói đến phương châm làm việc “biết rồi mới làm”. Trái nghĩa với nó là “làm rồi mới biết”, dùng thực hành để tìm hiểu tri thức.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Sống Chết Do Mệnh, Thành Bại Biết Cơ

Đối.

Đối mặt.

Mặt đối mặt.

Bạch Sầu Phi từ trong Hồng lâu đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy tất cả đều giống như một giấc mộng. Hắn lại bất giác hát lên bài ca kia:

- Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất, bất đắc dĩ nên phải đợi thời cơ. Rồng bay lên chín tầng trời, nào có sợ kháng long hữu hối? Ưng bay lên chín tầng mây, không sợ nơi cao rét lạnh. Trong nháy mắt lên đến đỉnh cao, hỏi ai lại không thất kinh? Ta muốn làm thiên nga chí tại thiên hạ, chỉ sợ vừa sa chân lại thành trò cười thiên cổ; nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt…

Vừa xuống Hồng lâu, còn lại trong tâm, chỉ cảm thấy quá khứ thành bại, đủ loại vinh nhục giống như một giấc mộng.

Lúc này hắn đã lững thững đi đến Bạch lâu, đối mặt với một người.

Vương Tiểu Thạch.

Một người bình thường, một cái tên bình thường.

https://thuviensach.vn

Cho dù Bạch Sầu Phi đánh giá ra sao, đều cảm thấy người trước mắt này rất tầm thường, rất bình thường, chắc chắn không thể so với mình bay bổng, tiêu sái, tài hoa tung hoành, khí phách hào hùng.

Thậm chí ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng vậy, hắn cũng cho rằng mình rất tầm thường, rất bình thường.

Ít nhất, hắn cũng giống như bất cứ người nào, đều có một trái tim bình thường và thiện lương.

Một người bình thường, có một trái tim bình thường.

Bạch Sầu Phi tài hoa nổi bật, vẻ mặt như sương, nhưng hắn lại đối mặt với một người như vậy, một trái tim như vậy.

Đã chờ rất lâu rồi, cũng không cần nóng nảy nhất thời, do đó hắn tiên lễ hậu binh.

Vương Tiểu Thạch ôm quyền chào hỏi trước:

- Bạch nhị ca, dạo này vẫn khỏe chứ?

- Nhờ phúc của ngươi.

Bạch Sầu Phi cũng khách khí nói:

- Tam đệ cũng khỏe chứ?

- Không việc gì, không việc gì.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ít nhất cũng không có ai dùng Ngũ Mã Dạng với ta.

Bạch Sầu Phi biến sắc:

https://thuviensach.vn

- Lão tam, đêm hôm tới đây, đã không ốm đau, cũng không bị kinh phong, vậy là vì chuyện gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có chuyện thì không tới cửa. Ta muốn xin nhị ca một người và một chuyện.

- Người nào?

Bạch Sầu Phi cố ra vẻ không hiểu:

- Chuyện gì?

- Người là Ôn cô nương, còn có Trương Thán, Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch, nghe nói lúc chiều bọn họ đã tiến vào Phong Vũ lâu

Vương Tiểu Thạch nhã nhặn bình tĩnh nói:

- Chuyện là muốn đòi lại một công đạo.

- Công đạo?

Bạch Sầu Phi vẫn giả vờ không hiểu.

- Công đạo cho Tô đại ca.

- Chuyện này không phải ban ngày ngươi đã đề cập tới rồi sao?

- Con người ta chính là như vậy, một chuyện nếu như không làm rõ ràng, không thể đòi lại công đạo cho người thân thiết mà mình sùng kính, vậy thì sẽ không cam lòng.

Lần này Vương Tiểu Thạch vừa nói vừa cười, nụ cười của hắn luôn luôn chân thành, nhưng lúc này lại càng gian xảo hơn so với khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Bạch Sầu Phi:

https://thuviensach.vn

- Hôm nay ta gặp may mắn, cứu được phụ thân và tỷ tỷ, lúc này mới hiểu ra. Ngày đó khi ta ám sát Thái tướng không thành, nếu không phải ngươi nhanh chóng cung cấp tư liệu trong Bạch lâu cho đám người Long Bát, làm sao có thể bắt được cha và chị gái của ta nhanh như vậy. Một huynh đệ đang chạy trốn, chẳng còn uy hiếp được ngươi, vậy mà ngươi còn đối xử như thế, xem ra đã có thể đoán được số phận của đại ca.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Ngươi tức giận chẳng qua là vì chuyện của mình, lại mượn việc công báo thù riêng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta đã nói rồi, ta muốn đòi lại công đạo cho đại ca.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng ngày nào ngươi không có chứng cứ để chứng minh ta sát hại Tô Mộng Chẩm, công đạo của ngươi chẳng qua là mượn danh nghĩa để chiếm đoạt thực quyền của Kim Phong Tế Vũ lâu mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho dù tối nay ta không thể lấy lại công đạo cho Tô đại ca, ít nhất cũng đòi lại Ôn Nhu, Ngô Lượng, Trương Thán và Thái Thủy Trạch từ chỗ ngươi.

Bạch Sầu Phi híp mắt nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu là nơi nào? Đâu thể mặc cho người khác đi lại tự nhiên.

Vương Tiểu Thạch nói:

https://thuviensach.vn

- Đừng quên, ta cũng là tam đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ là huynh đệ của ta, ta muốn gặp bọn họ.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đừng quên, năm đó trước khi ám sát Phó Tông Thư, ngươi đã tuyên bố với bên ngoài, cắt đứt tất cả quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ ngươi chẳng qua là một tiểu lưu manh trong Tượng Tị tháp, một bang phái hạng chín ở kinh thành.

Vương Tiểu Thạch cười:

- Nhị ca, ngươi cần gì phải làm khó dễ ta như vậy, hãy thả người đi!

Bạch Sầu Phi sầm mặt nói:

- Lúc này lại bàn đến giao tình với ta, đuối lý cho nên chuyển sang dùng tình cảm, ngươi đừng mơ tưởng!

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Cái gì đuối lý? Nếu Tô đại ca đã không có ở đây, ngươi cứ xem như ta không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bây giờ ta đại biểu cho người đứng đầu Tượng Tị tháp, đến chỗ ngươi đòi ngươi.

Bạch Sầu Phi trong mũi hừ một tiếng, nói:

- Bọn họ náo loạn trong phạm vi quản lý của ta, nào có chuyện nói giao người là giao người.

Vương Tiểu Thạch hiên ngang nói:

- Bọn họ là huynh đệ của ta, có người chứng minh là bọn họ lên lầu thăm viếng, đường đường chính chính tiến vào trong lâu, ngươi làm sao có thể nói nhốt người là nhốt người? Lại nói, nếu như bọn họ phạm lỗi, vậy

https://thuviensach.vn

xin giao bọn họ ra đây, ta sẽ dùng quy củ của Tượng Tị tháp trừng phạt nghiêm minh, không đáng để Bạch nhị lâu chủ làm thay việc người khác. Bạch phó lâu chủ cũng không phải ăn no căng bụng, rãnh rỗi không có chuyện gì làm, ban ngày không tiếc điều động binh lực đến tìm Tượng Tị tháp gây phiền toái, tối nay lại bắt huynh đệ trong tháp chúng ta không chịu thả.

Mấy câu này của Vương Tiểu Thạch rất nặng, đã không nghĩ chừa lại đường lui.

Hai hàng lông mày của Bạch Sầu Phi nhướng lên:

- Ngươi muốn bọn họ?

Vương Tiểu Thạch dứt khoát nói:

- Đúng.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Nhất định muốn?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Nhất định muốn.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Nếu như ta không chịu thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mạng người quan hệ trọng đại, xin thứ cho ta đắc tội.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nếu bọn họ đã chết thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Giết người thì đền mạng.

- Giết người thì đền mạng?

Bạch Sầu Phi nổi giận:

- Đừng quên, bây giờ ngươi đang ở Kim Phong Tế Vũ lâu, chứ không phải ta đang ở Tượng Tị tháp.

- Nếu như ngươi thật sự giết bọn họ.

Vương Tiểu Thạch nói từng chữ từng câu:

- Cho dù hôm nay ở trước Đại Kim điện, ta cũng bắt ngươi giết người đền mạng.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi nhấp nháy, hừ một tiếng nói:

- Tiểu Thạch, hôm nay đám người Tượng Tị tháp các ngươi tới đây, hình như hơi ít một chút… ngươi nói như vậy, không sợ trẹo lưỡi hay sao?

- Nhiều người hay ít người cũng vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đều như nhau, chúng ta chỉ cần tâm chí đồng lòng là được. Do ta làm đại biểu, đến chỗ ngươi đòi mạng đòi nợ, ít người hay nhiều người đều như nhau, không có gì khác biệt. Sống chết do mệnh, thành bại biết cơ, nếu như ta đã tới đây, trong lòng bất bình, vậy thì phải đập tan bất bình rồi mới đi.

https://thuviensach.vn

- Vậy là ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cho ngươi cơ hội xuống đài lại không muốn, nếu ngươi có ngã gãy mũi gãy răng, đó là đáng kiếp.

Bạch Sầu Phi trở nên dữ tợn:

- Nói cho ngươi biết, nợ của ngươi chắc chắn phải đòi, bởi vì đám người Ngô Lượng, Thái Thủy Trạch đều đã chết rồi.

Vương Tiểu Thạch động dung:

- Đã chết?

Bạch Sầu Phi nói:

- Đã chết.

Vương Tiểu Thạch biến sắc:

- Đều chết ở đây?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Không sai.

Vương Tiểu Thạch kích động:

- Những gì ngươi nói là thật?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Thật.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi giết huynh đệ của ta?

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nói:

- Giết thì thế nào? Ta đã giết được lão ca của ngươi, đương nhiên cũng giết được lão đệ của ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta hỏi ngươi một lần nữa…

Bạch Sầu Phi nói:

- Hỏi một trăm lần cũng như nhau.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ôn Nhu vô tội, nàng luôn luôn đối xử với ngươi rất tốt, tại sao ngươi cũng giết nàng?

Bạch Sầu Phi im lặng, một lúc sau mới nói:

- Ta thích giết ai thì giết người đó, ngươi quản được sao?

Đột nhiên, Vương Tiểu Thạch hét lớn một tiếng, ôm ngực bước lui, sắc mặt tái nhợt, thần sắc đáng sợ, giống như nơi ngực trúng phải một mũi tên.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Trừ Bỏ Cố Chấp, Tâm Cơ Bỗng Nảy Sinh

Bạch Sầu Phi nhìn chằm chằm vào Vương Tiểu Thạch, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh nhạt, nhưng ánh mắt không hề buông lỏng chút nào:

- Ngươi đã bị thương?

Vương Tiểu Thạch ôm ngực nói:

- Bị thương rất nặng.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn đối phương:

- Nhưng còn chưa chết, đúng không?

Vương Tiểu Thạch đau buồn nói:

- Ta giống như bị trúng một mũi tên, mũi tên này lại là do ngươi phát ra. Đó là mũi tên vô hình, thương tâm của ta.

Trong mắt Bạch Sầu Phi không còn ý cười, lại đổi thành oán hận:

- Trên người của ta cũng có tên, trong lòng cũng trúng tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là ngươi đả thương người khác trước.

Bạch Sầu Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Là ngươi đả thương ta trước.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Hả?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngày trước trên sông Hán Thủy, chúng ta đã hẹn nhau vào kinh thành gây dựng sự nghiệp một phen. Chúng ta quen biết trước, nhưng ngươi vừa gặp Tô lão đại thì chỉ trung thành với hắn, quên mất tình nghĩa giữa chúng ta. Nếu như ngươi sớm liên thủ với ta, hôm nay đã có công lớn danh lớn, ta nhất định cũng chia sẻ giang sơn Kim Phong Tế Vũ lâu với ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bạch nhị ca, ngươi là ngươi, còn ta là ta. Chúng ta giống nhau ở chỗ đều không muốn sống uổng đời này, cũng không muốn uổng tình nghĩa này. Nhưng ngươi tới kinh là để đánh thiên hạ, giành giang sơn, còn ta chỉ tới kinh sư để chơi một chuyến. Trên sông Hán Thủy ta đã từng nói, ta chỉ muốn bình an, vui vẻ, sống cho thoải mái là được rồi. Còn thứ ngươi muốn là bá nghiệp muôn đời, dương danh thiên hạ. Ta bội phục ngươi, bởi vì ngươi dám thực hiện điều mà ngươi muốn, hơn nữa còn dám thừa nhận và đối mặt với nó. Không giống như một số người háo danh háo lợi, nhưng lại giả dối bịa đặt, ra vẻ thanh cao. Có điều ta và ngươi dù sao cũng là hai loại người khác nhau. Lúc ở bờ sông Hán Thủy, cùng với lúc mới vào Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi đều nói là muốn giao đấu với ta. Ta chỉ hi vọng không có ngày đó… thậm chí không tiếc tránh né một ngày như vậy. Vốn là cùng một gốc, là huynh đệ sao lại sát hại lẫn nhau.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

https://thuviensach.vn

- Đâu chỉ hai lần đó. Tại Phát đảng Hoa phủ, ta cũng từng nói với ngươi “ta muốn phân thắng bại với ngươi, nhưng không phải là bây giờ”. Hiện tại thời điểm đã đến rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Khi đó ta cũng đã khuyên ngươi một câu “quay đầu lại đi nhị ca, hiện giờ vẫn còn kịp”. Nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi, bởi vì ngươi đã giết Ôn Nhu, Trương Thán, Tô đại ca. Ta đã không thể trốn tránh nữa, cũng quyết không bỏ qua cho ngươi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cuối cùng đã chờ được ngày này, đúng không? Ta cũng biết, một núi không thể có hai hổ, sớm muôn gì ngươi cũng sẽ ra tay với ta. Nhờ ta vẫn luôn cẩn thận đề phòng, mới không đến nỗi sau lưng trúng tên bắn lén của ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng bây giờ, là vì ngươi đã thương tâm của ta. Ngay cả bọn họ mà ngươi cũng lần lượt xuống tay, giống như một mũi tên đâm qua tim của ta vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi còn dám nói sao. Ngươi đã giết sư thúc của mình, trộm đi Sơn Tự kinh, luyện thành “Thương Tâm tiễn”. Ta nhiều nhất chỉ lật đổ một đại ca kết nghĩa vốn nên sớm xuống đài, nhường vị trí lại cho người hiền. Đâu giống như ngươi, nói năng hùng hồn, nhưng lại giết cả sư thúc trưởng bối, chẳng khác nào giết người cướp của.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

https://thuviensach.vn

- Nói bậy! Ta đối phó với y là vì muốn báo thù giết sư phụ. Ta cũng không giết y, là do y tự sát. Ta vốn không học Sơn Tự kinh, cũng chỉ đọc sơ qua Thương Tâm tiễn quyết, không hề ghi nhớ, còn Sơn Tự kinh ta cũng đã đưa cho người khác…

- Ngươi đưa cho người khác?

Bạch Sầu Phi động dung, lập tức hỏi:

- Người nào?

Vương Tiểu Thạch lập tức cảnh giác:

- Ta sẽ không nói cho ngươi biết, cũng sẽ không cất trong tay áo để cho ngươi cướp đoạt.

Bạch Sầu Phi cười ha hả:

- Đúng là trừng mắt nói nhảm. Vì võ công tuyệt kỹ này, ngươi không tiếc giết cả sư thúc của mình, làm sao có thể chắp tay dâng cho người khác, ngay cả trẻ con cũng không tin.

Vương Tiểu Thạch nghe được liền tức giận. Hắn không giết Nguyên Thập Tam Hạn, hắn đối phó với Nguyên Thập Tam Hạn chỉ vì muốn báo thù cho sư phụ, hắn còn từng cho Nguyên Thập Tam Hạn cơ hội quyết chiến công bình. Mặc dù vì hiếu kỳ, hắn đã xem sơ qua Thương Tâm tiễn quyết, nhưng vẫn luôn cảm thấy đây là tâm quyết đã giết chết sư phụ, cho nên không muốn học. Có điều nhờ bản tính thông minh, tuy chỉ đại khái xem lướt qua, nhưng cũng có tác dụng nhất định đối với việc vận kình bắn đá của hắn. Còn về Sơn Tự kinh, hắn thật sự chưa từng xem qua, hôm nay còn đưa cho nữ nhân cuối cùng mà sư thúc khi còn sống yêu thương nhất, Vô Mộng Nữ. Hắn đương nhiên sẽ không nói cho Bạch Sầu Phi biết đó là ai, bởi vì hắn không muốn Vô Mộng Nữ còn chưa luyện thành "Thương Tâm tiểu tiễn" thì đã trúng tên bắn lén rồi.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi lại ở trước mặt mọi người vu cáo Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch luôn luôn không vì quyền, danh, lợi, dục mà thương tổn người, hại người hay giết người, bởi vì hắn cảm thấy không đáng. Hắn chỉ làm chuyện mà mình thích làm, không làm những chuyện mà mình không thích, sống như vậy mà thôi. Hôm nay hắn bắt buộc phải đánh một trận với Bạch Sầu Phi, đó là vì Bạch Sầu Phi đã hại Tô đại ca, còn đang tàn hại đồng đạo võ lâm (chẳng hạn như huyết án của Phát đảng Hoa phủ), hơn nữa còn nối giáo cho giặc (loại người chuyên hoành hành ngang ngược như Thái Kinh, có thêm Bạch Sầu Phi cũng như hổ thêm cánh, thế lực vươn rộng vào trong võ lâm. Bởi vì người võ lâm thân mang tuyệt kỹ, sức sát thương lớn, mức độ hoành hành cũng càng lớn hơn). Dã tâm của Bạch Sầu Phi cũng quá lớn (nếu đoán không sai, Bạch Sầu Phi đang tìm cách phá vỡ sự hạn chế và cân bằng giữa các bang phái trong võ lâm kinh sư, để cho hắn độc bá thiên hạ, độc chiếm võ lâm). Bạch Sầu Phi còn mượn cớ sát hại huynh đệ của Tượng Tị tháp, cùng với những bộ hạ cũ trong Kim Phong Tế Vũ lâu vốn trung thành với cố chủ.

Đáng hận nhất là Bạch Sầu Phi còn giết Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch biết Ôn Nhu chưa chắc đã "có cảm tình" với mình. Lần đó trên sông Hán Thủy, Bạch Sầu Phi cố ý dùng lời nói đắc tội với Ôn Nhu, cho nên nàng giận dữ bỏ đi. Từ đó Vương Tiểu Thạch đã biết, trong suy nghĩ của Ôn Nhu, mình vẫn không quan trọng bằng Bạch Sầu Phi.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Hắn chỉ cần an ủi Ôn Nhu lúc nàng thương tâm, khi nàng buồn thì giúp nàng vui vẻ, khi nàng cô độc thì khiến nàng sôi nổi, khi nàng tịch mịch thì làm bạn với nàng.

Khi nàng cần thì hắn sẽ có mặt, chỉ như vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tóm lại, đây là trách nhiệm của hắn, hắn làm như vậy không cần báo đáp. Hơn nữa, ngoại trừ những năm tháng lưu vong, còn lại hắn vẫn luôn đảm nhận vai diễn này, không oán không trách.

Hôm nay Bạch Sầu Phi lại giết nàng, đây là chuyện không thể tha thứ.

Hiện giờ Bạch Sầu Phi còn ở trước mặt mọi người (bao gồm kẻ địch, huynh đệ, đồng đạo và thủ hạ cũ của Vương Tiểu Thạch), vu cáo sỉ nhục tất cả những gì Vương Tiểu Thạch làm, chỉ vì muốn tranh quyền đoạt lợi. Còn chuyện gì nhục nhã oan uổng hơn so với chuyện này sao?

Vương Tiểu Thạch đang định phát tác, bỗng nhiên trong lòng rộng mở. Tại sao lại cần tất cả mọi người phải hiểu mình? Người khác muốn nghĩ thế nào, cứ để bọn họ nghĩ thế ấy. Đúng và sai, chỉ cần trong lòng mình biết là được, cần gì phải tính toán, cần gì phải tranh luận.

Một người chỉ cần trừ bỏ lòng cố chấp, tự nhiên tâm cơ sẽ nảy sinh.

Vương Tiểu Thạch cười.

Hắn chú ý tới bên mép Bạch Sầu Phi đã mọc mấy nốt mụn, chắc là gần đây Bạch Sầu Phi đã gặp nhiều phiền não.

Khi hắn nghĩ đến những tiểu tiết không liên quan này, ngược lại không cần biện bạch, hơn nữa còn khẽ cười, nút thắt trong lòng cũng được tháo gỡ.

- Ngươi gạt ta.

Hắn mỉm cười nói.

Bạch Sầu Phi nghe được liền kinh hãi, thật sự kinh hãi.

Hắn rõ ràng đã chọc giận được Vương Tiểu Thạch, không ngờ chỉ trong phút chốc, Vương Tiểu Thạch đã khôi phục thần thái vốn có của

https://thuviensach.vn

mình, đó tự tại, tự đắc, tự nhiên đến mức không quan tâm, không xem trọng.

Lúc này hắn mới ý thức được, người mà hắn đối mặt không còn là một tiểu huynh đệ trên sông Hán Thủy, mà là chúa tể một phương trong võ lâm kinh thành, tháp chủ của Tượng Tị tháp, Vương Tiểu Thạch.

Chỉ cần hắn sơ sẩy một chút, người trước mắt luôn cười hì hì, không để ý cũng không quan tâm này, sẽ tùy thời giành lấy, ngồi lên vị trí hiện tại của hắn, quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong giây phút này, hắn đột nhiên hiểu được một chuyện.

Hắn hiểu được vì sao mình lại không thích Tôn Ngư, vì sao mình lại muốn kiếm cớ diệt trừ Tôn Ngư.

Bởi vì Tôn Ngư có phần giống như kẻ đó.

Kẻ đó.

Vương Tiểu Thạch.

Ít nhất, nụ cười kia rất tương tự, cũng không xem trọng, không quan tâm, không để ý.

Hắn hận Vương Tiểu Thạch, bởi vì hắn sợ có ngày Vương Tiểu Thạch sẽ thay thế hắn.

Hắn chí lớn tài cao, hiện giờ cũng có thể xem là quyền cao chức trọng, nhưng hắn vẫn luôn không hài lòng, không vui vẻ, đa nghi và đầy ham muốn. Hắn không giống như Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch mặc dù lưu vong ngàn dặm, lưu lạc chân trời, nhưng vẫn luôn có nhiều quan hệ, có những cơ hội, vui vẻ tự tại, lòng dạ thẳng thắn.

Cho nên Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn luôn nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Còn Bạch Sầu Phi lại không cho rằng trên thế gian này có gì đáng cười, trong cuộc đời này có gì đáng để lưu luyến.

Vì vậy hắn hâm mộ Vương Tiểu Thạch, hơn nữa còn đố kỵ với đối phương.

Hắn muốn phá hủy đối phương, ít nhất cũng phải hủy diệt khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia.

Hắn đố kỵ với "thành tựu" của Vương Tiểu Thạch, mặc dù thành tựu của hắn có lẽ còn lớn hơn Vương Tiểu Thạch.

Hắn muốn làm cho khuôn mặt thích cười kia không thể cười được nữa.

Hắn không làm được những gì mà Vương Tiểu Thạch làm được, hắn quyết không để cho một người như vậy có thể sống tiêu dao tự tại, không ham không muốn, nhằm để phản bác thiếu sót trong tính cách bẩm sinh của hắn, đó là tràn đầy tự tư tự lợi, tự đại tự cao.

Trên thì hắn muốn tiêu diệt Tô Mộng Chẩm (nhưng dường như Tô Mộng Chẩm chỉ biến mất chứ chưa chết), dưới thì hắn muốn giết chết Vương Tiểu Thạch (thừa dịp vây cánh của Vương Tiểu Thạch trong kinh thành còn chưa lớn mạnh, tối nay chính là thời điểm quyết một trận tử chiến).

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vạn Dặm Vẫn Một Lòng, Làm Việc Thấy Tâm Cơ

Bạch Sầu Phi trong lòng quyết định, ngoài miệng lại hỏi:

- Ta lừa ngươi à? Ta chỉ cần giết ngươi chứ không cần lừa ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi sẽ không giết Ôn Nhu.

- Ta không giết cô ta?

Bạch Sầu Phi làm ra vẻ kinh ngạc:

- Cô ta có báu vật sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu như ngươi muốn giết, lúc ở Phát đảng Hoa phủ đã giết rồi. Ngươi không thể giết được. Có câu là "vạn dặm vẫn một lòng", tính tình và cách làm việc thường ngày của ngươi đã cho thấy tâm cơ. Ngươi và Ôn Nhu có thù gì oán gì? Tại sao ngươi lại muốn giết cô ấy? Ta không tin.

Bạch Sầu Phi sững sốt. Lúc trước tại Phát đảng Hoa phủ, khi Ôn Nhu xuất đao cứu Vương Tiểu Thạch, hắn đã có thể dùng một chỉ giết nàng. Nhưng bởi vì hắn không muốn đối địch với người của Lạc Dương Ôn môn và "Lão Tự Hiệu" Ôn gia, hay bởi vì tâm tình và lý do nào đó chợt lóe lên, hắn lại không thể ra tay được, cuối cùng đã bỏ qua cho Ôn Nhu.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, Vương Tiểu Thạch bỗng nghe được một tiếng gọi véo von từ xa xa:

- Tiểu Thạch Đầu, rau cải trắng, các ngươi đang làm gì thế?

Vương Tiểu Thạch nghe được, trong lòng liền nóng lên, gần như muốn quỳ xuống cảm tạ trời xanh.

Là thật.

Là Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẫn chưa chết.

Bạch Sầu Phi cũng không giết nàng.

Trong giây phút này, hắn gần như đã hoàn toàn tha thứ cho Bạch Sầu Phi. Hắn lại dang hai tay ra như muốn hoan hô ôm chầm lấy đối phương.

(Chỉ cần Bạch Sầu Phi không sát hại Tô đại ca, còn có chuyện gì không thể tha thứ?)

Con người Vương Tiểu Thạch chính là như vậy, nhưng Bạch Sầu Phi thì lại khác.

Bạch Sầu Phi nhìn ra được, trong nháy mắt này, tinh, khí, thần của Vương Tiểu Thạch đều đã buông lỏng. Đây chính là thời cơ tốt nhất để giết chết đối phương.

Bởi vì Vương Tiểu Thạch tự chui đầu vào lưới.

Đây là Vương Tiểu Thạch tự tìm đường chết, hắn tự ý xông vào Kim Phong Tế Vũ lâu. Cho dù giết chết Vương Tiểu Thạch, cũng có thể ăn ngay nói thẳng, có đầy đủ lý do để giải thích với giang hồ.

https://thuviensach.vn

Người theo Vương Tiểu Thạch đến đây cũng không nhiều, chỉ có vài người đám Hà Tiểu Hà, lúc này nếu như không giết, nhất định đêm dài lắm mộng, hối hận không kịp.

Theo tiếng gọi của Ôn Nhu, chợt nghe một giọng nói khác cũng hô lớn:

- Tiểu Thạch Đầu! Bạch Sầu Phi đã giết chết Thái Thủy Trạch, còn muốn gây bất lợi với Ôn Nhu, ngươi phải cẩn thận đấy!

Vương Tiểu Thạch nghe được liền giật mình, bởi vì hắn nhận ra đó là giọng nói hoảng hốt của Trương Thán.

Cái gì? Thái Thủy Trạch đã chết rồi?

Khi trong lòng Vương Tiểu Thạch đang nghi hoặc, Bạch Sầu Phi lập tức ra tay.

Hắn vừa ra tay đã dùng đến "Kinh Thần chỉ", kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.

Bạch Sầu Phi muốn giết chết Vương Tiểu Thạch, nhưng Vương Tiểu Thạch thì lại không muốn giết chết Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi muốn tấn công bất ngờ, nhưng tại khoảnh khắc trước khi hắn xuất kích, Vương Tiểu Thạch đã hoàn thành phòng ngự.

Là phòng ngự chứ không phải phản kích.

Hai cánh tay của Vương Tiểu Thạch vẫn mở rộng.

Bạch Sầu Phi muốn tấn công, sắc mặt của hắn trắng bệch, năm ngón tay trái không ngừng rung lên, tay phải kẹp bên dưới nách trái, động tác linh hoạt, tay trái buông thõng xuống, giống như nửa người bị liệt.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần ngón tay phải của hắn rút khỏi sườn trái, búng ra, đó chính là binh khí đáng sợ nhất, lợi khí không thể chống đỡ, vũ khí khó ngăn cản nhất trên đời.

Nhưng đao và kiếm của Vương Tiểu Thạch vẫn còn ở bên hông, trước người của hắn mở rộng.

Thân hình Bạch Sầu Phi giống như gióc lốc cuốn mưa, tiến nghiêng sấn tới.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng lui về phía sau.

Bạch Sầu Phi tiến một bước, Vương Tiểu Thạch lại lui một bước.

Một tiến một lui.

Người tiến vẫn không xuất chỉ, người lui vẫn không thay đổi tư thế.

Động tác giống nhau, lặp đi lặp lại.

Đường lui của Vương Tiểu Thạch cũng không phải thẳng tắp, mà là xoay quanh, cho nên đường lui của hắn vĩnh viễn không hết.

Bạch Sầu Phi tiếp tục bức tới.

Hắn biết rất rõ, chỉ cần tiến thêm nửa bước là có thể xuất chỉ. Một khi xuất chỉ, nhất định có thể chiến thắng. Chỉ cần chiến thắng, nhất định sẽ là chí mạng.

Nhưng hắn dùng trăm phương ngàn kế, biến đổi thân pháp, vẫn không thể thu hẹp khoảng cách nửa bước nho nhỏ kia, không tiến được là không tiến được.

Hắn không tiến được, nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không thoát thân được.

https://thuviensach.vn

Trước người Vương Tiểu Thạch mở rộng, ngực và bụng đều sơ hở, nhưng Bạch Sầu Phi lại không dám tùy tiện công kích.

Bạch Sầu Phi là một người có thể nắm bắt những sơ hở nhỏ nhất, chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng đối diện với sơ hở nhiều và lớn như vậy, hắn lại không biết làm sao công kích, cũng không cách nào xuất kích được.

Ngay lúc này lại xảy ra một chuyện, một chuyện hoàn toàn bất ngờ.

Một mũi tên bắn tới, hoàn toàn không lý do, cũng không có dấu hiệu nào, giống như một sự kinh ngạc ngoài dự liệu.

Mũi tên kia bắn về phía lưng của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đang vội vàng lui lại, cho nên thân thể hắn giống như lao thẳng vào mũi tên này.

Như vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Mũi tên này được bắn ra ở khoảng cách gần, không thể né tránh, hơn nữa cũng không thể đề phòng người bắn tên.

Càng không ngờ là, mũi tên này bắn về phía Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi đang vui mừng khôn xiết, bỗng nhiên đuôi tên nứt ra, lập tức tách thành một mũi tên khác, bắn thẳng vào ngực Bạch Sầu Phi đang đuổi theo.

Mũi tên ban đầu xuất hiện rất đột ngột, nhưng tên trong tên lại càng ly kỳ hơn.

Hai người đều không đề phòng, đương nhiên cũng không tránh được.

Cho dù hai người tránh kịp, để tránh một mũi tên này, chỉ cần Bạch Sầu Phi xuất chỉ, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ chết; còn nếu Vương Tiểu Thạch phản kích, Bạch Sầu Phi cũng hoàn toàn không giữ nổi tính mạng.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, lại xảy ra một biến hóa rất lớn.

Bạch Sầu Phi vẫn luôn không xuất thủ, lúc này lại phát ra chỉ kình, tấn công Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không đánh trả, đột nhiên dừng lại, đá vào một hòn đá trên mặt đất, bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Luồng chỉ phong kia của Bạch Sầu Phi không bắn vào Vương Tiểu Thạch, mà là vượt qua người, bắn trúng mũi tên sau lưng hắn.

Mũi tên kia nghiêng qua, nhưng vẫn không dừng lại, đâm vào sườn trái của Vương Tiểu Thạch.

Hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch cũng kịp thời ngăn chặn mũi tên bắn về phía lồng ngực Bạch Sầu Phi.

Mũi tên kia bị đá bắn trúng, lập tức lệch hướng, nhưng vẫn bắn vào trên ngực Bạch Sầu Phi.

Hai người giúp nhau ngăn cản một mũi tên chí mạng, giống như có hiểu ngầm từ trước.

Sau đó cục diện đột nhiên biến đổi.

Vương Tiểu Thạch lắc lư tiến lên phía trước vài thước, còn Bạch Sầu Phi lại lảo đảo lui về phía sau mấy trượng.

Hai người đều bị thương nhảy lên, thoạt nhìn giống như hai con điêu và nhạn bị trúng tên bay đi.

Hai người nhảy ra mấy bước, ổn định thân hình, hừ một tiếng, xoay người lại, ôm ngực, sau đó nhìn về phía người bắn tên.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chỉ Đại Anh Hùng Có Bản Sắc

Hà Tiểu Hà.

Người bắn tên ám toán Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lại là "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà.

Bạch Sầu Phi là tổng đà chủ của đệ nhất bang phái kinh thành Kim Phong Tế Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch là thủ lĩnh của Tượng Tị tháp quật khởi nhanh nhất trong kinh. Bọn họ thân mang tuyệt kỹ, trải qua nhiều trận chiến, nhạy bén hơn người, phản ứng linh hoạt, nhưng hôm nay đều không cẩn thận, bị thương dưới "Súy Thủ tiễn" của một cô gái yếu ớt là Hà Tiểu Hà.

Điều này chẳng những khiến Bạch Sầu Phi kinh ngạc, ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng sững sờ.

Những người có mặt cũng kinh hãi. Bất kể là người bên phía Tượng Tị tháp hay là đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, đều nhìn cô gái yếu ớt xinh đẹp này với cặp mắt khác xưa.

Vương Tiểu Thạch vốn biết Hà Tiểu Hà là người của Lôi Thuần, nhưng hắn vẫn không hề "xa cách". Hắn luôn luôn có thể dung người, cho nên trong Tượng Tị tháp đã thu nhận đủ loại nhân vật đến từ các bang các phái, có Mê Thiên Thất Thánh minh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, thậm chí là tập đoàn Hữu Kiều, cũng nhờ vậy mà trở thành bang hội quật khởi và lớn mạnh nhanh nhất.

https://thuviensach.vn

Hắn chưa từng "để ý" đến chuyện này, vẫn xem Hà Tiểu Hà là người mình, để nàng tham dự tất cả đại sự trong tháp, không hề đề phòng.

Nhưng hắn không ngờ được, hôm nay vào giây phút quan trọng như vậy, Hà Tiểu Hà lại ra tay ám toán mình.

Huống hồ, đại địch đang ở trước mặt, "Kinh Thần chỉ" của Bạch Sầu Phi một khi phát ra, hắn chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó. Hắn chỉ có đường lui, cho nên "gần như" (nếu không có một chỉ kia của Bạch Sầu Phi) không tránh được Hà Tiểu Hà tập kích.

Với võ công và sự cảnh giác của Bạch Sầu Phi, cơ hội để mũi tên kia của Hà Tiểu Hà gây tổn thương cho hắn là rất nhỏ.

Sở dĩ Bạch Sầu Phi không kịp đề phòng, thứ nhất là vì hắn không ngờ được Hà Tiểu Hà lại đột nhiên ra tay (không phải Vương Tiểu Thạch muốn một đấu một sao? Tại sao lại không quản lý thuộc hạ của mình cho tốt), thứ hai là không ngờ được Hà Tiểu Hà lại ra tay với Vương Tiểu Thạch (sao đột nhiên lại có kẻ phản bội? Trong lòng hắn đang cười trên nỗi đau của người khác), thứ ba càng không ngờ được trong tên lại có tên, bắn về phía mình. Đến khi hắn phát giác ra thì đã không kịp tránh, không kịp né, không kịp lánh, không kịp đón.

Huống chi, hắn cũng đang có đại địch trước mặt. Đừng thấy hắn tiến lên còn Vương Tiểu Thạch lùi lại, thực ra Vương Tiểu Thạch vừa lui vừa chờ đợi đối phương có sai lầm, sau đó sẽ là một đòn phản kích dời non lấp biển. Bạch Sầu Phi không thể không tiến, bởi vì Vương Tiểu Thạch lui lại đã kéo theo thế công của hắn. Nói cách khác, thế công của hắn đã trở thành bị động.

Hắn chỉ có thể tiến, không có đường lui. Do đó hắn cũng "thiếu chút nữa" (nếu không có hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch) mất mạng dưới tên của Hà Tiểu Hà.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt đó, hai người lại hoàn toàn hiểu ngầm với nhau.

Bạch Sầu Phi không kịp thu chiêu ngăn cản mũi tên bắn về phía mình, chỉ kịp dùng chỉ kình đánh bay mũi tên bắn về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cũng không kịp tránh khỏi mũi tên sau lưng, chỉ kịp dùng một hòn đá đánh lệch mũi tên nhỏ đang bắn về phía Bạch Sầu Phi.

Có thể nói, Bạch Sầu Phi cứu Vương Tiểu Thạch là để cứu mình. Còn Vương Tiểu Thạch không đánh văng mũi tên bắn về phía Bạch Sầu Phi, nếu như Bạch Sầu Phi trúng tên, nhất định sẽ liều chết phát ra "Kinh Thần chỉ", chỉ sợ hắn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trong nháy mắt này, cứu nhau đã trở thành sách lược tất yếu để sống sót. Cho nên hai người đều không chết mà chỉ bị thương.

Bọn họ bị thương là vì nguyên nhân khác.

Bạch Sầu Phi vốn không định cứu Vương Tiểu Thạch, do đó chỉ kình của hắn chỉ đánh lệch thế tên, cũng không có ý đánh rơi nó.

Vương Tiểu Thạch dùng chân đá vào hòn đá, mức độ chuẩn xác kém xa khi hắn dùng tay ném đá.

Cho nên hai người tuy không chết nhưng đều bị thương.

Có lẽ, hai người đều không thật tâm thật ý, toàn tâm toàn ý cứu đối phương, cho dù bắt buộc phải cứu người để tự cứu mình, cũng cố ý để cho đối phương phải trả giá một chút.

Hai đại cao thủ, tông chủ hai phương, lại đều bị thương dưới tay một danh kỹ thanh lâu Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch bị thương nặng hơn, lập tức dùng nội lực đè nén vết thương.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi bị thương nhẹ hơn, nhưng hắn phát giác đầu tên có tẩm độc, lập tức vận chỉ như gió, liên tục phong tỏa mười một huyệt đạo nơi ngực, cũng không rút mũi tên nhỏ ra tay, sắc mặt tái xanh, ngầm vận huyền công ép độc lực đến trên ngực trái.

Chỉ khi độc vẫn nằm trên đầu tên, hắn mới có biện pháp dùng nội lực ép độc ra ngoài mũi tên.

Sau đó hắn hừ một tiếng, ánh mắt như tia chớp nhìn về phía Hà Tiểu Hà.

Nói ra cũng kỳ quái, lúc này hắn vẫn chưa ra tay, nhưng hắn chỉ trợn mắt nhìn một cái như vậy, mọi người đều cảm thấy hắn nhất định sẽ ra tay. Hơn nữa chỉ cần hắn ra tay, Hà Tiểu Hà nhất định sẽ thua, cũng nhất định sẽ chết.

Hà Tiểu Hà không truy kích, cũng không có cơ hội truy kích. Bởi vì Ôn Bảo đi theo bên cạnh Vương Tiểu Thạch, còn có Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi bảo vệ bên cạnh Bạch Sầu Phi đã đồng loạt bao vây nàng.

Nàng không có cơ hội công kích lần nữa, cũng không có khả năng làm như vậy.

Nàng đã làm chuyện nên làm, hiện giờ nàng chỉ chờ báo ứng sau khi làm xong chuyện này.

- Giỏi lắm, không mấy người có thể thành công ám toán ta.

Bạch Sầu Phi ra vẻ anh hùng nói:

- Ngươi có thể gây tổn thương cho ta, xem như cũng có bản lĩnh.

- Ám toán ngươi thì có gì khó.

Hà Tiểu Hà lại không nể mặt hắn:

https://thuviensach.vn

- Chỉ có điều, kẻ địch của ngươi hầu hết là quân tử, khinh thường làm chuyện này. Còn những người có khả năng làm như vậy, phần lớn đã bị ngươi ám toán trước rồi.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Ta không hiểu, sao ngươi lại ngu ngốc như vậy.

Miệng lưỡi Hà Tiểu Hà cũng không thua kém:

- Kẻ ngu ngốc cũng ám toán được ngươi, xem ra ngươi cũng chẳng thông minh bao nhiêu.

Bạch Sầu Phi không đấu khẩu với nàng, chỉ nói:

- Ngươi đả thương ta, cũng đả thương Vương Tiểu Thạch, căn bản không chừa lại đường lui cho mình. Ngươi giúp Vương Tiểu Thạch đánh lén ta, nhưng cũng giúp ta ám toán Vương Tiểu Thạch, hiện nay ngươi đánh lén cả hai người, vậy chỉ có một con đường chết.

Trên gương mặt nhu nhược của Hà Tiểu Hà lại xuất hiện một biểu tình kiên nghị:

- Ta thiếu người ta một nhân tình, đáp ứng người ta làm một chuyện. Ta phải dốc hết sức ám sát hai người các ngươi một lần, hiện giờ ta đã tận lực, tình của ta đã đền, nợ của ta đã trả, sống chết ta đã không để trong lòng.

Nàng chua xót cười một tiếng:

- Ta xuất thân từ thanh lâu, ta cũng biết võ, nhưng trên giang hồ và võ lâm, võ công của ta không thể sánh bằng Chu Tiểu Yêu. Dù sao, ta là một vai diễn có hay không cũng được. Có lẽ hôm nay các ngươi mới phát hiện,

https://thuviensach.vn

ta cũng có sự quan trọng của mình, nhưng trước đó các ngươi đã phải chịu thiệt thòi rồi.

Bạch Sầu Phi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên ánh sáng độc ác:

- Là ai bảo ngươi làm như vậy?

Hà Tiểu Hà khinh thường nói:

- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Ngươi đã hại chết "Bát Đại Thiên Vương", ta vốn nên giết ngươi từ sớm rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi chỉ có một cơ hội sống sót, đó là gia nhập vào phe ta. Nếu như ngươi nói ra tên của người đó, ta sẽ nể mặt ngươi lần này, cho ngươi một cơ hội, thế nào?

Hà Tiểu Hà lại hừ lạnh một tiếng, không nhịn được nói:

- Gia nhập làm thủ hạ của ngươi? Không bằng chết còn tốt hơn. Ngoại hiệu của ta là "Lão Thiên Gia", người mà ta không phục thì đừng nghĩ đến chuyện dùng ta.

Lần này Bạch Sầu Phi cũng không nhịn được nữa, tức giận hét lên một tiếng:

- Được, đây là do ngươi tự chuốc lấy, không thể trách được ta!

Hắn đang muốn ra tay, bỗng thấy một người đứng chắn trước mặt Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc:

https://thuviensach.vn

- Đến lúc này mà ngươi còn che chở cho ả ta?

Vương Tiểu Thạch vẫn có thể cười hì hì, nói:

- Cô ấy là huynh đệ của Tượng Tị tháp, ta đương nhiên phải bảo vệ cô ấy.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng, nói:

- Đừng giả làm người tốt. Trong giờ phút sống chết, ả ta không giúp đỡ ngươi, ngược lại còn hại ngươi, như vậy mà xem như là huynh đệ của ngươi sao?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Đây là ngươi không đúng. Mọi người kết nghĩa, đương nhiên là lớn phải bảo vệ nhỏ, nếu không thì làm lão đại cái gì. Cô ấy không giúp ta, cũng chỉ có lần này; nếu ta không bảo vệ cô ấy, còn xứng là người sao?

Bạch Sầu Phi hừ lạnh, nhất thời lại giận đến mức nói không nên lời.

Hà Tiểu Hà run giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, ngươi…

Vương Tiểu Thạch an ủi:

- Ta hiểu được, cô không cần để ý. Cô bề ngoài mặc dù ôn hòa, nhưng viết chữ đại khai đại hợp, ta đã sớm biết cô là người ngoài mềm trong cứng. Chuyện này do ta không để ý, là ta không đúng.

Hà Tiểu Hà nức nở nói:

- Vương tam ca, ta làm như vậy, cũng là bất đắc dĩ… ta thiếu nhân tình… ta vốn không muốn thương tổn ngươi…

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Tục ngữ có câu “nợ nhân tình, không thiếu được”. Chỉ không biết, lần này ta trúng một mũi tên, có thể xem như trả hết hay chưa? Nếu như vẫn chưa, có thể chờ ta cứu Ôn Nhu và Trương Thán, sau đó đâm thêm ta một mũi tên nữa, vậy được không?

Hà Tiểu Hà buồn bã nói:

- Ta chỉ đáp ứng ra tay một lần… tận lực ám sát. Ta đã ra tay, hơn nữa cũng đã cố hết sức, ân huệ xem như đã trả hết. Ngươi biết đó là ai không?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Ta biết. Cô không cần nói, ta cũng không nhớ.

Bạch Sầu Phi trầm giọng hỏi:

- Hắn là ai?

Hà Tiểu Hà chỉ khóc hỏi:

- Lưng của ngươi bị thương… có đau không?

Người mà nàng hỏi đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Lưng bị thương không đau.

Hà Tiểu Hà nghe được trong lời nói của hắn dường như có hàm ý khác.

- Trong lòng lại bị tổn thương.

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn nói:

https://thuviensach.vn

- Cho dù là ai, bị người của mình ám toán, luôn thương tâm nhiều hơn là thương thân.

Sau đó hắn lại bổ sung:

- Chỉ là, nếu ta có thể sống qua chiến dịch này, cô và ta nhất định phải quên hết chuyện này. Ít nhất, cô phải giúp ta quên đi chuyện này, được không?

Hà Tiểu Hà ngập ngừng nói:

- Ta giúp ngươi? Ta làm sao giúp ngươi…

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu cô muốn giúp người, vậy nhất định trước tiên phải có khả năng giúp người. Cô muốn giúp ta quên đi những chuyện này, trước tiên cô không được nhớ đến nó, hiểu chứ?

Lần này Bạch Sầu Phi không nhịn được nữa, quát lên:

- Ngươi làm người tốt đã đủ chưa? Đúng là nhu nhược. Vào lúc gió mây biến sắc, tình hình căng thẳng này, loại lòng dạ đàn bà của ngươi chỉ là tự tìm đường chết, không xứng làm anh hùng, cũng không có tư cách làm kiêu hùng.

Vương Tiểu Thạch lại thản nhiên nói:

- Ta chỉ là một hòn đá nhỏ, làm những chuyện thích làm, không có ý muốn làm anh hùng hay kiêu hùng. Nếu như ta cho là đúng, có làm cẩu hùng cũng chẳng sao. Ngươi biết trên đời này loại người nào khổ sở nhất không? Đó là người bình thường muốn làm chuyện bất phàm, cùng với người không có bản lĩnh muốn làm người bất phàm. Làm anh hùng thì có gì tốt? Phiền chết đi được. Ta chỉ cần làm Tiểu Thạch Đầu. Như đã từng

https://thuviensach.vn

nói, chỉ đại anh hùng có bản sắc, nếu cứ suy nghĩ thiệt hơn, có thù tất báo, vậy thì là anh hùng cái gì? Trong kinh thành đầy rẫy phân tranh này, có người nào sau lưng chưa từng bị tên bắn? Có người nào trong lòng chưa từng bị dao đâm? Bị đâm một dao, trúng một mũi tên thì cắn chặt không buông, đó chẳng qua là bản sắc hung tàn, bản năng cầm thú mà thôi, tội gì phải như vậy?

Bạch Sầu Phi giễu cợt nhìn hai người Vương Tiểu Thạch và Hà Tiểu Hà:

- Ngươi cũng học người ta nói đến bản sắc anh hùng? Ta thấy chỉ là anh hùng háo sắc mà thôi… Ngươi muốn hộ hoa, không chịu giết ả, còn ta thì không.

Vương Tiểu Thạch cười:

- Ngươi muốn giết cô ấy, vậy phải giết ta trước.

- Giết ngươi thì có gì không được?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta vốn đã định giết ngươi.

Hắn bỗng giơ một nắm tay lên trời.

Đây không chỉ là một động tác, mà còn là một mệnh lệnh. Mệnh lệnh này nhằm vào bảy cao thủ mà hắn đặc biệt mời đến.

Vây giết Vương Tiểu Thạch!

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Là Danh Sĩ Thật Tự Phong Lưu

Bạch Sầu Phi đã quyết tâm phải giết Vương Tiểu Thạch, quyết tâm này đã nảy sinh từ sớm.

Quyết định hắn vừa đưa ra là vây giết Vương Tiểu Thạch.

Đối phó với kẻ địch, quyết chiến công bình giết chết hắn, đó là hành vi của anh hùng. Nhưng kiêu hùng thì không cần quan tâm đến những thứ này, chỉ cần giết chết kẻ địch là được, bất kể dùng thủ đoạn gì, bất kể có công bình hay không.

Nơi này là Kim Phong Tế Vũ lâu, là địa bàn của hắn. Bên cạnh có người của hắn, thủ hạ của hắn, cao thủ trong tay hắn.

Hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng, những người này sẽ hợp sức tấn công Vương Tiểu Thạch. Cho dù không giết được Vương Tiểu Thạch, cũng sẽ khiến đối phương mệt chết. Nếu vẫn không thể làm đối phương mệt chết, chỉ cần mình ung dung ra tay, cho dù có mười tám Vương Tiểu Thạch cũng không còn hài cốt.

Tóm lại, giết Vương Tiểu Thạch là mục đích duy nhất.

Hắn đã không thể chịu đựng người này được nữa, cần phải nhanh chóng trừ khử đối phương. Còn như quyết đấu theo kiểu anh hùng, hoàn toàn không cần thiết, hắn muốn đối phương phải chết chứ không chỉ là giành thắng lợi.

https://thuviensach.vn

Đánh bại một người chỉ là thắng lợi nhất thời, giết chết kẻ địch mới là thắng lợi vĩnh viễn.

Hắn đã không còn kiên nhẫn, nhất là vừa rồi trông thấy Vương Tiểu Thạch có thể khoan nhượng, bao dung, bảo vệ một người đã ám sát, ám toán, bắn mình bị thương, hắn đã cảm thấy nhất định không thể để kẻ này sống tiếp.

Không thể để đối phương sống tiếp một phút giây nào.

Giết chết đối phương!

Sự tồn tại của người này quả thật đã phản ánh ra sự hẹp hòi, tàn nhẫn và bất nhân của hắn.

Giết chết đối phương!

Vương Tiểu Thạch còn sống, giống như là để chứng minh nhân duyên của hắn tốt hơn mình.

Giết chết đối phương!

Giết chết đối phương!

Giết chết đối phương!

Bất kể như thế nào, không thể để cho đối phương có bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Tuy hắn đã ra lệnh, nhưng trong số đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng không phải mọi người đều muốn giết Vương Tiểu Thạch, không phải người người đều muốn đối địch với Vương Tiểu Thạch.

Nhưng ít nhất cũng có mấy người lập tức bao vây.

https://thuviensach.vn

Bảy người, bảy đệ tử không tầm thường.

Sư phụ của bảy người này liên thủ, cho dù là Nguyên Thập Tam Hạn, Gia Cát tiên sinh năm đó cũng khó đối phó được. Trên thực tế, năm xưa Gia Cát tiên sinh cũng phải dốc hết sức bình sinh, mới có thể đánh bại sáu người trong đó, còn Nguyên Thập Tam Hạn đối phó với người lợi hại nhất trong đó, cũng suýt chút nữa phải bỏ mạng.

Bọn họ có một ngoại hiệu, gọi là "Thất tuyệt Kiếm Thần".

Đệ tử của bọn họ cũng có ngoại hiệu, gọi là "Thất Tuyệt Thần Kiếm".

Bọn họ là Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ, Kiếm Ma, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, còn có Kiếm.

Bọn họ đồng loạt rút kiếm ra.

Kiếm của "Kiếm Thần" Ôn Hỏa Cổn rất có thần thải, cầm trên tay hắn không chỉ là một thanh kiếm, mà là một món thần binh.

Kiếm của "Kiếm Tiên" Ngô Phấn Đấu rất có tiên ý, cầm trên tay hắn không giống như một món vũ khí, mà là một loại ý cảnh.

Kiếm của "Kiếm Quỷ" Dư Yếm Quyện cầm trên tay, lập tức quỷ khí dày đặc, giống như ma quỷ thấy người là nuốt.

Kiếm của "Kiếm Ma" Lương Thương Tâm cầm trên tay, giống như quần ma loạn vũ, ma tính đại phát.

Kiếm của "Kiếm Yêu" Tôn Ức Cựu rất yêu tà, kiếm trên tay hắn giống như một yêu vật còn sống hơn là một thanh kiếm.

Kiếm trên tay "Kiếm Quái" Hà Nan Quá quả thật không giống kiếm, mà là một thứ có thể biến hình, có lúc giống như một cái nhà, một đôi giày, một cây quạt, một cái xẻng, thậm chí là một chiếc chuông.

https://thuviensach.vn

Còn về “Kiếm” La Thụy Giác, trên tay hắn vốn không có kiếm, nhưng hắn đứng ở đó lại phát ra ánh kiếm lờ mờ. Bản thân hắn chính là một thanh kiếm, “Kiếm” chính là kiếm, hắn đã không cần dùng kiếm.

Bọn họ vốn nhận lệnh của Thái Kinh, nhưng Thái Kinh đang cố gắng bồi dưỡng Bạch Sầu Phi, trở thành quân cờ của hắn trong võ lâm kinh thành, do đó Bạch Sầu Phi gọi bọn họ đến trợ giúp, bọn họ cũng phải nghe lệnh.

Bọn họ đã bao vây Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đều rút “kiếm” của mình ra.

Nếu bọn họ đã rút kiếm ra, vậy thì cần phải lấy mạng kẻ địch.

Những người theo Vương Tiểu Thạch đến đây chỉ có Tần Tống Thạch, Thương Sinh Thạch, Hạ Tầm Thạch, ngoài ra còn có Ôn Bảo và Hà Tiểu Hà, cùng với mười mấy tên đệ tử của Tượng Tị tháp do “Tảo Mi Tài Tử” Tống Triển Mi lãnh đạo. Lúc này bọn họ đã bị Khuất Hoàn của Đỉnh phái, Ba Cáp của Tẩm phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, Lê Tỉnh Đường của Thác phái dẫn đệ tử trong phái bao vây và chia cắt.

Vương Tiểu Thạch có thể nói là thế cô lực kiệt.

Ngay lúc này, Quách Đông Thần (Lôi Mị) nhanh chóng lướt đến, gấp đến độ thở hổn hển.

Nàng không kịp hành lễ đã vội vã báo cáo với Bạch Sầu Phi:

- Người của Tượng Tị tháp do đám người Chu Tiểu Yêu, Đường Thất Muội, Chu Đại Khối Nhi dẫn dắt đã ngang ngược bao vây nơi này, kêu gào thả người, nếu không sẽ lập tức tấn công vào.

- Người tới có bao nhiêu?

https://thuviensach.vn

- Chỉ sợ là dốc hết toàn lực.

- Tiếp tục thăm dò!

Bạch Sầu Phi đánh giá một chút, liệu trước khi kẻ địch giết vào, mình có thể bắt giữ hoặc giết chết Vương Tiểu Thạch hay không? Bất kể là bắt sống hay giết chết, đều nhất định có thể đánh tan đấu chí của quân địch.

Cho dù thế nào, hắn đã quyết chí phải giết Vương Tiểu Thạch ở đây, nếu không thì thà rằng mình chết trong trận đánh này.

Quyết không kéo dài, tuyệt đối không thể kéo dài.

Kéo dài nhất định sẽ khiến cho Vương Tiểu Thạch lớn mạnh, Tượng Tị tháp cường thịnh, sớm muộn gì cũng sẽ thay thế địa vị của mình.

Vì vậy hắn lại giơ tay lên, là tay trái, bốn ngón nắm lại, ngón giữa hướng lên trời.

Hắn hô lên một câu:

- Là danh sĩ thật tự phong lưu.

Đây đương nhiên là một ám hiệu, cũng là một mệnh lệnh.

Hắn muốn phát động tinh anh, tinh binh của mình, ngăn cản thế công của Tượng Tị tháp, cho dù chỉ ngăn cản được một lúc cũng tốt.

Chỉ cần một lúc, hắn sẽ có thể diệt trừ đại địch số một trong lòng hắn, Vương Tiểu Thạch.

Theo đạo lý, hắn đã hô lên câu này, lẽ ra sẽ lập tức có trả lời “chỉ đại anh hùng có bản sắc”.

Đó là một trăm lẻ tám người đồng thanh đáp lời.

https://thuviensach.vn

Không, phải là một trăm mười người, bởi vì bao gồm cả Tôn Ngư và Lương Hà.

“Nhất Linh Bát Công Án” này là do hai người bọn họ lãnh đạo, huấn luyện và trông coi.

Cho dù Tôn Ngư đã chết (hắn đã hạ quyết sát lệnh), ít nhất còn có Lương Hà và một trăm lẻ tám tên thuộc hạ nghe lệnh sẽ lập tức đáp lời.

Nhưng không có, không có trả lời, một tiếng cũng không.

Tại giây phút trọng yếu, trọng đại và sống chết này, thân binh, tinh binh và tinh nhuệ của hắn đã đi đâu rồi?

Ngay lúc này, Đỗ Trọng vốn luôn trấn định vững vàng, từ Hoàng lâu trước Kim Phong Tế Vũ lâu chạy nhanh xuống, lướt nhanh đến, cấp báo với Bạch Sầu Phi:

- Báo cáo lâu chủ, bọn chúng đã tấn công vào trong lâu!

- Làm sao?

Bạch Sầu Phi không dám tin:

- Chỉ bằng vài tên tiểu tốt của Tượng Tị tháp mà có thể tấn công vào Lôi Trì nửa bước sao?

- Không!

Đỗ Trọng còn chưa hoàn hồn:

- Ngoại trừ người của Tượng Tị tháp, còn có một đám người khác, bọn họ… người đông thế mạnh.

https://thuviensach.vn

- Hoàng lâu có trọng binh canh giữ, không lý nào trong thời gian ngắn cũng không giữ được.

Bạch Sầu Phi nổi giận quát lên:

- Người tới là ai?

- Hình như là… người của Lục Phân Bán đường.

- Lục Phân Bán đường?

Bạch Sầu Phi quát:

- Bọn chúng cũng tới thừa vũng nước đục này, đáng chết… bảo Bát Đại Đao Vương tử thủ!

- Lâu chủ, thủ… thủ không được nữa.

Đỗ Trọng thở gấp nói:

- Bởi vì bọn chúng được hai người chỉ huy… hai người đó… mọi người đều không dám giao đấu với bọn họ…

Bạch Sầu Phi đột nhiên bình tĩnh lại, chỉ hỏi một câu:

- Người nào?

- Dương Vô Tà và Mạc Bắc Thần.

Vẻ mặt Đỗ Trọng đau khổ nói:

- Bọn họ đều là lão cán bộ, lão thần tử trong lâu, rất nhiều huynh đệ không dám… không muốn động thủ với bọn họ…

- A!

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi còn chưa kịp ứng biến, lại thấy "Tiểu Văn Tử" Tường Ca Nhi hoảng hốt chạy đến, người chưa tới đã hô lên:

- Không xong rồi!

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, toàn thân đều căng thẳng. Hắn nhướng mày, ưỡn ngực, mím môi hỏi:

- Chuyện gì?

Sắc mặt Tường Ca Nhi xanh mét giống như vừa thấy quỷ… không, phải nói là thấy được thứ còn đáng sợ hơn quỷ, mới có thể khiến cho người nhỏ gầy gan lớn này sợ hãi như vậy.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tiêu Sầu Uống Rượu Ngồi Trong Trướng

- Chuyện gì?

Tường Ca Nhi còn chưa hoàn hồn, chưa kịp trả lời, một tiếng nổ lớn bỗng vang lên, đất lay lầu chuyển, đất tung bụi mù. Bạch Sầu Phi lập tức nhận ra, tiếng nổ mạnh kia phát ra từ chỗ của "Thương thụ" năm đó.

Trong lòng hắn trầm xuống.

Hắn đã cảm giác được một số chuyện, hắn không hi vọng nó sẽ trở thành sự thật.

Nhất định không được… hắn không sợ gì cả, chỉ sợ điều này, chỉ sợ chuyện này, chỉ sợ đối mặt với sự thật này.

Nhưng cho dù sợ hay không sợ, sự thật vẫn là sự thật.

Sự thật thường tàn khốc.

Chân thực cũng thường lãnh khốc.

Nhưng chân thực thông thường cũng giống như trăng, có hai mặt sáng và tối.

Do đó, đối với một số người, sự thực này có thể là tàn khốc đả kích, nhưng đối với một số người khác, nó lại là kinh hỉ bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Ít nhất, đối với Vương Tiểu Thạch, chắc chắn là loại cảm giác thứ hai.

Còn đối với những đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu khác ở đây, có người là loại cảm giác thứ nhất, có người là loại cảm nhận thứ hai, điểm duy nhất giống nhau là mọi người đều cảm thấy rất phức tạp và kinh ngạc.

Một đám người bước ra từ khu vực Thanh lâu cũ tràn ngập bụi mù, bọn họ vây quanh ba chiếc kiệu, bày trận tiến tới.

Trong ba chiếc kiệu, có hai chiếc một trái một phải không treo rèm, có thể nhìn thấy một nam và một nữ bên trong, nam thì cúi đầu, còn nữ xinh đẹp và thuần khiết.

Chiếc kiệu ở giữa buông kín rèm, người trong kiệu có thể nhìn rõ tất cả bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể thấy rõ trong kiệu là ai.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy sợ hãi.

Hắn biết hai người này là "người tới bất thiện, người thiện không tới".

Bởi vì hai người này không phải ai khác, chính là hai đại lãnh tụ của Lục Phân Bán đường, đối địch nhiều năm, không ngừng tranh chấp với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tổng đường chủ thay mặt (đại đường chủ), "Đê Thủ Thần Long" Địch Phi Kinh.

Tổng đường chủ thật sự, Lôi Thuần.

Với địa vị của hai người này, cùng với sức ảnh hưởng tại Lục Phân Bán đường, nếu không phải dốc toàn lực đánh một trận, cũng không hoàn toàn nắm chắc, làm sao tối nay hai "đầu sỏ" của phe đối địch này có thể liều mạng "xông vào hang hổ", "giết vào Hoàng Long"?

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi hiểu rõ điểm mấu chốt này, thật sâu, từ từ, chậm rãi hít một hơi.

Gió rất mạnh.

Tay áo Bạch Sầu Phi tung bay.

Hắn thật sự bay được sao?

Tuyết rơi rất thưa, giống như những con hạc trắng nhỏ đứt hơi rơi xuống đất.

Tâm muốn bay, thật sự vĩnh viễn không chết sao?

- Chào các ngươi!

Bạch Sầu Phi lại chào hỏi:

- Các ngươi đến thật tốt.

Cặp mắt của Lôi Thuần sáng như hai ngọn đèn, ngoại trừ mang theo vẻ ưu sầu, đó quả thật giống như cặp mắt của chó nhỏ hay mèo nhỏ, cũng tinh ranh và đáng thương.

Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ, lại giống như dưới chân y ba thước đang chôn một tòa bảo điện hoàng cung.

Bạch Sầu Phi đánh giá một chút, đám người này tổng công có ba mươi mấy người, liệu hắn có thể tập kích bất ngờ, trước khi kẻ địch tập trung binh lực tấn công vào, nhanh chóng tiêu diệt hoặc bắt sống hai người này? Chỉ cần hắn làm được điều này, sẽ có thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Có thể sao?

Không thể.

https://thuviensach.vn

Chủ yếu là vì, hắn không đánh giá được chính xác võ công và thực lực của Địch Phi Kinh, ngoài ra người dẫn đầu bọn họ lại là một kẻ đáng sợ.

Một kẻ địch mà hắn vốn tưởng rằng đã chết theo Lôi Tổn tại Hồng lâu năm đó.

Lôi Động Thiên.

Bạch Sầu Phi đã từng thấy Lôi Động Thiên ra tay, hắn cũng từng giao đấu với Lôi Động Thiên. Sau khi Lôi Tổn chết, tên nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường này đã dốc hết sức ngăn cản toàn bộ Kim Phong Tế Vũ lâu, bảo vệ chủ lực tinh anh của Lục Phân Bán đường thoát khỏi trùng vây, đến nỗi trên người bị ba mươi bảy vết thương, không ngờ y vẫn chưa chết.

Hắn không cho rằng mình có thể nhanh chóng giải quyết Lôi Động Thiên.

Lôi Thuần cười thuần khiết, lúm đồng tiền của nàng rất sâu:

- Vết thương trên lưng ngươi đã lành chưa?

Nghe được một câu nói không đầu không đuôi này, Bạch Sầu Phi lại giống như bị sét đánh, trong phút chốc sắc mặt đỏ như đất son.

Một câu nói vô cớ kia, dường như còn có sức sát thương lớn hơn mũi tên của Hà Tiểu Hà bắn vào ngực hắn.

Hóa ra là nàng!

Bạch Sầu Phi còn chưa kịp trả lời, Lôi Thuần lại nói (là nói với Địch Phi Kinh):

- Ta nghĩ, đối với sự xuất hiện của chúng ta, Bạch phó lâu chủ nhất định cảm thấy rất bất ngờ, khá là kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

- Ta đúng là bất ngờ.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Không ngờ các ngươi lại tự chui đầu vào lưới, vội vàng chịu chết.

Địch Phi Kinh nhìn mũi giày, nói một cách xa xăm:

- Chúng ta có thể đến mà người khác không hề cảnh giác, cũng có thể đi mà không bị hạn chế. Ta nghĩ, Bạch nhị lâu chủ kinh ngạc nhất, chính là chúng ta không sớm không muộn, không sai không lệch, lại tới ngay vào lúc này.

Lôi Thuần nói tiếp:

- Ta thấy, Bạch lão nhị kinh ngạc hơn, chính là chúng ta lại đi lên từ thông đạo dưới lòng đất mà hắn cho rằng đã bị phá hủy. Hắn chỉ sợ chuyện này mà thôi.

Con ngươi của Bạch Sầu Phi co lại, trầm giọng nói:

- Các ngươi có ý gì?

- Thật xấu hổ!

Ánh mắt Lôi Thuần xa thẳm, giọng nói cũng khoan thai:

- Lúc ngươi cho rằng đã hoàn toàn khống chế cục diện, nắm giữ quyền hành, đang tiêu sầu uống rượu ngồi trong trướng, chúng ta đã thu nhận một người mà ngươi nhiều lần muốn đẩy vào chỗ chết.

Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, nhịp tim dồn dập, hơi thở tán loạn, trước mắt hiện lên sao vàng, tuyết sáng thành đen:

- Ngươi… ngươi nói gì?

https://thuviensach.vn

- Ta à?

Lôi Thuần thong thả nói:

- Ta chỉ mang đến cho ngươi một vị bằng hữu.

Nàng dừng lại một chút, cười một cách xa xăm và u buồn:

- Một người bạn cũ.

Nàng nói đến đây, lại có một hán tử tuấn tú (nhưng bụng dưới lại nhô lên giống như một người trung niên), sau khi xuất hiện vẫn luôn canh giữ ở trước kiệu, không ngừng dùng khăn lông ướt lau mặt, lúc này vén tấm rèm xanh của chiếc kiệu chính giữa lên.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thành Bại Hưng Vong Một Phút Giây

Màn kiệu vừa mở ra, trái tim của Vương Tiểu Thạch gần như bay ra ngoài một trượng, vui mừng kêu lên:

- Đại ca!

Màn kiệu vén lên, Tô Mộng Chẩm trước tiên cũng không nhìn Bạch Sầu Phi, Lôi Thuần, Địch Phi Kinh, hay là bất kỳ người nào khác…

Người đầu tiên y nhìn thấy, nhìn được cũng chính là Vương Tiểu Thạch.

Vừa nhìn thấy vị huynh đệ này của mình, y liền mỉm cười.

Y cũng đã quên mất bao lâu chưa từng nở nụ cười thật sự, thậm chí cho rằng mình đã quên cách cười như thế nào.

- Tiểu Thạch Đầu!

Nhưng nụ cười của y vừa hiện lên liền ngưng lại.

- Đệ làm sao vậy?

Y kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ngũ quan đều chảy máu?

https://thuviensach.vn

Màn kiệu vừa vén lên, Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy mình giống như bị gãy cánh, hoàn toàn rơi xuống trong hầm băng.

Một sự sợ hãi sâu sắc đánh vào lo lắng trước giờ, vướng mắc lớn lao và bóng đen vô tận trong lòng hắn.

Tô… Mộng… Chẩm… chưa chết!

Y đã trở về!

Màn kiệu được vén lên, giống như mở cửa ra, một thế giới khác xuất hiện trước mắt.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe cũng ngỡ ngàng. Hắn dùng tay vuốt lên chóp mũi một cái, trông thấy bàn tay đều là máu.

Lúc này Hà Tiểu Hà lấy ra một tấm gương, đưa cho Vương Tiểu Thạch nhìn vào, mới biết từ tai, mắt, mũi, miệng của mình đều rỉ ra tơ máu.

Hắn ngẩn ra, nhưng dù sao cũng là một người am hiểu y lý, lúc này mới hiểu được. Đầu tiên trên lưng mình trúng một mũi tên, lại nhìn thấy Tô Mộng Chẩm còn sống, vui mừng quá độ, huyết khí dâng trào, lại quên tập trung tinh thần đè nén, đến nỗi máu chảy ngược, ngũ quan trào máu mà vẫn không hay.

Hắn lập tức nói:

- Chuyện này không quan trọng. Đại ca, có thể nhìn thấy huynh, không có chuyện gì tốt hơn chuyện này.

- Đúng vậy.

Tô Mộng Chẩm thở dài nói:

- Có thể gặp lại thật không dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch vẫn đang hưng phấn:

- Nhưng chúng ta vẫn gặp nhau.

- Đúng vậy.

Giọng nói của Tô Mộng Chẩm cũng trở nên kích động:

- Cuối cùng chúng ta đã gặp nhau.

Sau đó hai người đều nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi còn đang hô hấp sâu, giống như vội vàng hô hấp, vội vã hô hấp, tranh thủ hô hấp.

- Cuối cùng ta đã tìm được ngươi.

Hắn nói với Tô Mộng Chẩm, sau đó lại nói với Vương Tiểu Thạch:

- Ta cũng thành công dẫn ngươi vào trong lâu, cộng thêm Lôi Thuần và Địch Phi Kinh tự chui đầu vào lưới, có thể một lưới bắt hết đám đồng đảng vây cánh các ngươi.

Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chẩm liếc nhìn nhau. Vương Tiểu Thạch nói:

- Từ bỏ đi, nhị ca!

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Từ bỏ cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Từ bỏ cố chấp.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi hừ lạnh:

- Ta không bỏ được, cũng không muốn bỏ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không đáng vì tham vọng mà hi sinh tính mạng, lão nhị, đến nước này còn thứ gì cầm lên mà không bỏ được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Bây giờ ta có thể từ bỏ sao? Chẳng lẽ ta phải cầu xin các ngươi bỏ qua cho ta? Huống hồ ta vốn không bại. Các ngươi đang ở tại Kim Phong Tế Vũ lâu, đại quyền sinh sát vẫn nằm trong tay ta.

Đôi mi dài của Lôi Thuần nhướng lên, hỏi một câu xa xăm:

- Vậy sao?

Sau đó nàng hỏi tiếp:

- Ngươi cho rằng đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều bán mạng vì ngươi sao?

Tiếp đó nàng hỏi:

- Nếu như bọn họ đều nguyện cống hiến vì ngươi, không phải ngươi đã huấn luyện một đội tinh binh gọi là “Nhất Linh Bát Công Án” sao? Hiện giờ bọn họ đã đi đâu rồi? Hử?

Không đợi Bạch Sầu Phi trả lời, nàng lại hỏi:

- Đại tướng tâm phúc Lương Hà của ngươi thì sao? Tôn Ngư thì sao? Đi đâu cả rồi?

Nàng lại truy hỏi:

https://thuviensach.vn

- Loại người giống như ngươi, chỉ biết phản bội đoạt quyền, ai tán thưởng ngươi đều không có kết cục tốt, ai đi theo ngươi cũng không có kết quả tốt. Ngươi cho rằng tướng gia không biết chuyện sao? Ngày đó ngươi gia nhập Trường Không Vạn Lý bang, mưu hại Mai Kiếm Hoa bang chủ, vì muốn cướp lấy chỉ quyết "Vạn Cổ thần chỉ" mà không tiếc hạ độc ám toán, giết hết những nguyên lão khác. Sau đó trên giang hồ mới xuất hiện Bạch Sầu Phi, cũng biến "Vạn Cổ thần chỉ" thành "Kinh Thần chỉ", muốn che giấu tai mắt người khác. Ngươi giết người hủy chứng, không cần đền mạng, còn nghiễm nhiên tự cho mình là hiệp đạo. Uổng công Tô công tử một tay dìu dắt ngươi, cùng ngươi kết nghĩa kim lan, ngươi lại giở trò cũ, giết huynh soán vị. Loại người giống như ngươi, ngươi cho rằng đồng minh viện quân của ngươi còn tin tưởng ngươi, ủng hộ ngươi, giúp sức cho ngươi sao?

Bạch Sầu Phi cực kỳ kinh ngạc, không nhịn được há hốc mồm:

- Ngươi… ngươi làm sao biết… chuyện này?

- Anh hùng quen thấy cũng tầm thường, huống hồ là loại người như ngươi.

Lôi Thuần khinh thường nói:

- Nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm. Đại tướng tâm phúc Lương Hà của ngươi vốn là đệ tử của Mai bang chủ, hắn từng giúp ngươi hoàn thành chuyện độc ác kia, mà ta đã sớm mua chuộc hắn rồi.

Bạch Sầu Phi nghẹn họng:

- Ngươi… ngươi…

Lúc này hắn mới biết, mình đã hoàn toàn đánh giá thấp cô gái này.

https://thuviensach.vn

- Không chỉ Lương Hà, mũi tên kia của Hà Tiểu Hà, cũng là do ta bảo cô ấy bắn.

Lôi Thuần không nhanh không chậm, có tình có lý nói:

- Cô ấy vốn là chị em kết bái của ta. Khi ta và các ngươi quen nhau trên sông Hán Thủy, chính là lúc cha âm thầm phái ta đi Giang Nam Giang Bắc, liên lạc với các lộ anh hùng hào kiệt. Lúc ấy ở trên sông gặp phải đám người Giả lão đại, chính là sát thủ do Mê Thiên minh phái tới để ngăn cản kế hoạch của ta. Từ lâu ta đã ngầm xử lý những công việc trong đường. Hà Tiểu Hà vốn không biết võ công, là ta nhờ người dạy cô ấy. Cô ấy biết võ công, ở trong thanh lâu mới không đến nỗi mất tự chủ, bị ép suy đồi. Ta cũng từng cứu cô ấy một mạng, cho nên cô ấy thiếu ta hai nhân tình. Ta muốn cô ấy bắn hai mũi tên, giết chết hai người, hơn nữa bất kể có thành công hay không, chỉ cần cố hết sức là được.

Lần này Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Cho nên, vừa rồi cô ấy bắn ra hai mũi tên, đã trả hết ân tình?

Lôi Thuần cười:

- Ngươi nhất định cảm thấy kỳ quái, vì sao ta bảo Hà Tiểu Hà bắn Bạch Sầu Phi, nhưng cũng không bỏ qua cho ngươi. Thực ra chuyện này rất công bằng, ngươi và hắn đều là kẻ thù giết cha của ta. Không có các ngươi liên thủ, cha ta cũng không phải chết.

Bạch Sầu Phi phản bác:

- Chuyện này không có đạo lý. Ngươi muốn bắn giết chúng ta, nhưng lại cứu kẻ thù số một của ngươi là Tô Mộng Chẩm.

- Ta cứu y.

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần ôn nhu cười nói:

- Nếu như không cứu y, làm sao có thể đoạt lại quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu? Dựa vào chiến đấu trực diện sao? Một tướng công thành vạn cốt khô, chúng ta liệu có mấy người còn sống? Các ngươi sẽ còn lại bao nhiêu? Nếu như tổn thương nguyên khí, tàn sát lẫn nhau, sẽ có lợi đối với ai? Tập đoàn Hữu Kiều đang dòm ngó, Mê Thiên minh cũng đang âm thầm chiêu binh mãi mã, chuẩn bị gây dựng lại. Đánh đấm là chuyện của đàn ông các ngươi, còn mưu trí mới là bản lĩnh của ta.

- Không nắm chắc mười phần, ta sẽ không xuất kích.

Lôi Thuần nói:

- Hiện giờ các ngươi đều là con cọp bị thương, mà ngươi…

Nàng nhìn Bạch Sầu Phi, khinh thường nói:

- Chẳng những bị thương, ngay cả nanh vuốt cũng mất, xem ngươi còn hung hăng đến đâu.

Lúc này ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng hít một hơi lạnh, cảm thấy gió thật mạnh, tuyết thật lạnh, không khỏi rùng mình một cái.

- Cho dù thế nào, cô cũng đã cứu Tô đại ca…

Vương Tiểu Thạch chân thành nói:

- Ta vẫn rất cảm tạ cô.

- Ta cũng muốn cám ơn sự nhắc nhở của ngươi. Ngày đó, ngươi bảo Hà Tiểu Hà nói với ta “ngày xưa bên sông Tần Hoài mượn say nói lời ngông cuồng, hiện giờ e rằng sẽ thành sự thật”. Ta nghĩ, chuyện này có rất nhiều điểm kỳ lạ. Thứ nhất, chúng ta chỉ gặp nhau, sống chung trên sông Hán Thủy, chứ không phải ở bên sông Tần Hoài. Thứ hai, bên sông Tần

https://thuviensach.vn

Hoài là nơi trăng hoa, cũng là địa phương trước kia Bạch Sầu Phi thường đến tìm cơ hội. Thứ ba, bốn người chúng ta đi thuyền trên sông Hán Thủy, từng nghe các ngươi hứng chí đề cập đến, Bạch Sầu Phi có ý nhòm ngó Trung Nguyên, hùng bá thiên hạ. Ngươi từng khuyên hắn không nên quá cố chấp, đi chơi một chuyến là được rồi, nếu như phải thương người hại người mới giành được thiên hạ, như vậy dù có giang sơn cũng mất đi bản tính, thật không đáng. Lúc ấy Bạch Sầu Phi cũng tỏ ý muốn phân cao thấp với ngươi, ngươi đã nói là không muốn có ngày đó. Ta nghĩ, ngươi muốn ám chỉ chính là chuyện này. Trước giờ trí nhớ của ngươi rất tốt, không thể nhớ sai địa điểm, hơn nữa còn sai hoàn toàn. Ta cảm thấy trong đó nhất định có ám hiệu.

- Ta và Bạch nhị ca dù sao cũng trường kỳ chung sống, cộng sự trong thời gian dài, ít nhiều cũng hiểu rõ những chuyện của hắn.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ta cảm thấy hắn vẫn luôn có ý nghĩ sai trái với cô, hi vọng có thể mượn chuyện này nhắc nhở cô cẩn thận một chút. Ta biết cô là một cô gái rất thông minh, ta nói kín đáo một chút như vậy, cũng không lo là cô không hiểu.

- Ta hiểu được. Từ đó trở đi, ta cũng đã để ý điều tra thân thế và lai lịch của hắn. Sau đó có thêm Dương Vô Tà lại càng như hổ thêm cánh. Huống hồ chúng ta còn có tình báo đến từ Lương Hà.

Lôi Thuần rủ rỉ nói, có phần cảm xúc:

- Có một số chuyện, làm trước một bước và làm chậm một khắc, kết quả sẽ khác nhau một trời một vực. Năm đó, nếu như cha ta đi trước một bước, thành công mua chuộc Mạc Bắc Thần, trong lần Tô công tử và hai người các ngươi lên lầu Tam Hợp gặp Địch đại đường chủ, với thực lực của tiểu tổ "Vô Phát Vô Thiên" và đội ngũ "Bát Bì Phong", hoàn toàn có cơ hội

https://thuviensach.vn

giải quyết các ngươi. Đáng tiếc là cha đã chậm một bước. Trong chiến dịch đó, người nhìn thấy được thực lực của Mạc Bắc Thần, cho nên mới toàn lực lôi kéo, nhưng đã không kịp xoay chuyển càn khôn, cuối cùng dẫn đến mất mạng. Nói thẳng ra, ta nhờ vào lời cảnh tỉnh của ngươi, lại điều tra nguồn gốc của Bạch lão nhị, mặc dù biết được không ít bí mật, nhưng vẫn xem như đã chậm một chút, khó tránh khỏi thua thiệt. Ta học được giáo huấn từ chuyện này, cho nên vĩnh viễn nhớ kỹ đạo lý "tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương". Ngươi hạ độc thủ với Tô lâu chủ trước, ta cũng phát động tấn công ngươi trước.

- Ngươi cho rằng ngươi là tiểu thư khuê các, danh môn thục nữ sao? Nói trắng ra chỉ là một chiếc giày rách, hàng đưa tới cửa, đừng ra vẻ cao quý băng thanh ngọc khiết, thủ lĩnh quần hùng. Ai là loại con rơi trong kỹ viện, trong lòng người đó hiểu rõ.

Bạch Sầu Phi chợt mắng như tát nước, càng giận lây sang Vương Tiểu Thạch:

- Vương Tiểu Thạch, ngươi làm như vậy mà xem là huynh đệ sao? Ta nói chuyện riêng với ngươi, ngươi lại dùng những lời nói đùa của ta làm cái cớ để bán rẻ ta. Ta chỉ nói, nếu như lấy được Lôi Thuần làm vợ, cũng giống như nắm được quyền hành của Lục Phân Bán đường. Ta cũng đã nói, chỉ cần nắm được Ôn Nhu, sẽ có thể kiềm chế Lạc Dương Hoạt Tự Hiệu Ôn Vãn. Đáng tiếc là ta chỉ nói chứ không làm.

Lôi Thuần cũng không tức giận, chỉ ôn hoà hỏi lại một câu:

- Ngươi không làm? Vừa rồi không phải ngươi đã bắt Ôn Nhu sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Đó là do cô ta cam tâm tình nguyện, ta cũng không bảo tám người dùng kiệu lớn đưa cô ta tới đây, cũng không bảo người trói cô ta lại.

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần cười một tiếng động lòng người, thản nhiên nói:

- Vậy sao ngươi không thả cô ấy?

- Thả cô ta?

Bạch Sầu Phi lại giống như tỉnh ngộ:

- Người đâu, bắt cô ta lại, hoặc là giết chết cô ta!

Từ sau khi Vương Tiểu Thạch tiến vào Phong Vũ lâu, chiến ý của Bạch Sầu Phi hoàn toàn tập trung vào đại địch số một này. Sau khi Lôi Thuần và Địch Phi Kinh xuất hiện, hắn càng không có thời gian quan tâm đến Ôn Nhu, Trương Thán ở bên kia. Cho đến khi Tô Mộng Chẩm lại xuất hiện trước mắt, trong lòng hắn kinh hãi, không thể phân tâm, chuyện của Ôn Nhu và Lưu Bạch hiên tạm thời ném sang một bên, không đề cập đến.

Lúc này Lôi Thuần nói như vậy, ngược lại đã nhắc nhở hắn, nếu như bắt được Ôn Nhu, vậy thì có thể kiềm chế Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Lôi Thuần, nếu không thì hạ lệnh giết chết nàng, ít nhất cũng có thể làm kẻ địch phân tâm.

Hắn đang ở vào tình thế xấu, muốn ứng phó thì không thể cố gắng làm mọi chuyện hoàn mỹ, những gì có thể làm thì phải lập tức tiến hành, ổn hay không ổn đã là chuyện khác.

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, hai người sau lưng là Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị lập tức đáp lời.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Ngươi…

Hắn muốn xông đến ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi lập tức chắn đường, lại nhanh chóng dặn dò hai tên thủ hạ của hắn:

- Mau đi!

Nhưng Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát cũng không lập tức đi ngay. Lợi Tiểu Cát lại hỏi:

- Còn Trương Thán thì sao? Thái Thủy Trạch thì sao? Cần giết hay là bắt giữ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Hai tên vô dụng kia à? Giết không cần nương tay!

Đến lúc này, đến mức này, Bạch Sầu Phi mặc dù đang gặp khó khăn, mấy mặt có địch, nhưng chiến ý vẫn dồi dào, đấu chí vẫn ngoan cường.

Chu Như Thị cũng hỏi một câu:

- Có cần mời cả "Thần Du Gia Gia" Diệp Vân Diệt trong Hồng lâu ra không?

Bạch Sầu Phi vẫn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Vương Tiểu Thạch, dặn dò:

- Ngay cả "Kinh Đào Tiên Sinh" Ngô Kỳ Vinh cũng đã đến, Diệp Thần Du nào có thể ngồi yên? Bảo Tường Ca Nhi đi mời nhanh!

Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát đồng thanh đáp:

- Rõ!

Sau đó bọn họ cùng nhau ra tay.

Cùng nhau tấn công Bạch Sầu Phi.

https://thuviensach.vn

Cùng nhau đánh vào sau lưng hắn.

Thành bại hưng vong một phút giây. Chỉ trong chốc lát, Bạch Sầu Phi đã từ tư thế của kẻ thắng lợi, liên tục gặp khó khăn, nhiều lần bị đả kích, hơn nữa còn bị Tượng Tị tháp và Lục Phân Bán đường giáp công, hai mặt thụ địch, đại địch số một Vương Tiểu Thạch và và thủ lĩnh của phe đối địch cùng nhau giết vào đại bản doanh của mình, cộng thêm cừu nhân mà mình e ngại nhất là Tô Mộng Chẩm vẫn chưa chết, lại xuất hiện trước mắt, mà hai đại ái tướng Lương Hà và Tôn Ngư lại đồng loạt phản bội. Bạch Sầu Phi hiện giờ, chẳng những tứ bề khốn đốn mà còn là thập diện mai phục, giống như một con đường chết.

Nhưng Bạch Sầu Phi vẫn ngoan cường.

Hắn không nhận thua, hắn còn muốn chiến đấu.

Nhưng không ngờ, hắn vừa ra lệnh phản công, trong tứ đại hộ pháp "Cát Tường Như Ý" bên cạnh lại có hai người đánh lén hắn.

Bạch Sầu Phi là kẻ chuyên đánh lén người khác, hiện giờ lại năm lần bảy lượt bị người bên cạnh ám toán, trong lòng hắn có tư vị gì?

Ngươi nói sao?

Trước tiên phải tránh được kiếp này rồi hãy nói.

Những kiếp nạn gặp phải trong đời, trước tiên phải vượt qua được, nếu như không vượt qua được, vậy thì chẳng có gì cần nói.

Nhưng hôm đó, chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Mộng Chẩm, bởi vì sự phản bội của kẻ được y trọng dụng và một tay đề bạt là Bạch Sầu Phi mà chịu hết khổ cực, vẫn bình tĩnh ngồi trong kiệu sau rèm, cặp mắt nửa lam nửa lục giống như đã nhìn thấu thành bại trong khoảnh khắc, hưng vong trong nháy mắt, hiện giờ chỉ bình yên ung dung ngồi trong

https://thuviensach.vn

trướng, chẳng để ý đến giang sơn nho nhỏ trước mắt, người trước hi sinh, người sau tiếp bước.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Cao Thủ Dễ Đến, Chiến Tướng Khó Cầu

Võ công Lợi Tiểu Cát thi triển là "Tử Bình Phi Liêm", tấm vải bảy màu của hắn giống như mãng xà đằng vân, thần long trở mình, đánh vào lưng Bạch Sầu Phi.

"Thiết Bản Thần Sách" của Chu Như Thị cũng nhanh chóng công kích vào mười ba yếu huyệt sau lưng đối phương.

Bạch Sầu Phi hét lên một tiếng, ngay khi Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát phát động công kích, sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên trắng bệch như bị trúng đòn, cả người như một chiếc lá rơi bay trên trời không nơi nương tựa, tay trái kẹp dưới nách phải, năm ngón tay phải không ngừng run rẩy, thân hình lại vọt lên.

Lợi Tiểu Cát có ngoại hiệu là "Nhất Liêm U Mộng". Cho dù là người có công lực cao thâm, nếu trúng phải nhất liêm của hắn, e rằng cũng phải nằm trên giường dưỡng bệnh bảy tám năm, huống hồ lúc này thất liêm của hắn đều xuất hiện.

Nhưng thất liêm này đánh vào trên người Bạch Sầu Phi, lại giống như đánh trúng gỗ mục, không hề có lực.

Chẳng những như thế, ngay cả "Thiết Bản Thần Sách" của "Nhất Sách Nhi Đắc" Chu Như Thị, cũng chỉ có thể phá tan áo bào trên lưng Bạch Sầu Phi, lại không thể tổn thương đến hắn.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi đang ở giữa không trung, giống như tuyết bay, năm ngón tay trái chợt rút ra khỏi nách giống như rút kiếm, nhanh chóng búng ra.

Nhất thời, giữa trời cao vang đầy những tiếng rít.

Võ công của Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị chắc chắn đã tiếp cận hàng ngũ cao thủ hạng nhất, huống hồ hai người còn ra tay trước, có thể nói là hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

Nhưng kết quả lại không có vẻ như vậy.

Thân thể Bạch Sầu Phi giống như gỗ mục, thân hình lay động như tờ giấy, phát ra chỉ phong sáng trắng giống như Quan Âm giơ cành vẩy nước. Điểm khác biệt là chỉ phong dày đặc như mưa này là dùng để giết người, chứ không phải dùng để cứu người.

Ngay lúc này, Tô Mộng Chẩm đang ngồi trong kiệu, ánh mắt bỗng tỏa ra một màu xanh lạnh lẽo khó miêu tả, kỳ dị đến mức kinh khủng.

Y đột nhiên quát lên:

- Túc tam lý! Thượng cự hư!

Bạch Sầu Phi ở giữa không trung giống như bị điện giật, có thể nhìn thấy hắn đột nhiên run lên, thân hình khựng lại, lộn người một cái giữa không trung, chỉ phong nơi ngón út và ngón giữa tay trái đột nhiên tắt đi, nhưng chỉ kình trên ba ngón khác vẫn không giảm.

Tô Mộng Chẩm lại vội vàng quát lên:

- Cưu vĩ! Liêm tuyền!

Thân thể Bạch Sầu Phi giữa không trung bỗng bắn ra, giống như một con cá tươi đột nhiên rơi vào trong chảo nóng, giãy dụa một chút. Dường

https://thuviensach.vn

như bốn chữ kia là hai mũi tên thép, đồng loạt cắt vào ngón tay của hắn, chỉ phong nơi ngón áp út và ngón trỏ cũng đột nhiên biến mất.

Chỉ còn lại một luồng chỉ phong nơi ngón cái, một chia thành hai, như hai mũi tên phân biệt bắn vào giữa trán Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị, phần đuôi còn phát ra ánh lửa.

Ngay lúc này bỗng vang lên hai tiếng "xoẹt xoẹt", đôi tay Vương Tiểu Thạch vung lên, mỗi tay bắn ra một hòn đá, phân biệt ngăn chặn chỉ kình.

Sau hai tiếng "bụp bụp", hòn đá lập tức bị chỉ kình đánh nát.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới từ không trung rơi xuống.

Hắn liên tục búng ra năm ngón tay, trong đó bốn ngón vừa phát ra, đã bị Tô Mộng Chẩm vạch trần sơ hở. Nếu như hắn vẫn kiên quyết tấn công, chỉ cần kẻ địch công kích theo huyệt vị mà Tô Mộng Chẩm nói, nhất định hắn sẽ chịu thiệt thòi. Cho nên hắn đành phải nhanh chóng thu hồi bốn luồng chỉ kình, nhưng một chỉ còn lại vẫn có uy lực rất lớn, cuối cùng bị hai hòn đá của Vương Tiểu Thạch phá tan.

Bạch Sầu Phi đáp xuống bên ngoài một trượng, hung dữ nhìn chằm chằm vào Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ nói:

- Đại ca, ta lại được hợp sức với huynh rồi.

Tô Mộng Chẩm thở dài nói:

- Đúng vậy. Người sống trên đời, có thể cùng huynh đệ bằng hữu hợp sức chống địch, đó đã là một loại hạnh phúc.

Vương Tiểu Thạch vui mừng nói:

https://thuviensach.vn

- Chỉ cần đại ca muốn, Tiểu Thạch Đầu vĩnh viễn sẽ cùng huynh hợp sức chống địch.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Tiểu Thạch, những chiến dịch trọng đại nhất trong đời, phần lớn đều phải một mình chiến đấu.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra. Lại nghe Lôi Thuần nói:

- Vừa rồi ngươi vội vàng thi triển, đã gần như không còn là "Kinh Thần chỉ pháp", mà rõ ràng là phương pháp vận công của "Vạn Cổ Trường Không chỉ".

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng:

- Ta lấy được "Vạn Cổ chỉ quyết", nhưng ta không giết Mai bang chủ.

Lôi Thuần lại nói:

- Trên lưng ngươi vẫn còn vết cào, đó là vết thương do ta gây nên. Ngươi làm chuyện xấu hổ gì, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ. Vừa rồi còn nói là mình không làm, đúng là trừng mắt nói nhảm.

Bạch Sầu Phi hung hăng nói:

- Ta làm thì sao? Ngươi đã sớm là người của ta rồi, nói gì thì ta cũng là khách trong màn của ngươi, ngươi dám mưu sát thân phu sao?

Sắc mặt Lôi Thuần lạnh đi:

- Ngươi đúng là đồ không biết liêm sỉ. Chuyện ngươi làm trong ngõ hẻm dơ bẩn kia, ta đã thề sẽ điều tra rõ ràng. Lần đó, Địch đại đường chủ vâng lệnh cha, điểm huyệt ta và Ôn cô nương, sau đó tạm thời giao cho Phá Bản môn. Cha hi vọng ta không phải trực tiếp gánh chịu hậu quả do hai

https://thuviensach.vn

bang giao tranh. Ta đã điều tra ngọn nguồn chuyện này, ngoại trừ Địch Phi Kinh và phụ thân, người biết ta bị đưa đến Phá Bản môn chỉ có một đường chủ và hai hương chủ, đó là Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỷ và Lâm Kỷ Tâm. Lúc đó Lâm đường chủ đã theo cha xuất kích, hai Lâm hương chủ không lâu sau cũng rời khỏi Lục Phân Bán đường, đến nay vẫn chẳng biết đi đâu. Sau đó cha bị đánh lén, lúc sắp chết người đã nói với ta, nếu như muốn báo mối thù lớn này, chỉ cần chú ý đến ngươi…

Bạch Sầu Phi ngẩn người:

- Ta?

- Đúng, là ngươi.

Lôi Thuần nói:

- Khi đó ta mới biết, hóa ra cha đã sớm mua chuộc ngươi, cho rằng khi người tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi sẽ ra tay giúp đỡ. Do đó người mới dám bày mưu tính kế, xông vào hang hổ, giết vào Hoàng Long. Nhưng vào giây phút quan trọng, ngươi không hề ra tay, ngược lại còn đứng về phía Tô Mộng Chẩm. Có lẽ ngươi cảm thấy thời cơ lật đổ Tô công tử chưa chín. Có lẽ ngươi cho rằng trước tiên phải áp chế thực lực của Lục Phân Bán đường, sau đó mới phản bội Tô Mộng Chẩm, đoạt lấy quyền hành. Hoặc là ngươi cần thời gian để bồi dưỡng thực lực của mình. Có điều, cha cũng đã nhìn ra, ngươi nhất định đối với Tô lâu chủ có hai lòng, đoán rằng cuối cùng ngươi sẽ đoạt quyền của Tô Mộng Chẩm. Khi đó ngươi không ra tay, không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không phản bội, chỉ là thời cơ của ngươi chưa chín mà thôi. Người bảo ta lưu ý ngươi, bởi vì cơ nghiệp của Tô lâu chủ sớm muộn gì cũng sẽ mất trong tay một kẻ dã tâm như ngươi. Khi đó ta cũng biết, thừa dịp cha muốn lung lạc, ngươi đã lén lút lẻn vào Phá Bản môn, mua chuộc “Cấm Kỵ Nhị Sứ” Lâm Kỷ Tâm và Lâm Kỳ Kỷ. Nếu như cha thành công tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi sẽ lập một kế hoạch phản bội trong ứng ngoài hợp khác.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nghe vậy chỉ cười lạnh.

- Đáng tiếc ngươi không chờ được. Vì muốn trèo lên phía trên, ngươi đã gây ra không ít sát nghiệt. Vì muốn lấy được "Vạn Cổ chỉ quyết", ngươi không tiếc đuổi tận giết tuyệt. Ngươi cũng từng ở lại nơi trăng hoa trong một thời gian dài. Sau khi gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì lo xây dựng vây cánh, cho nên ngươi không còn lưu luyến nơi gió trăng, giữ mình trong sạch, nhưng tâm tính cầm thú khó mà ức chế lâu.

Lôi Thuần nói đến đây, đôi mắt to trong veo như nước, đoạt hồn phách người khác cũng tràn đầy oán độc thù hận:

- Lúc ngươi liên hệ cấu kết với hai Lâm hương chủ, đã phát hiện ta và Ôn Nhu bị nhốt ở đó, vì vậy sinh lòng hèn hạ, cố ý làm cho mình dơ dáy bẩn thỉu, hi vọng người khác không nhận ra mình, mới bạo gan đi làm chuyện không bằng cầm thú kia…

Bạch Sầu Phi nghe đến đây, chợt cười ha hả:

- Là ta làm thì sao? Đều là do ta làm, vậy thì thế nào? Ta đã thành công hại chết Lôi Tổn, lật đổ Tô Mộng Chẩm, còn cưỡng gian ngươi… Ta đã làm vấy bẩn thân thể của ngươi, ta sung sướng, còn ngươi thất trinh, ngươi có thể làm gì được ta?

Vương Tiểu Thạch hét lên một tiếng, còn chưa kịp thốt lời (bởi vì quá kích động giận dữ), Lôi Thuần đã bình tĩnh lạnh nhạt nói tiếp:

- Bây giờ là lúc nào? Ta là người thế nào? Ngươi xem thường ta quá. Như vậy thì có là gì? Ngươi cho rằng ta sẽ tìm chết? Từ đây sẽ một lòng với ngươi? Nói cho ngươi biết, ta chỉ xem như bị chó cắn một cái mà thôi. Ta là nhi nữ giang hồ, không quan tâm đến những chuyện này. Ta chỉ chờ thời cơ báo thù, hôm nay ta đã xác nhận thật sự là do ngươi làm, bây giờ sẽ đến phiên ta báo thù.

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ngươi bớt ngông cuồng đi, hôm nay hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu. Nói không chừng ta còn phải cảm tạ ngươi, đã đưa Tô lão đại và Lục Phân Bán đường kính dâng cho ta.

Lôi Thuần dịu dàng cười một tiếng:

- Tô Mộng Chẩm, Địch Phi Kinh, Vương Tiểu Thạch đều ở đây, cơ hội thắng của ngươi rất nhỏ.

Bạch Sầu Phi ngạo nghễ cười nói:

- Ta còn có Bát Đại Đao Vương, Nhậm Lao Nhậm Oán, tứ đại hộ pháp, tứ phái chưởng môn, Thất Tuyệt Thần Kiếm, lục đại sát thủ, Thần Du Gia Gia, Thiên Hạ Đệ Thất, Quách Đông Thần… các ngươi há có thể đối phó được? Ta có cao thủ trong tay.

Hắn càng nói càng có lòng tin. Cùng lúc đó, Tường Ca Nhi đã dẫn một người trung niên tóc dài rũ xuống mặt, chân mang giày trắng, đôi môi có hình chữ "Ao (凹)" vội vã chạy đến. Người trẻ tuổi đứng trước kiệu luôn dùng khăn ướt lau mặt thấy vậy, đôi mắt lập tức phát sáng. Hai người vừa thấy nhau, giống như trong ánh mắt đã giao thủ mấy chiêu, đánh nhau ầm ầm.

Lôi Thuần uyển chuyển cười nói:

- Tứ đại hộ pháp của ngươi đã phản bội một nửa. Hai đại tâm phúc đã dẫn tinh binh của ngươi là "Nhất Linh Bát Công Án" hóa bạn thành thù. Tứ phái chưởng môn, há phải là đối thủ của nhị đường chủ Lôi Động Thiên Lôi, Lỗ Tam Tiễn, Lâm Ca Ca, Mạc Bắc Thần, Dương Vô Tà, Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần của Lục Phân Bán Đường? Tô lâu chủ đã xuất hiện, Vương Tiểu Thạch trở về, thuộc hạ trong Kim Phong Tế Vũ lâu chịu bán mạng cho ngươi e rằng không đến ba phần. Thần Du Gia Gia mặc

https://thuviensach.vn

dù đến kịp, nhưng đã có Kinh Đào Tiên Sinh chăm sóc. Đám người lục đại sát thủ kia, có thể chống lại tinh anh của Tượng Tị tháp hay không? Còn về Nhậm Lao Nhậm Oán, Thiên Hạ Đệ Thất, Bát Đại Đao Vương, Thất Tuyệt Thần Kiếm… ngươi cho rằng bọn họ nhất định sẽ ra tay giúp ngươi sao?

Bạch Sầu Phi cười gằn nói:

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ lại giúp ngươi?

Lôi Thuần dửng dưng cười hỏi:

- Bọn họ vốn là người của ngươi sao? Chỉ bằng danh nghĩa của ngươi, còn không lớn đến như vậy.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Bọn họ đều là đại tướng tâm phúc của tướng gia, mà ta là con nuôi của ngài.

Lôi Thuần cười nhạt nói:

- Tướng gia ông ta có rất nhiều con nuôi. Ngoài ra, dã tâm của ngươi quá lớn, chưa chắc ngài đã yên tâm để ngươi ở Kim Phong Tế Vũ lâu chiêu binh mãi mã, không ngừng lớn mạnh…

Bạch Sầu Phi giận dữ cười nói:

- Ngươi đừng ly gián ta và cha nuôi…

Đôi mi thanh thú của Lôi Thuần nhướng lên:

- Ly gián?

Nàng bỗng từ trong người lấy ra một tấm thiếp và một vật:

https://thuviensach.vn

- Đây là chỉ thị viết tay và thủ lệnh của tướng gia, tối nay ta lãnh đạo mọi người, lật đổ Bạch Sầu Phi lộng quyền tại Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta hành sự theo lệnh của tướng gia, phàm là bằng hữu đồng đạo dưới trướng tướng gia, hãy giúp ta làm việc.

Bạch Sầu Phi vừa nghe, lập tức biến sắc.

Lúc này hắn mới hiểu rõ. Thảo nào hắn chẳng hay biết gì, hơn nữa đâu đâu cũng bị Lôi Thuần áp chế, hóa ra là chuyện mình âm thầm lớn mạnh đã bị Thái Kinh tra xét. Chuyện tối nay vốn là do cha nuôi một tay sắp đặt, bởi vì y đã không còn tin tưởng mình.

Lại nghe Lôi Thuần uyển chuyển nói:

- Thế nào? Ngươi có muốn hỏi thử Thất Tuyệt Thần Kiếm, Nhậm Thị Song Hình, Bát Đại Đao Vương, Thiên Hạ Đệ Thất, xem thái độ của bọn họ thế nào không?

Sau đó nàng lại dịu dàng cười nói:

- Cao thủ dễ đến, một tướng khó cầu. Hiện giờ bên cạnh ngươi chẳng còn một chiến tướng nào, chỉ dựa vào ngươi, còn hung hăng được bao lâu?

Sau đó nàng nói:

- Nhận thua đi, Bạch Sầu Phi! Ta đã chờ đến hôm nay, muốn kẻ làm chuyện xấu xa trong con hẻm đó phải thua bởi tay ta. Ta là một người có thù tất báo.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Không Mang Chí Lớn, Chỉ Vô Tích Sự

- Ta không chết!

Đang lâm vào cảnh bốn bề khốn đốn, thập diện mai phục, nhưng Bạch Sầu Phi vẫn quát lên:

- Thì không bại!

- Câu này nên để ta nói mới đúng.

Tô Mộng Chẩm nói một cách xa xăm, giống như trong góc tối của chiếc kiệu không chỉ là một người, mà còn là một luồng ánh sáng lờ mờ màu lam:

- Có điều, cho dù người đã chết, cũng chưa chắc đã bại.

Bạch Sầu Phi nhìn về phía chiếc kiệu, giận dữ nói:

- Ta thật hối hận ngày đó đã không giết ngươi.

Tô Mộng Chẩm khoan thai nói:

- Ngày đó không phải là ngươi không giết ta, mà là ngươi không giết được ta.

Bạch Sầu Phi phẫn nộ nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đừng đắc ý! Mời quỷ dễ dàng tiễn quỷ khó, ngươi mời người của Lục Phân Bán đường tới tranh giành thiên hạ, sau này phải đem hơn nửa giang sơn tặng cho người khác.

Tô Mộng Chẩm uy nghiêm nói:

- Chuyện này không cần ngươi phí tâm, dù sao cũng tốt hơn là tặng cho ngươi. Ngươi đã giết không ít huynh đệ tốt và cán bộ trung thành của ta, thù đã không đội trời chung. Những gì ngươi gây ra cho ta, ta có thể bỏ qua, nhưng vì ta tin tưởng ngươi mà các huynh đệ gặp phải tai họa, món nợ này không thể không tính.

Bạch Sầu Phi cười ngông cuồng, giọng nói đầy vẻ chế nhạo:

- Ngươi muốn báo thù riêng thì cứ nói, đừng ở trước mặt người khác khoác lác nói xằng, giả vờ như mình chẳng hề tính toán, chỉ muốn đòi lại công đạo cho huynh đệ khác!

Hắn luôn luôn mắt lạnh, mặt lạnh, ngay cả nụ cười cũng lạnh, thậm chí thường rất ít cười. Nhưng trong cái ngày quan trọng phục giết Vương Tiểu Thạch, tiêu diệt Tượng Tị tháp này, không ngờ lại thấy Lục Phân Bán đường tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chẩm sống lại, Lương Hà và Tôn Ngư đồng loạt phản bội, đội ngũ tinh nhuệ Nhất Linh Bát Công Án quay lưng, trong tứ đại hộ pháp đã có hai người ám sát mình, những trợ thủ mạnh đều khoanh tay đứng nhìn vì mình mất đi ân sủng của cha nuôi Thái Kinh, thậm chí ngay cả chuyện ngày đó mình làm hại Mai bang chủ tại Phá Bản môn cũng bị Lôi Thuần biết rõ… Đối mặt với vô số cường địch, bản thân lâm vào trùng vậy, nếu là người khác thì đã sớm sụp đổ, nhưng hắn lại vì vậy mà dâng tràn đấu chí, dùng một tinh thần "không chết không thôi" để đối mặt với những tử địch "không đội trời chung" này.

Tuy hắn ngoan cường, nhưng người đã thất thường.

Cho nên hắn vẫn luôn cười, bởi vì trong lòng hắn cảm thấy bi phẫn.

https://thuviensach.vn

Hắn cảm thấy mình không đáng gặp phải những chuyện này.

(Tại sao lại không có một bằng hữu nào?)

(Huynh đệ của hắn hoàn toàn bán đứng hắn!)

(Hắn đối xử với người ta tốt như vậy, lúc này tất cả chiến hữu lại trở thành cường địch!)

(Như vậy không công đạo!)

(Điều này không công bằng!)

Hắn không ngại một mình chiến đấu, chiến đấu đến cùng.

Hắn cảm thấy mình cố gắng cả đời, chỉ vì không muốn từ bỏ chí lớn, đến cuối cùng vẫn là kẻ vô tích sự.

Hắn cho rằng mình không hề làm sai.

Lúc này thế cục đã rất rõ ràng. Trước khi Lôi Thuần đưa ra thủ dụ và lệnh bài, nhất định Thái Kinh đã ra lệnh (ít nhất cũng là "chỉ thị") cho đám người Bát Đại Đao Vương, Thất Tuyệt Thần Kiếm, Nhậm Lao Nhậm Oán, thậm chí là chưởng môn tứ đại kiếm phái, vì vậy bọn họ đương nhiên sẽ không ra tay giúp Bạch Sầu Phi.

Hơn nữa, mọi người còn lập tức bày tỏ thái độ, giống như chỉ sợ người khác hiểu lầm mình đứng cùng một phe với Bạch Sầu Phi.

Nếu không, với thực lực của Thất Tuyệt Thần Kiếm, không có lý do gì lại không chặn được Vương Tiểu Thạch.

Nếu như bọn họ quyết tâm ngăn chặn Vương Tiểu Thạch, không để cho hắn hội hợp với Tô Mộng Chẩm, cục diện có thể đã khác hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng không phải mọi người đều như vậy, ít nhất cũng có ba người "lập trường rõ ràng", ủng hộ Bạch Sầu Phi.

Ba người này đều là nhân vật quan trọng, cũng là cao thủ hạng nhất trong số những người có mặt, bao gồm "Quách Đông Thần" Lôi Mị, Thiên Hạ Đệ Thất và "Thần Du Gia Gia" Diệp Vân Diệt.

Ngoại trừ ba người này, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu có thể nói là chia làm "bốn phe".

Phe thứ nhất vừa thấy Tô Mộng Chẩm liền vui mừng khôn xiết. Bọn họ đã chờ ngày được gặp lại chủ cũ, hiện giờ bọn họ đã gặp được, chờ được, dĩ nhiên là tiếp tục ủng hộ Tô lâu chủ mà bọn họ luôn sùng kính.

Người của phe thứ hai luôn ủng hộ Vương Tiểu Thạch. Bọn họ chịu nhiều ơn huệ của Vương Tiểu Thạch, trước giờ vốn nhìn Bạch Sầu Phi không vừa mắt, hoặc có oán hận trong lòng. Bọn họ vốn không muốn đối phó với Vương Tiểu Thạch, chỉ chưa đến mức bỏ sang bên phía Tượng Tị tháp mà thôi.

Loại đệ tử thứ ba là liệu gió chống thuyền. Bọn họ thấy Bạch Sầu Phi một cây làm chẳng nên non, không thể cứu vãn, bọn họ cũng chẳng có tình nghĩa đặc biệt gì với Bạch Sầu Phi, cho nên vào lúc này chỉ khoanh tay đứng nhìn, không chịu vì hắn hi sinh tính mạng.

Loại đệ tử cuối cùng là những người trung thành với Bạch Sầu Phi, nhưng người ủng hộ Bạch Sầu Phi phần lớn cũng là tay chân của tể tướng Thái Kinh, hơn nữa hầu hết là hạng người "cỏ đầu tường", trông thấy Bạch Sầu Phi đã khó xoay chuyển càn khôn, thế cục không hề sáng sủa, phần lớn bọn họ cũng không chịu đứng ra, đứng lên, hoặc là đứng sang bên cạnh Bạch Sầu Phi.

Như vậy, vào lúc "cường địch" bao vây, sinh tử tồn vong này, người thật sự bày tỏ thái độ ủng hộ Bạch Sầu Phi, đối kháng với kẻ địch trước

https://thuviensach.vn

mắt, có thể nói là ít lại càng ít, còn chưa đến một phần đệ tử trong lâu.

Như vậy, đại thế đã định, gần như đã không cần giao chiến.

Một người ngày thường đối xử với người khác thế nào, vào giây phút sống chết, mọi người cũng sẽ đối xử với hắn như vậy.

Bạch Sầu Phi dĩ nhiên hiểu được điểm này, bởi vì hắn thường bán rẻ người khác.

Hắn thường làm chuyện phản bội, đương nhiên đã chuẩn bị tâm lý bị người khác phản bội. Cho nên hắn chưa từng không buông lỏng một phút giây nào.

Hắn cẩn thận đề phòng người khác. Hắn sợ người khác phản bội hắn, giống như hắn phản bội người khác vậy.

Do đó, vừa rồi Lợi Tiểu Cát và Chu Như Thị ám toán, hắn có thể kịp thời phản ứng, vì vậy chỉ có thể làm hắn bị thương chứ không giết được hắn.

Hắn vẫn luôn đề phòng, nhất là đối với hai người Chu Như Thị và Lợi Tiểu Cát. Hắn cảm thấy "Nhất Liêm U Mộng" và "Nhất Sách Nhi Đắc" đều rất trung thành với Tô Mộng Chẩm, mà lại không tận trung với mình bao nhiêu.

Cho nên trong bốn tên hộ pháp, hắn vẫn trọng dụng Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi nhiều hơn, ít giao cho "Nhất Sách Nhi Đắc" Chu Như Thị và "Nhất Liêm U Mộng" Lợi Tiểu Cát những nhiệm vụ quan trọng.

Hiện nay quả đúng như vậy, hai người này quả nhiên đã tập kích hắn.

Nếu không phải Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch cố ý cản trở, hắn đã lấy đi tính mạng của hai tên phản đồ này.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện giờ điều khiến hắn tức giận nhất, ngay cả hai tên hộ pháp còn lại là "Tiểu Văn Tử" Tường Ca Nhi và "Vô Vĩ Phi Tha" Âu Dương Ý Ý, dáng vẻ cũng rất băn khoăn, dường như không biết nên đi sang bên mình, hay là dứt khoát đi vào trong trận doanh quân địch.

Không ngờ, đến nước này, thật sự là chúng bạn xa lánh.

Cũng không ngờ, đến mức này, vẫn còn có ba trợ thủ mạnh cùng tiến lui với mình.

Hắn hiểu được "nguyên nhân chính" khiến ba người này ủng hộ mình.

Lôi Mị (Quách Đông Thần) "không thể không" ủng hộ mình, bởi vì nàng trước tiên phản bội Lục Phân Bán đường, ám sát Lôi Tổn, sau đó lại phản bội Kim Phong Tế Vũ lâu, đánh lén Tô Mộng Chẩm. Nhân mã hai phe đều sẽ không tha cho nàng, nàng đã không còn đường để đi.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng "không thể không" ủng hộ mình, bởi vì hắn và mình là cùng một loại người, hèn hạ như nhau, vô sỉ như nhau, võ công sâu không lường được như nhau, vì đạt thành mục tiêu mà không chừa thủ đoạn như nhau. Chỉ có điều, hắn cảm thấy mình có thể chỉ huy lãnh đạo tổ chức, còn Thiên Hạ Đệ Thất lại là một người chấp hành nhiệm vụ hạng nhất, đồng thời cũng là một sát thủ tốt.

Còn về Diệp Thần Du, lại là hắn "tôn kính" mời tới. Chỉ cần Ngô Kỳ Vinh đứng ở bên nào, Diệp Thần Du nhất định sẽ đứng bên phe còn lại. Nếu nói "Thần Du Gia Gia" đang giúp mình, không bằng nói là hắn chỉ muốn đối phó với "Kinh Đào Thư Sinh" mà thôi.

Nhưng không ngờ, chỉ trong phút chốc, thế lực của hắn chỉ còn lại một chút như vậy, hơn nữa cũng chỉ là miễn cưỡng nhặt ra.

Nghĩ đến, chỉ trước đó một lúc, hắn vẫn còn đắc chí mãn nguyện, cho rằng có thể mượn dịp này giết hết người của Tượng Tị tháp, diệt trừ Vương

https://thuviensach.vn

Tiểu Thạch, độc bá kinh sư, tiến vào triều đình, không ngờ…

Tuyết rơi đã dày.

Gió vẫn điên cuồng gào thét.

Bạch Sầu Phi lại nhớ đến bài hát kia: “Ta muốn bay cao vượt trên thiên hạ, làm sao nhẫn nhục trốn trong bùn lầy; chí của ta rung chuyển trời đất… nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt…”

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi chợt nghĩ đến, mình tội gì phải tới kinh sư chuyến này?

Nếu như mình không có dã tâm quá lớn, thấy đủ thì dừng tay, hiện giờ mình vẫn là phó lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đệ nhất bang hội dưới chân thiên tử. Hơn nữa chỉ cần chờ Tô Mộng Chẩm chết đi (hiện giờ gặp lại người này, nhìn tinh thần khí sắc của y, đã biết y không còn bao nhiêu thời gian nữa, lúc trước tại sao mình lại không nhịn được như vậy?), toàn bộ quyền hành trong lâu sẽ là của mình, cần gì phải khiến cho thù sâu như biển, người người oán trách như vậy?

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nuôi Binh Ngàn Ngày, Muốn Dùng Không Người

Nhưng sự hối hận này chỉ thoáng qua trong lòng Bạch Sầu Phi, thậm chí còn chưa kịp hiện lên trên mặt, ý nghĩ của hắn đã biến thành "giết ra".

Kẻ địch tuy đông, nhưng Tô Mộng Chẩm là con hổ bệnh rụng răng tróc móng, Lôi Thuần không thấy biết võ công, tên gãy cổ Địch Phi Kinh võ công cũng không cao đến đâu. Chỉ cần Thiên Hạ Đệ Thất có thể ngăn cản Vương Tiểu Thạch, Lôi Mị có thể khống chế Lôi Động Thiên, Thần Du Gia Gia có thể quấn lấy Kinh Đào Thư Sinh, còn hắn đột ngột phát động công kích, lập tức giết chết Tô Mộng Chẩm, chấn nhiếp lòng người, lại ra tay bắt giữ Lôi Thuần, uy hiếp toàn trường, vẫn có thể vãn hồi cục diện, xoay chuyển càn khôn.

Khi đó, hắn lại từng bước trả thù, bao gồm cả việc đả kích Thái Kinh.

Trong lòng hắn đã định kế hoạch, sát tính lại nổi lên.

Lôi Thuần lại đột nhiên lên tiếng:

- Thần Du Gia Gia, Diệp tiền bối!

Bởi vì con người của nàng điềm đạm, nói chuyện nhã nhặn, cho nên dễ khiến người khác sinh ra hảo cảm.

Diệp Vân Diệt vốn cũng có hảo cảm với cô gái này, huống hồ nàng còn gọi hắn một cách kính trọng. Cho nên hắn "ừ" một tiếng, xem như là

https://thuviensach.vn

đáp lời.

Lôi Thuần nhã nhặn bình tĩnh nói:

- Ta biết, trong sáu đại cao thủ đương thời "đa chỉ hoành đao thất phát, tiếu khán đào sinh vân diệt", Vân Diệt Thần Gia là người chính trực nhất. Nếu như "Thần Du Gia Gia" Diệp Vân Diệt cũng chịu lôi kéo phe phái, hợp đàn kết xã, kéo bè kéo cánh, loại bỏ đối lập, với thế lực và thực lực của Diệp Thần Du, cộng thêm sức hiệu triệu của ngài, có lẽ còn mạnh hơn năm đại cao thủ tề danh khác… phải vậy không?

Diệp Thần Du lại "ừ" một tiếng.

Lời nói của con bé này nghe rất xuôi tai.

Lôi Thuần hé miệng cười, dường như cảm thấy hơi lạnh, liền rụt cổ vào trong áo. Kiếm tỳ phía sau lập tức khoác thêm áo lông cho nàng.

- Thần Du Gia Gia và cung phụng Kinh Đào Thư Sinh của chúng ta, trước giờ vốn có chút hiềm khích, điểm này chúng ta biết rõ. Chỉ có điều, hành động lần này của chúng ta, không chỉ là Kim Phong Tế Vũ lâu giao chiến với Lục Phân Bán đường, mà còn là quyết chiến giữa hai phe phái mới cũ trong Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu như ngài vì Kinh Đào Tiên Sinh mà nhúng tay vào, như vậy chẳng khác nào khai chiến với Lục Phân Bán đường, Tượng Tị tháp và những người ủng hộ Tô công tử trong Kim Phong Tế Vũ lâu… Ta biết Thần Du Gia Gia luôn xem việc giúp người là niềm vui, thích lo việc bất bình, nhưng vì một kẻ chuyên bản rẻ người khác như Bạch Sầu Phi, Diệp gia lại đắc tội nhiều hảo hữu trên giang hồ như vậy, có đáng không?

Sau đó nàng lại nghiêng đầu, giống như một con mèo nhỏ tinh ranh, bổ sung một câu:

https://thuviensach.vn

- Huống hồ, hành động của chúng ta tối nay đã được tướng gia ngầm đồng ý… Nếu Thần Du Gia Gia vì Ngô tiên sinh của chúng ta mà đắc tội với tướng gia, như vậy đáng sao?

Nàng quay sang Kinh Đào Thư Sinh chớp mắt. “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh chỉ dùng khăn ướt lau mặt, cũng không trả lời, giống như đã giao tất cả chủ quyền cho Lôi Thuần, mặc nàng xử lý.

Chợt nghe Lôi Thuần lại nói:

- Giả sử Thần Du Gia Gia ngài không muốn đối địch với tướng gia, sao không nghe tiểu nữ nói một lời?

Thực ra “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt vốn không muốn đắc tội với Thái Kinh, cũng không muốn đắc tội với bất kỳ thế lực nào trong Lục Phân Bán đường, Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn muốn giúp Bạch Sầu Phi, chẳng qua là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là hắn thiếu một chút ân tình của Bạch Sầu Phi, thứ hai là hắn muốn mượn cơ hội này để đối phó với tử địch của hắn trong hai mươi hai năm qua là Ngô Kỳ Vinh.

Nói đến thì con người của hắn cũng khá quật cường, nhưng chưa chắc đã lớn gan, tính khí có thể nói là rất nóng nảy, nhưng cũng không phải rất dũng cảm. Hắn rất có bản lĩnh kiên trì, nhưng lại không có khả năng tuỳ cơ ứng biến. Hiện giờ cục diện đang nhanh chóng đi xuống, nếu rời bỏ Bạch Sầu Phi thì cảm thấy xấu hổ, nhưng lại sợ hai quyền khó địch bốn tay, càng không muốn đắc tội với đối phương đông người đông như vậy.

Hắn đang không biết làm sao cho phải, lại nghe được những lời này của Lôi Thuần, dĩ nhiên là nghe đến nhập tâm, còn muốn nghe tiếp.

Lôi Thuần lại cười cười nói:

https://thuviensach.vn

- Với cái nhìn của ta, không bằng hai vị đứng ngoài chuyện tối nay, không để ý tới, sau đó ước hẹn thời gian và địa điểm quyết đấu. Nếu như hai vị không chê, tiểu nữ có thể thay mặt làm chuyện này, cũng có thể làm trọng tài.

Diệp Thần Du biết đây là cơ hội xuống đài, vì vậy không suy nghĩ, lập tức nói:

- Như vậy thì tốt, nể mặt của tướng gia, ta sẽ hẹn ngày khác quyết chiến với họ Ngô.

Kinh Đào Thư Sinh giống như đã đoán trước Thần Du Gia Gia sẽ nói như vậy, cũng nhún vai một cái, buông thõng tay, biểu thị thái độ thờ ơ.

Lôi Thuần bên này vừa dứt lời, Địch Phi Kinh bên kia lại đột nhiên nói:

- Ta biết vì sao ngươi lại giúp Bạch Sầu Phi. Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi luôn luôn là loại "tuấn kiệt" này, hiện giờ lại ở bên cạnh tên lòng lang dạ sói kia không chịu đi, nhất định là có nỗi khổ tâm.

Người mà hắn nói là Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất sầm mặt, sắc mặt còn lạnh hơn cả tuyết, đưa tay cởi bọc vải sau lưng xuống.

Động tác của hắn rất chậm, rất chậm, giống như thứ hắn mang là một vật sống dễ vỡ, được hắn yêu thích, không thể đụng mạnh vào.

Hắn không trả lời Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh cũng không cần câu trả lời của hắn, lại tiếp tục nói:

- Bạch Sầu Phi ra tay vì muốn đoạt chỉ quyết, nhưng cái chết của Mai bang chủ lại là do một tay ngươi gây nên. Mai bang chủ vẫn không chịu

https://thuviensach.vn

nghe lệnh triều đình, vì vậy tướng gia ra lệnh cho ngươi lần lượt ám sát những đại tướng trong bang. Nhưng có một lần ngươi không cẩn thận rơi vào trong vũng lẫy, Mai bang chủ lại cứu ngươi, cũng nhờ vậy mà vô tình phát hiện được binh khí trong bọc vải của ngươi, mới biết ngươi chính là hung thủ, do đó ngươi liền giết người diệt khẩu. Lúc ấy, có lẽ là Bạch Sầu Phi đã giúp ngươi một tay, xem như là ngươi thiếu hắn một ân huệ.

Địch Phi Kinh nói đến đây, Thiên Hạ Đệ Thất đã có bảy lần muốn ra tay với y, nhưng đều không thành công, bởi vì Lôi Động Thiên cũng lặng lẽ di động bảy lần, mỗi lần đều vừa vặn chắn ở góc chết mà hắn muốn ra tay:

- Có điều, tốt nhất ngươi nên lưu ý, ít nhất ngươi còn có điểm tốt, không giết người không còn sức đánh trả, cho nên cuối cùng đã bỏ qua Tiểu Ước Nhi. Nhưng loại người như Bạch Sầu Phi, ngươi trả hắn một ân tình, chưa chắc hắn đã nói nghĩa khí với ngươi. Hắn không có cả tín nghĩa căn bản nhất.

Cặp mắt của Thiên Hạ Đệ Thất phát ra ánh sáng lạnh sắc bén, lửa lạnh trong mắt hắn tuy tương tự với Tô Mộng Chẩm, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Ánh sáng lạnh trong mắt Tô Mộng Chẩm giống như sinh mệnh đã cháy đến đầu cuối, phát ra tia lửa lưu luyến, còn mang theo một chút thê lương.

Thiên Hạ Đệ Thất lại không giống, sự lạnh lẽo trong ánh mắt của hắn giống như một thanh đao độc, muốn đâm vào trong tim người khác mới thôi, trong đó lộ ra vẻ oán độc.

Hắn lạnh lùng nói:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

https://thuviensach.vn

Mặc dù ánh mắt của hắn hung ác, giống như có thù hận sâu sắc với tất cả mọi người trên thế gian, nhưng những người quen thuộc với hắn, giống như Vương Tiểu Thạch từng mấy lần (không chính diện) giao phong với hắn, lại cảm thấy Thiên Hạ Đệ Thất đã xem như rất tôn kính Địch Phi Kinh, không chỉ là rất, hơn nữa còn cực kỳ tôn trọng vị lãnh tụ của phe phái đối địch luôn cúi đầu này.

Địch Phi Kinh vẫn không ngẩng đầu (hoặc là vốn ngẩng đầu không lên, hay là không có khả năng ngẩng đầu), chỉ nói:

- Ngươi hỏi đi! Ngươi hỏi, ta nhất định sẽ trả lời.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng hỏi:

- Ngươi làm sao biết được tin tức này?

Khi hắn hỏi câu này, Bạch Sầu Phi cũng nhìn chằm chằm vào Địch Phi Kinh, dáng vẻ giống như có mười oan chín thù, chỉ hận không thể một ngụm nuốt đối phương vào trong bụng.

Vương Tiểu Thạch biết trong lòng Bạch Sầu Phi cũng đang hỏi vấn đề này.

Địch Phi Kinh lấy ra một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ, lau khóe miệng, động tác nhã nhặn bình đạm, an tĩnh ung dung, khiến người ta có hảo cảm, lại không hề làm người khác khó chịu vì chờ đợi:

- Có thể nói là do Bạch Sầu Phi tiết lộ, dù sao chuyện này cũng chỉ có ngươi và hắn biết…

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức liếc ngang Bạch Sầu Phi, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh sắc bén như mũi băng.

Bạch Sầu Phi giận dữ muốn lên tiếng, Địch Phi Kinh đã tiếp lời:

https://thuviensach.vn

- Nhưng cũng không phải là do hắn chính miệng nói cho ta biết.

Thiên Hạ Đệ Thất lập tức hỏi:

- Còn người nào biết chuyện này?

Địch Phi Kinh nói:

- Lương Hà.

Thiên Hạ Đệ Thất lấy làm lạ:

- Lương Hà?

Bạch Sầu Phi gào lên:

- Lương Hà!

Địch Phi Kinh nói:

- Chuyện này cũng khó trách hắn. Bạch lão nhị biết cùng chung bí mật với ngươi là một chuyện nguy hiểm, nhưng ngươi là tâm phúc bên cạnh tướng gia, hắn không thể diệt trừ ngươi được. Hắn lại biết ngươi đang đắc thế dưới trướng tướng gia, khó đảm bảo sẽ không giết người diệt khẩu. Cho nên, hắn trước tiên đem bí mật này nói cho tâm phúc bên cạnh, nhằm chừa lại đường lui. Lỡ may có một ngày ngươi mượn cớ gì đó giết hắn, hắn đã dặn Lương Hà đi đến chỗ tướng gia báo cáo tội trạng của ngươi, rằng ngươi giết hắn là vì muốn diệt khẩu.

Thiên Hạ Đệ Thất im lặng.

Địch Phi Kinh nói:

- Ngươi không thể trách hắn đề phòng ngươi, bởi vì ngươi cũng là loại người như vậy.

https://thuviensach.vn

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Đúng vậy… cho nên vì muốn đề phòng ta, hắn đã nói với Lương Hà?

Địch Phi Kinh nói:

- Bên cạnh hắn mặc dù có nhiều người, nhưng người thật sự có thể tin tưởng cũng không nhiều.

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Xem ra, hắn đã tin lầm người rồi.

Địch Phi Kinh nói:

- Chuyện này càng không thể trách Lương Hà. Nếu là ngươi, có một chủ nhân hở ra là giết người diệt khẩu, nghịch thượng phản bội, hôm nay lại nói cho ngươi rất nhiều bí mật, chẳng lẽ ngươi không suy nghĩ xem sau này sẽ có kết quả gì?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Nếu không đủ kiên cường thì đã sớm tự sát rồi.

- Nhưng Lương Hà là một người rất kiên cường.

- Cho nên hắn đành phải đi trước, phản bội chủ nhân của hắn.

- Hắn cũng là bất đắc dĩ.

- Cho nên hắn nương nhờ ngươi, hơn nữa còn đem tất cả bí mật của Bạch Sầu Phi nói cho ngươi biết.

Thiên Hạ Đệ Thất nhìn Địch Phi Kinh thật sâu:

https://thuviensach.vn

- Mà tại lúc này, nơi này, ngươi lại công khai vạch trần, dụng ý thứ nhất là muốn khiến cho bí mật này không còn là bí mật?

Thần thái Địch Phi Kinh vẫn tự nhiên:

- Võ công của ngươi có cao, thực lực có mạnh, tối nay cũng không giết hết được nhiều người như vậy. Mai bang chủ là người chính nghĩa, không ít đệ tử giang hồ chịu ân huệ của y. Hôm nay mọi người đều biết các ngươi đã làm chuyện như vậy, một ngày nào đó sẽ có nhân sĩ chính nghĩa đến báo thù cho Mai bang chủ.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Đây là mục đích thứ nhất của ngươi. Dụng ý thứ hai là muốn ly gián ta và Bạch lão nhị… Nếu hắn đã gián tiếp nói ra bí mật của ta, ta cũng không có lý do gì giúp hắn chống địch.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Đến nước này, nuôi binh ngàn ngày, muốn dùng không người, ta còn muốn người nào giúp ta chống địch nữa.

Dứt lời, hắn lớn tiếng cười thảm, giọng nói thê lương, tiếng cười buồn bã, giống như ngàn năm đêm hát trước mộ oan, khiến người ta sởn tóc gáy.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Gặp Khó Đứng Lên, Gặp Mạnh Càng Mạnh

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Ngươi sai rồi.

- Chuyện thế gian nào phân đúng sai?

Bạch Sầu Phi kiêu ngạo hỏi lại:

- Ta thành công lật đổ Tô Mộng Chẩm, lúc đắc thế cầm quyền, bao nhiêu người nói Tô lão đại bảo thủ cố chấp, cho nên mới gặp báo ứng này, còn khen ta quyết đoán kịp thời, có bản lĩnh tạo nên danh tiếng. Hôm nay các ngươi tới bao vây, khi ta chưa thể giết địch bình loạn, dĩ nhiên mọi người đều nói ta sai. Thực ra thế gian sai hay đúng nào có ai biết? Các ngươi nói ta sai, ta lại không chịu phục. Chẳng lẽ ta phải bó tay chờ chết, chờ Tô Mộng Chẩm đến trừng trị ta, như vậy mới gọi là trung thành? Cả đời ta đã nếm đủ thất bại, nhưng chưa bao giờ buông xuôi. Ta chỉ biết, gặp khó khăn thì phải đứng lên, gặp cường địch thì phải mạnh hơn. Ta có thù sâu hận lớn với Tô Mộng Chẩm, cũng có huyết hải thâm thù với các ngươi, những kẻ góp phần đẩy ta vào tình cảnh hôm nay, không thể tháo gỡ được.

- Ta không phải nói chuyện này.

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh như băng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta giúp ngươi, không phải là vì cùng chung bí mật với ngươi. Nếu như muốn giữ bí mật, không bằng giết ngươi diệt khẩu. Ta vốn được tướng gia phái đến giúp ngươi một tay.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không ngờ, vào lúc này, cảnh này còn có người chịu đứng về phía hắn, hơn nữa người đó lại là Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất âm trầm nói:

- Tướng gia cảm thấy ngươi dã tâm quá lớn, ham muốn quyền lực cũng quá nặng. Hơn nữa, cục diện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, giao cho một cô gái nắm giữ thì dễ quản lý hơn, cũng dễ thống nhất hơn. Nhưng ngài lại không muốn ngươi chết.

Trong lòng Bạch Sầu Phi đang thất vọng, cho nên gần như không dám tin vào tai mình:

- Ngươi là nói, cha nuôi ngài…

Lúc này giọng nói của Thiên Hạ Đệ Thất mới ôn hòa hơn một chút:

- Ngươi chết thì có lợi gì với ngài? Ngài bồi dưỡng ngươi cũng hao tốn không ít tâm lực, cho dù là một con chó, cũng đâu có chuyện vô cớ một gậy đánh chết nó? Ngài chỉ cần ngươi biết tiến lui một chút, tự lượng sức một chút, đừng có ý khác.

Khóe mắt Bạch Sầu Phi không kìm được hơi ươn ướt.

Nhưng hắn lập tức phát hiện ra "ẩn ý" trong lời nói của Thiên Hạ Đệ Thất:

- Ngươi nói là… ngay cả Kim Phong Tế Vũ lâu cũng hoàn toàn do Lôi Thuần quản lý? Tô Mộng Chẩm, hắn chịu sao?

https://thuviensach.vn

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ cười nhạt:

- Ngươi chưa từng nghe đến bốn chữ "dẫn sói vào nhà" sao?

Bạch Sầu Phi cười ha hả, dáng vẻ rất ngông cuồng đắc ý.

Tô Mộng Chẩm không nói gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp.

Vương Tiểu Thạch nghi hoặc nhìn về phía Lôi Thuần, lại nhìn sang Tô Mộng Chẩm, nhưng đều không nhìn ra một chút đầu mối nào.

- Cho nên.

Bạch Sầu Phi hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Chỉ cần ta không lưu luyến quyền vị nơi này, ngươi sẽ kề vai chiến đấu với ta?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Trước giờ chúng ta vẫn làm bộ như không quen biết, hợp tác vui vẻ. Nếu tướng gia đã phân phó, ta cũng không có lý do nào không nghe theo.

Bạch Sầu Phi cười lớn, nhìn sang Địch Phi Kinh nói:

- Như vậy xem ra, kế khích bác ly gián của ngươi đã thất bại rồi.

Địch Phi Kinh dùng khăn tay lau bên mặt một cái:

- Xem ra là vậy.

Bạch Sầu Phi căm hận nói:

- Có điều, những lời của ngươi đã khiến cho Bạch mỗ ta hận chết một người.

https://thuviensach.vn

Địch Phi Kinh dùng khóe mắt liếc qua chung quanh:

- Người ngươi hận thật là nhiều, người hận ngươi cũng vậy.

Bạch Sầu Phi nuốt hận nói:

- Không sai, ai cũng hận ta, ta cũng hận khắp người trong thiên hạ. Nhưng Lương Hà là tâm phúc của ta, hắn không nên vào lúc này, cảnh này lại phản bội ta, càng không nên vào lúc ta nắm quyền đắc thế, vẫn đối xử chân thành với hắn, lại đem bí mật trọng đại của ta nói cho người ngoài biết. Ta hận chết hắn, phải tự tay giết hắn mới cam lòng.

Nghe lời nói của hắn tràn đầy thù hận sâu sắc như vậy, người người đều bất giác sợ hãi.

Chỉ có Tô Mộng Chẩm bỗng nói một câu:

- Nói như vậy, ngươi đối xử với ta thì sao?

Y nói giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến mình, chẳng hề quan tâm, chỉ ngẫu nhiên đề cập đến mà thôi:

- Như vậy chẳng phải ta nên hận chết ngươi sao?

Bạch Sầu Phi ngừng cười:

- Ngươi vốn không hận chết được ta.

Tô Mộng Chẩm chợt hỏi:

- Tại sao hai chúng ta phải như vậy?

Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Như vậy cái gì?

https://thuviensach.vn

Tô Mộng Chẩm nói:

- Không phải chúng ta vốn là huynh đệ tốt cùng nhau kết nghĩa, cùng nhau sống chết sao? Sao lại biến thành kẻ thù tử địch, chỉ hận không thể giết chết đối phương, chỉ mong sao đối phương lập tức bị hủy diệt trước mắt mình?

Vương Tiểu Thạch nghe vậy cũng rất cảm khái:

- Đúng vậy, chúng ta vốn là huynh đệ…

Bạch Sầu Phi cũng hơi ngẩn ra, lẩm bẩm nói:

- Không sai, chúng ta là huynh đệ, nhưng chúng ta cũng là người. Giữa người và người tranh đấu với nhau, vốn là chuyện bình thường…

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ cần bỏ đao xuống, làm sao không thành phật? Nếu như ngươi không bức đại ca đến đường cùng, trời đất vốn bao la, mặc cho ngươi đi.

- Ta là người, chỉ cần làm theo ý thích, không cần thành phật. Trời lớn đất lớn? Ta mới là lớn nhất.

Bạch Sầu Phi hừ một tiếng nói:

- Đường là do ta tự đi mà thành, không cần các ngươi cho đi.

- Thật là chí khí.

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Cho nên ta ủng hộ ngươi.

- Ngươi?

https://thuviensach.vn

Bạch Sầu Phi nhìn sang Lôi Mị, có phần bất ngờ.

Lúc này Lôi Mị đã mặc lại trang phục nữ nhi, thật đẹp, thật thuần khiết, thật quyến rũ.

- Ta cùng ngươi đánh ra bên ngoài.

Nàng nói, khẩu khí rất kiên quyết.

- Tại sao?

Bạch Sầu Phi vẫn giữ sự nghi ngờ quen thuộc, hỏi lại nàng:

- Đi cùng với ta là con đường nguy hiểm nhất, ngươi còn có rất nhiều con đường bằng phẳng khác.

- Bởi vì ta trước tiên đã phản bội Lục Phân Bán đường, ám sát Lôi Tổn, Lục Phân Bán đường đã không thể dung tha cho ta.

Nàng nói, mang theo nụ cười vẫn rạng rỡ trong gió tuyết:

- Mà ta lại phản bội Tô công tử, cùng với ngươi tạo phản… Nếu như y lấy lại quyền hành của Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi nghĩ y sẽ bỏ qua cho ta sao?

- Xem ra ngoại trừ ngươi, trong võ lâm kinh thành này đã không còn ai có thể dung thứ được ta.

Nàng quyến rũ nói với Bạch Sầu Phi.

Trong phút chốc, Bạch Sầu Phi lại giữ vững niềm tin, giữ nguyên đấu chí.

Cho dù bốn bề đều là kẻ địch, nhưng hắn vẫn còn chiến hữu, ít nhất hắn còn có Lôi Mị và Thiên Hạ Đệ Thất.

https://thuviensach.vn

Hắn chắp tay nhìn trời.

Vương Tiểu Thạch còn định khuyên nhủ:

- Nhị ca, ngươi dừng tay đi! Ngươi hãy nhận sai với đại ca, biết đâu có một ngày, ba người chúng ta lại có thể hợp sức, dựng nên sự nghiệp…

Lời còn chưa dứt, Bạch Sầu Phi đã hít một hơi thật sâu, quát to một tiếng:

- Chí của ta là thành tựu vạn thế, nổi danh thiên hạ, thà sống kêu vang, không chết im lặng!

Lời còn chưa dứt, hắn đã phát ra công kích.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thà Chết Trong Chiến Đấu, Không Muốn Sống Qua Ngày

Bạch Sầu Phi đột nhiên rút lui, xông thẳng về phía sau.

Sau lưng của hắn đương nhiên có người.

Lúc này, toàn bộ cục diện đều giống như đang triển khai bao vây Bạch Sầu Phi.

Canh giữ sau lưng hắn là ba tên cao thủ có lai lịch hoàn toàn khác nhau, đó là Dương Vô Tà, Mạc Bắc Thần và Lôi Động Thiên.

Lôi Động Thiên là đại tướng của Lục Phân Bán đường, mỗi lần tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu hoặc Mê Thiên minh, hắn đều là người xung phong đi đầu. Ngày đó, hắn theo tổng đường chủ Lôi Tổn xông vào Hồng lâu, kết quả Lôi Tổn mất mạng, còn hắn vẫn ở lại chiến đấu đến cùng, người bị trọng thương nhiều chỗ, phải dưỡng thương đến tận bây giờ, Lôi Thuần mới cho phép hắn mặc giáp ra trận lần nữa.

Hắn đã đợi rất lâu, bảo tồn thực lực, chỉ cầu được đánh một trận, dĩ nhiên là nỗ lực hết sức.

Dương Vô Tà là người có quyền lực ngầm lớn nhất trong Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì y nắm giữ tất cả tư liệu trong lâu. Y cũng là cán bộ trung thành nhất của Tô Mộng Chẩm, cả đời này chưa từng phản bội. Tuy y được Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường sai người cứu thoát ở cửa hàng Hán

https://thuviensach.vn

Đường Gia Tư, nhờ vậy không đến nỗi bị Bạch Sầu Phi phái người đuổi giết, nhưng y cũng chưa bao giờ cúi đầu nghe lệnh Lôi Thuần hay Địch Phi Kinh.

Cho đến khi Tô Mộng Chẩm lại xuất hiện, lúc này y mới toàn lực ứng phó, kiên quyết không bỏ qua cho Bạch Sầu Phi.

Mạc Bắc Thần lại từng phản bội Tô Mộng Chẩm. Hắn giúp Kim Phong Tế Vũ lâu quản lý đội ngũ Vô Phát Vô Thiên, có ảnh hưởng rất lớn. Nếu Lôi Tổn đi trước một bước mua chuộc hắn, nói không chừng tại chiến dịch lầu Tam Hợp, Tô Mộng Chẩm đã toàn quân bị diệt. Hắn phản bội Tô Mộng Chẩm, bởi vì không chịu được mình nhiều năm lập chiến công, nhưng địa vị lại không bằng Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch được Tô công tử nâng đỡ. Hắn cảm thấy nếu sau này phải ở dưới trướng đám người Bạch Sầu Phi, không bằng phản bội trước thì tốt hơn.

Hiện giờ, hắn vẫn cho rằng suy nghĩ này của mình không sai. Hôm nay hắn muốn đối phó với Bạch Sầu Phi, dĩ nhiên là không chừa lại đường lui.

Bạch Sầu Phi muốn mở một đường máu, trước tiên phải giết chết ba người này.

Cho dù là ai, ngay cả Lăng Lạc Thạch sống dậy, Sở Tương Ngọc trở lại, Quan Thất tái hiện trên giang hồ, muốn lập tức giết chết ba người này cũng không phải chuyện dễ.

Ba người đồng loạt xuất chiêu phản kích.

Xương cốt toàn thân Lôi Động Thiên rung lên lách cách, đánh ra "Nhất Lôi Thiên Hạ Hưởng", "Nhị Lôi Nhất Tâm Quyền", "Tam Lôi Phá Thế Bộ", "Tứ Lôi Thuấn Phát Công", "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" thần công. Hắn muốn khiến cho Bạch Sầu Phi nổ tung vỡ nát.

https://thuviensach.vn

Dương Vô Tà thi triển một loại võ công rất ôn hòa, đó là tâm pháp của "Bàn Nhược Chi Tâm" và Hoàng Kim xử của "Bàn Nhược Chi Quang". Loại kỹ xảo và tâm pháp ôn hòa ôn nhu này, một khi gặp phải kẻ địch phản kích, sẽ có thể phát ra sát lực rất đáng sợ, rất mạnh mẽ, rất vô tình, đánh ngã Bạch Sầu Phi.

Mạc Bắc Thần sử dụng "Đại Nhẫn Chi Đao". Tay phải hắn cầm đại quan đao, tay trái cầm trảm mã đao, phát ra tiếng rít sắc bén kinh người, muốn chém chết Bạch Sầu Phi tại chỗ, còn muốn dùng đao pháp cuồng nộ bằm đối phương ra thành thịt vụn.

Đối mặt với ba đại cao thủ này, Bạch Sầu Phi làm thế nào để phá vòng vây?

Hắn à?

Hắn không phá vòng vây, hắn quay trở lại.

Hắn vọt người lên, giống như một con hạc trắng bay lên trời.

Hắn cúi người lao xuống, giống như một con chim ưng vồ thỏ.

Hắn nhảy qua oanh lôi của Lôi Động Thiên, tránh khỏi Bàn Nhược tâm pháp của Dương Vô Tà, vượt qua Bất Nhẫn đại đao của Mạc Bắc Thần.

Hắn lao nhanh về phía một người, đại địch của hắn, Tô Mộng Chẩm.

Hắn đã nhìn trúng Tô Mộng Chẩm, hắn đã nhận trúng Tô Mộng Chẩm.

Chỉ cần khống chế Tô Mộng Chẩm, những người ở đây có ít nhất ba phần sẽ nghe theo hắn, có ba phần không dám ra tay lần nữa, bốn phần còn lại thì hắn có thể đối phó được.

https://thuviensach.vn

Hắn không cam lòng, hắn không nhận thua.

Hắn thà rằng chết trong chiến đấu, cũng không muốn sống cho qua ngày.

Hắn không lùi mà tiến, không chạy mà phản công.

Hắn muốn bắt sống Tô Mộng Chẩm trong vòng vây của cường địch, hoặc là giết chết đối phương.

Bất kể ngọc nát đá tan, hay là chuyển bại thành thắng, còn tốt hơn khoanh tay chờ chết, bó tay chịu trói.

Lần này, ai cũng cho rằng hắn chỉ muốn phá vòng vây chạy trốn, không ai ngờ được hắn lại phản công.

Có lẽ, người duy nhất nghĩ tới chính là Địch Phi Kinh.

Y đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như tia chớp.

Nhưng Lôi Thuần lập tức lắc đầu.

Ánh mắt Địch Phi Kinh hơi do dự, sau đó cúi thấp đầu, tay áo căng phồng do được chân khí truyền vào lại rũ xuống.

Vương Tiểu Thạch đang định ra tay, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất đã ngăn cản hắn.

Một người khác cũng muốn xuất thủ, đó là "Kinh Đào Thư Sinh" Ngô Kỳ Vinh, nhưng "Thần Du Gia Gia" Diệp Vân Diệt cũng cản hắn lại.

Ngoài ra, Hà Tiểu Hà và Chu Tiểu Yêu đều muốn ra tay, nhưng còn có một Lôi Mị, cùng với kiếm của nàng, "kiếm không kiếm".

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chỉ Cầu Chết Oanh Liệt, Không Chịu Sống Vất Vưởng

Xem ra trước mắt, Tô Mộng Chẩm chỉ có thể dựa vào khả năng của mình để đối phó với công kích của Bạch Sầu Phi.

Nhưng y bệnh nặng như vậy, lại bị thương không nhẹ, chỉ còn một chân, liệu có thể đối phó với Bạch Sầu Phi không?

Có điều, sư tử già dù sao vẫn là vua của vạn thú, thuyền mục cũng có đinh ba phân, Tô Mộng Chẩm hoàn toàn không có khả năng chống cự sao?

Trông thấy Bạch Sầu Phi đã xông đến gần kiệu, muốn dùng đến quân bài sát thủ là "Tam Chỉ Đạn Thiên", Tô Mộng Chẩm ở trong kiệu lạnh lẽo tối tăm bỗng lên tiếng:

- Ngươi giết được ta sao?

Bạch Sầu Phi ngẩn ra, vốn định tung đòn sát thủ, không cần trả lời, nhưng với địa vị của Tô Mộng Chẩm, hỏi một câu như vậy, khiến cho hắn cũng không nhịn được trả lời:

- Ta không giết được ngươi sao?

Tô Mộng Chẩm lập tức nói thêm một câu:

- Hôm nay là ta giết ngươi, không phải ngươi giết ta.

https://thuviensach.vn

- Thối lắm! Hôm nay chỉ có ta giết ngươi, không có chuyện ngươi giết ta.

- Ngươi lâm vào trùng vây, đã là chết chắc, còn muốn phản kháng sao?

- Ta lâm vào trùng vây, quyết không sợ chết, muốn chết thì cùng chết.

- Ta biết ngươi chỉ cầu chết oanh liệt, không chịu sống vất vưởng, nhưng hành vi và việc làm của ngươi, chỉ là tự tìm đường chết.

- Ta chỉ cầu chết oanh liệt, không chịu sống vất vưởng, hành vi và việc làm của ta, chính là tự tìm đường chết!

- Từ bỏ đi, ngươi đã hết hi vọng rồi, không thể sống rời khỏi nơi này.

- Từ bỏ đi, ta đã hết hi vọng rồi, không muốn sống rời khỏi nơi này.

- Ngươi liều mạng với ta, tuyệt đối không có cơ hội thắng.

- Ta liều mạng với ngươi, quyết không có cơ hội thắng.

- Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

- Hôm nay chính là ngày chết của ta.

- Ngươi tự sát đi!

- Ta tự sát đi!

Nói ra thật kỳ quái, giọng nói ảm đạm lạnh lùng của Tô Mộng Chẩm lại có một lực lượng kỳ dị, khiến cho Bạch Sầu Phi nhất thời quên ra tay. Hơn nữa vào giây phút quan trọng này, hắn lại từng câu lặp lại lời nói của Tô Mộng Chẩm, càng nói càng mất đi bản ý của mình.

Thậm chí khi thần trí đang mê mẩn, hắn thật sự có ý tự sát.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, chợt nghe một giọng nói yêu kiều động lòng người, ngạc nhiên kêu lên:

- Chuyện gì vậy? Rau cải trắng, sao ngươi và mọi người náo loạn như vậy? Đại sư huynh, huynh… huynh còn chưa chết sao?

Đây là giọng nói của Ôn Nhu.

Lúc này Bạch Sầu Phi mới tỉnh lại, hoàn toàn khôi phục, toàn thân thân đổ mồ hôi lạnh.

Hắn gần như đã mất mạng, hơn nữa còn là mất mạng bởi tay mình.

Không, là nghe theo lệnh Tô Mộng Chẩm mà chết.

Đó là công lực gì, không cần động một ngón tay, lại có thể khiến người khác dâng mạng cho y, quyết tâm muốn chết?

Hóa ra lúc đầu và Ôn Nhu và Trương Thán bị vây khốn trên Bạch lâu, nhưng sau đó thế cục đột ngột biến đổi, Bạch Sầu Phi tự lo cho mình còn không xong. Trương Thán bèn nhân cơ hội đưa Ôn Nhu xuống dưới tháp, lẻn vào đám người đang vây quanh. Ôn Nhu bỗng phát hiện Bạch Sầu Phi đang trợn mắt há mồm nói chuyện với Tô Mộng Chẩm, câu sau lại giống như câu trước, cảm thấy rất kinh ngạc, vì vậy liền kêu lên.

Một lời "thức tỉnh" người trong mộng.

Bạch Sầu Phi lập tức tỉnh lại, tự thoát ra.

Thật nguy hiểm!

Thiếu chút đã mất mạng dưới tay lão hồ ly họ Tô này!

Lần này hắn lại không trả lời, ba ngón tay búng ra, một thức "Kinh Trập" bắn về phía Tô Mộng Chẩm.

https://thuviensach.vn

Nhưng một chỉ này lại như trâu đất xuống biển.

Không phải Tô Mộng Chẩm tiếp được.

Y không hề tiếp, vẫn ngồi trong kiệu, thậm chí còn không nhúc nhích.

Người tiếp là Vương Tiểu Thạch, dùng vỏ kiếm của hắn.

Hắn đã rút kiếm, rút ra thanh kiếm Tiêu Hồn kia của hắn.

Kiếm là dùng để đối phó với kẻ địch, nhưng người trước mắt lại từng là huynh đệ của hắn.

Vương Tiểu Thạch rút kiếm ra, nhưng hắn có giết được kẻ địch hay không? Đối với người huynh đệ cũng là kẻ địch này, hắn có thể thi triển kiếm chiêu tuyệt thế của hắn hay không?

Hắn quyết không để cho bất cứ người nào làm hại Tô Mộng Chẩm, cho nên hắn đành phải xuất kiếm.

Bạch Sầu Phi phản ứng rất nhanh. Hắn biết Vương Tiểu Thạch đã đến, không thể giết chết Tô Mộng Chẩm, cho nên hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

Hắn quyết định trước tiên giết chết Vương Tiểu Thạch.

Hắn đột nhiên xoay người, hai ngón tay khép lại, kẹp chặt kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Ngón tay của hắn giống như một chiếc kìm sắt.

Một tay khác của hắn thi triển thức thứ nhất trong "Tam Chỉ Đạn Thiên", "Phá Sát".

Kiếm của Vương Tiểu Thạch bị hai ngón tay của Bạch Sầu Phi kẹp lấy, đây mặc dù là sự thực, nhưng không phải là định cục.

https://thuviensach.vn

Với thành tựu kiếm thuật của Vương Tiểu Thạch, hắn có thể dùng kiếm sắc của mình cắt đứt hai ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Cắt đứt được sao?

Với tu vi "Kinh Thần chỉ" của Bạch Sầu Phi (do hắn biến hóa sáng tạo từ "Vạn Cổ thần chỉ"), Vương Tiểu Thạch muốn cắt đứt hai ngón tay của hắn, đương nhiên cũng không phải chuyện dễ.

Vấn đề là, Vương Tiểu Thạch cũng không đành lòng cắt đứt ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Trong lúc do dự, Bạch Sầu Phi đã dùng tay trái kẹp chặt kiếm của hắn, tay phải bắn ra một trong ba chiêu của "Kinh Thần chỉ" có uy lực lớn nhất, "Phá Sát".

Dùng đến "Phá Sát", Bạch Sầu Phi đã quyết tâm muốn đẩy Vương Tiểu Thạch vào chỗ chết.

Vương Tiểu Thạch cũng biết, Bạch Sầu Phi đã thi triển "Phá Sát", là có ý muốn lấy mạng của mình.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Sống Tạm Bợ Không Bằng Chết Sảng Khoái

Vương Tiểu Thạch bất đắc dĩ, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Hắn đành phải xuất đao, Tương Tư đao.

Đao vừa xuất ra, trừ đi "Phá Sát".

Chỉ của Bạch Sầu Phi biến đổi, đang định thi triển ra "Kinh Mộng". Ngay lúc này, Ôn Nhu bỗng chạy tới, vừa kêu lớn vừa ngăn cản:

- Các người đánh cái gì thế!

Nàng không muốn, cũng không đành lòng nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi xung đột.

Nàng ngất đi trên Bạch lâu, cho nên cũng không biết Bạch Sầu Phi đã làm gì với nàng, mà Trương Thán cũng ngại nói rõ ràng.

Vì vậy nàng cho rằng Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đánh nhau là vì muốn "tranh giành" nàng.

Nàng cho rằng như vậy không tốt, nàng cảm thấy mình là "hồng nhan họa thủy".

Nàng thậm chí cho rằng mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác, phải ngăn cản trận chiến này, vì vậy nàng bèn chạy đến.

https://thuviensach.vn

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần mình đến gần “chiến trường”, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi sẽ vì nàng mà ngừng chiến.

Nàng nghĩ thật hay.

Không sai, Vương Tiểu Thạch lập tức dừng tay, đao thế chợt ngừng lại.

Nhưng Bạch Sầu Phi thì không, hắn lập tức chộp lấy Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch thấy vậy, trong lòng liền rối loạn.

Bạch Sầu Phi nhân cơ hội xoay ngón tay, đoạt lấy trường kiếm, lưỡi kiếm gác lên cổ Ôn Nhu, quát lên:

- Kẻ nào tới đây, ta sẽ giết ả!

Ôn Nhu vừa giận vừa sợ.

- Huynh làm gì vậy?

“Bốp!”

Bạch Sầu Phi tát nàng một cái.

Nhất thời, Ôn Nhu không biết nói gì, cũng không nói ra được nữa.

- Kẻ nào ngăn cả ta, ta sẽ giết cô ta!

Bạch Sầu Phi vừa lui vừa nói.

Hắn lui rất chậm. Thiên Hạ Đệ Thất và Lôi Mị ở hai bên che chở cho hắn.

Nhìn sắc mặt của Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch, mọi người đành phải tản ra hai bên.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhu là tiểu sư muội của Tô Mộng Chẩm.

Quan hệ tình nghĩa giữa nàng và Vương Tiểu Thạch, mọi người đều biết.

Lôi Thuần luôn luôn ngoài mềm trong cứng, lòng đầy thủ đoạn, nhưng nếu lúc này hạ quyết sát lệnh, cũng không khỏi có điều băn khoăn lo lắng. Thứ nhất là vì Ôn Nhu cũng là hảo hữu của nàng, thứ hai là nàng không muốn Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch hận nàng cả đời, thứ ba là nàng không muốn đắc tội với Lạc Dương Ôn gia.

(Phải làm sao đây?)

Lúc này Bạch Sầu Phi đã dần dần rút đi.

(Nên làm gì bây giờ?)

Bạch Sầu Phi đã lui đến gần Hoàng lâu. Lương Hà cũng nhìn về phía Lôi Thuần, chờ nàng hạ lệnh. Hắn biết tối nay nếu như để Bạch Sầu Phi chạy thoát, sau này tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm.

(Nhưng phải làm sao để bắt hắn đây?)

Tô Mộng Chẩm cười lạnh nói:

- Không phải ngươi nói là sống tạm bợ không bằng chết sảng khoái sao? Cưỡng ép một cô gái để cầu sống tạm, đâu phải là hành vi của anh hùng.

Bạch Sầu Phi không hề động dung:

- Chỉ cần tối nay ta có thể rời khỏi đây, mới xem như không sống tạm bợ. Ta cũng có thể bảo đảm, các ngươi sẽ chết một cách vô cùng khó coi.

Hắn một đường giơ kiếm, mặt mày hung tợn, vừa lui vừa rời đi.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng quát lên với Lương Hà:

- Ngươi muốn tập kích?

Lương Hà ngẩn ra, bởi vì hắn không hề ra tay.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất đã xuất thủ, hắn đột nhiên mở bọc vải ra.

Không phải tấn công Lương Hà, mà là công kích Bạch Sầu Phi.

Mặt trời!

Ngàn tia kim quang giống như đều nằm trong tay hắn.

Ngàn tia sáng mặt trời này đồng loạt đâm vào Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đã sớm đề phòng, hắn luôn luôn đề phòng. Trải qua chuyện tối nay, hắn càng đề phòng mọi chuyện, đề phòng mọi người.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa ra tay, một chỉ "Kinh Mộng" của Bạch Sầu Phi đã phát ra, vừa lúc va chạm với "ngàn tia sáng" kia, hai bên bất động.

Bạch Sầu Phi quát lên:

- Chẳng lẽ đây cũng là do nghĩa phụ phân phó?

Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng nói:

- Một Bạch Sầu Phi đã rơi đài, chỉ biết trả thù, còn không bằng một đứa con nuôi đã chết.

Công lực hai người ngang ngửa, đột nhiên, đột ngột, thình lình, Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy sườn phải lạnh đi, nơi sườn phải nhô ra một mũi kiếm nhỏ bé, thanh tú, lạnh lẽo, xinh xắn, chợt lóe lên rồi biến mất.

Lúc này hắn mới biết mình đã trúng một kiếm.

https://thuviensach.vn

Một kiếm của Lôi Mị.

Kiếm đã xuyên qua thân thể, xuyên tim đâm ra.

Bạch Sầu Phi trúng kiếm ngẩn ngơ, sững sờ, điên cuồng hét lên một tiếng:

- A…

Quách Đông Thần đột nhiên thu kiếm, yêu kiều cười một tiếng, thân thể mềm mại như một con chim sơn ca bay lên giữa không trung, nhảy lên nóc nhà, biến mất trong mưa tuyết cuồng phong.

Trong lúc nhất thời, chẳng ai nghĩ đến chuyện ngăn cản nàng, báo thù cho Bạch Sầu Phi.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi đã hiểu được một chuyện.

Ở chỗ này, tại tối nay, vào lúc này, không có ai là bằng hữu của hắn, tất cả đều phản bội hắn.

Lúc này, hắn vốn còn cơ hội giết chết Ôn Nhu, nhưng hắn không làm như vậy, ngược lại buông tha nàng, để nàng mang theo vẻ hoảng hốt tránh ra.

Vương Tiểu Thạch lập tức bảo vệ nàng.

Bạch Sầu Phi ôm lấy vết thương, máu không ngừng chảy xuống. Hắn ngâm nga mấy câu:

- Ta muốn làm thiên nga chí tại thiên hạ, chỉ sợ vừa sa chân lại thành trò cười thiên cổ; nguyện vọng của ta phun trời nuốt đất, không ngờ lại thành trời tru đất diệt…

Giọng nói nhỏ đi.

https://thuviensach.vn

Hắn chợt đưa tay vỗ vào đuôi tên nơi ngực.

Một tiếng "phụp" vang lên, mũi tên xuyên qua lồng ngực, bắn thẳng vào cổ họng Lương Hà đứng phía sau.

Lương Hà hét lên một tiếng, ôm lấy cổ họng, giãy giụa một lúc, cuối cùng ngã xuống chết đi.

Bạch Sầu Phi cười thảm, giống như thương hết tâm can. Hắn chậm rãi quỳ xuống, nhìn về phía Tô Mộng Chẩm, không biết là ngâm nga hay là hát:

- Ta vốn muốn…

Giọng nói chợt ngừng lại.

Ta đã sống, còn bọn họ chỉ là tồn tại!

Tô Mộng Chẩm là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc khó chịu, hỏi:

- Hắn chết rồi sao?

Sau đó lại trào phúng cười cười:

- Hắn đã chết rồi.

Y lại lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Nếu hắn đã chết, rất nhanh sẽ đến lượt ta.

Mọi người nhất thời không hiểu ý của y. Tô Mộng Chẩm hắng giọng, giống như cố gắng nói cho thật lớn, cũng muốn mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng:

- Sau khi ta chết, vị trí long đầu lão đại của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ truyền cho Vương Tiểu Thạch. Hắn có thể thống nhất Kim Phong Tế Vũ

https://thuviensach.vn

lâu và Tượng Tị tháp, tất cả đều do hắn toàn quyền quyết định.

Lôi Thuần vừa nghe, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, trắng đến mức có phần giống như Bạch Sầu Phi.

Địch Phi Kinh không kinh không hoàng, không hờn không giận, khóe miệng có một nụ cười thấp thoáng khó phát hiện ra.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc nói:

- Đại ca, huynh nói gì, huynh nói vậy là có ý gì…

Tô Mộng Chẩm thong thả hỏi ngược lại:

- Tiểu Thạch, ngươi cho rằng Lôi Thuần sẽ tốt như vậy, không báo thù cho cha, lại giúp ta khôi phục đại nghiệp sao?

Lôi Thuần biến sắc kêu lên:

- Công tử, chẳng lẽ ngươi đã quên ước định giữa chúng ta?

Tô Mộng Chẩm bình tĩnh nói:

- Chưa quên.

Y lại quay đầu nói với Vương Tiểu Thạch:

- Cô ấy đã cứu ta, nhưng cũng dùng một loại tuyệt độc gọi là “Nhất Chi Độc Tú”. Đây là một loại độc làm mất hết nhân tính, cô ấy bảo Thụ Đại Phong dùng lên người ta. Tuy ta phát hiện ra, nhưng đang ở trong tay cô ấy, cho nên cũng chẳng có cách nào. Cô ấy biết ta đã đứt chân, công lực cũng giảm đi quá nửa vì trúng độc và bệnh tật, cho nên cô ấy nhận lệnh của Thái Kinh, giúp ta khôi phục địa vị, còn cô ấy âm thầm đứng sau màn điều khiển. Chỉ cần ta nghe theo, sau này cô ấy có thể danh chính ngôn thuận đoạt lấy quyền vị của ta. Cô ấy làm như vậy, còn độc sơn so với giết ta…

https://thuviensach.vn

Lôi Thuần bỗng nói:

- Công tử, ngươi đã không giữ lời, ta cũng chỉ đành mời ngươi nghe hát…

Nàng lại hát lên:

- Xa cách nhớ nhung đến mất hồn, lập tức hoàng hôn, trên lầu hoàng hôn…

Tô Mộng Chẩm vừa nghe, mặt cũng phát xanh, cả người không ngừng run rẩy, đột nhiên quát lên:

- Giết!

Chỉ nghe một tiếng "vù", "Bàn Nhược Chi Quang" Hoàng Kim xử của Dương Vô Tà đã đánh vào đỉnh đầu Tô Mộng Chẩm. Sau một tiếng "bốp", trên trán Tô Mộng Chẩm lại chảy ra máu tím, ánh sáng xanh trong mắt cũng nhanh chóng nhạt đi.

Vương Tiểu Thạch kinh hãi, ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào Dương Vô Tà. Lôi Thuần lại thất kinh kêu lên:

- Ngươi!

Nàng không ngờ được, Tô Mộng Chẩm lại quyết tâm muốn chết như vậy, cũng không ngờ được người ra tay lại là Dương Vô Tà.

Tô Mộng Chẩm há miệng thở hổn hển, lập tức ngăn cản Vương Tiểu Thạch đang muốn báo thù cho y:

- Chuyện này không liên quan đến Vô Tà, là ta ra lệnh cho y làm. Ta đã trúng phải kịch độc của Lôi Thuần, chỉ cần cô ấy hát lên, ta sẽ không bằng heo chó. Ta đã quyết tâm muốn chết, cũng quyết định giao Kim Phong Tế Vũ lâu giao cho đệ, làm rạng rỡ…

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Thạch rơi lệ nói:

- Đại ca, sao huynh phải khổ như vậy? Độc cũng có thể giải mà!

- Không giải được...

Tô Mộng Chẩm cười khổ nói:

- Ngươi chế độc là Ôn Thú của Tử Tự Hiệu, đã sớm bị cô ấy giết người diệt khẩu. Ta có sống, cũng chỉ là sống không bằng chết, còn khiến các ngươi bị kiềm chế… Ta bị bệnh, đứt chân, trúng độc, công lực sa sút… sống đến bây giờ, không bằng chết đi. Thế nhân đối với anh hùng mạt lộ luôn hà khắc tuyệt tình biết bao. Ta không cầu kéo dài hơi tàn, cho dù có chết, cũng không chịu cô ấy và Thái Kinh khống chế… chỉ cần giải quyết Bạch Sầu Phi, ta đã xem như chết không oan.

Lôi Thuần căm phẫn nói:

- Dương Vô Tà… hắn làm sao biết… hắn làm sao?

Nàng vẫn luôn theo dõi Dương Vô Tà và Tô Mộng Chẩm, khẳng định Tô Mộng Chẩm quyết không có cơ hội nói rõ mọi chuyện với Dương Vô Tà… Nàng vốn định tối nay sau khi giành được giang sơn, sẽ không để hai người bọn họ có cơ hội "trao đổi" lần nữa.

Tất cả đều phải chờ sau khi giúp Tô Mộng Chẩm đoạt lại quyền hành, mới từ từ lộ rõ ý đồ…

Nhưng không ngờ…

Dương Vô Tà cay đắng quỳ xuống trước Tô Mộng Chẩm, bi thảm nói:

- Tối nay ta vừa nhìn thấy Tô công tử, đã biết được mọi chuyện. Không phải chúng ta đã ngâm một câu thơ sao? Đó là ám hiệu của chúng ta. Lâu chủ đã sớm lường trước sẽ có ngày hôm nay, cho nên đã thiết lập

https://thuviensach.vn

ám hiệu. Khi ta nghe được câu thơ kia, sẽ lập tức ứng biến… đây là ứng biến mà ta không muốn làm nhất… nam mô a di đà phật!

Nói đến đây, y lại nhắm mắt chắp tay trước ngực, đọc kinh văn cho Tô Mộng Chẩm.

- Chết cũng không sao, chỉ cần chết có ý nghĩa. Ta sống không còn lưu luyến, đây là cầu chết được chết. Ta đã sống, còn phần lớn mọi người chỉ là sinh tồn. Đệ không cần bi thương vì ta.

Tô Mộng Chẩm nói với Vương Tiểu Thạch:

- Đệ đã là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đệ phải gánh vác, không được làm cho ta thất vọng… Thái Kinh và Lôi Thuần vẫn đang dòm ngó, đệ phải…

Y vẫy tay gọi Vương Tiểu Thạch đến sát, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Lôi Thuần không ngăn cản, cũng không ngăn cản được.

Bởi vì nàng nhìn ra, khi Dương Vô Tà dùng một loại ngữ điệu bình tĩnh niệm kinh, tuyệt thế kiêu hùng của đời này là Tô Mộng Chẩm đã sắp chết rồi.

Chuyện này khiến nàng nhớ lại, ngày đó trước khi Lôi Tổn chết, cũng từng rỉ tai nói nhỏ với nàng.

Nàng quay đầu đi, đưa tay lau giọt lệ bên khóe mắt, kìm nén sự kích động, hỏi Địch Phi Kinh:

- Huynh có cảm tưởng gì?

Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, giống như cảm thấy hứng thú với cái bóng của mình hơn tất cả người sống:

https://thuviensach.vn

- Đời người không phải xin người khác thông cảm và đồng tình. Thông thường người thành công sống để làm những chuyện nên làm, nhưng có một số người sống để làm chuyện nên làm nhất, hơn nữa chỉ làm chuyện nên làm mà người khác không dám, cũng không thể làm.

Sau đó y nói:

- Tô Mộng Chẩm chính là loại người này. Lúc y không làm được, không thể làm, y thà rằng lựa chọn cái chết…

Lôi Thuần hơi nóng nảy và bất an:

- Ta không phải hỏi chuyện này… Tối nay chúng ta có nên đối đầu với Vương Tiểu Thạch hay không?

- E rằng đối đầu không có lợi với chúng ta, bởi vì lòng người đều hướng về Vương Tiểu Thạch.

Địch Phi Kinh cũng trả lời rất trực tiếp:

- Người trong lúc nguy nan, nên đến giúp một tay; người đã đắc chí rồi, nên để cho hắn đi. Biết tiến biết lui, có thể bình an. Vương Tiểu Thạch rất may mắn, nhưng trận chiến của hắn vẫn chưa kết thúc…

Lúc y nói, hơi thất thần, khăn tay màu trắng lập tức bị gió cuốn đi.

Gió rất lớn.

Tuyết tung bay.

Khăn tay bị thổi lên rất cao, ban đêm nhìn lại, trong từng mảng hoa tuyết đặc biệt trắng, giống như Bạch Sầu Phi đang thi triển khinh công, càng bay càng cao, càng bay càng xa…

https://thuviensach.vn

Tâm muốn bay, có lẽ thật sự vĩnh viễn không chết, không dừng, không mục nát.

https://thuviensach.vn

THƯƠNG TÂM TIỂU TIỄN [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Trống Chiều, Chuông Sớm, Cá Đỏ, Đá Xanh

Lúc này, thừa dịp gió lớn tuyết rơi, Lôi Mị (Quách Đông Thần) nhẹ như tuyết bay, chạy đến ngôi miếu nhỏ ở cuối đường Thống Khổ.

Từng trận tiếng trống, như trống chiều đánh vào sự yên lặng trong lòng…

Chuông kêu réo rắt, như chuông sớm đánh thức sự thanh tỉnh của tinh thần…

Trong miếu có hương khói mờ mịt.

Tuyết ý cũng mờ mịt.

Đá xanh cá đỏ, bồ đoàn màn phướn, trước đàn có một công tử mặt ngọc đang ngồi, mắt sao mày trăng, mặt như quan ngọc, cặp mắt khép hờ, bình yên chờ nàng tới.

- Cực khổ rồi.

Đây là câu thăm hỏi cầu tiên của hắn.

- Thành công rồi chứ?

Đây là câu hỏi thứ hai của hắn.

Lôi Mị cười cười, rất quyến rũ.

https://thuviensach.vn

- Ta đã giết Bạch Sầu Phi. Hắn không đề phòng ta, thật sự cho rằng ta là một kẻ phản nghịch, trong thiên hạ đã không còn chỗ dung thân. Hắn không ngờ ta vẫn còn ngực của chàng để dựa vào…

Nàng khẽ vuốt khuôn mặt tinh tế của Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán dùng tay ôm nàng, dùng bàn tay vừa giết Vô Mộng Nữ của hắn.

Lôi Mị khẽ rên lên một tiếng, rung động lòng người.

- Tại sao nàng lại phản bội Bạch Sầu Phi?

Phương Ứng Khán dùng đôi môi tìm hương thơm y phục, hương thơm thân thể, hương thơm ấm áp của nàng:

- Nàng thật sự hoàn toàn là vì ta?

- Ai biết?

Lôi Mị vẫn rung động đến tâm can, làm người ta say chết, nói:

- Có lẽ trời sinh ta là một nữ nhân phản bội, ta thích phản bội, ta xem phản bội người khác là niềm vui… Chàng cũng phải cẩn thận, nói không chừng ta đối với chàng cũng…

Phương Ứng Khán cười, vùi đầu (ít nhất là miệng) vào ngực nàng, lơ đãng nói:

- Nàng dám!

Nàng dám?

Nàng không dám sao?

HẾT

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Tóc Đen, Chân Trần, Môi Hồng, Tay Ngọc
Chương 2: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)
Chương 3: Huyền Cơ
Chương 4: Dạ Cơ (Cơ Hội Buổi Tối)
Chương 5: Tảo Cơ (Cơ Hội Buổi Sáng)
Chương 6: Xướng Cơ (Ca Hát)
Chương 7: Mộng Cơ
Chương 8: Kiếp Cơ
Chương 9: Ứng Cơ (Ứng Kiếp)
Chương 10: Cảo Cơ (Cơ Hội Tạo Ra)
Chương 11: Đọa Cơ (Sụp Đổ)
Chương 12: Trụy Cơ (Rơi Xuống)
Chương 13: Tiếp Cơ (Đón Nhận)
Chương 14: Tống Cơ (Đánh Mất)
Chương 15: Đầu Cơ
Chương 16: Bạo Cơ (Cơ Quan Phát Nổ)
Chương 17: Ban Cơ
Chương 18: Ngộ Cơ (Bỏ Lỡ Thời Cơ)
Chương 19: Tương Cơ (Nhìn Cơ Hội)
Chương 20: Chàng Cơ (Tạo Ra Cơ Hội)
Chương 21: Khiêu Cơ (Nhảy Lên Cơ Hội)
Chương 22: Vãn Cơ (Trễ Cơ Hội)
Chương 23: Lạc Cơ (Cơ Hội Rơi Mất)
Chương 24: Đãi Cơ (Chờ Thời Cơ)
Chương 25: Hàng Cơ (Trở Về)
Chương 26: Khách Cơ (Người Khách)
Chương 27: Hóa Cơ (Phân Biệt)
Chương 28: Thượng Cơ (Bước Lên Cơ Hội)

https://thuviensach.vn

Chương 29: Cựu Cơ (Cơ Mưu Bảo Thủ)
Chương 30: Tân Cơ (Cơ Hội Mới)
Chương 31: Diệu Cơ (Sự Sống Tuyệt Diệu)
Chương 32: Ban Cơ (Nút Bấm)
Chương 33: Hậu Cơ (Chờ Cơ Hội)
Chương 34: Bao Cơ (Cơ Hội Đảm Bảo)
Chương 35: Lương Cơ (Cơ Hội Tốt)
Chương 36: Quân Cơ
Chương 37: Tư Cơ (Điều Khiển Cơ Hội)
Chương 38: Chiến Cơ
Chương 39: Tý Cơ (Chờ Thời Cơ)
Chương 40: Dân Cơ
Chương 41: Văn Cơ (Nghe Cơ Hội)
Chương 42: Chuyên Cơ (Cơ Hội Riêng)
Chương 43: Thiền Cơ
Chương 44: Chung Đoan Cơ (Chấm Dứt Cơ Hội)
Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến
Chương 46: Cơ Hội Lớn Họa Càng Lớn Hơn
Chương 47: Thiên Cơ Không Thể Tiết Lộ
Chương 48: Cơ Phong (Ẩn Ý)
Chương 49: Cơ Lý (Thời Cơ Và Cái Lý)
Chương 50: Cơ Mật
Chương 51: Cơ Động
Chương 52: Cơ Phùng (Cơ Duyên Gặp Mặt)
Chương 53: Cơ Sư (Bậc Thầy Cơ Trí)
Chương 54: Cơ Tâm
Chương 55: Cơ Biến (Biến Hóa Bất Ngờ)
Chương 56: Cơ Thể
Chương 57: Cơ Vĩ (Đuôi Cơ Mưu)
Chương 58: Cơ Đầu (Đầu Cơ Mưu)
Chương 59: Cơ Quan (Cơ Mưu)
Chương 60: Cơ Giới (Cỗ Máy)

https://thuviensach.vn

Chương 61: Cơ Hội
Chương 62: Cơ Cảnh (Nhanh Nhạy)
Chương 63: Cơ Kiện (Linh Kiện)
Chương 64: Cơ Dực (Cánh Trong Cơ Hội)
Chương 65: Cơ Mẫn (Nhạy Bén)
Chương 66: Cơ Linh (Cơ Trí)
Chương 67: Cơ Trưởng
Chương 68: Cơ Thân (Thân Cơ Hội)
Chương 69: Cơ Trường (Nơi Ẩn Chứa Cơ Hội)
Chương 70: Cơ Năng
Chương 71: Cơ Nữu (Tay Cầm)
Chương 72: Cơ Xu (Mấu Chốt)
Chương 73: Cơ Thương (Kho Cơ Hội)
Chương 74: Cơ Trí
Chương 75: Cơ Phiếu (Phiếu Cơ Hội)
Chương 76: Cơ Duyên
Chương 77: Cơ Vị (Vị Trí Cơ Hội)
Chương 78: Cơ Hoàng (Công Tắc)
Chương 79: Cơ Quát (Mất Chốt)
Chương 80: Cơ Xảo (Cơ Duyên Xảo Hợp)
Chương 81: Cơ Khí
Chương 82: Cơ Ngộ (Cơ Hội Gặp Gỡ)
Chương 83: Cơ Yếu (Cơ Mật)
Chương 84: Cơ Phòng
Chương 85: Cơ Thương (Thương Gắn Cơ Quan)
Chương 86: Địch Cơ (Hành Động Của Địch)
Chương 87: Thân Thể Trong Trắng
Chương 88: Tấm Thân Xử Nữ
Chương 89: Ngọc Khiết Băng Thanh
Chương 90: Thân Thể Máu Thịt
Chương 91: Ta Yêu Ngươi
Chương 92: Sự Ôn Nhu Của Tiểu Yêu

https://thuviensach.vn

Chương 93: Sự Ôn Nhu Chết Người
Chương 94: Đao Trùng
Chương 95: Nam Nhân Trong Tháp
Chương 96: Giết Vào Trùng Vây
Chương 97: Thân Thể Xác Thịt
Chương 98: Đối Diện Với Người Tới
Chương 99: Tình Cảm Hữu Tình
Chương 100: Hắc Đao
Chương 101: Hắc Đạo
Chương 102: Bạch Đạo
Chương 103: Chủ Nhân Trong Lâu
Chương 104: Ôn Nhu Tin Tưởng Hay Là
Chương 105: Giết Ra Trùng Vây
Chương 106: Cơ
Chương 107: Tùy Cơ
Chương 108: Truyền Chân Cơ (Máy Sao Chép)
Chương 109: Uổng Phí Tâm Cơ
Chương 110: Thái Không Xuyên Toa Cơ (Cỗ Máy Bay Lượn Trên Trời)
Chương 111: Công Án Không Phải Thiền Cơ
Chương 112: Cơ Mưu Tính Hết Mất Thiên Cơ
Chương 113: Sống Chết Do Mệnh, Thành Bại Biết Cơ
Chương 114: Trừ Bỏ Cố Chấp, Tâm Cơ Bỗng Nảy Sinh
Chương 115: Vạn Dặm Vẫn Một Lòng, Làm Việc Thấy Tâm Cơ
Chương 116: Chỉ Đại Anh Hùng Có Bản Sắc
Chương 117: Là Danh Sĩ Thật Tự Phong Lưu
Chương 118: Tiêu Sầu Uống Rượu Ngồi Trong Trướng
Chương 119: Thành Bại Hưng Vong Một Phút Giây
Chương 120: Cao Thủ Dễ Đến, Chiến Tướng Khó Cầu
Chương 121: Không Mang Chí Lớn, Chỉ Vô Tích Sự
Chương 122: Nuôi Binh Ngàn Ngày, Muốn Dùng Không Người
Chương 123: Gặp Khó Đứng Lên, Gặp Mạnh Càng Mạnh
Chương 124: Thà Chết Trong Chiến Đấu, Không Muốn Sống Qua Ngày

https://thuviensach.vn

Chương 125: Chỉ Cầu Chết Oanh Liệt, Không Chịu Sống Vất Vưởng
Chương 126: Sống Tạm Bợ Không Bằng Chết Sảng Khoái
Chương 127: Trống Chiều, Chuông Sớm, Cá Đỏ, Đá Xanh

https://thuviensach.vn